

Giới thiệu Hi, Chị Alice!

Bạn đang đọc truyện Hi, Chị Alice! của tác giả Loạn. Vận mệnh chính là một gã phù thủy, còn bản thân chúng ta thì luôn nhận ra trong muộn màng. Cũng như chàng trai mười bảy tuổi Lam Trinh Liệt trong truyện hay làm sao biết trước được có một ngày sẽ yêu cô nàng Lâm Tứ Nguyệt hai mươi bốn tuổi. Cũng như Lâm Tứ Nguyệt cũng không bao giờ biết được cậu thiếu niên ngôn tình hiện đại luôn đùa giỡn tình huống dưới chân núi Alps khi xưa sẽ có ngày lột xác trở thành vị anh hùng cá thể của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Tôi là Lâm Tứ Nguyệt, ngày tôi sinh ra mưa rơi tí tách dưới mái hiên, chim Vũ Yến đậu trên cây cột điện bên ngoài cửa sổ, trong viện tử (1) nở rộ loài hoa không biết tên, đất trời đắm mình trong một màn sương, đây là thời tiết đẹp nhất trong năm mà người ta vẫn thường ca ngợi chính là : nhân gian ngày tháng tư (2). Người di sống ở Giang Nam đã đặt cho tôi cái tên thơ mộng như thế đó : Tứ Nguyệt. Sự ra đời của tôi là chứng nhân cho một tình yêu ngọt ngào. Ban đầu họ của tôi là họ Lợi, Lợi Tứ Nguyệt. Trong kí ức của những năm tháng xa xôi ấy, loáng thoáng như có một người đàn ông dịu dàng nhỏ nhả luôn thủ thi bên tai tôi bằng giọng nói yêu thương tha thiết . À, người ấy là bố tôi ! Lúc đó, ông đã từng vô cùng mong chờ tôi lớn lên. Tôi của thời thơ ấu chắc phải rất hạnh phúc nhĩ - ! Tuy thời điểm kia tôi không hề hiểu được mùi vị của hạnh phúc là thế nào, nhưng qua những tấm hình được chụp hồi bé , tôi đã nhìn thấy nụ cười của mình rất ngọt ngào, nét tươi tắn đọng đầy cả khuôn mặt nhỏ xinh.

(1) Chỉ những căn nhà vườn nhỏ, trước và sau có tường hay hàng rào bao lại.

(2) Lời trong bài thơ kinh điển “ Em là nhân gian ngày tháng tư” của nhà thơ thời kì dân quốc Lâm Huy Nhân.

Sau đó, có một ngày, mẹ quyết liệt nói với tôi : “ Từ nay về sau con tên là Lâm Tứ Nguyệt”, tôi ngây ngô không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy cả khuôn mặt mẹ giàn dụa nước mắt, chứng như những hạt ngọc trai trong suốt, lăn chả rơi xuống không ngừng.

Phải rất lâu rất lâu sau tôi mới hiểu được những giọt nước mắt của mẹ khi ấy. Hôm đó, người đàn ông mà mẹ yêu thương đã khoác tay một người khác, hình ảnh đẹp đẽ của họ được đăng trên báo, được người người ca ngợi là một đôi trai tài gái sắc. Mà chú rể anh tuấn kia, chính là bố tôi. Đến cuối cùng, mẹ tôi cũng không thể trở thành vợ ông. Tình yêu của họ lúc ban đầu thì tươi đẹp nhưng đến cuối cùng lại là tàn úa, họ vốn không nên gặp nhau, nhưng vận mệnh có đôi khi lại cứ muốn cợt đùa.

Nhưng tôi vẫn cứ thích cái tên của mình, bởi vì người nào đó thích, bởi vì người nào đó luôn thích gọi - : “ - Tứ Nguyệt” - “ Tứ Nguyệt”. Vừa ngân nga, vừa êm ái và - vô cùng hân hoan. Tôi vốn không nghĩ rằng tên của mình có thể được gọi một cách triu mến như thế, tôi càng không nghĩ rằng có một ngày tôi sẽ giống như mẹ, cứ thế mà yêu một người đàn ông không giữ lại chút gì.

Hôm đó, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả con sông Hoàng Phố, đã rất lâu rồi tôi không được nhìn thấy mẹ, tôi còn cho rằng chỉ cần tôi nhảy xuống, là có thể nhìn thấy nụ cười của mẹ trở lại ngay.

Anh ấy nói tôi giống như Alice trong xứ sở thần tiên (3), từng chút từng chút quên đi thế giới thực tại. Anh ấy đã dùng bàn tay ấm áp kéo tôi quay lại từ làn ranh của cuộc sống, như một vị tiên tử trên trời giáng xuống, nói với tôi những điều thuộc về thế giới bên ngoài, để rồi chỉ trong một thời gian ngắn ngủi , tôi đã yêu anh.

(3) Tên nhân vật chính trong cuốn truyện cổ tích phiêu lưu thần thoại “Alice In Wonderland” – “ Alice lạc vào xứ sở thần tiên”, kể về cô bé Alice , ngày nọ mãi đuổi theo con thỏ trắng vào cái hang của nó và sau đó một loạt sự việc kì lạ nhất của cuộc phiêu lưu bắt đầu.

Anh tên là Joe Andy, với một tinh thần bất khuất anh đã kéo tôi bước vào thế giới của anh, thế giới đó luôn ngập tràn ánh nắng.

Nếu như, nếu như không có sau đó thì tốt biết mấy . . .

* * *

Mãi cho đến sau này, khi tôi có cái tên là Alice và người tên Joe Andy không còn nữa, chỉ có Alice vẫn cứ là Alice của ngày nào.

Và rồi, tôi đã có một cuộc gặp gỡ đầy ly kỳ với cậu thiếu niên thiên tài dưới chân núi Alps (4).

(4) Tên một dãy núi cao nhất và rộng nhất nằm ở Châu Âu, nó bao phủ biên giới phía bắc Italy, khu vực đông nam nước Pháp, Thụy Sĩ, Liechtenstein, Áo, miền nam nước Đức và Slovenia.

Cậu ấy kể : “ Ông ngoại của tôi nói đa số đàn ông trên thế giới, trong lòng luôn cất giấu cái gọi là mộng tưởng, họ mơ rằng ở nơi xa xôi nào đó, sẽ có một người phụ nữ, xinh đẹp như mơ, ngồi bên dòng nước đợi họ”.

Ngày ấy, nước hồ lấp lánh hắt lên gương mặt tuyệt thế kia, cậu ấy đã hỏi tôi rằng : “Chị Alice, sau này chị sẽ là người phụ nữ của ai? ”

Vận mệnh là một gã phù thủy, có một số người, một số việc, một số cuộc gặp gỡ như đã được định trước và chúng ta thì không thể nào dự đoán được.

Tên của cậu là Lam Trinh Liệt, người đã đẹp mà tên cũng đẹp, về sau đã trở thành rất nhiều cái sau này của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tình Đầu Và Tình Cuối (1)

Từ lúc tôi bắt đầu có kí ức, mẹ luôn không vui vẻ, dưới hàng mày cong cong luôn không giấu được nỗi buồn, khi cười cứ như không cười, khiến tôi mỗi khi trông thấy luôn có cảm giác khó chịu. Cũng như hầu hết những đứa trẻ trưởng thành khác, đôi khi tôi cũng có một chút bướng bỉnh, một chút quyết đoán. Năm bảy tuổi, khi đi Trương hàng xóm kéo con bé tiểu Mika mặt mũi phụng phịu tìm tới cửa nhà, mẹ nhìn thấy tôi cũng với gương mặt phụng phịu nhưng lại mỉm cười đắc thắng thì mặt mày đành lại, “Xin lỗi đi” Mẹ cầm cây chổi rằng tôi “Mau xin lỗi” Tôi bướng bỉnh ngậm miệng, có một số chuyện tôi không muốn xin lỗi. “Đáng đời” - Tôi tức giận nhìn chăm chăm vào tiểu Mika, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ nhưng lại có thể nói ra những lời như thế; - “Lâm Tử Nguyệt, mày là đứa trẻ không ai cần, giống như mẹ của mày” - “Lâm Tử Nguyệt là đồ con hoang” - Đúng vậy, từ nhỏ tôi đã nghe rất nhiều những lời như thế. Di Trương giận dữ chỉ vào mẹ, nói : “Lâm Trương Như, xem con gái bà dạy hay chưa này. Cũng đúng, những đứa trẻ không có bố dạy dỗ thì tốt thế nào được.” Từ rất nhỏ tôi đã có thể hiểu được lời nói cũng có khi chính là tên độc.

Lúc đó mẹ tôi mặt tái nhợt, mẹ thay cây chổi trên tay bằng cây roi mây cứ nhắm tôi mà quát; “Không xin lỗi, không xin lỗi này.” Tha thứ cho tôi lúc đó cái gì cũng không biết, đau đớn cộng thêm uất ức khiến tôi gào to; - “Đều tại mẹ, ai bảo mẹ khiến cho con trở thành đứa trẻ không có bố, sớm biết sẽ bị chê cười chi bằng không cần sinh ra con.” Mẹ chết lặng, khuôn mặt trắng bệch nhìn tôi, môi cắn chặt, từng giọt máu từ khóe môi lan ra. Tôi hoảng sợ, xông lên ôm chặt lấy mẹ; - “Mẹ, con sai rồi. Sau này sẽ không dám nữa, dù thế nào cũng không đánh nhau nữa. Bọn họ có nói thế nào cũng mặc, con sẽ không quan tâm” Mẹ vuốt tóc tôi, lầm bầm nói; - “Tại sao, tại sao ông trời luôn không nhìn thấy được? Vẫn chưa đủ sao? Những gì tôi làm vẫn chưa đủ sao?” Toàn thân mẹ tôi run lên, “Tử Nguyệt, Tử Nguyệt của mẹ, là mẹ không tốt. Xin lỗi con . . .” Lúc đó tôi đã dùng bàn tay nhỏ xíu của mình nhẹ nhàng vỗ lưng mẹ. Đường như tôi cảm thấy ngay khoảnh khắc ấy mình đã chạm vào sợi dây đàn mỏng manh của sự trưởng thành. Rất rất lâu sau này, tôi cuối cùng cũng đọc hiểu được tâm tình của mẹ khi đó. Cứ cố gắng, cố gắng, nhưng cho dù có cố gắng thế nào thì cũng không có được.

Thuở ban đầu, mẹ tôi cũng từng là một thiếu nữ hoạt bát thích mơ mộng. Trong những năm tháng tuổi đẹp, đã có lúc mơ tưởng về những dãy núi xa xôi xanh thẳm, dưới ánh trăng bạc trắng về đại dương vô tận, mơ về những cánh đồng hoa nở rộ phía chân trời, rồi cũng mơ về chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng, về một người yêu dịu dàng triu mến, và còn mơ về một ngày thu đầy nắng, tay dắt theo con trai con gái bước qua con phố dài ngập lá thu rơi. Nhưng, Lâm Trương Như đã gặp gỡ Lợi Vĩnh Hoa, trong những năm tháng tuổi trẻ, bên mái hiên dệt nước, khắp người ông đầy tuyết, băng qua màn mưa tầng tầng lớp lớp, cứ thế hân hoan mà đến. Cho nên, trong cái thế giới rộng lớn này, hai người họ vừa gặp đã yêu nhau.

Cho dù là ở thời đại đó thì cũng đều đang thịnh hành cái quan niệm gọi là môn đăng hộ đối, một Lâm Trương Như mồ côi cha mẹ, sống nương nhờ vào người khác, làm sao có thể xứng đôi với một Lợi Vĩnh Hoa sinh ra trong gia đình giàu có, nhận được sự giáo dục ưu tú. Mỗi lương duyên này vốn đã được định sẵn sẽ giống như ánh trăng trong nước (1)

(1) Nói về những thứ hư ảo hoặc những điều hoang tưởng không có thật.

Nhưng khi đó đối với họ mà nói thì yêu đương còn lớn hơn trời, lúc đó họ đã làm một chuyện vừa lãng mạn vừa ngốc nghếch, chính là bỏ trốn.

Sở dĩ Lâm Trương Như có thể tha thứ cho sự bỏ rơi của Lợi Vĩnh Hoa là do lúc đó chính bà đã nắm lấy tay ông cùng đi, không phải do ông dặt tay bà bỏ trốn. Sau này, khi hồi tưởng lại những chuyện đã qua mẹ chỉ cười, rồi rơi nước mắt.

Họ đã đến Hàng Châu, tìm đến người chị họ từ nhỏ đã rất tốt với mẹ; Cao Tiểu Nhiên. Mẹ không dám rời Thượng Hải quá xa, bà lo sợ người yêu trong lòng buồn bã. Mẹ của khi đó cũng cảm một cách hồ đồ.

Di, cũng chính là Cao Tiểu Nhiên, là một người đa tình lãng mạn, rất thích những kiểu như tài tử giai nhân, di cảm thấy họ lúc đó cứ như Trương Sinh và Thôi Oanh Oanh trong Tây厢 Ký (2). Dưới sự giúp đỡ của di, họ đã có được cái gọi là nhà của chính mình.

(2) Tây厢 Ký có tên đầy đủ là , một vở kịch nổi tiếng, tác phẩm tiêu biểu của tác giả Vương Thực Phủ đời Nguyên, được viết vào năm Nguyên Trinh, niên hiệu Đại Đức (1295 ~1307).

Một năm sau, tôi đến với thế giới này, điều đầu tiên nhìn thấy khi đến với thế giới này là gì? Tôi không biết. Điều đầu tiên nghe thấy khi đến với thế giới này là gì? Tôi cũng không biết. Sau đó, người được mệnh danh là bố đẻ của tôi đã rời bỏ chúng tôi với tâm trạng như thế nào, tôi cũng không biết. Chỉ là đôi khi trong mơ tôi mơ thấy một đường nét xưa cũ và giọng nói mơ hồ không rõ, người kia chỉ là một bóng hình ẩn giấu trong tận sâu đáy lòng tôi, bao nhiêu nỗi lòng uất ức đã khiến trong tôi tồn tại một tư tưởng, ông không cần tôi, tôi cũng không cần ông. Chỉ có bấy nhiêu từ thôi ! Chúng cứ vô thức lọt vào tai tôi, chỉ trong vài câu chữ tôi đã biết được người nào đó vào lúc tôi ba tuổi đã rời khỏi tôi và mẹ, nói cho dễ nghe là rời khỏi, nói khó nghe thì là bỏ rơi. Tình yêu quả nhiên không qua được cơm – áo – gạo – tiền. - “Ông ấy là người có tham vọng to lớn.” Mẹ đã nói về sự ra đi của người đàn ông đó như thế. Mỗi tình đã từng đẹp tuyệt vời đó cuối cùng cũng rơi vào cảnh tan đàn xẻ nghé. Tôi biết tất cả mọi chuyện không hề đơn giản như mẹ đã nói. Tôi nhìn thấy mẹ hết lần này đến lần khác nước mắt đầm đìa trong những đêm dài cô tịch.

Sau khi rời khỏi chúng tôi được ba năm, Lợi Vinh Hoa đã cưới cô gái xinh đẹp du học trở về. Cũng là cái ngày mà tôi từ Lợi Tử Nguyệt biến thành Lâm Tử Nguyệt. Hôm đó mẹ tôi đã ngắt xù trong công xưởng. Hôm đó tôi cũng đã mang món đồ chơi yêu thích ném vào thùng rác.

Lúc bảy tuổi, tôi từ bỏ những điều thú vị. Không còn muốn chạy ra ngoài, không còn bám lấy mẹ đòi đưa đi công viên, không còn say mê những bộ quần áo đẹp. Tôi bắt đầu chăm chỉ học tập, dần dần, tôi trở thành đứa trẻ được giáo viên biểu dương nhiều nhất, tôi thuộc rất nhiều thơ ca, mỗi đợt thi cử tôi không đứng thứ nhất thì cũng là thứ nhì, chữ tôi viết vừa đẹp vừa ngay ngắn, tôi khiến cho những bà mẹ mỗi lần tham gia họp phụ huynh đều nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ, - “Đứa bé này thật thông minh.” Thông minh? Cũng có thể. Năm tháng trôi qua, một số chuyện tự nhiên cũng sẽ được hiểu ra: như nỗi đau khổ của mẹ, những ánh mắt khác lạ của người bên cạnh, sự chế nhạo không kiêng dè của bọn trẻ con, và còn những ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình của một số ít người. Năm tháng trôi qua, tôi bắt tri bất giác học được cách che giấu tâm tư của mình, trước mặt người khác làm một đứa trẻ đơn thuần vui vẻ, nhưng khi vô tình đi qua con đường trước cửa tiệm Mc Donald, bên trong cửa sổ bằng kính sáng bóng của tiệm Mc Donald luôn phản chiếu những gương mặt như thế: có cha, có mẹ, có con cái, họ đều vui vẻ hòa thuận. Tôi cứ luôn bị những gương mặt như thế găm vào tim đau nhói.

Ngày nọ, tôi đi ngang qua một cửa tiệm, bên trong là một người bố rất có thần thái đang mua con búp bê xinh đẹp cho con gái, cô con gái bé bỏng trong tay ôm một con, mắt lại dán vào một con khác, người cha đang giả vờ tức giận bật cười cô con gái tham lam của mình. Tôi vốn muốn quay đầu bước đi, nhưng hình ảnh quá tốt đẹp đó khiến tôi không nhấc nổi chân. Hôm đó tôi đã biết, gương mặt đó có lẽ mãi mãi cũng sẽ không thuộc về cô bé lạc lõng bên ngoài khung cửa kính. Khi tôi quay đầu lại, ở đầu kia con phố tôi đang đứng là người mẹ đáng thương của tôi.

Tối đó, mẹ lại ngẩn ngơ trong đêm dài cô tịch.

“Tử Nguyệt của mẹ, bởi vì mẹ đã chịu quá nhiều mất mát!” Mẹ đến trước giường tôi, vuốt ve khuôn mặt tôi, nước mắt rơi ngay trên gò má tôi: “Con thích con búp bê đó sao? Nếu thích ngày mai mẹ sẽ mua cho con” - “Không phải đâu, mẹ.” Tôi bò dậy từ trên giường: “Con cần thứ đó làm gì, nó cũng đâu thể giúp con thi hạng nhất. Còn nữa, con đã mười một tuổi, từ lâu đã không còn thích búp bê nữa rồi”.

“Vậy Tử Nguyệt có ngưỡng mộ bạn ấy không? Ngưỡng mộ bạn ấy có . . .” Mẹ có chút do dự nhìn tôi.

“Ngưỡng mộ bạn ấy làm gì? Bạn ấy cùng lớp với con, học không giỏi bằng con, cũng không đẹp bằng con, con ngưỡng mộ bạn ấy làm gì!”

“Ai bảo là con xinh đẹp chứ.” - “Rất nhiều người đều bảo con giống mẹ, vậy đương nhiên là xinh đẹp rồi!” Cuối cùng mẹ cũng lộ ra nét cười, dưới ánh đèn màu cam, thật xinh đẹp. - “Lâm Tử Nguyệt, con đúng là không biết mắc cỡ.” - “Mẹ, con đâu có. Mẹ nói xem, sau này lớn lên con có xinh đẹp như mẹ không?”

Mẹ chán nản: “Xinh đẹp thì có ích gì . . .” . . .

Mười một tuổi, bảo lớn thì không lớn, bảo nhỏ cũng chẳng phải nhỏ. Nhưng tôi của tuổi mười một đã định sẵn sẽ phải hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác. Nếu như . . . nếu như nói người mẹ xinh đẹp của tôi đã định sẵn không có được sự yêu thương của chồng, vậy thì, hãy để tôi yêu thương bà ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình Đầu Và Tình Cuối (2)

Mười tám tuổi, mẹ và Lợi Vinh Hoa quen biết rồi yêu nhau. Mười chín tuổi mẹ có mang tôi. Khi tôi mười một tuổi, mẹ tôi ba mươi mốt, vẫn trẻ trung xinh đẹp. Vẫn có thể theo đuổi hạnh phúc của mình, ví như tìm một người đàn ông làm lại từ đầu. Nhưng khi thật sự đối mặt với tình huống này, tôi . . .

Hôm đó, đi đưa về nhà một người đàn ông, dáng dấp khoảng chừng bốn mươi tuổi, đường đường đỉnh đạc, nghe bảo điều kiện gia đình cũng không tệ. Ông ấy họ Dịch, đi kéo tôi đến trước mặt bảo tôi gọi ông ấy là “Chú Dịch”. Lúc đó, trong lòng tôi loáng thoáng hiểu rằng, sau này, có lẽ tôi và ông ấy sẽ trở thành người một nhà. - “Dịch tiên sinh” Rõ ràng muốn gọi ông ấy là “Chú Dịch” nhưng lời thốt ra cuối cùng lại trở thành “Dịch tiên sinh”. Người đó cũng không phiền, chỉ tốt tính nhìn tôi. Mẹ đứng một bên, mỉm cười nhìn chúng tôi. Tôi có chút lo sợ, cảm giác tôi đã sắp mất đi bà.

Lúc ăn cơm tối, tôi chạy đến sân chơi. Ngẩn ngơ nhìn những người bên trong. Xem dáng vẻ vui cười hạnh phúc của họ. Lúc này mẹ đã tìm tôi, bà kéo tay tôi đến ngồi trên một chiếc ghế dài. - “Con bé ngoan, không giống như con nghĩ đâu, mẹ chỉ là không muốn đi con buồn.” Trên mặt mẹ là một nỗi buồn man mác, có vẻ như cô đơn. Tôi kéo tay mẹ áp lên gò má mình, - “Mẹ, con muốn chú Dịch làm bố con. Muốn chú ấy cùng đưa chúng ta tới sân chơi, giống như bọn họ.” Tôi chỉ tay về một gia đình ba người cách đó không xa.

Nhìn qua một lượt người trong sân chơi, họ vui vẻ hạnh phúc biết bao. Chẳng có lý do gì mẹ tôi lại không được. Tôi muốn mẹ cũng giống như bọn họ. Mẹ có tư cách được hạnh phúc hơn bất cứ người nào. Dĩ bảo Dịch tiên sinh là người tốt, vậy thì, ông ấy nhất định là người tốt.

Đúng như di nói, người đó quả thật rất tốt, ông ấy tốt với chúng tôi, một cách nhẹ nhàng, không chút khoa trương, nhưng lại ấm áp tình người. Dần dần, tôi cũng thật lòng thích ông ấy, tiếp nhận ông ấy, cũng trông mong mẹ và ông ấy sẽ có một kết cục viên mãn.

Trong viện từ nơi chúng tôi ở có trồng mấy cây nguyệt quế già, không lâu trước đây, Dịch tiên sinh đã gắn một cái xích đu bên dưới, đêm đó, tôi ngồi trên xích đu nghe mẹ nói với Dịch tiên sinh, người vừa đưa bà về rằng: “Xin lỗi, tôi nghĩ cả đời này tôi sẽ cứ thế thôi, nhưng anh thì đáng có được người

tốt hơn.” - “ Trong lòng tôi, em chính là người tốt nhất”. Đây là tiếng của Dịch tiên sinh. - “ Một người phụ nữ trong lòng luôn có người đàn ông khác, lại còn muốn đến với anh, như thế đối với anh không công bằng. Cho nên, hãy đi tìm một người thật lòng yêu anh, anh Dịch đây vẫn còn rất trẻ.” Sau một lúc im lặng, tiếng bước chân ngày càng xa dần.

Mẹ ngồi xổm xuống dưới xích đu, nắm lấy tay tôi : “ Tứ Nguyệt, giận rồi ư ? Chú ấy là người tốt, cho nên mẹ không thể.” Tôi im lặng nhìn đắm đắm vào chân mình. Bà thở dài : “ Sau này lớn lên con sẽ hiểu.” Bà từ dưới đất đứng dậy, hắng giọng nói : “ Tứ Nguyệt, con cảm thấy cái viện từ này thế nào ?” Tôi không nói gì. - “ Tứ Nguyệt, Tứ Nguyệt ngoan của mẹ.” Bà lại làm nũng với tôi : “ Con phát biểu ý kiến đi chứ. Có thích nơi này không?” Tôi gật đầu. - “ Thích !” Dáng vẻ mẹ trở nên trịnh trọng : “ Vậy thì, từ nay về sau mẹ phải cố gắng kiếm tiền mua lại cái viện từ này cho Lâm Tứ Nguyệt làm chủ hộ nhé !” Hai tay bà nắm lấy vai tôi : “ Tứ Nguyệt, con có tin những lời mẹ nói không ?” Tôi gật đầu thật mạnh, đúng vậy, tôi thích nơi này. Trong cái nơi vốn vẹn mẩy một vuông này, chúng tôi nương tựa vào nhau. Không có bố, cũng chẳng sao.

Từ hôm đó, thời gian mẹ ở lại tăng ca trong xưởng ngày càng dài.

Một đêm nọ, đi mang bánh gato đến nhà, mẹ vẫn chưa về, tôi đang làm bài tập. Dĩ nhiên tôi ăn bánh đi, tôi cẩn thận gói bánh gato lại, muốn đợi mẹ về cùng ăn. Đi đi tới tới ôm lấy tôi, giọng ngen ngào : “ Tứ Nguyệt, sao cứ như đứa trẻ lớn trước tuổi thế này.” Đúng vậy, sao tôi lại giống đứa trẻ lớn trước tuổi thế này, những đứa trẻ khác trưởng thành từng chút từng chút một, tôi lại cứ như trưởng thành chỉ trong một ngày, ngày đó, mẹ rơi nước mắt nói : “ Tại sao ? Tại sao ông trời vẫn không nhìn thấy ?” Ngày đó, mẹ của tiểu Mika nói : “ Một đứa trẻ không có bố dạy dỗ thì có thể tốt thế nào được” Ngày đó, tiểu Mika mang đôi giày đi mưa bố nó mua cho trốn sau lưng mẹ nó lên làm mặt quỷ với tôi. Ngày đó, tôi đã thề : Tôi nhất định phải trở thành đứa con gái có thể khiến cho Lâm Tương Như cảm thấy tự hào.

Cuối năm mười ba tuổi, nhà của chúng tôi cuối cùng đã thật sự trở thành nhà của chúng tôi. Cuối cùng thì mẹ cũng mua được nhà rồi.

Năm mười bốn tuổi, mẹ dẫn tôi đến Thượng Hải, rồi đưa tôi đến trước một ngôi nhà lớn, đó là một nơi vô cùng xinh đẹp, công suất to và sang trọng, cây cối bên cạnh công sắt được cắt tỉa rất ngay ngắn. Nhà có tường bao, mái nhà màu trắng bên trong ẩn dưới một tán lá xanh. Bà nói : “ Đây là nhà của bố con, bố con sống trong ấy” Đúng vậy, ông ấy sống ở bên trong, nhưng là cùng với người phụ nữ khác. Tôi kéo tay của mẹ : “ Đi thôi, có gì hay mà xem, cũng không thể ăn được.” Mẹ vừa đi vừa thần thờ quay lại nhìn : “ Nhớ nhé, Tứ Nguyệt, đây là nhà của bố con.” Ở góc rẽ của con phố, nước mắt tôi cứ thế mà rơi xuống, thật ngốc, người mẹ ngốc nghếch của tôi, cũng thật buồn cười, bà thật sự đã đưa tôi đến tham quan tổ ấm của người đàn ông đó và người phụ nữ khác.

Tha thứ cho tôi không có khả năng dự đoán tương lai, nếu như sớm biết được cái hậu tâm tình của bà khi đó, thì hôm ấy tôi đã cùng chờ với bà. Chờ đợi đến lúc bà gặp được ông ấy.

Sau khi về nhà, mẹ bắt đầu đổ bệnh, lúc khỏe lúc không. Mỗi khi tôi hỏi, bà cứ bảo bị cảm, theo đó, còn gửi tôi đến nhà dì, bảo tôi cản trở bà nghỉ ngơi.

Cuối năm mười bốn tuổi, khi mà tôi hiểu ra mọi chuyện, người mẹ thân yêu của tôi đã đến lúc gần đất xa trời. Thế giới cứ ảm đạm như thế, sự tuyệt vọng cũng không ngừng kéo đến.

Mẹ nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, cả khuôn mặt trở nên hốc hác, Lâm Tứ Nguyệt, chẳng phải mày rất thông minh sao ? Sao lại không nhìn ra được, sao lại không đoán ra được ? - “ Mẹ, sao mẹ có thể như thế chứ, sao có thể không nói với con ? Bây giờ con phải làm sao đây ? Con phải làm sao đây ? Mẹ nói với con đi . . . Mẹ ?” Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi tôi bảy tuổi tôi đã khóc như thế trước mặt mẹ, cả khuôn mặt đều là nước mắt, còn cả nước mũi. - “ Lẽ nào mẹ không biết trong lòng con sẽ khó chịu sao, lẽ nào mẹ không biết con sẽ đau lòng sao ?” - “ Mẹ biết, mẹ đều biết cả, bây giờ mẹ xin Tứ Nguyệt tha thứ, xin lỗi con, Tứ Nguyệt.” Mẹ bình tĩnh nằm ở đó, dáng vẻ cứ như đang ở nhà nghỉ ngơi. - “ Mẹ, mẹ nói với con đi, mẹ sẽ khỏe lại đúng không ?” Tôi siết chặt tay của mẹ, hoảng loạn và bất lực.

“ Sẽ thế, sẽ khỏe lại thôi.” Mẹ nắm lại tay tôi. Nhưng mẹ của tôi là một người nói dối, bà chẳng những không khỏe lại theo từng ngày, mà chỉ là từng ngày từng ngày sắc mặt càng nhợt nhạt, còn tôi, chẳng biết phải làm thế nào . . .

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tình Đầu Và Tình Cuối (3)

Tôi mang hết số tiền có được đổi lấy vé xe lên Thượng Hải.

Tôi ở lì trước cửa nhà Lợi Vĩnh Hoa, khổ sở van xin người giữ cổng cho tôi gặp nam chủ nhân của ngôi nhà này.

Gần như một thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng ông ấy cũng đến, tay dắt theo một đứa bé trai, khoảng hơn 10 tuổi, trắng trẻo xinh đẹp như ngọc.

Bởi vì ngược sáng, tôi khẽ nhắm mắt nhìn người trước mặt, còn anh tuần hơn cả trong hình. Ông ấy đang nhìn tôi với ánh mắt dò xét.

Tôi bước tới, muốn để cho ông nhìn rõ gương mặt của mình. Gương mặt giống mẹ tôi của thời thiếu nữ y như đúc, lúc đó trong lòng tôi có một chấp

niệm. Nếu như . . . nếu như ông ấy yêu mẹ, nếu như Lợi Vinh Hoa đã từng yêu Lâm Tương Như, vậy thì ông ấy sẽ nhận ra gương mặt này. Tôi rõ thật ngốc nghếch.

“Lợi . . . Lợi tiên sinh, ông xem . . . gương mặt tôi có quen không ?” Tôi siết chặt tay mình.

Con người đó nhìn tôi mấy lượt, rồi khẽ cau mày, lắc đầu.

“Lợi tiên sinh, ông nhìn kĩ một chút, xin ông, hãy nhìn cho kĩ, đã gặp qua tôi hay chưa ?” Nếu như, ông ấy nhận ra tôi, tôi sẽ tha thứ, sau đó, cầu xin ông đi gặp mẹ một lần, có lẽ là lần sau cùng.

“Con bé này, rốt cuộc muốn làm gì đây? Ta nói lại lần nữa, ta chưa từng gặp cháu.” Gương mặt đã có vẻ mặt kiên nhẫn : “Cháu tìm ta làm gì ? Cần giúp đỡ sao ?”

“” Cuối cùng vẫn không nhận ra, là tôi trông không giống mẹ, hay là ông ấy sớm đã quên đi gương mặt của mẹ, quên luôn những lời thề non hẹn biển và, còn quên cả đứa con này.

“Nói ta nghe, cháu cần ta làm gì ?”

“Mẹ tôi đang bệnh, ông có thể đi thăm bà ấy không ?” Cái câu Lâm Tương Như gần như đã muốn thốt lên, nhưng tôi khổ sở nhận ra tôi không dám. Tôi lo sợ con người đó ngay đến tên của mẹ cũng không nhớ được, tôi lo sợ tình yêu luôn canh cánh bên lòng của mẹ sẽ bị rơi rụng ở một nơi mực cười thê này.

“Này cháu, cháu nhầm rồi, ta không phải bác sĩ, càng không giúp được gì.” Ông ấy xoay người muốn đi.

“Tôi biết, tôi biết ông không phải bác sĩ.” Tôi túm lấy áo ông, ngay lúc này có một chiếc xe dừng lại trước mặt chúng tôi, đứa bé bước lên trước giậm chân “Bố, phim sắp bắt đầu rồi.”

Lợi Vinh Hoa lần nữa cau mày : “Rốt cuộc cháu muốn làm gì ?” Phải rồi. Tôi đang làm gì thế này ? Tôi buông lỏng tay. Ông ấy nắm tay đứa bé trai bước lên xe, chiếc xe rất nhanh đã chạy mất hút, con người đó từ đầu đến cuối cũng không quay nhìn tôi lấy một lần. Chính điều ấy đã hình thành nên một vết thương trong tôi mãi những năm tháng về sau, chỉ vài phút ngắn ngủi ấy thôi cũng đủ hủy diệt cả thế giới của tôi.

Cái cảm giác được con người đó nắm lấy tay sẽ như thế nào nhỉ ?

Nhiều năm trước, lúc con người đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi cũng sẽ cười híp cả mắt thế này ư ? Nhưng sao lại buông tay tôi ? Người đó có biết rằng tôi đã lén lút làm biết bao chuyện ngốc nghếch ? Trong con hẻm vắng không người, tôi vô số lần khẽ gọi cái danh từ xa lạ “Bố, bố ơi”; lại giả như ông đang trốn một góc nào đó trộm nhìn mình; tôi còn hà hơi lên kính viết tên ông hết lần này đến lần khác, tức giận lau đi rồi lại viết, tôi cũng muốn được giống những đứa trẻ khác ngồi trên vai bố ngắm nhìn thế giới, tưởng tượng rằng thế giới được nhìn thấy khi đó nhất định rất đẹp.

* * *

Tấm vải trắng được phủ qua khuôn mặt của mẹ, tôi ngồi trên đất, không chút sức lực, chỉ một chút ít thôi cũng không, vậy nên tôi không cách nào đứng dậy nổi, vậy nên tôi không cách nào nắm chặt tay của bà, vậy nên tôi không cách nào ngăn cản họ, đành để họ mang bà đi, Lâm Tứ Nguyệt thật là vô dụng, Lâm Tứ Nguyệt mà Lâm Tương Như nuôi dưỡng mười bốn năm qua thật vô dụng.

Mọi thứ cứ như một giấc mơ. Chỉ là ở cái nơi vồn vện mấy mét vuông đó, tôi không thể đợi được mẹ quay trở về.

Sau đám tang của mẹ, cuối cùng người nhà họ Lợi cũng đến, đó là một người lớn tuổi, nghe bảo là quản gia nhà họ. Ông ta đưa ra hai sự lựa chọn : một là dùng thân phận đứa con gái mồ côi của người bạn đến sống ở Lợi gia, hai là sống cùng với dì, toàn bộ chi phí sinh hoạt sẽ do Lợi gia chu cấp.

* * *

Gió đêm, ngôi mộ mới, mộ bia , rồi vãn bia, và cả sinh mệnh hãy còn son trẻ đang an nghỉ tại đây đã tạo nên một nhạc khúc bi thương nhất trên cuộc đời. Những khi nghe kể về chuyện chia ly, chuyện sống chết, cô bé mười bốn tuổi là tôi đã nghe rất chăm chú.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve tấm hình mẹ trên mộ bia, bà đang tựa vào dưới cây quế khẽ cười, nó được chụp hôm sinh nhật bà ba mươi tuổi. Trên môi là nụ cười nhẹ nhàng, nhưng chân mày lại vương nỗi buồn man mác. Bởi vì vẫn còn yêu ông ấy, vẫn còn vương vấn, vẫn không thể quên những chuyện đã qua. Giờ thì tốt rồi, có thể quên đi, cũng có thể không cần yêu.

Con người đó từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện. Trước lúc mẹ lâm chung, dì đã đi Thượng Hải, nhưng vẫn không thể mang ông ấy về.

Dì nói, trên đời này có hai loại người , một loại có thể yêu rất nhiều lần trong đời, một loại cả cuộc đời chỉ có thể yêu một lần, mẹ của tôi chính là loại người thứ hai ấy. Bà đúng thật không may mắn, cứ phải gặp gỡ ông ấy, tình yêu đầu tiên và tình yêu cuối cùng của Lâm Tương Như đều thuộc về Lợi Vinh Hoa. Nhưng ông ấy ngay đến tang lễ của bà cũng không đến dự.

Tôi khóc nức nở, điều này càng giống như một giấc mơ. Cứ như chỉ cần tỉnh dậy sẽ được trông thấy mẹ, mặc chiếc váy liền hoa tinh khiết đứng bên hàng rào viện từ gọi tôi : “Tứ Nguyệt, về nhà thôi. Tứ Nguyệt, nhanh về nhà ăn cơm thôi.” - “Tứ Nguyệt, đừng trốn nữa, mẹ nhìn thấy con rồi nhé.” Cô bé con là tôi giật mình, cố nép thân hình nhỏ bé sát vào hàng rào, sau đó, bị phát hiện rồi. Sau đó, từ trong hàng rào vọng ra tiếng cười khúc khích của tôi. Mà từ đây về sau, trong thế giới rộng lớn này, sẽ không còn ai có thể tìm ra tôi từ trong cái hàng rào đó nữa rồi.

Trước lúc lâm chung mẹ nói với tôi, dặn tôi không được hận ông ấy, mẹ của tôi nhất định cho rằng con gái của bà là một thiên sứ, nhưng thật ra không phải, một chút thiên sứ nó cũng không có, nó vốn rất giỏi giả vờ, là một cao thủ khéo ngụy trang. Nó ngày ngày đều thầm mắng chửi trăm ngàn lần những người nó ghét, nó lén mang vở bài tập của người mà nó không thích vứt đi, nó phải viết kiểm điểm cho giáo viên . . .

Không được hận sao ?

Mẹ tôi mất vì bệnh lao, thứ bệnh đó vốn không đến nỗi phải chết, nhưng thứ bệnh đó là bệnh nhà giàu, còn người phụ nữ gốc nghèo ấy có lý tưởng rất cao cả, đúng vậy, bà xem nó là lý tưởng, bà muốn để bà và con gái có được ngôi nhà thuộc về chính mình, bà nói mua nhà trước chữa bệnh sau. Nhưng mấy ai biết được, trong cõi nhân gian rộng lớn thế này lại không chứa nổi một người phụ nữ nhỏ bé như bà.

Còn cái người mà tôi phải gọi là bố, nghe nói hàng năm đều lấy ra một phần tiền để làm từ thiện. Thật quá nực cười !

Không hận sao ? Phải không hận sao ?

Nhưng, mẹ này, mẹ có biết không, có một số thứ cứ ở trong lòng sẽ đột nhiên bùng phát. Như là hận !

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ông Không Phải Nông Phu (1)

Một túi hành lý đơn giản, ngày đến Lợi gia những đám mây hồng giăng khắp bầu trời. Nữ chủ nhân của Lợi gia dẫn theo con trai con gái đứng trên bậc thềm đá hoa cương, mỉm cười nhìn tôi. Đưa con trai khoảng chừng mười tuổi, đưa con gái khoảng năm sáu tuổi. Nam chủ nhân không có mặt.

“Vị đó là Lợi phu nhân, sau này cháu gọi bà ấy là dì.

“Còn đó là Liên Thành thiếu gia và Liên Ngọc tiểu thư.” Người quản gia già đưa tôi đến không ngừng chỉ bảo, nào là phu nhân, nào là tiểu thư, thiếu gia, thật giống những bộ phim truyền hình nhiều tập.

Liên Thành, Liên Ngọc, tên nghe hay biết bao, thiết nghĩ, những cái tên hay như thế chứng tỏ chúng được tạo ra từ sự đông đầy yêu thương. Vừa được ví như thành trì vừa như ngọc quý .

Sau bữa cơm tối, tôi được gọi vào một căn phòng có lẽ là phòng sách, lát sau, cửa được đẩy ra, nam chủ nhân của Lợi gia cuối cùng cũng chịu xuất hiện. Sau khi nhìn thấy gương mặt tôi, ông ngẩn ra. Đúng vậy, cách đây không lâu, tôi còn hỏi ông gương mặt tôi trông có quen không ?

“Hôm đó, xin lỗi . . . , hôm đó ta đã không nhận ra con.” Trả lời ông ư ? Thật quá đau đầu. Mỉm cười ư? Vậy quá giả tạo. Tôi cúi thấp đầu, là ông đang áy náy sao ? Hừ, càng áy náy càng tốt.

“Sau này, hãy sống thật tốt vào, xem nơi này như nhà của mình.” Ông đưa tay ra giữa không trung, có vẻ như muốn vỗ đầu tôi, lại có vẻ như muốn vỗ vai tôi, ngập ngừng một lúc, rồi buông xuống.

“Được thôi, chú Lợi.” Lão quản gia còn bảo tôi, sau này phải gọi nam chủ nhân của Lợi gia là chú Lợi.

Trầm mặc một lúc lâu, ông quay lưng về phía tôi đứng tựa vào cửa sổ. Tóc của ông vừa đen vừa óng, bóng lưng của ông vừa cao vừa thẳng, còn trái tim của ông thì nhất định vừa mạnh mẽ vừa sắt đá.

Lợi phu nhân đưa tôi đến phòng khách, Lợi phu nhân bảo Tứ Nguyệt, sau này cứ xem nơi này là nhà của mình. Thật đúng là đôi vợ chồng tâm đầu ý hợp. Tôi khẽ gật đầu. Nhà ư? Đúng vậy, nơi này giàu có lại đẹp đẽ, nội thất sang trọng, sàn nhà không vương một hạt bụi, bóng đèn giống như pha lê, đồ trang trí có giá trị không nhỏ. Nhưng, nó mãi mãi không thể nào trở thành nhà của tôi.

Cô bé con bước tới, nắm lấy tay tôi : “Chị, em đưa chị đi xem phòng của chị nhé !” Bàn tay nhỏ mềm mại, ngây thơ và trong sáng. Cô bé đáng yêu này là em gái cùng cha khác mẹ với tôi, những năm tháng sau này, vận mệnh của chúng tôi sẽ có sự giao thoa thế nào đây ?

* * *

Tôi nằm lên chiếc giường trong phòng, căn phòng của tôi rất đẹp, có tường màu hồng, khung cửa sổ màu trắng, rèm cửa pha lê cứ như trong mơ. Còn có giường công chúa hình vòng cung, bàn trang điểm tinh xảo, búp bê bằng len, hoàn toàn giống như không gian những cô thiếu nữ từng khát khao mong ước. Tôi nằm đó mặt đầm đìa nước mắt, nỗi nhớ cứ như cơn gió ủa về, tôi nhớ đến căn nhà của mẹ con tôi ở ngoại thành Hàng Châu, tuy không lớn, nhưng rất ấm áp, trong cái viện từ nhỏ nhỏ ấy, có hoa có lá, có cây có cảnh.

Nhất định là dì vẫn còn đang giận tôi. Nhất định là dì cho rằng Tứ Nguyệt của họ đang hướng về nơi phồn hoa đô thị náo nhiệt. Nhất định là dì không sao đoán ra, một đứa trẻ chỉ mới mười bốn tuổi đầu lại có thể chôn giấu tâm tư như thế. Thù hận, đôi khi có thể giúp con người ta có được sự trưởng

thành.

Tôi phải dùng gương mặt giống mẹ như tạc này sống trước mặt Lợi Vĩnh Hoa, sống ngay bên cạnh ông, nhắc nhở ông đã từng phụ bạc người phụ nữ ấy như thế nào, và trên vai ông chính là gánh nợ tình.

* * *

Mọi chuyện đều được thực hiện như đã sắp đặt, từ tìm trường cho đến đi học, tôi khiến bản thân sống nép mình như loài chuột, không nhiều lời, an phận thủ thừa.

Tiếp theo đó, tôi còn biết được một chuyện khiến tôi vô cùng khó chịu: Lúc bấy giờ, khi Lợi Vĩnh Hoa và Lợi phu nhân cử hành hôn lễ, họ đã có với nhau đứa con hai tuổi, chính là Lợi Liên Thành. Cũng chính là nói, sau khi Lợi Vĩnh Hoa rời khỏi mẹ, trong chớp mắt đã định chuyện chung thân với người phụ nữ khác. Đây chính là người đàn ông mà mẹ cho đến lúc chết vẫn nhớ nhung, vẫn mong chờ. . .

* * *

Thời gian cứ thế trôi, tôi học xong cao trung, rồi lên đại học, trải qua sinh nhật tuổi hai mươi. Thời gian cứ thế trôi, trái tim buồn bức được tôi che giấu qua ánh mắt thản nhiên, không lúc nào yên. Còn con người kia sự nghiệp ngày càng phát đạt, cuộc sống luôn được đắc ý. Trong lòng tôi như có một ngọn lửa đang bùng bùng cháy, làm sao có thể, có thể hạnh phúc một cách thanh thản như thế chứ ?

* * *

Lợi gia rất thích trồng cây tùng cây bách trong đại hoa viên, thợ làm vườn cứ cách một thời gian lại đến cắt tỉa cho chúng. Tôi rất thích tựa vào cây tùng gần bên cổng lớn, leo lên trên đó, ngồi xem sách. Có một ngày, tôi ở trên đó phát hiện câu chuyện khá thú vị, một cô bé rất dễ thương hỏi cậu thiếu niên thanh tú : “Lợi Liên Thành, tớ thích cậu, cậu có thích tớ không ?” Cậu nhóc mặt không biểu cảm : “” Mặt cô bé đỏ như quả cà chua : “Liên Thành, rốt cuộc cậu có thích tớ không ?” - “”

“Lợi Liên Thành, tớ . . . tớ thích cậu rất lâu rồi.” Cô bé có chút khản trương.

“Bọn con gái các cậu suốt ngày cứ thích những chuyện kinh tởm.” Cậu nhóc có chút mất kiên nhẫn : “Thích tôi rất lâu ư ? Đúng là bọn trẻ con yêu sớm. Tôi ghét nhất những kẻ yêu sớm, còn nữa, tôi cảnh cáo cậu, sau này, đừng đến nhà tìm tôi.”

“Lợi Liên Thành, sao cậu có thể đối với tớ như thế ?”

“Tự cậu đẩy thôi.” Đúng là rất có phong thái của bố, đá người ta không thèm chớp mắt.

“Lợi Liên Thành, tớ . . . tớ nguyên rủa cậu, nguyên rủa cậu sẽ bị con gái đá,” Cô bé giận dữ nói : “Đá một trăm lần.”

“Đừng nói những lời ngốc nghếch, trên đời này, chỉ có tôi đá người ta, làm gì có chuyện bị đá ?” Đúng là tên tiểu tử ngông cuồng.

Cũng chính lúc ấy, có điều gì đó đã đánh động tâm tư đen tối của tôi, nó rất điên cuồng, nhưng cũng khiến cho tôi sục sôi nhiệt huyết.

Tôi cố ý ném sách xuống đất, chờ tên nhóc nào đó bước ngang qua.

“Này, em trai Liên Thành, nhặt giúp tôi cuốn sách.” Tôi nói với tên nhóc đi qua bên dưới.

“Sao tôi phải giúp ?” Đây luôn là biểu hiện của tên nhóc thường ngày chẳng trông mong gặp phải tôi.

“Thôi nào, nhặt giúp tôi đi, chuyện nhỏ ấy mà.”

Tên nhóc khom lưng xuống nhặt cuốn sách, đưa cho tôi.

“Sao cứ thích ngồi trên đó thế ?” Tên nhóc ngẩng đầu hỏi tôi.

“Có muốn lên trên này không ? Lên trên này đi, tôi sẽ nói vì sao.” Tôi đưa tay ra, tên nhóc ấy ngập ngừng một chút, rồi đưa tay cho tôi. Sau đó, đã đến bên cạnh tôi.

“Bởi vì . . .” tôi chỉ về ngôi nhà ở cách chúng tôi một con phố : “Tôi thích vườn hoa hồng của nhà họ. Ngồi đây, có thể nhìn thấy chúng rõ hơn, từng đóa từng đóa hoa nở rộ”. Thật ra, tôi vốn không hề thích. Những lời đó đều là dối trá.

“Xì, vớ vẩn” Tên nhóc có chút thất vọng.

“Đúng là có chút vớ vẩn,” Tôi hướng gương mặt tên nhóc ấy đón lấy gió : “Nhắm mắt lại, hít sâu vào.”

Tên nhóc nhắm mắt lại, trong cơn gió nhẹ đầu hè có hương thơm ngan ngát của vườn hoa hồng nhà hàng xóm, những vạt nắng cuối ngày đan xen trên cây, nhay múa vô cùng lấp lánh. Đây là một buổi tối đầu hè đa tình, mang theo chút sắc thái lãng mạn. Khuấy động cảm xúc của một số người nào đó.

Tên nhóc mở mắt ra, tôi cười nhẹ nhàng, tên nhóc ấy ngẩn ra, bọn con trai trong trường nói, Lâm Tứ Nguyệt khi cười rất cuốn hút, nhất là cái kiểu cười

nhẹ nhàng, cứ như những cô gái trong tranh, xa xăm mà say đắm lòng người. Còn với bọn con gái mà nói, Lâm Tứ Nguyệt khi cười sẽ giống như hồ ly tinh, hút mất hồn người, làm bộ làm tịch . . .

Ảnh mặt trời nhấp nháy trên cây, mờ ảo và lác lác, trong không gian chật hẹp này, Lợi Liên Thành và tôi cách nhau rất gần, một vài sợi tóc của tôi rơi trên vai tên nhóc ấy, tôi không gạt chúng ra, quay đầu khẽ hỏi :

“Em trai Liên Thành, người thấy hương thơm hoa hồng chưa ?” Tên nhóc khẽ gật đầu.

“Vậy . . . sẽ thích nơi này chứ ?” Tuy có hơi ầu trĩ, nhưng ai bảo cậu chàng chỉ là tên nhóc mười lăm tuổi.

Tên nhóc ấy lần nữa khẽ gật đầu, mặt thoáng đỏ.

Cám ơn cậu, cậu nhóc thân mến, cám ơn cậu đã thích nơi này. Nhiều năm sau, khi tôi nhìn lại màn kịch ngày ấy, dường như tất cả chỉ tồn tại trong một ý niệm. Phật đã dạy : Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành phật. Những con người trong thế tục như chúng ta vẫn cứ luôn nhận ra trong muộn màng, hết lần này đến lần khác.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ông Không Phải Nông Phu (2)

“Em trai Liên Thành, dạy tôi chơi cờ nhé !” Cậu chàng tuy cố làm ra vẻ không bằng lòng, nhưng vẫn cứ dạy.

“Em trai Liên Thành, có thể chạy đến vườn hoa nhà đó hái trộm cho tôi mấy bông hoa hồng được không ?” , rồi cũng đi hái.

“Em trai Liên Thành, quần áo đi mua cho tôi có đẹp không ?” Tôi xoay một vòng 360o, chiếc váy về nên một vòng cung tuyệt mỹ trong không trung. - “Đẹp”. Tên nhóc này, chính vì đẹp nên mới mặc cho cậu xem.

“Này, Lâm Tứ Nguyệt, có thể đừng gọi tôi là em trai Liên Thành được không ?”

“Sao thế ? Không gọi em trai Liên Thành thì phải gọi thế nào ?”

“Gọi Liên Thành, cũng đừng gọi em trai, đừng quên, tôi cao hơn đấy !” Trong lòng cậu chàng có chút đắc ý.

* * *

Cứ như thế tôi và Lợi Liên Thành từng chút từng chút trở nên thân thiết, Lợi Liên Thành là tiểu hoàng tử của Lợi gia, quan trọng nhất là, Lợi Vinh Hoa rất thích tên nhóc này, gửi gắm kì vọng và đào tạo cậu làm người thừa kế.

Lợi phu nhân ngồi trên sofa trong phòng khách, gọi: “Tứ Nguyệt, lại đây”. Con trai con gái của bà đang ngồi bên cạnh xem ti vi, tôi ngồi xuống bên bà, đối với người phụ nữ trước mặt, tâm tình tôi rất phức tạp, tôi cảm thấy nên hận bà, nhưng lại không thể. Bà là một người chân thành, vào ngày tang lễ của mẹ, tôi đã gặp bà, toàn thân bà mặc nguyên bộ quần áo màu đen, mà màu đen chính là để bày tỏ sự đau buồn và thương tiếc với người đã mất, sáu năm nay sống cùng nhau, với tôi bà như người giáo viên tận tụy, luôn ân cần dạy bảo.

“Tứ Nguyệt, chắc con không biết, ta cũng học ngành y như con, nhưng không thể học đi đôi với hành,” bà cup mi, thoáng man mác một nỗi u sầu dai dẳng: “Thầy hướng dẫn của con nói với ta, trên mọi phương diện con đều rất xuất sắc, con có suy nghĩ đến việc ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu không ?”

Tôi kinh ngạc, ngược mắt nhìn bà, có phải bà đã phát hiện ra điều gì ?

“Đã từng có một thời gian ta ở Châu Phi, khoảng thời gian đó là đoạn hồi ức khó quên của ta,” Lợi phu nhân yếu ớt thở dài : “Nếu có ngày đến được nơi đó, con nhất định sẽ say mê mảnh đất này, đến được nơi đó con mới có thể hiểu được, cũng chỉ có nơi chôn ấy mới có thể nuôi dạy ra những con người như thế, đơn thuần, lạc quan vui vẻ.”

“Tứ Nguyệt, thế giới bên ngoài bao la rộng lớn, nó luôn có thể khiến con kinh ngạc,” Đến thời khắc này đây, tôi biết Lợi phu nhân bà thật lòng hi vọng tôi được bước ra thế giới bên ngoài : “Tứ Nguyệt, nếu như con muốn . . .”

“Mẹ, mẹ nói những lời linh tinh như thế làm gì, bên ngoài thì có gì hay, ngôn ngữ lại bất đồng, mẹ bảo người ta ra ngoài phải ông nói gà bà nói vịt sao ?” Tên nhóc đang trong thời kì vỡ giọng bực bội cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng tôi, còn không quên đá văng con búp bê đồ chơi bằng vải của em gái.

“Con xem, Liên Thành không nở ròi, nhưng nó nói cũng đúng, con cứ suy nghĩ rồi hãy trả lời ta.” Tôi khẽ gật đầu.

Lợi Liên Thành đứng chặn ngay cửa phòng tôi : “ Không cần đi,” Tôi mặc kệ tên nhóc ấy, “ Muốn đi sao ?” Tôi ngẩng đầu nhìn, tên nhóc này có những đường nét cực kì giống bố : “ Nếu như tôi muốn đi thì sao ?” - Nhưng, đó cũng là những thứ mà tôi thù ghét.

“ Vậy . . . vậy thì chờ thêm vài năm nữa được không ?” Cậu chàng nắm chặt tay tôi, có chút khấn trương.

“ Tại sao ?”

“ Chờ tôi lớn thêm một chút, lúc đó, chúng ta có thể đi cùng nhau, lúc đó, tôi có thể chăm sóc cho.”

Tôi chớp chớp mắt, cảm giác nếu như không chớp mắt thì nước mắt sẽ rơi xuống, tôi không biết sau này khi đến ngày đó, tên nhóc này phải dùng tâm trạng thế nào để đối diện với sự thật tôi là chị gái của cậu. Phải dừng tay sao ? Phải dừng sao ?

* * *

Không phải là không cảm động.

Có lúc tên nhóc ấy đến trường đón tôi về nhà vào cuối tuần, rất tự nhiên giúp tôi mang cặp sách, lúc đi trên vỉa hè luôn để tôi đi phía trong, còn cậu chàng đi phía ngoài, lúc đi trên vạch sang đường sẽ nắm tay tôi, lúc tôi không để ý sẽ nhét tiền vào trong ví cho tôi . . .

Một tên nhóc mười lăm tuổi, gương mặt thánh thiện, luôn không hiểu được lòng người phức tạp, cho rằng cuộc sống rất thanh bình.

Phải dừng tay ở đây sao ?

Lúc đôi giày đỏ luôn xoay tròn khiêu vũ có lẽ rất vui vẻ, nhưng cũng sẽ lo sợ. Tôi, đã không còn dũng khí để nhìn vào ánh mắt trong sáng của cậu chàng.

Đúng vậy, dừng tay ở đây thôi.

Thế nhưng, cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng.

Tháng tám, khu căn nhà của tôi và mẹ ở Hàng Châu, các đơn vị phát triển muốn xây dựng căn hộ thương mại ở đó. Đối với những chủ hộ không muốn bán, bọn họ không từ mọi thủ đoạn thúc ép, vừa nhìn tôi đã biết sẽ không thể giữ nổi nó.

Tôi cầu xin Lợi Vinh Hoa, cầu xin ông giúp tôi, cầu xin ông nể tình ngày trước với mẹ giúp tôi giữ lại căn nhà, nhưng ông trả lời: Lực bất tòng tâm.

* * *

Cuối cùng, chỉ trong một đêm, ngọn lửa đã khiến nơi đó trở thành đồng tro tàn, còn tôi, đến một nơi có thể hoài niệm cũng đã mất đi. Trước đây, mẹ tôi từng dùng ngữ khí vô cùng hân hoan chỉ vào mảnh sân nhỏ, mẹ muốn trồng hoa hồng ở đây, mẹ muốn trồng hoa cúc chỗ này, mẹ muốn trồng bách hợp ở đây nữa, mẹ muốn khiến nơi này quanh năm hoa nở bốn mùa.

Tôi tìm đến tòa nhà tọa lạc ở khu vực đỏ của Thượng Hải, nơi này từ tầng một đến tầng bảy đều là khu vực văn phòng của Lợi gia, bố tôi là người lãnh đạo cao nhất ở đây, nghe nói, còn có những luật sư rất xuất sắc đang làm việc cho họ. Chỉ cần một câu nói của ông, chỉ cần một lời dặn dò của ông với luật sư, căn nhà của mẹ con tôi sẽ có thể giữ được, nhưng ông không muốn.

Tôi ngồi chờ ông ở đại sảnh, cửa kính ở đại sảnh hắt lên gương mặt tôi, đáng vẻ vừa thương tâm vừa xót xa, giống như thân phận của tôi trong thế giới này.

Lợi Vinh Hoa trông thấy tôi có chút ngạc nhiên, sau đó, ông trao đổi vài câu với người bên cạnh.

Tôi đi theo sau ông, bóng lưng của ông đã quá quen thuộc với tôi, tôi đã từng hết lần này đến lần khác ngẩn nhìn về bóng lưng đó. Con người này, giữa tôi và ông vốn nên có mối quan hệ thân thiết nhất trên đời, là giữa cha và con gái. Nhưng chúng tôi một tháng chẳng nói với nhau được mấy câu, chào hỏi nhau như người qua đường.

Ông đưa tôi đến phòng làm việc, sau đó, quay người khóa cửa lại.

“ Có chuyện gì ?” Ông cau mày.

“ Căn nhà mất rồi, căn nhà của tôi và mẹ mất rồi,” Tôi nhìn ông, sau đó, làm ra một cử chỉ trong không trung : “ Phùng, một tiếng, bị người ta dùng lửa thiêu rụi rồi.”

“ Thật đáng tiếc, nhưng cũng đừng đau lòng, chỉ là một căn nhà,” Ông quả nhiên không một chút động lòng, chỉ là một căn nhà thôi ư?

Tôi bước tới, nhìn đắm đắm vào mặt ông, ông có chút mất tự nhiên nhìn tôi, tôi khẽ lắc đầu.

“ Mẹ tôi đúng là không có mắt, cả đời nhớ nhưng không quên một người như ông.” Tôi thành công nhìn thấy sắc mặt ông tái nhợt : “ Ngoại trừ gương mặt có chút ư nhìn này ra, Lợi Vinh Hoa, ông thật chẳng ra gì, mà còn là kẻ xấu xa, chỉ là một căn nhà thôi ư? Nhưng ông có biết, căn nhà đó đối với tôi, nó còn hơn cả cái thế giới này. Tôi cứ nghĩ người có thể khiến mẹ yêu sâu đậm như thế ít ra cũng nên có chút xứng đáng, nhưng cuối cùng, tôi mới phát hiện

mẹ của tôi thật đáng thương, đã yêu một tên động vật máu lạnh như ông.”

“Con điên rồi, con có biết con đang nói chuyện với ai không?”

“Im miệng, câu này đến hỏi ông cũng không xứng.” Người kia cuối cùng không còn cau mày nữa - “Chú Lợi, có cần tôi giải thích giúp ông vì sao ông không muốn giúp tôi? Thôi được, các người là người sĩ diện, tôi cũng sẽ nói theo cách sĩ diện. Vì là những kẻ chuyên đứng trên cao nhìn xuống, chỉ vì địa vị càng cao nên vài lời ông tiếng ve cũng sẽ lo sợ, lo sợ một chút phong hoa tuyết nguyệt thời tuổi trẻ kia sẽ trở thành câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu của giới thượng lưu, sau đó biến thành tiếng xấu. Còn mẹ của tôi lại chỉ vì thế mà phải gánh chịu đủ mọi điều tiếng, những người phụ nữ kia lo lắng người đàn ông của họ bị Lâm Tương Như quyến rũ, áp đặt lên người bà vô số tội danh xấu xa: nào là đồ không ai muốn, quyến dụ đàn ông, hồ ly tinh, hoa tàn liễu úa... dạng nào cũng có. Khi ông cự tuyệt giúp đỡ tôi, ông có từng nghĩ đến, người phụ nữ ấy đã từng sinh con cho ông, người phụ nữ gốc gác ấy sau khi biết mình không còn sống được bao lâu, đã dắt theo đứa con gái trốn trước cửa nhà ông chỉ vì muốn trộm nhìn ông một lần.” Chuyện cũ nói ra thật quá đau lòng.

“.....” Gương mặt người kia trở nên phức tạp, qua một lúc lâu, mới thốt ra được vài từ: “Ta... ta có gửi tiền cho hai người.”

Mẹ, rốt cuộc thì mẹ đã yêu phải loại đàn ông gì đây? Tôi bắt đầu cười, cười đến nước mắt giàn dụa, hình ảnh người kia trở nên nhạt nhòa: “Lợi tiền sinh, mẹ của tôi là người phụ nữ gốc gác, ông mãi mãi không thể nào đoán ra được bà ấy gốc đến cỡ nào, người phụ nữ gốc như thế làm sao có thể nhận tiền của ông kia chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ông Không Phải Nông Phu (3)

Thượng Hải hoa lệ, ngựa xe như nước, tôi bước đi trong cái thành phố rộng lớn ấy, như một linh hồn lưu lạc.

Ánh đèn trong nhà sách quá ấm áp, tôi không tự chủ được bước vào, bên trong không quá nhiều người, tôi rút ra một cuốn sách từ trên kệ, rất nhanh, tôi đã bị những hình minh họa bên trong hấp dẫn, tiếp theo là câu chữ, đơn giản và chứa đầy sự ngây thơ. Đó là một cuốn truyện cổ tích, tôi vô cùng ngưỡng mộ cô bé có tên Alice trong truyện, có được thể giới như thế để cho cô bé chạy trốn, còn Lâm Tử Nguyệt thì không.

Khi ngẩng đầu lên, trong cái khe hở của cuốn sách bị rút ra, một đôi mắt mang theo ý cười nhìn tôi, đôi mắt trên gương mặt ấy cứ như dòng nước trong lành ngày thu, người ấy trông qua cái khung nhỏ xíu trên kệ sách, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi mang sách bước đến quầy thu ngân, phía sau có tiếng bước chân vội vàng: “Hi, em thích cuốn sách đó sao? Tôi cũng rất thích.” Người này nói tiếng Trung giọng có chút lơ lớ, tôi dừng chân, quay đầu: “Vậy anh cầm đi.” Tôi đưa sách cho người ấy.

“NO... NO...” Người đuổi theo vội xua xua tay: “Tôi không có ý này.”

Tôi đặt sách vào tay người ấy, bước đi không hề quay đầu, tôi biết làm như thế có thể giúp tôi ngăn chặn không ít những phiền phức không cần thiết, tôi không thích chơi những trò traí theo gái đuổi.

Về đến Lợi gia, đêm đã về khuya, hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của tiểu hoàng tử Lợi Liên Thành, trong nhà tổ chức tiệc tùng cho tên nhóc ấy, mỗi buổi tiệc của nhà họ với tôi mà nói đều là một sự tồn tại gượng gạo. Cũng bởi lo lắng sẽ thu hút sự chú ý của một số người thích buôn chuyện, cho nên, tôi cứ luôn tránh càng xa càng tốt.

Khi đẩy cửa sau ra, tôi nhìn thấy Lợi Liên Thành, tên nhóc ấy đứng đó với khuôn mặt u ám.

“Đã đi đâu thế?” Tôi mặc kệ, tên nhóc ấy dịch người, đứng chắn trước lối đi của tôi.

“Hôm nay là sinh nhật tôi.” Tên nhóc đứng dưới ánh đèn không mấy chiếu sáng cau mày, cậu cũng giống y như bố rất thích cau mày, nhưng tôi lại không thích, vô cùng không thích.

“Có phải muốn đòi tôi tặng quà sinh nhật?” Tôi như cười như không nhìn tên nhóc ấy, lúc này mặt của tôi cách cậu rất gần, tôi nghĩ, gương mặt tôi lúc này nhất định vô cùng quyến rũ, dưới ánh đèn không mấy sáng tỏ tôi vẫn nhìn thấy được vẻ mặt ứng độ của tên nhóc ấy. Lợi Vinh Hoa, hôm nay phải nói thế nào nhỉ, tôi đã nói rồi cũng có ngày tôi sẽ khiến ông phải một lần nếm trải sự tức giận trong đau khổ, một lần đau đến dẫn xé tâm can.

“Nhắm mắt lại, tôi sẽ tặng quà.” Tên nhóc đã nhắm mắt lại, lúc này đây, những ngôi sao trên trời cũng sẽ phải than thở thôi! Xin lỗi nhé, Lợi Liên Thành.

Tôi nhắm mắt lại, dán mắt lên.

Mẹ, đến khi con chết đi, con cũng không thể nào đi tìm mẹ được nữa rồi, bởi vì, một giây tiếp theo đây, con đã mất đi tư cách được lên thiên đường, sau khi mất đi căn nhà của chúng ta, trên cuộc đời này, con đã không còn gì để mất, ngoại trừ con.

Nụ hôn, nhẹ tựa long vũ, như chuồn chuồn đáp nước rơi trên mặt cậu thiếu niên.

Mà một giây này đây, nó khiến cho tôi trong nhiều năm sau, khi đứng trên mũi Hào Vọng, mặt đầm đìa nước mắt hướng về mặt biển mênh mông lớn tiếng gào thét, Lợi Liên Thành, tôi sai rồi, Lợi Liên Thành, tôi hối hận rồi . . .

“Lợi Liên Thành, có thích món quà của tôi không?” - “”

“Vậy thật đáng tiếc, người khác đều rất thích.” Tôi nhìn tên nhóc đang đỏ hết cả mặt.

“Đã dùng nó làm quà sinh nhật tặng cho người khác rồi ư, cũng đã ôm ấp gã trai khác rồi ư?” Lợi Liên Thành một tay nắm chặt tay tôi.

“Không, nó chỉ dành cho những cô gái.”

“Vậy . . . vậy còn được,” Tên nhóc nói lòng tay tôi : “Đã đi đâu vậy ? Tôi có để dành bánh gato, tôi đi lấy cho, được không?”

Tôi cúi đầu xuống, bước về phía trước, cảm giác sau này sẽ có báo ứng ập xuống người mình, tên nhóc ấy theo sau tôi.

“Lâm Tử Nguyệt, tôi . . . tôi thích món quà sinh nhật này.”

Những cơn gió đầu thu nhẹ nhàng thổi lướt qua trên mặt tôi, Lâm Tử Nguyệt, đã biết sợ rồi.

Lại một ngày cuối tuần, từ xa xa, tôi đã trông thấy Lợi Liên Thành đứng ở cổng trường, áo sơ mi màu trắng, quần tây màu đà, anh tuấn như những cậu thiếu niên ăn mặc hợp thời. Cũng giống như trước đây, cậu chàng đón lấy đồ đặc trên tay tôi, lặng lẽ đi bên cạnh tôi, trước khi dừng đèn đỏ, cậu chàng đứng lại, xòe bàn tay ra trước mặt tôi, một mặt ngọc dây chuyền màu đỏ sậm nằm trong lòng bàn tay ấy, nhỏ xíu, hình dáng như một hạt đậu xinh xinh.

“Đây là bùa hộ mệnh của tôi, tôi tặng cho này.” Ánh mắt cậu chàng rất thành khẩn, không nhiều lời đặt nó vào trong tay tôi : “Nó sẽ phù hộ cho.”

Cứ thế, hạt đậu nhỏ xinh từ lòng bàn tay tên nhóc ấy rơi xuống lòng bàn tay tôi, hoảng hồn buông xuống, hình bóng của chúng tôi đổ trên mặt đất, chiều cao gần như nhau, chúng tôi đi chuyển chúng cũng đi chuyển, như một vở kịch câm. Tôi giấu kín tâm tư, đeo lên chiếc mặt nạ.

Đêm đó, tôi đã mơ thấy rất nhiều gương mặt, những gương mặt đó mang theo đủ loại biểu cảm, xa lạ có, quen thuộc có, sau cùng, chúng đều biến thành hình dáng của Lợi Liên Thành, đau thương nhìn vào tôi, không nói lời nào. Lúc tôi tỉnh mộng đã là nửa đêm, tóc tôi ướt đầm. Đó là mồ hôi, một tay tôi nắm lấy hạt đậu nhỏ bé, tức giận ném ra ngoài cửa sổ, hãy để sự ray rứt đi mà gặp quỷ.

* * *

Cuối thu, tiếng gió nghe như tiếng nhạc.

“Lâm Tử Nguyệt, điện thoại,” Lợi Liên Thành cầm điện thoại có vẻ không vui, tôi bước tới, cuộc điện thoại này với tôi có chút khó hiểu, hơn nữa, người gọi điện thoại cho tôi cực ít, tôi gần như chẳng có bạn bè.

“Lâm Tử Nguyệt phải không?” đầu bên kia điện thoại là giọng con trai, tôi đáp lời, đầu bên kia tiếp tục nói : “Tôi là Joe, Joe Andy. Xin hỏi, tôi có thể mời em đi xem phim không?” Joe Andy là ai, tôi cũng không rõ.

“Xem phim ư?” Tôi khẽ liếc Lợi Liên Thành đang không vui bên cạnh, qua cửa sổ phòng khách, tôi trông thấy bóng dáng của Lợi Vĩnh Hoa trong hoa viên, người đàn ông này là một kẻ cuồng công việc, rất ít khi ở nhà. “Để tôi suy nghĩ, đến lúc đó sẽ nói với anh.”, ngắt điện thoại tôi bước ra ngoài cửa, nơi này có đường thông đến hoa viên.

“Người đó là ai thế?” Quả nhiên tên nhóc đuổi theo ra ngoài : “Không cần phải đi xem phim với hắn, muốn xem, thì đi với tôi”

Tôi tiếp tục bước, rồi dừng lại ở một nơi trống trải, ở đây có thể chắc chắn Lợi Vĩnh Hoa rất nhanh sẽ bị chúng tôi thu hút. Tôi quay đầu, đối mặt với tên nhóc ấy : “Nói đi, tại sao muốn cùng tôi đi xem phim?” Lợi Liên Thành ngăn ra.

“Này . . . không phải là muốn đi xem sao ? Sau này, chỉ cần nói muốn, thì tôi sẽ làm, chuyện gì tôi cũng sẽ làm”. Trước đây, mẹ tôi cũng đã quả cảm như thế đấy, muốn vì ông ấy làm bất cứ chuyện gì, cho dù là hái sao trên trời.

“Tại sao lại làm mọi chuyện vì tôi?”

“Hôm đó . . . hôm đó chẳng phải đã hôn tôi sao?”

“Hôm đó? Chẳng phải đã nói rồi ư, là quà sinh nhật, ở những nước phương Tây, hôn hôn chỉ là thể hiện một phép lịch sự, hôm đó, tôi không mang quà, đành dùng nó thay thế thôi.” Tôi quay người định đi, tên nhóc ấy giữ tôi lại.

“Đi đâu thế?” Tôi không dám nhìn gương mặt tên nhóc ấy. “Đừng đi.”

“Tại sao?” Tôi cố ý kéo cao giọng, cứ để mọi chuyện chấm dứt trong hôm nay đi, cứ không ngừng diễn như thế tôi cũng mệt mỏi lắm rồi.

“Bởi vì . . . tôi thích chị.” Lợi Liên Thành nắm lấy tay tôi, gương mặt tràn đầy hi vọng, ánh mặt trời ngày cuối thu rơi trên khuôn mặt thanh xuân của cậu,

đơn thuần trong sáng, như một đứa trẻ sơ sinh. Màn kịch này, nhiều năm sau, tôi cũng không dám nhớ đến.

Thời gian như ngưng đọng trước giây phút này. Rất rất lâu . . .

“Hai đứa đang làm gì đây ?” Âm thanh này, rất rõ ràng là đang run rẩy. Tôi quay đầu, đó là gương mặt bởi vì hoảng sợ mà có chút méo mó, người bố thân yêu của tôi, có biết giây phút này đây tôi đã chờ đợi bao lâu rồi không ? Nó dài như cả thế kỷ . . .

“Chú Lợi, phải làm sao đây ? Liên Thành nói cậu ấy thích cháu.” Tôi bước tới trước mặt ông, lúc này, trong lòng tôi đang có muôn vạn người cùng hợp tấu, bản nhạc vui vẻ của Beethoven vang lên bên tai: “Nên làm thế nào đây ? Như chú biết đó, cháu không thể thích cậu ấy. Chú Lợi, để cháu nói ra hay nên để chú tự giải thích ?”

“Nói gì thế, những lời vừa rồi là có ý gì ?” Gương mặt Lợi Vĩnh Hoa cả kinh nhìn tôi.

“Liên Thành, cũng chính là con trai ông, cậu ấy nói thích tôi, thích . . . ái mộ . . . LOVE” Tôi thấp giọng nói bên tai ông, cuối cùng lo sợ rồi, cuối cùng cũng lo sợ rồi. Một cái tát cứ thế giáng xuống mặt tôi, nước mắt tôi cũng cứ thế rơi xuống, không phải vì đau, mà là trong lúc thất thần, tôi nhìn thấy tôi của ngày bé, cứ như thể trốn trong một góc, nhìn thấy người bố giận giữ giáng một bạt tai lên mặt con gái, lúc đó, cô bé là tôi đã nghĩ, nếu như, nếu như có bố, được ăn bạt tai cũng thấy đáng, mà cái người trước mặt tôi đây mãi mãi cũng không thể ngờ đến, bạt tai và bố, cũng đã từng là mơ ước của tôi.

Lợi Liên Thành chạy tới, ôm chặt lấy Lợi Vĩnh Hoa : “Bố, không liên quan đến chị ấy, là con, là con thích chị ấy trước.”

Lợi Vĩnh Hoa gương mặt kinh hãi nhìn vào tôi : “Ta . . . ta đúng là nuôi ong tay áo, đến chuyện thế này mà mày cũng có thể làm, mày . . . mày chính là con rắn trong lòng người nông phu (1) , độc ác vô cùng”

(1) Câu chuyện ngụ ngôn Trung Quốc nói về người nông phu và con rắn. Vào mùa đông, người nông phu phát hiện một con rắn đã bị lạnh cóng, ông ấy tội nghiệp con rắn, bèn mang nó đặt vào trong lòng mình. Con rắn sau khi ấm lên, thức tỉnh trở lại, khôi phục bản năng của nó, đã cắn ân nhân của mình một cái, khiến ông mất mạng. Người nông phu trước khi chết đã nói: “Ta thật đáng chết, lại đi thương hại kẻ ác, cho nên mới gặp ác báo.”

“Xem ra, chú Lợi đã tự xem mình là người nông phu ấy rồi. Đừng tự dất vàng lên mặt nữa. Lợi Vĩnh Hoa, sao ông có thể là người nông phu ? Đừng quên, là bởi do ai mà tôi mới đến với thế giới này, dù cho ông cứ khăng khăng muốn che giấu chuyện xấu xa, cũng không chối cãi được ông chính là người đã bỏ rơi con rắn nhỏ đó . Tôi giận dữ lau đi nước mắt, nhìn ông chằm chằm

“Xem đi, Lâm Tương Như dạy con gái ngoan chưa này.” Tay Lợi Vĩnh Hoa chỉ vào tôi đang run.

“Rốt cuộc thì ông cũng đã nhớ ra tên của mẹ tôi, nhưng ông, không xứng nhắc đến tên bà.” Tôi tức giận gạt tay ông ra.

“Các người có thể nói với tôi, chuyện này rốt cuộc như thế nào không ?” Lợi Liên Thành bên cạnh hỏi với giọng run rẩy.

“Lợi Liên Thành, tôi nói cho cậu biết,” tôi dừng lại trước mặt Lợi Liên Thành, đưa tay vuốt ve gò má cậu ta, Lợi Vĩnh Hoa đang đứng bên cạnh trân trân nhìn tôi : “Liên Thành, rất lấy làm tiếc, tôi không thể thích cậu, bởi vì . . . bởi vì tôi là chị gái của cậu, là chị gái ruột. Còn về chuyện vì sao tôi trở thành chị gái của cậu, hay là đi hỏi bố của cậu vậy.”

Trong cuộc đời mỗi người, vẫn sẽ luôn giữ lại trong lòng vô số vết thương, một số sẽ phai nhạt theo thời gian, một số vẫn sẽ ở lại nhưng không còn đau, nhưng có một số sẽ biến thành gai nhọn cào xé tâm hồn chúng ta suốt thời gian dài, mà ngày hôm nay, ánh mắt tuyệt vọng đau thương của tên nhóc ấy đã trở thành cái gai nhọn cắm sâu vào trong lòng tôi, tôi biết, nó sẽ mãi mãi theo tôi cho đến ngày tôi rời xa cuộc sống

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chàng Trai Đến Từ Mặt Trăng (1)

Lúc rời khỏi nhà họ Lợi, ánh chiều nhuộm đỏ đường chân trời, như những dây ruy băng mềm mại và xinh đẹp, tôi quay nhìn về phía cánh cổng lớn. Từ giờ, sẽ không quay về nữa. Sẽ không, dù thế nào cũng không.

Bên trong cánh cửa đó, phản chiếu hình ảnh hai con người đang ghì lấy nhau, người bố ôm chặt cậu con trai. Lợi Vĩnh Hoa, ngày hôm nay sẽ khó mà quên đây.

* * *

Ngồi lên xe bus, trong cái thành phố này, thứ tôi thích nhất chính là xe bus. Trên đường xe cộ ngược xuôi, bên ngoài cửa sổ sáng bóng phản chiếu nên một thế giới khác, có phong cảnh, kiến trúc, xe cộ, dòng người . . . nhưng dường như thế giới đó cách tôi rất xa. So với cái thế giới đó, tôi càng thích thế

giới bên trong xe bus này hơn, tuy nó không lớn, nhưng ấm áp, an toàn.

Theo sau một bà mẹ trẻ, tôi cùng bà ấy xuống xe, nghe bà ấy nhỏ giọng thì thầm với đứa con đang ôm trong lòng, tôi cứ như bị ai ám, muốn đi sát lại một chút, bước đến gần thêm một chút, cuối cùng, đưa tay ra nắm lấy ve áo của bà. Giọng nói giống mẹ như thế, gương mặt chắc cũng sẽ giống nhỉ ?

Không giống, một chút cũng không giống, tôi đứng ngẩn ra đó, trong lòng vô cùng mệt mỏi, như vừa trải qua một cuộc chiến đấu. Sau đó, nghe thấy có giọng nói : “Tiểu tử thôi, còn chưa chịu về nhà ?” - “Biết rồi, mẹ.” Một cậu nhóc khá gầy tung tăng chạy đến, nắm lấy tay người mẹ.

Ngày ấy, mẹ cũng đã gọi tôi như thế : “Tứ Nguyệt, về nhà thôi.” Nhưng nhà của tôi đã bị ngọn lửa thiêu rụi cả rồi, giờ đây, có lẽ nó đã trở nên một đồng hoang tàn. Cuối cùng, tôi cũng không có khả năng giữ gìn nó.

Đứng trên ụ tàu cao cao, hoàng hôn trên sông Hoàng Phố thật đẹp, ánh nắng nhàn nhạt đổ trên mặt sông, như những vệt mây, như kẹo bông gòn, từng vòng từng vòng lan tỏa.

Tôi nhắm mắt lại, gió thổi bên tai, mang theo tiếng vọng từ chốn xa xăm. Mẹ . . . con nhớ mẹ lắm. Mẹ . . . con xin lỗi. Không phải con không muốn dừng cảm, nhưng cô đơn là thứ còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng, một mình bước đi trên đường, một mình ngơ ngẩn nhìn trời, một mình tự nói với mình . . .

Tôi nhấc chân lên, từ đây nhảy xuống, phải chăng sẽ có chút khoảnh khắc được bay bổng ?

“Lâm Tứ Nguyệt, dừng lại.” Là ảo giác sao ?

“Lâm Tứ Nguyệt, em dừng lại cho tôi.” Tôi quay đầu.

Một chàng trai mặc sơ mi sọc đang đứng sau lưng tôi, khuôn mặt anh ấy có vẻ như từng quen biết.

“Quý cô Alice, đứng ở đó rất nguy hiểm.” Chàng trai lại gần tôi một chút, tôi nhớ ra rồi, người này, không lâu trước đây tôi đã gặp ở nhà sách.

“Anh là ai, sao lại biết tên tôi, anh muốn gì ?” Tôi chỉ vào anh ấy, hỏi với giọng tức giận, tôi không hiểu sao người này lại xuất hiện ở đây.

“Xem ra, tôi đã phí công làm ra một đồng chuyện ngốc nghếch.” Anh ấy khẽ nhún vai : “ “Người yêu đầu . . . vì em, tôi mới từ mặt trăng xa xôi di cư đến trái đất này. Cho nên, hãy yêu tôi đi nhé !”. Câu này là do tôi viết.”

“Là viết cho tôi sao ?” Câu nói này tôi vẫn còn chút ấn tượng, nó được viết trên một tấm băng rôn treo trên cây trước cổng ký túc xá, rất bắt mắt. Bởi khi đó cảm thấy nó rất thú vị, tôi còn hỏi mấy cô gái trong cùng ký túc xá ai là người may mắn đó, nhưng kết quả lại chỉ chuốc lấy những ánh mắt lườm nguýt.

“Nếu như, em chịu để tâm một chút, em sẽ phát hiện trên đó còn viết, thư tình của Joe Andy gửi Lâm Tứ Nguyệt. Trong khoảng thời gian gần đây, em còn thường xuyên nghe thấy một anh chàng không ngừng nói trước mặt em “Trùng hợp vậy !”, “Trùng hợp vậy sao !”. À, không lâu trước đây tôi còn gọi điện hẹn em cùng đi xem phim” Anh ấy tự xoa xoa mặt : “Tuy tôi không được đẹp trai, nhưng em cũng không cần đã kích tôi như thế.”

“Joe Andy, anh là Joe Andy ?” Cái tên này mấy giờ trước đó tôi có nghe qua. Nó xuất hiện trong điện thoại.

“Tôi tên Joe Andy, mọi người hay gọi là Joe, trao đổi sinh đến từ Mỹ, cùng học khoa Y như em, hơn em 1 năm” Anh ấy chìa tay ra cho tôi.

“Vậy thì đã sao nào ?” Thật buồn cười, cứ thế hoàn tất phần tự giới thiệu tại đây luôn à ?

“Điều này chứng minh quan hệ bạn học giữa hai chúng ta. Cho nên, em có thể tin tưởng tôi, cho nên, em có thể xuống đây. Ở đó rất nguy hiểm, đừng học theo Rose (1), chẳng vui chút nào.” Anh ấy chìa tay ra cho tôi.

(1) Tên nhân vật nữ chính trong phim Titanic.

“Tôi biết chứ.” Tôi học theo điệu bộ anh ấy khẽ nhún vai : “Nhưng tôi cứ muốn thử xem, từ đây nhảy xuống, có phải cũng sẽ giống như Alice tìm thấy xứ sở thần tiên ?” Chàng trai có đôi mắt sáng ngời thế ấy nhất định sẽ có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, được bao bọc trong biết bao tình yêu thương, mà tôi lại ghét những loại người đó.

“Em điên rồi ư ? Lâm Tứ Nguyệt, tôi cứ nghĩ em chẳng qua chỉ không hòa đồng thôi, không ngờ em còn bướng bỉnh đến thế.”

“Nhưng anh đã bị kẻ điên này mê hoặc còn gì, bởi vì khuôn mặt cô ấy ư ?” Tôi cười nhạo anh, rồi lùi lại phía sau, anh đang tiến đến gần tôi, tôi nghiêng người ngược về sau. Bướng bỉnh ư ? Tôi cũng muốn tìm người để được bướng bỉnh một chút, nhưng dường như không có người như thế.

Bất thành linh nghe thấy tiếng huýt sáo, tay tôi đã bị nắm chặt, sau đó, cả người tôi rơi vào một vòng tay thoang thoảng hương thơm bạc hà.

“Đừng bao giờ đem sinh mạng ra đùa cợt. Sinh mạng là đề tôn trọng, mẹ của chúng ta mang thai mười tháng, chịu bao đau khổ vất vả mới đưa chúng ta đến được với thế giới này, nâng niu từng chút một, vô cùng hân hoan chờ đợi chúng ta trưởng thành. Điều mà chúng ta có thể làm, chính là trân trọng nó, để nó mãi mãi sinh tồn.” Anh ấy ôm chặt lấy tôi, dùng cái giọng tiếng Trung lơ lớ thì thầm bên tai tôi. Người tên Joe Andy này, với tôi mà nói rõ ràng rất xa lạ, nhưng lúc này đây, trong vòng tay anh ấy, tôi lại sinh cảm giác lưu luyến.

“Nhưng mẹ tôi không còn nữa.” Nước mắt cứ thế rơi xuống, tôi như đứa trẻ chịu nhiều uất ức.

“Vậy thì đã sao, trên thế giới này, ai rồi cũng sẽ rời đi, mẹ em chỉ là đi trước chúng ta mà thôi.”

“Nhưng tôi, không phải là cô gái tốt, vừa này tôi còn quyến rũ em trai của mình.”

“Thế thì không tốt. Sau này đừng như thế, hãy quên tất cả đi.” Anh ấy đã dùng từ ngữ cực kì đơn giản xoa dịu nỗi đau khổ trong lòng tôi, giọng nói êm ái như khúc hát ru, an ủi tâm hồn mệt mỏi của tôi.

Cứ như thế, chàng trai tự xưng đến từ mặt trăng ấy đã dùng một cách cực kì độc đáo đến bên cạnh tôi, mang tôi ra khỏi ranh giới giữa sự sống và cái chết.

* * *

Màn đêm buông xuống, anh ấy kéo tay tôi đi qua khu phố cổ của Thượng Hải, nhìn những con người an nhàn trong những quán trà cũ kĩ, nhìn những người bán hàng rong bày bán bên đường đang dùng loa không ngừng kêu gọi: “Ngang qua vào xem, xin đừng bỏ lỡ.”, nhìn những thiếu niên trong công viên đang vẫy mồ hôi chơi bóng rổ, nhìn những đôi trai gái đang yêu chơi pháo hoa bên đường . . .

Ánh đèn đô thị sáng lấp lánh, từ sau khi mẹ mất, lần đầu tiên, trong cái thế giới rộng lớn và phức tạp này, tôi không cảm thấy cô đơn. Bởi vì, anh ấy đang nắm tay tôi, bởi vì, tay của anh ấy to và ấm áp, tôi len lén ngược mắt, gương mặt nhìn nghiêng của anh ấy khiến tôi có chút mê hoặc.

Joe Andy nói : “Lâm Tứ Nguyệt, em phải đi xem phim cùng tôi. Em có biết trai gái đơn thân cùng đi xem phim có ý nghĩa gì không ?” Tôi không đợi anh ấy nói hết, liền kéo anh ấy bước vào rạp phim.

Trong rạp phim lúc nửa đêm, nhân vật Đường Tăng lăm lăm lời đang dùng biểu cảm đáng yêu hát ca khúc không đầu không đuôi, khi khuôn mặt ông ta chậm chậm quay về phía ống kính, Ngô Không câu kính đã một chường đánh ngất ông ta (1). Tôi rất cuộc không nhận được nửa bật cười lên, người bên cạnh tôi vui vẻ nói : “Ồ, chịu cười rồi này !” Ánh đèn lúc sáng lúc tối soi chiếu gương mặt đầy ý cười của anh ấy. Cái người này bởi vì tôi cười mà anh ấy cũng cười.

(1) Một đoạn trong bộ phim hài “Đại thoại Tây Du” của Châu Tinh Trì.

Ra khỏi rạp phim, trời dần về sáng, trên đường tôi và Joe Andy về trường, cả thành phố dường như chỉ còn lại ánh đèn thừa thớt và chúng tôi. Con đường đó rất dài rất dài, dường như kéo dài đến tận chân trời, khiến tôi luôn nghĩ chúng tôi cứ đi mãi đi mãi như thế không biết chừng có thể đi đến cùng trời cuối đất.

Chúng tôi không ai nói lời nào, không gian lặng im như làn gió sớm trong đêm mùa thu mang theo không ít hạt sương khê lướt nhẹ qua chúng tôi. Ngày hôm nay với tôi như dài vô tận, dường như bao nhiêu hi vọng ảm đạm trong cuộc đời này tôi đều ném trải trọn trong hôm nay.

Dưới lầu ký túc xá tôi ở, có trồng rất nhiều cây xoài, trong những ký ức về sau nó đã trở thành một loại cây cối đẹp nhất trong lòng tôi. Nó là chứng nhân cho mỗi tình đầu của tôi.

Gió thổi lay động lá trên cành cây, phát ra những âm thanh xào xạc. Anh ấy đứng dưới gốc xoài nắm lấy vai tôi, thấp giọng nói : “Lâm Tứ Nguyệt, thế giới của Alice rất cô độc, từ đầu đến cuối cũng chỉ mình cô bé ấy. Nhưng Lâm Tứ Nguyệt không như thế, chỉ cần cô ấy đồng ý, sẽ có rất nhiều người muốn bước vào. Tôi bảo đảm với em, thề với em !” Sương sớm đọng trên chân mày anh ấy, đôi mắt dưới hàng mi mang theo chút màu xanh nhạt, như nước biển tĩnh lặng, cứ thế in sâu vào tâm hồn tôi.

Trên thế giới này, có một số người cho đến ngày chết đi cũng không gặp được tình yêu, cũng có một số người sẽ dùng cả khoảng thời gian chỉ để yêu một người. Có những tình yêu dường như thật sự liên quan đến thiên thời địa lợi, một người nào đó sẽ đứng lúc xuất hiện trong khoảng thời gian nào đó, chưa nói rõ được là vì sao, thì đã yêu rồi !

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chàng Trai Đến Từ Mặt Trăng (2)

Qua lời kể của bà nội, Joe Andy mang theo khát khao tìm đến đất nước phương đông cổ xưa này, nơi tổ tiên anh đã từng ra đi vượt trùng dương xa xôi. Ngày bé, anh vẫn hay tựa đầu bên bà nghe bà kể về văn hóa Trung Quốc, ngay khi còn bé, anh đã biết đến hai ngôn ngữ, tiếng Trung và tiếng Anh. Trước khi đến đây anh đã có rất nhiều phỏng đoán, sẽ được gặp gỡ rất nhiều người và rất nhiều chuyện thú vị. Anh thậm chí còn nghĩ nếu như có đủ vận may, có thể anh sẽ quen biết vị võ lâm cao thủ nào đó rồi trở thành đệ tử của ông ta, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ được gặp Lâm Tứ Nguyệt. Thôi được, không phải anh chưa từng nghĩ đến cái gọi là duyên kỳ ngộ, chỉ là anh không hề ngờ được có ngày anh cũng sẽ đắm chìm trong chuyện tình yêu.

Lâm Tứ Nguyệt, cái tên này anh sớm đã biết đến, trong trường có vài anh chàng rất say mê cô. Nói cô rất đẹp cũng không đúng, nhưng với dáng vẻ vẫn luôn lạnh lùng, bọn con trai bảo cô giống Midori trong《Rừng Na Uy》dưới ngòi bút của Haruki Murakami (1). Còn bọn con gái thì nói cô quá kiêu ngạo, trong mắt chẳng biết đến ai.

(1) Haruki Murakami : tác giả, dịch giả người Nhật, sinh năm 1949, sách và truyện của ông ngoài được bán chạy nhất (bestsellers) ở Nhật, còn được biết đến rộng khắp trên toàn thế giới. Cuốn tiểu thuyết《Rừng Na Uy》của ông được xuất bản năm 1987, nội dung là một câu chuyện hoài cổ nói về những kịch tính và diễn biến đau khổ, mất mát trong tình yêu. Midori là nhân vật nữ phụ, ban đầu là một cô gái lạc quan, vui vẻ, về sau phải trải qua những biến cố lớn trong cuộc đời và những trắc trở trong tình yêu, tâm tính tuy có chút thay đổi nhưng bản chất vẫn như xưa. (Nguồn Wikipedia)

Joe đã gặp Lâm Tứ Nguyệt vài lần, cảm thấy cô đúng là có chút lạnh lùng như bọn con trai từng nói, vầng trán rất giống với miêu tả trong sách về những cô gái Giang Nam lạnh lẽo. Ấn tượng của Joe về Lâm Tứ Nguyệt cũng chỉ có vậy, nếu như không có cuộc gặp ngẫu nhiên trong nhà sách, Joe Andy và Lâm Tứ Nguyệt cùng lắm chỉ là đôi trai gái đi lướt qua nhau trong cuộc đời này.

Bên cái khung kệ bé xiu trong nhà sách, khoảng cách chỉ như một bước chân, anh nhìn thấy cô chân mày cúi thấp, nhìn thấy cô chớp chớp hàng mi, chiếc mũi cô nhỏ nhắn, cánh mũi hơi héch lên, ánh đèn trong nhà sách khi ấy khiến cô càng trở nên dịu dàng. Một lúc lâu sau, cô ngước mắt lên, đôi mắt tinh lạng như mặt nước hồ, tiếp đó, anh đã nói một câu mà mãi về sau anh vẫn cảm thấy vô cùng áy náy : “ Em thích cuốn sách đó sao ? Tôi cũng rất thích.” - Không, không. Thứ mà anh ấy thích là《Đảo châu báu》,《Bat man》mới đúng.

Joe Andy không phải là người mù quáng trong tình yêu, anh cảm thấy tình yêu chẳng qua chỉ là một lúc nào đó động lòng, vì gương mặt xinh đẹp của đối phương, vì thân hình sexy của đối phương, đôi khi lại chỉ vì biểu cảm đáng yêu trên khuôn mặt, anh cảm thấy tình yêu đại khái chỉ như thế.

Joe Andy yêu Lâm Tứ Nguyệt, khi Lâm Tứ Nguyệt muốn nhảy xuống nước, anh đã biết điều đó. Anh cuống lên với cô, trong lòng chỉ có một ý niệm, muốn giữ lấy cô, cho dù cùng rơi xuống nước cũng phải giữ được cô. Lúc đó, anh thậm chí quên mất bản thân không biết bơi.

* * *

Hôm đó, trên bãi cỏ xanh, Joe đang nói với tôi về chuyện tình yêu, tôi ngồi bên cạnh anh, nói : “ Joe, chúng ta chỉ làm bạn.” Phải, Joe, chúng ta chỉ làm bạn. Lâm Tứ Nguyệt, cô ấy từ nhỏ đã phải chứng kiến sự tan vỡ trong tình yêu, những chuyện cô ấy lo sợ có quá nhiều, lo sợ chia ly, lo sợ cho đi, lo sợ phản bội, lo sợ tổn thương, lo sợ này sinh lưu luyến đối với một người, càng lo sợ sẽ giống như mẹ cô ấy si mê một người.

Ngày tháng nhàn nhạt trôi qua, cuối tuần tôi không dám quay về nhà họ Lợi. Khi Lợi phu nhân gọi điện đến tôi nói với bà cuối tuần tôi đã tìm được việc làm, cho nên, không thể về nhà. Bà cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò tôi nên làm cho tốt, xem nó như một cách để rèn luyện.

Nói cuối tuần có việc cũng không hẳn dối gạt bà, Joe là người rất có nhân duyên. Trong trường học không ít người đều biết anh thích tôi, có lẽ là do yêu chìm yêu luôn cả tôi, người nói chuyện với tôi bằng nhiều hơn hẳn, lâu dần, tôi cũng kết giao với vài người bạn, sau đó, có người hỏi tôi có muốn cùng cậu ấy đi làm không, tôi liền đồng ý. Tôi rất thích công việc đó, chính là bán sách trong nhà sách ở siêu thị.

Sau nhiều lần tôi kiên trì chứng tỏ chỉ là bạn, Joe vẫn cười toe toét suốt ngày xoay quanh tôi, cuối tuần sẽ đến đón tôi, chờ tôi tan làm, sau đó cùng nhau ăn cơm, anh cứ luôn tự hỏi tự trả lời, nói về những chuyện thú vị, những chuyện xảy ra xung quanh anh.

“ Tứ Nguyệt ? Đây, Lâm Tứ Nguyệt .” Joe khua khua tay trước mặt tôi, “ Quý cô Alice, em lại chạy đến xứ sở thần tiên rồi ư ?”

Tôi nhìn trân trân gương mặt trước mắt, trong đầu vẫn đang nghĩ về những lời vừa mới nghe được, khi đó, cô bạn ở cùng ký túc xá với tôi hỏi tôi có phải sẽ cùng theo Joe về Mỹ, cô ấy bảo sau khi học kỳ này kết thúc, Joe sẽ về nước .

Gương mặt của Joe từ từ kẻ sất lại, tôi giật mình, nghiêng đầu qua, bàn tay anh rơi trên tóc tôi, thì ra, trên tóc tôi dính giấy vụn, lúc ấy, tôi còn nhìn thấy trên gương mặt anh một tia bối rối xen lẫn thất vọng, đó là thứ tôi chưa từng nhìn thấy, tôi vẫn thường nhầm lẫn những lúc anh không chú ý lên lút ngắm nhìn anh, ghi nhớ hết những biểu cảm trên gương mặt ấy, rồi ôn lại từng nét từng nét trong những đêm khuya, muốn sau khi anh đi rồi lâu lâu sẽ nhớ đến anh, dẫu biết rồi cũng có ngày anh sẽ ra đi, nhưng suy nghĩ và nghe thấy vốn là hai chuyện không hề giống nhau.

“ Joe, anh sẽ rời đi sao ?” Trong một khoảnh khắc, tim tôi như trống trện.

“ Ừm, học kỳ này kết thúc tôi sẽ đi.”

Tôi cầm lấy sách trên bãi cỏ, quay đầu bước đi. Sao có thể dùng ngữ khí bình thản như thế để nói về chuyện ra đi ? Một chút lưu luyến cũng không, một chút không nỡ cũng không. Chẳng phải nói thích tôi ư ? Chẳng phải nói yêu tôi ư ? Nhưng sao vừa nghe anh nói sẽ ra đi, trong lòng tôi lại khó chịu thế này ? Sao lại cứ nghĩ, nếu anh đi rồi tôi phải làm sao ?

“ Tứ Nguyệt, em giận rồi ư ?” Joe đứng ngay trước mặt tôi, vừa nhìn tôi vừa bước tới : “ Bởi vì tôi nói phải rời đi, nên giận rồi ư ?”

Tôi mặc kệ anh, đi về phía trước, tôi quả thật ích kỉ, một mặt ca ngợi tình bạn muôn năm, một mặt tham muốn chuyện anh đối tốt với mình và quyến luyến sự lạc quan trong sáng của anh. “ Đây . . . này . . .” Joe dừng bước chân, dang hai tay ra, chắn trước lối đi của tôi.

“ Tứ Nguyệt, em nghe tôi nói, visa của tôi đến hạn rồi, tôi phải trở về Mỹ, sau khi xong thủ tục tôi sẽ quay lại trong thời gian ngắn nhất.”

“ Sao anh phải quay lại, quay lại làm gì ?” Trong lòng tâm tình phức tạp, tôi nói : “ Nhà anh chẳng phải ở Mỹ sao ? Anh quay lại đây làm gì ?”

“Tôi cũng không biết,” Anh có vẻ khó xử : “ Chẳng phải em ở đây sao ?”

Cái người này, vẫn luôn dùng những từ ngữ cực kì đơn giản khiến trái tim tôi vừa chua chát vừa mềm yếu.

“Tôi biết, em lại muốn nói cái câu chúng ta chỉ làm bạn. Dù sao tôi vẫn còn trẻ, sớm muộn gì cũng đợi được đến ngày mà em chịu thích tôi. Em xem, em đã bắt đầu không nở xa tôi, điều này chứng tỏ em đã nảy sinh tình cảm với tôi còn gì.”

“Cuồng tự luyện.” Tôi lờ mờ anh một cái, đưa tay ra vò rối tung cái đầu y như tổ chim của anh : “ Cái tên ngoại quốc này, ngốc chết đi được.” Anh ngốc à, thật ra, đã sớm thích anh từ lâu rồi, chỉ là . . . che giấu đi mà thôi.

* * *

Mới đầu đông đã bắt đầu nhen nhóm lên thứ cảm xúc sâu sắc của việc chia ly.

Lại bắt đầu mơ thấy ác mộng, lại bắt đầu lo lắng mơ về cảnh tượng ngày hôm đó, mơ thấy Lợi Vinh Hoa chỉ vào tôi mà nói : “ Làm ra những chuyện như vậy, mày nhất định sẽ gặp báo ứng.” Hôm đó khi ông nói những lời này tôi không hề sợ, nhưng bây giờ tôi đã lo sợ. Bởi vì, đối với cuộc sống tôi đã có được khát khao.

Joe dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán tôi, lúc này tôi mới nhớ ra chúng tôi đang trên xe bus, lúc này tôi đã ngủ gật. Joe tựa đầu tôi lên vai anh.

“Tứ Nguyệt, nếu như ở đây khiến em không vui, hay là, theo anh về Mỹ nhé. Ở đó, em có thể làm lại từ đầu.” Trên người anh có hương thơm bạc hà khiến tôi ngây ngất.

“Nghe anh nói này, Tứ Nguyệt. Có vài chuyện, chúng ta không nên quá cố chấp. Có vài chuyện, chúng ta có thể dùng một tâm trạng khác để suy nghĩ. Khi còn bé, anh rất thích ông nội, sau khi ông qua đời anh rất buồn. Sau đó bà nội nói với anh, chết đi chỉ là một thứ qui luật tự nhiên, trong cuộc đời này ai rồi cũng phải trải qua, ông nội chỉ là ra đi trước chúng ta mà thôi. Sau đó, anh xem sự ra đi của ông như một chuyến đi xa, lâu dần, anh không buồn nữa. Năm mười sáu tuổi, khi bố và mẹ ly hôn, anh ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, lúc nhìn thấy mẹ mang theo hành lý lái xe đi, anh buồn đến muốn khóc. Khi đó, anh cảm thấy có lẽ từ nay về sau cũng không thể nào vui vẻ trở lại được. Nhưng sang đến ngày thứ hai, khi đám bạn mang theo bóng đèn gỗ cửa sổ, anh phát giác anh vẫn cùng họ đi đến sân bóng như trước đây. Chơi xong một trận bóng, anh phát hiện dường như anh không buồn đến thế, cứ như vậy, qua từng trận từng trận đấu bóng, anh đã tìm lại được niềm vui.”

“Joe, sao em không sớm quen biết anh nhỉ ?” Sao tôi không hiểu ra được những điều này: “ Sao em không hiểu được những điều này nhỉ ?”

“Dần dần, em sẽ hiểu thôi, khi em đã khai thông đầu óc.” Joe nheo mắt, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ : “ Anh rất thích câu nói này ‘ Bởi vì ánh mặt trời, tôi đã đến với thế giới này.’, mỗi lần đọc lên đều khiến anh rất cảm động. Có lúc, đời người chỉ đơn giản vậy thôi. Bởi vì ánh mặt trời, nên tôi đã đến với thế giới này. Bởi vì ánh mặt trời, nên tôi tồn tại trên thế giới này. Em xem, Lâm Tứ Nguyệt, cuộc sống cũng có thể đơn giản thế đấy. Cho nên, đi với anh nhé. Anh đưa em đến với cuộc sống đơn giản.”

Tôi bất giác động lòng. Tỉ mỉ suy nghĩ về mấy từ đó : “Bởi vì ánh mặt trời, tôi đã đến với thế giới này.”

Có ánh mặt trời ngày đông rơi trên khung kính cửa sổ, theo dòng xe cộ ngược xuôi, dưới sự dẫn dắt của ánh sáng, từng vòng từng vòng nhảy múa, mang theo ánh sáng rực rỡ như cầu vồng. Khi ấy, trong lòng tôi có thứ gì đó đang nảy nở, như là hi vọng !

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hành Trình Hạnh Phúc (1)

Trong bầu trời ngập tràn pháo hoa đón năm mới, tôi và Joe rời Thượng Hải.

Tuy là chuyến bay đêm, nhưng người đến đưa tiễn cũng không ít, trong đó, có Lợi phu nhân và Liên Ngọc. Lợi phu nhân gửi cho tôi một tờ □□Thụy Sĩ và một ít đô Mỹ, tôi nhận tiền, trả lại bà tờ □□

Liên Ngọc, cô bé từ nhỏ đã luôn miệng gọi “Chị Tứ Nguyệt, chị Tứ Nguyệt”, thích cuốn theo sau mông tôi giờ đã đến tuổi “cô gái nhà bên vừa trưởng thành” (1), dịu dàng trong sáng, có được rất nhiều sự yêu thương, khiến tôi, vừa gato vừa ngưỡng mộ. “Chị Tứ Nguyệt, học xong chị sẽ quay về chứ ?”

(1) Mượn lời một câu thơ trong bài “ Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, nói về những cô gái thời xưa khi đến tuổi mười hai được xem như tuổi trưởng thành.

“Sẽ về, sẽ quay trở về.” Tuy không biết phải đến khi nào, nhưng tôi chắc rằng sẽ có ngày quay trở lại đây.

“Vậy, nhất định phải về đấy !” Khuôn mặt trong sáng chứa đầy sự không nỡ, tôi đưa tay ra, ôm lấy cô bé.

Huyết thống đúng là một loại duyên phận kì lạ, ôm vào lòng sẽ không cô đơn. Tôi đặt tay lên đầu cô bé, loại cảm xúc đột ngột này khiến tôi có chút mất tự chủ, khoảng thời gian khá dài trở lại đây, tôi dường như quên mất, trên người cô bé tên Lợi Liên Ngọc và tôi cùng chảy chung một huyết mạch : “Sẽ về, nhất định sẽ về.”

* * *

Ngày tôi rời đi, cả Thượng Hải đang đắm chìm trong bầu không khí vui vẻ, trình diễn màn pháo hoa long trọng chúc mừng năm mới. Joe chỉ lên bầu trời tràn ngập pháo hoa nói với tôi : “Tứ Nguyệt, từ giờ, chúng ta sẽ bắt đầu hành trình hạnh phúc.”

Hành trình hạnh phúc, khi nói câu này, tôi hai mươi tuổi, Joe hai mươi một, thời tuổi trẻ có đôi khi chẳng biết trời cao đất dày.

* * *

Khi vừa đến Mỹ, tôi có chút lóng ngóng, xe cộ ngập đường, đủ mọi sắc tộc, một chuỗi những ngôn ngữ kì lạ, lại bất đồng thói quen trong cuộc sống khiến tôi phiền không chịu nổi. Cũng may, nơi mà tôi đến là thành phố San Francisco, nơi này có khu China Town vô cùng nổi tiếng, thậm chí, trên một phương diện nào đó còn mang đậm nét truyền thống hơn cả trong nước. Tôi sống trong một gia đình người Hoa, may thay, bố Joe và anh ấy tính cách cũng gần giống nhau, là một người đàn ông vui vẻ hài hước, và còn, may mà có Phương Hạo, du học sinh đến từ Hong Kong, tốt nghiệp Đại học California (2). Hiện tại, anh ấy làm trợ lý cho bố Joe, cùng sống trong nhà của ông. Tôi vốn là người chậm chạp, nhưng với Phương Hạo vừa gặp như đã quen thân, mọi thứ đều bắt nguồn từ việc ngày bé anh ấy đã từng sống ở Hàng Châu, kì lạ là chúng tôi đều đã từng vào mùa hè của năm nào đó cùng ghé qua tiệm kem Hoa Lê bên bờ Tây Hồ, còn bị con chó nhà đó rượt đuổi. Tôi và Phương Hạo hợp ý đến nỗi khiến Joe ghen tuông.

(2) Đại học California tên tiếng Anh là University of California (UC), một trong ba hệ thống đại học công có nền giáo dục cao cấp ở California, Mỹ, bên cạnh hệ thống đại học Bang California và hệ thống Cao Đẳng Cộng Đồng California, trực thuộc tổ chức giáo dục cao cấp của California.

Gia cảnh nhà Joe rất đơn giản, bố Joe và một người bạn cùng hợp tác mở công ty đầu tư nhỏ, người mẹ đã ly hôn là một người Mỹ chính gốc, bà là thông dịch viên rất xuất sắc, hiện đang phục vụ cho chính phủ Mỹ, sở dĩ tôi có thể thuận lợi lấy được hộ chiếu và tìm được trường đều nhờ công của bà. Bố Joe là người thích yên tĩnh, nơi chúng tôi sống cách nội thành hơi xa. Mỗi ngày họ phải lái xe hơn cả giờ đồng hồ để đi làm. Trong căn nhà hơn một trăm năm mươi mét vuông, có tôi, Joe, bố Joe, Phương Hạo và con chó đốm tên Tommy. Trong hoa viên không mấy rộng lớn phía sau có treo khung bóng rổ và trồng một ít hoa cỏ.

Lúc vừa đến San Francisco, thời tiết đang là mùa đông, nhưng Joe cả ngày cứ kéo tôi theo đi hết đường lớn hẻm nhỏ ở San Francisco, đầu đội mũ len, mặc áo khoác ngoài, ăn những món ngon hợp khẩu.

Trong những nơi đã đi qua, tôi đặc biệt thích cây cầu Golden Gate, càng kính ngạc hơn trước sức tương tượng của nhà thiết kế, màu vàng và màu đỏ rực đều là những màu sắc hoa lệ, nhưng tôi không hề biết hai màu sắc ấy khi kết hợp với nhau sẽ mang đến cho người ta cảm giác tuyệt mỹ đến thế, hoàng hôn rơi trên mặt biển, cây cầu màu vàng khiến tôi không kìm nén được cảm thán, thật giống như một giấc mơ.

Vào một buổi chiều ấm áp, Joe đưa tôi đến thăm bà, bà của Joe vẫn sống trong khu China Town.

Đó là một bà cụ nhân ái, giống với trong tưởng tượng của tôi, nhã nhặn và đáng yêu. Gặp tôi bà rất vui, không ngừng nói : “Tứ Nguyệt của Joe nhà chúng ta đây sao ?” Nghe bảo mỗi lần Joe gọi điện về vẫn luôn mồm nói, hôm nay Tứ Nguyệt của con đã nói với con mấy câu, hôm nay Tứ Nguyệt của con đã cho con nắm tay, Tứ Nguyệt của con . . .

Bà cụ là người thích tán gẫu, kéo lấy chúng tôi không ngừng nói về những chuyện ngày xưa của bà, nói về những ngọn núi quê hương, nói về những con sông quê hương, nói về những năm tháng thanh xuân đã gặp gỡ chàng trai anh tuấn đến từ phương xa, sau đó, đứng trên cầu, đưa mắt tiễn người ấy ngồi lên chiếc thuyền dưới cây cầu rồi xa, tâm tình thiếu nữ đông đây chẳng kịp dằn dò.

Tôi nghĩ, bà đang nhớ nhà, bà cụ là người gốc Giang Tô, Chiết Giang, lớn lên trên quê hương sông nước nổi tiếng, hơn hai mươi tuổi được gả đến San Francisco, từ đó, chưa từng về lại quê nhà.

Đêm hôm đó, chúng tôi ở lại nhà bà, Joe nắm tay tôi đi trên đường phố khu China Town, chúng tôi trốn sau tấm bình phong khắc hoa trong một nhà hàng Trung Quốc hôn nhau, mãi đến khi vô ý xô ngã tấm bình phong. Dưới cái nhìn tập trung của mọi người, Joe vừa xin lỗi vừa cời áo khoác ngoài trùm lên đầu tôi, anh vẫn luôn biết rằng Tứ Nguyệt của anh rất hay xấu hổ. Tôi trốn dưới áo của anh, cảm giác ngượng chết đi được.

Đêm đó, tôi mơ thấy mẹ, mơ thấy trong những năm tháng xa xưa đó, mẹ đã nói : “Tứ Nguyệt, rồi sẽ có ngày con gặp được người con yêu.” Trong mơ, tôi nắm tay bà, đứng rồi . . . mẹ, con cũng đã gặp được người con yêu.

Khoảng nửa tháng sau, tôi gặp được mẹ Joe, trang điểm tinh tế, ăn mặc đúng điệu. Sau khi gặp bà, tôi mới biết thì ra nước da trắng trẻo, hàm răng trắng đều của Joe đều được thừa hưởng từ mẹ. Người phụ nữ ấy, khi cười rất có phong thái.

“Hey, Joe, bạn gái người Trung Quốc của con thật xinh đẹp !” Vừa vào cửa, liền cho tôi một cái ôm kiểu Mỹ, sau đó, chớp chớp mắt với Joe : “Đúng kiểu mẹ thích !”

Bởi do thân phận thông dịch viên, tiếng Trung của bà rất lưu loát : “Hey, con tên Tứ Nguyệt sao, ta rất thích tên của con.”

“Oh, tóc con thật tuyệt, vừa đen vừa bóng, mềm mượt như tơ vậy !” Nói xong, một gương mặt dán lên mặt tôi. Thì ra đang hôn lên gò má tôi.

Joe nhìn tôi cười bất lực : “ Mom, lại nữa rồi. Tứ Nguyệt, xem ra, nhan sắc của em đã thành công chinh phục Mom của anh.”

Tôi đã từng nhìn thấy mẹ Joe trên ti vi, đứng sau các vị quan chức. Nét mặt nghiêm trang, biểu cảm chuẩn mực, tôi nghĩ rằng bà là người khó tiếp xúc, không ngờ bà lại thân thiện dễ gần đến thế.

“ Xin chào, mẹ Joe, rất vui được gặp bác.” Câu mở đầu thật uổng cho tôi đã nghĩ rất lâu.

“ Mẹ Joe ?” Bố Joe đang ở bên cạnh cười phá lên : “ Mẹ Joe ? Tứ Nguyệt, sau này nhất định con phải gọi bà ấy như thế nhé, người phụ nữ này đã thỏa thuận với con trai , ở những nơi công cộng không được gọi bà ấy là mẹ.”

“ Tại sao ạ ?” Tôi có chút không hiểu.

“ Bởi vì, chuyện này nói ra rất dài.” Joe bước qua choàng vai tôi : “ Có một lần, anh gặp Mom và bạn trai ở sân bay đang ôm hôn, anh nhìn qua thì phát hiện bạn trai của Mom chính là bạn học của anh, anh giận quá hét to một câu “ Mom !” . Sau đó, thỏa thuận này ra đời.”

Tôi không nhịn được cười lên, nhưng lập tức nín lại. Đây, chẳng phải là chuyện đáng để khoe khoang, tôi nhìn mẹ Joe, bà thản nhiên nói : “ Tứ Nguyệt, chắc con chưa từng lên gác nhĩ ? Ở đó, chính là căn cứ bí mật của Joe nhà chúng ta. Joe nó đã cất giấu rất nhiều thứ thú vị trên đó.”

“ Ôi, Mom . . . Không nên đi thì hơn, trên đó lộn xộn lắm. Mom xem, hôm nay Mom mặc xinh đẹp như thế, không thích hợp lên trên đó.” Joe nhảy ngay đến chặn trước lối đi của chúng tôi.

Một ngày rất lâu về sau, cuối cùng tôi cũng đến được căn gác nhỏ đó. Trong căn gác, tôi vừa khóc vừa cười. Trong căn gác nhỏ đó, ghi dấu sự trưởng thành của một chàng trai, áo siêu nhân tự chế, quả bóng rổ hư hỏng, năm cái cấm xe không nguyên vẹn, trong cái thùng sắt còn có một số đồ chơi cổ quái hiếm thấy, thêm mấy cuốn album ảnh của những cô nàng diễn viên sexy và những cuốn tạp chí playboy.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hành Trình Hạnh Phúc (2)

Tôi và Joe cùng theo học tại trường ở Los Angeles (L.A). Đầu tháng hai, chúng tôi từ San Francisco đến L.A, bất đồng ngôn ngữ khiến tôi phải chịu không ít khổ sở. Lúc đó, tôi nghe tiếng Anh nghe đến gần như tẩu hỏa nhập ma, cũng may tôi còn có chút căn bản, thêm vào đó khi còn ở trong nước Joe đã bắt đầu nhò nhét tiếng Anh cho tôi. Xong một học kỳ, tôi đã không còn phải phiền não vì tiếng Anh.

Học kỳ thứ hai, tôi còn tự tìm cho mình công việc, làm nhân viên theo giờ trong siêu thị của một gia đình người Hoa.

Dần dần tôi phát hiện Mỹ là một quốc gia rất thú vị, tôi thường nhìn thấy những cảnh tượng thế này trên đường phố Mỹ, hai người vừa đánh nhau trên phố mới đó đã quàng cổ bá vai nhau cùng đi vào trong quán bia. Phương Hạo nói, người dân Hoa Kỳ (1) hay thích ăn mấy món nửa sống nửa chín, nên các hormone phát triển hơn, tâm trạng đến nhanh mà đi cũng nhanh. Tôi còn phát hiện, người Mỹ đối với việc biểu đạt tình cảm rất thoải mái, họ thường dùng câu “ I love you” làm câu cửa miệng, để thể hiện tình yêu thương với người thân, bạn bè, người yêu. Cái kiểu tình cảm công khai luôn khiến người ta không kiềm chế được cứ muốn đến gần, lâu dần, tôi cũng kết giao không ít bạn bè.

(1) Hoa Kỳ còn gọi là Mỹ, tên gọi đầy đủ là Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ hoặc Hợp Chúng Quốc Mỹ.

Vào mùa Halloween, tôi và Joe hóa trang thành tiểu quái trong pháo đài, tham gia lễ hội đường phố ở L.A. Chúng tôi theo dòng người bắt đầu xuất phát từ Đại lộ số Sáu. Khi đến đại lộ số Năm, chúng tôi đụng độ Jack the Ripper (2), đương nhiên đó cũng là đóng giả. Joe nắm lấy tay tôi hét lên một câu “ Chạy”. Kết quả , chúng tôi đã chạy như điên trong cơn gió đêm. Rất nhiều người không hiểu đầu cua tai nheo ra sao cũng chạy theo cùng chúng tôi.

(2) Tên được đặt cho nhân vật kẻ giết người hàng loạt trong bộ phim cùng tên sản xuất năm 1988 do David Wickes làm đạo diễn(Nguồn - Wikipedia)

Trong hành lang chật hẹp, Joe kéo tôi nép vào. Gần bên cái nhà nghỉ chỉ cách mấy bước chân, đang phát bài “ Hotel California” của The Eagles. Hành lang nhỏ hẹp, có gì đó khác lạ, là hơi thở của nhau sao ? Joe từ từ gỡ mặt nạ hóa trang của tôi xuống, tí mi vuốt ve khuôn mặt tôi, tôi vòng tay qua cổ anh, tôi biết anh lại muốn hôn tôi.

Bên trong hành lang nhỏ hẹp này, chúng tôi quên đi thế giới bên ngoài. Tay của anh cách lớp áo vuốt ve thân thể tôi, khẽ thì thầm bên tai tôi “ Được không em, Tứ Nguyệt ?” Sao lại không được chứ ? Bởi vì yêu anh, nên những thứ muốn cho anh có rất nhiều, muốn mang những gì tốt đẹp nhất trao hết cho anh.

Chúng tôi cứ thế đeo luôn mặt nạ tiểu quái bước vào nhà nghỉ.

Tôi còn nhớ khi đó gã nhân viên trong nhà nghỉ mặc cái áo khoác Jean, còn nhớ gã đã nói với Joe bằng giọng miền Nam, chúc anh sẽ có một đêm thật bốc lửa, còn nhớ gương mặt có chút ửng đỏ của Joe khi đó, còn nhớ trong phòng nhà nghỉ có giấy dán tường màu be, ga trải giường màu xanh biển đậm,

còn nhớ bàn tay Joe run run mở cái cúc đầu tiên trên quần áo tôi, còn nhớ nụ hôn của anh rơi trên người tôi vô cùng dịu dàng.

Ánh đèn màu vàng cam mềm mại, hắt lên thân hình chúng tôi, nguyên thủy như thời hỗn độn sơ khai.

Khi mở mắt ra, Joe đang ngắm tôi với đôi mắt long lanh, bên ngoài cửa sổ có ánh nắng của bầu trời California cao rộng.

“Chúng ta kết hôn đi, Tứ Nguyệt.” Anh đã nói như thế.

“Kết hôn ? Vì sao ?” Không phải là chưa nghĩ qua, chỉ là có hơi sớm.

“Anh muốn sống cùng em, mỗi ngày vừa mở mắt ra đã được nhìn thấy em.” Anh vừa nói vừa nghịch tóc tôi.

“Vậy cứ sống cùng nhau đi. Còn về chuyện kết hôn, vẫn nên chờ sau khi tốt nghiệp đã.”

“Nhưng anh muốn được danh chính ngôn thuận sống cùng em, muốn khiến những gã quan tâm em không được có tư tưởng đi quá giới hạn, muốn được đeo nhẫn lên tay em để đuổi hết những gã đeo bám kia đi.”

“Anh đang nói gì thế hử ?” Tôi kéo chăn trùm lên đầu, lén lút cười trong chăn, thật là một anh chàng đáng yêu !

“Kết hôn thôi, Tứ Nguyệt. Anh sẽ để em làm nữ vương của anh. Joe Andy này sẽ phục tùng em cả đời !” Anh lật người qua, thì thầm vào tai tôi.

“Thế ư . . .” Tôi ở trong chăn nhỏ giọng đáp : “Vậy đính hôn đi, kết hôn chờ sau tốt nghiệp.”

* * *

Joe vẫn luôn là người nóng vội. Rất nhanh, ngày đính hôn đã được định vào cuối tuần sau.

Tôi mang hành lý xếp vào trong túi, Joe thuê căn hộ sinh viên gần đó, chúng tôi đã quyết định sống cùng nhau, trước đây tôi và anh vẫn cứ sống riêng.

Bạn cùng phòng ký túc xá với tôi là một cô gái Đài Loan, ôm lấy tôi nói : “Lâm, chúc cậu hạnh phúc !” Giọng cô ấy nghe rất hay, mang khẩu âm mềm mại đặt trưng của con gái xứ Đài. Tôi ôm lại cô ấy, không gì hạnh phúc hơn hiện tại.

Đêm trước ngày đính hôn, một mình tôi đứng mãi bên buồng điện thoại công cộng ven đường, mới đây, một du học sinh dáng vẻ rất giống cô gái Trung Quốc đã ở trong đó rất lâu, xem ra, đang gọi điện cho gia đình, vừa khóc vừa cười.

Tôi bước vào, bỏ xu, bấm số, liền trong một mạch.

Chuông điện thoại reo không bao lâu đã có người nhấc máy, ngay đến cơ hội hỏi hặn cũng không có. Sau khi rời nhà, tôi chỉ gọi về Lợi gia một lần, để báo bình an.

“Alo,” Giọng nói này e rằng cho đến lúc chết tôi cũng không quên : “Alo, alo, ai thế ? Alo, lên tiếng đi.” Giọng Lợi Vĩnh Hoa truyền đến qua điện thoại khiến tôi có chút khấn trương.

“Là tôi, Lâm Tứ Nguyệt.” Tôi nghe thấy giọng mình khô khốc : “Tôi . . . tôi sắp đính hôn.”

“ ”

“Ngày mai tôi sẽ đính hôn.”

“Thật ra, cô không cần báo với tôi. Cô nên biết rằng cô không thể nào nhận được lời chúc phúc từ tôi.” Giọng nói bên kia thật lạnh lùng.

“Có thể nói tôi biết, Liên Thành thế nào không ?” Tôi, cuối cùng đã hỏi đến.

“Cô còn hỏi sao ? Có lẽ, cô hi vọng tôi trả lời cô nó rất tốt, sau đó, cô có thể yên tâm thanh thản đi tìm hạnh phúc cho cô. Đáng tiếc, ông trời có mắt, tôi sẽ chờ xem cô có thể hạnh phúc được bao lâu ?”

Tay tôi run lên, điện thoại rơi xuống, từ trong không trung phát ra từng tiếng tút tút không ngừng. Gần đây tôi thường lo sợ, lo sợ hạnh phúc như quả cầu pha lê dễ vỡ, chỉ một chút không cẩn thận nó sẽ vỡ vụn trong tay tôi.

Tựa đầu vào tường ở trạm tàu điện ngầm, tôi nhắm mắt lại, nhớ đến ước nguyện hôm sinh nhật hai mươi một tuổi. Trước giờ tôi đều không tin vào những điều ấy, thế nhưng, tôi đã cầu nguyện như vậy, muốn được hạnh phúc lâu một chút, lâu thêm một chút . . . Chỉ bởi vì, đối với hạnh phúc đã có lòng tham.

Một người Gypsy (3) cách đó không xa đang nhẹ giọng đàn hát, nhạc điệu vui tươi, lời bài hát tôi nghe không hiểu được. Tôi đi ngang qua, đó là một người lớn tuổi, khuôn mặt khắc lên bao nỗi thăng trầm của cuộc sống mà nửa thế kỷ qua năm tháng đã để lại cho ông. Ông ngược đôi mắt màu nâu nhẹ nhàng nhìn tôi.

(3) Hay còn gọi là người Digan, người Bô hê miên, là tộc người bắt nguồn ở phía bắc Ấn Độ, về sau lang thang lưu lạc khắp các quốc gia trên thế giới nên ở mỗi quốc gia họ có một tên gọi khác nhau.

Tôi đặt mười đô Mỹ vào trong hộp đàn, ông cuối đầu tỏ ý cảm ơn. Sau đó, ông tháo chuỗi hạt trên tay đeo vào cho tôi, hôn nhẹ lên tay tôi, nói tiếng Anh với giọng lưu loát, cầu nữ thần hạnh phúc phù hộ tôi !

Lúc ra khỏi trạm tàu điện ngầm, tôi tin chắc mình sẽ hạnh phúc. Trong căn phòng màu trắng cách đây không xa, người tôi yêu đang ở đó chờ tôi.

* * *

Lễ đính hôn được cử hành trên bãi cỏ tại vườn hoa trong căn nhà ở San Francisco. Ngày hôm ấy, trời trong nắng đẹp.

Tôi trang điểm nhẹ, mặc chiếc váy dài màu trắng hở lưng, tóc xõa ngang vai, như mẹ Joe từng nói, vừa đen vừa bóng, mềm mượt như tơ. Trên tóc cài đóa hoa hồng màu trắng mẹ Joe hái trong vườn, bà nói : “ Tứ Nguyệt, con cài đóa hoa này nhất định rất đẹp !”

Tôi đứng trước gương, chờ nghe tiếng bước chân quen thuộc, chờ anh đến ngắm vẻ xinh đẹp lúc này của tôi, chờ đợi anh cuối cùng cũng được đeo nhẫn cho tôi.

Tháng chín, gió thu nhẹ lướt qua mặt. Dưới ánh mặt trời miền nam California, tôi và Joe ước định chung thân.

Hôm ấy, Joe anh tuấn trong bộ lễ phục màu trắng, đứng trên thảm cỏ xanh, như làn gió sớm tươi mát.

Hôm ấy, Joe nói : “ Anh thật muốn mang em giấu đi, để chỉ mình anh được ngắm nhìn em”

Hôm ấy, bà nói : “ Xem này, hai đứa ngốc này cười đến rớt cả cằm rồi kìa.”

Đúng là cười có chút ngốc nghếch, những nụ cười ngốc nghếch đó lần lượt hiện ra trong hình. Joe đã lấy đi tấm hình trông ngốc nghếch nhất, để đến khi được nhìn lại nó, đã là rất nhiều năm sau đó . . . trong tay một người con trai khác.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không Thể Nào Quay Ngược Lại Thời Gian (1)

Bộ phim đầu tiên cùng xem với Joe là “ Đại Thoại Tây Du”, trong rạp phim khi đó, tôi và Joe nhìn thấy Chí Tôn Bảo cầm lấy Nguyệt Quang Bảo Hạp hết lần này đến lần khác xuyên qua thời gian cứu lấy mạng sống người yêu. Nguyệt Quang Bảo Hạp , tin rằng ai trên đời này cũng muốn có được nó nhỉ ! Dùng nó cứu vãn những chuyện đã xảy ra khiến chúng ta đau không thiết sống. Nhưng cuộc sống không phải phim ảnh, trong cuộc sống không bao giờ có chuyện quay ngược thời gian.

Năm tôi hai mươi hai tuổi, hành trình hạnh phúc của Lâm Tứ Nguyệt và Joe Andy dừng lại tại đây.

* * *

Người ta tìm thấy Joe trong thung lũng, họ gọi thân thể Joe là thi thể. Tôi xông lên phía trước, tức giận đánh mắng người cảnh sát ghi hồ sơ một trận, tôi dùng tiếng Trung mắng người đó ăn nói hàm hồ, rồi dùng tay cào vào mặt ông ta, sao Joe có thể biến thành thi thể ?

Mấy ngày trước, chúng tôi hào khí ngút trời bước ra khỏi sân bay ở Thụy Sĩ, tay trái tôi kéo lấy Joe, tay phải kéo lấy Phương Hạo, hướng về dãy núi Alps ẩn hiện xa xa mà hét to : “ Bọn ta sẽ chinh phục người !” Khi đó, rất nhiều người đã dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn chúng tôi, nhất là mấy cô gái, bởi vì hai chàng trai đang bên cạnh tôi đều trông không tệ, khi đó, trong tấm kính sát sàn ở sân bay phản chiếu gương mặt tươi cười của tôi, rạng rỡ không gì sánh bằng.

Sao Joe có thể biến thành thi thể ? Tôi nghĩ bọn họ điên rồi, tôi chửi mắng những người đó, dùng thứ ngôn ngữ bọn họ nghe không hiểu : “ Các người là đồ thần kinh, các người mới là thi thể, cả nhà các người mới là thi thể . . .” Có người bước đến giữ lấy tôi, tiêm thuốc cho tôi, bóng tôi vô tận bắt đầu bao trùm, như một tấm lưới.

Truyền thông địa phương dùng những câu chữ vô cùng đơn giản để khái quát sự tan biến của một sinh mệnh trẻ tuổi : Hôm qua, một người yêu thích leo núi đã gặp tai nạn ngoài ý muốn dẫn đến tử vong ở dãy núi Alps, người chết được xác định là nam, có thân phận gốc Hoa.

Tất cả đều là lỗi của tôi, nếu tôi không xem cuốn tạp chí đó, không bị mê hoặc bởi phong cảnh dãy núi Alps, nếu tôi không cảm thán, mong muốn tận mắt nhìn xem quang cảnh sẽ như thế nào, thì đã không có chuyện đi đến đó. Và tôi đã . . . không mất đi Joe. Quả nhiên, tôi không phải đứa trẻ được thượng đế cưng chiều, một chút bướng bỉnh của tôi cũng không chịu bao dung.

Tôi nằm lì ở căn nhà nghỉ “ Người Bạn Cũ” dưới chân núi Alps, mặc kệ thời gian trôi qua, mặc kệ bọn họ vừa kêu vừa gọi bên tai. Ngày thì ngủ, đêm

không bật đèn ngồi ngẩn ngơ trong đêm tối bao la . . . Tôi cứ nghĩ mình không ngủ được, nhưng tôi phát giác tôi ngủ rất ngon, còn thường mơ thấy những giấc mơ giống nhau, mơ thấy bản thân biến thành Chí Tôn Bảo, cầm lấy Nguyệt Quang Bảo Hợp xuyên qua đường hầm thời gian.

Cho đến một ngày, mẹ Joe nói bên tai tôi : “ Lâm Tứ Nguyệt, mẹ rất thất vọng về Joe. Thằng ngốc đó, đã dùng hết hai năm thời gian cũng không dạy được con biết cách tự yêu bản thân.”

* * *

Về lại San Francisco đã là một tháng sau. Bà đến sân bay đón tôi, tôi gục lên vai bà, khóc như một đứa trẻ, con đã đánh mất Joe của chúng ta, mất vĩnh viễn.

Hồi ức như những hình ảnh được khắc vào tim, lần lượt lập đi lập lại trong tâm trí tôi, mang theo nỗi đau nhói lòng. Khoảng thời gian từ hai mươi tuổi đến hai mươi hai tuổi của tôi như ánh sao băng vụt qua trên bầu trời đêm hè, ngắn ngủi như một giấc mơ.

Tôi sống ở nhà bà, thỉnh thoảng, tôi hay buột miệng : “ Joe, mau đến giúp em”, “ Joe, tiết mục anh thích xem này.”, “ Philadelphia (1) hôm nay thắng rồi !”, “ Joe, anh đi chậm một chút, chờ em với” . . .

(1) Đội bóng rổ của Philadelphia, thành phố lớn nhất ở Pennsylvania.

Một hôm, bà đưa tôi đến trung tâm trị liệu tâm lý, tôi bắt đầu tiếp nhận tư vấn.

Nhưng tôi vẫn mơ thấy giấc mơ đó, mơ thấy bản thân là Chí Tôn Bảo có được Nguyệt Quang Bảo Hợp. Trong mơ tôi chạy trốn trời chết.

* * *

Cuối hè năm nay, Châu Tinh Trì đến L.A dự liên hoan phim, đơn vị tổ chức địa phương trình chiếu tác phẩm tiêu biểu của anh ta “ Đại Thoại Tây Du”. Tôi ngồi trong phòng chiếu nhỏ hẹp, xem đến nước mắt giàn dụa, cô gái tóc vàng bên cạnh cầm tấm poster lớn của Châu Tinh Trì hỏi tôi : “ Sao cô khóc ?” Tôi nói với cô ấy bởi vì quá buồn cười, cười đến nước mắt cứ thế mà chảy hết ra. Đúng vậy, Đường Tăng vẫn đáng yêu như thế, Ngộ Không vẫn tính khí nóng nảy như thế.

Tôi dừng xe dưới cây cọ, lần đầu tiên tôi và Joe cãi nhau chính là ở đây. Khi ấy, vừa đến L.A, tôi đang buồn phiền tiếng Anh của mình. Nhưng tôi lại thấy anh và cô gái khác nói cười vui vẻ trước cửa rạp phim. Tôi mắng anh : “ Joe, anh là người gian dối, còn nói gì mà chỉ tốt với em.” Anh nói : “ Lâm Tứ Nguyệt, em là người mù ư, không thấy anh đang làm việc sao ?” Đúng thế, lúc đó tôi quên mất anh vừa tìm được công việc tiếp thị. Hai chúng tôi khi đó như hai đứa ngốc, cãi nhau cứ giống như đang chơi trò trẻ con.

Nhưng Joe vẫn mãi là người gian dối, còn viết cho tôi một tờ séc không, nói cái gì cả cuộc đời chỉ phục tùng Lâm Tứ Nguyệt.

Tôi hạ kính xe, gió đêm ùa vào, tôi lấy rượu ra, rượu này được mua ở quán của một người Nhật. Nhấp từng ngụm từng ngụm rượu, vị của nó hơi cay cay, uống vào hơi giống rượu gạo Trung Quốc. Bên ngoài, sắc đêm L.A thật sâu.

Nhớ nhưng khiến lòng đau đớn, từng đột từng đột cuốn lấy tâm hồn, tôi đập vỡ chai rượu, nhặt một mảnh vỡ cửa vào tay, máu từ từ tuôn ra trước mắt tôi.

Tôi tựa vào ghế ngồi, nhìn màn đêm qua cửa kính trên mũ xe, trong tay tôi quấn chặt băng vải, tôi biết tôi không thể như thế, chàng trai tên Joe Andy ngay ngày đầu tiên đã dạy tôi : không nên bi quan, không nên thất vọng, không nên mất đi niềm tin cuộc sống, từng bước từng bước mang tôi từ nơi tối tăm đến nơi tươi sáng. Tôi không muốn Joe trở thành người thầy thất bại.

* * *

Tôi trấn thủ bên ngoài khách sạn của Châu Tinh Trì, đến ngày thứ hai cuối cùng cũng gặp, tôi đã có được chữ ký anh ta, tôi cúi đầu thật sâu, cảm ơn anh ta đã từng mang đến cho một chàng trai không ít thời gian vui vẻ.

Joe rất thích Châu Tinh Trì, thích phim của anh ta, bảo xem phim của anh ta rất náo nhiệt, nhưng thông qua những nụ cười châm biếm lại dùng một cách vô cùng đơn giản để biểu đạt những nỗi bi ai và bất lực trong cuộc sống.

Vào một ngày trời nắng đẹp, tôi mang theo hoa đến trước mộ Joe. Đây là lần đầu tiên tôi đến thăm anh. Trước đây, tôi không dám đến xem dáng vẻ anh sau khi chết, không dám dự nghi thức hỏa tang, không dám đến tang lễ của anh, thậm chí, sau khi trở về San Francisco cũng không dám đến nơi an nghỉ cuối cùng của anh.

Tôi chôn chữ ký Châu Tinh Trì bên cạnh anh, qua thời gian nó sẽ hòa tan vào trong lòng đất, sau đó gặp được Joe, rồi rất lâu rất lâu sau đó nữa, khi tôi được gặp Joe tôi sẽ nói : “ Hey, Joe, anh biết không, vì nó mà em đã phải ngồi xôm hơn ba mươi giờ đồng hồ.” Trước đây, Joe rất hay nói : “ Chỉ cần cho anh cơ hội được một lần lướt ngang qua anh ta, anh nhất định sẽ giống như keo dính chuột dính chặt vào anh ta, đòi anh ta cho chữ ký.”

* * *

Khi lần nữa bước vào trường học, lá vàng phủ kín vườn trường, căn hộ của tôi và Joe vẫn được giữ nguyên hiện trạng, chỉ là, mọi thứ đã bị phủ lên một lớp bụi mỏng.

Trên cổ tay tôi có vết sẹo mờ, tôi đeo lên chiếc đồng hồ Joe còn để lại, vết sẹo nằm ẩn bên dưới đồng hồ. Từ đây về sau, chúng sẽ cùng tôi sống nốt quãng đời còn lại, trở thành một sự tồn tại đặc biệt trong cuộc sống của tôi.

Hai mươi bốn tuổi tôi tốt nghiệp Cao đẳng Tư thực Lewis, là một trong ba sinh viên tốt nghiệp đạt được số điểm cao nhất lần này, sau ba tháng thực tập ở trung tâm y tế Lewis, California, tôi trở thành môn sinh của bác sĩ Jones, một bác sĩ nổi tiếng trong giới y học địa phương, là học trò duy nhất của bà trong năm nay.

Mũi tiến sĩ bay rợp bầu trời, tôi ngược nhìn lên không trung, khóe mắt ẩm ướt, trong thời gian hai năm nay, tôi dường như quên mất màu sắc của bầu trời, việc học đã chiếm hầu hết thời gian của tôi.

Những người tôi yêu thương đều đến, có bà, có Phương Hạo, bố Joe, mẹ Joe. Tôi ôm lấy họ không ngừng nói cảm ơn, cảm ơn họ đã bao dung và đối tốt với tôi. Bạn cùng trường cũng đến ôm tôi: “Alice, chúc mừng cậu, thuận buồm xuôi gió nhé!” Ở đây, mọi người thích gọi tôi là Alice, cái tên Lâm Tứ Nguyệt rất ít người biết đến.

Bác sĩ Jones bước tới bắt tay tôi, cũng trong hôm nay tôi đã trở thành tình nguyện viên của Hội Chữ thập đỏ, nửa tháng sau phải đến tổng bộ điểm danh, phục vụ bốn năm. Đó cũng từng là ý nguyện của cả tôi và Joe, chúng tôi đã từng cùng nhau hẹn ngay sau khi tốt nghiệp sẽ làm tình nguyện viên hai năm. Chúng tôi còn chọn điểm đến chính là Châu Phi.

Trước lúc đi, Phương Hạo đưa tôi về máy bay đi Thụy Sĩ, anh ấy nói: “Em cứ đi đi, đừng cảm thấy sợ, cũng đừng trốn tránh, cứ xem như đi ôn lại thế giới cuối cùng mà Joe nhìn thấy.”

Tôi không hề biết chỉ một tấm vé máy bay nho nhỏ lại có thể mở ra cho tôi cuộc gặp gỡ ly kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Không Thể Nào Quay Ngược Lại Thời Gian (2)

“Người Bạn Cũ” vẫn như xưa. Tường trắng, gạch đỏ nằm lẫn trong khu nhà nghỉ. Nhưng chiếc đèn lồng đỏ treo cao nơi cánh cổng lại khiến tôi có cảm giác thân thiết, nó được ông Roger chủ nhà nghỉ mang từ Trung Quốc về. Ban đầu, chúng tôi cũng vì chiếc đèn lồng đỏ này mới vào trọ ở “Người Bạn Cũ”.

Bà Roger trông thấy tôi rất vui mừng, bà bác mập mạp bước tới ôm tôi: “Alice, rất vui được gặp lại cháu, cảm ơn cháu đã quay lại với ‘Người Bạn Cũ’.” Bà ấy là người Anh, cho nên giao tiếp với bà ấy rất dễ dàng.

Tôi vẫn ở căn phòng trước đây, căn phòng cuối cùng nằm ở phía tây lầu ba. Tôi nhìn ra phong cảnh dãy núi Alps như tranh vẽ bên ngoài cửa sổ, nỗi đau được che giấu bấy lâu lại bắt đầu xáo động.

Ngày hôm sau, tôi thức dậy từ sớm, mượn bản đồ của ông Roger, mang tất cả đồ dùng cần thiết bỏ hết vào trong chiếc túi đeo bằng vải, bắt đầu xuất phát. Tôi muốn đi nhìn lại cái thế giới cuối cùng mà Joe nhìn thấy như Phương Hạo đã nói.

Lúc leo lên được sườn núi trời đã mờ tối, lạc hết rất nhiều vòng, đi sai rất nhiều đường, cuối cùng tôi cũng đứng được ở đây. Tôi hít sâu vào, gió lướt qua bên tai, nỗi nhớ như những con gió từ bốn phương tám hướng tụ hội về.

Tôi lấy rượu trong túi ra, tưới vào không trung, chúng sẽ từ từ thấm sâu vào lòng đất. Joe thân yêu, em đang dùng cách thức cổ xưa nhất của Trung Quốc tưởng nhớ anh.

Sắc trời mờ tối càng làm tăng thêm nỗi nhớ, ngồi trên nền đất, tôi đem chút rượu còn lại nốc hết vào bụng, hát vang trong gió bài “Con đường về nhà” (1). Thật tốt, cái vị cay cay đó, thật là tốt, ở đây không một bóng người, chẳng ai nghe được bài hát lang mang của tôi. Cũng chẳng ai biết tôi là con sâu rượu, Lâm Tứ Nguyệt uống rượu không tẻ.

(1) Tên một bài hát của Lưu Đức Hoa, ca từ do chính anh sáng tác, bài hát là bạn đồng hành cho những con người tha hương đang trên đường quay về nhà.

Dường như, có thứ âm thanh đơn điệu từ phía dưới vọng lên từng đợt từng đợt, tôi cau mày, nó đã làm phiền đến tôi, bước chân tôi loạng choạng, hét to trong không trung: “Dừng . . . dừng lại cho tôi.” Âm thanh phía dưới càng to hơn, tôi bực bội bước tiếp về phía trước, hụt chân rồi . . . Cả người tôi lún trên mặt đất, tia suy nghĩ cuối cùng là . . . Joe, có phải anh đón em?

Ánh lửa đỏ, bóng cây to, đây là những gì tôi nhìn thấy khi mở mắt ra, tôi khẽ vỗ vỗ đầu, nó nặng như đá tảng, khiến tôi suy nghĩ có chút mất tập trung, không biết có phải do rượu, tôi cảm thấy cảnh vật trước mắt có chút mộng ảo. Tôi phát hiện mình đang tựa vào gốc cây to, bên cạnh còn có một hơi thở nhẹ nhàng khác.

Tôi cứ thế ngoảnh đầu qua, toàn bộ hơi thở cứ thế ngưng lại, thế giới này chỉ còn lại hình bóng đang tựa vào dưới cây, áo sơ mi sọc, đầu cúi thấp, mái

tóc xoắn nhẹ che mắt một bên mặt. Phải chăng, thượng đế đã lắng nghe tiếng tôi ? Phải chăng, giây phút này đây thời gian đã quay ngược lại ? Tôi trở thành cô gái thần kì gánh vác sứ mạng ngồi lên cổ máy thời gian quay về cứu lấy người tôi yêu. Phải chăng, giờ đây thời gian đang dừng lại ở thời điểm hai năm về trước ?

Chân tôi đạp lên lá rụng, phát ra những âm thanh xao xác, như âm nhạc tuyệt diệu trong thần điện.

Tôi đưa tay ra, nhẹ nhàng gạt đi những sợi tóc che lấy gương mặt ấy, sợi tóc thật mềm mượt.

Cùng lúc tôi ngẩn ngơ nhìn vào gương mặt ấy, chủ nhân của gương mặt cũng đồng thời mở mắt ra.

“Tại sao, sao không phải anh ?” Tôi tự lẩm bẩm, nhưng sao tôi lại không rời mắt khỏi gương mặt ấy? Không đúng, là không rời đi được. Gương mặt đẹp tựa đóa trẻ đền từ thiên đường, thợt điều khắc dường như đã tận lực tận tâm dành hết mọi cái đẹp trên đời cho cậu ấy, khuynh nước khuynh thành, cũng chỉ thế này thôi.

“Tinh linh ? Con người ?” Nơi rừng sâu này, dưới ánh lửa này, cậu thiếu niên này, chỉ có thể khiến tôi nghĩ đến truyền thuyết cổ xưa về dãy núi Alps. Bà Roger từng nói với tôi, vào lúc trăng tròn, Tinh linh đã lướt ngang qua cửa sổ nhà bà, gương mặt tuyệt thế phản chiếu trên khung cửa kính.

Cậu ấy gạt tay tôi ra, chớp chớp mắt, long mi sáng đen như cánh bướm, ánh lửa đỏ hắt lên trong đáy mắt, như một con mồi sâu thẳm. Cậu ấy đứng lên, thân hình cao thẳng, khoảng mười bảy mười tám tuổi. Cậu ấy ngồi xuống bên đồng lửa, lúc này, tôi mới nhìn rõ trông mặt cậu ấy màu đen, là một màu đen truyền thống.

Nổi mắt mắt to lớn lần nữa lại cuộn cuộn ủa về, tôi vốn không hề ngồi lên cổ máy thời gian. Cái túi của tôi cũng lăn xuống cùng tôi, tôi lại lúi rúi từ trong túi ra, giây phút này đây tôi không muốn suy nghĩ nữa, mà cũng không còn khả năng để suy nghĩ. Hi vọng vô cùng để rồi thất vọng tột cùng khiến tôi sức cùng lực kiệt, không thêm quan tâm vì sao tôi lại ở đây, không thêm quan tâm cậu thiếu niên đó ưa nhìn ra sao, cũng không thêm quan tâm cậu ấy có phải Tinh linh hay không.

Tôi cũng ngồi xuống bên đồng lửa, nốc rượu vào : “Quý ngài Tinh linh, biết uống rượu không ?” Tôi tự hỏi tự đáp : “Ồ, đúng rồi, chắc cậu nghe không hiểu đâu nhỉ ! Nhưng không sao, cậu không cần trả lời, dùng cảm nhận là được.”

Tôi uống rượu, ngẩng ngẩn nhìn cậu ấy, cậu ấy thật là đẹp, long mi dài cứ như thiếu niên anh tuấn bước ra từ trong tranh, một vài sợi tóc đỏ nằm lẫn trong mái tóc đen, tùy tiện rơi trên trán, cùng những ánh lửa đỏ quẹt vào nhau, tôi nhìn lại quần áo cậu ấy đang mặc, áo sơ mi sọc, nhìn không ra kiểu dáng của quần, dáng vẻ lười thối như trẻ con xa mẹ.

“Này, Tinh linh.” Tôi cười ngốc nghếch : “Có phải cậu bất mãn với gia tộc, nên mới cải trang thành con người bỏ nhà ra đi ?” Như một phép lạ, cậu ấy gật đầu.

“Thật tốt quá !” Tôi có chút vui sướng nói : “Cậu cảm nhận được rồi !”

“Thế thì Tinh linh cậu có quen biết thượng đế không ?” Rượu đã khơi dậy những lời thầm kín trong lòng : “Nếu cậu có quen với Thượng đế, nhờ cậu nhắn với ông ấy, ông ấy sai rồi. Joe là người tốt, người có tâm địa đen tối là tôi, làm chuyện xấu xa cũng là tôi, có lỗi với Lợi Liên Thành cũng là tôi, cho nên, ông ấy sai rồi.” Tôi luôn ghi nhớ lời của người đó “Mày phải chịu báo ứng.”

“Cậu có pháp lực không ? Hử ? Nếu được, có thể giúp tôi không ? Đi tìm giúp tôi hai người, một người là mẹ tôi, một người là Joe.” Tôi kẻ sát lại gần cậu ấy, dùng tay vén tóc ra sau tai : “Cậu nhìn cho kĩ nhé, mẹ tôi . . . trông giống tôi. Còn Joe . . . còn Joe khi ấy hai mươi ba tuổi, ngày hôm đó anh ấy mặc áo khoác đen, dáng người cao gần như cậu, mạnh mẽ hơn cậu một chút. Anh ấy rất hay cười, khi cười lên bên trái có lúm đồng tiền, cười nhẹ sẽ không có, phải cười sâu mới có. Và còn, và còn . . . còn gì nữa nhỉ ?”

Tôi tự nắm tóc mình, không nhớ ra được gì, tôi đứng lên, vừa đứng lên trời xoay đất chuyển, sau đó nặng nề ngã trên mặt đất, tôi mò mẫm, dường như tôi nắm được quần áo cậu ấy. Tôi nhắm mắt lại, nước mắt tuôn rơi : “Nói với họ, tôi yêu họ . . . nói với Joe, anh ấy là người gian dối . . . Nói với anh ấy, tôi nhớ anh ấy. Nói với anh ấy, nếu anh ấy thấy cô đơn, có thể mang tôi theo cùng . . .”

“Này, Tinh linh, cậu bay được không ? Vèo . . . một cái, từ bên này bay sang bên kia. Còn tôi, từ bé đã đặc biệt khát khao tự mình mọc ra đôi cánh, muốn được bay lượn như chim . . .”

“Cậu ăn thân được không ? Giống như trong phim ảnh ấy . . .”

Có lẽ, khi ấy tôi đã nói rất nhiều, nói những lời ngay đến tôi cũng không nhớ nổi, tôi cảm thấy bản thân giống như nhân vật nam chính trong “Giấc mơ có thật” (2) đột nhiên rơi vào giấc mơ do chính mình hoang tưởng nên.

(2) Tên bộ phim viễn tưởng của Mỹ, nội dung dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Richard Matheson, đạo diễn bởi Vincent Ward. (Nguồn – Wikipedia)

* * *

Sau đó, tôi tỉnh lại trong bệnh viện, sốt cao lại thêm say rượu khiến tôi hôn mê hơn ba mươi giờ.

Cảnh sát viên đến ghi hồ sơ nói với tôi, một thiếu niên Châu Á đã dùng điện thoại của tôi báo cảnh sát, tôi được phát hiện cách đây hai mươi mấy giờ, đồng thời, còn có một cậu thiếu niên tự xưng bị lạc đường.

Thiếu niên bị lạc đường ? Tôi tự cười chế giễu, thật ra, đó chỉ là một cách tự lừa mình dối người, bởi vì quá muốn bọc bọc, quá khát khao được thông hiểu, còn có một số lời quá thâm kín, cho nên mới tự lừa mình dối người xem cậu ấy như Tinh linh tâm thông.

Cảnh sát viên đưa lại túi cho tôi, muốn tôi kiểm tra xem có mất mát đồ đạc gì không. Tôi nhận lại túi, thức ăn bên trong chẳng còn gì, chiếc áo khoác đen cũng không thấy, mấy trăm Euro để trong ví tiền cũng bị lấy đi, trong ví còn lưu lại tờ giấy được viết bằng tiếng Trung : “Chị thân yêu, tôi muốn giúp chị nhắn với Thượng đế đi sửa chữa sai lầm, tiền xem như tôi cầm làm lộ phí !”

Một lần nữa tôi tự cười nhạo mình, Lâm Tứ Nguyệt cũng có lúc làm ra chuyện ngốc nghếch thế đấy, thật ngốc hết chỗ nói. Buồn cười hơn nữa là xem ra, những lời tôi nói tên kia đều nghe hiểu cả.

Cảnh sát viên nói cậu thiếu niên đã rời đi cách đây mười mấy giờ, cậu ấy bảo vốn không quen biết tôi, rồi hỏi tôi có mất tiền của gì không ? Tôi lắc đầu.

Trở về nhà nghỉ, tôi vẫn thấy còn chút may mắn, may ở chỗ cậu ấy là người xa lạ, có lẽ tôi sẽ không thể nào gặp lại cậu ấy, cứ xem như thỉnh thoảng hóa một giấc mơ.

Nhưng tôi không hề biết vận may của tôi vào hai ngày sau sẽ tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Người Đẹp Tên Cũng Đẹp (1)

Ngày 1 tháng 2, lễ hội mùa xuân Nữ thần Bridget, là lễ hội thuộc về người Celts (1) . Vào ngày này hàng năm , họ thường mặc phục trang màu xanh lá đại diện cho sắc tộc, mang theo cỏ ba lá bước ra khỏi cửa nhà chúc mừng ngày mùa xuân hoa nở ầm ập. Tôi được ông Roger mời cùng đến làm khách ở nhà một người bạn Celts. Trước khi đi, một bác lớn tuổi đã tặng tôi chiếc khăn choàng cổ màu xanh lá, còn vợ của ông đặt lên đầu tôi chiếc mũ len cùng màu, tôi cảm thấy có chút buồn cười, cũng may, tôi là phụ nữ, nếu không lỡ như cái danh “đội mũ xanh”(2) ứng nghiệm thì khổ. Người phụ nữ này nếu biết được hàm nghĩa của cụm từ “đội mũ xanh” ở Trung Quốc, không biết có ngay lập tức lấy xuống cái mũ màu xanh trên đầu hai con trai hay không.

(1) Celts hay còn gọi là Celtic hoặc Keltic, là tên gọi chung của các bộ tộc trong thời đại đồ sắt sống ở khu vực Trung Âu. Ngày nay chỉ những dân tộc sống ở khu vực Tây Bắc Âu có ngôn ngữ và văn hóa tương đồng với người Celts cổ đại.(Nguồn Wikipedia)

(2) "Đội mũ xanh" ở Trung Quốc ngầm chỉ người bị cấm sùng.

Tôi tựa lên xe chờ ông Roger, ông ấy đi mua đồ, có không ít người mặc quần áo màu xanh lá đi ngang qua tôi, bởi vì tôi mang khăn choàng cổ cũng màu xanh lá nên một số người còn dừng lại chào hỏi tôi, tôi thân thiện vẫy tay với họ, tôi không lạ gì văn hóa này, người Celts cư trú ở Mỹ cũng không ít, họ cho tôi cảm giác thân thiện, đoàn kết, tôn trọng thiên nhiên. Tuy trong lịch sử xa xưa, họ đã trở thành dân tộc thiểu số, người trong tộc lưu vong thất lạc khắp nơi, nhưng họ không hề mất đi bản sắc văn hóa, vẫn một mực giữ được niềm tin tín ngưỡng, mỗi một người Celts đều đã thấm nhuần câu châm ngôn này vào trong huyết mạch “Dòng máu chảy trong người Celts chúng ta cũng là màu xanh.” Và tôi, vẫn luôn tôn trọng họ.

* * *

“Giúp tôi.” Có người đến bên cạnh, nói vào tai tôi. Phải biết rằng, ở nơi này muốn nghe được tiếng Trung không dễ gì, tôi nghiêng mặt qua nhìn. Đây là gương mặt bất cứ ai đã nhìn qua đều không dễ quên.

“Sao tôi phải giúp cậu, quý ngài Tinh linh ? À không, nên gọi là quý ngài trộm vặt.” Tôi đẩy cậu ấy ra.

“Vì tôi cũng là người Trung Quốc. Cho nên, chị phải giúp tôi.”

“Cậu là người Trung Quốc ?” Tôi khựng lại, nhìn kĩ cậu ấy. Quả thật là, tóc đen, mắt cũng đen.

“Nếu giả bao đổi. Còn hiện giờ đồng bào của chị đang mong chờ chị ra tay tương trợ.” Cậu ấy không ngừng nhìn ra phía sau tôi.

“Tôi giúp cậu rồi, sẽ trả lại tiền cho tôi chứ ?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng tôi giúp cậu thế nào đây ?” Thật ra, tôi cũng không biết phải giúp cậu thiếu niên trước mặt như thế nào.

“Rất đơn giản.” Cậu ấy nhét tôi vào trong xe, rồi cùng vào theo, nhưng rất nhanh nói : “Khí thật, chìa khóa xe đâu ?”

“Xe đâu phải của tôi, chìa khóa xe đi theo chủ nhân nó rồi.” Có lẽ ông Roger đã cầm theo chìa khóa.

“Thật xui xẻo.” Cậu ấy lại quay nhìn ra cửa sổ xe, nét mặt có chút thay đổi, tiếp đó, lấy đi cái nón trên đầu tôi rồi cả cái khăn choàng cổ đồng bộ trên người, rất nhanh, cậu ấy trở nên giống như đa số những người mặc quần áo xanh lá trên phố.

Có vài người đàn ông mặc đồ đen, thân thể cường tráng ở không xa trên phố đang nhìn đông ngó tây, tiếp theo, một người trong số họ chỉ về hướng chúng tôi, người bên cạnh liền nghiêng người ôm lấy tôi.

Tôi không nói gì, mặc kệ cậu ấy cứ ôm như thế. Mấy người kia đi về phía chiếc xe, trong đó, có một gương mặt dán lên ngoài cửa kính, tôi dùng khẩu hình nói với gương mặt kia “Go”, anh ta ngượng ngập rồi đi.

“Ôm đủ chưa ? Mấy người họ đi cả rồi.” Tôi lạnh lùng nói với người đang dính sát vào mình.

“Cám ơn.” Cậu ấy học theo kiểu chào quân đội, đưa tay định mở cửa xe, tôi giữ chặt cậu ấy.

“Trả tiền đây, nếu không, tôi sẽ tiễn cậu đi gặp thượng đế ngay và luôn.” Cái tên này đang mặc trên người bộ quần áo leo núi tôi bị mất hôm nào. Đêm hôm ấy, tôi mở lòng với trái tim đầm máu, cứ thế bộc bạch hết trước mặt cậu ấy. Giờ đối mặt thế này, tôi có chút khó chịu.

“Nhưng giờ tôi không có tiền, hay là chị đưa tài khoản ngân hàng, tôi chuyển khoản được không ?” Cậu thiếu niên tỏ vẻ thành thật, lại thêm gương mặt không gì sánh bằng, chỉ có thể so ngang cùng thiên sứ.

“Có phải cậu muốn bên cạnh cái danh trộm vặt thêm vào danh xưng lừa đảo?” Đối với tôi da dẻ đẹp đẽ cỡ nào cũng chỉ là một gương mặt không hơn không kém.

“Thật đấy, không tin chị cứ soát người tôi đi.” Cậu ấy dang hai tay ra.

“Đưa đồng hồ của cậu cho tôi.” Tôi thăm ước lượng, đồng hồ trên tay cậu ấy ít gì cũng đáng chút tiền.

“Cái này không được, của bố để lại cho tôi. Tuy tôi sao cũng được, nhưng không muốn gánh thêm tội danh bắt hiếp, ngay đến di vật của bố cũng không giữ được.” Biểu cảm trên mặt cậu thiếu niên khiến tôi có chút quen thuộc, rất giống tôi của nhiều năm về trước, luôn trông có vẻ không màng, có vẻ không quan tâm.

Trung học năm thứ ba, Lợi Vinh Hoa đã mua cho tôi cây bút máy rất đẹp, lúc không có ai tôi giận dỗi ném qua cửa sổ, rồi hét lên : “Có ma mới thèm.” Nhưng một giờ sau, tôi liên tục hỏi những người gặp được trên sân trường : “Các cậu có nhặt được cây bút máy màu xanh của tôi không ?”

“Thôi được, không cần trả tiền nữa. Cậu có thể đi, nhưng phải quên hết chuyện đêm hôm đó, cứ xem như lời vớ vẩn của một kẻ say.”. Tôi không nhìn vào cậu ấy, trên quảng trường cách đó không xa, một người đàn ông trung niên ngồi xổm xuống cột dây giày cho cô con gái khoảng sáu, bảy tuổi. Cô bé đang hài lòng liếm ống kem. Đây là những hình ảnh rất đời thường, nhưng đối với một số người cho dù cả đời cũng tìm không thấy.

“Này, này . . . Xuất hồn rồi sao ?” Bàn tay thon dài khua trước mặt tôi.

“Sao cậu còn ở đây ?”

“Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi theo chị.”

“Hả . . . ?” Trong đầu tôi có chút nghén mạch, phản ứng đầu tiên nghĩ đến cứ giống trong nhiều vở kịch di hay thích xem, những cô tiểu thư nhà giàu hay nói với chàng thư sinh nghèo : “Theo tôi làm gì ?”

“Tôi nghĩ kĩ rồi, dù sao tôi cũng không có nơi nào để đi, chỉ bằng, chị nhận thuê tôi, bao ăn bao ở.” Cậu thiếu niên ra vẻ cứ như đứng rồi : “Tôi biết nhiều thứ lắm nhé, ví như phiên dịch giúp chị, tôi biết tiếng Pháp, tiếng Đức cũng biết một chút. Lúc chị leo núi, trượt tuyết tôi mang đồ giúp, tôi còn có thể làm hướng dẫn.”

“Không cần, ha ! Thứ nhất, tôi không dư tiền để bao cậu ăn ở. Thứ hai, tôi không đến để leo núi, trượt tuyết. Thứ ba, cho đến giờ phút này tôi chưa gặp phải trở ngại nào về ngôn ngữ, bởi vì, tôi không có nhu cầu giao tiếp. Còn về chuyện làm hướng dẫn, cậu đừng quên, lúc tôi gặp được cậu, cậu đang bị lạc đường đấy !” Giác quan thứ sáu cho tôi biết, tên nhóc này là một kẻ phiền phức.

“Lần đó . . . lần đó là ngoại lệ. Nhưng quả thật hôm ấy phải tính là tôi đã cứu chị, nếu không nhờ tôi nhóm lửa, hôm ấy chị chắc chắn đã bị lạnh chết rồi.”

Tôi thoáng buồn . . . Phải rồi, nếu ngày đó mấy người họ tìm thấy Joe sớm một chút, có lẽ . . . anh ấy sẽ không rời xa tôi.

Cửa xe được mở ra, ông Roger vừa nhìn thấy cậu thiếu niên liền kinh ngạc : “Alice, cậu nhóc đẹp trai này là ai thế ?”

Không đợi tôi lên tiếng, cậu nhóc đã dùng giọng tiếng Pháp lưu loát trả lời, còn về cậu ấy nói những gì, tôi nghe không hiểu. Ông Roger là người Thụy Sĩ, thường hay dùng tiếng Pháp, nhưng bà Roger là người Anh, nên tiếng Anh của ông cũng không tệ, tôi thường ngày vẫn dùng tiếng Anh giao tiếp với họ.

“Này, Alice, cháu thật may mắn, có được cậu em đẹp trai thế.” Ông Roger vừa nói vừa dùng tay nựng khuôn mặt cậu ấy : “Ồi, lạy chúa. Lòng mi cậu dài thật này, da cậu cứ như sữa vậy, những đứa trẻ Châu Á các cháu đều đáng yêu thế này sao ?”

Thiếu niên mặt đầy vạch đen.

“Em trai . . .?” Em trai ư ? Trên đời này, tôi đúng là có một cậu em trai, tôi nhớ đến gương mặt mát thanh mày tú của Lợi Liên Thành. Không biết có phải do tác động tình cảm, mà xui quí khiến tôi lên tiếng hỏi : “ Bác Roger, nhà nghỉ của bác cần thuê người không ?”

“ Thuê người ? Em trai cháu cần xin việc sao ?” Tôi gật đầu.

“ Cháu đưa cậu ấy đến chỗ Sean đi, dường như nơi đó đang cần phục vụ.”

“Này, những người kia đuổi theo cậu làm gì thế ? Cậu không phải nhân vật nguy hiểm gì đó chứ ?” Tôi dùng tiếng Trung tra hỏi cậu thiếu niên, những việc vừa nãy, ông Roger vẫn chưa hay biết gì. Tôi quen biết Sean, đó là người tốt, tôi không thể mang phiền phức đến cho anh ta.

“ Nhân vật nguy hiểm ? Chị tưởng trong phim cao bồi sao ? Những người kia là người của trang trại rượu, tôi vừa nếm thử loại rượu nho quý giá nhất trong hầm rượu của họ.”

Tôi kè sát người cậu, dùng mũi ngửi thử, quả nhiên trên người cậu phảng phất hương rượu.

“ Cậu thể đi, không được gây phiền phức cho tôi.”

“ Tôi thể.” Cậu thiếu niên đưa tay lên : “ Còn nữa, tôi bảo đảm tiền công của tôi sẽ thuộc về chị.”

“ Vậy tự giới thiệu chút đi.”

“ Tôi tên Lam Trinh Liệt, nam quốc tịch Trung Quốc, năm nay mười bảy tuổi, từ bé đã sống ở Anh, nửa tháng trước vừa bỏ nhà đi.”

Lam Trinh Liệt, tên đẹp người cũng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người Đẹp Tên Cũng Đẹp (2)

Sean mở câu lạc bộ giải trí cách ‘ Người Bạn Cũ’ không xa, phong cách như những câu lạc bộ đồng quê kiểu Mỹ. Dưới sự giúp đỡ của ông Roger, Lam Trinh Liệt dễ dàng có được chân phục vụ.

Ngày hôm sau, lúc tôi bước ra khỏi phòng nhà nghỉ, tôi mới phát hiện Lam Trinh Liệt cũng ở trong “ Người Bạn Cũ”, phòng cậu ấy chỉ cách phòng tôi một bức tường.

“ Sao cậu lại ở đây ?” Tôi hỏi tên nhóc Lam Trinh Liệt cũng đang đóng cửa phòng như tôi.

“ Chị đang hỏi tôi vấn đề hết sức kì lạ, chẳng lẽ, nhà nghỉ không phải để người ở ?”

“ Chẳng phải cậu nên sống ở câu lạc bộ sao ?” Mỗi lần nói chuyện với tên nhóc này đều rất phí sức, cậu ấy nhanh nhạy, mức độ hiểu biết cũng rất cao.

“ Ở đó hơi ồn, tôi sống không quen.”

“ Vậy chẳng khác gì nói cậu có tiền rồi ?”

“ Thật đáng tiếc, tôi vẫn chưa có tiền, tiền ở nhà nghỉ là Sean trả giúp tôi.” Cậu ấy đóng cửa xong, đứng bên cạnh nhìn tôi : “ Giờ nhất định chị sẽ hỏi, sao Sean lại trả giúp tôi tiền nhà nghỉ ? Thật ra, rất đơn giản, tối qua tôi đã giúp anh ta một việc lớn, anh ta muốn cảm ơn tôi. Tôi bảo nếu muốn cảm ơn thì tìm giúp tôi một nơi tương đối yên tĩnh để ở. Thế là, anh ta đưa tôi đến đây.”

“ Vậy sao cậu lại ở cạnh phòng tôi ?” Tên nhóc này cứ luôn khiến tôi nhớ đến chuyện đêm hôm đó. Cảm giác có chút ai oán.

“ Là ông chủ nhà nghỉ để tôi ở đây. Ông ấy nói chúng ta là chị em, ở gần một chút sẽ tiện hơn. Còn nữa, bản thân là chủ nợ, chẳng phải chị rất thích nhìn thấy tôi sao ?”

Ồ, chị em ư ? Tôi đóng cửa xong, mặc kệ cậu ấy. Đeo túi đi xuống lầu.

“ Alice, chị có muốn biết tôi đã giúp Sean thế nào không ?” Chỉ vài bước chân cậu ấy đã đuổi kịp tôi.

“ Không . . . muốn . . . biết. Còn nữa, sau này cậu bớt gọi tên tôi đi. Nguyên nhân rất đơn giản, vì tôi không thích.” Tên nhóc này, lúc nào cũng luôn nhiệt

tình với tôi, cứ như mặc nhiên phải thế.

Suốt cả buổi chiều tôi ở trong nhà sách của ngôi làng nhỏ cách dãy núi Alps không xa, mua được vài cuốn sách cũ. Lúc bước ra khỏi nhà sách, nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang tựa lưng vào bức tường đỏ cũ kỹ, tay để trong túi quần, khẽ ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời. Hôm ấy vừa hay trời nắng đẹp, từng tia nắng xuyên qua tầng mây dày đặc soi chiếu xuống. Tôi ngẩn ngơ nhìn cậu ấy, ngắm cảnh phố phường bình dị bỗng trở nên tựa như tranh bởi cậu thiếu niên đang tựa bờ tường cùng ánh mặt trời loang lổ. Hình ảnh này loáng thoáng như tôi đã từng mơ, có lẽ trong thời kì thiếu nữ, cũng có lẽ xa xăm hơn, xa đến nỗi không nhớ được ngày tháng, xa xăm như từ kiếp trước . . .

Nhiều năm về sau, tôi vẫn luôn ghi nhớ ngày hôm ấy Lam Trinh Liệt mặc áo khoác xanh da trời, quần jean bạc théch, ánh nắng ngày xuân rơi trên mái tóc, mỗi khi gió thổi qua, những giọt nắng rơi trên đuôi tóc như những tinh linh đang nhảy nhót.

Mãi đến khi tôi không kịp trốn, cậu ấy nghiêng đầu qua, vừa nhìn thấy tôi đã toét miệng ra : “ Alice.”

Tôi không vui hỏi cậu ấy : “ Sao lại ở đây, theo dõi tôi hử ?”

“ Tôi không theo dõi, tôi chỉ đi phía sau.”

“ Thôi được, sao cậu lại đi phía sau tôi ?”

“ Muốn được chị mời ăn cơm, ở nơi này tôi chỉ quen mỗi chị.” Cậu ấy khề nhún vai.

“ Buồn cười thật, tôi không nghĩ ra lý do mời cậu ăn cơm.” Đáng buồn cười hơn, chúng tôi lại thật sự ăn cùng nhau, còn Lam Trinh Liệt quả là tên nhóc kén ăn, một bữa ăn linh tinh lang tang đã tốn của tôi hết chín mươi tám Euro.

Trên đường về nhà nghỉ, mặt tôi xám xịt, còn cậu ấy chẳng dám hó hé nửa câu theo sát sau tôi.

Trước cửa nhà nghỉ, tôi dừng lại, nói với giọng nghiêm túc: “ Lam Trinh Liệt, mọi chuyện đến đây thôi, kết thúc tại đây, tôi không muốn trở nên thân thiết với cậu. Đừng quên, chúng ta là người xa lạ. Chúng ta không hiểu về nhau, tôi càng không có nghĩa vụ chịu trách nhiệm với cậu. Cho nên, dừng ngay những trò vô vị của cậu đi.”

“ Alice, ai bảo chúng ta không hiểu nhau ? Đêm đó, chẳng phải chị đã kể hết với tôi rồi sao ? Tôi rất hiểu chị, ví như ở Philadelphia.” Cậu ấy chặn tôi lại, biểu cảm có vẻ trêu chọc.

“ Philadelphia ?” Đêm hôm đó đã nói những gì tôi hoàn toàn không ấn tượng, chỉ dường như đã nói rất nhiều.

“ Trong khách sạn ở Philadelphia, Joe đã khiến chị ngượng ngùng . . .”

“ Im mồm, không được nói nữa.” Tôi nổi điên, phản ứng đầu tiên chỉ muốn bịt mồm tên nhóc ấy, nhưng xem ra không dễ, cậu ấy cao hơn tôi rất nhiều, lại còn rất nhanh nhẹn.

“ Không mang bao có thể hỏi xin lễ tân, việc gì phải đi gõ cửa phòng bạn, còn đụng vào hệ thống báo cảnh sát khiến ai ai cũng biết danh.” Lam Trinh Liệt vừa nói vừa tránh : “ Chị, hai người cũng thật thú vị.”

“ Lam Trinh Liệt, tốt nhất cậu đừng để tôi tóm được . . .” Tôi tức điên người.

* * *

Cứ thế, sau buổi chiều hôm ấy, không ít người nhìn thấy đôi trai gái mang gương mặt Châu Á đang chơi trò mèo bắt chuột trước cổng nhà nghỉ ‘ Người Bạn Cũ’.

Cứ thế, cậu thiếu niên tinh nghịch Lam Trinh Liệt đã chen vào cuộc sống của tôi như thế đấy. Cậu ấy cứ luôn xuất quỷ nhập thần hiện hình xung quanh tôi. Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại trở nên nhân nhượng với những hành vi của cậu ấy như thế. Bao nhiêu ý thức tận sâu trong lòng, khi cậu ấy gọi tôi tiếng chị, cứ luôn khiến tôi nhớ đến cậu nhóc mặt thanh mày tú ở nơi xa xôi, không biết cậu ấy có vì thời gian dần trôi mà quên đi đoạn kí ức u tối đó.

“ Alice, tối nay đến xem tôi diễn nhé.” Lam Trinh Liệt lại không biết chán thôi miên vào tai tôi. Tôi không hiểu sao cậu ấy lại biết được tôi ở đây, cái sân thượng nhỏ xíu này rất ít người lên, trừ những khi bà Roger thỉnh thoảng mang đồ lên phơi.

Tôi mặc kệ cậu ấy, tiếp tục nhắm mắt phơi nắng.

“ Những người đó luôn thích xem tôi diễn, tôi vừa lên sân khấu họ liền hò hét.” Cậu ấy kéo ghế ngồi bên cạnh tôi.

Chỉ e là thích gương mặt cậu thôi, trong lòng tôi dè dặt, cậu ấy đã nhiều lần bảo tôi, buổi tối đầu tiên cậu ấy đến làm, vừa hay nghệ sĩ đàn piano của cậu lạc bộ bị bong tay, cậu ấy mạo muội tự đề cử. Cứ thế, cậu ấy từ chân phục vụ thăng cấp lên nghệ sĩ đàn piano.

Lam Trinh Liệt lấy đi cuốn sách che trên mặt tôi, tôi bức bối, có lúc cậu ấy thật giống một con chim sẻ lăm lờ. “ Lam Trinh Liệt, sao cậu cứ bám lấy tôi thế, nên biết rằng, cậu luôn khiến tôi không vui. Thậm chí, có lúc tôi cảm giác cậu cứ như một tên cuồng xâm phạm.”

“ Cuồng xâm phạm ư ? Nay, tôi có thể bảo đảm với chị, tôi không có sở thích kì cục đó, hơn nữa, chị nghĩ tôi cần phải làm thế sao ?”

“Cậu còn kinh khủng hơn những tên cuồng xâm phạm thông thường, cái cậu xâm phạm là tâm hồn người khác, đùa thế vui lắm ư ? Hay là, đùa mãi đùa mãi đến khi không dừng lại được, cậu còn muốn biết những gì ?” Tôi ngồi thẳng lên, nhìn cậu ấy bằng cặp mắt tóe lửa. Thật lòng mà nói, đối với chuyện vì sao cậu thiếu niên này cứ liên tục xuất hiện trước mặt tôi, tôi vốn không muốn biết, nhưng cậu ấy gây ảnh hưởng đến tôi.

“Xin lỗi.” Lam Trinh Liệt cúp mắt : “Tôi rất xin lỗi chuyện tối hôm đó, nhưng khi chị hỏi ‘ Tỉnh linh ? Con người ?’ tôi cảm thấy rất thú vị, cho nên . . .”

“Cho nên, mới cười trên nỗi đau của người khác ?” Nhớ lại bản thân mình tối hôm đó, mũi tôi có chút cay cay, nỗi nhớ khiến tôi phát điên, cứ luôn nghĩ đến, luôn mơ đến những thứ chỉ có thể xảy ra trong phim ảnh, tiểu thuyết, khi tỉnh táo không dám nghĩ đến, chỉ có lúc say, tôi mới dám nghĩ rằng bản thân ngồi lên cổ máy thời gian.

Lam Trinh Liệt trả sách lại cho tôi, khẽ chớp mi nhìn về nơi xa : “Tôi là con một, từ bé, bố mẹ đều bận rộn, tôi thường một mình ăn cơm, một mình xem tivi, một mình ngủ ra với căn phòng, tôi cảm thấy như vậy không có gì không tốt, nhưng có lẽ ánh lửa trong đêm ấy quá ấm áp, cũng có lẽ những lời chị nói cả đêm đều rất náo nhiệt, sau khi rời đi, tôi luôn cảm thấy cô đơn. Lần thứ hai gặp được chị, trực giác mách bảo tôi, chị sẽ giúp tôi, cứ thế, tôi bước về phía chị, không biết đây có được xem là duyên phận giữa người với người hay không, nhưng trong lòng tôi cứ luôn có một ý niệm như thế, nếu chị là chị của tôi thật tốt biết mấy. Tuy chị có chút lạnh lùng, nhưng tôi cũng không biết vì sao, cứ thích ở bên cạnh chị, có lẽ, trong lòng mình, tôi đã xem chị là chị của tôi rồi.”

Qua gương mặt cậu thiếu niên, tôi dường như nhìn thấy thời niên thiếu thuộc về Lâm Tứ Nguyệt, cho rằng không sợ cô đơn, không cần ấm áp. Thật ra không phải, cũng cần ấm áp, cũng sợ cô đơn, cứ luôn nguy trang bản thân thành người trưởng thành, giả vờ bản thân có một trái tim kiên cường, giả vờ giả vờ mãi mà quên đi bản thân chỉ là đứa trẻ chưa đủ lòng đủ cánh.

“Alice, tôi không cười nhạo chị, ngược lại, tôi ngưỡng mộ chị trong tim có được một người như thế.” Lam Trinh Liệt đứng lên : “Nếu chị không thích, sau này tôi sẽ không như thế nữa.”

Bóng lưng của Lam Trinh Liệt có chút cô độc, khiến trong lòng tôi có chút xót xa. Cậu thiếu niên mười bảy tuổi chẳng phải nên hoạt bát hiếu động hay sao?

“Lam Trinh Liệt,” Tôi gọi cậu ấy : “Tối nay, tôi sẽ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Người Đẹp Tên Cũng Đẹp (3)

Lần đầu tiên nghe 《Thành phố trên không》(1) là do bàn tay thanh thoát như dòng nước chảy của cậu thiếu niên tên Lam Trinh Liệt đàn tấu, tin rằng những ai có mặt khi ấy đều sẽ ấn tượng với cậu thiếu niên Châu Á đã mang đến cho họ những khoảnh khắc đẹp : bức tường lửa ấm áp, cậu thiếu niên anh tuấn với bài 《Thành phố trên không》cậu đang đàn tấu. Và còn những gương mặt xa lạ đến từ khắp nơi trên thế giới.

(1) Là ca khúc của nhà phối nhạc Hisaishi, cũng là bài hát chủ đề trong phim hoạt hình cùng tên của Nhật, được biên kịch và đạo diễn bởi Hayao Miyazaki.

Thôi được, tôi thừa nhận, có một số người đến đây không phải chỉ vì gương mặt của Lam Trinh Liệt.

* * *

“Alice, em trai cô thật tuyệt !” Sean cười híp cả mắt, đưa cho tôi ly soda : “Tôi cực một nửa các cô gái đến đây đều vì cậu ấy.” Tôi nhìn xung quanh, quả nhiên, những cô gái đang ngồi đây chiếm đa số.

“Anh nói quá rồi đấy, cậu ấy vẫn còn là một đứa trẻ.” Tôi có chút mất tự nhiên.

Sean cười ha ha thật to đưa tay vẫy Lam Trinh Liệt vừa bước xuống sân khấu, tôi nhìn kĩ cậu ấy, áo khoác len cardigan đen phối với sơ mi trắng, chiếc quần jean vẫn bạc thếp, dáng người cao ráo lại thêm khuôn mặt như thiên sứ, quả thật, có thể mê hoặc hầu hết các cô nàng xinh đẹp.

Cậu ấy ngồi xuống cạnh tôi : “Hai người đang nói gì thế ?” Sean ghé sát vào thì thầm to nhỏ bên tai Lam Trinh Liệt.

“Chị, chị cảm thấy tôi vẫn còn trẻ con ?” Lam Trinh Liệt cầm ly soda tôi đang uống dở cho luôn vào miệng, Sean ở bên cạnh đó lười, anh ta nhất định đoán rằng Trung Quốc chắc rất thiếu thốn vật chất. Hôm trước, một người Thụy Điển đã hỏi tôi Trung Quốc có tự sản xuất được chai thủy tinh không.

Có hai cô gái bước tới, nói chuyện với Lam Trinh Liệt bằng tiếng Pháp, sau đó, Lam Trinh Liệt mất kiên nhẫn vẫy vẫy tay, họ mới thất vọng rời đi.

“Còn cảm thấy tôi trẻ con nữa không, chị Alice ?” Cậu ấy nháy mắt với tôi.

Tôi không thèm quan tâm, lúc này trên sân khấu có người đang thổi Saxophone. Không biết có phải người đó tương mạo bình thường, hay ông ta thổi chẳng ra làm sao, không ai thèm chú ý đến ông.

* * *

Sau đó, tôi phát hiện Lam Trinh Liệt chỉ là một tên thảm họa cuộc sống, đến tận lúc này, cậu ấy vẫn luôn cho rằng nắm được nuôi trồng trong tủ lạnh, bột mì được điều chế theo tỉ lệ từ kho số liệu. Tôi có chút tiếc nuối vì sự nghiệp nhân viên phục vụ của cậu ấy không kéo dài bao lâu, nếu không, tôi dám chắc cậu ấy sẽ bị quét ra khỏi cửa.

Tôi chưa từng hỏi Lam Trinh Liệt những chuyện liên quan đến cậu ấy, hai chúng tôi chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, có chăng thỉnh thoảng cậu ấy sẽ nói với tôi về năm mươi một tuổi, từng sống ở Bắc Kinh một thời gian, tôi nghĩ, đó là khoảng thời gian cậu ấy vô cùng hoài niệm. Cậu nhóc đó khi nhắc đến Bắc Kinh luôn tràn ngập niềm vui.

Lam Trinh Liệt rất được lòng phái nữ, ngay đến bà Roger cũng đổ dưới tay cậu ấy, luôn làm cho cậu ấy mấy món điểm tâm hợp khẩu, một hôm tôi không nhìn được than : “ Lam Trinh Liệt, trên thế giới này, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu cô gái vì cậu mà tan nát cõi lòng ?” Hôm đó, cậu ấy vừa ngủ dậy, mái tóc xoăn nhẹ mềm mại rủ trên trán, đáy mắt gọn sóng, lấp lánh long lanh.

“ Những thứ đó tôi chẳng ham.” Gương mặt tỉnh bơ, cậu ấy xích lại trước mặt tôi: “ Nhưng, Aliec này, tôi muốn biết chị có phải cũng vì khuôn mặt này mới giúp đỡ tôi, có phải cũng giống những cô gái kia thích khuôn mặt này của tôi ?”

Câu hỏi ấy khiến tôi có chút buồn cười, nó khiến tôi liên tưởng mấy từ liên quan đến “ Mỹ nam kế”.

“ Chị, không phải chị cũng như bọn họ đấy chứ ?” Thấy tôi không phản ứng, cậu ấy có vẻ không cam tâm.

“ Uhm,” Tôi vờ suy nghĩ : “ Tôi cũng thích cậu, nhưng không như những cô gái kia, tôi thích cậu theo nghĩa thích người đồng hương.”

“ Người đồng hương ư ?” Lam Trinh Liệt cau mày, điệu bộ ngây thơ : “ Chúng ta đâu phải thế.”

“ Có thể bây giờ cậu chưa hiểu được,” Cậu ấy ít khi để lộ biểu cảm như thế, rất đáng yêu, khiến tôi không nhìn được đưa tay ra vò tóc cậu : “ Một người sống ở nước ngoài đã lâu, sẽ có cảm giác xa xứ, một khi gặp được những người có cùng màu da, nói cùng ngôn ngữ sẽ đều nảy sinh thân thiết, như thể nhìn thấy người đến từ quê hương, cho nên với tôi, cậu chính là người đến từ quê hương ấy.

Cậu nhóc có vẻ thất vọng : “ Chỉ là người đồng hương thôi ư !”

Ở độ tuổi của cậu, tôi không cách nào nói rõ thật ra thích là một loại tình cảm, mang theo ý nghĩa tình yêu sâu sắc.

Trước đây, bà vẫn hay dùng giọng điệu u buồn kể tôi nghe về những ngọn núi quê hương, những con sông quê hương, những con người quê hương. Một người vừa mới xa quê như tôi không sao hiểu được những nỗi u sầu man mác hằn lên trên trán của bà từ đâu mà đến, có lẽ tôi của ngày hôm nay đã hiểu, thì ra, đó gọi là . . . nhớ nhà. Như xa xăm, như nhạt nhòa nhưng quay quắt trong lòng.

* * *

Cách ‘Người Bạn Cũ’ không xa có bờ hồ nhỏ, theo bước những ngày xuân tôi đã đến đó. Dưới đáy hồ, hẳn vẫn còn cái ống điều cũ của tên đàn ông người Nga tên Pu gì đó. Khi ấy, tên người Nga kia cứ một mực công kích chính phủ Trung Quốc theo kiểu phiên diện, khiến tôi và Phuong Hạo tức điên, thế nên tối đó chúng tôi đã lấy trộm cái ống điều bảo bối của ông ta ném xuống hồ. Tôi và Phuong Hạo của lúc đó có gan làm nhưng không có gan chịu, vừa lo sợ bị bắt được vừa lo lắng cái ống điều kia nói không chừng lại là bảo bối giá trị liên thành, nghe bảo có mấy cái ống điều còn là di sản văn hóa. Kết quả, hai chúng tôi vì quá khâm trương đã ngã chổng lên nhau, tạo nên tư thế khá mờ ám, khi chúng tôi từ dưới đất bò dậy, một cái bóng đen dọa cho chết khiếp, soi đèn pin mới nhìn thấy Joe với gương mặt xám xịt.

Tôi nhìn về mặt hồ, hồi ức thật đáng ghét, vừa xa xăm vừa gần gũi, nó có thể xa đến nỗi cho dù nỗ lực cả đời cũng không tìm lại được, nhưng nó cũng có thể gần đến nỗi chỉ như trong tầm tay, khuôn mặt người ấy chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào.

“ Lam Trinh Liệt, bước ra đây !” Cậu nhóc này cũng thật kiên nhẫn, đã theo tôi cả nửa ngày. Tôi cứ nghĩ cậu ấy nhàm chán rồi sẽ tự bỏ đi. Tôi thật không nghĩ ra một người một hồ có gì đáng xem.

Một lúc sau, cậu ấy mới bước đến trước mặt tôi, kéo tôi cùng ngồi xuống bãi cỏ. Chúng tôi không ai nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn mặt hồ.

“ Alice, khi này chị đang nghĩ gì thế ?”

“ Tôi đang nghĩ thời gian trôi qua thật chậm, đến bao giờ tôi mới già đi, trên thế gian này có loại thuốc nào uống vào khi tinh dậy tóc sẽ bạc phơ hết không ?” Thời gian trôi quá chậm, tôi đợi chờ có chút mất kiên nhẫn.

“ Muốn đi gặp anh ấy đến thế ư ?”

“ Chính là muốn đi gặp anh ấy đến thế đấy.” Thật kì lạ, trước mặt cậu thiếu niên này tôi chẳng hề muốn che giấu tâm tư, có lẽ bởi cậu ấy không phải ba Joe, không phải mẹ Joe, không phải bà, những người vô cùng kì vọng vào tôi.

“ Sao phải tiêu cực như thế ? Có biết không, khi này từ xa xa nhìn chị, tôi nhớ đến những lời ông ngoại đã nói, đa số đàn ông trên thế gian, trong lòng

luôn ấp ủ cái gọi là mộng tưởng, họ mơ rằng ở nơi xa xôi nào đó, sẽ có một người phụ nữ, xinh đẹp như mơ, ngồi bên dòng nước đợi họ, nếu có thể gặp được, cuộc đời này xem như càng viên mãn. Còn chị, nhất định sẽ trở thành cô gái trong lòng của rất nhiều chàng trai.” Sắc cỏ đầu xuân, mặt hồ lấp lánh, hắt lên gương mặt thiếu niên thanh xuân ngời ngời của người tên Lam Trinh Liệt, khiến cậu ấy cứ như yêu quái xinh đẹp sống trong rừng sâu. Những lời như thế lại do một người thế này nói ra, như mộng như mơ, khiến tôi cảm thấy một góc nào đó trong tâm hồn, có thứ gì đó đang rung động.

Tôi nằm xuống bãi cỏ, như để trốn tránh thứ cảm xúc mơ hồ khiến tôi hoảng loạn, trốn tránh cậu nhóc với gương mặt đẹp hơn cả đẹp ấy.

“Chị Alice của tôi, ngày sau, chị sẽ trở thành người phụ nữ của ai !” Cậu ấy nằm xuống cạnh tôi, nhẹ nhàng nói.

Tôi đưa mắt nhìn lớp tuyết bao phủ dãy núi Alps cách đó không xa, mãi không lên tiếng, tôi không cách nào nói với cậu ấy, ở độ tuổi cậu ấy làm sao hiểu được, trên thế gian này, tôi chỉ muốn trở thành người phụ nữ của anh ấy, nhưng anh ấy không còn, tôi cũng chẳng hơi sức đâu trở thành người phụ nữ trong lòng ai khác.

“Anh ấy đẹp trai không ?”

“Anh ấy chỉ ưa nhìn, không đẹp.” Tôi khẽ cong môi : “Răng trắng hơn cả trắng, nhìn có hơi không thật, nụ cười không gì lung linh hơn, luôn khiến người khác cảm thấy có chút vô lo vô nghĩ, ánh mắt không quá thâm trầm, như một đứa trẻ, dáng người cao cao, khi sánh đôi cùng anh ấy trông tôi vô cùng thấp bé khiến tôi không thích chút nào. Tóc tai thường không chải gọn nhìn chẳng khác gì tổ chim, nhưng rất kì lạ khi ở cùng trong đám đông, tôi lại chỉ nhìn thấy anh ấy.”

“Xem ra, chị rất yêu anh ấy, có lẽ sẽ còn yêu rất rất lâu.” Cậu ấy chậm chậm nói, giọng điệu có chút xa xăm: “Không biết sau này, tôi có thể gặp được người giống như chị, yêu tôi cũng giống như chị yêu anh ấy.”

Tôi nhìn lên trời cười nhạt, những chuyện sau này ai có thể đoán biết được chứ ?

“Lam Trinh Liệt, trong lòng cậu đang ấp ủ người con gái như thế nào, nhỉ ?” Tôi quay đầu qua, mặt hai chúng tôi gần trong gang tấc, ánh mắt cậu ấy bùng sáng trong đêm, ngưng đọng thời gian. Đến nỗi tôi đã quên mất câu trả lời khi đó.

Phải rất lâu rất lâu sau, tôi mới nhớ ra, khi đó cậu ấy nói : “Tôi cũng không biết, có lẽ khi gặp được mới biết, cũng có thể, cả đời cũng không gặp được.”

Vận mệnh là một gã phù thủy, khiến chúng ta cứ luôn nhận ra trong muộn màng.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Fur Elise (Alice) (1)

(1) Tên một khúc dương cầm trong tuyển tập nhạc của Beethoven. (1)

Tạm biệt bà Roger, tôi lên chuyến tàu lửa đến Pháp, muốn ghé thăm lại thị trấn nhỏ phía nam trước khi đi.

Tàu lửa vừa chuyển động, tôi nhìn thấy Lam Trinh Liệt không biết từ đâu xuất hiện, cậu ấy lấy thanh kẹo cao su đưa cho bà cụ ngồi cạnh tôi, dùng nụ cười hết sức quyến rũ trò chuyện với bà ấy bằng tiếng Pháp, chẳng bao lâu, bà cụ đứng lên, Lam Trinh Liệt ngồi xuống cạnh tôi, xem ra, cậu ấy đã dùng thanh kẹo cao su mua chuộc bà cụ ấy rồi.

“Lam Trinh Liệt, đến làm gì đây ?” Tôi lạnh lùng tia cậu ấy.

“Đến trả tiền cho chị.” Nói xong, cậu ấy lôi từ trong ba lô ra một cuộn tiền, đưa cho tôi.

“Tiền này từ đâu ra ?” Tôi không cầm.

“Tôi mang quà mấy cô gái tặng sang tay bán hết, cũng không tệ, mấy món đồ lưu niệm đó đều đáng tiền.”

“Cậu không lo mấy cô gái biết được quà họ mang đến lấy lòng cậu cứ thế bị đổi hết thành đồng Euro ư ?” Biểu cảm như đó là chuyện đương nhiên của cậu ấy luôn khiến tôi phát cáu.

“Họ biết chứ, tôi đã bảo sẽ không có chuyện hẹn hò với họ, cũng sẽ không cùng họ ăn cơm, cũng có thể sẽ đem quà tặng đưa hết vào tiệm cầm đồ, họ bảo không sao, tôi thấy cần là được.”

“Cậu không lo họ đau lòng sao ?” Tôi thờ ơ hất ra.

“Đau lòng là chuyện của họ.” Cậu ấy quen thói khẽ nhún vai, nhét tiền vào tay tôi : “Hơn nữa, tôi chịu nhận quà của họ nói không chừng đã khiến họ vui còn không kịp.”

Thật là tên ngông cuồng, nhưng, cậu ấy quả đúng có bản lĩnh đó, khuôn mặt còn bánh trai hơn những mình tinh kia đã quá thu hút người khác. Tôi rút mấy trăm Euro trong cuộn tiền, đưa số còn lại cho cậu ấy. Nhưng cậu ấy cứ không nhận.

“Cứ để ở chỗ chị, chúng ta đến Pháp chẳng phải còn cần đến sao?” Cậu ấy cứ thế nói.

“Lam Trinh Liệt, không phải cậu muốn cùng tôi đến Pháp đấy chứ?” Cậu nhóc này vẫn luôn dễ dàng khiến tôi bó tay.

“Chị, cái gì vui phải cùng chơi chứ.” Cậu ấy khẽ hát vai dựa vào tôi, biểu cảm rất ngây thơ rất trong sáng, như một đứa trẻ ngoan, nhưng tôi biết không phải vậy, tôi từng thấy cậu ấy dùng kỹ thuật chiến đấu đánh ngã một tên người Mỹ, biểu cảm khi đó vừa tàn nhẫn vừa lạnh lùng, tôi còn từng nhìn thấy cậu ấy nói với cô gái có tên Tracy: “Em đúng là kiểu tôi thích.” Mấy phút sau, cô gái tên Tracy và bạn trai chia tay. Mà người bạn trai đó không lâu trước đây vô ý đổ cả phê làm dơ chiếc sơ mi trắng của Lam Trinh Liệt rồi không thèm xin lỗi.

Tôi nghiêng mặt nhìn vị thiếu niên bên cạnh, cậu ấy đang nhắm mắt, như đang nghỉ ngơi, nhưng tôi không biết đằng sau khuôn mặt trông như thiên sứ này lại ẩn chứa thế giới nội tâm thế nào đây.

Tôi cũng nhắm mắt, suy nghĩ chỉ tồn sức.

* * *

Thị trấn nhỏ mang theo khí hậu vùng Địa Trung Hải, là thứ đã ngủ sâu trong ký ức tôi. Những căn nhà xưa cũ, những cụ già ngồi phơi nắng trước cửa nhà, những chậu hoa hướng dương đặt trên sân thượng, và còn... còn ngôi giáo đường nhỏ đã cũ này. Mọi thứ vẫn không thay đổi, như hai năm trước đây.

Khi ấy, Joe ngồi trên chiếc ghế dài tôi đang ngồi lúc này chân thành hứa hẹn: “Tứ Nguyệt, tương lai, chúng ta sẽ đến ngôi giáo đường này kết hôn nhé. Anh rất thích nơi đây.” Lời nói vang vọng bên tai.

Khi ấy, theo đề nghị của hướng dẫn viên người Pháp tên Pierre, chúng tôi đã theo ông đến quê hương của ông, ngôi làng nhỏ có vẻ như không liên quan gì đến thời hiện tại, những bụi cây không biết tên nở ra những đóa hoa ngò ngò, tỏa hương thơm ngát. Cả ngôi làng nhỏ bình yên và lặng lẽ, những cụ già ngồi trên ghế trước nhà phơi nắng, mắt lim dim, hoa hướng dương nở trên sân thượng óng ánh. Bốn người chúng tôi đi vào con hẻm nhỏ cũ kĩ. Thời gian nơi đây dường như cũng trở nên tĩnh lặng hơn.

Sẽ không còn hôn lễ, không còn nữa rồi, tôi cuộn người lại. Ngôi giáo đường này đã chứng kiến sự ngọt ngào và cả sự tuyệt vọng của tôi. Đến bao giờ bản thân tôi mới già cõi đi, đến bao giờ mới có thể xóa nhòa nỗi đau khắc cốt ghi tâm?

Bước chân từ xa lại gần, tôi ngẩng đầu lên, thiếu niên Lam Trinh Liệt đang ôm bó hoa màu vàng thật to đứng dưới ánh mặt trời.

“Lam Trinh Liệt, cậu nhắm mắt lại, quay ra sau.” Cậu ấy nghe lời nhắm mắt, quay người ra sau.

Tôi chôn chiếc nhẫn đính hôn với Joe xuống đất trong bồn hoa dưới cây thập tự giá. Xem như Joe Andy và Lâm Tứ Nguyệt đã cử hành hôn lễ tại đây, xem như Joe Andy và Lâm Tứ Nguyệt đã chính thức trở thành vợ chồng ngay tại đây.

Tôi đón lấy hoa trong tay Lam Trinh Liệt: “Hoa tặng cho tôi ư?” Cậu ấy không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn tôi.

“Lam Trinh Liệt, vừa nãy cậu chắc là không mở mắt đúng không?” Cậu ấy vẫn luôn là đứa trẻ không chịu nghe lời.

* * *

Trên đường quay trở về, chúng tôi không ai lên tiếng, mặc kệ phong cảnh bên ngoài cửa sổ lần lượt lướt qua, đầu tôi bỗng trở nên nặng nề, rồi mơ màng chệnh choạng thiếp đi, khi thỉnh thoảng mở mắt ra, tôi thấy đầu mình đang tựa vào vai Lam Trinh Liệt, áo khoác cậu ấy phủ lên người tôi, đêm tối trầm mặc bên ngoài cửa sổ, từ sâu trong lòng một thứ cảm xúc êm ái bắt đầu sinh sôi nảy nở, giống như, trên thế giới chỉ còn lại mỗi toa xe này, còn tôi và cậu thiếu niên trong toa xe nhỏ hẹp ấy nương tựa vào nhau, mặc kệ bên ngoài thế sự đổi thay, mặc kệ cuộc đời dâu bể.

* * *

Về đến nhà nghỉ đã là rất khuya, tôi và Lam Trinh Liệt mở cửa phòng của mỗi người. Tôi nghiêng đầu nhìn, cậu ấy đang cúi đầu, dưới ánh đèn mờ tối, những sợi tóc màu đỏ trước trán cậu ấy nhấp nháy thứ ánh sáng kì dị, cứ như bị dẫn dụ, tôi bước về phía ấy.

“Lam Trinh Liệt, mai tôi đi rồi.” Thì ra, bản thân vốn không nỡ, không nỡ không từ mà biệt với cậu ấy.

Cậu ấy ngẩng phắt đầu lên, ánh đèn có chút mờ tối, không nhìn rõ được biểu cảm, là không nỡ, lưu luyến, hay là bình tĩnh?

“Lam Trinh Liệt, rất vui được quen biết cậu.” Tôi đưa tay ra: “Tuy cứ luôn giữ sắc mặt khó coi với cậu, nhưng quen biết cậu, vẫn khiến tôi thấy rất vui.”

Cậu ấy không hề phản ứng, tôi thở dài, bước tới ôm lấy cậu: “Tạm biệt nhé, Lam Trinh Liệt!”

Khi tôi mở cửa phòng ra, cậu ấy nhỏ giọng nói: “Ngày mai tôi tiễn chị, và còn... và còn, tôi cũng rất vui được quen biết chị.”

Nhưng ngày hôm sau tôi vẫn không rời đi được, mỗi năm vào mùa xuân, tôi đều sẽ ốm một trận, liên tục cảm lạnh, không ngờ lại đến vào ngay lúc này. Hơn nữa, mỗi lần cảm lạnh đều sẽ dẫn đến sốt cao. Lần cảm lạnh này đã khiến tôi ngủ mê man suốt hai ngày liền, chuyến bay đi Cape Town (2) cũng bị trễ theo.

(2) Tên một thành phố cảng trên bờ biển phía nam của Nam Phi.

Lần cảm lạnh này đặc biệt nghiêm trọng, trong lúc ngủ mê tôi đã mơ thấy đủ loại giấc mơ kì lạ, bỗng đột nhiên, tôi giật mình tỉnh giấc, toàn thân đầm mồ hôi. Sau đó, tôi nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang tựa vào chiếc ghế phía trước giường tôi say ngủ, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa rơi trên khuôn mặt khiến vẻ mặt khi ngủ của cậu trông như thiên sứ lưu lạc trần gian.

Tôi vội vàng rời mắt đi, gương mặt ấy vừa xuất hiện không lâu trong giấc mơ của tôi, dưới bầu trời xanh mây trắng, nụ cười như hoa anh đào mới nở.

Tôi không hiểu vì sao một cậu thiếu niên mới vừa quen biết chỉ vụn vụn hơn mười ngày lại có thể xông vào giấc mơ của tôi khiến tôi vô cớ hoảng loạn.

Tôi cầm lấy điện thoại trong phòng, bấm số của Phương Hạo.

“Phương Hạo, là tôi.” Trong điện thoại tôi im lặng một lúc lâu : “Anh biết không, Phương Hạo ? Ở giáo đường nơi quê hương của Pierre, tôi đã tự gả mình cho Joe.”

“Thế à, chúc em tân hôn vui vẻ ! Nhưng, Tứ Nguyệt này, hứa với tôi, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng em làm chuyện ngốc vì Joe.” Tôi nghe được tiếng thở dài bất lực ở đầu kia điện thoại.

“Được, tôi hứa với anh đây là lần cuối tôi làm chuyện ngốc vì anh ấy.” Đó cũng chính là chuyện cuối cùng tôi còn có thể làm.

“Này, Lâm Tứ Nguyệt, nghĩ kĩ lại xem, cái tên Joe Andy đó thật chẳng ra làm sao. Em từng chê cậu ấy có một đồng khuyết điểm, tướng ngủ xấu này, một bộ quần áo phải mặc mấy ngày mới chịu thay này, lại không hề có khái niệm tiền nong, còn hay thích ra vẻ. Chơi bóng đá tệ, chơi cờ cũng không xong. Hơn nữa, còn không giữ lời hứa . . .”

“Đã vậy, ngoại hình cũng chẳng ra sao, và còn, tay chân dài ngoằn như con tinh tinh, và còn, cứ luôn không giữ lời hứa.” Lời gian dối lớn nhất Joe Andy từng nói chính là muốn cùng Lâm Tứ Nguyệt sống đến bạc đầu, tôi hạ giọng : “Phương Hạo, anh nói xem, anh chàng ấy nếu nghe thấy hai chúng ta hợp nhau nói xấu mình, có khi nào tức đến mức nhảy dựng lên không ?”

“Nhưng cậu ấy . . . đã không còn quyền phát ngôn nữa rồi.”

Đúng thế, thật đáng tiếc ! Anh ấy . . . đã không còn quyền phát ngôn nữa rồi !

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Fur Elise (Alice) (2)

Nghe điện thoại xong, tôi ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Phương Hạo là ai ?” Tôi quay đầu lại, Lam Trinh Liệt bên cạnh hást mặt hỏi. Tên nhóc này chưa bao giờ biết che giấu tính hiếu kỳ.

“Phương Hạo là Phương Hạo.” Đúng rồi, Phương Hạo là Phương Hạo, trong lòng tôi chính là Phương Hạo có một không hai, tình như ngọn núi xa, động như vàng mây trôi, trong những ngày tôi gần như tuyệt vọng, anh ấy đã nói với tôi : “Lâm Tứ Nguyệt, rồi em sẽ ổn thôi, cái em cần chỉ là thời gian.”

“Anh ấy nhất định là người rất thân thiết với Alice, lúc chị nói đến anh ấy ngữ khí rất dịu dàng.”

“Đúng vậy, anh ấy là người rất thân thiết với tôi.” Tôi và anh ấy hợp nhau đến nỗi khiến Joe ghen tuông.

“Được rồi, không nói về anh ấy nữa.” Tôi đưa mắt nhìn một lượt căn phòng, lại xem đáng về Lam Trinh Liệt : “Lam Trinh Liệt, lúc tôi bệnh là cậu chăm sóc tôi sao ?”

“Uhm, mà việc . . . việc chăm sóc người bệnh cũng chẳng phải chuyện gì khó.” Cậu ấy khẽ nhún vai, ánh mắt có chút bất an liếc nhìn thùng rác trong phòng, ở đó, có rất nhiều mảnh vỡ ly thủy tinh.

“Mệt rồi ha ?” Tôi đưa tay chỉnh lại mái tóc rối bù của cậu. Lần đầu tiên, tôi muốn gần gũi tên nhóc này một chút, ở nơi đất khách quê người : “Về phòng ngủ đi, tôi đỡ nhiều rồi.”

Cậu ấy bước tới, đưa tay đặt lên trán tôi, sau đó, gật đầu nói : “Vậy tôi về phòng ngủ đây, buồn ngủ chết đi được.”

* * *

Cậu ấy rời đi không lâu, bà Roger đến, bà mang cho tôi đồ ăn hộp khẩu, tôi cũng đói thật rồi. Sau một hồi ăn như hổ ngốn mới chợt nhớ ra một vấn đề, quần áo trên người là ai đã thay giúp tôi ?

“A ha . . .” Người phụ nữ ấy cười như trẻ con : “ Alice, em trai cháu thật thú vị. Lúc đó quần áo cháu bị mồ hôi thấm ướt cả, bác sĩ riêng nhà ta bảo muốn thay quần áo khô cho cháu. Vì bác sĩ riêng nhà ta là đàn ông, Lam một mực không cho ông ấy thay, sau đó đã gọi ta đến, cho nên quần áo của cháu là do ta thay.”

Trong lòng tôi thầm nhẹ nhõm, cũng may, là bà Roger đã thay giúp tôi.

* * *

Tôi dùng bút đỏ đánh dấu tròn lên ngày 17 tháng 2 trên lịch bàn, ngày này, tôi sẽ phải đến Munich (1) họp mặt với một thành viên khác của Hội Chữ thập đỏ, sau đó sẽ cùng nhau đến Cape Town. Tôi vẫn không kiềm được đưa mắt nhìn vào một ngày khác nằm trước ngày 17, ngày 14 tháng 2. Tôi bức bối dùng bút gạch từng đường từng đường lên cái ngày đó, mãi đến khi tôi không nhìn rõ mặt mũi nó nữa.

(1) Cape Town là một thành phố cảng trên bờ biển phía tây nam của Nam Phi, trên một bán đảo nằm dưới Núi Table hùng vĩ.

Ngày trời nắng trong, tôi và Lam Trinh Liệt tạm thời làm thợ giặt giũ cho bà Roger, dùng thời gian cả buổi chiều giặt sạch một số khăn lông, khăn trải giường. Sau cùng, chúng tôi mang lên sân thượng phơi. Tôi mệt đứt hơi tháo phăng đôi giày và áo khoác ngoài đã ướt nhem, tựa vào lan can trên sân thượng ngắm nhìn những tấm khăn trải giường trắng tinh đang tung bay như cánh diều dưới ánh mặt trời, hít sâu một hơi tôi nhắm mắt lại, ánh mặt trời hân hoan rơi trên gương mặt, ấm áp mà lười nhác. Đây là khoảnh khắc đẹp hiếm khi có được.

Lam Trinh Liệt ngồi xuống bên cạnh tôi, cậu ấy cũng tháo giày ra, học theo tôi dí ngón chân về hướng có ánh nắng. Lam Trinh Liệt có đôi bàn chân rất đẹp, dáng bàn chân thanh tú, ngón chân thon dài, lúc này đây, tôi không thể không oán thán sự ưu ái thượng đế dành cho cậu nhóc trước mặt.

Tôi ngẩn ra nhìn đôi chân trần của chúng tôi phơi ra dưới ánh mặt trời, ngay đến bản thân đang nghĩ gì tôi cũng không rõ, cứ thế, tôi đưa bàn chân chạm vào bàn chân của Lam Trinh Liệt, tôi cảm thấy bàn chân cậu ấy quá ưa nhìn, cũng có lẽ tôi đang gato. Người đang nhắm mắt mở mắt nhìn tôi, khẽ mỉm cười, cũng học theo tôi đưa bàn chân về phía tôi, rồi cứ thế chụm một cái, tôi một cái bắt đầu chơi trò chọc ngón chân, tôi nghe thấy tiếng cười của chúng tôi vang khắp sân thượng.

Đến cuối cùng không biết là ai ngã xuống đất trước, trong lúc ý thức nhận thấy có gì đó sai sai, Lam Trinh Liệt đã lật người lên người tôi, trong đôi mắt ấy ánh lên hình bóng tôi, mái tóc đen tuyền như mây bung ra, nụ cười rạng rỡ, cậu thiếu niên đang ở trên người nhìn tôi trần trụi, nụ cười vẫn còn trên khóe môi, xuyên qua vai cậu ấy, bầu trời xanh trong vô tận.

Ý thức cũng theo đó khởi động trở lại, như người được mùi nguy hiểm, nhất thời bung ra tất cả gai nhọn. Lâm Tử Nguyệt, mày đang làm gì thế, vừa nãy mày và cậu nhóc này đang làm gì thế ? Cứ như những đôi tình nhân đang phát tín hiệu ?

Tôi đẩy Lam Trinh Liệt ra, thu lại toàn bộ nụ cười, quay người xuống lầu.

“Sao thế ? Chẳng phải vừa nãy đang đùa rất vui sao ? Hay là ngã đau rồi ?” Lam Trinh Liệt đuổi đến, kéo lấy tay tôi.

“Lam Trinh Liệt, tôi hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.” Tôi cảm thấy bản thân rất sợ cậu thiếu niên này, lo lắng một số chuyện nào đó đến cuối cùng ngay cả bản thân cũng không kiểm soát được.

* * *

Ngày 14 tháng 2, bà Roger đến gõ cửa phòng, cất giọng oang oang rằng ngày hôm nay cô gái quyến rũ như tôi không nên trốn trong phòng, còn cháu gái của bà, cô gái Anh Quốc tên Liana càng không nói lý lẽ kéo luôn tôi lên xe.

Liana là cô gái nhiệt tình, đã đưa tôi đến quán bar rất nổi tiếng ở địa phương.

Chúng tôi ngồi xuống quầy bar, tôi nhìn xung quanh, đa số người đến đây đều là các cặp tình nhân trẻ tuổi, có lẽ hôm nay là lễ tình nhân, quán bar hiển nhiên đã chuẩn bị khá chu đáo, bầu không khí vừa ấm áp vừa ngọt ngào, ở trung tâm có đặt tượng thần Cupid, ánh đèn màu vàng cam chiếu lên bức tượng, như thơ ca lãng mạn.

Người pha chế bước đến chào hỏi chúng tôi, trông có vẻ quen biết với Liana. Tôi gọi một ly rượu cocktail.

Rất nhanh, có người ngồi xuống bên cạnh : “ Hi !” Tôi quay đầu qua, là một chàng trai trẻ.

“Người Trung Quốc hay người Nhật ?” Anh ta hỏi tôi bằng tiếng Anh, tôi cũng không quan tâm, tiếp tục uống rượu. Lúc này, Liana kéo tay tôi về phía sân nhảy : “ Alice, chúng ta nhảy đi.” Trong âm thanh ồn ào của tiếng nhạc, cô ấy hét vào tai tôi.

Âm nhạc sôi động, ánh đèn mờ ảo, bóng người dập dềnh, thế giới xung quanh ồn ào náo nhiệt như thế, nhưng tôi đứng trên sân nhảy, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, tôi xoay vòng theo bọn họ, từng vòng từng vòng xoay tròn, dường như tôi nhìn thấy Cầu Golden Gate, nhìn thấy ánh đèn trên cầu, nhìn

thấy mình ngồi trên xe hét ra ngoài cửa sổ : “ Mong những đôi tình nhân trong khắp thiên hạ đều được mãi bên nhau !” Khi ấy, Joe ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn tôi, hôm đó, cũng là ngày 14 tháng 2.

“ Hi, em là người Trung Quốc ?” Có người đỡ lấy thân hình lắc lư nghiêng ngả của tôi, là chàng trai vừa bắt chuyện ở quầy bar, ánh đèn chiếu lên mái tóc nâu của anh ta, đôi mắt anh ta có màu xanh.

“Đúng vậy, tôi là người Trung Quốc, tôi đến từ nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.” Tôi hét to với anh ta.

“ Tôi thích người Trung Quốc.” Anh ta lộ ra nụ cười, hàm răng trắng đều. Tôi chợt nhói lòng, nụ cười ấy như từng quen biết.

Lúc rời Mỹ, chuyên gia tư vấn tâm lý đã nói với tôi rất nhiều ngôn ngữ ám thị, tôi còn biết vì sao Phuong Hạo bảo tôi đến đây, tôi đều biết, đúng vậy, tôi biết tôi vẫn chưa thoát khỏi cái bóng đen ấy. Đúng vậy, thỉnh thoảng tôi vẫn mơ thấy những giấc mơ liên quan đến chuyện quay ngược thời gian, tôi vẫn đang đeo chiếc vòng tay người Ấn Độ kia cho, chiếc vòng tay đó nghe bảo có thể triệu hồi vong linh.

“ Hi, anh chàng đẹp trai, bạn gái anh không cần anh nữa sao ?” Tôi dùng giọng điệu châm chọc, nói với chàng trai trước mặt.

“ Đúng vậy, bởi tôi không có kim cương đắt giá cho cô ấy, thế nên, cô ấy không cần tôi.” Chàng trai làm ra vẻ thê thảm.

Tôi cúi đầu, nhìn chiếc vòng trên cổ tay, dưới ánh đèn mập mờ nó nhấp nháy thứ ánh sáng quý dị. Tôi ngẩn đầu hỏi : “ Có muốn mời tôi ly rượu không ?”

Cứ thế, chúng tôi quay lại quầy bar. Chặt cùn khiến chúng tôi nhanh chóng trở nên thân mật, tay anh ta thậm chí còn gác lên vai tôi, tôi không ngừng cười với anh ta. Joe không thích tôi uống rượu, anh bảo tôi uống rượu vào sẽ cười lung tung, mà kiểu cười ấy luôn khiến đám đàn ông cảm thấy ngứa ngáy, năm đó, ở bên cảng Fisherman (2) , bạn của Joe trong lúc ngà ngà say đã hôn tôi. Một người không thích đánh nhau như anh đã một cú đánh gãy răng người bạn kia. Anh nóng giận hét lên với tôi : “ Lâm Tử Nguyệt, em là khúc gỗ ư, sao có thể để tên đàn ông khác cứ thế mà hôn ?” Trong lúc vẫn đang say tôi cười với anh : “ Em cũng không biết anh ta sẽ hôn em” Tôi chưa nói dứt câu, mặt của anh đã phủ xuống, hôn lấy tôi. Anh nói : “ Nhớ kĩ nhé, sau này, không được uống rượu.” Lâm Tử Nguyệt có một thói quen cứ uống rượu vào sẽ cười ngốc nghếch, còn Joe Andy không hề thích Lâm Tử Nguyệt cười với người đàn ông khác.

(2) Khu vực và điểm thu hút khách du lịch biển ở San Francisco, California.

Thời gian chàng trai nói chuyện ngày càng ít đi, thời gian nhìn tôi ngày càng nhiều. Ánh mắt đó rất nóng bỏng. Tôi cảm thấy dường như mình say rồi, nhưng lại cảm giác đầu óc tỉnh táo lạ thường. Tôi thậm chí còn biết chính mình đã chủ động choàng lấy cổ chàng trai. Khi chàng trai hôn tôi, nhịp tim tôi tăng rất nhanh, tôi cầu mong ước nguyện trong lòng mau chóng được thực hiện, Joe không thích tôi uống rượu, càng không thích đàn ông khác hôn tôi, Joe sẽ đánh gãy răng kẻ đó.

Tôi như đứa trẻ bú sữa bình cố chấp, mặc kệ chàng trai xa lạ điên cuồng hôn mình, mặc kệ bàn tay anh ta không an phận chu du trên người tôi, tôi cố chấp cho rằng chiếc vòng đeo trên tay chính là cọng rơm cuối cùng.

Nước mắt bắt đầu tràn mi, tôi nhắm chặt đôi mắt, không để nó trào ra. Anh không quan tâm nữa ư ? Ngay đến người đàn ông khác hôn tôi cũng không quan tâm luôn ư ?

Đến khi tôi gần như tuyệt vọng, một đôi tay tách hai chúng tôi ra, sức mạnh dữ dội mang theo hơi thở tức giận. Giây phút đó, tôi cảm thấy thân thể mình bắt đầu trở nên nhẹ tênh, như đang bước trên mây. Cuối cùng anh đã xuyên qua thời không đến bên tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Fur Elise (Alice) (3)

Trong làn nước mắt, tôi nhìn thấy hình bóng ấy mông lung nhạt nhòa, mặc chiếc sơ mi kẻ sọc. Đúng rồi, Joe của tôi rất thích mặc sơ mi kẻ sọc.

Tôi nhào người qua, ôm chặt lấy cổ người ấy, hai chân bám trên eo, tôi cảm thấy tôi lúc này chẳng khác nào con bạch tuộc. Nhưng tôi không quản được nhiều như thế, quan trọng là tôi đã tóm được người ấy.

“ Cuối cùng anh đã đến, Joe.” Tôi vui mặt vào vai người ấy, vừa mừng vừa khóc. Tôi nôn nóng muốn nhìn thử xem gương mặt đã khiến cho tôi ngày nhớ đêm mong.

Tôi nghĩ tôi điên mất rồi. Tôi nguyện rửa cái thế giới ngay đến ước nguyện nhỏ nhoi của tôi cũng không cho được, tôi nguyện rửa cái duyên phận lạ lùng này. Tôi tức giận đưa tay đánh đấm người ấy, khóc một cách ngang ngược : “ Lam Trinh Liệt, sao lại là cậu ? Sao cậu phải mặc sơ mi kẻ sọc ?” Đúng thế, sao lại có thể dễ dàng phá tan giấc mơ của tôi ?

“ Alice, chị say rồi, tôi đưa chị về.” Lam Trinh Liệt ôm chặt tôi, tôi quyết liệt kháng cự, cũng không biết mình đang kháng cự điều gì ? Tôi thậm chí còn muốn để lại vết cào trên khuôn mặt xinh đẹp của Lam Trinh Liệt, chỉ cảm thấy giờ phút này đây tôi rất ghét cậu ấy, ghét cậu ấy cứ luôn có mặt đứng

những thời khắc tôi thấm hại nhất.

“Về ư ?” Tôi lớn tiếng cười ha ha với cậu ấy : “ Không về, tôi không về đâu. Lam Trinh Liệt, nhất định là cậu đang thầm cười nhạo tôi, nhất định cậu đang nghĩ tôi là một kẻ điên đúng không ? ”

“ Không đâu, tôi sẽ không bao giờ cười nhạo chị, sao tôi có thể cười nhạo chị chứ.” Cậu ấy nhẹ nhàng vỗ về vai tôi, rõ ràng chỉ là cậu nhóc mười bảy tuổi, nhưng giờ phút này lại khiến cho tôi tin tưởng, cho dù cả thế giới này cười nhạo tôi vừa cuồng vừa si, nhưng cậu ấy mãi mãi sẽ không. Tôi gục vào vai cậu ấy khóc lóc như một đứa trẻ, giây phút này đây, cậu thiếu niên ấy như người thân thiết nhất với tôi, như cha mẹ, như anh em, như chị em . . .

Lam Trinh Liệt công tôi ra khỏi quán bar, lưng cậu nhóc ấy có chút gầy gò nhưng lại rất ấm áp, tóc cậu ấy có hương chanh thơm mát, tôi nói trên lưng cậu ấy : “ Lam Trinh Liệt, hát tôi nghe “ Con đường về nhà” đi.” Cậu nhóc đã hát thật, âm giọng dịu dàng, quỵên theo gió trên con phố dài, như giấc mộng xa xăm.

“ Chị, quên anh ấy đi, cứ từ từ quên dần đi, tôi nghĩ, anh ấy cũng không thích nhìn dáng vẻ hiện giờ của chị.” Cậu nhóc nhẹ nhàng nói.

Đúng vậy, phải quên anh đi, cứ từng chút từng chút quên đi, bao nhiêu nước mắt đã khô cạn vì anh, bao nhiêu chuyện ngốc đã làm vì anh. Tôi ngược nhìn về phía chân trời, Joe, anh nghe thấy không ? Lần này, em thật sự muốn quên anh đi. Nhớ nhưng quá đau khổ, tôi sợ cứ tiếp tục như thế tôi sẽ phát điên mất.

* * *

Trên lưng của Lam Trinh Liệt, tôi đã mơ thấy một vùng biển bạc vô tận, đứng trên bờ biển mà nước mắt tôi giàn dụa nhìn theo cánh buồm của Joe dần xa, chợt nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây anh đã nói. Joe của tôi rất lâu về trước đã sớm hiểu được ý nghĩa của việc sống chết, anh chỉ là đi xa một chuyến, đi theo bước chân của ông nội anh. Chỉ là đi trước tôi một bước mà thôi.

* * *

Khi tỉnh lại tôi đã nhìn thấy cảnh tượng thế này, cậu nhóc tay chân dài ngoằn đang co người trên sofa, trên người đắp chiếc áo khoác của chính cậu. Tôi nhớ đêm qua cậu ấy đã công tôi đi suốt đoạn đường dài, cuối cùng, chúng tôi dừng lại trước cổng nhà nghỉ.

Tôi cứ thế ngồi xồm xuống, tỉ mỉ nhìn xem dáng vẻ cậu ấy. Lần đầu tiên, tôi biết được lông mi phái nam cũng có thể dài được đến thế, tôi đưa tay chạm vào, hàng lông mi dài hơi động đậy, như bướm bướm nhẹ vỗ cánh. Khi tôi lại muốn chạm vào lần nữa, cậu ấy đã tỉnh. Tôi có chút ngượng ngùng, cảm giác cứ như trẻ con trộm dùng son môi của mẹ : “ Uhm . . . Lam Trinh Liệt, tỉnh rồi ha.”

Sau khi ra khỏi nhà nghỉ, Lam Trinh Liệt vẫn không thèm ngó ngang đến tôi, ngày thường cậu ấy vẫn cứ hay đi bên cạnh, còn giờ đây cậu ấy đi phía trước, không hề có ý dừng lại.

“ Lam Trinh Liệt, đêm qua sao lại xuất hiện ở đó ?”

“ Lam Trinh Liệt, cũng may cuối cùng cậu đã đến.”

“ Lam Trinh Liệt, cậu đứng lại cho tôi. Cậu đang giận đó ư, nhưng sao lại giận chứ, có phải vì tôi quá nặng, để cậu công quá đấm đuổi ?” Tôi ở phía sau đuổi theo, giống như trước đây cậu ấy vẫn hay đuổi theo sau tôi, vừa đuổi vừa nói chuyện chọc tôi cười.

“ Lam Trinh Liệt, chờ tôi với, tôi đang mang giày cao gót, không đi nhanh được, hơn nữa . . .” Hơn nữa cô nàng nhiệt tình Liana kia hôm qua đã hành xác tôi một trận, bảo tôi mang giày cao gót của cô nàng, mặc quần áo cô nàng cảm thấy rất sexy, còn đeo bông tai của cô nàng, cho nên, vào đầu mùa xuân khí lạnh chưa tan này, người ăn mặc mát mẻ như tôi đã thu hút không ít ánh nhìn.

Tôi chưa nói hết câu, tiếng hát hơi đã truyền đến. Lam Trinh Liệt cuối cùng cũng dừng bước chân, quay người đi về phía tôi, tháo bông tai của tôi xuống trước, rồi cởi áo khoác ngoài choàng lên người tôi : “ Xấu chết đi được, con gái các người thật kì lạ, quần áo càng ít vải càng thích.”

“ Nhưng không có phần tôi nhé, tôi chẳng hề thích quần áo ít vải, mặc vào lạnh chết đi được.” Tôi cười với cậu ấy.

“ Nói thử xem, nếu hôm qua tôi không xuất hiện, chị có đi với tên đó không ?” Lam Trinh Liệt nắm lấy vai tôi, hỏi với giọng nghiêm trọng.

“ Chẳng phải cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao ?” Tôi né tránh ánh mắt cậu ấy, thật ra, vấn đề này tôi cũng không biết câu trả lời. “ Lam Trinh Liệt, thật ra, tôi cũng không biết cuối cùng sẽ thành ra thế nào, may mà . . . cậu đã đến.”

“ Alice, sau này đừng như thế nữa, tôi rất thích chị, trong lòng tôi chị giống như chị gái tôi vậy, nhìn thấy chị như hôm qua trong lòng tôi rất khó chịu, có nhớ nhưng thế nào, có lưu luyến không quên thế nào cũng đừng nên như thế.”

“ Biết rồi.” Tôi cụp mắt nhỏ giọng đáp, tôi cũng biết mình đã sai.

“ Uhm, tốt.” Cậu ấy nắm lấy tay tôi : “ Mau mời tôi ăn cơm đi, tối qua công chị đi suốt con đường dài như thế cũng đáng bữa cơm đúng không ?”

“ Chuyện nhỏ.” Tôi thuận theo đáp : “ Lam Trinh Liệt, sao cậu biết tôi ở đó ?”

“ Tôi dò hỏi bà Roger.”

* * *

Xe leo núi, những tay đua trên chiếc xe leo núi và tiếng reo hò của những người xung quanh truyền đến át tiếng nói chuyện của tôi và Lam Trinh Liệt. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến nỗi chúng tôi quên mất phải né tránh. Trong lúc nguy cấp, một đôi tay kéo tôi qua, đôi tay đó không phải đẩy tôi ra, mà xem tôi như lá chắn che chắn chiếc xe mất kiểm soát. Chủ nhân của đôi tay ấy vài phút trước đây còn nói trong lòng cậu ấy thích tôi như người chị gái.

Lúc tôi ngã xuống đất, trong lòng không phải không thất vọng, bởi vì là Lam Trinh Liệt nên mới thất vọng. Vì đối với cậu thiếu niên như thiên sứ kia đã dồn hết tình cảm, mới có sự thất vọng tận sâu đáy lòng vào lúc này đây.

Cũng may, đó chỉ là chiếc xe đạp leo núi, chiếc xe chỉ xước nhẹ qua tôi. Chủ nhân chiếc xe bước tới đỡ tôi lên, mượn điện thoại của người xung quanh, xem ra đang muốn báo cảnh sát. Tôi ngăn người đó lại, dùng tiếng Anh nói tôi không sao, người đó dường như rất áy náy, tôi phải luôn bảo đảm với ông ta, nói tôi đang tham gia công tác y tế, nên hiểu rõ đó chỉ là vết thương ngoài da, chỉ cần bôi chút thuốc khử trùng là được.

Chủ nhân chiếc xe là người đàn ông trung niên, ông ta lấy từ trong ba lô ra một số loại thuốc và tấm danh thiếp đưa cho tôi. Sau khi xác nhận tôi đúng là chỉ bị xây xước nhẹ mới chịu cáo biệt.

Tôi ngồi trên băng ghế bên đường, dùng thuốc khử trùng xử lý vết thương trên tay, sau đó, bôi lên thuốc kháng viêm. Từ đầu đến cuối, Lam Trinh Liệt vẫn giữ nguyên tư thế, không nói một câu nào, tôi khẽ nheo mắt nhìn cậu ấy, có lẽ, lúc này cậu ấy đang tự trách. Cũng có thể, lúc này cậu ấy cũng không hiểu sao lại lựa chọn hành động như thế. Nhưng, tôi biết, đó là một loại bản năng, luôn luôn hành động trước chúng ta, suy nghĩ trước chúng ta, luôn luôn lo nghĩ cho bản thân, mà loại bản năng đó, có lẽ trước đây tôi càng hiểu rõ hơn ai hết, cho nên, tôi cũng không muốn trách cậu ấy. Thậm chí tôi còn hoài nghi, cậu ấy chỉ hành động nhanh hơn tôi một bước.

“Lam Trinh Liệt, đến đây. Giúp tôi xăn tay áo.”

Cậu ấy giúp tôi xăn tay áo lên, để nó không chạm vào vết thương.

“Lam Trinh Liệt, cậu cũng không cần tự trách, đôi lại là tôi, có lẽ tôi cũng sẽ làm thế, cho nên, cũng đừng tự trách nữa.” Tôi đưa tay vỗ lên vai cậu ấy.

Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt phức tạp, hồi lâu mới nói : “Bây giờ, chị có hối hận quen biết tôi ?

“Tên gốc này, cậu nghĩ đi đâu thế hử ?” Tôi kéo áo cậu ấy : “Đi thôi, không phải muốn ăn cơm sao ?”

Chúng tôi vẫn cứ đi như trước đây, cậu ấy bước bên cạnh tôi, nhưng cảm giác dường như có gì đó khác biệt. Con người vốn là loại động vật nhạy cảm, chứa đầy đủ các loại thất tình lục dục. Cho dù ngoài miệng nói không để ý, nhưng có những chuyện dù muốn dù không cũng đã xảy ra, chúng ta không thể xem như chưa nhìn thấy. Huống hồ chỉ là tôi, một người chẳng lượng thiện gì.

Chúng tôi trở về phòng của mỗi người, trong khoảng thời gian một ngày một đêm, Lam Trinh Liệt từ đầu đến cuối đều không đến gõ cửa phòng tôi, còn tôi, cũng không chủ động đi tìm cậu.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Fur Elise (Alice) (4)

Tôi đã từng nghe rất nhiều người đàn tấu《Fur Elise》, như Joe này, Phương Hạo này, giáo viên dạy nhạc này, tôi còn được nghe những nhà thanh nhạc chuyên tâm biểu diễn trong lễ đường. Nhưng chỉ có《Fur Elise》của Lam Trinh Liệt mới thật sự chạm vào trái tim tôi.

Khi Liana đưa tôi đến câu lạc bộ của Sean, tôi đã nhìn thấy cảnh tượng thế này, Lam Trinh Liệt ngồi trên sân khấu xanh lơ đàn tấu《Fur Elise》, cậu ấy hơi nghiêng đầu, âm nhạc nhanh nhẹ cứ thế vang lên theo nhịp lướt từng đầu ngón tay, như cơn gió trong khu vườn. Đây là nhạc khúc mẹ thích nghe nhất, tôi như quen thuộc đến từng giai điệu, chúng đã từng như gió xuân băng qua tháng ngày u tối của mẹ và tôi.

Tôi tìm nơi ngồi xuống. Rõ ràng xung quanh có người đang thì thầm to nhỏ, rõ ràng xung quanh có người đang nhẹ nhàng chạm ly. Tôi nhắm mắt lại, sau đó, trên thế giới chỉ còn lại tiếng dương cầm; qua tiếng đàn, tôi như nhìn thấy Beethoven và cô học trò tên Trezer đang thì thầm bên trong giảng đường xưa cũ, ánh nắng ngày thu lười nhác rơi trên người họ; qua tiếng đàn, tôi còn nhìn thấy người mẹ vẫn còn trẻ trung của tôi đang ngồi trên bậc thềm đầy nắng thưởng nhạc, cô bé con là tôi bò trên người bà thiu thiu ngủ.

Cuối bài, Lam Trinh Liệt đứng trên sân khấu nhỏ, cậu ấy hơi khom người, nói : “For Alice.”

Dưới sân khấu mọi người hào phóng dành tặng những tràng pháo tay cho cậu thiếu niên Châu Á với tài chơi đàn cao siêu. Cậu thiếu niên chậm chậm bước xuống trong tiếng vỗ tay. Tên nhóc này đúng là ngôi sao sáng trời sinh. Liana bên cạnh tôi đã bắt đầu nói năng lấp lửng : “Wow, cậu ấy . . . cậu ấy

thật giống thiên sứ. Wow, cậu ấy . . . cậu ấy thật quá hoàn mỹ . . .”

Khi Lam Trinh Liệt cách tôi càng lúc càng gần, tôi đứng lên, quay người bước về phía cửa. Thật ra, nên nói là đang trốn chạy mới phải. Cũng không biết bởi vì sao, có lẽ . . . là đang lo sợ, lo sợ trong cuộc đời dài đằng đẵng về sau, cậu nhóc này sẽ chiếm cứ lấy một phần trong tâm trí tôi, lo sợ bản thân sẽ giống như Beethoven cứ luôn vẩn vương về cô học trò tên Trezer.

Lam Trinh Liệt đuổi theo ra ngoài nắm chặt tay tôi, tôi bực bội vùng ra, hét to lên với cậu ấy : “ Lam Trinh Liệt, cậu tưởng cậu là ai, ai bảo cậu đàn tấu《Fur Elise》?” Đúng thế, Lam Trinh Liệt, sao cậu cứ phải đàn tấu《Fur Elise》, cậu nên biết rằng, những giai điệu quen thuộc như thế, lại mang theo những hồi ức về mẹ sẽ luôn dễ dàng khiến tôi trở nên yếu đuối.

“《Fur Elise》chỉ thuộc về riêng chị ư ? Chị cho rằng mình thật sự là Alice ? Chị nghĩ rằng tôi đàn cho chị nghe ư ? Thật buồn cười. Hay là, chị vẫn luôn canh cánh bên lòng chuyện ngày hôm đó ?” Lam Trinh Liệt dưới ánh đèn đường lạnh lùng nhìn tôi.

“ Cứ cho là thế đi.” Tôi quay lại ngửi khí lạnh nhạt như trước, cứ để mọi thứ kết thúc tại đây đi. Vốn dĩ, chúng tôi chỉ là bèo nước gặp nhau; vốn dĩ, tận trong xương tủy chúng tôi đều có cái tính bạc bẽo trời sinh; thì hà cớ gì phải diễn màn kịch bất đắc dĩ trước khi chia tay.

* * *

Lúc trời vừa sáng, tôi thu dọn xong hành lý chào tạm biệt vợ chồng ông Roger. Họ tiễn tôi ra tận cổng, chúng tôi từ biệt nhau lúc trời rạng sáng, tôi nhìn lại lần nữa “ Người Bạn Cũ”, chiếc đèn lồng đỏ ấy vẫn cứ treo cao cao.

Đến được Munich đã hơn ba giờ chiều. Tôi tìm khách sạn dừng chân.

* * *

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi mở cửa phòng, theo đà cánh cửa bật ra, Lam Trinh Liệt cứ thế ngã xuống.

“ Sao cậu lại ở đây ?” Trên lưng cậu ấy còn đeo theo một ba lô to tướng, gương mặt vẫn đang mơ ngủ, vừa nãy chắc cậu ấy đang ngủ bên ngoài cửa phòng tôi.

“ Chị, chị thật quá lơ đãng, tôi từ Geneva cả đường theo chị đến tận Munich mà chị chẳng hề hay biết.” Cậu ấy bò dậy từ trên sàn, đưa tay chải lại mái tóc, rồi tự vỗ vào mặt.

“ Sao cậu theo tôi đến đây ?” Tôi lạnh lùng nhìn cậu ấy : “ Cậu nên hiểu rằng chẳng có buổi tiệc nào không tàn .”

“ Chuyện hôm đó . . . xin lỗi nhé.” Cậu ấy cụp mắt xuống : “ Nhưng, xin hãy tin tôi, tôi vốn không có ý đó. Lúc tôi mười tuổi, bố đã rời xa tôi, trước lúc ra đi câu cuối cùng đã dặn dò tôi thế này : ‘ Con trai, sau này sống trên đời, điều quan trọng nhất là phải học cách tự bảo vệ mình.’ Thế rồi, từ lúc nào không biết, tôi đã trở nên như vậy.”

“ Alice, có phải chị đã thất vọng về tôi, cho nên, chị không còn muốn nhìn thấy tôi, cho nên , mới không nói lời nào đã bỏ ra đi.” Lam Trinh Liệt lại ngược mắt lên, trong mắt hiện lên thứ cảm xúc bất an nào đó.

“ Không phải đâu, Lam Trinh Liệt. Tôi ấy à, là người rất sợ đối mặt với chuyện chia ly, cho nên, mới phải lựa chọn không từ mà biệt.” Hơn nửa tháng bên cạnh nhau khiến tôi không thể làm ngơ trước sự bất an và áy náy của cậu ấy : “ Còn về chuyện ngày hôm đó, cậu không cần cứ để trong lòng, chẳng phải tôi đã không sao rồi ư. Cậu xem, tôi vẫn sống khỏe đấy thôi .”

Sau một hồi im lặng, cậu nhóc ấy cuối cùng đã cười.

* * *

Chúng tôi dùng bữa sáng ở một quán ăn trên đầu phố. Buổi sáng sớm nay, chúng tôi uống loại bia Munich nổi tiếng nhất địa phương, qua cửa sổ kính sáng bóng nhìn xem những người qua lại trên phố hoặc vội vàng hoặc nhàn nhã bước đi.

“ Sau này chúng ta sẽ còn gặp lại, đúng không ?” Lam Trinh Liệt đột nhiên hỏi.

Sau này ư ? Sau này là một mệnh đề rất khó nắm bắt, nhưng tôi biết, với cậu thiếu niên đang ngồi trước mặt sẽ kết thúc tại đây. Thế giới của Lâm Tứ Nguyệt không muốn cuộc sống quá phức tạp. Bốn năm sau, tìm một công việc có ý nghĩa chút, rồi cứ thế thuận theo tự nhiên, có thể sẽ kết hôn, cũng có thể không.

“ Chị, chúng ta sẽ gặp lại chứ ?” Cậu ấy hỏi lại lần nữa.

“ Lam Trinh Liệt, qua hết hôm nay, quay về nhà đi.” Tôi không trả lời cậu ấy : “ Khi còn bé, tôi cứ nghĩ bỏ nhà đi là chuyện rất thú vị, nhưng tôi chưa bao giờ bỏ nhà đi cả, không phải không dám cũng không phải không muốn, mà là không nỡ. Không nỡ để mẹ đau buồn, để mẹ lo lắng. Bởi vì, tôi nghe nói, người mẹ là loại động vật nhạy cảm yếu đuối nhất trên đời, cho nên, về nhà đi nhé. Mẹ của cậu hiện giờ nhất định đang rất lo cho cậu.”

Lam Trinh Liệt không trả lời, chỉ thất thần nhìn vào cái ly trên bàn.

Cuối tháng hai, Munich vẫn cứ khí lạnh không tan, tôi nhìn vào ánh mặt trời đang thẳng chiếu , ý thức được chỉ vài giờ nữa thôi, tôi và cậu thiếu niên bên

cạnh sẽ phải chia xa, tôi bắt giác mất tự chủ nắm lấy tay Lam Trinh Liệt : “ Lam Trinh Liệt, chúng ta . . . đi chơi nhé !”

Tôi nghĩ, Lam Trinh Liệt đối với thành phố Munich này vốn không xa lạ, cậu ấy dễ dàng đưa tôi tìm đến những khu phố náo nhiệt lắm trò, rồi đưa tôi đi dạo khu chợ trời dưới lòng đất. Còn biết được ở đó có thể ăn bánh mì và uống bia miễn phí, tôi cười cậu ấy là tấm bản đồ đi động, cậu ấy nói đó là do những lần cậu ấy bỏ nhà ra đi mang về được.

Sau cùng, chúng tôi tới một quảng trường, trung tâm quảng trường có tượng điêu khắc, có đài phun nước, xung quanh là quần thể kiến trúc Gothic (1), cổ xưa đến nỗi khiến cho người ta càng thêm sâu lắng.

(1) Là một phong cách kiến trúc hưng thịnh trong thời Trung Cổ ở Châu Âu, được phát triển theo kiểu kiến trúc La Mã, thừa hưởng lối kiến trúc văn học nghệ thuật phục hưng.

“ Alice, cho tôi số đi động của chị.” Lam Trinh Liệt khẽ kéo áo tôi.

“ Số đi động . . . số đi động ư ? Điện thoại của tôi đã mất từ lâu rồi.” Những lời nói đó tôi buột miệng nói ra như phản xạ đầu tiên, thật tình, điện thoại tôi không bị mất, chỉ bị hỏng thôi. Trong thâm tâm tôi, có một nỗi lo sợ mơ hồ nào đó với cậu thiếu niên soái ca này mà ngay đến bản thân tôi cũng không nói rõ được, lo sợ cậu ấy sẽ thay đổi quỹ đạo cuộc sống sau này của tôi.

“ Thế này đi . . .” Lam Trinh Liệt dừng lại một chút : “ Chị cứ ở đây chờ tôi một chút, tôi sẽ quay lại ngay. Nhất định, nhất định phải chờ tôi . . . ừm ?” Điều bộ cậu ấy đã chọc cười tôi, Lam Trinh Liệt của lúc này đây, cứ như trẻ con lo sợ bị người lớn bỏ rơi.

Sau khi có được sự đảm bảo của tôi, cậu ấy mới rời đi.

Ở một góc quảng trường, có họa sĩ đang vẽ chân dung cho đôi vợ chồng tóc bạc phơ, tuy khuôn mặt họ mang nét già nua nhưng nụ cười rất ngọt ngào hạnh phúc, người vợ chốc chốc lại đưa tay vỗ về vai chồng, như đang an ủi đứa trẻ không mấy kiên nhẫn. Tôi nghĩ, chồng bà ấy nhất định là người nóng vội. À, Joe của tôi cũng là người nóng vội . . . Không biết từ lúc nào, trong đáy mắt tôi lại rung rung, nỗi nhớ này đến thật quá đột ngột.

“ Sao thế ?” Có người ngồi xổm xuống trước mặt tôi : “ Chị Alice đa sầu đa cảm của tôi.”

“ Lam Trinh Liệt,” Tôi chỉ về đôi vợ chồng đang vẽ chân dung : “ Tôi cảm thấy tôi chẳng thể nào có được hạnh phúc như họ.”

“ Ai bảo không thể ?” Lam Trinh Liệt kéo tôi đến trước một họa sĩ vẽ chân dung khác, nói tiếng Anh với ông ấy : “ Về chúng tôi trông hạnh phúc thế nào thì ra thế ấy.”

Cậu thiếu niên mười bảy tuổi có lẽ vẫn chưa hiểu được, hạnh phúc sao lại có thể chỉ một nét vẽ đã thể hiện ra được, nhưng cậu ấy cứ dùng cái kiểu bá đạo như thế xưa đi bao nhiêu nỗi đau trong tôi.

* * *

Tôi và Lam Trinh Liệt trong bức vẽ không nhìn ra được có bao nhiêu hạnh phúc, nhưng lại giống nhau ở khuôn mặt lạnh lùng, cùng nhìn thế giới với đôi mắt nhàn nhạt. Ông họa sĩ cứ luôn miệng nói “ Sorry, sorry.”

Đưa bức vẽ cho Lam Trinh Liệt, tôi bảo cậu ấy giữ làm kỉ niệm nhé, Lam Trinh Liệt. Tôi bảo, chúng ta từ biệt ở đây thôi, Lam Trinh Liệt.

Cậu ấy lúi từ trong ba lô ra chiếc điện thoại mới đặt vào tay tôi, rồi nói : “ Nhưng tôi vẫn muốn gặp lại chị, Alice.”

Alice, đến nay cậu ấy vẫn cho rằng tên của tôi là Alice, có lần cậu ấy từng hỏi tôi có tên tiếng Trung không, tôi thuận miệng nói không có, xem đi, tôi cứ luôn gian dối quen thói. Tôi cúi mặt xuống, theo đó, tôi không nhìn thấy chiếc đồng hồ Lam Trinh Liệt vẫn thường đeo. Cậu ấy từng nói đó là di vật bỏ cậu để lại.

“ Lam Trinh Liệt, có phải cậu mang đồng hồ đi đổi lấy điện thoại không ?”

“ À ừm . . . chị yên tâm, tôi sẽ chuộc nó về.”

“ Lam Trinh Liệt,” Kiến trúc cổ xưa này, sắc trời đang dần mờ tối này, khiến tôi nảy sinh ra thứ cảm xúc mang tên không nở. Giờ phút này, có những lời nói cứ thế vụt ra khỏi miệng: “ Sau này, sống cho tốt vào, đừng bỏ nhà đi nữa. Tôi sẽ chúc phúc cho cậu, Lam Trinh Liệt.”

Cứ như thế, chúng tôi ở quảng trường của Munich một người rẽ trái, một người rẽ phải.

Trước khi lên máy bay, tôi mang chiếc điện thoại Lam Trinh Liệt đưa cho gửi đến bộ phận báo mất hành lý.

Trong ánh hoàng hôn sâu thẳm, tôi rời Munich.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Xin Chào, Thượng Hải (1)

Bốn năm sau.

Tôi đứng tại sân bay L.A, xuyên qua tấm kính sát sàn cao rộng nhìn thấy bầu trời California với vọi. California, dường như ánh mặt trời mãi luôn sáng chói. Bốn năm ở Hội Chữ thập đỏ quốc tế với tôi mà nói như một buổi lễ rửa tội, nó làm phong phú thế giới tình cảm của tôi, để tôi hiểu rõ hơn tình hình ở những quốc gia lạc hậu đó, thực trạng cuộc sống của những con người trong khu vực nghèo đói báo đài đưa tin chỉ như một góc của núi băng mà thôi.

Nhìn xuống hành lý dưới chân, lúc tôi rời đi chỉ với một túi vải lớn, mà hiện giờ ngoài cái túi vải ấy ra, còn thêm ba cái bao bố. Đó đều là những món đồ lưu niệm nho nhỏ, có cái là vòng đeo tay cầu bình an của người Kenya (1), có cái là dây chuyền vỏ sò tự chế của trẻ con Brazil, có hoa quả khô tự làm của những bà nội trợ Rwandan (2), còn có thảo dược được các tộc trưởng mang tặng . . . Cuối cùng phải dùng đến ba cái bao bố mới đóng gói hết. Nhìn chúng, tôi chợt nhớ lại lời Lợi phu nhân đã nói : “Đất đai và con người nơi đó đều đơn thuần đáng yêu như nhau.” Trong bốn năm nay, tôi đã gửi cho Lợi phu nhân hai tấm hình, một tấm là cảnh sắc ở Châu Phi khi mặt trời lặn, một tấm là tôi chụp chung với các thành viên Hội Chữ thập đỏ, còn có tấm bưu thiếp tôi gửi lúc vừa đến sân bay Cape Town.

(1) Kenya là một quốc gia ở Đông Phi, có đường bờ biển ở Ấn Độ Dương.

(2) Rwandan là một quốc gia không giáp biển ở Đông Phi.

“Alice, đang nghĩ gì thế ? Để tôi đoán thử xem . . . Món ngon ? Người yêu ?” Người cùng trở về từ Hội Chữ thập đỏ là Rita đi đến cạnh tôi. Rita là đồng sự của tôi lúc ở Hội Chữ thập đỏ, lớn hơn tôi năm tuổi, nhưng lại là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, tôi chỉ là trợ thủ của cô ấy, chúng tôi đã hợp tác cùng nhau hai năm.

“Không, không, cô đoán sai rồi.” Tôi đưa tay vỗ vỗ vào mặt mình : “Tôi đang nghĩ đến chiếc giường êm ái của mình, muốn được lăn lộn trên đó, không ăn không uống ngủ liên mấy ngày mấy đêm.” Chuyến bay dài khiến tôi có chút mệt mỏi rồi.

Cũng vào lúc này, bên ngoài cổng ra sân bay truyền đến những tiếng ồn ào, Rita kéo tôi đi tới đó.

Một quý bà trung niên đang mất kiên nhẫn nói vào điện thoại, bên cạnh bà ta là một cụ bà đang ngã dưới đất, xem ra, có lẽ cụ bà đã bị quý bà trung niên đụng ngã. Đồ đạc trong túi hành lý của cụ rơi đầy ra đất, nhưng quý bà trung niên chẳng hề có chút ý thức nhặt lại giúp cụ.

Rita bước tới, lấy đi điện thoại trong tay quý bà trung niên, tôi đỡ cụ bà đứng lên. Rita tức giận chỉ vào quý bà trung niên kia : “Quý bà, bà hãy xin lỗi bà cụ đây.”

“Cô nhầm lẫn rồi chẳng, người nên xin lỗi là cô, đừng quên, cô vừa công khai giật lấy điện thoại của tôi.” Quý bà trung niên không màng bận tâm, lạnh nhạt nhìn Rita. Người phụ nữ này trên người mặc áo khoác lông kiêu cách, trên tay đeo nhẫn kim cương đắt tiền, gương mặt trang điểm tinh tế, ngồi cùng chuyến bay với chúng tôi, trong khoang máy bay, đầu tiên không ngừng luyên thuyên oán trách người đi cùng không mua được vé ở khoang hạng nhất, tiếp đó, lại mắng chửi một hành khách khác là đồ ngốc khi lỡ giẫm phải giày cao gót quý giá của bà.

“Vậy thì, hoan nghênh bà báo cảnh sát, thế nhưng, bà nhất định phải xin lỗi.” Rita không hề nhượng bộ, khoanh tay trước ngực.

Lúc này, xung quanh đã xì xào bàn tán, bảo an sân bay cũng đi về phía này. Quý bà trung niên đó mới khó chịu đến xin lỗi bà cụ, sau đó giật lại điện thoại trong tay Rita, trước khi đi còn tức giận nói : “Chờ mà nhận thư luật sư của tôi đi.”

Nhìn bóng lưng xa dần của bà ta, tôi và Rita có chút bất lực nhìn nhau cười khổ. Thế giới này đúng là muôn màu muôn vẻ, có người si mê đá quý, áo lông thú, đồng hồ hiệu, siêu xe; những đại gia lắm tiền có thể vì thú vui riêng mà tậu luôn một đàn siêu xe, họ thuê hẳn nhân viên toàn thời gian chăm sóc vật dụng của mình, mời luôn chuyên gia dinh dưỡng chăm lo chế độ ăn uống ngày ba bữa, họ bay vòng quanh thế giới chỉ để mua hàng xa xỉ. Họ thường tùy theo tâm trạng và sở thích mà tiêu tiền như nước. Nhưng cũng có một số người lại suốt ngày không ngừng đánh vật với đói khổ, bệnh tật, nghèo khó, không được đảm bảo lương thực, không được đảm bảo nguồn nước, thậm chí không được đảm bảo tính mạng.

Lúc mới đến Haiti (3) , tôi thường nghe được từ miệng người dân địa phương cụm từ “Bánh mặt trời”. Đến một hôm, khi tôi đưa phần bánh mì của mình cho cô bé đã giúp tôi lấy nước, cô bé đã dùng giọng tiếng Anh lưu loát nói với tôi rằng phải để dành bánh mì cho em trai, bởi vì cô bé vừa mới ăn “Bánh mặt trời”. Nhưng khi cô bé cho tôi biết bánh mặt trời là gì, nước mắt tôi cứ thế rơi xuống. Người dân nơi đó đã mang bột mì trộn với lớp đất khô sạch cho vào trong nước tạo thành hình dạng như chiếc bánh, sau đó đem chúng phơi dưới ánh nắng, thế là đã có được “Bánh mặt trời” chống lại cái đói.

(3) Haiti là một quốc gia vùng Caribbean, có chung hòn đảo Hispaniola với Cộng hòa Dominican về phía đông.

Không thể nghĩ đến nữa, nếu cứ tiếp tục nghĩ chỉ e với cái bệnh không ưa người giàu, ngay lúc này đây tôi sẽ không nhận được chạy ngay đến túm tóc người phụ nữ kiêu ngạo kia mà vô thành cái tổ chim mất.

Sau khi để lại địa chỉ liên lạc, tôi và Rita tạm biệt ở sân bay.

* * *

Về đến San Francisco, tôi gần như mệt lã.

Vừa nhìn thấy bà của Joe, tôi ôm ngay bà cụ nhân ái ấy vào lòng. Thời gian dần trôi, bà nghiêm nhiên trở thành người thân thiết nhất của tôi, trong bốn năm qua tôi thường mang hết những buồn phiền, những áp lực, những chuyện không như ý trút hết với bà qua điện thoại.

“Bà ơi, con về rồi.” Tôi ôm lấy bà, như đứa trẻ xa quê trở về nhà.

“Tốt, tốt, bỏ tất phù hộ, Tứ Nguyệt nhà chúng ta cuối cùng cũng bình an trở về.” Thời gian dần trôi, Tứ Nguyệt đã trở thành “Tứ Nguyệt nhà chúng ta” của bà.

* * *

Nghỉ ngơi hai ngày, tôi đến nơi an nghỉ của Joe.

“Joe, em về rồi.” Tôi ti mi vuốt ve khuôn mặt tươi trẻ đó, chủ nhân khuôn mặt đã mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi ba, mãi mãi tươi trẻ, mãi mãi nụ cười chói lóa. Tôi chạm vào mặt mình . . . Joe thân yêu, nhưng em đã hai mươi tám tuổi rồi.

Tôi nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, nó đã rất cũ kỹ, lại tổn hại khá nghiêm trọng, có lúc còn không chịu quay. Tôi nhớ có lần bị lạc trong rừng nhiệt đới ở Châu Phi, tôi không biết đã đi bao lâu trong khu rừng đó, chỉ cảm thấy dường như đã đến cực hạn, bản thân cũng không còn sức để ra khỏi khu rừng, tôi ngồi xuống đất chờ đợi cái chết gần kề; lúc đó, tôi nhìn chiếc đồng hồ trên tay nghĩ nếu là Joe anh ấy sẽ làm thế nào; sau đó, tôi đã bò dậy, cứ thế từng bước từng bước ra khỏi khu rừng.

Tôi đặt huân chương tình nguyện viên ưu tú Hội Chữ thập đỏ quốc tế trao tặng trước mộ bia của Joe, trong lòng tôi, nó nên thuộc về Joe, là anh đã dẫn lối cho tôi mở ra một cái nhìn khác về thế giới.

* * *

Bà hỏi tôi tiếp theo có dự tính gì chưa, tôi nói với bà muốn về Hàng Châu bái tế mẹ, ở lại đó vài tháng, sau đó sẽ quay lại Mỹ gia nhập đội ngũ y tế của bác sĩ Jones cũng là giáo viên hướng dẫn ngày trước.

“Tứ Nguyệt, con có thể đến Thượng Hải trước một chuyến được không?” Lúc nói câu này biểu cảm của bà rất nghiêm trọng, sau đó, bà kể với tôi vào nửa tháng trước, ở siêu thị gần đây đã xảy ra vụ cướp. Tay súng của bọn cướp đã dùng súng bắn chết người phụ nữ gốc Hoa đang mua đồ trong siêu thị, còn đứa con trai sáu tuổi của cô ấy đã tận mắt chứng kiến đạn bắn vào người mẹ. Cậu bé ấy do chịu đả kích quá lớn, từ hôm đó trở đi không mở miệng nói câu nào. Hơn nữa hiện giờ cảm xúc rất không ổn định. Điều cấp bách hơn cả là người phụ nữ gốc Hoa ấy vừa mới di dân sang Mỹ, còn là người mẹ đơn thân, cũng không ai biết cha của cậu bé là ai, người thân duy nhất là bà ngoại hiện đang sống ở Thượng Hải, do vấn đề visa nên không thể đến Mỹ đón cháu.

Bà đưa tôi đến viện điều dưỡng trẻ em, nơi cậu bé đó đang sống. Tôi nhìn thấy cậu bé mặt mày thanh tú đang ngồi yên trước cửa sổ, đôi mắt vô hồn.

“Tiểu Hồ.” Bà cất giọng gọi. Cậu bé vẫn ngồi im bất động.

Tôi dừng lại trước mặt cậu bé, ban đầu cậu bé dờ dẩn nhìn tôi, sau đó chăm chăm dán mắt vào quần áo tôi đang mặc. Tôi hơi động lòng, ngồi xuống trước mặt cậu bé, đưa tay nắm lấy tay cậu, rồi nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay khẽ chọc vào lòng bàn tay cậu bé, tôi từng nghe bác sĩ tâm lý của Hội Chữ thập đỏ nói động tác như thế có thể khơi dậy tác dụng an ủi tinh thần.

“Tiểu Hồ.” Tôi khẽ gọi. Cậu bé đó nhìn tôi rất lâu, rồi cứ thế “Òa” khóc lên, ôm chặt lấy cổ tôi gọi to “Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Sau đó, tôi mới biết được vì sao cậu bé ấy cứ chăm chăm nhìn vào quần áo của tôi, vì sao lại gọi tôi là mẹ. Bởi vì, ngày đi thăm cậu bé, vừa hay tôi đã mặc bộ quần áo y chang mẹ cậu bé mặc khi gặp nạn trong siêu thị.

Hôm ấy, tôi và bà đón Tiểu Hồ về ở cùng chúng tôi. Trong mấy ngày tiếp theo, cậu bé vẫn cứ luôn trầm mặc, nhưng trong ánh mắt đã không còn trống rỗng, tôi còn phát hiện cậu bé thỉnh thoảng sẽ lên dùng mắt quan sát tôi, cũng không từ chối tôi tiếp cận cậu. Cứ thế, đến một ngày, tôi hỏi cậu bé: “Tiểu Hồ, còn nhớ bà ngoại không?” Cậu bé không trả lời, chỉ nhìn tôi chăm chú. _ “Tiểu Hồ, bà ngoại, cũng chính là mẹ của mẹ Tiểu Hồ, còn nhớ bà không?” Tiểu Hồ khẽ gật đầu. _ “Bà ngoại của Tiểu Hồ hiện giờ đang rất nhớ Tiểu Hồ, cô đưa cháu đi tìm bà nhé?” Cậu bé suy nghĩ, sau đó, đã gật đầu.

* * *

Lúc tôi thu dọn hành lý, từ trong túi rơi ra một chiếc cúc áo, chiếc cúc áo màu xanh lam, nó thuộc về Lam Trinh Liệt. Tôi nhớ khi đó cậu ấy bảo tôi cất kỹ, khi về may lại giúp cậu ấy, nhưng đến cuối cùng, chúng tôi đều quên mất.

Tôi lại đặt nó trở vào túi hành lý. Xem như một vật kỉ niệm. Thi thoảng, tôi sẽ nhớ đến tên nhóc Lam Trinh Liệt đó, cậu ấy trong kí ức cứ như biển Aegean (4) xanh thẳm, rất xinh đẹp, nhưng lại cách xa tôi muôn sông nghìn núi.

(4) Biển Aegean là vịnh cảng kéo dài của biển Địa Trung Hải, nằm giữa bán đảo Hy Lạp và Anatolian.

Cuối tháng ba, tôi đưa theo Tiểu Hồ lên chuyến bay đến Thượng Hải. Khi đó, bầu trời California trong xanh vời vọi, ánh mặt trời chiếu lấp lánh, mẹ Joe đến sân bay tiễn tôi. Bà nói, Tứ Nguyệt, đường đời vẫn còn rất dài và rất xa. Có đôi khi không nên quá cố chấp, có đôi khi nên nghe theo tiếng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Xin Chào, Thượng Hải (2)

Thượng Hải, thành phố xưa cũ này trong kí ức rất đặc biệt, có lẽ nó đã mang đến cho tôi quá nhiều cảm xúc hi - vọng - ái - ố, có sự bông bột của thời niên thiếu, có nỗi bi ai khi ăn nhờ ở đậu, có cảm giác ngọt ngào của tình yêu đầu, còn có sự thức tỉnh muộn màng khi lần đầu biết yêu.

Tôi dẫn theo Tiểu Hồ ra khỏi lối đi sân bay, từ xa đã nhìn thấy Phương Hạo. Hai năm trước, Phương Hạo đến Thượng Hải, giờ đây đã là cán bộ cấp cao của tập đoàn Tài chính Phương Nam đang rất hot hiện nay.

Tôi bước lên trước nhẹ nhàng ôm lấy anh ấy.

“Vất vả rồi, Lâm Tứ Nguyệt.” Anh ấy nói bên tai tôi, trong lòng tôi bỗng nhói lên niềm xúc động mơ hồ. Đối với tôi, chàng trai lớn hơn hai tuổi này chính là bạn, là tri kỉ và cũng là huynh trưởng. Theo thời gian dần trôi, chúng tôi từ không chung quỹ đạo cuộc sống đã cùng nhau vượt qua buổi đầu non nớt để giờ đây đôi cánh vững vàng. Trong bốn năm xa cách, anh ấy thường hay viết thư cho tôi, vẫn luôn là lá thư trắng tinh, mực bút máy màu xanh da trời. Chàng trai này tuy đang sống ở thời hiện đại, từ bé đã tiếp nhận nền giáo dục tiên tiến, nhưng về cơ bản lại không phai nhạt tình yêu sâu sắc đối với văn hóa truyền thống, chính là thứ tình yêu đã khiến anh ấy trở nên ôn nhu nho nhã, như sông núi Giang Nam. Tôi nhớ có lần đang chơi cờ với Phương Hạo, bà bỗng nhiên cảm thán liên tục, Phương Hạo trông như núi Giang Nam, Tứ Nguyệt đây như sông Giang Nam, ghép hai đứa lại với nhau sẽ như một bức tranh phong cảnh. Bà dùng từ có hơi văn vẻ, Joe nghĩ cả nửa ngày, mới nhảy cẫng lên kéo tôi chạy mất. Từ hôm đó trở đi, tôi và Phương Hạo không được chơi cùng nhau văn cờ nào nữa. Bởi vì . . . Joe không cho.

Phương Hạo nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, mới khẽ gật đầu : “Ngoài hơi ồm một chút, còn lại đều ổn, diện mạo đã hồi phục bảy, tám phần.” Tôi nghe xong không nhịn được cười, chợt nhớ đến hai năm trước ở Congo (1), đồng nghiệp bảo bên ngoài có người tìm tôi, vừa chạy ra khỏi lều, liền nhìn thấy Phương Hạo. Lúc nhìn thấy tôi anh ấy liền cau mày, khi đó anh ấy nói, Lâm Tứ Nguyệt, để em đến Châu Phi không phải bảo em thành người Châu Phi, anh ấy nói tôi khi đó vừa đen vừa ồm, lúc cười lên chỉ còn lại mỗi hàm răng. Lúc đó, anh ấy đưa tay đo cổ tay tôi rồi thở dài : “Nếu Joe ở đây, nhất định sẽ đau lòng chết mất.” Lúc đó, tôi biết Phương Hạo cũng đau lòng, ngày hôm sau, anh ấy mang đến rất nhiều món ngon, có đồ ăn vặt, có trái cây, còn có thực phẩm dinh dưỡng.

(1) Cộng hòa Dân chủ Congo, hay còn được gọi là DR Congo, DRC, DROC, Congo-Kinshasa hoặc đơn giản là Congo, một quốc gia nằm ở Trung Phi.

“Tiểu Hồ.” Theo hướng phát ra giọng nói, tôi nhìn thấy một người phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi đang nước mắt nhạt nhòa nhìn Tiểu Hồ.

Người phụ nữ đó cho tôi xem chứng minh thư và một số ảnh chụp chung với Tiểu Hồ khi còn thơ ấu.

“Tiểu Hồ, đây là bà ngoại của cháu, bây giờ, bà ngoại của Tiểu Hồ muốn đón Tiểu Hồ về nhà.” Tôi bế Tiểu Hồ lên, chỉ về người phụ nữ.

Lúc này, bà của Tiểu Hồ đã khóc không thành tiếng.

May mắn thay, tiểu khu nơi bà của Tiểu Hồ sống rất yên tĩnh, hoàn cảnh xung quanh cũng thích hợp cho sự phát triển của trẻ, cách tiểu khu không xa còn có công viên. Sau khi ổn định mọi thứ, tôi đưa Tiểu Hồ đến ghé xích đu trong tiểu khu.

“Tiểu Hồ, lúc nhỏ bà ngoại đã từng bế cháu, cháu có nhớ không ?” Tôi chỉ vào bà rồi nói Tiểu Hồ, cậu bé khẽ gật đầu. “Thế từ giờ Tiểu Hồ và bà sẽ sống cùng nhau, Tiểu Hồ sẽ thay mẹ chăm sóc cho bà nhé ?” Cậu bé lại gật đầu, tôi vuốt ve mái tóc Tiểu Hồ, chỉ mới tí tuổi đầu, đã phải đối mặt với sự thất mất đi người mẹ, may mà sức khỏe của bà Tiểu Hồ vẫn còn tốt.

Lúc tạm biệt Tiểu Hồ, cậu bé nắm chặt áo tôi, anh nhóc không nở, tôi hôn đánh “chụt” lên má cậu bé : “Tiểu Hồ, có phải không nở để cô đi ?” Cậu bé khẽ gật đầu.

Dưới sự bảo đảm hết lần này đến lần khác của tôi, cậu bé mới miễn cưỡng buông áo tôi ra, bà của Tiểu Hồ ngàn vạn lần cảm ơn tiễn tôi ra khỏi tiểu khu, qua cửa kính xe, tôi thấp thoáng nhìn thấy hình bóng một già một trẻ vẫn đứng yên đó.

Phương Hạo đưa tôi đến căn hộ của anh ấy. Một phòng khách hai phòng ngủ, gọn gàng sạch sẽ, nhưng rất phong cách, như con người anh ấy vậy. Anh ấy chìa tay ra, chỉ về căn phòng ở hướng tây nói : “Chuẩn bị phòng cho em rồi đây.”

Lần này đến Thượng Hải, tôi còn đồng ý ký hợp đồng nửa năm với một bệnh viện địa phương. Nguyên nhân chủ yếu là do không yên tâm về Tiểu Hồ, luôn hi vọng có thể tận mắt nhìn thấy cậu bé hồi phục.

Nhìn một lượt căn phòng, không còn gì phải bàn, đúng kiểu phong cách tôi trung thành.

* * *

Đến cuối tuần, Phương Hạo cùng tôi về Hàng Châu, đi vừa nhìn thấy tôi đã khóc như chưa bao giờ được khóc. Trong tám năm xa cách, ngày tháng

phong ba đã hằn in dấu trên gương mặt di, tôi biết những năm gần đây cuộc sống của di không được tốt, người đàn ông của di vì đam mê chơi cờ phiêu đã gom góp những gì tích cóp trong mấy năm nay dồn hết vào đó, đứa con gái duy nhất của di cũng vừa lý hôn, hiện đang làm ăn ầm ỹ muốn ra nước ngoài.

Bái tế mẹ xong tôi và Phương Hạo đã đến Tây Hồ. Tây Hồ vẫn còn đó, nhưng diện mạo có phần không như trước, mang thêm chút hơi hướng thương mại, những nét cổ kính, cũ xưa đã tan thành mây khói theo đà phát triển của thời đại, như quán kem chúng tôi đã quên mất tên cùng với con chó già ngày ấy.

“Tứ Nguyệt, em nói thử xem có khi nào một ngày đẹp trời, Tây Hồ có thể sẽ không còn là Tây Hồ nữa ? Vào lúc đó, Phương Hạo đã hỏi tôi một vấn đề thoát nhìn có vẻ vô lý nhưng lại mang một ý nghĩa triết lý nhất định. Vấn đề này tôi không trả lời được. Những chuyện không thể và có thể, đành để cho thế hệ sau bình luận vậy.

Khi rời khỏi Hàng Châu, di kéo tôi sang một bên : “Tứ Nguyệt, cậu trai này, hay là con thử suy nghĩ xem.” Tôi cười cho qua chuyện, trên đời này hầu hết các bậc trưởng bối đều thích đem chuyện chung thân đại sự ra làm chuyện để nói. Nhưng tôi biết với Phương Hạo có thể trở thành tri kỷ, trở thành anh em, thậm chí có thể trở thành vợ chồng, nhưng lại không thể nào trở thành người yêu.

* * *

Sau khi về đến Thượng Hải tôi bắt đầu bắt tay nhận việc, bệnh viện nơi tôi công tác là bệnh viện lớn nhất nhì Thượng Hải. Phụ nhân viện trưởng bệnh viện là người tôi quen biết, bà ấy là thành viên Hội Chữ thập đỏ Trung Quốc, hàng năm đều hỗ trợ vận chuyển vật tư. Công việc hiện giờ của tôi cũng nhờ bà giới thiệu, tôi được phân công đến tầng chín, chủ yếu phụ trách những bệnh nhân đã trải qua thời gian hôn mê kéo dài, giúp họ tiến hành vật lý trị liệu. Tôi cũng không sống trong ký túc xá bệnh viện, mà vẫn ở cùng Phương Hạo, theo hình thức như khi ở Mỹ, phòng ai nấy ở, việc ai nấy làm. Đôi khi, chúng tôi cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đến thăm Tiểu Hồ.

* * *

Một tuần trôi qua, tôi dần dần thích ứng với công việc. Tôi và các đồng nghiệp cũng có thể xem là tương tác vui vẻ, nhưng để thật sự hòa nhập với họ lại rất khó, nhất là vào thời gian ăn trưa của các cô nàng, hầu như thời gian ăn trưa cũng có thể được xem là thời gian buồn đưa lê. Tôi phát giác những người họ nói đến tôi gần như không quen biết, trong đó, cái người có tên Eric tần suất xuất hiện nhiều nhất. Một hôm, tôi không nhịn được hỏi họ : “Eric là ai ?” Họ đưa mắt nhìn nhau.

“Không biết sao ? Eric là bệnh nhân trên tầng mười bảy. Trong nửa tháng hơn đã thay gần chục người hộ lý, khiến viện trưởng vô cùng đau đầu, đến bác sĩ cũng bó tay.”

“Nhân vật tên Eric này đương nhiên cô không biết, nghe nói là một tay đua xe, từ Nhật được trực tiếp đưa đến bằng máy bay, thân phận không phải dạng vừa đâu, nghe nói hôm đó bay cùng anh ta còn có cả vệ sĩ.”

“Eric hả ? Nghe đồn, tính tình khó chịu, kiêu ngạo lập dị, lý do thay đổi hộ lý lại càng không giống ai, người gần đây nhất có lẽ là hộ lý Lý, chỉ vì giọng cô ấy nghe quá trẻ con mà bị đổi đi.”

Trong lúc họ đang buồn chuyện rôm rả, tôi hỏi : “Nếu đã khó chịu như thế, việc gì từng người các cô vẫn muốn xông lên tầng mười bảy ?” Theo tôi biết, những cô nàng này từng người một đều tình nguyện xung phong, mong muốn được làm hộ lý của người tên Eric đó.

Cũng trong lúc buồn đưa lê, tôi được biết người tên Eric là một anh chàng soái ca, một nhân vật thần tượng đẳng cấp, phàm những cô nàng đã từng gặp qua đều sẽ mơ mộng tơ tưởng về con người này.

“Lần đầu tiên vừa nhìn thấy anh ấy, tôi đã ngẩn ngơ, tôi không ngờ một chàng trai lại có được ngoại hình như thế, cảm giác đầu tiên khi nhìn anh ấy khiến tôi liên tưởng đến câu thành ngữ khuyển quốc khuyển thành.” Người nói câu này là cô nàng tên Chu Hiểu, thiên kim của viện trưởng.

Khuyển quốc khuyển thành, rất lâu trước đây tôi cũng đã từng dùng cụm từ này để hình dung một chàng trai.

* * *

Hôm sinh nhật hai mươi chín tuổi, tôi cùng Phương Hạo đưa Tiểu Hồ đến khu vui chơi, chúng tôi mang theo cả bánh gato.

Hôm sinh nhật hai mươi chín tuổi, tôi còn nhận được món quà có thể gọi là “bất ngờ”. Tiểu Hồ, cậu bé gần như không hề nói chuyện cũng học theo Phương Hạo nói : “Tứ Nguyệt, sinh nhật vui về !”

Hai mươi chín tuổi, tôi buồn bã nhìn bầu trời đêm, thời gian trôi chậm thế. Mới qua một phần ba đời người. Nhưng trong những năm tháng của một phần ba này, cơ hồ đã cạn kiệt toàn bộ tinh lực của tôi.

* * *

Đầu tháng năm, viện trưởng gọi tôi đến phòng làm việc.

“Tứ Nguyệt, cô đến tầng mười bảy nhé. Bà nhà tôi vẫn luôn ca ngợi cô suốt, cô cứ đi thử xem, nếu như đến cô cũng không được, thôi đành phải mời người từ nước ngoài về chăm sóc cậu ấy.”

Tôi biết người ông nhắc đến chính là bệnh nhân xấu tính tên Eric, nghe nói, gần đây cậu ấy vẫn đang cập nhật danh sách hộ lý bị sa thải.

“Thật ra, thưa viện trưởng, chúng ta có thể yêu cầu cậu ấy chuyển viện.” Tôi đưa ra nghi vấn của mình.

“Đưa trẻ đó là cháu ngoại của một vị trưởng bối quá cố, tôi muốn dốc một phần sức lực, cho nên, hộ lý Lâm, xem như cô giúp tôi nhé, nếu cô vẫn cảm thấy thật sự không được hãy nói với tôi.”

Sau khi suy nghĩ, tôi đã nhận lời. Điều quan trọng nhất bởi do tầng mười bảy là khu VIP, cho nên chỉ cần tôi đứng vững được ở tầng lầu này, sẽ có thể nhận được mức lương hậu hĩnh hơn, tôi có thể dùng nó giúp đỡ di.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Có Những Tương Ngộ (1)

Đứng trước cửa phòng 202, tôi chỉnh trang lại đồng phục, hít sâu vào một hơi. Tôi lướt xem lịch sử bệnh án : Eric, nam quốc tịch Trung Quốc, hai mươi hai tuổi, thương tích không quá nghiêm trọng, đa phần là những vết thương ngoài da nhưng do không chịu phối hợp bác sĩ điều trị, dẫn đến vết thương nhiễm trùng.

Đứng trước cửa phòng, tôi khẽ tự nhún vai, chỉ là một bệnh nhân thông thường, chẳng qua bệnh nhân có hơi xấu tính, thế rồi, tôi đẩy cửa bước vào.

Điều đầu tiên nhìn thấy khi cửa mở ra là một hình dáng đang đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía tôi, đầu hơi ngẩng lên, có vẻ như đang nhìn ngắm bầu trời. Phải nói đây là một bóng lưng đẹp đến mê người, dáng người cao ráo, ngọc thụ lâm phong, nhưng không biết có phải do phòng bệnh này quá rộng, bóng lưng đứng trước cửa sổ lại khiến người ta nhìn ra có chút cô độc.

Tôi gõ nhẹ cửa phòng, âm thanh phát ra phá vỡ không gian trầm lắng : “ Xin chào tiên sinh, tôi là hộ lý mới đến.”

Người ở phía trước khựng lại một chút, nhưng không hề có ý quay lại. Người này không chỉ có bóng lưng đẹp mê người, đến phía sau gáy cũng quá thu hút.

“Thưa tiên sinh, tôi tên Lâm Tứ Nguyệt, là hộ lý mới được điều đến.” Tôi lên tiếng lần nữa.

Người phía trước cuối cùng cũng quay người lại, theo bóng lưng quay lại đó, vài hình ảnh như một cuốn phim chiếu chậm . . .

Dưới chân dãy núi Alps, cậu thiếu niên tinh nghịch, lễ hội đầu xuân của người Celts, ánh đèn trên con phố dài ngày 14 tháng 2, quảng trường cổ kính ở Munich, lần lượt từng hình ảnh khiến trái tim tôi đang dần chìm xuống.

Lam Trinh Liệt, đã lâu không gặp !

Lam Trinh Liệt của tuổi mười bảy là cậu thiếu niên trong sáng thanh khiết như hoa anh đào, còn Lam Trinh Liệt của tuổi hai mươi hai dưới sự khắc họa của thời gian đã trở thành kiểu người tình trong mộng quyến rũ thâm sâu, tôi thâm than trong lòng, chẳng trách mấy cô nàng kia từng người một cứ như con thiếu thân. Cũng chỉ có những đường nét như thế mới có thể khiến cho những cô gái ngày mong đêm nhớ.

“Đã lâu không gặp, Lam Trinh Liệt.” Tôi bước về phía cậu ấy, cảm thấy mình cần phải nói gì đó.

Cậu ấy chăm chăm nhìn tôi rất lâu, một lúc sau, mới từng bước từng bước đi về phía tôi, dừng lại trước mặt tôi, đưa tay giật lấy thẻ nhân viên, cậu ấy khẽ nhướn mày, thói quen này chẳng hề thay đổi : “ Là chị ư ? Uhm . . . để tôi nghĩ xem, nên gọi chị là Alice, hay gọi Lâm Tứ Nguyệt, hừ ? Bà chị ?”

“Tùy cậu.” Tôi trả lời nhàn nhạt, bước tới đóng cửa sổ lại. Sau đó, đối mặt với cậu ấy. Trong lòng thêm lần nữa cảm thán sao thượng đế cứ thích đi ngược lại đường tôi đi thế chứ ? Tôi cứ nghĩ ở Munich đã đặt dấu chấm hết. Cũng hi vọng Munich là một dấu chấm hết. Thế nhưng, chuyện cứ không như mình mong muốn.

“ Gian dối.” Cậu ấy lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt vô tư như có như không trước đây đã bị thay thế bằng ánh mắt thù địch : “ Tôi thật không mong muốn một người gian dối đến làm hộ lý cho tôi.”

Người gian dối ? Đúng vậy, trước lúc chia tay tôi đã nói những gì nhỉ ? Tôi nói, xuống máy bay sẽ gọi điện cho cậu ấy, sẽ thường xuyên giữ liên lạc, tôi còn bảo đảm sẽ không làm mất điện thoại.

“ Xin lỗi nhé, Lam Trinh Liệt.” Tôi nhớ lại lời viện trưởng vừa nói. Ông ấy bảo, đứa trẻ ấy có chứng hưng cảm nhẹ, là một dạng chứng ngại rối loạn cảm xúc. Vừa liên tưởng Lam Trinh Liệt và chứng hưng cảm kia với nhau, trong lòng tôi bắt đầu thấy khó chịu.

Lam Trinh Liệt cầm lấy ly thủy tinh bên cạnh tức tối ném xuống sàn : “ Không đi ư ?”

“Đúng vậy, không đi.” Tôi cứ đứng trước mặt cậu ấy.

“Chị nhầm lẫn rồi ư, đi hay ở không phải do chị.” Lam Trinh Liệt tức giận dùng ngón trỏ xi vào trán tôi : “Người phụ nữ như chị thật khiến tôi thấy vô vị. Xem ra chị vẫn đồ dành tôi như trẻ con đây mà. Sao hả? Bộ dạng hiện giờ của tôi chẳng phải đã thỏa mãn tình mẫu tử của đám phụ nữ các người, cho nên, mới đến để cứu rồi tôi. Thật nực cười.”

“Lam Trinh Liệt, chẳng qua tôi không cẩn thận đã làm mất điện thoại cậu đưa, không đến nỗi như thế chứ ?” Tôi lại nói dối cậu ấy, Lam Trinh Liệt quả thật đã nói không sai, Lam Trinh Liệt của lúc này đây khiến tôi không muốn cứ thế mà buông tay.

“Chị vẫn cứ gian dối. Hôm đó tôi gọi điện thoại cho chị, mới biết điện thoại tôi đưa cho chị hiện đang nằm ở bộ phận báo mất hành lý. Lúc tôi vội vàng đến sân bay, nhân viên sân bay nói với tôi không lâu trước đây có một cô gái Châu Á đã mang nó đến bộ phận báo mất hành lý, họ nói cô gái đó với cô gái trong bức vẽ tôi đưa ra có nét giống nhau. Tôi thật khờ, đã ngốc nghếch mang di vật của bố đi đổi lấy điện thoại cho cái người đã sớm không có ý định cần đến nó, cứ nghĩ xem, thật quá nực cười.”

Tôi vô thức nhìn xem cổ tay Lam Trinh Liệt, cũng may, đồng hồ của bố cậu ấy vẫn còn đó, thiết nghĩ, sau đó cậu ấy đã chuộc nó về.”

“Lam Trinh Liệt, chuyện gian dối với cậu là tôi không đúng, tôi xin lỗi.” Tôi có chút khó khăn cố nuốt trôi nước bọt : “Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, đây là công việc đầu tiên, tôi muốn nghiêm túc hoàn thành, xem như cho tôi cơ hội nhé, được không ?”

Cậu ấy nhìn vào tôi, sau đó trưng ra giọng cười điên đảo chứng sinh : “Ok, như vậy có gì không tốt ha, chị đã thật sự yêu thích công việc hầu hạ người khác đến thế, tùy chị nhé. Có điều, chị nên có sự chuẩn bị tâm lý, từ lâu tôi đã không còn là cậu nhóc suốt ngày cuốn theo sau móng chị gọi chị ới.”

Thế rồi, tôi đã trở thành hộ lý đời thứ mười tám của Lam Trinh Liệt.

Khi tôi mở lớp băng trên người Lam Trinh Liệt ra, đã phải hít sâu vào một hơi, bác sĩ chủ trị của cậu ấy càng mặt nhăn mày nhíu, do cậu ấy không chịu phối hợp, miệng vết thương khá sâu sau lưng có vài nơi bị nứt ra, sưng lên rất nghiêm trọng, nếu không được xử lý tốt, nó sẽ trực tiếp dẫn đến nhiễm trùng và còn gián tiếp phá hoại cơ cấu lớp mô, khiến mô cơ hoại tử.

Khi giúp Lam Trinh Liệt vệ sinh vết thương, Lam Trinh Liệt sẽ đôi lúc bật ra một hai câu tiếng Pháp, tôi biết đó đều là những câu mắng người. Tôi quan sát qua vết thương của Lam Trinh Liệt, phần lưng có một mảng lớn gần như bầm dập nhưng cũng may không quá nghiêm trọng, ngoại trừ vết thương trên vai.

Sau khi bác sĩ vệ sinh xong vết thương, tôi giúp Lam Trinh Liệt quấn băng.

“Chị, tóc chị đang chạm vào tôi này. Có cần tôi giúp chị cắt phớt đi ?”

“Chị, chị bảo đây là công việc đầu tiên, vậy ra, khác nào nói chị chính là thái điều (1) . Không, không, nên gọi là lão thái điều mới đúng, để tôi tính thử xem, hiện giờ chị cũng phải hai tám, hai chín rồi đúng không ? Uhm, đủ già rồi ha.”

(1) Chỉ những người mới, nhân viên mới vào làm, phải cần thời gian thích ứng, tiếp nhận công việc, đồng thời ám chỉ những người ngó ngàng, ngốc nghếch, đồng nghĩa với “ngai điều”.

“Chị . . . uhm, gọi chị có vẻ không đúng lắm, hay tôi gọi chị là hộ lý Lâm nhé. À, đúng rồi, chị tên Lâm Tử Nguyệt, cái tên này đặt có vẻ tùy tiện quá, có phải bố mẹ chị lười đặt tên cho chị, vừa hay chị lại sinh ra vào tháng tư, nên tiện thể gọi luôn là Tử Nguyệt.”

Sau khi quấn băng xong, tôi để thuốc trước mặt cậu ấy : “Uống thuốc đi, uống thuốc xong rồi nói, tùy cậu muốn nói sao cũng được.”

Vẫn án binh bất động, Lam Trinh Liệt chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Sau đó, cầm lấy cuốn tạp chí trên bàn, không thèm liếc nhìn xem đã ném ra ngoài cửa sổ.

“Cậu điên rồi ư, lỡ ném trúng người thì sao ?” Cậu ấy bước đến trước mặt tôi, đứng ngang hàng với tôi nói : “Ồ, đúng rồi. Tôi vẫn chưa nói với chị, nhà chúng tôi có rất nhiều tiền, tiền trong nhà chúng tôi nhiều đến nỗi chị có nghĩ cũng không ngờ đến. Rất xác xược ha, người có nhiều tiền như thế mà ngay lần đầu gặp chị đã rút sạch tiền trong ví của chị.”

“Uống thuốc thôi, Lam Trinh Liệt.” Tôi lần nữa để thuốc trước mặt cậu ấy.

“Nhặt đi. Chị đi nhặt tôi sẽ uống thuốc.” Lam Trinh Liệt chỉ ra ngoài cửa sổ, ý của cậu ấy rất rõ ràng, muốn tôi đi xuống lầu nhặt về cuốn tạp chí cậu ấy vừa mới ném.

Cứ thế, trong buổi sáng hôm đó, tôi chạy lên chạy xuống từ tầng một đến tầng mười bảy nhặt tạp chí hết lần này đến lần khác. Hơn nữa, còn phải trong thời gian qui định.

Đến giờ trưa, tôi mệt lã, cứ thế kéo theo chiếc ghế ra ngoài ban công phòng nghỉ tựa vào. Lúc này đây, tôi không muốn bị quấy rầy. Nơi này khá yên tĩnh, bình thường, rất ít người đến.

Khi đang thiu thiu ngủ, tôi nghe thấy một nam một nữ nói chuyện thế này. Vì trong đó có nhắc đến tên Eric nên khiến tôi hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Bố, người tên Eric trên tầng mười bảy có phải là cậu bé trước đây dì Dung từng đưa đến nhà chúng ta ?”

“Đúng là cậu ấy.”

“Thế thì thật quá đáng thương, vẫn còn bé đã gặp phải chuyện như vậy, chẳng trách hiện giờ tính tình cậu ấy lại tệ thế đấy.” Theo đó, là tiếng thờ dài của cô gái.

“Hiểu Hiểu, nhớ kỹ, đây đều là điều bí mật, những chuyện con biết tuyệt đối không được nói với ai khác.”

“Con biết rồi, bố. Con đâu phải trẻ con.”

“Vậy con ra ngoài đi, bố muốn nghỉ ngơi một chút.”

Cửa phòng được bật lên, tôi từ ban công bước ra.

Viện trưởng Chu nhìn thấy tôi rõ ràng trên mặt có hơi hốt hoảng : “ Cô . . . sao cô lại ở đây ?”

“ Xin lỗi, viện trưởng, tôi không cố ý.” Tôi nhìn ông một cách tha thiết : “ Nhưng, xin ông hãy nói với tôi tất cả những chuyện ông biết về Lam Trinh Liệt.”

“ Lam Trinh Liệt ? Sao cô lại biết cậu ấy tên Lam Trinh Liệt ? Như tôi được biết, tên tiếng Trung của Eric hầu như rất ít người biết.”

“ Thật ra, tôi và Lam Trinh Liệt trước đây đã quen biết, cho nên, tôi muốn thử xem có thể giúp được cậu ấy hay không, dường như cậu ấy đã thay đổi rất nhiều.” Lam Trinh Liệt của trước đây cao ngạo, thỉnh thoảng cũng sẽ như có như không lộ ra chứng bệnh xa lánh, nhưng không hề chứa đầy ý nghĩ thù địch như hiện nay.

Viện trưởng Chu chỉ vào ghế sofa, ý bảo tôi ngồi xuống, còn ông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, châm một điếu thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Có Những Tương Ngộ (2)

“ Ông ngoại của Trinh Liệt là cấp trên của bố tôi, lại có ân tri ngộ với bố. Mẹ Trinh Liệt và tôi lại là bạn học, từ bé, hai nhà chúng tôi đã rất thân nhau. Sau đó, mẹ Trinh Liệt được gả đến Macau, vẫn luôn rất ít về nhà. Rồi có một năm, cô ấy dẫn theo đứa bé vô cùng khôi ngô tuấn tú xuất hiện trước mặt chúng tôi, vừa khóc vừa nói với bố cô ấy không còn cách nào khác, thế là, đứa bé đó đã ở lại Bắc Kinh, do lão trưởng bối chăm sóc. Lâu dần tôi cũng hiểu ra vài chuyện, thì ra, mẹ Trinh Liệt được gả vào một gia tộc rất có tiếng tăm ở Macau, một năm sau Trinh Liệt chào đời, cậu bé ấy từ nhỏ đã được đưa sang Anh Quốc. Năm đó khi cậu ấy về Macau đón giáng sinh, ai ngờ được, cậu ấy và bố lại gặp phải bọn bắt cóc ở khu vui chơi. Cũng không biết làm sao lại kinh động đến cảnh sát, bọn bắt cóc nhất thời tức giận đã ra tay sát hại. Kết quả, cảnh sát đã tìm thấy thi thể bố Trinh Liệt trong một nhà xưởng bỏ hoang và cậu bé Lam Trinh Liệt vừa tròn mười tuổi được giấu trong một thùng gỗ lớn. Sau hôm đó, cậu bé ấy suốt cả nửa năm không mở miệng nói câu nào, sau đó, mẹ cậu bé đã đưa cậu đến Bắc Kinh. Lão trưởng bối là người đôn hậu, hàng ngày ông ấy hay cười ha ha, rất có lòng kiên trì, không ngại phiền ngại khó trò chuyện với cậu bé, đưa cậu bé lần lượt đi thăm thú các đền chùa, dạo hết các con hẻm, tiếp nhận những điều thú vị, dần dần, cậu bé đã bắt đầu nói chuyện, sau đó dưới sự tư vấn của bác sĩ tâm lý đã hồi phục. Đến năm mười hai tuổi, cậu ấy lại bị đưa về Anh Quốc. Lúc bị đưa đi, cậu bé nước mắt đầm đìa, nắm chặt tay lão trưởng bối không rời. Khi đó lão trưởng bối nói với cậu bé, ông sẽ ở nơi này đợi cậu, đợi cậu học thành tài quay về. Thế nhưng, khi cậu ấy hồn hờ trở về, điều chờ đợi cậu ấy lại là ông ngoại đã không còn bóng dáng, lão trưởng bối đã để lại rất nhiều đoạn ghi âm đối phó với những cuộc gọi đường dài của đứa cháu ngoại. Sau khi biết được sự thật ông ngoại mình đã không còn vào năm cậu mười tám tuổi, cậu bé ấy trong cơn nóng giận đã mang đốt hết những thứ mang từ Anh Quốc về. Cậu ấy nói, người đã không còn, những thứ này để cho ai xem. Những thứ bị lửa đốt cháy đó toàn là các giải thưởng cậu ấy đã dành được. Sau đó, cậu ấy đã đam mê đua xe trái phép. Lần này, cũng là do đua xe xảy ra tai nạn từ Nhật được đưa về đây.” Trong làn khói thuốc và những tiếng thờ dài khe khẽ, viện trưởng Chu không ngừng tường thuật lại câu chuyện.

Cho nên, khi Lam Trinh Liệt nói về Bắc Kinh luôn đọng đầy tình yêu thương; cho nên, cậu ấy đặc biệt nâng niu chiếc đồng hồ bố cậu ấy để lại; cho nên, cậu nhóc ấy luôn như có như không giữ một cảm xúc xa lánh nhàn nhạt với cái thế giới này. Trong lòng tôi xót xa, một đứa trẻ mười tuổi vốn nên sống ngây thơ trong sáng, nhưng Lam Trinh Liệt lại sớm nếm trải khổ nạn.

* * *

Lúc bước vào thang máy tâm trạng tôi khá nặng nề, vốn cho rằng Lam Trinh Liệt luôn được ông trời chiếu cố nhưng sau lưng lại ẩn giấu một quá khứ thế kia, nghe ra có hơi giống những chuyện chỉ xảy ra trên phim ảnh.

“ Khúc xương tầng mười bảy dễ gãy không, hộ lý Lâm ?” Người trong thang máy đều đang nhìn tôi, tôi mới ý thức được người đứng bên cạnh đang nói chuyện với mình, đó là người trước đây cùng một tổ với tôi, hộ lý Lý.

“ Uhm, đương nhiên, nếu cô gọi cậu ấy là khúc xương, vậy đó cũng chính là khúc xương đáng yêu nhất trên đời.” Tôi dùng ngữ khí nhẹ nhàng đáp trả cô nàng.

“Nói như thế, hộ lý Lâm cũng đã bị nhan sắc của khúc xương đó chinh phục rồi thì phải.”

“Đúng đấy, nhưng theo tôi thấy, hộ lý Lý cô đây ngay đến cơ hội bị chinh phục cũng không có.” Tôi cười với cô nàng, đối với việc cô nàng ví Lam Trinh Liệt như một khúc xương tôi rất phản cảm.

Đầy cửa ra, Lam Trinh Liệt đang ngồi trên sofa xem tạp chí toét miệng ra : “ Hộ lý tỷ tỷ, tôi vừa đang nghĩ, buổi chiều chúng ta nên chơi trò gì đó.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ấy, cột lại dây áo bệnh nhân, nhìn vào mắt cậu ấy, từ tốn nói : “ Lam Trinh Liệt, đã xem qua《Đại Thoại Tây Du》chưa ?”

“ Hay là chúng ta chơi trò đánh cược nhé.” Ngày đó, tôi đã từng vì 《Đại Thoại Tây Du》mà thua cho chàng trai tên Joe Andy mười bữa cơm : “ Chúng ta cược khi xem《Đại Thoại Tây Du》có phải cậu sẽ cười thật to hay không. Nếu cười lên xem như cậu thua, cậu không cười xem như tôi thua, thế nào ?”

“ Thế đặt cược là gì ?” Lam Trinh Liệt khẽ nhướn mày.

“ Nếu thua, tôi sẽ cuốn gói hô biến, thêm vào ở mỗi tầng lầu tôi sẽ hét to tôi là người gian dối. Còn nếu tôi thắng, đổi lại chúng ta sẽ chung sống hòa bình một tuần, trong thời gian đó, cậu phải nhiệt tình phối hợp với bác sĩ. Sau một tuần, nếu cậu vẫn cảm thấy tôi không ổn, đến lúc đó, cậu có thể đổi tôi đi.”

“ Hừ ? Mỗi tầng lầu sẽ hét một lần, thế chị phải hét đến mười bảy lần. Được, chốt cược.”

Tôi mang đến đĩa CD《Đại Thoại Tây Du》bắt đầu xem.

Từ lúc phim bắt đầu, Lam Trinh Liệt vẫn luôn không cảm xúc. Đến đoạn phim kinh điển nhất, khi Đường Tăng hát to ONLY YOU với Ngộ Không, tôi không dám thở mạnh. Vẫn chưa chịu cười nữa ư ? Nhưng thật đáng tiếc, cậu ấy vẫn giữ nguyên biểu cảm ban đầu.

Theo nhịp phim đang dần dần đi đến hồi kết, tôi bắt đầu tuyệt vọng, thậm chí tôi bắt đầu hình dung cảnh tượng mỗi tầng lầu phải hét lên câu “ Tôi là người gian dối”.

Khi Đường Tăng nói : “ Người là người mẹ nó sinh ra, yêu là yêu mẹ nó sinh ra.” Lam Trinh Liệt cuối cùng đã cười, Đường Tăng đáng yêu, Đường Tăng đã giúp tôi giải nguy.

* * *

Ngày hôm sau, khi tôi thay thuốc cho Lam Trinh Liệt, cậu ấy đã rất phối hợp, trừ cái miệng cứ luôn lèm bèm.

“ Chị Alice, nghe đồn chị nhờ hậu thuẫn mới lên được đây. Hậu thuẫn của chị là ai thế ?”

“ Tôi thật không ngờ loại chuyện như vậy cũng xảy ra trên người chị, chẳng phải chị rất kiêu ngạo đó ư ?”

“ Uhm, để tôi đoán xem, hậu thuẫn của chị có thể là ai, chắc không phải dạng vừa đâu nhỉ ? Nếu không, chỉ dựa vào thái độ như chị đây sao có cửa một bước lên được tầng mười bảy ?”

“ Được rồi.” Thay thuốc cho cậu ấy xong, tôi vừa thu dọn vừa nói : “ Không phải đoán, tôi đúng thật là nhờ hậu thuẫn đấy, cậu hài lòng rồi ha.”

Tôi biết trong bệnh viện này, đúng là đang râm rang truyền miệng rằng tôi đây nhờ vào quen biết mới được nhận.

Lời nói vừa thốt lên, cửa phòng đã bị đẩy ra, vài cô cậu ăn mặc thời trang bước vào. Một người trong số đó nhìn thấy tôi liền cong khóe môi : “ Này, Eric, cậu lại thay người mới rồi.”

Lam Trinh Liệt liếc nhìn bọn họ, mặc kệ anh chàng kia. Một cô nàng bước tới lấy từ trong túi xách ra mấy cuốn tạp chí đưa cho Lam Trinh Liệt : “ Đều mới cả đấy, trong nước vẫn chưa phát hành.”

“ Thỏ trắng nhỏ không đến sao ?” Lam Trinh Liệt xem cũng không thèm xem, quay đầu nhìn anh chàng vừa nói chuyện với cậu.

“ Uhm, cô ấy có lớp không đến được.” Anh chàng kia đưa mặt lại gần Lam Trinh Liệt nói nhỏ : “ Không phải đã thật sự động lòng với em thỏ trắng nhỏ rồi chứ ?”

“ Cũng có thể.” Lam Trinh Liệt cầm lấy tạp chí cô nàng kia đưa cho lật vài trang. Sau đó, mấy cậu trai bắt đầu ồn ào, còn cô nàng vừa đưa tạp chí cho Lam Trinh Liệt lại mặt mày u ám.

Một anh chàng mặc sơ mi kẻ sọc bước tới, chủ động giúp tôi thu dọn dụng cụ đang đặt bên cạnh. Nhìn thấy áo sơ mi anh chàng đang mặc, trong lòng tôi loáng thoáng nghĩ. Joe cũng có một chiếc y chang với anh chàng này, sọc kẻ là màu xanh da trời. Tôi cười với anh chàng, không biết anh chàng này khi cười lên có được hàm răng trắng đều như Joe không đấy.

“ Eric, tôi thích hộ lý của cậu.” Anh chàng kẻ sọc dùng tiếng Pháp nói với Lam Trinh Liệt : “ Cô ấy rất hợp khẩu vị của tôi.”

Trong mấy năm nay tôi đã làm việc với không ít thành viên Hội Chữ thập đỏ nói tiếng Pháp, tuy không biết nói, nhưng tôi có thể nghe được ít nhiều.

“ Thế phải làm sao đây ?” Lam Trinh Liệt nhìn về phía tôi, dùng tiếng Pháp trả lời anh chàng : “ Như tôi được biết, cô ấy là người đồng tính.”

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, tôi lui ra khỏi phòng. Người đồng tính u, từ khi nào tôi bỗng trở thành người đồng tính không biết ?

* * *

Lam Trinh Liệt đúng thật là khúc xương khó gặm, kén ăn này, tính tình nóng nảy này, mắc bệnh ưa sạch sẽ này, độc mồm độc miệng này . . . Tóm lại, cả ngày luôn khiến tôi có cảm giác ngày dài như năm.

Tôi mệt mỏi bò lên sofa không buồn động đậy, chung sống hòa bình, đó căn bản chỉ là nói bừa, tên nhóc này hôm nay lại nằng nặc nói muốn ăn bánh bao canh (1) của Đài Loan, thế là, tôi phải chạy tìm khắp cả nửa cái Thượng Hải.

(1) Là một loại bánh bao nhỏ, nhân chủ yếu là thịt băm, được hấp bằng lồng tre, nước canh thanh ngọt bên trong là điểm độc đáo của loại bánh này, khi ăn phải thật chú ý để không bỏng miệng và làm rơi hết nước canh ra ngoài.

. . .

Phuong Hạo ngồi xuống bên cạnh tôi, đột nhiên phát biểu một câu chấn động : “ Hay là, dùng nhan sắc của em đi chinh phục cậu ấy xem .”

“Nhan sắc ? Ngoại hình soái ca của tên nhóc đó còn đẹp hơn cả đẹp.” Lam Trinh Liệt đúng thật là kẻ vạn người mê, hàng ngày những cô nàng đến thăm cậu ấy thật khiến người ta hoa cả mắt chóng cả mặt, ai nấy đều xinh tươi quyến rũ. Trước giờ vẫn luôn như thế, dưới chân dãy núi Alps như thế, ở Thượng Hải cũng thế. Tên nhóc ấy từ đầu đến cuối vẫn luôn là . . . ngôi sao sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Có Những Tương Ngộ (3)

Lam Trinh Liệt nằm ở phòng bệnh VIP cao cấp nhất, bên trong không thiếu thứ gì, mức độ sang trọng có thể sánh ngang với phòng hạng nhất trong khách sạn năm sao, nhưng cậu ấy vẫn không ở yên. Gần đến giờ tan tầm, tôi nhìn thấy Lam Trinh Liệt quần áo giản dị, đội mũ bóng chày, kính râm to bản theo sau hai anh chàng cao to bước ra từ thang máy VIP.

“Lam Trinh Liệt, cậu đứng lại đó.” Tôi chạy đến trước mặt cậu ấy, ngăn lại : “ Cậu ăn mặc thế này định đi đâu đấy ?” Đây đã là lần thứ hai trong bốn ngày nay tôi phát hiện cậu ấy ăn mặc như thế, lần trước vì là ban ngày, tôi đã xem như không nhìn thấy, còn bây giờ trời đã chạng vạng.

“Hơ, đã mặc đến thế này vẫn bị chị nhận ra, thật mất hứng.” Cậu ấy kéo mũ xuống thấp một chút, nói với hai anh chàng bên cạnh : “ Thế này có đỡ hơn chút nào không ?”

“Lam Trinh Liệt, cậu vẫn chưa nói với tôi cậu định đi đâu ?” Trong lòng có một cục tức đang âm ỉ, Lam Trinh Liệt của tuổi mười bảy cũng ngoan cố, nhưng sẽ không ngang tàng ngổ ngáo như hiện nay.

“Hộ lý tỷ tỷ . . . chị biết những chuyện này để làm gì ?” Cậu ấy khoanh tay trước ngực.

“Chẳng phải cậu cứ luôn miệng gọi tôi bằng chị sao ? Vậy thì, giờ cứ xem như chị gái đang quan tâm em trai đi .”

“Nếu chị đã thật sự muốn biết, thôi thì nói cho chị nghe vậy, rất đơn giản, hôm nay là sinh nhật bạn gái tôi .” Cậu ấy chìa cả hai tay ra.

“Bạn gái u, từ khi nào cậu có bạn gái hử ? Sao tôi không biết ?” Máy câu này chẳng kịp suy nghĩ cứ thế phụt ra, sau khi nói xong tôi có chút thảng thốt.

“Chị vẫn tự xem mình là chị gái tôi thật sao ? Tôi quen bạn gái việc gì chị phải biết ? Còn nữa, chị cũng thật lạ lùng, nghe giọng điệu của chị có vẻ như chị đang xem tôi là đồng bọn thì phải, nhưng tôi là một người đàn ông đích thực, người đàn ông đích thực đương nhiên sẽ bị các cô gái thu hút.”

Thấy cậu ấy rời đi, tôi lại đuổi theo gọi lại.

“Lại . . . lại chuyện gì nữa.” Cậu ấy mất hết kiên nhẫn.

“Lam Trinh Liệt,” tôi nói với cậu ấy : “ Cậu nghe cho rõ này, bây giờ cậu có thể đi, nhưng tôi sẽ ở trong phòng cậu đợi cậu về. Tôi muốn cậu phải quay về trước mười giờ tối nay, tôi muốn cậu không được uống rượu, không được để người khác động vào vết thương. Nếu như . . . nếu như cậu không tuân thủ theo những qui định trên, đến lúc đó, không cần cậu đuổi, tôi cũng sẽ tự mình . . . biến.”

“Cậu còn không được, biết không hử ? Tôi sớm đã chán chị đến tận cổ rồi.” Cậu ấy lạnh lùng liếc tôi, rồi nghênh ngang rời đi.

* * *

Tôi tựa vào tường thang máy, trong lòng ngập tràn nỗi mất mát, từ lúc nào đã để tâm đến tên nhóc này như thế, rốt cuộc là từ lúc nào đây ? Là do đồng cảm ư ? Chắc là do đồng cảm thôi. Bởi cậu ấy giống với Tiểu Hồ ? Bởi cậu ấy cũng như tôi thiếu vắng tình yêu của bố ?

Tôi đứng trước cửa sổ nơi Lam Trinh Liệt vẫn thích đứng, phóng tầm mắt ra Bến Thượng Hải, thành phố này so với lúc tôi rời đi đã thay đổi khá nhiều, các tòa nhà cao hơn, ánh đèn đường rực rỡ hơn, con người cũng thời trang hơn, đâu đâu cũng là cảnh tượng phồn vinh lung linh. Nhưng trong cái thành phố này tôi vẫn không thể tìm lại tôi của ngày xưa, nhà sách lần đầu tiên gặp được Joe không còn nữa, quán ăn sáng Joe thích không còn nữa, rạp phim cũ khi cùng xem《Đại Thoại Tây Du》cũng không còn, trường tôi theo học trước đây vẫn còn đó, nhưng đã đổi tên.

Đứng trước cửa sổ nhìn về phía tây, đó là nơi tôi đã từng sống sáu năm, hơn một tháng quay về đây, tôi từ đầu đến cuối không đủ dũng khí đến gõ cửa cánh cổng lớn của ngôi nhà đó, thậm chí tôi còn có ý nghĩ trốn tránh, che giấu nỗi lòng vẫn không cam tâm, Lâm Tử Nguyệt, vốn chẳng được áo gấm hồng, cũng không có cuộc sống hạnh phúc. Nhìn xem đồng hồ, thời gian đang chỉ chín giờ. Tôi ngồi xuống sofa, mở một bài nhạc nhẹ.

* * *

Tôi không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, nhưng khi tỉnh dậy, ánh đèn le lói, tôi nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi. Xem ra Lam Trinh Liệt vẫn chưa về, trong lòng dâng lên nỗi mất mát nhặt nhòa, thì ra trong lòng tên nhóc ấy tôi vốn không là gì cả.

Tầm chán từ trên người rơi xuống, tôi bước về phía cửa phòng, khi tay vừa chạm đến tay nắm cửa, trong lòng có chút gì đó sai sai, tầm chán trên người tôi từ đâu ra thế ?

“Trước mười giờ tôi đã về rồi, khi đó chị đang ngủ nên tôi không gọi.” Tiếng Lam Trinh Liệt vọng đến từ sau lưng.

Tôi đưa tay ra bật đèn trong phòng, trông thấy Lam Trinh Liệt đang mặc đồ ngủ ngồi tựa trên giường.

“Tôi không uống rượu, cũng không để người khác động vào vết thương.” Thấy tôi không lên tiếng, cậu ấy nói thêm

“Uhm, biết rồi.” trong lòng có thứ cảm xúc ầm ập đang dâng trào, tôi bước tới đứng trước mặt cậu ấy : “Lam Trinh Liệt, tối nay chơi vui không ? Bạn gái cậu có xinh lắm không ?”

“Cũng không tệ, ngoại trừ việc nhạt nhẽo ngồi nhìn người khác uống rượu.” Trên mặt cậu ấy có vẻ không vui.

“Tôi làm thế đều muốn tốt cho cậu. Bố cậu chẳng đã bảo cậu phải tự bảo vệ mình thật tốt sao, mà trân trọng sức khỏe cũng chính là một cách tự bảo vệ mình, rượu ấy à, chớ vết thương khỏi hẳn hãy uống.”

Cậu ấy ngược mắt nhìn tôi, ánh đèn pha lê rơi vào trong mắt cậu, xoay vòng muôn ngàn ánh sáng, Lam Trinh Liệt sau khi trưởng thành cứ như biển sâu thăm thẳm, càng nhìn càng khiến người ta muốn lao vào.

Tôi vội vàng khẽ cup mắt xuống, ánh mắt đó quá quyến rũ. Ngay lúc này, điện thoại tôi chợt đổ chuông, tôi vui mừng khi nó reo thật đúng lúc.

“Này, cô gái kia, nửa đêm canh ba rồi còn chưa chịu về.” Điện thoại vọng đến giọng nói của Phương Hạo.

“Anh lớn tiếng như thế làm gì, về ngay đây, tôi đâu còn là trẻ con.” Tôi nhỏ giọng đáp.

“Đang ở đâu, tôi đến đón em ?”

“Trong bệnh viện,” hiện giờ đã hơi muộn : “Vây cũng được, anh đến đón tôi đi, tôi đợi anh ở cổng.”

Ngắt điện thoại, tôi chào Lam Trinh Liệt rồi rời đi.

Chiếc xe lướt trong màn đêm sâu thẳm. Tôi ngồi trong xe Phương Hạo, hít sâu vào một hơi.

“Vừa nãy có con sói đuôi to đuổi theo em à ?” Phương Hạo cười trêu tôi. Cũng phải, đến tôi cũng không rõ lúc nãy mình làm sao nữa, cứ thế hốt hoảng, làm như dừng lại một chút thôi sẽ có thể xảy ra chuyện gì đó.

“Phương Hạo, chúng ta đi du lịch bụi nhé.”

“Du lịch bụi” cái danh từ này đã lâu chúng tôi không nhắc đến, nó thuộc về hồi ức của ba chúng tôi, một Phương Hạo đến từ Hong Kong rất yêu thích văn hóa du lịch bụi của Hong Kong xưa, cho nên chúng tôi thường ngồi trên “bà xã” của Phương Hạo cũng chính là chiếc Hummer mini second-hand anh ấy đã dốc hết gia tài để mua. Chúng tôi ngồi trong xe, nghe nhạc rock gào thét dữ dội nghênh ngang qua phố, có một lần còn vô tình lái xe vào vùng lãnh thổ của Mexico.

Nhớ lại lần ấy, tôi không nhịn được bật cười lên. Lần ấy, tôi nhớ một người bạn da đen của Joe khi đó còn giờ ngón tay giữa với người cảnh sát da trắng, kết quả, mới phát hiện những cảnh sát đó hóa ra đang đuổi theo chúng tôi.

“Thật tốt, Tử Nguyệt. Tôi cứ nghĩ sẽ không bao giờ được nghe từ miệng em ba từ ‘Du lịch bụi’ nữa rồi.” Tôi nhìn sắc đêm, đúng thế, đến tôi cũng không tin với những hồi ức liên quan đến Joe bản thân tôi vẫn còn có thể cười được.

Điện thoại tôi bỗng nhiên đổ chuông, là một số lạ.

“Về đến nhà chưa?” Đầu bên kia im lặng rất lâu, mãi tôi mới nghe thấy tiếng Lam Trinh Liệt. Đối với cuộc gọi của cậu ấy, tôi có chút kinh ngạc.

“Vẫn chưa.” Rất thông thả, tôi nói : “Còn đang trên đường đây.” Điện thoại ngay sau đó bị ngắt. Tôi ngẩn ra nhìn điện thoại. Bất thành hình, Phương Hạo nghiêng mặt qua : “Sao thế hử, người yêu đâu.”

Phương Hạo có chất giọng rất êm tai, trầm thấp, đầy cảm xúc, nhất là khi anh ấy nói ba chữ “người yêu đâu”, khiến tôi thường nghĩ đến vị sĩ quan mù đa tình huyền bí trong phim *Scent of a Woman* (1)

(1) Tên một bộ phim của Mỹ được trình chiếu năm 1992.

“Phương Hạo, đôi lúc, tôi cảm thấy anh rất giống với nam nhậ vật chính đa tình trong phim *Scent of a Woman*.” Nhìn nghiêng một bên mặt của anh ấy, tôi có hơi bộc lộ cảm xúc.

“Rất vinh hạnh khi em ví tôi với anh ta, nhưng tôi không đa tình, em nên biết, đám số liệu cứ như những con quái vật luôn chiếm cứ tâm trí tôi, khiến cho tôi mỗi lần hẹn hò với các cô gái cứ hay trực tiếp đánh giá giá trị đầu tư của họ.”

Tôi cười lên, ở cùng với Phương Hạo luôn khiến cho tôi vô cùng thoải mái.

Hôm sau, khi nhìn thấy Lam Trinh Liệt tôi có hơi mất tự nhiên, cứ cảm thấy dường như có gì đó khác lạ, cho nên, lúc quán băng cho Lam Trinh Liệt tôi không nhìn vào mắt cậu ấy.

“Vết thương trên tay chị là chuyện thế nào đây?” Lam Trinh Liệt đột nhiên nắm lấy tay tôi.

“Hả, là do một bệnh nhân bị chứng hưng cảm gây ra.” Tôi nhìn vết thương ở mặt sau cánh tay, nhàn nhạt nói.

“Chứng hưng cảm?” Lam Trinh Liệt lập lại một lần, theo đó, sắc mặt bắt đầu thay đổi.

“Tôi xin lỗi,” Chưa kịp suy nghĩ, câu nói này đã phụt ra, nói xong rồi, tôi mới thấy hối hận.

“Tôi xin lỗi?” Cậu ấy dừng lại một chút, sau đó bắt đầu cười lên, cười một cách lạnh lẽo : “Lâm Tứ Nguyệt, giờ thì tôi đã đoán được hậu thuẫn của chị là ai rồi, là viện trưởng Chu đúng không, ông ta nhờ chị đến chăm sóc tôi, cũng đồng thời có phải cũng cho chị biết tôi mắc chứng hưng cảm, nhưng, chị cần gì phải như thế, chị nói xin lỗi với tôi làm gì? Chứng hưng cảm của tôi đâu phải do chị gây ra.”

Cậu ấy giận dữ đẩy tôi ra : “Chị biến đi. Tôi không muốn nhìn thấy chị nữa, mấy ngày nay chị nhện nhục chịu đựng ở bên tôi là do đồng cảm? Hay do thù lao hậu hĩnh? Không cần biết là lý do nào cũng đều khiến tôi thấy buồn nôn. Chị đi ngay.” Nói xong, cậu ấy chỉ tay ra cửa.

“Không phải đâu, Lam Trinh Liệt. Cậu chỉ nghĩ được những lý do đó thôi ư?” Tôi vẫn cứ đứng đó.

Cậu ấy quơ tay, toàn bộ thiết bị, ly thủy tinh đều rơi xuống đất : “Còn không đi ư? Chị nên biết người bị chứng hưng cảm trong nháy mắt có thể làm ra những chuyện điên cuồng không? Chị không sợ ư?”

“Tôi không đi đâu, Lam Trinh Liệt.” Tôi bình tĩnh nhìn cậu ấy.

“Vậy được.” Lời vừa dứt, một chiếc điện thoại nằm tôi phóng tới, đập vào trán tôi.

Thời gian có chút ngưng đọng, tôi nhìn thấy cậu ấy lao về phía tôi, tức giận la hét : “Chị ngốc hả, sao không tránh đi. Để tôi xem có bị thương không.” Sau đó, đưa tay sờ trán tôi.

“Lam Trinh Liệt, chúng ta hòa nhau nhé.” Tôi nắm lấy tay cậu ấy : “Để chúng ta trở về quảng trường ở Munich.”

“Được, để chúng ta cùng trở về quảng trường ở Munich.” Cậu ấy nhẹ nhàng gọi : “Chị!”

Đây là tiếng gọi đã vắng bóng rất lâu, có sự chân thành, có sự thân mật gần gũi, tôi muốn cười với cậu ấy, nhưng khi tôi cười với cậu ấy, cùng lúc nước mắt cũng cứ thế chảy xuống, rơi trên tay cậu ấy.

Hôm đó, Lam Trinh Liệt hai mươi hai tuổi nói với Lâm Tứ Nguyệt hai mươi chín tuổi, thật kì lạ quá, chị xem, chỉ một thứ nhỏ xíu như giọt mưa lại có thể làm con người ta thấy đau.

Chính vào giây phút ấy nhĩ, những ngày tháng sau này tôi thường hay hồi tưởng về cái giây phút ấy, là từ giây phút ấy ư? Tất cả mọi thứ đều từ giây phút ấy bắt đầu này nằm ư?

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Về Chuyện Duyên Phận (1)

Khoảng mười ngày sau, tôi nghe được những lời thể này trong nhà vệ sinh.

“Cô đã gặp qua cô ta chưa ? Nghe đồn người phụ nữ đó nhìn cũng không tệ.”

“Đúng là không tệ thật, nhưng tuổi tác cũng đâu còn nhỏ, tôi đã nhìn cô ta từ xa, chẳng như không thể chẳng hơn, đi đường chẳng thèm nhìn ai.

“Nhưng người ta chính là có cái bản lĩnh đó. Vào đây chưa đầy một tháng, đã lên thẳng tầng mười bảy.”

“Đó chẳng phải có người chống lưng sao, nghe đồn cô ta còn vừa từ nước ngoài về, đi lại rất thân thiết với nhà viện trưởng.”

“Thời buổi hiện nay từ nước ngoài về thì đã sao nào, chỉ là không biết người phụ nữ đó đã dùng đến thủ đoạn gì trị cho bệnh nhân phòng 202 phải nghe lời răm rắp.”

“Có khi đã dùng thứ thủ đoạn ghê gớm nào đó.” Nói xong liền rộ lên một tràng cười mờ ám.

Ồn ào cả buổi thì ra đang nói về tôi. Từ phòng vệ sinh bước ra, tôi chen vào giữa hai cô nàng, soi gương chỉnh lại mái tóc, sau đó, liếc nhìn họ : “Nhìn xem các cô đã học được thứ gì đây, tuổi còn trẻ thế mà cứ cố học lấy những thứ chẳng bổ béo gì.”

“Liên quan gì đến cô ?” Hai cô nàng đưa mắt nhìn nhau, rồi xả giận vào tôi.

“Đương nhiên liên quan, nhân vật chính các cô đang bàn tán khi nãy vừa hay là tôi đây.” Tôi trưng ra bộ dạng rất ư là bất lực với họ : “Và còn, có một vài chuyện các cô vẫn nên mang về nhà nói thì hơn, để tránh phá hoại hình tượng bệnh viện.”

Ra khỏi nhà vệ sinh, tôi bước vào thang máy, lại nghe thấy cậu trai vừa bước vào nói với bạn đi cùng : “Xem ra, em tỏ trắng nhỏ đã thật sự hàng phục Eric rồi.”

“Chuẩn không cần phải chỉnh. Nhìn bộ dạng xoắn xít của cậu ấy trước mặt tỏ trắng nhỏ, rõ ràng động lòng rồi.”

Bước ra khỏi thang máy, tôi cuối đầu nhìn mũi giày. Lúc đẩy cửa ra, tôi đã thất thần trong giây lát, hai bóng hình đứng trước cửa sổ đang quấn lấy nhau, rèm cửa sổ màu trắng khắc họa lên hai mái đầu dán sát vào nhau, dưới ánh nắng tháng năm trông như một bức tranh.

“Sorry. Sorry . . .” rồi cứ thế biến luôn ra ngoài, khi hai người họ còn chưa quay đầu lại, tôi đã vội vàng đóng cửa, chạy xộc vào trong thang máy.

Tựa vào tường thang máy, tôi có hơi mệt, rõ ràng lúc nãy muốn đi xuống lầu, sao lại thành lên trên lầu rồi, sao lại thành đến gõ cửa phòng Lam Trinh Liệt, hơn nữa hiện giờ đang là thời gian thăm bệnh của Lam Trinh Liệt, thông thường tôi sẽ không đến quấy rầy cậu ấy.

Tôi ngồi trên ghế tựa dưới giàn hoa trong hoa viên bệnh viện, neho mắt ngắm nhìn ánh mắt trời thưa thớt rơi trên giàn hoa. Con gió nhẹ khẽ lướt qua mặt khiến người ta có chút buồn ngủ, tôi dường như đã có một giấc ngủ trưa khá sâu, sâu đến nỗi tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ không tỉnh lại nữa.

Cho tay vào túi áo đồng phục, tôi bước vào đại sảnh, vừa ngắm nghía ảnh chân dung của những bác sĩ nổi tiếng trong ngành đang được treo hai bên.

“Chị Tứ Nguyệt, chị Tứ Nguyệt.” Giọng nói ấy xuyên qua đám người truyền đến bên tai tôi, trên đời này chỉ có một người gọi tôi như thế. Tôi sững người, không biết vì sao lại nảy sinh ra ý nghĩ muốn trốn chạy. Nhưng người đó đã đi về phía tôi, mong manh như ngọc, mặt tựa hoa đào.

Tiểu Ngọc, họ luôn gọi cô bé như thế, hết mực cung chiều. Tất cả mọi người đều yêu thương cô bé, tình yêu đó xuất phát từ đáy lòng, vì cô bé con ấy tập hợp đầy đủ hầu hết những ưu điểm thuộc về một thiên sứ như Chân – Thiện – Mỹ. Khi tôi lòng đầy ghen tức nhỏ giọt son trắng lên mái tóc xinh đẹp của cô bé, cô bé nói không sao đâu, gọi vài lần sẽ sạch thôi. Từ hôm đó trở đi, tôi biết được bản thiện của một số người là do bẩm sinh mà có.

“Chị Tứ Nguyệt, đúng là chị rồi, đúng thật là chị.” Lợi Liên Ngọc kéo lấy tay tôi, trên mặt có nét ngạc nhiên.

“Đúng vậy, là chị, Liên Ngọc.” Tôi nhìn kĩ cô bé, nét mặt như tranh, thanh thoát như hoa sen mới nở.

“Nhưng, sao chị không liên lạc với em, sao mãi không gọi điện cho em, chị về bao lâu rồi ?” Dưới chân mày cong cong có mấy phần thất vọng.

“Chị cũng vừa mới về, nên chưa kịp báo với mọi người. Vốn định sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi sẽ liên lạc, giờ gặp được em rồi.” Nhưng trên thực tế, trong lòng tôi khẩn thiết cầu mong cả cuộc đời này cũng không gặp lại họ.

“Ra là thế.” Cô bé lộ ra chút an ủi, vẫn cứ như trước đây, người ta nói gì cô bé đều tin : “Chị Tứ Nguyệt, chị làm ở đây sao ?”

“Uhm. Thế . . . Liên Ngọc thì sao ?”

“Em đến thăm bạn.” Cô bé cúi thấp đầu, gương mặt thoáng ửng hồng.

Điện thoại của tôi đổ chuông, tôi nhìn xem là tầng mười bảy gọi đến, để lại số điện thoại, tôi vội vã tạm biệt Liên Ngọc.

Ngay khi cửa thang máy khép lại, đầu tôi cứ ong ong.

“Đã đi đâu hử, sao lâu thế không biết.” Lam Trinh Liệt bắt đầu phàn nàn, xem ra bác sĩ của cậu ấy vừa khiến cậu ấy chịu không ít khổ sở : “ Sau này, không được để người khác thay thuốc cho tôi, người đầu thò lỗ chết đi được.”

“Được rồi, uống thuốc thôi.” Tôi rót ly nước đặt trước mặt cậu ấy.

Uống thuốc xong, cậu ấy hơi ngại ngần nhìn tôi : “ Chị, nhìn thấy rồi ha ?”

“Ồ, ý cậu muốn hỏi chuyện tôi nhìn thấy cậu và bạn gái đang thân mật ư ?” Tôi khoanh tay trước ngực : “ Nếu cậu muốn, tôi có thể xem như không thấy gì.”

“Không cần, đó cũng chẳng phải chuyện không thể để người khác biết . Hôm nào có cơ hội tôi sẽ giới thiệu cô ấy làm quen với chị.” Khóe môi Lam Trinh Liệt khẽ cong lên : “ Chị này, tôi rất thích cô ấy. Chị biết không, lần đầu tiên tôi hôn cô ấy, cô ấy cứ như khúc gỗ vậy, cứ chỉ ấy giống một cô nàng thò con đang hốt hoảng, rất đáng yêu. Ở bên cạnh cô ấy tôi rất dễ chịu.”

Thỏ con nhỏ, tôi đã vài lần nghe đến cô nàng thỏ con này, thiết nghĩ, cô nàng thỏ con ấy đã lay động được tâm hồn của Lam Trinh Liệt.

Tôi đáp bừa một cậu, cúi đầu đi thu dọn chiếc ly Lam Trinh Liệt vừa uống thuốc xong.

Buổi tối, tôi và Phuong Hạo đi xem kịch nói, tên vở kịch chính là “Ban công của nàng Juliet”, cô nàng Juliet trang điểm điểm lệ cả đêm đứng trên ban công tỏ tình tán tỉnh với anh chàng Romeo, xem một lúc tôi đã ngủ mất. Khi tỉnh lại, trong kịch trường đã không còn một bóng người.

Trên đường về nhà, Phuong Hạo đột nhiên hỏi tôi : “ Lam Trinh Liệt là ai thế ? Lúc này trong khi ngủ em đã gọi tên của người này.”

“Hả ? Thật ư ?” Tôi tự kéo tóc mình : “ Xem em này, mang luôn cả công việc vào trong giấc mơ.” Đúng thế, tôi vuốt ve chiếc đồng hồ trên cổ tay. Lam Trinh Liệt chỉ là công việc.

* * *

Ngồi trong phòng bệnh không bóng người, tôi nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ treo tường, một giây, hai giây . . .

Khi đồng hồ chỉ đến chín giờ, cuối cùng cửa cũng bị đẩy ra. Lam Trinh Liệt bước vào cùng vài người bạn. Vừa nhìn thấy tôi, bọn họ đã chân tay lỏng ngóng. Trên người họ đều là vết tích bị thương, bộ dạng thảm hại.

Lam Trinh Liệt trông đỡ hơn một chút, ngoại trừ vết thương trên miệng ra, quần áo của cậu ấy không tổn hại gì, nhưng trên cổ áo chiếc sơ mi chi chít những vết son. Tôi bước tới, mùi rượu trên người cậu ấy vẫn chưa phai.

“ Lam Trinh Liệt, cởi áo ra.” Tôi lạnh lùng nói với cậu ấy.

“Ồ . . .” Mấy tên kia đưa mắt nhìn nhau.

“ Muốn tôi giúp cậu, hay tự làm lấy ?” Tôi hơi cao giọng.

“ Tự làm lấy.” Cậu ấy như đang nén giận, chiếc áo được cởi ra bị cậu ấy bực bội ném xuống sàn.

Tôi nhìn xem lưng cậu ấy, cảm giác thất vọng một cách bất lực, quả nhiên, trên miếng băng gạc trắng đã lổm đổm vết máu, không cần xem, vết thương bên trong nhất định đã bị toạc ra.

Tôi đánh giá mấy tên còn lại, tuy bọn họ cũng có vẻ thảm hại nhưng trên trán vẫn lộ rõ sự ngạo mạn tự cao, vừa nhìn đã biết là cậu ấm quý tử, thông thường, cuộc sống về đêm của những kẻ này sẽ vô cùng đặc sắc.

“Rượu chè. Gái gú. Đánh nhau.” Tôi có chút tâm lạnh ý nhạt : “ Cậu biết rõ bản thân đang bị thương còn làm ra những chuyện như vậy. Lam Trinh Liệt, cậu không chỉ là một bệnh nhân khiến người khác thất vọng, mà còn là đứa trẻ bướng bỉnh, hư hỏng mãi không chịu trưởng thành.”

“ Thật ra, tôi có thể giải thích chuyện này . . .” Chàng trai vẫn đứng bên cạnh Lam Trinh Liệt đưa tay phát biểu.

“Giải thích chuyện gì, có gì để giải thích, chỉ đánh nhau thôi mà, đâu phải chuyện gì to tát.” Lam Trinh Liệt đưa tay ngăn cản người bạn kia : “ Việc gì cậu phải giải thích với chị ấy. Thật nực cười, đừng quên, chị ấy chỉ là hộ lý.”

Tôi đắm đắm nhìn vào Lam Trinh Liệt, cậu ấy quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ.

Bấm vào số của phòng y vụ, tôi nói : “ Gọi bác sĩ chủ trị phòng 202 lên ngay, còn nữa, thay luôn hộ lý mới cho phòng bệnh này.” Sau khi ngắt điện thoại, tôi thản nhiên bước về phía cửa.

Khi tay tôi vừa chạm vào tay nắm cửa, từ phía sau truyền đến giọng nói lạnh lùng : “ Lâm Tứ Nguyệt, chị vẫn cứ là người gian dối, nói nào sẽ không đi, toàn là chỉ nói bừa.”

Lam Trinh Liet, cậu vẫn không hiểu được, bởi vì cậu là Lam Trinh Liet, nên lúc này đây tôi mới tâm lạnh ý nhạt, vì đã gửi gắm hi vọng vào cậu, mới thất vọng vào giờ phút này.

Mở cửa ra, tôi không hề quay đầu bước khỏi phòng bệnh. Tầng mười bảy, tôi nghĩ, sẽ không quay lại nữa, cậu nhóc này đã khiến tôi quá hoài công.

Trở về với vị trí quen thuộc, tôi nhẹ nhàng hít sâu vào. Như từ dây thép trên không trung quay về lại mặt đất, đúng vậy, quay về nơi có thể khiến Lâm Tứ Nguyệt cảm thấy an tâm

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Về Chuyện Duyên Phận (2)

Ba ngày nay, tôi cố ép bản thân bỏ hết ngoài tai những chuyện bên lề, nhưng, dường như rất khó. Suốt ba ngày này, mấy cô nàng trong cả bệnh viện đều hao tâm tổn sức vào chuyện ăn mặc trang điểm, chỉ vì Lam Trinh Liet, tên bạch mã dẫn đầu trong đàn bạch mã đó cả ba hôm nay luôn xuất hiện như chuyện lạ bốn phương trong nhà ăn vào giờ trưa. Thế là, nhà ăn của bộ phận hộ lý nhỏ bé lại bắt đầu tung bừng không khí.

Ngày xưa, tôi đã từng cười nhạo Lam Trinh Liet, có thể dựa vào gương mặt ấy kiếm sống trong giới giải trí khỏi phải lo cái ăn cái mặc. Lúc đó, tên nhóc mười bảy tuổi đã trả lời tôi, cậu ấy chẳng thèm làm con khi trong vườn bách thú, còn lúc này, tôi cảm thấy cậu ấy có hơi giống con khi trong vườn bách thú rồi đây, thử nghe xem mấy cô nàng nói thế nào về cậu ấy nhé. Nào là đẹp trai hơn ai đó trăm ngàn lần, nào là ngoại hình hơn ai đó trăm ngàn lần, ngẫu hơn ai đó trăm ngàn lần . . . điều quan trọng hơn cả, cậu ấy còn là khách quý của viện trưởng, khách quý của viện trưởng nhất định có gia cảnh không phải dạng vừa đâu. Thế nên hoàn toàn phù hợp với tất cả những tưởng tượng của mấy cô nàng về chàng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích.

Khi vừa bước vào nhà ăn tôi liền nghe thấy Chu Hiểu, cũng chính là hộ lý hiện giờ của Lam Trinh Liet đang rất mực thiết tha nói với cậu ấy, không thể đụng vào những món ăn có tính kích thích, Lam Trinh Liet chẳng thèm bận tâm đến cô ta, ngẩng đầu liếc xéo tôi, rồi cứ thế nhét hết tất cả những món có màu đỏ tươi vào miệng.

Tôi há miệng ra, nhưng cuối cùng vẫn cứ im lặng, đột nhiên cảm thấy chẳng còn khẩu vị gì nữa. Thế rồi, quay người, đi ra khỏi nhà ăn. Thôi kệ, thích gây chuyện thế nào thì cứ làm thế ấy đi.

Đối diện với tấm kính trong nhà vệ sinh, tôi tự cười khổ, Lâm Tứ Nguyệt, mày làm sao thế này ? Chẳng phải chỉ là trò đùa trẻ con thôi ư, hơn nữa, mày cũng đã qua rồi cái tuổi ấy, hiện giờ, mày đang làm gì đây ?

Đứng ở trạm xe bus, tôi nhìn xem bản đồ tuyến xe dày đặc, trong lòng dấy lên một nỗi phiền muộn, cảm thấy trăm tư nghìn mối cứ như bản đồ tuyến đường này vậy, không biết nên thế nào.

“Hộ lý tỷ tỷ, hộ lý tỷ tỷ.” Một chiếc xe đưa dừng lại trước mặt tôi, người trên xe đang tích cực vẫy tay, đó là bạn của Lam Trinh Liet : “Tôi tiễn chị nhé ?”

“Nhanh đi, ở đây không được dừng xe.” Cậu ấy nói tiếp.

“Chị quả thật giống như Eric nói, động một chút liền trốn ngay vào xứ sở thần tiên. Vừa nãy tôi gọi chị cả nửa ngày.” Cậu ấy nhìn tôi qua kính xe : “Thật ra, vẫn luôn muốn tìm cơ hội giải thích với chị, hôm đó, Eric đã bị bọn tôi lừa, bọn tôi bảo bạn gái cậu ấy đang bị người ta đánh thuốc trong quán bar, cậu ấy mới vội vàng đến. Kết quả, thật quá xui xẻo, lại đụng phải hai nhóm người đang đánh nhau khiến chúng tôi bị họa lây, đêm đó, cả bọn bị đưa vào trại tạm giam. Còn nữa, hôm đó quần áo Eric bị đám người kia đổ rượu lên, cho nên chiếc áo đầy vết son là mượn của bạn cậu ấy. Thế nên, chị đã trách nhầm cậu ấy rồi.”

“Thật ra, cậu không cần phải giải thích, hôm đó, cậu cũng nghe thấy rồi đấy, tôi chỉ là một hộ lý.” Lâm Tứ Nguyệt, mày lại đang làm gì nữa đây, cứ như một đứa trẻ con ầm ức.

“Sao chị có thể chỉ là hộ lý chứ ? Nếu như, chị chỉ là một hộ lý, hôm đó Eric cũng đã không chỉ vào bọn tôi mà nói cậu ấy sắp bị bọn tôi hại chết rồi đấy, còn nóng nảy vội vàng lôi cả bọn đến bệnh viện muốn bọn tôi giải thích với chị.”

Lúc xe dừng trước cổng khu căn hộ, anh chàng đó hỏi tôi : “Có thể quay về không ?”

Tôi không trả lời cậu ta. Phương Hạo từng nói tôi là con tắc kè, khắp người mang đầy màu sắc nguy trang, nghĩ lại, anh ấy nói quả không sai. Thật tình, khi rời khỏi Lam Trinh Liet, tôi cảm thấy trong lòng vô thức thờ phào nhẹ nhõm.

* * *

Sáng ngày hôm sau, một vị khách không hề ngờ tới đã đến. Người phụ nữ tên Dung Như Xuân, bên cạnh bà ấy còn có một ông già tôi không hề xa lạ, tôi đã gặp ông ta trong phòng bệnh của Lam Trinh Liet, ông là người phụ trách đời sống hàng ngày của cậu ấy.

“Cô Lâm Tứ Nguyệt phải không ? Xin chào, tôi là mẹ của Lam Trinh Liệt.” Nụ cười đúng kiểu cho buổi gặp ban đầu.

Tôi khẽ dạ, không ngờ bà ấy lại là mẹ của Lam Trinh Liệt. Dung Như Xuân, tôi không hề xa lạ, đó là người phụ nữ danh tiếng, sinh viên hàng đầu của Viện Công nghệ Massachusetts (1) , tiến sĩ kinh tế, doanh nhân lòng lẫy, một trong sáu đại thần tượng của Phương Hạo. Trong giới người Hoa càng là người đại danh đình đình, có hẳn tên gọi riêng cho quỹ từ thiện, thiết lập quỹ học bổng, hỗ trợ kinh phí cho du học sinh khó khăn, điều càng khiến người khác vui mừng tán thưởng là trong quỹ từ thiện của bà còn cung cấp tư vấn pháp luật, thuê nhân viên học luật giúp đỡ miễn phí cho những du học sinh không nhận được đối xử công bằng bảo vệ quyền tố tụng.

(1) Viện Công nghệ Massachusetts là một trường đại học nghiên cứu tư nhân ở Cambridge, Mỹ và được xem là một trong những trường đại học có uy tín nhất trên thế giới.

Khi tôi quan sát bà, bà đồng thời cũng quan sát tôi, sau đó, khẽ nhướn mày lên: “Lâm Tứ Nguyệt, có phải chúng ta đã gặp qua ở đâu không ?”

“Đúng ạ, bà đã từng trao học bổng cho tôi, tôi là sinh viên ngành Y học viện Lewis.” Tôi mỉm cười lễ phép, đối với bà, trong lòng tôi vô cùng cảm kích, chính nhờ vào học bổng của bà, tôi mới có thể yên tâm theo đuổi việc học.

“Nói vậy ra, chúng ta rất có duyên nhỉ.” Bà cười lên, gạt bỏ biểu cảm gương mặt mang thương hiệu Lam Trinh Liệt. Thật tình mà nói, bà ấy và Lam Trinh Liệt nhìn không giống nhau, bà ấy rất xuất sắc, nhưng vẫn kém xa Lam Trinh Liệt.

“Lam Trinh Liệt giống bố. Thậm chí càng giống bà nội hơn, bà nội là một mỹ nhân Anh Quốc, thế nên, khi Trinh Liệt của chúng tôi chào đời mọi người đều cho rằng đó là một bé gái.” Đường như bà ấy nhìn ra suy nghĩ của tôi.

“Vậy bố của Lam Trinh Liệt nhất định là một mỹ nam rồi.” Tôi thấy bà ấy khẽ nhún vai nhắc đến Lam Trinh Liệt thì ý cười lan tỏa, so với trên tạp chí hay hình tượng xuất hiện trước giới truyền thông đều không giống nhau.

“Thế nên, mãi đến tận bây giờ tôi vẫn còn thương nhớ ông ấy khôn nguôi.” Bà ấy đến gần tôi một chút : “Lâm Tứ Nguyệt, chúng ta quay lại chuyện chính nhé, tôi hi vọng cô có thể quay trở về bên cạnh Lam Trinh Liệt, không thể cứ để mặc nó như vậy, thằng bé đó dạ dày không tốt, lại cứ ăn những thứ có tính kích thích, cứ tiếp tục như thế, vết thương của nó bao giờ mới lành. Tôi nghe quản gia nói khi có cô tình hình tốt hơn hẳn.”

“Tôi thật hết cách với thằng bé đó, bởi vì trong lòng cảm thấy hổ thẹn với nó, thế nên, tôi có hơi sợ nó, cô nhìn xem bình thường tôi luôn tỏ vẻ không gì là không thể, nhưng đó đều là do bị ép quá mức mà ra thôi.” Bà đưa tay day trán : “Những năm trở lại đây, đối với Lam Trinh Liệt, tôi là một người mẹ thất bại.”

Tiền mẹ của Lam Trinh Liệt đi rồi, tôi lặng lẽ đến tầng mười bảy, đứng một lúc ở cửa phòng 202. Tôi cảm thấy bản thân càng sợ hãi đi mở cánh cửa này hơn. Thế là, tôi lặng lẽ rút lui.

Tôi không đến nhà ăn dùng bữa, tự nói với mình những người có tiền sẽ tự có cách thôi. Tôi còn tự nhủ vết thương của tên nhóc đó đâu có quá nghiêm trọng. Tôi nhầm tính thời gian, đã đến đây được gần hai tháng rồi, còn bốn tháng nữa tôi sẽ rời đi, tôi muốn để tâm trạng thật bình tĩnh khi rời khỏi đây. Nhưng, ngày hôm đó, tôi lại nghe được một tin thế này, bệnh nhân phòng 202 do nhiễm trùng vết thương dẫn đến hôn mê bất tỉnh, đầu tôi nổ ầm một phát, liền xông ngay lên tầng mười bảy.

Tôi đẩy cửa phòng 202, Lam Trinh Liệt đang yên ổn ngồi ở đó. Nhìn thấy tôi cậu ấy ngẩn ra, tôi cũng ngẩn ra.

Tôi bước tới, hỏi cậu ấy đỡ chút nào chưa ?

“Uhm.” Cậu ấy trả lời qua loa.

“Vậy thì tốt.” Tôi đi về phía cửa.

“Chị đi đâu đó ?” Lam Trinh Liệt vội vàng xông tới, chắn ngang cửa : “Chuyện . . . chuyện hôm đó tôi có thể giải thích.”

“Không cần đâu, bạn của cậu đã nói với tôi rồi, hôm đó nói cậu như thế tôi xin lỗi.” Ngập ngừng một chút, tôi ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt khẩn thiết của cậu ấy.

“Vậy thì đừng đi, ở lại bên cạnh tôi.” Cậu ấy đưa tay lên má của tôi, thì thầm như những kẻ yêu nhau : “Alice, mấy hôm nay không có chị, tôi cảm giác mọi thứ đều lạc lõng.”

Những lời nói hoa mỹ ngọt ngào như mật, từ đầu lưỡi trôi xuống con tim, đó được gọi là mê hoặc. Một loại tư tưởng khiến bản thân chúng ta không cưỡng lại được. Tôi cũng không rõ sao mình lại đồng ý với cậu ấy. Lâm Tứ Nguyệt vẫn luôn bạc bẽo, Lâm Tứ Nguyệt vẫn luôn tinh táo, khắp người Lâm Tứ Nguyệt còn mang theo tầng lớp màu sắc nguy trang.

Tay cậu ấy vẫn đặt trên má của tôi, tôi vẫn đang ngược mắt nhìn xoáy vào cậu ấy. Tôi làm sao thế này, hai chúng tôi làm sao thế này ? Tôi quay người, né tránh tay cậu ấy, giọng của tôi có chút mong manh : “Nhưng, Lam Trinh Liệt, sau này cậu có thể thống nhất cách xưng hô với tôi được không, lúc thì gọi chị, lúc gọi Alice, có lúc là Lâm Tứ Nguyệt, khiến tôi có chút . . . lạc trôi .”

“Thế chị thích tôi gọi là gì ?”

“Hay cứ gọi là chị thôi, chẳng phải cậu nói vẫn luôn xem tôi như chị gái ư, vậy cứ gọi chị thôi.” Chị, đây là một danh xưng vô cùng an toàn, nó có thể

nhắc nhở tôi điều gì đó.

* * *

Bốn tháng nữa, tôi xem lịch, đây là khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi.

Buổi tối, Phương Hạo đang lên mạng, tôi nhớ ra chưa nhắc đến chuyện gặp được thần tượng của anh ấy.

“Phương Hạo, anh đoán xem, hôm trước tôi đã gặp ai?”

“Không đoán.” Chẳng thèm quay đầu, tiếp tục lướt web.

“Dung Như Xuân, người xếp sau The Beatles và xếp trước Lý Bạch.” Nói ra cũng thấy lạ, trong sáu đại thần tượng của Phương Hạo, ngoại trừ Dung Như Xuân ra, những người còn lại đều đã khuất.

“Dung Như Xuân.” Cuối cùng anh ấy cũng dừng lại : “Dung Như Xuân đó ư?”

“Là Dung Như Xuân đó không sai.”

“Nhìn xa hay cận cảnh?”

“Cận cảnh, còn là kiểu giao lưu cận cảnh.”

“Wow, Lâm Tứ Nguyệt, em ăn trứng thứ gì mà may mắn thế, lại có thể gặp được Big Boss nhà tôi.” Phương Hạo kích động rồi.

“Big Boss ? Câu này ý gì?”

“Lâm Tứ Nguyệt, em thật chẳng quan tâm tôi gì cả ? Ngay đến việc tôi làm ở tập đoàn Tài chính Phương Nam cũng không biết.”

“Tôi biết chứ.” Tôi thật sự vô tội mà.

“Em đứng bà cụ non, mù tịt thông tin về thời đại này”. Nói rồi lắc đầu than: “Em vẫn không biết ư, nơi hiện giờ em đang ở cũng thuộc về tập đoàn Phương Nam. Còn Tài chính Phương Nam chỉ là một bộ phận của tập đoàn Phương Nam, và lãnh đạo tối cao của tập đoàn Phương Nam chính là Dung Như Xuân, cũng chính là người đứng đầu trên kim tự tháp.”

“Thế anh nói với tôi những điều này có ích gì, tôi cũng đâu làm công cho bà ấy.” Nhìn bộ dạng khí thế hùng hục của Phương Hạo lúc này đây tôi cảm thấy buồn cười.

“Nói với em những điều này chỉ đơn giản muốn cho em biết rằng em vinh hạnh biết bao mới có thể tiếp xúc cận cảnh với bà ấy, nên biết là, tôi vào công ty đã hai năm rồi cũng chỉ gặp được bà ấy hai lần. Hơn nữa chỉ là nhìn từ xa, trong ngày kỉ niệm thành lập công ty, bà ấy đứng trên sân khấu, wow, khí thế bất phàm, khả năng thiên phú. Nói nghe xem, sao bà ấy lại gặp em?”

“Ồ, thì là . . . vì con trai của bà ấy.” Thấy anh ấy hiếm khi buồn chuyện, tôi không nhớ làm anh ấy mất hứng.

“Con trai ư?” Hai mắt đã bắt đầu phát sáng, xem ra, sức ảnh hưởng của thần tượng quá lớn : “Bối cảnh gia đình bà ấy rất thần bí, nghe nói bà ấy có đứa con trai, nhưng chưa bao giờ lộ mặt trước truyền thông, mọi người đều đoán rằng có phải từ nhỏ đã được đưa ra nước ngoài sinh sống, còn nghe nói từ nhỏ đã là một thần đồng. Lâm Tứ Nguyệt, tiết lộ một chút đi, con trai bà ấy có phải là kẻ ba đầu sáu tay?”

“Được rồi, dừng ở đây thôi, cứ tiếp tục như thế sẽ phá hủy nguyên tắc nghề nghiệp của tôi mất.” Tôi đẩy mặt Phương Hạo về trước màn hình, để tay anh ấy đặt lên chuột máy tính, sau đó, trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Về Chuyện Duyên Phận (3)

Khi tôi nhìn thấy cô gái đang ngồi gọt táo bên cạnh Lam Trinh Liệt, bỗng chợt nhớ đến một câu nói của người chủ trì chương trình Talk Show ở Mỹ : “Cuộc sống chính là một vở kịch xa phòng không có hồi kết thúc” Tôi không biết thượng đế thân yêu đang thương mến tôi, hay đang ghét bỏ tôi đây, thế nên đã sắp đặt cho tôi những chuyện duyên phận không kịp trở tay hết lần này đến lần khác.

“Chị Tứ Nguyệt, sao chị lại ở đây?” Cô bé nhìn tôi, trong sáng vô tư, thật giống một bé thỏ đáng yêu. Thì ra, Lợi Liên Ngọc chính là thỏ trắng nhỏ của Lam Trinh Liệt.

“ Hai người quen nhau ư ?” Lam Trinh Liệt có hơi bất ngờ.

“ Đúng vậy, thật trùng hợp quá nhỉ, chị ấy là chị Tứ Nguyệt của em, đã sống ở nhà em suốt một thời gian dài.” Như những trường đoạn kinh điển trong phim ảnh khiến các cô gái vui mừng không thôi.

“ Hơ, chị đã từng sống ở Thượng Hải ha, sao tôi lại không biết ?” Lam Trinh Liệt quay đầu sang hỏi tôi.

Thượng Hải ư ? Tôi bắt đầu thấy sợ hãi cái thành phố này, không biết ở thành phố này tôi còn phải đối mặt với những chuyện gì đây.

“ Liên Ngọc, chị cũng không ngờ sẽ gặp được em ở đây, hóa ra người bạn em nói hôm đó là Lam Trinh Liệt.” Tôi đã nói như thế.

“ Lam Trinh Liệt ? Chị đang nói đến Eric ư ? Hóa ra, tên tiếng Trung của Eric là Lam Trinh Liệt, nghe thật hay. Thế thì, người chị gái anh ấy nói đến chính là chị Tứ Nguyệt rồi. A, có hơi giống trong phim nhỉ.”

Tôi cũng cảm thấy thế. Một cuộc tương ngộ khiến người ta có chút ngượng ngùng, trong lòng tôi chất chứa quá nhiều chuyện, thế nên tôi không thể nào thân nhiên như cô bé. Thế nên, đến nụ cười cũng có vẻ xa cách.

Khi cô bé phải về, tôi nói với Lam Trinh Liệt : “ Tôi đi tiễn con bé.”

Tôi đưa Liên Ngọc đến hoa viên tôi thường tới. Chúng tôi trò chuyện về cuộc sống của nhau. Biết được cô bé đã là sinh viên năm ba.

“ Liên Ngọc, mọi người trong nhà vẫn khỏe chứ ?” Tôi nói với giọng rất tự nhiên.

“ Đều khỏe cả. Vẫn như trước khi chị rời đi, chỉ có bố vì chuyện của anh nên sức khỏe không tốt lắm.” Liên Ngọc khẽ thở dài.

“ Anh của em làm sao à ?” Tim của tôi chợt run lên.

“ Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là anh của em giấu bố chuyển ngành Tâm lý học. Cũng chính là nói, công ty của bố không thể trông mong gì ở anh nữa rồi.” Cô bé nói với vẻ bất lực.

“ Vậy anh của em vẫn khỏe chứ ?” Tôi khẽ nuốt nước bọt.

“ Anh ấy à, tốt không thể tả luôn, năm trước, em và mẹ đến Anh Quốc thăm anh, xem cuộc sống của anh, chẳng khác nào như cá gặp nước, anh còn nói nếu em và mẹ không ủng hộ, anh sẽ tùy hứng cưới luôn một cô vợ người nước ngoài nơi đó, xem như chết già ở Anh Quốc cho xong.”

Tôi hướng mặt về phía mặt trời, ngồi trên xích đu trong hoa viên, cảm giác thân thể mình lúc này đây hoàn toàn nhẹ tênh, dường như, tảng đá lớn đè nặng trong lòng bấy lâu nay đã được di dời, tôi đẩy mạnh mũi chân, để xích đu lên cao một góc 450, sau đó, cả người tôi hòa vào trong gió, để tâm tình cất giấu trong lòng cũng tan theo gió theo mây.

“ Chị, có chuyện gì vui ha ?” Nhón người lên, Lam Trinh Liệt đứng dưới xích đu nhìn tôi.

Tôi mặc kệ cậu ấy, tiếp tục đẩy xích đu, nhưng Lam Trinh Liệt lại nhảy phắt lên trên xích đu của tôi, trong chốc lát, chiếc xích đu nhỏ bé bỗng trở nên chật chội, tôi khó chịu lườm cậu ấy, muốn bước xuống, nhưng bị cậu ấy giữ lại.

“ Lam Trinh Liệt, Liên Ngọc đến kìa.” Tôi bất ngờ nói vào tai cậu ấy.

“ Ở đâu ?” Cùng lúc nói câu này, tôi bị cậu ấy đẩy xuống khỏi xích đu. Tay đập trên nền xi măng. Cảm giác có hơi khó chấp nhận, tôi tự cười nhạo mình, từ dưới đất bò dậy, tôi nghĩ, tay tôi trầy xước rồi, dưới cánh tay có hơi ran ran.

“ Lam Trinh Liệt, cậu không phải lo, cho dù Liên Ngọc có nhìn thấy cũng sẽ không hiểu làm gì đâu. Con bé không phải mấy cô nàng nhỏ nhen tiểu tiết.” Tôi đưa tay ra sau lưng, giằng cợt nói với cậu ấy.

“ Tôi . . . tôi không có ý đó.” Mặt cậu ấy sưng xia, nhưng trong lúc này đây tôi cảm giác có hơi vô vị tẻ nhạt. Lam Trinh Liệt của tuổi mười bảy cũng đã từng nói như thế.

“ Tôi biết rồi, cậu về phòng đi.” Tôi cho tay vào trong túi áo đồng phục. Khi tôi rời đi được vài bước, nghe thấy một tiếng “ Phịch” từ phía sau.

“ Chị, tôi cũng tự đẩy mình từ trên xích đu xuống này.” Lam Trinh Liệt nói không ra hơi.

“ Cậu điên rồi ư, cậu đừng quên, trên người còn có vết thương.” Tôi chạy về phía cậu ấy, đỡ cậu ấy từ dưới đất lên.

“ Nhưng có như thế, trong lòng tôi mới không khó chịu nữa.” Cậu ấy thẳng thắn nhìn tôi. Một tên ích kỷ hết chỗ nói. Mà bản chất con người đại khái cũng vậy thôi. Cũng như tôi, vẫn thường hay cầu xin thượng đế, cầu thượng đế giúp cho Lợi Liên Thành, rõ ràng biết không thể nào có chuyện như thế, mà cầu xin cũng chỉ đơn giản muốn khiến bản thân thấy trong lòng dễ chịu. Thế nên, tôi lấy tư cách gì đi cười nhạo cậu nhóc này đây ?

* * *

Liên Ngọc so với đám bạn thích ồn ào của Lam Trinh Liệt thì yên lặng hơn nhiều, cô bé hay ngồi bên cạnh Lam Trinh Liệt, dịu dàng lại ngoan ngoãn.

Mặc kệ bọn họ nói thế nào, cũng cứ cười nhẹ nhàng, đa tình mà yên ổn. Tôi nghĩ, đó chắc hẳn là điều bọn con trai luôn khát khao. Lam Trinh Liệt đối với Liên Ngọc dịu dàng hơn với những người khác. Cậu ấy ăn những món cô bé làm riêng cho cậu ấy, sẽ kịp thời ngăn cản đám bạn chọc ghẹo cô bé, cậu ấy sẽ dành thời gian để nghe cô bé nói về những chuyện ở trường.

Không biết đám người đó đã nói những gì, trong phòng dậy lên một trận cười rần rộ, tôi nhìn qua, mặt Liên Ngọc đỏ hồng, xem ra bọn họ lại trêu đùa cô bé. Còn Lam Trinh Liệt liếc nhìn Liên Ngọc, ánh mắt nồng nhiệt.

“Bọn họ thật xứng đôi nha, thỏ trắng nhỏ và báo đốm Châu Mỹ, Lợi Liên Ngọc là bé thỏ ngoan ngoãn, Eric là báo đốm Châu Mỹ tao nhã mà gai góc. Bọn họ đã hình dung hai người đó như thế.” Người nói chuyện với tôi là bạn của Lam Trinh Liệt, chính là anh chàng đã mặc sơ mi kẻ sọc trong lần gặp đầu tiên.

Tôi tập trung thu dọn đồ đạc, không màng đến cậu ta.

“Đề tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên William Sở Uy Liêm, rất chân thành muốn được làm bạn với chị.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, cậu ta giả vờ xấu hổ : “Biết ngay chị sẽ như thế, mẹ tôi họ Đới, Đới Phi Mễ, luôn tự cho rằng mình có liên quan đến gia tộc Diana (1), còn đặt cho tôi cái tên quá ám ảnh này.”

(1) Trong tiếng Trung, Diana được bắt đầu bằng từ Đới, Đới An Na (phiên âm là “Dài Ānnà”), Đới Phi (phiên âm “Dài fēi”) được hiểu như Công nương Diana.

“Cũng may, cậu không phải tên Anna.” Tôi nhặt nhẻo trả lời cậu ấy.

“Cái tên Anna đó mẹ tôi bảo để dành cho em gái, nhưng cũng may, em gái tôi vẫn chưa được sinh ra.” Sau khi nói xong, cậu ta tự bật cười. Không có hàm răng trắng đều, nhưng có hương vị của ánh nắng miền nam California, lấp lánh khiến cho lòng người ta sáng bừng.

“Chị.” Lam Trinh Liệt lên giọng kéo suy nghĩ của tôi quay trở lại, tôi mới ý thức được theo tiếng gọi của cậu ấy mọi người đều đang nhìn tôi.

“Hà có gì chị cứ đứng đó cười ngốc nghếch, William đã nói chuyện gì thú vị lắm sao?” Lam Trinh Liệt đứng tựa vào nơi đó, như cười như không : “Nói nghe thử xem.”

“Đúng là đã nói đến những chuyện thú vị.” Tôi cười với William, tỏ ý tôi phải đi rồi : “Nhưng tôi vốn không có ý định nói cho cậu nghe.”

* * *

Gặp được Lợi phu nhân vào lúc trời chập tối.

Tôi pha cho bà ly cà phê, bà ngồi ngay trước mặt, yên tĩnh nhìn tôi pha cà phê, đáng vẻ đó rất giống với Liên Ngọc.

“Tứ Nguyệt, mấy hôm trước nghe Liên Ngọc nhắc đến con, vẫn luôn muốn đến thăm, nhưng mấy hôm nay bận bịu quá, lần lựa mãi giờ mới đến được. Mấy năm nay con vẫn ổn chứ?”

Thời gian dần trôi, tôi đã hiểu biết thêm về người phụ nữ đang ngồi trước mặt, mọi người đã quen xưng hô với bà theo họ của chồng, nhưng từ trong thâm tâm bà vẫn luôn hoài niệm sâu sắc về khoảng thời gian thuộc về cô gái tên Mộ Mai, Lợi phu nhân có một cái tên nghe rất hay, Mộ Mai, Lý Mộ Mai.

Tôi trò chuyện với bà về những điều tai nghe mắt thấy trong mấy năm nay, bà ngồi bên cạnh yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng để lộ ra một vài ánh mắt ngưỡng mộ, đây là lần đầu tiên chúng tôi trò chuyện lâu như thế trong suốt gần ấy năm sống cùng nhau, cũng có thể là do đã hiểu nhau nên mới có thể trao đổi được.

Cuối cùng, bà nói thật đáng tiếc cho chàng trai tên Joe ấy, bà còn cho tôi biết Joe đã gửi ảnh đính hôn của chúng tôi về cho họ.

Hôm đó, tôi đã ngồi lại trong phòng nghỉ của mình cho đến khi màn đêm bao trùm.

* * *

Giữa tháng sáu, vết thương của Lam Trinh Liệt dần dần chuyển biến tốt, bắt đầu thử một vài động tác vận động nhẹ cho phần lưng.

Giữa tháng sáu, Tiểu Hồ gọi điện cho tôi, cậu bé nói cảm ơn tôi. Hôm đó, tôi cầm lấy điện thoại nói với những người trên xe : “Mọi người nghe thấy không? Tiểu Hồ nói cảm ơn tôi, cậu bé ấy đã nói cảm ơn tôi.”

Giữa tháng sáu, Lam Trinh Liệt bắt đầu chuẩn bị xuất viện.

Ngoài cửa sổ, bầu trời mây đen giăng mù mịt, đất trời mang một cảm giác muốn nghẹt thở khi mưa bão sắp ập đến. Lam Trinh Liệt đứng trước cửa sổ chậm rãi nói : “Ồ phương tây, có một cách ví von về tri âm tri kỷ, không phân biệt tuổi tác, không phân biệt giới tính, nhưng chỉ cần gặp được sẽ biết ngay, gặp được tri kỷ rồi sẽ không cô đơn. Tôi cảm giác, có lẽ chị chính là tri âm tri kỷ của tôi, cho nên, mới hết lần này đến lần khác dây dưa với chị. Lúc không tìm được chị ở sân bay Munich, chị có biết tôi hoảng loạn đến thế nào không? Trên hành tinh bao la rộng lớn này, bảo tôi phải đi đâu để tìm được chị, cũng may, trên hành tinh bao la rộng lớn này chúng ta vẫn còn gặp lại nhau. Duyên phận đúng là điều kỳ diệu . . . Chị, tôi cảm thấy trong cuộc

đời này, hai chúng ta sẽ không thể nào dễ dàng rời xa người còn lại.” Về sau, chúng tôi đều không thể ngờ đó lại chính là . . . lời tiên tri.

Sau cùng, Lam Trinh Liệt nói : “ Chị này, về làm hộ lý riêng cho tôi nha, được không ? Tôi không thích cứ phải chạy đến bệnh viện, tôi đảm bảo, tôi sẽ là bệnh nhân nhất mực nghe lời chị.”

Về sau, nghĩ lại giai đoạn đó, tôi bất giác than thở, tên nhóc này thật quá thích hợp với công việc chuyên gia đàm phán.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đi Dây Thép (1)

Thế rồi, tôi đã trở thành hộ lý riêng của Lam Trinh Liệt và cùng cậu ấy xuất viện.

Ngày hôm ấy, mấy cô nàng trong bệnh viện mặt ủ mày ê, lèm bèm than thở.

Ngày hôm ấy, Lam Trinh Liệt nắm tay Liên Ngọc đi phía trước, tôi và đám bạn của cậu ấy đi phía sau, mấy chiếc xe đua xé gió rầm rộ lướt trên đường phố nhộn nhịp của Thượng Hải.

Lam Trinh Liệt sống trong khu dân cư cao cấp, phong cách giống các dạng biệt thự, mỗi căn đều riêng biệt độc lập, trung tâm khu dân cư có hồ nước nhân tạo, hòn non bộ nước chảy, theo trường phái cảnh sắc Giang Nam, lung linh hoa lệ, vừa nhìn đã biết là từ bàn tay của những nghệ nhân bậc thầy. Nhưng nơi này lại cho tôi cảm giác phòng vệ nghiêm ngặt, như cảnh vệ sắp nghênh đại địch, cửa điện tử in chữ cái tiếng Anh, còn có camera ghi hình khắp nơi, thậm chí xe của đám bạn Lam Trinh Liệt cũng bị chặn lại không thể lái vào trong.

Tôi nhìn xem tài xế mở cửa xe cho Lam Trinh Liệt và người đàn ông ngồi trên ghế lái phụ, cảm thấy họ rất giống với hai từ vệ sĩ.

“Lam Trinh Liệt, sao tôi cứ cảm thấy hai người ngồi phía trước có hơi giống vệ sĩ.” Tôi nhỏ giọng hỏi.

“Họ chính là vệ sĩ không sai, nhưng, chị cũng đâu cần phải ngạc nhiên thái quá, thời buổi này người có tiền đều như thế cả, nói dễ nghe một chút là vì sự an toàn tính mạng bản thân, nói khó nghe một chút là đề ra về ta đây. Chị không cần quá để ý.” Điều bộ của Lam Trinh Liệt như đây là chuyện bình thường trong xã hội.

Sau khi xuống xe, Lam Trinh Liệt giới thiệu hai vệ sĩ của cậu ấy với tôi, cậu trai trẻ tên Tiểu Quang, người lớn tuổi là chú Lưu.

Nơi ở của Lam Trinh Liệt cho người ta cảm giác rộng rãi, sang trọng, theo gam màu lạnh. Phòng khách rộng lớn đặt một màn hình ti vi khổng lồ, sofa màu xám, thảm sàn màu trắng, trong tủ trưng bày tinh tế xếp đầy những mô hình pha lê. Cả không gian sử dụng gam màu chủ đạo là xám và trắng.

“Cậu sống một mình ư ?” Tôi nhìn khắp một lượt, chẳng có lấy một chút hơi người.

“Uhm, tôi và mẹ không sống cùng nhau. Mẹ sống ở nhà lớn, thật ra có sống cùng nhau thì một năm cũng chẳng gặp được mấy lần. Năm ngoái tôi mới về nước, thời gian ở Thượng Hải cũng không nhiều, cho nên, nơi này tôi cũng ít khi đến.”

Lúc này, một người phụ nữ trung niên từ trên lầu bước xuống, bà đi đến trước mặt Lam Trinh Liệt : “Thiếu gia, phòng đã chuẩn bị xong.”

“Chúng ta đi xem phòng của chị nhé.” Nói xong liền bước đến kéo tay tôi.

“Chờ chút, Lam Trinh Liệt, hình như tôi không nói sẽ sống ở đây.” Tôi ngừng lại.

“Sao chị không sống ở đây, ở đây phòng có mà đầy, sao không chịu sống ở đây hử ?” Cậu ấy nhăn mặt nhủ mày.

“Tôi đã có nơi ở của mình, thế nên, không cần sống ở đây.” Trong lòng tôi, không muốn sống ở đây, cũng không thể sống.

“Sống ở đây chẳng phải sẽ tiện hơn ư ? Chị không cần phải chạy đi chạy về mỗi ngày.”

“Dù sao, tôi cũng sẽ không sống ở đây.” Tôi né tránh ánh mắt bức người dữ dội của cậu ấy.

“Thế chị nói thử xem, vì lý do gì chị không sống ở đây ?” Cậu ấy theo sát sau tôi.

Cửa bị đẩy ra, đám bạn của Lam Trinh Liệt lần lượt bước vào, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Tứ Nguyệt, chị mặc đồng phục rất đẹp, không mặc đồng phục càng đẹp hơn. Nay các cậu, các cậu nói xem có đúng không ?” William đứng trong phòng khách, lớn tiếng nói, mọi người vừa hô hào vừa cười to, sau đó tôi mới nghĩ ra bọn họ đang cười cái gì, bức bối liếc nhìn bọn họ, đây là đám cậu ấm luôn khiến người ta đau đầu, tự phụ bất kham.

“Bộp” một tiếng vang lên, Lam Trinh Liệt cảm lấy chiếc mô hình pha lê trong tủ trưng bày tức giận ném xuống sàn, sau đó nói : “Mấy người các cậu, nghe rõ hết cho tôi, sau này không một ai được phép mang chị ấy ra bốn cột, nếu như muốn bản thân được sống yên ổn một chút. Còn nữa, William, phiên cậu sau này không nên gọi chị ấy Tứ Nguyệt, theo tôi thấy các người chưa thân đến mức đó đâu.”

Mọi người đều bị vẻ mặt nộ khí của Lam Trinh Liệt trấn áp, cũng là Liên Ngọc phản ứng nhanh. Cô bé đưa tay kéo Lam Trinh Liệt, nở một nụ cười ngọt ngào : “Sao lại nóng giận đến thế, bọn họ chỉ đùa chút thôi.”

“Đùa cũng không được, anh không cho phép. Vì đây là chị của anh.” Giọng Lam Trinh Liệt đánh gọn vang lên. Tôi rõ ràng nhìn thấy nét mặt Liên Ngọc hơi khẽ run, nhưng chỉ một thoáng đó lại khiến tôi như tỉnh mộng, rõ ràng vẫn cứ đang trốn tránh, đến cuối cùng sao lại trốn đến nhà cậu ấy thế này, nhất thời, tôi bỗng nhiên có cảm giác đang đi trên dây thép.

“Được rồi, tôi vốn không để ý chuyện bọn họ thỉnh thoảng mang tôi ra trêu chọc.” Tôi bước đến giữa họ : “Có điều, tôi là một người da mặt hơi bị mỏng, sau này, mọi người tha cho tôi nhé.”

“Đúng, đúng, đúng, nên chúc mừng thôi . . .” Cả đám người hô hào theo.

Mây tan mưa tạnh, tôi và Liên Ngọc ngồi trong phòng khách, nhìn xem đám người kia ai chơi bài thì chơi, ai lên lầu chơi game thì lên.

“Chị Tứ Nguyệt, chị nhất định cảm thấy em thích Eric là bởi vì ngoại hình của anh ấy nhỉ.” Ánh mắt Liên Ngọc nhìn Lam Trinh Liệt vô cùng dịu dàng, dạt dào tình ý : “Thật ra thì không phải, ban đầu anh ấy trong mắt em chẳng khác mấy món đồ pha lê trong tủ trưng bày, thỉnh thoảng sẽ vì tâm trạng có hơi động lòng mà đến thương thức, nhưng chẳng có ý nghĩa gì với em. Cho đến hôm sinh nhật anh ấy, em cũng không biết vì sao anh ấy lại nổi nóng như thế, anh ấy đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài, đem những thứ có thể ném đều ném hư hỏng cả, cứ một mình lặng lẽ đứng trước cửa sổ, nhìn bóng lưng anh ấy trong lòng em bỗng dâng lên sự khó chịu, chàng trai ấy nhìn có vẻ như đã có được tất cả những thứ mọi người hằng ao ước, nhưng đến ngày sinh nhật của mình lại chẳng có lấy một người thân bên cạnh, thế là em muốn ở lại bầu bạn cùng anh ấy, ít ra cũng có thể khiến anh ấy không cô độc như thế nữa, sau đó, em thấy trên sàn toàn là mảnh vỡ thủy tinh, em lại nghĩ em phải thu dọn chúng, nếu không, ngộ nhớ anh ấy giẫm phải bị thương thì làm sao đây, em cứ thế từng chút từng chút chìm đắm vào.”

Tôi đưa tay đặt lên tay Liên Ngọc, khẽ mát uơn uớt, đây là em gái tôi, đơn giản thuần khiết, có một trái tim vô cùng mềm yếu.

“Chị Tứ Nguyệt, đừng nghĩ em là cô gái tốt. Chị biết không, anh ấy vốn là người trong lòng của cô bạn thân với em, nhưng em không quản được trái tim mình, hết lần này đến lần khác cùng cô ấy tham gia vào các buổi tụ tập của bọn họ, rõ ràng biết như thế rất nguy hiểm, nhưng em không kiểm soát được mình, em nghĩ, chỉ nhìn thấy anh ấy từ xa xa thôi cũng được, nhưng có một hôm, anh ấy hỏi em có muốn làm bạn gái anh ấy không, em ngay đến suy nghĩ cũng không cần cứ thế ngốc nghếch gật đầu, lúc đó thậm chí em không hề nghĩ đến bạn của em sẽ có thể bị tổn thương, thế nên niềm vui hiện giờ của em được tạo dựng trên sự đau khổ của bạn em.” Liên Ngọc cúi thấp đầu : “Bạn em quen biết anh ấy trước, nhưng em . . .”

“Cô bé ngốc, tình yêu còn phải phân chia người đến trước kẻ đến sau gì đó ư, em là một cô gái tốt thế nên Lam Trinh Liệt mới thích em.” Tôi vuốt mái tóc cô bé, cô bé ngẩng đầu cười với tôi, nụ cười có hơi ngượng ngùng.

“Chị Tứ Nguyệt, Lam Trinh Liệt nhất định cũng rất thích chị, em ít khi thấy anh ấy nghiêm túc như vậy.” Nụ cười nở trên môi, nhưng lại không chạm được vào ánh mắt. Tình yêu sẽ khiến cho con người ta nảy sinh nhiều xúc giác nhạy cảm, ngay đến Lợi Liên Ngọc cũng như thế thôi.

“Uhm, nói thế nào nhỉ ?” Tôi liếc nhìn Lam Trinh Liệt đang ở bên kia : “Chị cảm thấy Lam Trinh Liệt rất dễ thương.” Xem đi, tôi lại gian dối nữa rồi.

“Dễ thương ?”. Xem ra, đến Liên Ngọc cũng cảm thấy tôi dùng cái từ này hình dung Lam Trinh Liệt có hơi khó tin, đôi mắt tròn tròn cả lên.

“Liên Ngọc, em vẫn chưa biết ư ? Chị và Lam Trinh Liệt sớm đã quen biết rồi.” Tôi đưa tay ví dụ một độ cao, chiều cao đó ước chừng khoảng một mét rưỡi : “Lúc chị quen biết Lam Trinh Liệt, cậu ấy chỉ cao bằng chừng này, một cậu nhóc bé con, khi đó, chị và cậu ấy đang ở Thụy Sĩ, cậu ấy bỏ nhà ra đi, vì không có tiền, nên cứ đi theo sau chị, lừa ăn vặt uống, khi đó, vì cậu ấy là người Trung Quốc, nên chị đã chiều cõ cậu ấy một chút, hiện giờ, cậu ấy tốt với chị, chắc là do cảm kích thôi.”

“Chuyện là như thế ư.” Lần này cả môi lẫn mắt cùng cười luôn rồi : “Hai người cũng thật thú vị.”

Tôi cực kì ghét cái kiểu giải thích hao tâm tổn sức thế này, nhưng cô bé trước mặt đây là em gái của tôi. Cô bé tha thiết yêu Lam Trinh Liệt, tôi tình nguyện gian dối vài câu không tổn hại đến ai.

Đợi sau khi Liên Ngọc rời đi, tôi thờ phào nhẹ nhõm. Xem ra, công phu gian dối vẫn chưa hề mai một. Trong lòng tôi lại tự cười nhạo bản thân. Đến khi tôi bình ổn tâm tư, quay đầu lại, nhìn thấy William đang dùng ánh mắt quan sát nhìn tôi. Rõ ràng, những lời chúng tôi nói khi nãy cậu ấy đều nghe thấy. Tôi đứng lên, cậu ấy ngăn tôi lại : “Nói vài câu nhé.”

“Tôi và cậu đâu có gì để nói.” Tôi thật cảm thấy chẳng có gì để nói với cậu ta.

“Lâm Tứ Nguyệt, chị là người phụ nữ thông minh, tôi rất muốn làm bạn với chị.”

Người phụ nữ thông minh ư ? Không, chỉ là người phụ nữ tinh táo đúng hơn, tinh táo để nhận biết có những chuyện có thể làm, có những chuyện không thể mà thôi.

* * *

Tôi thất thần ngẩn ra nhìn hộp thư trong máy tính, những tấm ảnh đồng nghiệp Hội Chữ thập đỏ chụp gần đây.

“Sao thế hử ?” Phương Hạo ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Thật sự nhớ bọn họ.” Tôi chỉ vào máy tính, sau đó, tôi trở nên u sầu : “Những tòa nhà cao tầng ở Thượng Hải này đã khiến cho tôi không thở nổi nữa rồi.”

“Xem ra, gần đây em đã gặp phải chuyện phiền lòng, công việc không thuận lợi ư ?” Đôi mắt như thấu kính của Phương Hạo đã nhìn ra tôi đang tâm hoảng ý loạn.

“Không phải mà, chỉ là tôi cảm thấy có chút vô vị mà thôi.” Tôi đưa mắt hướng lại vào màn hình máy tính : “Phương Hạo, cuối tuần chúng ta đưa Tiểu Hồ đi xem phim nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đi Dây Thép (2)

Vừa gõ cửa, tôi vừa sắm vai bà mẹ già : “Lam Trinh Liệt, chưa chịu dậy ư ? Lam Trinh Liệt, mau dậy đi. Lam Trinh Liệt, dậy đi nào, tôi phải thay thuốc cho cậu.”

Cửa đã bị đẩy ra, một cậu nhóc soái ca với đôi mắt ngáy ngủ và ba chữ không vui vẽ trên mặt : “Chị này, chị đúng là có hơi giống bà mẹ già rồi nha.”

“Quá khen”. Tôi bước vào trong, vén tấm rèm đang phủ kín mít cái cửa sổ sát sàn lên, ánh nắng theo nhau ùa đến, Lam Trinh Liệt đứng trong vùng ánh nắng ấy, mang theo thứ ánh sáng lấp lánh như thần mặt trời. Áo thun cotton màu xanh nhạt, quần dài giản dị màu đà, đẹp làm sao !

“Được rồi, tôi đợi cậu bên ngoài, cậu xong rồi xuống dưới nhé.” Tôi cúi đầu, từ bỏ ý định tiếp tục ở lại trong căn phòng này. Liên Ngọc có một câu nói không sai, Lam Trinh Liệt là món trang sức pha lê tinh tế lấp lánh trong tủ trưng bày, thỉnh thoảng sẽ khiến người ta động lòng, lúc này tôi chỉ là có hơi không cẩn thận động lòng một chút mà thôi.

“Lam Trinh Liệt, sao khi tắm cậu không cẩn thận một chút ?” Nhìn vết thương của cậu ấy, tôi than thở, vì bệnh ưa sạch sẽ của Lam Trinh Liệt, miệng vết thương liền lại rất chậm.

“Tôi cũng bó tay thôi, mỗi lần tắm tôi đã cẩn thận lắm rồi. Hay là, người làm chị này đây giúp tôi tắm ha.” Cậu ấy khẽ nháy mắt.

“Những chuyện này dù thế nào cũng đâu đến phiên tôi, chẳng phải có Liên Ngọc sao ? Nếu cậu muốn, tôi có thể ngậm ám chỉ với con bé.”

“Cậu còn không được. Chờ chút . . .”

Muốn rút lại không còn kịp nữa rồi, tay đã bị Lam Trinh Liệt một tay nắm chặt, tay còn lại cậu ấy kéo đồng hồ trên cổ tay tôi lên, tôi lúng túng nhìn cậu ấy, từ trong mắt cậu ấy lộ ra nét bi thương. Như là xót xa.

Cảm xúc u ám lan khắp trong tim : “Lam Trinh Liệt, chỉ là khi ấy tôi quá đau khổ, nếu không làm chút chuyện gì đó tôi nghĩ mình sẽ điên mất. Từ ngày mẹ rời xa tôi, tôi cứ luôn sống rất tiêu cực, khi ấy, thế giới đối với tôi mà nói vừa to lớn vừa phức tạp, tôi không biết mình nên đối mặt với nó thế nào đây, học cho giỏi thì đã sao nào ? Chẳng ai tán thưởng. Tôi ghét các mối quan hệ giao tiếp, tôi luôn xử lý không tốt, cuộc sống cứ trăm ngày như một. Nhưng, đến khi Joe xuất hiện, khắp người anh tỏa nắng, không nơi nào thiếu vắng anh. Anh như người thầy vô cùng nhẫn nại đã từng bước từng bước dạy bảo tôi, về chuyện cuộc sống, về chuyện tình yêu, về chuyện tình bạn, về mối tương tác giữa ánh nắng và bông hoa, về chuyện thế giới bên ngoài. Hết mực cẩn trọng từng chút từng chút đưa tôi đến với thế giới của anh. Thế nên, sự ra đi của Joe, đối với tôi, không đơn giản chỉ là mất đi tình yêu.”

“Khi ấy, tôi đau khổ tột cùng. Trinh Liệt, cậu không hiểu được đâu, cảm giác có dồn hết sức lực cả một đời cũng không bao giờ chạm đến được. Nhưng vẫn phải ở lại trên thế giới này, phải đối mặt với cuộc sống dài đằng đẵng.” Tôi cúi thấp đầu, tí mi vuốt ve chiếc đồng hồ trên tay, nó . . . đã rất cũ rồi, cũ đến không động dậy nổi nữa. Đó là chiếc đồng hồ điện tử bốn mươi lăm đô Mỹ.

“Chiếc đồng hồ đó của anh ấy ha. Có đôi khi tôi thật ngưỡng mộ anh ấy, mất rồi vẫn còn có một người nhớ nhưng si tình.” Cậu ấy kéo đồng hồ của tôi xuống, che lên chỗ vết sẹo : “Tôi chưa bao giờ ngờ đến Lâm Tử Nguyệt cũng sẽ làm những chuyện thế này.”

Không hiểu vì sao, lúc này đây Lam Trinh Liệt cười với tôi có vẻ khổ sở. Tôi cũng cười khổ lại như thế. Tình huống Liên Ngọc nhìn thấy được khi đến nơi là tôi và Lam Trinh Liệt đều lặng thinh không nói.

“Chị Tử Nguyệt, sao chị lại khóc ?” Liên Ngọc khom lưng xuống, chăm chú nhìn tôi.

Tôi đưa tay sờ lên trên mặt, đúng là đã khóc thật, thời gian này, tôi dường như đặc biệt thích rơi nước mắt : “Đúng ha, sao chị lại khóc ta. Không có gì

đâu, chỉ là chị đang nhớ đến một người khiến chị thấy ghét quá đi thôi.”

Liên Ngọc đưa tay ra ôm lấy tôi : “ Chị Tứ Nguyệt của em lại nhớ đến người đó rồi ư ?”

“ Đúng là có hơi nhớ anh ấy.” Đã rất lâu rồi không rơi nước mắt vì người ấy, Lâm Tứ Nguyệt đã rất lâu rồi không rơi nước mắt vì Joe Andy.

* * *

Đối với thân phận hộ lý riêng, tôi vẫn chưa quen lắm, nguyên nhân chủ yếu là quá rảnh rỗi, trừ mỗi ngày thay thuốc cho Lam Trinh Liệt một lần, giúp cậu ấy luyện tập một vài vận động thư giãn cơ bắp ra, phần lớn thời gian tôi có thể ngồi thờ thẩn.

Tôi bắt đầu mang từng cuốn từng cuốn báo bồi của Phương Hạo chuyển đến nhà Lam Trinh Liệt, đó đều là những cuốn sách tuyệt bản Phương Hạo gom về từ khắp nơi trên thế giới.

Tôi trốn trong phòng thư giãn trên lầu xem sách. Tôi rất thích nơi này, ở đây ngoài đặt một bàn Snooker (1) ra, còn thiết kế một góc thư giãn nho nhỏ, góc thư giãn dùng những dây leo thực vật tạo thành bức rèm thiên nhiên. Bên trong còn đặt một bộ ghế quý phi (2) , lúc này đang vào khoảng giữa hè, những dây leo thực vật trông xanh tươi mon mọn, tôi nằm trên ghế quý phi, đặt sách lên mặt, có cảm giác như phù sinh bán nhật nhân (3).

(1) Hay còn gọi là bàn bida lỗ.

(2) Ghế quý phi theo cách gọi từ đời nhà Hán, là một dạng ghế dài, chế tác tinh xảo, hình thái uy mỹ, bề mặt nhỏ hẹp, có thể ngồi cũng có thể nằm, thường dùng cho các cô gái ngày xưa nghỉ ngơi vào ban ngày.

(3) Một câu thơ trong bài《Đề hạc lâm tự bích》của nhà thơ Lý Thiệp đời Đường, ý nói hưởng thụ cuộc sống an nhàn.

Khi nghe tiếng chuông cửa, tôi vẫn còn đang trong trạng thái treo ngược cành cây.

“ Trinh Liệt.” giọng Liên Ngọc nhỏ nhẹ truyền đến.

“ Liên Ngọc,” ngáp ngừng một chút : “ Hay em cứ gọi anh là Eric.”

“ Sao thế, anh không thích ư ? Nhưng em thật sự rất thích cái tên Trinh Liệt này.”

“ Anh không muốn để quá nhiều người biết tên tiếng Trung của anh, chuyện này về sau anh sẽ giải thích với em.”

“ Nhưng chị Tứ Nguyệt không phải cứ gọi anh như thế ư ?”

“ Muốn chị ấy sửa có thể chị ấy sẽ không quen, Liên Ngọc, anh chưa nói với em, anh và chị ấy đã quen biết từ rất lâu về trước rồi.”

“ Em biết chứ, chị Tứ Nguyệt đã nói với em rồi, chị ấy nói lúc quen biết anh, anh chỉ mới bé xíu xiu, điệu bộ rất dễ thương, hay theo sau chị ấy lừa ăn gat uống, còn . . . Eric . . . uhm . . .”

Thiết nghĩ, Lam Trinh Liệt đã chặn cái miệng luyên thuyên liên hồi của cô bạn gái. Tôi nhắm mắt lại lần nữa. Mặc cho ngày tháng lặng trôi.

“ Ui, chị Tứ Nguyệt.” Liên Ngọc giật mình kêu lên.

Thật xui xẻo, hôn xong rồi đi thi tốt biết mấy, tôi đây làm chi. Tôi tiếp tục giấu khuôn mặt dưới cuốn sách, giả vờ ngủ say. Còn phát ra những tiếng ngáy khe khẽ.

“ Chúng ta đi thôi, đừng làm chị Tứ Nguyệt thức giấc.” Tôi nghĩ, cô bé là thỏ trắng nhỏ trong truyện cổ tích, còn tôi là bà ngoại sói.

Hai người đó cuối cùng đã rời đi.

Tôi cảm giác như mình đã ngủ rồi, lại có ai đó cứ bước tới, lấy đi cuốn sách trên mặt.

“ Được rồi, chị có thể ngủ dậy rồi ha .” Ai đó nói khẽ bên tai tôi, âm giọng như con gió nhẹ ngày hè.

“ Lại bị cậu nhìn thấu rồi, nhưng mà, cũng chẳng sao, Liên Ngọc tin là được rồi.” Tôi ngồi thẳng người lên.

“ Nhưng tôi lại có sao .” Lam Trinh Liệt ấn người tôi xuống khi tôi định đứng lên.

“ Cậu không xem tôi như kẻ cuồng xâm phạm đó chứ, cậu nên biết khi hai người đi vào tôi đã ở đây rồi, chẳng lẽ bảo tôi vào lúc then chốt lại đi nói với hai người ở đây còn con kì đà chưa được cắt đuôi này. Như thế, sẽ khiến em thỏ bé nhỏ của cậu ngưng chết đi mất.”

“ Ai bảo lúc chúng ta quen biết tôi chỉ bé xíu xiu, bé xíu xiu như thế vẫn có thể công người say là chị đây đi khắp con phố tìm nhà nghỉ ư ? Dễ thương, tôi dễ thương ? Lâm Tứ Nguyệt, tôi không thể ngờ được từ lúc nào chị lại trở nên thân thiện dễ gần đến thế. Xin hỏi, rốt cuộc chị nói như thế nhằm mục đích gì ?” Trong mắt Lam Trinh Liệt tỏa lửa.

“Mục đích ư ? Nếu như thế, là tôi đã nói về hai chúng ta quá thân thiết rồi thì phải. Thôi được, tôi có thể giải thích với Liên Ngọc chúng ta chỉ là quen biết thông thường.” Mục đích ? Tôi chưa bao giờ ngờ đến hao tâm tổn trí để rồi đổi lại được hai chữ này.

“Không phải đâu, tôi không có ý đó, chị biết rõ mà, tôi chỉ là ghét cái kiểu chị nói tôi như thế. Bé ? Dễ thương ? Mấy chữ này khiến tôi cảm thấy không vui.”

“Nói vậy, Lam thiếu gia cậu cảm thấy đã bị tôi phá hoại hình tượng trước mặt người trong lòng của cậu rồi ha, yên tâm đi, Liên Ngọc sẽ không vì những lời tôi nói mà yêu cậu ít đi tẹo nào đâu.”

“Người phụ nữ như chị thật biết cách khiến người ta nổi điên mà.” Lam Trinh Liệt lạnh lùng nói.

Vậy ư ? Từ lúc nào biết trở nên châm chọc thế này đây.

“Xin lỗi nha, tôi có hơi kích động.” Tôi đưa tay bực bội chà mạnh lên mặt : “Lam Trinh Liệt, tôi nói như thế là vì không muốn Liên Ngọc hiểu nhầm, cậu cũng biết những người đang yêu thường thích suy nghĩ lung tung, nếu như là người khác tôi cũng lười để ý, nhưng con bé là Lợi Liên Ngọc, một cô gái như con bé đáng để chúng ta vì con bé dốc chút tâm tư, kết quả như thế chẳng phải rất tốt ư ?”

“Tùy chị vậy.” Cậu ấy bỏ lại ba chữ này rồi đi mất, lúc đi cánh cửa đã bị ai đó bực bội đá cho một phát.

Buổi cơm tối hôm nay ăn có vẻ hơi khô sở, Lam Trinh Liệt trưng ra bộ mặt tôi đang khó ở, khiến mấy người bạn ở lại ăn chực không dám hó hé, khi điện thoại của tôi đổ chuông, mọi người nhất loạt nhìn về phía tôi, khiến tôi có cảm giác mình hơi bị giống . . . người ngoài hành tinh.

Tôi vội vàng ra phòng khách nghe điện thoại, là Tiểu Hồ gọi đến.

“Tứ Nguyệt,” Giọng trẻ con mềm mại của Tiểu Hồ vang lên : “Hôm nay bà ngoại đưa Tiểu Hồ đi nhà trẻ rồi.”

“Vậy sao ? Thật tốt quá, thế Tiểu Hồ thích nhà trẻ chứ, ở đó chơi vui không ?”

“Cũng được,” Giọng điệu rất ra dáng người lớn.

“Tiểu Hồ, có thích xem phim không, cô dẫn Tiểu Hồ đi xem ha.”

“Thế xem Harry Potter nhé, còn nữa, phải dẫn theo Phương Hạo.”

“Này này, này này . . .” Tôi kéo dài giọng cảnh cáo.

“Chẳng phải cô nói Tiểu Hồ có thể gọi cô Tứ Nguyệt, cũng có thể gọi Phương Hạo là Phương Hạo, nuốt lời ư ?”

“Không có, không có, tuyệt đối không có, sau này cứ thế.” Xem ra, anh nhóc này có hơi phản truyền thống rồi đây.

Ngắt điện thoại, tôi giật mình nhìn thấy Lam Trinh Liệt.

“Tiểu Hồ, không phải con riêng của chị đó hử ?” Đã nghe lén mà còn ra vẻ ta đây khí thế hiên ngang.

“Những vấn đề cá nhân không nhất thiết phải hỏi báo.” Tôi không thèm nhìn cậu ấy, học theo điệu bộ của ai kia, nghênh ngang rồi đi.

Về đến nhà, Phương Hạo thấy tôi có vẻ thần thần bí bí, hỏi : “Lâm Tứ Nguyệt, có phải em giấu tôi chuyện gì rồi ?”

“Gi cơ ?” Không biết do đâu, trong lòng tôi có hơi bất an, giống như có ai đó đang mở cánh cửa lòng ra vậy.

“Tôi không ngờ, Lâm Tứ Nguyệt cũng biết trở thành hộ lý riêng của người nào đó. Nếu không phải hôm nay tôi đến bệnh viện tìm em, có phải em vẫn muốn giấu tôi ?”

“Cái đó . . . cái đó chỉ là tạm thời. Phương Hạo, hiện giờ, tôi đang cần tiền, tình hình của dì tôi không được ổn cho lắm. Thế nên . . .” Tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh ấy.

“Cô ngọc này, cần tiền tôi có thể giúp em, nếu em không thích có thể không cần làm.” Phương Hạo đưa tay xoa đầu tôi, như người anh trai hết mực cưng chiều em gái. Trong lòng tôi dậy lên sự khó chịu, xem tôi đã nói những gì đây.

“Phương Hạo, đối tượng chăm sóc của tôi là Lam Trinh Liệt, con trai của Dung Như Xuân, bà ấy đã từng đến nhờ tôi.” Chân tướng cứ tạm xem là thế đi.

“Lam Trinh Liệt ?” Phương Hạo nhăn trán suy nghĩ.

“Là bệnh nhân khó tính trước đây tôi đã nói.”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đi Dây Thép (3)

Từ rạp phim bước ra, tôi và Phương Hạo nắm lấy tay Tiểu Hồ, thong thả bước đi dưới ánh đèn đêm trong thành phố nhộn nhịp, nhìn chúng tôi hiện giờ, ai cũng đều nghĩ rằng đây là một gia đình ba người.

Tôi nghiêng đầu về phía sau một chút, ra tín hiệu với Phương Hạo, anh ấy cảm nhận được ngay, cũng nghiêng người về sau một chút. Tôi đưa mắt ám hiệu với Phương Hạo nhìn xem Tiểu Hồ, lúc này đây, anh nhóc ấy đang mỉm cười, rõ ràng rất muốn cười, nhưng do lòng tự tôn nên cứ cố nhịn. Lúc này khi đang xem phim, vừa hay gặp được một gia đình ba người, bố mẹ còn rất trẻ, cô con gái xinh như búp bê. Cô con gái cười ha ha chào hỏi Tiểu Hồ, mẹ con bé hàn huyên với tôi : “ Anh chị cũng đưa con đến xem phim à ?” Cuối cùng, người mẹ đó còn nói, cả nhà ba người đều xinh đẹp, như một tấm áp phích quảng cáo.

Lúc đó, tay Tiểu Hồ đang nắm lấy tôi bỗng nhiên siết chặt. Trong lòng tôi hơi chua xót.

“Đúng vậy, vì Tiểu Hồ thích xem Harry Potter. Thế nên hôm nay vừa hay chúng tôi đều rảnh mới đưa thằng bé đi.” Thế giới của trẻ con rất đơn thuần, cứ xem như đang đóng kịch thì cũng sẽ vô cùng vui vẻ.

Phương Hạo cũng rất phối hợp, bé Tiểu Hồ lên vai, miệng cứ oang oang. Sau đó, Tiểu Hồ và bé gái kia đã liếc mắt đưa tình với nhau.

“ Phương Hạo, hay là, tôi sẽ làm mẹ nuôi Tiểu Hồ, còn anh làm bố nuôi Tiểu Hồ đi nha .” Tôi cảm thấy đây là một chủ ý không tồi.

“Đương nhiên được.” Không biết bao nhiêu lần, anh chàng tên Phương Hạo này đều nói với Lâm Tứ Nguyệt “Đương nhiên được.”, tôi từng hỏi anh ấy, sao lại tốt với tôi như thế, không ngờ vấn đề này lại khiến anh ấy nghĩ cả nửa ngày, sau đó anh ấy nói, ban đầu, chỉ muốn chọc ghẹo anh chàng Joe kia thôi, và cũng vì diện mạo của tôi vừa nhìn đã thích, rồi dần dần, dường như đã thấy quen luôn, sau đó, Joe ra đi, anh ấy càng muốn tốt với tôi hơn. Thế là, câu “Đương nhiên được” cũng tự nhiên thành câu cửa miệng.

“ Phương Hạo, bạn gái anh sẽ ghen đấy.” Tôi khẽ lắc đầu.

“ Bạn gái có hay không cũng được, nhưng Lâm Tứ Nguyệt không như thế.” Anh ấy làm ra vẻ hào khí ngút trời.

“ Hay là, anh dạy tôi cái bài tình nghĩa vô giá mà anh rất thích ấy đi, hôm nào, tôi gắn bộ răng giả vào rồi đến công ty anh, hát một bài trước mặt mọi người, thế nào ?”

“ Dạy ngay và luôn đây, tôi bảo đảm ngày mai em đã có thể đến công ty tôi.”

“Ồ ào chết đi được, hai người chỉ lo tỏ tình tán tỉnh, xem Tiểu Hồ là gì đây.” Anh nhóc Tiểu Hồ đã phản như thế khiến tôi cảm thấy lời nói có hơi đáng sợ.

“ Tứ Nguyệt, em nói xem anh nhóc này có khi nào là người kì quái không.” Phương Hạo và tôi đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng cười lên.

Tiếng thắng xe gấp gấp dừng lại bên cạnh chúng tôi, hai chiếc xe thể thao sang trọng bóng loáng khiến lòng tôi hơi chùn xuống, người từ trên xe bước xuống ai nấy cũng xinh đẹp lung linh, Lâm Trinh Liệt ở trong đám người đó, sơ mi màu xanh đậm, quần âu màu be, dáng vẻ nho nhã trời sinh cùng vầng trán lạnh lùng khiến cậu ấy trông như những bậc vương tử.

“Hô, hộ lý tỷ tỷ, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm cơ.” Người nói câu này là Tăng Hựu, nhỏ tuổi nhất trong bọn họ, con trai một vị quan chức tiếng tăm ở Thượng Hải.

“Hơ, đây là chị của Eric các cậu hay nhắc đó sao ?” Một cô gái bên cạnh lạnh nhạt lên tiếng.

“ Họ là ai thế, hộ lý Lâm chị đây không phải cũng học theo những minh tinh kia giấu kín chuyện chồng con đấy chứ ?” Những lúc như thế này đương nhiên không thể thiếu mặt William.

Tôi dám cược, lúc này trong lòng bọn họ nhất định đang âm thầm reo hò, mấy tên này ngày ngày chỉ lo thiên hạ chưa đủ loạn.

Tôi liếc nhìn Lâm Trinh Liệt, liền đụng phải cậu ấy cũng đang nhìn tôi.

“Thôi được, để tôi giới thiệu một chút, Phương Hạo, bạn của tôi. Lâm Trinh Liệt, khổ chủ (1).” Tôi chìa hai tay ra.

(1) Nguyên văn của tác giả là cổ chủ (phiên âm Gǔzhǔ), tức người thuê lao động làm việc cho mình. Khổ chủ (phiên âm Kǔzhǔ) là theo lời người dịch có thể hiểu là người chủ khiến tôi đau khổ.

Phương Hạo chủ động đưa tay ra với Lâm Trinh Liệt : “ Xin chào .”

Tay đơ giữa không trung, Lam Trinh Liệt chẳng thèm đáp lễ, dùng ánh mắt ngạo mạn tia Phương Hạo.

Tôi cảm thấy tức giận rồi đây, nhìn Phương Hạo có hơi ngượng ngừng thu tay về, tôi một tay kéo anh ấy, một tay ôm lấy Tiểu Hồ đi về hướng khác.

Từ đầu đến cuối, Lam Trinh Liệt không nói nửa lời.

“Chết tiệt, cái bọn con ông cháu cha, Phương Hạo, anh nhìn thấy rồi đấy. Bọn họ chính là kiêu ngạo như thế. Quý tha ma bắt, anh đưa tay ra làm chi, cậu ấy luôn tỏ vẻ ta đây, cậu ấy chính là người như thế. . .” Tôi đang ôm Tiểu Hồ, rất tức giận, lung tung lang tang nói những câu chính tôi cũng hiểu mình đang nói gì.

“Được rồi, Lâm Tử Nguyệt, tôi còn chưa tức giận thì em giận cái gì nà ?” Phương Hạo không thèm chấp nhất, đón Tiểu Hồ về bên mình.

Đúng ha, tôi đang tức giận chuyện gì đây ? Thời gian này dường như tôi rất dễ nổi nóng, cũng không biết nóng vì những chuyện gì.

Đến đêm, Lam Trinh Liệt gọi điện cho tôi, giọng miên man, như con gió đêm hè.

“Tôi xin lỗi, đã khiến chị mất mặt, Phương Hạo chính là cái người Phương Hạo là Phương Hạo khi ấy ư ?” Nhớ lại ban đầu, cậu ấy hỏi tôi Phương Hạo là ai, tôi đã nói Phương Hạo là Phương Hạo. Tôi gần như đã quên mất, nhưng tên nhóc ấy vẫn còn nhớ, nhưng bởi vì vẫn ghi nhớ nên khiến tôi nảy sinh hoảng sợ. Tôi không thể nào quên vào mấy ngày trước người phụ nữ tên Dung Như Xuân đã nói với tôi, Lâm Tử Nguyệt, thằng bé ấy rất thích cô, nó xem cô như chị gái ruột của mình. Cô Lâm là người thông minh, những chuyện tiếp theo chắc đâu cần tôi phải nói ra. Bà ấy nói rất nhẹ nhàng, nhưng sao tôi lại không hiểu được kia chứ. Thế giới của những người có tiền quá ư phức tạp, luôn đầy rẫy sự nghi ngờ. Những qui tắc của thế giới đó tôi sớm đã thấu hiểu, nhưng sao trong chốc lát tôi lại quên thế này ?

“Phương Hạo rất quan trọng với chị ư. Cho nên, anh ấy là bạn, tôi là khổ chủ.” Tiếng thờ dài ừ rử đầu bên kia càng khiến tôi thêm thương cảm không nói nên lời, tuổi tác còn trẻ thế kia, sao lại phát ra tiếng than thở như ông già lắm cảm thế chứ.

“Trinh Liệt, cậu biết là trong lòng tôi cậu vẫn luôn không phải khổ chủ. Có những lời tôi nghĩ không cần nói cậu cũng hiểu được mà.”

“Thật thế ư ?”

“Thật thế đấy, Trinh Liệt.” Trong bóng đêm, trái tim của tôi và nó nặng nề như nhau, cũng không biết vì sao lại nặng nề như thế.

* * *

“Lam Trinh Liệt, dậy đi thôi.” Bài ca muôn thuở.

Sau giờ trưa, theo lệ cứ đến phòng thư giãn, nghe những bài nhạc xưa, những bài đó cũng là do Phương Hạo sưu tập, lạ ở chỗ hầu như Phương Hạo thích gì tôi cũng đều thích, thế nên, khi ấy, Joe mới hay xoắn xít nhảy cẫng lên.

Lam Trinh Liệt bước tới, cứ thế ngồi xuống bên chân tôi.

“Đang xem sách gì đấy ?” Cậu ấy cứ thế giật lấy cuốn sách trong tay tôi : “Thiên văn học, wow, không ngờ chị cũng có sở thích này ?”

“So với mấy cuốn văn học, tôi càng thích hình minh họa hơn, đặc biệt là bức mây ảnh dải ngân hà, nó đẹp như một giấc mơ.” Từ chỗ tôi hướng ra, có thể nhìn thấy một nửa bầu trời xanh thẫm. Ranh giới giữa ngày và đêm, một bên trắng một bên đen, che giấu tâm tư của mỗi người.

“Cuốn sách này là của Phương Hạo ?” Lam Trinh Liệt cầm cuốn sách hỏi tôi.

Phương Hạo kì nhân, có cái tật hay thích để thương hiệu đại danh của anh ấy lên đồ sưu tập được, ám chỉ đánh dấu chủ quyền của riêng mình.

“Không chỉ cuốn sách, đến những bài nhạc này cũng của anh ấy.”

“Thời gian hai người quen biết được bao lâu ?”

“Khi tôi hai mươi tuổi đã quen biết anh ấy, khi đó, anh ấy sống trong nhà của Joe, chúng tôi là bộ ba. Nhưng tôi vẫn luôn là kẻ bị hai người họ bỏ lại.”

“Hai người họ đều là dân chân dài, thông thường đi đâu được một lúc là y như rằng tôi bị rớt lại phía sau, có biết vào ngày Black Friday (2) chúng tôi thường làm thế nào không ? Joe công tôi, Phương Hạo vác túi xách, vừa mở cửa, chúng tôi đã ulla vào trong cửa hàng.” Tôi nhắm mắt lại, dường như, tôi nhìn thấy dòng người đen kịt, một loạt các loại hàng hóa. Còn tôi ở trên lưng của Joe vui vẻ tán thưởng.

(2) Là ngày thứ sáu ngay sau Lễ Tạ Ơn (ngày Lễ Tạ Ơn rơi vào ngày Thứ Năm lần thứ 4 trong tháng 11 ở Mỹ, cho nên Black Friday rơi vào khoảng ngày 23-29 tháng 11) và được coi là ngày vàng mở hàng cho mùa mua sắm tấp nập nhất ở Mỹ. (Nguồn wikipedia)

Mở mắt ra tôi chạm phải đôi mắt nhấp nháy của Lam Trinh Liệt và một tia hỗn loạn chưa kịp che giấu, cùng lúc đó còn có tiếng bước chân dồn dập, khi tôi còn chưa kịp định thần lại, cuốn sách trên tay Lam Trinh Liệt đã chụp lên ngực tôi, đám người đó cũng đã xuất hiện trong khu thư giãn chật hẹp.

“Các cậu đến nơi này làm gì ?” Lam Trinh Liệt hỏi đám bạn cậu ấy với giọng cộc cằn.

“Bọn này định chơi một ván Snooker. Đáng tiếc, Eric cậu không chơi được, hay là, cậu làm trọng tài ?” Mấy người bọn họ ai nấy đều khởi động tay chân, hào hứng xông trận.

“Các cậu suốt ngày cầm ở nhà tôi không thấy buồn chán ha, biến đi, biến đi, ai cho các cậu chơi Snooker.” Lam Trinh Liệt mắt kiên nhẫn xua tay vào đám bạn của cậu ấy, kéo đám người đó rời đi.

Đội mấy người họ đi rồi, khi tôi lấy sách ra, trong lòng sùng sò, lại vội vàng nghĩ đến biểu cảm lúc nãy của Lam Trinh Liệt, một cảm xúc không nói nên lời bắt đầu lan tỏa. Bởi do không thích, tôi đã tắt điều hòa, hôm nay tôi lại mặc váy áo rồi, vì ham hồ mắt mẽ, tôi đã cời phẳng chiếc sơ mi ngoài. Thế nên, hiện giờ tôi chỉ mặc một chiếc áo lá con, cổ chiếc áo lá con có hơi sâu, khoảng bị lộ ra có lẽ là khoảng bọn đàn ông thích nhất, thoát ần thoát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đi Dây Thép (4)

Thứ năm, sau khi từ bệnh viện trở về sắc mặt Lam Trinh Liệt cau có. Tôi bước tới nở một nụ cười rất thân thiện, đúng vậy, hiện giờ tôi hơi e ngại tính đa nghi của cậu ấy. Cái tên này, cũng không biết vì sao mấy hôm nay tâm tình có hơi không ổn định.

“Sao rồi hử ? Vết thương chắc không có gì nghiêm trọng ha. Bác sĩ nhắc nhở gì cậu không?”

“.....”

“Trinh Liệt, hay là, mấy hôm nay Liên Ngọc lạnh nhạt với cậu ?” Mấy hôm nay tôi vẫn luôn không nhìn thấy cô bé.

“Hừ.” Cậu ấy phát ra một tiếng hừ lạnh lùng : “Con gái các người chỉ nghĩ được vậy thôi.”

“Ok, cậu muốn nói thì nói, không nói thì thôi.” Lòng kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn mà.

“Ờ thì, hôm nay ở bệnh viện tôi nghe được một tin đồn kì cục, bọn họ nói chị đang sống chung với đàn ông.” Khi tôi bỏ đi được vài bước, cậu ấy bực bội nói.

“Người đàn ông đó là Phuong Hạo, tôi hiện đang sống trong nhà của Phuong Hạo mà.” Hơ, trong bệnh viện đang đồn đại Lâm Tứ Nguyệt sống chung với đàn ông, hơn nữa, mấy cô nàng trong bệnh viện có vẻ rất thích bình luận những chủ đề này, bọn họ gọi người thứ ba là tiểu tam, đầu tay đôi là PK, còn có một số từ cho đến giờ tôi cũng không hiểu hết được nghĩa bóng gió. Chỉ cần nói đến những chuyện này hai mắt của họ sẽ luôn sáng rực rỡ.

“Chị đang sống chung với đàn ông thật ư, chẳng trách nói thế nào chị cũng không chịu sống ở đây, ra là thế.” Lam Trinh Liệt ở phía sau nhất định là đang nhú mày, khi nói những lời khinh miệt cậu ấy luôn có thói quen nhú mày.

“Lam Trinh Liệt, tôi không hiểu sao tôi lại phải giải thích với cậu những chuyện này.” Tôi quay đầu lại : “Tôi nói tôi chỉ sống nhờ trong nhà Phuong Hạo, hơn nữa, tôi cũng không cảm thấy có gì không thỏa đáng, chúng tôi chỉ đang tiếp tục hình thức chung sống như khi còn ở Mỹ, chuyện ai nấy làm, thì thoảng cùng nhau chơi, chỉ thế thôi.”

“Cùng nhau chơi ? Chơi kiểu gì hử ?” Lam Trinh Liệt từng bước từng bước ép sát tôi, tôi vô thức lùi về phía sau, đúng vậy, bọn họ đã hình dung rất đúng, Lam Trinh Liệt cực kì giống báo đốm Châu Mỹ, toàn thân cậu ấy lúc này bộc phát khí thế hung hãn bức người như đó chính là bản năng.

“Chơi . . . ơ . . . chơi kiểu gì ư ?” Trong đầu tôi hơi bị rối rắm : “Chính là cái kiểu cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim các thứ ấy. Lam . . . Lam Trinh Liệt, tôi và Phuong Hạo chỉ là bạn tốt.”

Quý tha ma bắt, hiện giờ tôi giống như đang giải trình với người yêu chuyện thị phi với người đàn ông khác.

“Chỉ là bạn tốt, vậy được, tôi tin chị.” Quý ngài báo đốm cười nhả nhặn : “Lâm Tứ Nguyệt, tốt nhất chị đừng có lừa tôi.”

Chuyện gì thế này, đúng là quý tha ma bắt, đừng nghĩ, đừng nghĩ gì nữa cả. Đây chỉ là tình huống bất ngờ, không cần bận ngữ.

“Đi thôi, đi ăn cơm với tôi, đói muốn chết rồi đây.” Sắc mặt Lam Trinh Liệt thay đổi còn nhanh hơn siêu nhân biến hình, kéo tôi rời đi.

Những ánh mắt của quý ông quý bà ăn mặc hợp thời trang đang dùng bữa trong nhà hàng như có như không khiến tôi cảm thấy hơi bị dưng tóc gáy. Cũng đúng thôi, ở những nơi cao cấp thế này, tôi chỉ với chiếc sơ mi trắng, quần lửng, có vẻ như quá lạc lõng, nhưng, tôi cũng đâu ngờ Lam Trinh Liệt sẽ đưa tôi đến đây. Ban đầu, tôi cũng không cảm thấy có gì không ổn, nhưng hiện giờ, dưới cái nhìn của những người kia, tôi cảm thấy mình như đứa trẻ phạm lỗi.

“Này, ăn nhanh chút.” Tôi thò thè với Lam Trinh Liệt, nhưng cậu ấy vẫn cứ kinh với tôi, chậm rãi từ tốn thưởng thức món ngon, vừa hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của chị em phụ nữ.

“Chị không ăn à?” Cuối cùng cậu ấy cũng ngó ngang đến tôi.

“Dưới ánh mắt ác liệt của mấy người phụ nữ kia, tôi nuốt không trôi.” Ánh mắt của mấy cô nàng kia từ đầu đến cuối đều như nói, con nhỏ quê mùa ấy là cây đinh gì.

Lam Trinh Liệt biếng nhác nhìn một lượt xung quanh, tính tiền xong kéo tôi chuẩn bị rời đi.

Ra đến cửa nhà hàng chúng tôi chạm mặt Liên Ngọc, cô bé và một cô gái khác đang cứ thế bước tới, lúc nhìn thấy chúng tôi thì ngạc nhiên, đứng khựng lại, cuối cùng, dời ánh mắt dừng lại trên tay tôi, ý thức được tay của tôi đang bị Lam Trinh Liệt nắm lấy, tôi vội vàng giật ra. Nhưng lại giống như đang có tật giật mình. Hành động này, rõ ràng đang không có gì lại thành ra như có gì đó.

“Liên Ngọc, em cũng đến đây ăn cơm?” Tôi nhạt nhẽo hỏi một câu trớt quớt.

Liên Ngọc không đáp, ngược lại cô nàng da trắng tron bên cạnh lại giành nói: “Eric, dạo này sao anh không đến tìm chúng tôi?”

Một cuộc hội ngộ ngượng ngùng.

* * *

Tôi ngần ra ngồi trước máy tính, vốn định trả lời email, nhưng cuối cùng thành ra thần thờ. Có chút phiền, nhớ đến Liên Ngọc. Ánh mắt đề phòng đó khiến tôi cảm thấy không thoải mái.

“Tứ Nguyệt, thơ với thần gì đó, có người tìm.” Phương Hạo bước vào.

“Lam Trinh Liệt, sao cậu lại xuất hiện ở đây?” Lam Trinh Liệt đang đứng đó, chẳng ăn nhập gì với căn phòng khách chật hẹp.

“Đó là phòng của chị?” Lam Trinh Liệt đưa tay chỉ, nơi tôi vừa từ đó bước ra.

“Không phải, là phòng của Phương Hạo.” Tôi vội vàng tiếp lời: “Tôi vừa ở trong phòng anh ấy lên mạng, tôi không có máy tính, anh ấy cũng không thích xài notebook.”

“Trà hay cà phê đây?” Phương Hạo ở một bên thò đầu ra.

“Cà phê được rồi.” Sợ tên thiếu gia cao quý nào đó sẽ lựa chọn không hỏi đáp, tôi vội vàng lên tiếng. Vừa nói xong liền bị một lực kéo lôi ra ngoài.

“Cậu làm gì thế hử?” Bị Lam Trinh Liệt lôi ra khỏi phòng, tôi có hơi ù ù cạc cạc.

“Chị ăn mặc như thế ban đêm ban hôm điểu hành trước mặt một tên đàn ông.” Tôi tự nhìn lại mình, áo thun rộng, quần đùi, có gì sai đâu ta.

“Chị không có quần dài ư?” Cậu ấy có vẻ hậm hực.

“Có, nhưng đó đều để dành khi đi công tác, ở nhà mặc không thoải mái, không thích.” Lời vừa nói xong, cậu ấy lại kéo tôi đi về phía cầu thang.

“Lam Trinh Liệt, cậu bị sao thế, rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu? Tôi còn chưa nói với Phương Hạo tiếng nào...”

Cứ như thế, cậu ấy lôi tôi lên xe, nói với Tiểu Quang: “Đến trung tâm thương mại.”

Xe dừng ngay trước cửa trung tâm thương mại, Lam Trinh Liệt chỉ vào tôi nói: “Lâm Tứ Nguyệt, chị ngoan ngoãn ngồi yên trong xe cho tôi.” Cậu ấy tự đưa theo Tiểu Quang vào trong.

Mười hai giờ, tôi ngồi trong phòng mình ngẩn ra với một đống đồ, đó đều là Lam Trinh Liệt cố nhét cho tôi. Nào là máy notebook, rồi mấy bộ đồ mặc nhà, những bộ ấy sờ vào rất dễ chịu, nhưng bộ nào cũng như bộ nấy đều là áo tay dài quần dài.

Ngã người lên trên giường, lấy chăn trùm lên mặt. Đứng nghĩ, đứng nghĩ nữa, Lâm Tứ Nguyệt, đừng nghĩ đến những hành động bất bình thường của tên nhóc ấy nữa, đừng nghĩ đến đằng sau những chuyện tên nhóc ấy làm có tâm tư gì. Cứ xem như em trai tặng quà cho chị gái, tên nhóc ấy chẳng phải đã nói tôi là chị gái của cậu ấy ư. Cứ cho là như thế đi.

* * *

“Trinh Liệt, vết thương của cậu sắp khỏi hẳn, tôi thấy cậu nên đổi hộ lý thông thường được rồi.” Lúc thay thuốc cho Lam Trinh Liệt, tôi đã hết sức lựa lời nói.

“Sao thế? Chê cái tên bị chứng hưng phấn này ha.” Sao thế, là câu cửa miệng của Lam Trinh Liệt. Tôi cực kì ghét, qua cái miệng của Lam Trinh Liệt nó luôn mang đậm một sắc thái riêng.

“Thôi đi, không nói nữa.” Đến đây được hai tuần rồi, nhưng tôi càng ngày càng thấy bất an, mấy ngày gần đây Liên Ngọc không đến, đám bạn của Lam Trinh Liệt cũng không đến, thời gian tôi và cậu ấy tiếp xúc càng nhiều hơn, cùng ăn cơm, cùng nghe nhạc, cùng xem CD, Lam Trinh Liệt có vẻ thay đổi

khắc trước, như hiện giờ, cậu ấy sẽ chọn một nơi sát tường để tôi thay thuốc cho cậu ấy, vì sát tường nên không gian chật hẹp, vết thương của cậu ấy lại ở phần lưng, cho nên mỗi lần quần băng sẽ tạo nên một tư thế rất ư mờ ám, cứ như tôi chủ động ôm cậu ấy vậy. Nếu như chuyện xảy ra trước đây, có lẽ tôi sẽ nói với cậu ấy, nhưng hiện giờ tôi phát hiện . . . tôi không dám.

Hơi thở của cậu ấy khẽ lướt qua tai tôi, khiến tôi có hơi tâm hoảng ý loạn, rồi hiện giờ cậu ấy lại dùng cái giọng vô cùng dịu dàng gọi tôi.

“Tứ Nguyệt !”

“Hử.” Tôi nghiêng đầu qua. Trường đoạn rất ư lãng mạn trong phim tình cảm thuần khiết xuất hiện rồi đây, môi vô tình chạm môi, nhưng tôi đã sớm qua rồi cái tuổi ngây thơ, cũng không còn cảm xúc như con nai vàng ngơ ngác. Ngẩng đầu lên, tôi hỏi : “ Chuyện gì đây ?”

“Gi đây . . . cái gì chuyện gì đây ?” Lam Trinh Liệt ngược lại rất hốt hoảng : “ Khi này . . . khi này không cần thận chạm vào thôi.”

“Tôi đương nhiên biết là không cần thận mới chạm vào.” Tôi thu dọn xong mọi thứ : “ Tôi muốn hỏi cậu khi này gọi tôi có . . . chuyện . . . gì ?”

“ Khi này ? Tôi quên rồi.”

Tôi không biết nên hình dung Lam Trinh Liệt lúc này như thế nào, ánh mắt quá ư phức tạp, giống như kinh ngạc, giống như lúng túng, giống như hốt hoảng, còn có hơi giống như không thể tin được. Tóm lại, tôi nhìn không thấu.

Sau hôm đó, mọi thứ dường như trở về trạng thái vốn có, Liên Ngọc bắt đầu thường xuyên thể hiện nụ cười tươi như hoa của cô bé, đám bạn của Lam Trinh Liệt cũng bắt đầu lấp đầy căn nhà vốn lạnh lẽo này. Tôi cũng bắt đầu có thời gian thanh tĩnh xem sách của tôi, nghe những bài nhạc xưa.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cử Hành Tây Bên Kia Đại Dương (1)

Vào cuối tuần, nhà của Lam Trinh Liệt vẫn rất náo nhiệt, tiếp xúc nhiều rồi tôi mới biết trong nhóm đó có không ít người là sinh viên. Trong phòng khách vô cùng rôm rả, bọn họ đang thảo luận một bộ phim Châu Âu vô cùng được vinh danh. Nội dung nói về một nam sinh thiên tài đã yêu phải vợ người thầy giáo của mình, trong khi đó, khoảng cách tuổi tác giữa hai người họ đến mười mấy năm.

“Tình yêu như thế, trên đời này có sao?” Một cô nàng khá kích động đứng thẳng người lên : “ Các chàng trai, có dám yêu như thế không hả ?”

Sau đó, mọi người mồm năm miệng mười bắt đầu thảo luận.

“ Chuyện này có hơi lố bịch, cứ nghĩ khi mình vẫn còn là một phôi thai, người kia đã biết đi biết nói, thậm chí còn đã đến trường, đến lúc mình được đến trường, có khi người kia đã bước chân vào xã hội, còn khi chúng ta mới vừa hiểu biết về mối quan hệ nam nữ, người kia chắc hẳn đã là vợ người ta, thậm chí còn được lên chức mẹ, ngày tháng sau này, khi hai người cùng già đi, đến lúc tản bộ trong công viên, sẽ có người hỏi rằng đây là vị trưởng bối nào của mình, chỉ nghĩ thôi đã thấy hoang mang.” Đồng chí Tăng Hựu thao thao bất tuyệt.

“Eric, anh cũng sẽ cho rằng như thế chứ ?” Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, tôi chưa bao giờ ghét giọng nói ấy đến thế, bởi vì giọng nói ấy xuất phát từ Liên Ngọc. Lam Trinh Liệt, nhìn xem cậu đã làm ra những chuyện gì đây, khiến cho một cô gái hiền lành tiềm ẩn phải chứng bệnh nghi ngờ đồ kị.

“ Cũng có thể !” Lam Trinh Liệt ngồi đó, thong thả nói, tư thế ưu mỹ.

Có nỗi đau nho nhỏ lướt qua trong tim, có lẽ, đó gọi là vết thương, tôi nhìn xem tay của mình, gương mặt tôi ánh lên trên chiếc vòng pha lên trên tay, nụ cười có vẻ ủ rũ.

“Lâm Tứ Nguyệt, hộ lý Lâm Tứ Nguyệt.” Bên đó, có ai đang gọi tôi, là William : “ Chị đến lâu chưa ?”

“Đến được một lúc, trên lầu hết nước rồi.” Tôi nhìn đám người đó, nhàn nhạt nói.

“Lâm Tứ Nguyệt, thế chị nhất định đã nghe thấy những lời chúng tôi vừa nói .” William đi về phía tôi.

Tôi khẽ gật đầu.

“Vậy chị thấy những lời chúng tôi vừa nói thế nào ?”

“Theo tôi thấy, đó chỉ là một bộ phim thôi, mọi người không cần quá nghiêm túc như thế.”

“Giả như . . .” William bỗng nghiêm túc nói : “Giả như chị là vợ của người thầy giáo kia, chị sẽ chọn cậu học sinh ấy chăng ?”

“Không đâu, chọn cậu học sinh ấy chẳng khác nào tự chọn một con đường gian nan, không chỉ phải đối mặt với những chất vấn thể tục, còn có khoảng cách về tuổi tác rành rành ra đó, mà tôi, không đủ sức để đối mặt với những con đường khó đi nữa rồi.” Tôi bình tĩnh nói, nói cho chính mình nghe.

Tôi đưa mắt nhìn gương mặt Liên Ngọc, cô em gái thân yêu, bây giờ, em có thể yên tâm rồi nhé ?

“ Thế nếu cậu học sinh đó là tôi thì sao ? ” William cười ha ha.

“ Cậu hả ? Thế thì tôi càng không cần phải suy nghĩ.”

“ Ai lại nói như thế.”

“ Thế giới của các cậu với tôi mà nói quá phức tạp, so với con đường gian nan, tôi càng ghét con đường phức tạp hơn.” Các cậu, đúng thế, không phải cậu mà là các cậu. Lâm Tử Nguyệt có một thói quen xấu, mỗi khi bị tổn thương sẽ lập tức bung ngay lớp vỏ được khảm trên người, tiến hành phòng thủ không một khe hở.

Lên tới trên lầu, trong lòng tôi tự chế nhạo mình, sao lại cảm thấy bị tổn thương nhỉ ? Tên nhóc ấy chỉ nhẹ nhàng buông ra ba chữ đã khiến tôi cảm thấy bị tổn thương, tổn chỗ nào mà thương ở đâu ra ta ? ”

Liên Ngọc cũng theo lên, không nói câu nào, chỉ yên lặng ngồi xuống bên cạnh tôi.

“ Em xin lỗi, chị Tứ Nguyệt.” Cô bé nhìn tôi chăm chú, buồn bã nói.

“ Liên Ngọc, chị không hiểu sao em lại nói những lời này.”

“ Chị, chị hiểu mà.”

Chị ? Cách gọi này khiến tôi kích động, không chỉ kích động mà còn khiến khoe mặt tôi nóng hổi : “ Liên Ngọc, em có biết thứ đáng ngưỡng mộ nhất trên người em là gì không ? Không phải gia đình mãi luôn hạnh phúc mỹ mãn, không phải có bao nhiêu người luôn yêu thương em, cũng không phải em có bao nhiêu bộ quần áo đẹp, mà là sự lương thiện bẩm sinh của em, chị vẫn thường nghĩ, giả như chị có được một nửa sự lương thiện của em thì tốt biết mấy, lương thiện chính là thể hiện sự khoan dung, nếu như chị có thể khoan dung một chút, thế thì, giờ đây chị đã không phải mang vác nhiều gánh nặng đến thế. Liên Ngọc, em nghe chị nói, đừng để một số thứ che mờ tâm tính, cũng đừng nên thay đổi điều gì, chẳng ích lợi chi đâu, những thứ của mình cuối cùng sẽ thuộc về mình, thế nên, hãy để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, ít ra thì, đến cuối cùng, em không phải hối hận.” Nắm lấy tay cô bé tôi thành lòng nói, hi vọng cô bé có thể giữ gìn được sự đơn thuần vốn có, bà đã từng nói, một người lương thiện có thể dùng thời gian dài để làm mờ phai lỗi lầm thỉnh thoảng vô ý phạm phải. Nói chi đó chỉ là một lỗi cực nhỏ.

“ Chị, em không tốt đẹp như chị nói đâu.” Trong mắt Liên Ngọc đã rơm rớm nước : “ Hơn nữa, chị Tứ Nguyệt trong lòng em cũng là một người lương thiện. Không chỉ lương thiện mà còn tự tin thông minh xinh đẹp, có lẽ chị không biết đâu, anh trai ngốc của em trước đây từng thích chị, khi ấy em hãy còn bé, không sao hiểu được một tay cờ nghệ cao siêu như anh trai nhưng mỗi lần chơi cờ với chị đều bị thua, một người kiêu ngạo háo thắng như thế thua rồi cũng không tức giận. Thế rồi, có một ngày em phát hiện, mỗi khi hai người chơi cờ, ánh mắt chị cứ dán vào quân cờ, còn ánh mắt anh trai cứ dán chặt vào chị, sau này lớn lên em đã hiểu được, thì ra ánh mắt anh trai nhìn chị khi đó gọi là mến mộ.”

Khi nghe thấy những lời nói ấy trong lòng tôi nặng trĩu, rồi còn lo lắng, lo lắng Liên Ngọc đã biết được mọi chuyện.

Lúc ăn cơm tối tôi không nhìn thấy Lâm Trinh Liệt, đến khi rời đi cũng không thấy cậu ấy đâu.

* * *

“ Phương Hạo, chúng ta đi làm vài ly nào.” Tôi đưa ra lời mời với Phương Hạo.

“ Không, trên đời này điều khiến tôi đầu hàng vô điều kiện chính là đối mặt với Lâm Tử Nguyệt say be bét.” Anh ấy ra sức lắc đầu : “ Một con ma men.”

“ Đây là lần cuối cùng, có được không, Phương Hạo. Gần đây tôi rất phiền, tôi cảm thấy nếu uống rượu xong, sẽ hết phiền ngay thôi. Thật đó, tôi linh cảm thế.” Tôi kéo kéo áo anh ấy. Đây là chiêu làm nũng. Thông thường, khi tôi xuất chiêu này sẽ khiến anh ấy nổi hết da gà.

“ Được rồi, được rồi, uống vài ly thôi nha.” Quả nhiên, anh ấy kéo lấy tay tôi xông ra ngoài cửa.

Chúng tôi vào một quán bar, đây là nơi thư giãn rất được tầng lớp trung lưu ưa chuộng, yên tĩnh, có vách ngăn nhưng lại không hoàn toàn cách âm.

Phương Hạo chào hỏi người pha chế, sau đó nói vào tai tôi : “ Tốt nhất em đừng có làm mất mặt tôi.”

Tôi đưa tay ra dấu OK, rồi tìm một chỗ ngồi xuống ngay quầy bar.

“ Loại rượu này sao giống y như nước lã vậy.” Ly đầu tiên vào bụng, tôi lèm bèm Phương Hạo. Uống xong ba ly, tôi có hơi choáng váng, mới nhớ ra mình là con ma men dễ say.

“ Nếu không ổn thì nói với tôi.” Phương Hạo gọi đến ly thứ tư, mỗi lần uống rượu với tôi Phương Hạo đều uống ít, tôi hỏi anh ấy sao uống có xiu xiu, anh ấy nói hai con ma men làm sao về nhà ?

Tôi đưa tay ra, chạm vào gò má Phương Hạo : “ Nếu không có anh tôi cũng không biết nên làm thế nào.” Đứng thế, trên đời này nếu không có người tên Phương Hạo này Lâm Tứ Nguyệt phải làm sao đây ?

“Được rồi, được rồi.” Anh ấy nghiêng người qua : “ Là em nói nha, uống xong rồi sẽ không sao nữa, tôi tin em”

Uống xong ly thứ tư, điện thoại đổ chuông, ba chữ Lam Trinh Liệt nhấp nháy trên màn hình màu xanh, tôi dăm dăm nhìn vào ba chữ ấy, chúng như một màn nhảy solo cô đơn.

Khi đến ly thứ năm, bóng người lác lác. Trong bóng người lác lác, Lam Trinh Liệt trên màn hình điện thoại màu xanh nhấp nháy không biết chán, tôi cũng không biết do đâu trong lòng bỗng sinh ra một cục tức, quen biết tên tiểu tử ấy chẳng được ích lợi gì, dường như nợ cậu ấy từ đời kiếp nào, ngoại trừ ở Munich không giữ lời với cậu ấy ra, tôi chẳng nợ nần gì, nếu muốn truy cứu lại, tên tiểu tử đó mới là người không có lương tâm, lần đầu tiên đã vết hết tiền của tôi, lần thứ hai xem tôi như cọng rơm cứu mạng, một lần đem tôi ra làm bia đỡ đạn, một lần đẩy tôi ngã từ trên xích đu xuống đất, còn dùng điện thoại ném vào đầu tôi.

Đưa tay ra, tôi cứ thế ném luôn chiếc điện thoại vào ly bia của người đàn ông đang ngồi bên cạnh, cuối cùng nó cũng im tiếng, tôi cảm giác nụ cười trên mặt mình lúc này nhất định vô cùng đắc ý : “ Hơ hơ, Phương Hạo, cuối cùng nó cũng tắt đài rồi.”

Còn Phương Hạo của tôi hiện đang lịch sự xin lỗi người đàn ông bên cạnh, thử nghe xem họ nói gì đây.

“ Thật xin lỗi, ông anh có thể xem như bạn tôi uống hơi nhiều đừng chấp nhất cô ấy nhé.”

“ Uống say rồi thì ghé gói làm hả? Bia không nói làm gì, cậu xem áo sơ mi của tôi đây này, toàn bộ bị bia làm ướt cả rồi.”

“ Hay là, anh cho tôi số điện thoại, đợi khi cô ấy tỉnh tôi sẽ báo cô ấy gọi xin lỗi anh. Cứ xem như nể tình cô ấy là người đẹp, anh cho tôi số điện thoại nhé.”

“ Cũng được.”

Phương Hạo kì nhân cũng có hơi xảo quyệt, gió chiều nào nghiêng chiều đó, sau này nghe Phương Hạo nói lại, người kia cao to vạm vỡ, Phương Hạo sau khi tự lượng sức mình, cảm thấy đánh nhau nhất định sẽ bị thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cử Hành Tây Bên Kia Đại Dương (2)

Thiết nghĩ sau mỗi lần say rượu bộ dạng đều như thế, đầu đau như búa bổ, miệng khô lưỡi rát. Phải thật cố gắng mới mở mắt lên được.

“ Tỉnh rồi ha,” Giọng Phương Hạo lạnh lạnh : “ Lâm Tứ Nguyệt, càng ngày em càng biết cách lật lọng.”

“”

“ Ngồi dậy, uống hết canh giải rượu, tôi không có thời gian rề rà với em đâu.”

“ Tuân lệnh.” Tôi dùng tốc độ cực nhanh bò dậy, một hơi uống sạch.

Phương Hạo ngồi xuống bên giường : “ Bây giờ, ngoài phòng khách còn có một rắc rối cần giải quyết.”

“ Rắc rối á, rắc rối gì thế ?” Trong lòng tôi ớn lạnh, ném xong chiếc điện thoại tiếp theo đã xảy ra những gì tôi không chút ấn tượng, cũng không biết sau đó còn gây ra rắc rối gì : “ Không phải anh đã đưa luôn gã đàn ông kia về nhà, muốn tôi phải giáp mặt tạ lỗi đó chứ.”

“ Em còn dám nói. Không phải gã rắc rối kia, mà là gã rắc rối tên Lam Trinh Liệt. Lâm Tứ Nguyệt, tên nhóc ấy lẽ nào đã bị em hớp hồn mất rồi ?”

“ Anh làm nhầm gì đấy ?” Tôi nhảy phắt dậy từ trên giường.

“ Làm nhầm em tối qua uống say rồi, thế nên đầu hay biết, khi tên nhóc ấy nhìn thấy tôi công em, ánh mắt đó như hận đến nỗi muốn nuốt chửng tôi ngay và luôn, còn chỉ tay vào tôi nói, ai bảo tôi để em uống rượu, tôi để em uống nhiều thế kia ngầm có ý đồ gì. Còn nữa, cả đêm cậu ấy cũng không chịu về, bây giờ đang nằm ngủ ngoài kia kia.”

“ Như thế đã nói bị tôi hớp hồn rồi ư Phương Hạo, sau này anh đừng nói thế nữa, tôi không thích. Cậu nhóc ấy chỉ xem tôi như chị gái. Cậu ấy cũng không hiểu được mối quan hệ của chúng ta, khó trách sẽ cho rằng như thế.” Tay tôi đang giấu trong chăn, chúng bấu chặt vào nhau.

Sau khi Phương Hạo đi làm, tôi thất thần nhìn lên trần nhà, cho đến khi Lam Trinh Liệt bước vào.

“Ma men.” Đặt bàn tay lên trán tôi, sau đó Lam Trinh Liệt ngồi xuống trước mặt, thấp giọng thủ thi : “ Sau này muốn uống rượu thì gọi cho tôi, tôi đến đưa chị về nhà. Chị có biết không, tôi qua chị như con bạch tuột bám trên lưng một tên đàn ông, có biết như thế sẽ rất nguy hiểm.”

“Tứ Nguyệt, đến chỗ tôi mà ở nhé, nơi này quá chật chội, chị ở chỗ của tôi, muốn uống rượu tôi tiếp chị, tôi cũng có thể giống như anh ấy cùng chơi đùa với chị, muốn xem sách gì, nghe nhạc gì tôi đều sẽ mua cho, nha ?”

“Lam Trinh Liệt, cậu cứ gọi tôi là chị thì hơn, sau này đừng gọi tôi Tứ Nguyệt nữa, nghe không quen chút nào.” Tôi ừ ừ nói.

“Nhưng phải làm sao đây, Lâm Tứ Nguyệt, tôi bỗng nhiên không thích gọi chị là chị nữa rồi.” Nét mặt cậu nhóc ấy chợt thay đổi, mang theo vẻ bối rối.

“Trinh Liệt, cậu vẫn chưa biết ư, tôi có người em trai cùng cha khác mẹ, nhưng tôi đã làm chuyện có lỗi với cậu ấy, nghiêm trọng đến nỗi cả cuộc đời này cũng không sao bù đắp được. Ngày ấy khi cậu nói cậu là em trai tôi, tôi liền nghĩ ngay đến cậu ấy, thế nên, khi ấy thỉnh thoảng đối tốt với cậu đa phần đều vì cậu ấy.” Những câu này lúc thơ thẩn nhìn lên trần nhà trong đầu tôi đã diễn tập qua.

“Hừ, không ngờ Lam Trinh Liệt tôi cũng có cơ hội được làm thế thân.” Cậu ấy nhếch môi cười : “Đám bạn tôi nghe được chắc sẽ cảm thấy rất thú vị.”

“Lam Trinh Liệt, cậu nghe tôi nói hết đã, sau đó, tôi thật lòng muốn đối tốt với cậu, muốn làm rất nhiều chuyện vì cậu, tâm trạng đó không hề mang theo bất cứ cảm xúc bên lề nào khác. Trinh Liệt, xin cậu hãy tin tôi, về sau tôi đã thật sự thích cậu.”

“Ý chị nói, chị đã thích tôi ?” Lam Trinh Liệt cứ thế mở to đôi mắt đẹp chiếu tướng tôi.

“Đúng vậy.” Tôi khẽ cười với cậu ấy, tôi đã nói với Phương Hạo, cũng tự nói với chính mình, một khi uống rượu xong sẽ bình ổn lại thôi : “ Trước giờ đều một mình cậu đơn phương phát ngôn, bây giờ, sẽ đến phiên tôi. Lam Trinh Liệt, nếu cậu thích, nếu cậu đồng ý, nếu cậu muốn, tôi sẽ làm chị gái của cậu suốt cuộc đời này.”

Tôi tự cảm ghét bản thân.

“Chị gái ư ? Được, được đó, nếu chị thích thì cứ như thế đi.” Cứ như thế, cậu ấy đứng đó cười, nụ cười bùng lên như pháo hoa bùng lên.

Khi cậu ấy quay người, nước mắt tôi cứ thế tuôn rơi, có lẽ cậu nhóc ấy sẽ không biết được chuyện gì đã từng xảy ra.

Uống rượu xong phải bình ổn trở lại, không suy nghĩ những chuyện khiến cho tâm trạng trở nên phức tạp, không suy nghĩ đằng sau những chuyện cậu nhóc ấy làm ẩn chứa tâm tình gì.

* * *

Lam Trinh Liệt là một tên nhóc truc trực, truc trực đến nỗi khiến tôi bó tay.

“Tối nay chị có nhà không ?” Đây là câu đầu tiên Lam Trinh Liệt chủ động mở miệng với tôi trong suốt mấy ngày nay, biểu cảm tuy có hơi ngầu đời, nhưng vào lúc đó tôi lại cảm thấy bản thân nảy sinh ra tâm trạng biết ơn cảm kích, xem ra, cậu ấy đúng là khắc tinh của tôi.

“Hơ, tối nay á ? Tối này tôi đi xem hòa nhạc cùng với Phương Hạo.” Tôi vội đến gần hơn : “ Công ty anh ấy cho hai vé vào cổng xem hòa nhạc.”

“Tên tiểu tử đó rốt cuộc có ý gì đây, lại hẹn chị tối nay đi cùng, anh ta không có bạn gái ư, việc gì phải đi cùng chị trong những dịp thế này .” Lam Trinh Liệt đang nghịch điện thoại trong tay.

“Những dịp thế này, ý gì đây ?”

“Không phải chứ, hộ lý tỷ tỷ, hôm nay lễ tình nhân, lễ tình nhân thất tịch (1).” Tăng Hựu ở bên cạnh có hơi ngạc nhiên thái quá.

(1) Ngày mừng bảy tháng bảy hàng năm được xem là ngày lễ thất tịch theo truyền thống của người Trung Quốc. Tương truyền mỗi năm vào đêm này, Chức Nữ và Ngưu Lang sẽ được hội ngộ cùng nhau trên cầu Ô Thước.

“Từ khi nào thất tịch lại trở thành lễ tình nhân thế ?” Tôi bất đắc dĩ giả vờ.

“Hai người muốn đi xem hòa nhạc của ai ?” Lam Trinh Liệt lại lần nữa cất lời vàng ngọc.

“Tôi cũng không biết, Phương Hạo nói nữ ca sĩ diễn buổi hòa nhạc đó tên Anna, hát nhạc nghe cũng được, vừa hay là con gái chủ tịch công ty. Nhưng mà Lam Trinh Liệt này, tôi cảm thấy cô Anna đó rất giống một cô gái trong nhóm các cậu .” Tôi qua, lúc Phương Hạo đưa vé vào cổng xem hòa nhạc cho tôi, gương mặt in trên chiếc vé khiến tôi có cảm giác quen quen, rất giống với cô gái thích đeo hoa tai to tướng thỉnh thoảng đến thăm Lam Trinh Liệt.

“Kim Bảo Như ? Không ngờ các người muốn đi xem lại là buổi hòa nhạc của Kim Bảo Như.” William bật cười đầu tiên : “Lâm Tứ Nguyệt, để tôi nói chị biết, người tên Anna chị thấy quen không sai, con bé đó nghệ danh đúng là Anna, bạn của bọn tôi.”

Bọn họ cứ ở đó tự biên tự diễn cười nhạo tôi, chỉ đơn giản cười tôi hiểu biết nông cạn, không biết lễ tình nhân thất tịch, cũng không biết Kim Bảo Như chính là Anna, nghe đồn Anna vì hát hay, người xinh đẹp, nhà lại có tiền, ở Thượng Hải cứ một bước lên trời.

Khi màn đêm dần buông, thành phố lên đèn, người người qua lại vội vã, còn tôi, lòng rối như tơ. Nghĩ đến Lam Trinh Liệt, nghĩ đến những lời cậu ấy vừa nói : “ Nếu như, tôi nói, tôi không thích chị đi xem hòa nhạc với anh ta, thế chị còn muốn đi không ?” Quay lưng lại với cậu ấy, tôi nói : “ Trinh Liệt, Phương Hạo là người bạn quan trọng nhất của tôi, trong cuộc đời này, người tôi cảm kích nhất chính là anh ấy, chỉ cần anh ấy muốn, những gì có thể làm tôi đều muốn làm vì anh ấy.”

Rất nhẹ nhàng, cậu nhóc ấy nói sau lưng tôi, Lâm Tứ Nguyệt đứng thật vĩ đại. Giọng điệu mang theo cả ý mỉa mai.

“ Sao thế hử ?” Phương Hạo đang lái xe đưa một tay đặt lên trán tôi : “ Lâm Tứ Nguyệt, dạo gần đây em cứ lòng đầy tâm sự, tên nhóc ấy khiến em lao đao vậy sao ?”

“ Đầu có.” Tôi nhìn chiếc điện thoại trong tay, hôm nay nó được Lam Trinh Liệt cố nhét vào tay tôi, cùng kiểu với chiếc hiện tại cậu ấy đang dùng, đối với chiếc điện thoại vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ này tôi cảm thấy ngay đến dùng khí từ chối cũng không có, ngại cậu ấy khó xử : “ Phương Hạo, anh nói xem suy nghĩ của tên nhóc ấy nếu cũng như thử mấy móc trong tay đây thì tốt biết mấy, muốn mở thì mở, muốn tắt thì tắt.”

“ Xem ra ma lực của tên nhóc ấy cũng không nhỏ ha, khiến Lâm Tứ Nguyệt cũng phát ngôn ra những lời ngốc nghếch .”

“ Anh nói gì đấy ?” Tôi bực bội lườm Phương Hạo, thấy anh ấy như cười như không nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm.

Thế giới của Lâm Tứ Nguyệt dạo này rất ư nhộn nhịp, người này vừa hát xong đã có người khác đăng đàn ngay.

Khi tôi và Phương Hạo bước vào trong hội trường buổi hòa nhạc rồi tìm thấy chỗ ngồi của mình, mặt tôi cứ thế đơ ra, hiển nhiên trông thấy Lam Trinh Liệt và Liên Ngọc, chỗ ngồi của hai người họ vừa hay liền kề với chúng tôi. Khi hai người họ nhìn thấy chúng tôi cũng không hẹn mà gặp cùng đưa tay ra, thật trùng hợp.

Tôi không biết nên hình dung tâm trạng mình lúc này ra sao, bên trái tôi là Phương Hạo, bên phải là Lam Trinh Liệt, ngồi giữa hai người họ tôi cứ luôn cảm thấy không thoải mái, lại còn phải giới thiệu Phương Hạo với Liên Ngọc đang nheo mày nháy mắt với tôi, thế nên, tôi luôn cực ghét những mối quan hệ xã giao phức tạp thế này, tôi còn nhớ đã từng xem qua những câu châm ngôn thế này trong một cuốn sách, nói rằng mối quan hệ xã giao của Trung Quốc chẳng khác nào miếng vải buộc chân, vừa dài vừa thối.

Cuối cùng, buổi hòa nhạc đã bắt đầu, cô gái với trang phục bắt mắt trên sân khấu cất lên chất giọng trong trẻo, ni non ngân nga khiến tôi không tài nào liên tưởng được đến cô gái đã có duyên gặp mặt vài lần.

“ Nay, Lam Trinh Liệt, cô ấy cũng không tệ.” Tôi nói với Lam Trinh Liệt đang ngồi một bên.

“ Chị nói gì hử ?” Có lẽ tiếng nhạc át lấy tiếng tôi, Lam Trinh Liệt ghé sát người lại, trong chốc lát, hai chúng tôi rất gần rất gần nhau, gần đến nỗi dường như chỉ cần cậu ấy chớp chớp mắt, hàng lông mi như cánh quạt ấy sẽ chạm ngay vào mặt tôi, tôi mất hồn trong khoảnh khắc, cho đến khi, khán giả dưới sân khấu rần rần reo hò, tôi mới dời ánh mắt đứng hình hướng lên sân khấu.

Rất rất lâu về sau, tôi vẫn còn nhớ cô ca sĩ tên Anna kia đứng trên sân khấu trong quảng sáng lung linh do hiệu ứng đèn chiếu lại tưởng như dưới ánh trăng bạc, cất giọng hát bi thương. Một thế giới bao la như thế, sao lại khiến em gặp được anh; một thế giới bao la như thế, sao lại khiến cho em yêu anh. Người trên sân khấu say mê hát, người dưới sân khấu cũng say mê theo, những ca từ rất mộc mạc, nhưng lại bộc lộ tâm trạng của mỗi người về tình yêu nam nữ trong cuộc sống này. Một thế giới bao la như thế, sao lại khiến em gặp được anh; một thế giới bao la như thế, sao lại khiến cho em yêu anh.

Bài hát đó có một cái tên rất lãng mạn “ Có những tương ngộ.”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cử Hành Tây Bên Kia Đại Dương (3)

Gần cuối buổi hòa nhạc, đã xảy ra một tình huống bất ngờ, Anna trên sân khấu đang mặc chiếc váy đỏ rực đột nhiên cầm lấy micro nói : “ Mọi người có biết hôm nay là ngày gì không ?”

“ Biết.” Dưới sân khấu hô hào.

“ Thế thì, trong những dịp thế này tôi chúc mọi người ai có người yêu sẽ được bên nhau trọn đời. Vì những đôi tình nhân trong thiên hạ chúng ta cùng chơi một trò chơi về tình yêu được không ạ?”

“ Được.” Dưới sân khấu đồng loạt đáp.

Anna trên sân khấu ra dấu bảo mọi người im lặng, cả hội trường bắt đầu trở nên yên tĩnh, sau đó, Anna hô to : “ Chỉnh ánh sáng.” Những bóng đèn lớn trên sân khấu đều tắt hết, một ngọn đèn từ trên cao chiếu xuống, nó xoay đi chuyển lại phía trên khán giả, như một chú mèo tinh nghịch, nhưng điều khiến tôi không hề ngờ tới, cuối cùng họ lại chỉnh cho nó chiếu lên người tôi và Phương Hạo.

“Mọi người có muốn xem hai người họ hôn nhau không nào ?” Người trên sân khấu hô to.

“Hôn đi, hôn đi, hôn đi . . .” Âm thanh của bọn họ ồ ạt truyền đến, còn kèm theo những tiếng reo hò.

Chết tiệt, đều tại cái chỗ ngồi tình nhân này gây họa.

“Làm sao đây ?” Trong những tiếng la hét bức người kia, tôi hỏi Phương Hạo.

“Tôi sao cũng được, xem em thể nào thôi.” Phương Hạo tỏ vẻ nhàn nhả tự đắc.

“Tí nữa anh không được nhè lưỡi ra đâu đấy, nghe rõ chưa hử ?” Tôi bức bối cảnh cáo anh ấy. Hiện tại lơ leo lên lưng cọt rồi.

Tôi đưa tay lên, ra dấu OK trong không trung. Nhắm mắt lại, đưa mặt của mình tiến lại gần Phương Hạo.

Tôi nghĩ, màn hấp dẫn thật sự của buổi hòa nhạc có lẽ nên xuất hiện vào cuối buổi chương trình, tôi nghĩ, tình huống bất ngờ nho nhỏ này sẽ được mọi người nồng nhiệt tán thưởng. Về chuyện hai người đàn ông hôn môi nhau, cảnh tượng đó hơi bị kinh khủng khiếp . . . Khi cặp đôi nam nữ ngồi ghế tình nhân đang chuẩn bị KISS dưới sự mong chờ háo hức của cả khán phòng, bỗng đâu giữa đường xuất hiện một Trình Giảo Kim phá đám (1), tên Trình Giảo Kim này không chỉ là một chàng trai, mà còn là chàng trai có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, một mặt anh chàng áp đảo ấn chặt người nữ ngồi yên trên ghế, một mặt dùng miệng của mình chặn đứng cái miệng của người nam kia. Nụ hôn của hai người đàn ông, là một chủ đề kinh thiên động địa. Nhưng, ngay lúc ấy, mọi người gần như phải ngẩn tò te mất một lúc, tiếp sau đó mới đồng loạt vỗ tay như sấm dậy, tiếng hò hét, tiếng huýt sáo vang rền. Còn tôi, cũng chính là người nữ bị bàn tay Lam Trinh Liệt ấn chặt yên trên ghế, hơi bị choáng không biết chuyện gì đang xảy ra. Khi tôi một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt Liên Ngọc trắng bệch, còn cô nàng Kim Bảo Như lại đang đứng hình trên sân khấu.

(1) Là một câu tục ngữ, xuất phát trong Tỳ Đường Diễn Nghĩa, ý chỉ những sự việc phát sinh ngoài ý muốn, không lường trước được, không kịp trở tay. Trình Giảo Kim xuất thân nông dân vào cuối đời nhà Tỳ, cầm đầu quân khởi nghĩa, sau về đầu quân cho Ngõa Cương Trại, khi thất bại đã quy thuận Đường Triều.

“Không phải tôi cố ý, ai đó đã đẩy tôi một phát từ phía sau.” Đối với tình huống khiến người ta dở khóc dở cười ấy, Lam Trinh Liệt đã phát biểu thể đó.

Một hàng bốn người đi ra khỏi hội trường buổi hòa nhạc. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh đèn neon trong thành phố che mất ánh sao trên đầu, một số người cũng chỉ có thể mượn kí ức của tuổi thơ để tưởng tượng lúc này đây sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ phải chăng bị ngăn cách bởi dải ngân hà vẫn đang mời mắt hướng về nhau.

“Chúng ta cùng đi ăn nào ?” Lam Trinh Liệt đề nghị.

“Không được rồi, tôi phải đưa Tứ Nguyệt đi thử quần áo, đã hẹn trước với người ta.” Phương Hạo xua xua tay.

“Thử quần áo ? Thử quần áo gì đây ?” Lam Trinh Liệt quay đầu qua hỏi tôi.

“Là thế này, tôi nhận lời Phương Hạo cuối tuần này cùng tham gia tiệc kỉ niệm ba mươi năm ngày cưới của chủ tịch công ty anh ấy, thế nên đã đặt lễ phục.” Tôi cúi mặt xuống, thứ cảm giác cam chịu lại đến nữa rồi. Nhất là khi đối diện với gương mặt nhợt nhạt của Liên Ngọc, tôi cảm giác bản thân đang bị kéo vào một tấm lưới vô hình.

“Thế thì cùng đi.” Lam Trinh Liệt kéo theo Liên Ngọc bước lên xe của Phương Hạo trước.

Nơi chúng tôi đến là khu phố hàng hiệu nổi tiếng của Thượng Hải, đúng như tên gọi, nơi này tập trung hầu hết những thương hiệu, nhãn hàng cao cấp nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới. Chúng tôi bước vào một cửa hiệu được trang trí theo kiểu Châu Âu, đón tiếp chúng tôi là một người phụ nữ mạnh mẽ có tuổi tác xấp xỉ như tôi, cô ấy vừa nhìn thấy Phương Hạo đã dành ngay cho anh ấy một cái ôm nồng nhiệt. Phương Hạo khoác vai cô ấy giới thiệu : “Mỹ Bảo, Tô Mỹ Bảo, một người bạn Hong Kong của tôi.” Người phụ nữ có khuôn miệng rộng, vừa cười lên đã cho người khác cảm giác rất hào sảng.

Từ trước đến nay, tôi luôn bài xích màu đen, tôi cảm giác đó là màu sắc rất dễ khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng. Lúc nhìn thấy bộ lễ phục màu đen trong tay Tô Mỹ Bảo, tôi có hơi do dự.

“Tôi đảm bảo, cô sẽ thấy thích nó.” Người phụ nữ miệng rộng toét miệng ra, nụ cười rất có sức thuyết phục.

Sau khi khoác lên người bộ lễ phục màu đen, xuất hiện trong gương là một Lâm Tứ Nguyệt hoàn toàn khác, lễ phục rất đẹp, cúp ngực, ôm eo, chiều dài váy vừa đến gối, không có lấy một chi tiết thừa thãi, điểm nhấn duy nhất chính là thắt lưng voan màu đen từ eo thả xuống, chỉ cần xoay người nhẹ, nó sẽ giống như đang tung bay, lúc nhìn thấy nó, tâm trạng như cũng muốn bay lên theo. Đúng vậy, tôi thấy thích nó.

“Nhìn cô giống như thiên nga đen.” Tô Mỹ Bảo đứng đó lẳng lặng nhìn tôi, còn tôi cứ yên lặng nhìn mình trong gương. Thiên nga đen ? Nó khiến tôi nghĩ đến nào là xa đàn, cô độc, bi thương, thần bí, và còn tà ác.

“Lâm, màu đen khiến cô trông có hơi ưu uất.” Tô Mỹ Bảo nhăn trán, ngay sau đó, dường như chợt nhớ ra điều gì, cô ấy lấy từ ngăn kéo ra cây son, thoa lên môi tôi chút màu sắc, màu son đó là một màu đỏ thắm.

“Cô bạn thân yêu, trông cô thế này thật khiến người khác lên cơn đau tim mất thôi.” Cô ấy mang theo nụ cười đắc ý ngắm nhìn tôi.

Khi bước ra khỏi phòng thử đồ, tôi cảm thấy nên nhìn về phía Phương Hạo, thế nhưng, ánh mắt tôi lại rơi trên người của Lam Trinh Liệt. Tôi nhớ lại câu nói khi xưa của cậu ấy, cậu ấy nói, chị Alice này, ban đầu trong mắt tôi chị là người phụ nữ lồi thối lệch thẹo, con người tôi lại hơi bị lười, ấn tượng ban đầu như thế nào thì cứ thế ấy thôi, cho nên, rất lấy làm tiếc trong lòng tôi chị không phải người phụ nữ xinh đẹp.

Phương Hạo bước tới ôm lấy tôi : “ Lâm Tứ Nguyệt, không còn vinh hạnh nào hơn khi tôi mời được em làm bạn nữ đi cùng.”

Nhìn qua vai Phương Hạo, tôi cười với Lam Trinh Liệt, tôi phát hiện tôi không nỡ để tên nhóc ấy buồn, khuôn mặt tên nhóc ấy bị che khuất dưới ánh đèn, không nhìn rõ được biểu cảm, nhưng tôi cảm giác cậu ấy buồn bã.

“ Chúng ta nói chuyện chút đi.” Phương Hạo lên tiếng khi tôi muốn xuống xe về căn hộ.

Tôi ngồi xuống lại, im lặng. Phương Hạo tắt hết đèn trong xe, ánh đèn vàng heo hắt bên ngoài nhàn nhạt rơi trên gương mặt chúng tôi.

“ Tên nhóc Lam Trinh Liệt đó thích em rồi.” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên trong khoang xe chật hẹp, mang theo một thông tin không dễ né tránh.

“ Tôi biết, thế nhưng, tôi tin rằng tình cảm yêu thích ấy càng giống với dựa dẫm và ỷ lại hơn.” Trong đêm khuya thanh vắng, tôi mang quá khứ giữa tôi và Lam Trinh Liệt từng câu từng chữ kể hết với Phương Hạo.

“ Tứ Nguyệt, tôi vẫn luôn hi vọng em có thể thoát ra khỏi nỗi ám ảnh Joe đã rời xa em, hi vọng trên đời này sẽ lại có người lần nữa được bước vào trong trái tim em, hi vọng em vui vẻ, hạnh phúc, như những cô gái khác. Nhưng tên nhóc đó e rằng không thể, cậu ấy sẽ khiến cho em phải ngậm đắng nuốt cay. Sự khác biệt giữa hai người quá lớn, gia thế của tên nhóc đó, ngoại hình, tính cách đã định sẵn sẽ không như những người bình thường khác, còn Tứ Nguyệt em và cậu ấy không phù hợp.”

“ Ngốc đại ca.” Tôi ôm lấy người bạn thân thương như người anh trai : “ Qua vài tháng nữa tôi phải đi rồi.”

* * *

Khi tôi mang theo đồ ăn Lam Trinh Liệt ưa thích vừa bước vào cửa, phát hiện Lam Trinh Liệt đã ngồi trong phòng khách từ đời nào, biểu cảm nghiêm túc, trước mặt cậu ấy là một cô gái cao cao tại thượng đang đứng đó, cô gái kia tôi vẫn còn ấn tượng, là người đi cùng với Liên Ngọc hôm gặp ở nhà hàng, tôi vốn định lảng lảng tránh đi, nhưng khi nghe đến cái tên Liên Ngọc, tôi đã dừng lại.

“ Liên Ngọc, anh định thế nào đây ?” Giọng điệu cô gái kia như đang chất vấn.

“”

“ Sao lại đối với cô ấy như thế, cô ấy là cô gái tốt, anh không nên đối với cô ấy thích thì bảo đến, không thích thì bảo đi. Eric, anh đừng quên, là anh chiêu dụ cô ấy trước. Anh có biết không, hiện giờ ngày ngày cô ấy phải nhờ vào thuốc an thần mới miễn cưỡng ngủ được, tôi hỏi cô ấy có phải giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, anh đoán xem cô nhỏ nhất gan ấy đã nói thế nào ? Cô ấy nói, tôi không nên hỏi, hiện giờ Eric rất phiền, tôi không thể khiến anh phiền thêm. Xin hỏi, Lam Trinh Liệt đại nhân, lý do gì có thể khiến một người như anh phiền não, đến nỗi để bạn gái của anh phải uất ức nhịn nhục như thế ? Là tiền ? Quyền ? Hay phụ nữ ? Người phụ nữ đó phải chăng là cô ta ? Ra đây đi. Trốn trong đó đào tường không một sao ? Muốn nghe thì quang minh chính đại mà nghe.”

Tôi mang đồ trên tay cứ đứng ở đó đi không đành mà ở cũng không xong, quả thật, hành động vừa nãy của tôi đúng là nghe trộm.

“ Chúng ta đi.” Lam Trinh Liệt bước tới kéo tay tôi.

“ Xem ra, Lam Trinh Liệt, anh đúng là đã thay lòng.” Cô gái kia không ngừng cười lạnh : “ Nhưng tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu được, những cô gái đang vây quanh anh đẹp hơn cô ta, trẻ hơn cô ta đây ra đó, sao lại là cô ta, hay anh có sở thích đặc biệt nào đó, như chứng cuồng yêu mẹ chẳng hạn.”

Chiếc túi trong tay tôi bị giật lấy, nó như tên rời cung từ tay của Lam Trinh Liệt phóng thẳng vào mặt cô gái kia, kèm theo đó là tiếng hô của Lam Trinh Liệt : “ Tiểu Quang, lời kẻ điên này ra ngoài cho tôi, sau này, không được để tôi nhìn thấy cô ta.”

Tôi nhìn thấy Tiểu Quang vừa lòi vừa kéo cô gái kia ra ngoài, tấm lưới vô hình đó lại đang bung ra những sợi tơ chẳng chặt.

“ Lam Trinh Liệt, những gì cô gái kia nói không phải thật đó chứ ?” Tôi cười, nụ cười có hơi khinh bạc : “ Không phải cậu nhất thời mê muội lúc lần đã bị bà cô già tôi đây hớp mắt hồn rồi ha ?”

“ Được rồi, đừng cười như thế nữa .” Lam Trinh Liệt cup mắt xuống : “ Tôi cam đoan, những gì cô ta nói không phải thật.”

“ Còn nữa, chị không phải bà cô già, bị chị hớp mắt hồn cũng không phải do mê muội lúc lần .” Cậu ấy nhỏ giọng nói.

Từ bao giờ, chúng tôi lại bắt đầu tự lừa mình dối người rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cử Hành Tây Bên Kia Đại Dương (4)

Khi xe lướt qua cầu vượt, cảnh đêm của hơn một nửa Thượng Hải lọt vào tầm mắt, ánh đèn trên con đường Thập Lý trải dài thăm thẳm, trắng lười lười treo cao cao, tôi nhẹ nhõm thở hắt ra, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, tâm trạng lúc này đây không tệ chút nào, y phục rực rỡ, hương thơm dễ chịu, màn đêm ảo diệu, khiến người ta vô cùng khoan khoái. Phương Hạo ở bên cạnh nói với tôi những chuyện thú vị trong nhóm của họ, ví như cách họ chơi giải mã qua hành động, trên thi đấu xe, đấu nhà, đấu học lực, đấu phong cách; dưới thi đấu bạn gái, xem bạn gái ai đáng yêu hơn, bạn gái ai xinh đẹp hơn.

Xe chúng tôi dừng lại dưới tòa kiến trúc màu trắng, dưới ánh trăng trông chẳng khác gì một tòa lâu đài. Những kiểu dinh thự gì đó, cũng chỉ thế này thôi, điều khiến tôi ngạc nhiên là dàn xe nối đuôi nhau bên ngoài cánh cổng, chúng được sắp xếp rất ngay ngắn, dưới ánh đèn lấp lánh nên vẻ hào nhoáng sang trọng, cũng nói lên vị chủ nhân nào đó không chỉ giàu có mà còn là quý tộc.

“Phương Hạo, rốt cuộc người chúng ta phải gặp là người thế nào?” Tôi có hơi hiếu kì.

“Quan thương thế gia có tiếng tăm ở Bến Thượng Hải, cô con gái nhà họ em cũng biết mà, chính là cô gái mấy hôm trước chúng ta đi xem hòa nhạc.”

Kim Bảo Như, một cô ca sĩ hát rất hay. Nhưng tôi không ngờ được phía sau cô ấy lại là một gia thế hiển hách đến thế.

Phương Hạo đưa tay ra cho tôi khoác vào.

Trong hội trường rộng lớn, dàn nhạc đang diễn tấu một khúc nhạc xưa, thiên trường địa cửu, giai điệu triền miên, tôi khoác tay Phương Hạo đảo mắt một vòng trong quanh phòng khách nạm ngọc dát vàng, mang theo nụ cười vừa phải gật đầu thi lễ với người xung quanh. Những người họ nam thì áo mũ chỉnh tề, nữ thì trang sức lấp lánh.

Tôi khẽ nhắm mắt nhìn khắp hội trường, ánh đèn trắng lọi, đồ dùng trên bàn ăn tinh tế, hoa tươi đắt tiền, mùi rượu phảng phất khắp nơi, nam nữ quần là áo lượt tạo nên một thế giới gọi là xã hội thượng lưu, thế giới mà biết bao nhiêu người khát khao mong muốn được trở thành một trong số đó.

“Phương Hạo, dường như chúng ta chưa nhìn thấy nam nữ chủ nhân.” Lướt mắt một vòng, thứ tôi nhìn thấy chỉ toàn những gương mặt trẻ trung.

“Ồ kia kia.” Phương Hạo chỉ lên lầu: “Chúng ta chỉ là những vai phụ nhỏ bé, vô danh tiểu tốt, những vị khách quý thật sự ở trên lầu.”

Tôi thử nhìn theo hướng tay Phương Hạo, loáng thoáng trông thấy một vài bóng người in trên tường kính sát sàn.

“Thấy sao hử, tôi nay biểu hiện của tôi thế nào, có được anh cộng thêm điểm không?” Tôi khẽ huých tay anh ấy.

“Hào nữ tử!” Phương Hạo show một câu tiếng Quảng Đông, sau đó nói: “Wow, Lâm Tứ Nguyệt, không ngờ em cũng là cao thủ diễn kịch, dọa cho những kẻ đầu tên kia ngẩn hết cả người. Giờ đây trong mắt họ em đứng là tài mạo song toàn.”

Diễn kịch? Có lẽ thế. Từ rất rất lâu trước đây, tôi đã hiểu ra được, khi phải đối diện với những người bạn có tiền có thế của Lợi gia, tôi nên làm những gì, nên nói những gì. Tôi biết trong cái xã hội thượng lưu kia chỉ đơn giản xem trọng hai chữ tổ chất. Được thôi, vậy tôi sẽ đóng vai người có tổ chất, một thế giới như thế, tôi chẳng xa lạ gì, thậm chí còn rất ghét. Chợt nhớ lại chuyện xưa, tôi có hơi chán nản.

“Khiêu vũ thôi, Lâm Tứ Nguyệt, là điệu Valse em yêu thích.” Phương Hạo hơi khom người, đưa tay ra mời tôi.

Valse, nó là một danh từ khiến tôi cảm thấy đau lòng, tôi còn nhớ tôi đã từng yêu thích nó thế nào, còn nhớ lần đầu tiên nhảy điệu Valse là ở trong vườn hoa nhà Joe, đó là một ngày mùa thu, chúng tôi đi chân trần, lắng nghe máy ghi âm vừa học vừa nhảy, từ bước chân đến xoay vòng, cuối cùng, chúng tôi mệt lã, nằm trên cỏ trong vườn hoa ngắm bầu trời đầy sao trên đầu. Tôi nói, Joe này, em cảm thấy vừa này chúng ta như đang dạo bước trên mây vậy. Khi đó, anh nói, nếu em thích, chúng ta còn thời gian cả một đời dạo bước trên mây. Cả một đời, thời điểm đó, chúng tôi đều cho rằng cả một đời là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tôi đặt tay lên tay Phương Hạo, theo tiếng nhạc còn có cái cảm giác tê tái ôn lại những thước phim cũ, mọi thứ đều không thay đổi, thứ thay đổi chính là thời gian, bước phăng, xoay vòng, tôi nhìn thấy chiếc váy màu đen của mình xoay tròn trong không trung, như cánh bướm tung bay, một con bướm đen tuyền. Màu đen, nói theo cách của tôi là màu sắc bi thương, nó luôn khiến tôi nghĩ đến những người mặc đồ đen thần thái trang nghiêm trong tang lễ.

“Còn nhớ buổi vũ hội vào dịp lễ tạ ơn năm đó không?” Chẳng biết từ lúc nào, trong mắt Phương Hạo cũng gợn lên nỗi ưu thương: “Tôi còn nhớ khi đó em đã mặc chiếc váy khiêu vũ Tây Ban Nha yêu kiều, lúc xoay vòng như đóa hoa nở trời nở rộ, khiến ánh mắt nóng rực của đám trai tây cứ tập trung hết lên trên người em.”

“Lễ tạ ơn năm đó đã khiến cho Joe tức điên.” Tôi còn nhớ anh chàng Joe đứng đĩnh đạc vừa nhìn thấy tôi và Phương Hạo đang tung tăng bước nhảy, liền bắt đầu xì mịt, về đến nhà giục ngay Phương Hạo đấu cờ, trong những cuộc đụng độ của họ trước đó, Phương Hạo luôn giữ vững ki lục bất bại, tối hôm đó đương nhiên cũng không ngoại lệ, thua rồi lại đấu, đấu rồi lại thua. Tôi còn nhớ khi ấy hai người họ đã giao kèo, người nào thua một ván phải đi cắt một củ hành tây.

“Không biết ngày hôm đó anh chàng ấy đã phải cắt bao nhiêu củ hành tây.”

“Chín củ.” Tôi gá đầu lên vai Phương Hạo, chín củ hành tây kia đã khiến cho Joe nước mắt tèm lem, đáng yêu vô cùng, đáng yêu đến nỗi tôi không nhận

được đưa đầu lưỡi liếm những giọt nước mắt trên mặt anh, khi Phương Hạo bước vào, chúng tôi đang trốn dưới bàn cát củ hành hôn nhau, tôi còn nhớ nụ hôn khi ấy mang theo hương vị nồng đậm của hành tây.

Giọt nước mắt nhỏ xuống, rơi trên vai Phương Hạo, tôi nhìn thấy dưới lớp vải đất tiền không để lại dấu vết gì, bờ vai người này đây không biết đã thấm khô biết bao nhiêu nước mắt riêng về Lâm Tử Nguyệt.

“Cô ngốc này, vị hành tây bên kia đại dương cũng có thể khiến em nước mắt lem luốc nữa ha?” Anh ấy đưa tay đặt lên đầu tôi, mang theo nỗi xót xa, chúng tôi đều biết vị hành tây bên kia đại dương được mang tên hoài niệm, trong buổi tối trông có vẻ lung linh hoa lệ thế này, chúng tôi đang hoài niệm về cùng một người, tình yêu của tôi, tình bạn của anh ấy.

Lúc này, trong hội trường khẽ xôn xao, âm nhạc được điều chỉnh nhỏ đi, tất cả mọi người đều dừng lại, tập trung dõi theo, người đàn ông trung niên phong độ ngồi khoác tay người bạn đời đắm chìm mà tiến vào hội trường, nhưng ánh mắt của mọi người lại bị thu hút bởi đôi kim đồng ngọc nữ đang đi phía sau họ hơn, hai người trẻ tay khoác tay nhau, như trong câu chuyện cổ tích thật sự, câu chuyện cổ tích đẹp về chàng hoàng tử và cô công chúa. Kim Bảo Như và Lam Trinh Liệt.

“Kìa là ai vậy nhỉ, xem ra quan hệ khá thân thiết với Kim tiểu thư.”

“Bọn họ ở bên nhau thật đẹp đôi.”

“Xem ra, lại là kẻ vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng.”

Trong đại sảnh bắt đầu xì xầm to nhỏ, bọn họ dùng âm giọng khe khẽ thảo luận về chàng trai anh tuấn đang được thiên kim của chủ nhân khoác chặt tay trên sân khấu, dùng những từ ngữ như cục vàng của trời, con cưng của thượng đế để hình dung cậu ấy.

Đúng vậy, Lam Trinh Liệt buổi tối hôm nay đẹp cha chả là đẹp, lễ phục màu trắng vừa vặn, tóc tai gọn gàng, lại thêm gương mặt không nói không cười, lạnh lẽo như A-tu-la trong thánh đường. Tôi cặp mắt xuống, không muốn nhìn cậu ấy, quá lạ lẫm.

Nam chủ nhân khom người hành lễ từ tốn đưa tay ra nắm lấy tay người bạn đời đã kết tóc ba mươi năm đưa lên sân khấu. Âm nhạc đã dừng hẳn, lễ đường trở nên yên lặng, giọng nam chủ nhân đồng đặc: “Có thể nắm tay bà ấy suốt ba mươi năm. Tôi, vô cùng vinh hạnh.” Nữ chủ nhân bên cạnh đã sớm rơm rớm nước mắt.

Tôi lặng lẽ nhìn ngắm đôi vợ chồng đã thôi không còn trẻ trung gì nữa, mối quan hệ tốt đẹp nhất trên đời, cũng chỉ thế thôi, tôi nghĩ, vị nam chủ nhân kia nhất định hiểu được hàm nghĩa của tình yêu, thế nên, mới có thể vì tình yêu mà nẩy sinh cảm kích. Thế nên, vô cùng vinh hạnh.

Khi âm nhạc trôi lên, tôi thoáng liếc nhìn Lam Trinh Liệt, len lén nhìn cậu ấy như những người phụ nữ đang có mặt tại đây, nhìn thấy cậu ấy và giai nhân xinh đẹp bên cạnh đan mười ngón tay vào nhau. Tôi và cậu ấy, có lẽ khoảng cách chỉ mười mấy bước chân. Nhưng khoảng cách mười mấy bước chân ấy với tôi mà nói lại quá xa vời, như muốn sông nghìn núi.

Khẽ kéo tay Phương Hạo, chúng tôi cùng đến một ban công khá đẹp, tôi tựa lên lan can màu trắng trên ban công, nhìn ánh trăng lưỡi liềm nơi chân trời, trong lòng thoáng đượm buồn, không biết bản thân mình ba mươi năm sau có phải khi đứng ngắm cùng một ánh trăng, cũng cô đơn mình tôi.

“Sao nữa rồi?” Phương Hạo tựa lưng vào lan can trên ban công, nhìn vào tôi: “Tôi không ngờ chủ tịch Kim lại là người sâu sắc như vậy, tôi luôn cho rằng những gia đình thế này nhất định sẽ không có được bao nhiêu tình cảm chân thật.”

Tôi im lặng một lúc lâu.

“Hay là, Phương Hạo, chúng ta kết hôn nha.” Vọng nhìn ánh trăng lưỡi liềm xa xôi nơi chân trời, tôi buồn bã nói: “Rồi thì, ba mươi năm sau chúng ta cũng tổ chức kỉ niệm ngày cưới giống như họ.”

Theo lời nói tôi vừa thốt ra, ở một ban công khác, có tiếng ly thủy tinh rơi trên sàn, thanh trong mà vang dội.

Nhìn về hướng phát ra âm thanh, trên ban công không một bóng người, dường như chỉ có tiếng thủy tinh vỡ tan vọng lại. Quay trở vào đại sảnh, tôi đã không còn nhìn thấy Lam Trinh Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Rồi (1)

Trên đường về, tôi và Phương Hạo đều cùng im lặng.

“Phương Hạo, đừng xem những lời khi nãy là thật, lúc đó tôi chỉ hơi thấy cô đơn thôi.” Tôi nhỏ giọng than thở.

“Sao tôi lại không biết kia chứ?” Phương Hạo tìm một nơi dừng xe, sau đó, nhìn tôi: “Tôi còn nhớ Joe từng nói với tôi, Tứ Nguyệt là cô gái cần được rất nhiều rất nhiều người yêu thương, còn tôi lại không thể cho em nhiều tình yêu thương như thế, tình yêu thương của tôi quá rời rạc, nào là cho mỗi tình đầu, tuy hiện giờ ngay đến mặt mũi cô gái ấy ra sao tôi cũng không nhớ nổi, nào là cho lý tưởng, cho công việc, nào là cho gia đình, cho những nơi xa xôi tôi không thể đến, nào là cho những cô nàng sexy girl trên tạp chí, cuối cùng, đến tôi cũng không rõ tôi có bao nhiêu tình yêu thương.

“Thật thê thảm, lần đầu tiên tôi cầu hôn lại bị cho ăn canh cấm cửa (1).”

“Nếu một người như tôi mà em không chê, tôi sẽ lái trực thăng đến đón đầu.”

(1) Một cách nói của người Trung Quốc mang ý nghĩa từ chối, cự tuyệt.

* * *

Đã hai ngày nay Lam Trinh Liệt không xuất hiện trong nhà cậu ấy, điện thoại cũng tắt máy, hỏi Tiểu Quang, cậu ta nói, thiếu gia nhà chúng tôi không sao.

Đến buổi tối ngày thứ ba, Tiểu Quang đưa tôi đến khu vui chơi, cậu ta nói, thiếu gia đang chờ tôi ở đó.

Trong khu vui chơi không một bóng người, Lam Trinh Liệt đứng dưới vòng xoay ngựa gỗ, quay lưng về phía tôi, tôi bước tới, đứng bên cạnh cậu ấy, ngựa gỗ xoay vòng dưới ánh đèn trang trí màu xanh, một vòng rồi lại một vòng.

“Có biết không, suốt một thời gian dài tôi không thể nào thoát khỏi nỗi ám ảnh công viên giải trí mang đến. Kể từ ngày đó, chính tại nơi này tôi mất đi người bố của mình.” Khi nói những lời này, toàn thân Lam Trinh Liệt không hề động đậy, tôi khẽ chạm vào tay cậu ấy, một cảm giác lạnh lẽo.

“Lam Trinh Liệt, nếu thấy đau khổ, thôi đừng nói nữa.” Tôi nhẹ giọng nói, thật ra, trong lòng tôi cũng đang lo sợ, lo sợ muốn đi chia sẻ quá khứ đau thương của cậu ấy.

“Không, tôi muốn cho chị biết, muốn để chị và tôi càng gần gũi nhau hơn, muốn để chị làm quen với một Lam Trinh Liệt thật sự, Lam Trinh Liệt thật sự thực tế chỉ là tên hèn nhát, một tên hèn nhát tham sống đã bỏ mặc bố của mình. Khi còn rất bé, tôi đã bị đưa sang Anh Quốc, bố đối với tôi chỉ là một người xa lạ hàng năm đến thăm tôi vào dịp giáng sinh mà thôi, ông ấy còn không thân thiết bằng ông già Noel. Giáng sinh năm mười tuổi ấy, tôi cả đời khó quên, năm đó, bố đưa tôi đến khu vui chơi, khu vui chơi đông đúc, cậu bé con là tôi được bố nắm chặt tay, tôi còn nhớ dáng vẻ ông khi ấy, cũng như hầu hết những ông bố yêu quý con của mình, dùng ánh mắt chan chứa tình thương nhìn tôi, khi ấy, trong lòng tôi nghĩ hóa ra bố rất yêu thương tôi. Sau khi nhận biết sự thật này, cậu bé con là tôi hân hoan vui sướng. Thế nhưng, chúng tôi bị một nhóm người lạ mặt bắt đưa đi, sau đó tôi mới biết, trong nhóm người lạ mặt kia có bạn bè chí cốt của bố.

“Vốn dĩ, bố có thể trốn chạy, ông đã thoát khỏi bọn chúng, nếu như không phải tôi chạy chậm, bố đã không phải cống theo tôi, là tôi đã vướng chân của bố, sau đó bọn chúng đuổi đến, khi ấy, bố đưa ra một quyết định, bố mang tôi nhét vào một thùng gỗ lớn, hôn lên má tôi và nói, Trinh Liệt, bố xin lỗi, có lẽ, bố không thể bảo vệ con nữa rồi, sau này, con phải học cách tự bảo vệ mình cho tốt, ông dặn dò tôi phải ở yên trong đó, cho dù nghe thấy gì cũng không được bước ra, không lâu sau, tôi nghe thấy tiếng súng.” Khi nói tới đây, giọng Lam Trinh Liệt bắt đầu run rẩy.

“Những người khác hỏi tôi, tôi lựa chọn im lặng, bởi vì, tôi không muốn để bọn họ biết tôi là một tên hèn nhát, nhưng tôi lại chính là một tên hèn nhát, khi ấy, tôi nên ngăn cản bố, nhưng một câu tôi cũng không nói, một câu cũng không, ngay đến một tiếng gọi bố cũng không, cứ như thế yên lặng trốn trong thùng gỗ lớn nghe thấy tiếng bước chân ông xa dần.” Trong công viên giải trí vắng hoe, chỉ còn lại giọng nói của Lam Trinh Liệt, từ run rẩy cho đến cao giọng xé tim gan.

Tôi ôm chặt cậu ấy: “Trinh Liệt, nghe tôi nói này, đây không phải lỗi của cậu, khi ấy, cậu chỉ mới mười tuổi, một cậu bé mười tuổi sẽ sợ hãi rất nhiều chuyện, sợ tối, sợ lạnh, sợ đói, sợ đau, một cậu bé mười tuổi có thể vì chuyện bé xui mà khóc, sẽ vì đường khó đi mà lùi bước, sẽ vì tuổi còn nhỏ mà từ bỏ, không đủ dũng cảm, hầu hết những đứa trẻ mười tuổi đều như thế, đây là qui luật tự nhiên.”

Có giọt nước mắt rơi trên tay, tôi biết cậu nhóc ấy đã rơi lệ, trong khoảnh khắc, lòng tôi nhói đau, Lam Trinh Liệt đang rơi nước mắt.

“Trinh Liệt.” Tôi ôm lấy cậu ấy, vùi mặt trong lòng ngực kia: “Cậu còn hạnh phúc hơn tôi, ít ra, bố cậu đã để lại hình tượng sống động cao cả trong lòng cậu, còn tôi, từ nhỏ đến lớn chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng để hoang tưởng nên hình tượng người bố, khi còn bé xui sẽ là siêu nhân năng lực vô biên, lớn hơn chút là bác sĩ, mặc áo blouse trắng, chữa bệnh cứu người, lớn thêm chút nữa sẽ là thầy giáo, một thầy giáo Trung văn dùng âm giọng thật hay đọc thơ Lý Bạch trong lớp học sáng sủa, lại lớn thêm hơn chút nữa sẽ là phi công, đưa tôi ngao du trời xanh, những hoang tưởng đó sẽ thay đổi theo từng giai đoạn thời gian, cho đến năm tôi mười bốn tuổi, tất cả những hoang tưởng về ông ấy đều tàn lụi, ông ấy đã dùng một cách gần như tàn nhẫn phá tan hầu hết những khát vọng của tôi. Sau năm mười bốn tuổi, tôi bắt đầu hận ông ấy, nhưng từ sâu trong thâm tâm lại không nhận được mà mong ngóng ông ấy.”

Lam Trinh Liệt đưa tay ra, tỉ mỉ vuốt ve mái tóc tôi.

“Trinh Liệt.” Tất cả những tình cảm chất chứa sâu trong tận đáy lòng cứ như thế tuôn trào, như nước chảy xuôi dòng: “Ít ra cậu có thể quang minh chính đại gọi bố, còn tôi, chỉ có thể gọi ông ấy bằng chú.”

Dòng nước lan qua tim, dâng tràn lên đôi mắt, nhỏ giọt rơi trong vòng tay cậu nhóc ấy.

Cậu ấy nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt, cuối cùng, phủ mặt xuống, hôn lấy tôi, rất dịu dàng, rất triền miên, mang theo hơi thở chỉ thuộc về Lam Trinh Liệt, tôi nghĩ, có lẽ hơi thở ấy quá quyến rũ, tôi cứ thế đưa tay ra, ôm lấy cổ cậu ấy.

Nụ hôn đó, kéo dài đến nỗi sắp khiến tôi không thở nổi, đầu lưỡi tôi ngập tràn dư vị của ai kia.

Về đến nhà, tôi dùng thời gian cả đêm ngẫm nghĩ về nụ hôn vốn không nên để nó xảy ra, tôi nhìn bàn tay của mình, suốt trên đường về nó vẫn luôn được Lam Trinh Liệt nắm chặt lấy, trân trọng vô cùng, như bảo vật quý hiếm. Rốt cuộc, vì sao chúng tôi lại đi đến bước này?

Trung ra bộ mặt thiếu ngủ, tôi đứng ngoài cửa nhà Lam Trinh Liệt, tay còn đang lơ lửng giữa không trung, tôi không biết sau khi nhấn chuông, nên dùng tâm trạng thế nào để đối mặt với mọi chuyện đây.

Cửa được mở ra từ bên trong, gương mặt của Lam Trinh Liệt, long lanh lấp lánh, nụ cười mới rực rỡ làm sao.

“Để tôi chờ trong nhà cả nửa ngày trời rồi này.” Vừa đưa tay đã kéo tôi từ ngoài cửa vào luôn bên trong, tấm trải giường được xếp gấp gọn gàng ngăn nắp, không hề rối tung lộn xộn. Lam Trinh Liệt nói thế này : “Hôm nay tâm trạng tốt, tôi ra tay dọn dẹp một chút ấy mà.”

Thế nhưng, tôi thấy lo sợ cho cái tâm trạng tốt của ai đó, cứ lo lo sao ấy.

“Đến đây, chúng ta bắt đầu thôi.” Cậu ấy đưa tay bắt đầu cởi áo.

“Làm . . . làm gì đây ? Lam . . . Lam Trinh Liệt . . . cậu muốn làm gì ?” Tôi có hơi khấn trương, ăn nói lấp bắp.

“Ngốc này, đang nghĩ đi đâu thế hử ?” Cậu ấy đưa tay gõ nhẹ lên trán tôi : “Không thay thuốc ư ?”

Quý tha mà bắt . . .

Sau khi thay thuốc xong, lúc tôi đang thu dọn mọi thứ, Lam Trinh Liệt ôm lấy tôi từ phía sau, nói với giọng thủ thỉ : “Từ tối hôm qua, tôi đã bắt đầu nghĩ, nghĩ sẽ cứ thế này mà ôm lấy chị như hiện giờ.”

Toàn thân tôi cứng đờ, mọi chuyện đều đến quá đột ngột.

“Lam Trinh Liệt, hiện giờ vết thương của cậu đã đỡ hơn nhiều rồi.” Tôi nhẹ nhàng thoát khỏi cậu ấy.

“Thấy không quen ư ? Từ từ rồi sẽ quen dần thôi.” Cậu ấy vươn tay ra, tay của tôi lại nằm gọn trong lòng bàn tay ai đó.

“Lam Trinh Liệt, cậu vẫn chưa trả lời tôi câu hỏi vừa rồi.”

“Đúng là đã đỡ hơn nhiều rồi, nhưng chỉ cần tôi nói chưa khỏi là chưa khỏi, cho nên, đừng có mà manh nha ý định rời đi.” Một cái vuốt tay của cậu ấy, sợi dây buộc trên tóc tôi bung ra, những sợi tóc như mây xoắn xoắn, rồi cậu ấy nhẹ nhàng lần lượt vén từng sợi tóc trên mặt tôi ra sau tai, sau đó, áp mặt mình lên mái tóc tôi.

“Mùi vị này thật khiến người ta say đắm.” Giọng nói như tiếng thờ dài.

Trái tim tôi theo từng cử chỉ của cậu ấy bắt đầu chìm đắm.

Cánh cửa nhanh chóng bị xô vào, cùng lúc đó Lam Trinh Liệt cũng bị tôi đẩy ra.

“Eric, từ bao giờ đã để mất đến Kim Bảo Như rồi, thật chẳng thể hiểu nổi.” Người bước vào là William, cậu ấy cầm tờ báo, nét mặt phản kích. Phía sau còn có mấy người ồn ào.

“Cậu ăn nói hàm hồ gì đó, William, tôi cảnh cáo cậu không được phát biểu linh tinh.” Lam Trinh Liệt xông tới trước mặt William, tức giận túm cổ áo cậu ta nói.

“Không đúng sao ? Nhưng báo chí hôm nay đều viết thế mà.” William vẫy vẫy tờ báo trong tay.

Lam Trinh Liệt nhìn lướt qua, bực bội ném tờ báo xuống sàn : “Khỉ thật, mấy người đó chỉ thích rối rời.”

Tôi nhặt tờ báo lên xem, trên trang nhất hiển nhiên nhìn thấy một đôi nam nữ âu yếm nép vào nhau cùng bước vào căn hộ riêng trong đêm khuya, tiêu đề viết : người đàn ông thần bí qua đêm tại nhà riêng của Anna. Còn bóng lưng người đàn ông đó vừa nhìn đã nhận ra Lam Trinh Liệt.

“Xem mấy thứ rác rưởi kia làm gì, đó vốn không phải sự thật.” Lam Trinh Liệt đưa tay giật lấy tờ báo trong tay tôi, nói với đám bạn thích xem náo nhiệt của cậu ấy : “Các cậu, đừng có mà giả điên với tôi. Mau đi điều tra cho tôi tòa soạn nào làm.”

“Còn nữa, bây giờ ngoại trừ Lâm Tứ Nguyệt, những người còn lại ra ngoài hết cho tôi.” Lam Trinh Liệt chỉ tay ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Rồi (2)

“Tứ Nguyệt, tôi có thể giải thích.” Lam Trinh Liệt nhìn tôi nói : “ Tôi đảm bảo, đó không phải sự thật, tôi hôm đó . . . ”

“ Không, Trinh Liệt, cậu nhầm lẫn đối tượng rồi, người cậu nên giải thích là Liên Ngọc.” Tôi quay nhìn cậu ấy bình tĩnh nói.

“ Chị nói câu này có ý gì ?” Lam Trinh Liệt nổi điên nắm lấy tay tôi : “ Lâm Tứ Nguyệt, chị quên rồi ư, tôi hôm qua . . . ”

Tôi ngắt lời cậu ấy : “ Tôi hôm qua là chuyện ngoài ý muốn, chỉ là hai con người quá đau buồn an ủi lẫn nhau mà thôi.” Tôi cắn chặt răng.

“ Ngoài ý muốn, Lâm Tứ Nguyệt, chị cũng khá độc đáo đấy chứ, chẳng lẽ, mỗi lần chị an ủi người khác đều hôn môi thăm thiết hết ư ?” Lam Trinh Liệt bắt đầu bật cười, giọng cười khiến tôi không mấy dễ chịu.

“ Trinh Liệt, chúng ta quên hết chuyện tối hôm qua đi nhé ? Cậu không nhớ ư, cậu đã có Liên Ngọc kia mà ? Em thô trắng nhỏ ấy, cậu rất thích con bé còn gì. Liên Ngọc là cô gái tốt. Cậu thấy đó, con bé trẻ trung hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi, ngây thơ hơn tôi, đơn giản hơn tôi. Lam Trinh Liệt, tôi cũng không biết tối hôm qua mình bị làm sao, thế nhưng, chỉ xin cậu quên đi, có được không ?” Tôi nắm lấy tay cậu ấy, gần như van lơn.

“ Thế nhưng, Lâm Tứ Nguyệt, chị bảo tôi làm sao quên đây, tối hôm qua tôi như muốn phát điên cả đêm không ngủ yên, nhớ đến những ngọt ngào khi chúng ta hôn nhau, nhớ đến ai đó nắm nguyên trong vòng tay mình, cứ thế, tôi trông chờ thời gian trôi qua thật nhanh để sớm được gặp chị hơn. Tứ Nguyệt, tôi cũng rất lo lắng những chuyện tình cảm thế này, nó mạnh mẽ đến nỗi như muốn đâm xuyên qua lồng ngực. Tôi cũng không biết mọi chuyện vì sao lại thành ra như thế, ban đầu, rõ ràng chỉ muốn xem chị như người chị gái, nhưng khi biết được chị đang sống cùng người đàn ông khác tôi đã tức giận, nhìn thấy chị say bí tỉ bám trên người tên đàn ông đó, tôi hận đến nỗi muốn lột da tên đó xuống, thứ cảm xúc đó rất xa lạ, bọn họ nói với tôi thứ cảm xúc đó được gọi là ghen tuông, mà ghen tuông chính là triệu chứng của tình yêu, khi đó, tôi còn cười bọn họ, tôi nói, các cậu chỉ giỏi phát biểu linh tinh. Thế nhưng, đến khi nghe chị nói với Phương Hạo sẽ gả cho anh ta, tôi cảm giác trái tim mình như muốn bùng ra, khi đó, rốt cuộc tôi cũng hiểu, tôi đã yêu chị rồi, không chỉ yêu, mà là rất rất yêu. Lâm Tứ Nguyệt, chị nên biết rằng, chị là mối tình đầu của tôi, lần đầu tiên, tôi thật lòng yêu thương một người.”

Hóa ra, tối hôm đó người đập vỡ ly trên bàn công kia . . . là cậu ấy.

Tay của Lam Trinh Liệt lưu lại trên gò má tôi, trong đôi mắt là nỗi thâm tình khó cưỡng.

Không cảm động ư ? Sao lại có thể không, những ngôn từ ấy khiến tôi dù có chết ngay lúc này cũng chẳng hề chi, dù là lời gian dối cũng không hề gì. Nhưng tôi biết con tim và tuổi tác của tôi đều không còn trẻ nữa, thế nên hơi sức không mà dùng khí cũng không.

“ Thế thì, Lam Trinh Liệt, Liên Ngọc là gì đây ? Nếu như, tôi là mối tình đầu của cậu, vậy con bé là gì hử ?”

“ Liên Ngọc ? Đúng vậy, Liên Ngọc. Liên Ngọc giống như con thú nhỏ khi còn bé tôi đã vô tình nhặt được trong rừng sâu, tôi rất thích nó, nhưng đó không phải là yêu.”

Tôi gạt phăng tay Lam Trinh Liệt đang đặt trên gò má, lạnh lùng nhìn cậu ấy.

“ Đừng quên, trước đây không lâu, cậu còn vì em thô trắng nhỏ nhà cậu mà đẩy tôi ngã từ trên xích đu xuống, thế nên, Lam Trinh Liệt, đừng vì tâm trạng nhất thời mà bị mê hoặc. Qua một thời gian cậu sẽ nhận ra thôi.”

“ Lâm Tứ Nguyệt, chị xem những lời tôi khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí nói ra chẳng đáng một xu.” Lam Trinh Liệt gằn từng chữ.

Tôi nói không nên lời, mà lúc này, điện thoại của tôi rất thức thời đổ chuông, là số của Phương Hạo.

“ Chuyện gì đây ?” Tôi nhanh chóng bắt máy.

“ Bây giờ em lập tức ra sân bay đón bố mẹ tôi, chắc tôi không đến kịp rồi, em đón họ đến khách sạn trước, sau đó, tôi sẽ đến gặp họ.” Phương Hạo ở bên kia hạ thấp giọng nói, xem ra hiện giờ không thể rời đi thật.

“ Tôi biết rồi.” Bố mẹ của Phương Hạo tôi đã gặp qua, hai người họ từng đến Mỹ thăm Phương Hạo.

Ngắt điện thoại, tôi khẽ nhìn Lam Trinh Liệt mặt mày đăm đăm bên cạnh.

“ Trinh Liệt, hiện giờ tôi phải ra sân bay đón người.” Tôi nhỏ giọng nói.

Cậu ấy không lên tiếng, trong lúc cậu ấy vẫn lặng im không nói, tôi bước ra khỏi phòng. Trong lòng như có một tảng núi lớn đè nặng, nhưng ít ra, còn có chút ngọt ngào khó tả, đúng thế, là ngọt ngào.

Bố mẹ của Phương Hạo vừa nhìn thấy tôi, trên gương mặt hiện ra biểu cảm ngạc nhiên tốt độ, vẫn là đáng về đó, nhưng mẹ Phương lại kĩ càng đánh giá tôi một lượt : “ Hóa ra cô Lâm cũng ở đây, tên tiểu tử chết tiệt, công phu bảo mật cũng không tồi.”

“ Không phải đâu, thưa bác gái, không phải như bác nghĩ đâu ạ.” Tôi hoang mang xua xua tay.

“Ây, cô Lâm, không cần ngại ngùng, cũng đang sống cùng nhau rồi còn nói không phải này nọ, bỏ nó nhỉ?” Mẹ Phương đưa tay huých ông chồng nhà mình.

“Phải, phải, cô Lâm, cô cũng đừng thấy ngượng. Yên tâm đi, chúng tôi đều không phải những người cổ hủ.” Bố Phương nói tiếng phổ thông theo giọng Quảng Đông tiếp lời.

“Thôi được, Phương Hạo đã nói thế nào ạ?” Nhất định là do Phương Hạo bày trò.

“Con trai bác nói, người đang sống cùng nó sẽ đến đón hai bác. Lúc đầu, bác còn lo lắng nó đưa tới một người chẳng ra làm sao, lúc này, nhìn thấy cô Lâm bác đây yên tâm hẳn, hóa ra, Phương Hạo nhà chúng ta đã sớm có nơi có chốn cả rồi, hại tôi uổng hết công lo lắng à.” Mẹ Phương kéo lấy tay tôi, cười không nhìn thấy tổ quốc đâu.

Chúng tôi vừa đặt chân đến khách sạn, Phương Hạo cũng vừa trờ tới, ngay khi nhìn thấy anh ấy, tôi liền kéo đến góc khuất nói: “Chuyện là thế nào đây, bố mẹ anh đều xem tôi như con dâu rồi này.”

“Chính là muốn cho hai người họ nảy sinh cảm giác lầm tưởng này đây.” Phương Hạo cười xấu xa: “Tôi thật không hi vọng ngày ngày mẹ tôi gọi điện đàm đạo tào lao những chuyện chung thân đại sự.”

“Này, đừng có quên, tự bản thân anh từ chối lời cầu hôn của tôi nhá.” Tôi đưa tay捏 anh ấy.

“Tôi từ chối em khi nào, không thì, giờ chúng ta đi đăng ký ngay và luôn nha.” Phương Hạo cố tình lên giọng.

“Đăng ký? Không. Sao mà được.” Mẹ Phương quát lên, lão thái thái này đây không biết từ đâu xông ra: “Phải chọn một ngày lành tháng tốt chứ.”

Tôi hằm hằm liếc nhìn Phương Hạo, vị đại ca này đây chơi đấu tộc trong nhóm bọn họ đấu tới đâu lui đâu riết thành tình luôn rồi.

Sau khi ăn xong bữa cơm tối cũng có thể xem như vui vẻ này, tôi đứng lên tạm biệt đôi vợ chồng hơi bị nói nhiều đây, mẹ Phương liền kéo tay tôi lại, sau đó đã xảy ra một chuyện khiến tôi cười không được mà khóc cũng không xong, trước tiên bà tự tháo chiếc vòng ngọc trên tay, rồi dùng một tốc độ cực nhanh đeo nó lên tay tôi.

“Con à.” Vị lão thái thái này đây xem ra rất vừa ý tôi: “Chúng ta sẽ không để con chịu thiệt thòi đâu, Phương Hạo nhà chúng ta trông cậy hết vào con nhé.”

Phương Hạo ở bên cạnh đã không nhịn được cười, còn bố Phương ngược lại ở bên cạnh châm ngòi: “Tiểu tử ngốc, đừng có mà ở đó cười trơ tráo như thế, chẳng khác nào cười được vợ quên luôn mẹ.”

Hza!!! . . . ! Hôm nay tôi đã bị Phương Hạo gài một cú rồi đây.

Về đến căn hộ, tôi tắm rửa xong, bắt đầu ngồi thư thả, điện thoại đổ chuông, tôi nhìn xem ngập ngừng mất một lúc mới nhận cuộc gọi.

“Đang ở đâu?” Giọng Lam Trinh Liệt cách sóng âm thanh, vu vu truyền đến.

“Ở nhà.”

“Vậy cứ ở yên đó, tôi đến tìm chị.” Theo đó, điện thoại cũng bị ngắt ngay tức khắc.

Tôi tiếp tục thư thả . . .

Không bao lâu sau, chuông cửa vang lên, cố chấp dai dẳng không ngừng, tôi từ trên sofa đứng lên, mở cửa ra.

“Ngày mai tôi phải đi Macao rồi, cho nên . . . cho nên . . . đến thăm chị.” Đây là câu đầu tiên Lam Trinh Liệt nói với tôi khi bước vào, một câu nói khiến tôi có hơi trở tay không kịp, câu nói này ẩn chứa một thông tin, Lam Trinh Liệt sắp phải đi rồi. Lam Trinh Liệt phải rời xa tôi, rõ ràng tôi phải nên thờ phào nhẹ nhõm mới đúng, khi này tôi rõ ràng còn đang buồn rầu không biết nên dùng cách gì đối mặt với Lam Trinh Liệt, thế nhưng . . .

“Tôi đường đột đến tìm chị thế này khiến chị giận ư, tôi xin lỗi, Tứ Nguyệt, tôi chỉ là . . .” Một Lam Trinh Liệt vẫn luôn rất kiêu ngạo giờ lại khấn trương, đôi mắt rú xuống, vàng trán cúi thấp, cứ đứng đó như thế, không hề tiến tới một bước, như đưa trẻ vô ý vào lăm nhà đang thấp thòm bất an.

“Vào trong đi.” Tôi lấy dép lê của Phương Hạo cho cậu ấy.

“Chỉ có mình chị thôi ư?” Cậu ấy đưa mắt nhìn quanh.

“Hôm nay, bố mẹ anh ấy từ Hong Kong sang, tối nay anh ấy ở lại khách sạn với họ.” Tôi lấy ly pha cà phê cho ai kia.

“Chị nói ra sân bay đón người chính là họ ư? Sao chị phải đi đón họ? Sao họ lại đến đây? Đến làm gì?” Lam Trinh Liệt nêu ra một loạt câu hỏi rất bài bản.

“Trinh Liệt, họ không phải đến để làm gì cả, họ . . .”

“Cái gì đây ?” Lam Trinh Liệt chụp lấy tay tôi, trên đó vẫn đang đeo chiếc vòng ngọc của mẹ Phương có khắc chữ Phương Thị : “Chị thế này là có ý gì ?”

Ý gì đây ? Trên mặt cậu nhóc ấy giờ đây đầy nỗi hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Rối (3)

“Lâm Tứ Nguyệt, có phải chị sắp kết hôn với Phương Hạo ? Cho nên, bố mẹ anh ta mới sang đây trừ bị hôn lễ cho hai người ? Vòng tay này là quà ra mắt bọn họ cho chị ? Hừm ?” Lam Trinh Liệt bóp cánh tay đang đeo vòng của tôi đến phát đau.

“Trinh Liệt, không phải tôi sắp kết hôn với Phương Hạo, thật ra thì đúng là tôi có cầu hôn anh ấy, nhưng anh ấy từ chối rồi.” Tôi nhẹ nhàng nói.

“Lâm Tứ Nguyệt.” Bất chợt, cậu ấy ôm tôi vào lòng, ôm thật chặt : “Chị dọa chết tôi rồi.”

“Được rồi, Lam Trinh Liệt, giờ cậu nghe tôi nói đây, tôi kết hôn hay không cũng đâu liên quan đến cậu, còn nữa, tốt nhất cậu buông tôi ra ngay đi.” Tôi bị cậu ấy ôm chặt như thế, sắp không thở nổi nữa.

“Được, được. Buông ngay đây, buông ngay đây.” Cậu ấy thả tay ra, ngồi xuống sofa.

“Mà này, chị không tháo nó ra à ?” Chỉ vào tay của tôi, cậu ấy lại nói : “Chị cứ đeo như thế, không sợ người khác hiểu lầm ư ?”

“.....”

“Tôi giúp chị tháo nó ra, đeo nhìn xấu chết đi được.” Tôi trơ mắt nhìn cậu ấy tự biên tự diễn cố sống cố chết tháo chiếc vòng ngọc mẹ Phương cho tôi từ trên tay ra. Hôm nay, tôi có hơi đần độn.

“Lam Trinh Liệt.” Tôi gọi cái người đang cúi đầu tìm đĩa CD, tôi lo lắng trong cái không gian nhỏ bé này, vì quá chật nên vương đầy hơi thở của cậu ấy, hơi thở mang theo mùi nguy hiểm, nhưng lại khiến người ta nảy sinh mê muội.

“Tứ Nguyệt, tôi có thể xem xong cái này rồi mới đi không ?” Lam Trinh Liệt cầm chiếc đĩa CD trong tay hỏi tôi, đó là một bộ phim cao bồi viễn tây cũ rích, được cô bạn Quỳnh cùng phòng người Đài Loan tặng, cô ấy rất cuồng Brad Pitt, cuồng xem bộ phim《Legends of the Fall》(1), thậm chí cuồng đến nỗi hi vọng tôi cũng thích anh ta, thế là, cô ấy tặng tôi《Legends of the Fall》, một bộ phim nói về đề tài chiến tranh và tình yêu. Sau đó, tôi cũng yêu thích bộ phim này, yêu thích luôn anh Pitt trong phim, người đàn ông lạ lùng đó, có đôi mắt sâu thẳm, nhưng lại mang theo nụ cười chân chất của chàng trai miệt vườn.

(1) Tên một bộ phim của Brad Pitt, diễn viên nổi tiếng đồng thời là nhà sản xuất người Mỹ, được phát hành năm 1994.

Sau khi xem xong《Legends of the Fall》, cảm xúc của Lam Trinh Liệt vẫn chưa nguôi, cậu ấy nhìn tôi với đôi mắt ướt át, tôi bị cậu ấy nhìn đỏ mặt đến mang tai.

“Chưa chịu đi nữa ư ?” Tôi khẽ đẩy cậu ấy.

Lúc ra đến ngoài cửa, tôi nhỏ giọng hỏi cậu ấy : “Phải đi bao lâu thế ?” Tôi cũng không rõ sao lại đi hỏi cậu ấy, nhưng chuyện này cứ lẩn quẩn trong tâm trí suốt cả buổi tối nay, nó xua đi tất cả lý trí của tôi, chiếm cứ lấy toàn bộ tư duy.

“Vài hôm thôi sẽ về.” Cậu ấy quay người lại, dưới ánh đèn dịu dịu trong hành lang, cậu ấy cười như pháo hoa nở rộ dưới bầu trời đêm.

“Mấy ngày này chị cứ nghỉ ngơi cho tốt, muốn ra ngoài có thể gọi Tiểu Quang đến đón, tôi sẽ gọi điện thoại cho chị.” Lãi nhãi liên hồi, như người chồng sắp phải đi xa dặn dò người vợ nhà.

Đến khi bóng lưng Lam Trinh Liệt mất hút nơi cuối hành lang. Tôi nhìn lên bóng đèn màu cam trên đầu, là bóng đèn ấy tác động đến tôi ư ?

Quay trở vào trong, tôi đứng tựa vào cửa, đưa tay tắt nguồn điện thoại.

Sáng sớm, tôi ngẩn ra nhìn mình trong gương, sau khi tắm gội xong mới chợt nhớ ra, hôm nay tôi đâu cần phải đến nhà Lam Trinh Liệt, thế là, tôi lại tiếp tục thờ thần đối diện với tấm gương, tôi phát hiện dạo gần đây hầu như phần lớn thời gian rảnh rỗi tôi đều dành để thờ với thần.

Sau đó, tôi lấy điện thoại bàn gọi cho Liên Ngọc.

Ngồi trong quán cà phê mang đậm nét Ailen phong tình, Liên Ngọc ngồi đối diện với tôi, gương mặt đã không còn hồng thắm như buổi đầu gặp gỡ, đôi

mắt chất chứa thêm nhiều nét u buồn.

“Gần đây, sao ít thấy em đến tìm Trinh Liệt?” Mang theo nỗi thấp thòm lo âu, tôi phá vỡ không gian im lặng giữa hai chúng tôi.

“Anh ấy không bảo em đến tìm anh ấy.” Liên Ngọc suy nghĩ rất lâu, mới nhỏ giọng nói.

“Cô bé ngọc này, cậu ấy không bảo em, em cũng có thể chủ động đến tìm mà, đừng quên nhé, em là bạn gái cậu ấy.”

“Chị Tứ Nguyệt.” Liên Ngọc ngược mắt lên, trên môi mang theo nụ cười gượng gạo: “Chị còn chưa biết ư, nguyên tắc đầu tiên khi làm bạn gái của người đó, là tuyệt đối không được chủ động đi tìm anh ấy.”

“Cô bé ngọc này, sao lại đi yêu một người như thế chứ?” Tôi nắm lấy bàn tay đang đặt trên ly của cô bé, bàn tay của chúng tôi đều lạnh lẽo như nhau.

“Đúng vậy, sao lại ngọc như thế chứ, toàn làm những chuyện thiệt thòi.” Nụ cười gượng gạo vẫn chưa tan, còn tăng thêm vài phần bất lực, tình yêu dường như vốn luôn là một qui tắc không công bằng, yêu nhiều hơn sẽ bất lực nhiều hơn.

Cuối cùng, Liên Ngọc đưa cho tôi một tấm thiệp mời, cô bé hi vọng tôi có thể đến tham dự buổi tiệc sinh nhật năm mươi tuổi của Lợi phu nhân, cô bé nói: “Chị Tứ Nguyệt, chị đến nhé, em và mẹ đều hi vọng chị có thể đến. Và còn có . . . bố của em.”

Bố của em? Người đàn ông này đã rất lâu rồi tôi chưa từng nhớ đến, tôi . . . đã gần như muốn quên đi hình dáng của ông.

Về đến nhà, tôi lựa chọn vùi đầu vào giấc ngủ, tôi cũng không biết đã ngủ được bao lâu, mãi cho đến khi chuông cửa kêu inh ỏi không một mõi, tôi mở cửa ra, Tiểu Quang đang đứng bên ngoài, trong tay cầm một chiếc điện thoại, nói: “Thiếu gia bảo tôi đến xem thử có phải họ lý Lâm đã làm mất điện thoại rồi không, nếu như làm mất rồi, cứ dùng chiếc điện thoại này vậy. Cậu ấy còn nói, nếu nhận được chiếc điện thoại xin gọi cho cậu ấy ngay.”

Đấy Tiểu Quang đi rồi, tôi mở điện thoại lên, tìm đến tên của Lam Trinh Liệt, bấm gọi. Vừa kết nối, lập tức có người nghe máy.

“Đù rồi, Lam Trinh Liệt.” Không đợi cậu ấy lên tiếng, tôi đã bắt đầu nói: “Lam Trinh Liệt, điện thoại của tôi không bị mất, chỉ là tôi đã tắt nguồn đi, tắt nguồn chính vì không muốn nhận điện thoại của cậu, cậu nên hiểu điều đó có nghĩa gì.”

“Tứ Nguyệt, chị bị làm sao thế? Hôm đó chẳng phải chúng ta vẫn tốt đẹp đấy ư?” Đầu bên kia là giọng Lam Trinh Liệt đang tức giận.

“Lam Trinh Liệt, cậu còn chưa hiểu ư? Chúng ta vốn không thể, bởi vì, tôi chỉ thích chứ không yêu cậu.” Bấm gọi tắt điện thoại, tôi ngồi trên sofa hậm hực, chẳng trách Phương Hạo luôn lải nhải, tình cảm là một hoạt động hao tổn khí lực, đau tim lại hại não.

Tin nhắn điện thoại lần lượt vang lên. Ngoại trừ một tin của Phương Hạo, còn lại toàn bộ đều của Lam Trinh Liệt. Lam Trinh Liệt là một tên lười biếng, thế nên cậu ấy luôn cảnh cáo đám bạn, đừng nhắn tin nhầm nhứ cho tôi, tôi lười xem mà cũng lười trả lời.

“Tứ Nguyệt, sao lại tắt máy? Nếu mở máy gọi lại cho tôi nha.”

“Tại làm sao vẫn chưa mở máy?”

“Còn chưa chịu mở máy nữa ư?”

“Có phải mất điện thoại rồi không???”

“Mở máy lên lập tức gọi ngay cho tôi.”

“Hoi bị mất kiên nhẫn rồi nha.”

“Tứ Nguyệt, tôi rất nhớ chị, không biết sao lại nhớ vô cùng, rõ ràng chúng ta xa nhau đã bao lâu đâu. Được rồi, coi như tin nhắn này tôi chưa gửi đi ha.”

“Tứ Nguyệt, tôi phát hiện tên của chị càng đọc càng có mùi vị, ngọt gì đâu.”

“Xin chị đấy, mở máy đi mà . . .”

.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, kéo mở từng tin một, đến cuối cùng, tôi đóng máy lại. Khi từng giọt nước mắt rơi trên tay, tôi chợt nghĩ, Lam Trinh Liệt, giả như là đứa trẻ bình thường thì tốt biết mấy, tốt nhất, đừng trẻ tuổi đến thế, cuối cùng, đừng anh tuấn đến thế. Lam Trinh Liệt, giả như không quen biết Liên Ngọc tốt biết bao nhiêu. Rồi tôi nghĩ, giả như Lam Trinh Liệt không quen biết tôi có phải tốt hơn không. Tôi còn nghĩ, giả như Lâm Tứ Nguyệt không có nhiều góc khuất thì tốt biết bao. Thế nhưng, mọi thứ đã như thế. Lâm Tứ Nguyệt, không còn tư cách gì nữa rồi, một Liên Thành đã là quá đủ.

Cô bạn Quỳnh người Đài Loan thích nhất là được nhìn vào chính mình trong gương hét to cổ lên. Sáng sớm hôm nay, tôi khoác lên mình chiếc T-shirt màu trắng, quần short Jean, đội chiếc mũ lưỡi trai, học theo Quỳnh nhìn vào gương nói: mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Đúng vậy, mọi chuyện rồi sẽ ổn, Joe cũng thường hay nói như thế.

Tôi cùng với bà ngoại Tiểu Hồ, còn có Tiểu Hồ đi đến khu vui chơi, khám phá rất nhiều trò đa dạng thú vị Tiểu Hồ đã dày công xếp đặt, khi thì vòng

xoay ngựa gỗ, khi thì tàu hải tặc, khi thì xe điện đung, vô cùng thích thú.

Khi chúng tôi về đến tiểu khu, Tiểu Hồ đã nằm bò trên lưng tôi mà ngáy o o, tôi đặt anh nhóc xuống giường, nhìn dáng ngủ ngây thơ trong sáng, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, vào độ tuổi này đây, tổn thương có sâu sắc đến đâu cũng sẽ bị thời gian dễ dàng mờ xóa. Tối đó, tôi ngủ lại bên cạnh Tiểu Hồ, mơ thấy trong một khu vui chơi vắng vẻ và tĩnh lặng, có cậu bé xiu xiu đưa khuôn mặt vô cùng xinh đẹp nhìn về phía tôi, rồi dần dần khuôn mặt trở nên chất chứa đầy nỗi bi thương.

Tầm thiệp mời Liên Ngọc đưa hôm đó đang nằm trong ngăn tủ, tôi nhìn nó, nhớ đến những lời Liên Ngọc nói hôm đó, cô bé bảo, cô bé và mẹ rất hi vọng tôi có thể đến, và còn có . . . bố của cô bé. Bố của cô bé, người đàn ông đó . . .

Tôi khoác lên người chiếc lễ phục màu đen ấy, thoa màu son cực nhạt, người trong gương trầm tĩnh ôn hòa, nhưng bên trong lại ẩn chứa một tâm hồn ngay đến bản thân tôi cũng không nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Rối (4)

Dưới ánh đèn sáng trưng tôi quan sát nơi ở vẫn như xưa, trong mắt tôi từ trước đến giờ nó vẫn chỉ là một nơi ở, mà không phải là nhà, thỉnh thoảng nó còn vượt xuyên qua bên kia đại dương đến trong giấc mơ của tôi, mang theo biết bao nỗi bi thương.

Nhìn về phía cánh cổng đang rộng mở, bước trên lối đi nhỏ đã từng vô số lần giẫm chân qua trong những năm tháng thanh xuân, tôi mang theo tình cảm bồi hồi lo lắng khi về đến quê hương. Người đàn ông đó, khi gặp tôi sẽ thế nào đây ? Hi ? Nộ ? Hận ? Hay còn có một chút trông ngóng ?

Hoa viên, bậc thềm, hương hoa thơm đêm hè, mùi cỏ cây thanh thoát, chẳng gì thay đổi cả.

Tiếng cười rộn rã, quần áo xúng xính, quan khách đông đúc, tất cả mọi thứ không hề xa lạ, Lợi gia từng là một danh gia vọng tộc ở Giang Nam, đến thời đại này tuy có hơi không được như trước, nhưng vẫn có thứ hạng.

Lợi phu nhân mặc chiếc sườn xám màu rượu chát, đang chào hỏi các vị khách quý, khi nhìn thấy tôi liền kéo đến bên cạnh. Người phụ nữ thân thiện này đối với sự xuất hiện của tôi tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

“Chú Lợi của con vừa mới lên lầu nghe điện thoại, sẽ quay lại ngay thôi.” Bà thì thầm bên tai tôi.

“Liên Ngọc đâu ạ ?” Tôi nhìn xem một lượt, nhưng không thấy cô bé.

“Nó đi đón bạn rồi.” Lợi phu nhân vừa gật đầu chào khách vừa nói với tôi.

Tôi nghĩ, tôi thấp thỏm rồi đây, bèn đến nhà vệ sinh, chỉnh trang lại một chút. Khi vừa bước trở ra, dưới thềm cầu thang, liền đụng ngay gương mặt đã lâu không gặp. Ánh đèn sáng trưng, chiếu lên khuôn mặt đã thôi không còn trẻ trung gì, trong lòng tôi buồn vui không rõ, người này đây rốt cuộc cũng phải già đi, hóa ra, năm tháng vẫn rất công bằng.

Dưới ánh đèn chiếu sáng, chúng tôi cứ thế nhìn nhau, sương gió đã lưu lại trên gương mặt ông những đường nét dày dặn. Những đường nét kia khiến càng tôi ảo não.

“Cô còn đến đây làm gì ? Còn chưa hả giận hay sao ?” Người đàn ông này, nói chuyện thật không chút khách khí.

“Chú Lợi, là Liên Ngọc mời tôi đến dự tiệc sinh nhật của di Lợi.” Tôi bình tĩnh nói.

“Liên Ngọc ?” Lợi Vĩnh Hoa ngay lập tức ghi chặt vai tôi : “Cô và Liên Ngọc gặp nhau bao giờ, tại sao tôi không biết, có phải cô bảo con bé giấu tôi ?”

“Chú Lợi, tôi không ngờ tôi lại có sức uy hiếp đến thế, khiến cho ông ghim ghút cả đời.” Tôi bực bội gạt tay ông ra, trong lòng bắt đầu lan tỏa thứ cảm xúc có tên thất vọng, vừa rồi đã có đáp án, là tức giận, không chỉ có tức giận, mà còn có căm ghét.

“Tại sao cô phải trở về, trở về đây làm gì, cô đã hủy đi đứa con trai của tôi, còn chưa đủ hay sao ?” Ánh mắt ông giận dữ đối đầu.

Tôi không thể ngờ sau chín năm gặp lại vẫn cứ là đường cùng ngõ cụt thế này. Lâm Tứ Nguyệt, mày còn mong đợi điều chi.

“Nói thử xem, hôm nay cô đến đây với mục đích gì ?” Lợi Vĩnh Hoa giữ lấy người muốn rời đi là tôi.

“Mục đích?” Tôi quay người lại, cười với ông ta, nụ cười trông sao cho thật rạng rỡ: “Mục đích. Tôi đã đạt được rồi, kì thực, nói ra cũng chẳng có gì phức tạp, chỉ đơn giản muốn xem ông bị dày vò ra sao thôi. À đúng rồi, chú Lợi, nghe nói hiện giờ Liên Thành đang ở Anh Quốc, cái đất nước Anh Quốc đó tôi cũng thường hay lui tới.”

Giương mặt Lợi Vinh Hoa trắng bệch.

“Thật thú vị, vài câu nói đã dọa cho chú thành ra thế này, xem ra, đúng là chú đã già thật rồi.” Tôi bật cười ha ha.

“Lâm Tứ Nguyệt, đã làm ra những chuyện như thế còn không hối cải, cho nên, phải chuốc lấy báo ứng thôi. Thằng nhóc tên Joe kia chính là báo ứng của cô. Tôi khuyên cô nên liệu mà lo lấy thân.”

Người đàn ông này vẫn cứ luôn gọi tôi là Lâm Tứ Nguyệt, còn tôi, đã từng mong mỏi biết bao nhiêu ông ta có thể thân thiết gọi tôi một tiếng, Tứ Nguyệt.

Trong thềm cầu thang không biết gió từ đâu thổi đến, lạnh căm căm xuyên vào trong tim, tôi ngồi xồm xuống đất, vết thương lòng không ngừng rỉ máu, những lời chất chứa trong thâm tâm không dám nói ra cuối cùng cũng có người bói móc. Hơn nữa người đó còn là bố của tôi, người mà mẹ luôn luôn trân trọng, nếu như, mẹ không trân trọng ông ta như thế, tôi nghĩ tôi sẽ không phải hận ông ta thế này. Giả như, ông ta còn nhớ đến chút tình cảm của mẹ, vậy thì, nhất định ông ta sẽ không nói ra những lời như thế, bởi vì... chúng tôi đều cùng là người được mẹ quý yêu.

Tôi vẫn luôn cố chấp tin rằng, nếu như Joe không gặp được tôi, Joe vẫn sẽ là Joe hoạt náo hiếu động.

Tôi ngồi xồm ở thềm cầu thang rất lâu, rất rất lâu...

Lần nữa bước vào khung cảnh buổi tiệc, ánh đèn nơi đây quá chói mắt, đến nỗi tôi phải nheo mắt lại.

Tôi trân trối nhìn người đang được đông đảo vây quanh, vợ chồng nhà họ Lợi đang dùng đôi mắt nhìn con rể thích thú ngắm nghía cậu ấy, trên gương mặt Lợi Liên Ngọc ngọt ngào hạnh phúc, họ hàng nhà đó càng nhốn nháo vây quanh vị hoàng tử ấy hơn, mà hiếm khi một Lâm Trinh Liệt lạnh lùng lại trưng ra nụ cười, xem ra, cũng đang rất vui vẻ đây mà.

Hóa ra, Lợi Liên Ngọc đi đón bạn chính là cậu ấy.

Tôi lạnh lẽo nhìn bọn họ, vẫn luôn cứ như thế, từ xa xa nhìn thấy bọn họ, với dáng vẻ hạnh phúc mỹ mãn.

Tiểu hoàng tử cuối cùng cũng nhìn thấy tôi đang lạnh lùng tia bọn họ, khóe môi trưng ra nét cười nồng đượm, vẫy tay với tôi: “Tứ Nguyệt, sao chị lại ở đây?” Tên nhóc này, sao mới đó đã quên mất những lời tôi nói ngày hôm trước, tôi chỉ thích cậu ấy, chứ đâu có yêu.

Tất cả mọi người đều vì phát ngôn của tiểu hoàng tử mà dời ánh mắt hướng đến người tôi, cuối cùng, có người nhớ ra: “Cô ấy không phải là cô gái nhỏ ngày trước sống ở đây hay sao?” _ “Là cô ấy không sai.”

Những người kia đã quên mất tên của tôi, quên luôn họ của tôi, trong mắt bọn họ, tôi chỉ là một cô nhi thân thế tội nghiệp sống nương nhờ ở Lợi gia, thường xuyên dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi để thể hiện tấm lòng từ bi của bọn họ, nhưng bọn họ vẫn luôn không nhớ ra tên tôi, vẫn luôn miệng gọi cái người gì gì đó. Thật tốt, vậy thì hôm nay tôi sẽ để lại cho các người một ấn tượng sâu sắc.

Tôi vớ lấy ly rượu vang bên cạnh, dưới cái nhìn của đông đảo mọi người, một hơi uống cạn.

“Lâm Trinh Liệt, có muốn đi với tôi hay không?” Rượu vang đã làm thông cổ họng, khiến giọng tôi lạnh lạnh chói tai.

Tôi đưa tay hướng về cậu ấy, mang theo nụ cười động lòng người.

Thật không ngoài dự liệu, nụ cười của Lợi Vinh Hoa cứng đờ trên khóe môi, nụ cười đang lấy lòng kia bởi vì tình huống đột ngột này chưa kịp thu lại. Cứ như thế đi! Dù sao, trong lòng tôi giờ phút này cũng đang rỉ máu, muốn đau thì cùng đau thôi.

Lâm Trinh Liệt đi về phía tôi, tôi nhìn thấy Liên Ngọc gương mặt nhợt nhạt khẽ kéo áo của Lâm Trinh Liệt, Lâm Trinh Liệt nói vào tai cô bé một câu, nhìn khẩu hình có lẽ là tôi xin lỗi, bao nhiêu người bên cạnh với gương mặt xem nào nhiệt đang hóng hớt, tôi nghĩ, trong lòng họ hiện giờ chắc đang có đến mấy bộ kịch bản phim. Nhưng, chuyện này liên quan gì đến tôi.

Tay Lâm Trinh Liệt nắm chặt tay tôi, chúng tôi cứ thế rời đi trước đám đông chỉ biết trơ mắt ra nhìn, tình cảnh đó có hơi giống trong tiểu thuyết Kim Dung khi Triệu Mẫn kéo theo Trương Vô Kỵ cùng rời khỏi hi đường đồ rục. Thế nhưng, chúng tôi không biết khinh công, không cách nào phóng vèo đi như tốc độ sao băng, chúng tôi chỉ vừa đi được vài bước, đã nghe được phía sau nhốn nháo hân lên, tiếp theo đó là tiếng khóc của Liên Ngọc: “Bố ơi, bố ơi.” Cô bé vừa khóc vừa gọi như thế, Lâm Trinh Liệt dừng bước chân.

“Tôi đi xem một chút.” Cậu ấy buông tay tôi ra: “Chị ở đây chờ tôi.”

“Cậu có thể đi.” Tôi nhìn vào bàn tay đang chơi vơi của mình, giây phút này, tôi không muốn cậu ấy buông tay tôi: “Nhưng tôi sẽ không đợi cậu.”

“Tứ Nguyệt, tôi xin lỗi.” Lâm Trinh Liệt cứ thế bước đi không hề quay đầu.

Tay của tôi lơ lửng giữa không trung, bộ dạng rất cô đơn, cậu nhóc ấy vừa nói xin lỗi với cô bé kia, trong chớp mắt lại quay qua nói xin lỗi với tôi, thế

gối này thật quá nhỏ bé, xoay tới chuyển lui cũng đều đụng chạm mặt nhau.

Lâm Tứ Nguyệt, mày nên rời đi thôi, nơi này từ trước đến giờ vẫn luôn xem mày như một vị khách. Khi tôi quay lưng liền đụng phải một người.

Tôi ngẩn ra nhìn người ấy, thời gian thoáng chốc như một giấc mơ, cậu thiếu niên mặt mày thanh tú đứng dưới bầu trời xanh nói, Lâm Tứ Nguyệt, tôi thích chị.

Theo thời gian còn đó, thiếu niên Lợi Liên Thành đã thay đổi nên thanh niên Lợi Liên Thành, mặt mũi không còn những nét thanh tú ngày trước, đã bao phủ lên một lớp sương mù, đôi mắt u ám lạnh lẽo quan sát tôi. Thế rồi, tôi lại nhớ ra, tội lỗi của tôi.

“Tôi nghĩ, trong lòng chị nhất định luôn tồn tại một con ác mộng nhỉ?” Cậu ấy siết chặt cầm tôi, giọng nói sắc như dao : “Một mình tôi còn chưa đủ, giờ còn ra tay với Liên Ngọc. Lâm Tứ Nguyệt, chị lại lần nữa khiến tôi phải mang tội danh bất hiếu, tất cả những điều bố tôi kì vọng đều phá sản hết trong tay chị rồi, cơ nghiệp trăm năm của Lợi gia xem ra đều bị hủy hoại bởi một tay chị, sau này chị có thể cài hoa đỏ đi gặp mẹ của chị rồi đó, mẹ của chị chắc chắn sẽ cảm thấy tự hào vì chị.”

Nước mắt cứ thế tuôn rơi, giàn dựa trên khuôn mặt, nhạt nhòa che đôi mắt, những giọt nước mắt không tên. Thượng Hải, trong lòng tôi đây là một thành phố dễ dàng khiến người ta không ngừng rơi lệ. Hầu như bao nhiêu nước mắt của Lâm Tứ Nguyệt đều dâng tặng hết cho thành phố này.

“Thu hồi cái bộ dạng tội nghiệp đáng thương kia của chị đi, không có tác dụng gì với tôi đâu.” Trong con giận, Lợi Liên Thành hất mặt tôi ra, bỏ đi.

Tôi nói với tài xế taxi, đưa tôi đến nơi nhộn nhịp nhất Thượng Hải.

Ngồi trong xe tôi nhìn khuôn mặt mình hắt lên khung cửa kính, trắng nhợt như ma, tôi lòi từ trong giỏ ra cây son Tô Mỹ Bảo tặng, thoa lên môi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Rồi (5)

Chỉ tay vào quán bar có tên “Zero”, tôi hỏi tài xế taxi : “Đây là nơi náo nhiệt nhất ở thành phố Thượng Hải này sao ?”

“Các cô gái đều rất thích nơi này, bọn họ nói mấy anh chàng ở đây cực soái ca.” Tài xế taxi cười ha ha nói : “Không biết cô có vừa ý hay không ?”

“Vừa ý.” Tôi đưa tiền cho anh ta, cười hi hi nói : “Rất vừa ý.”

Mỗi khi vào quán bar tôi hay ngồi đối diện với người pha chế. Lâm Tứ Nguyệt có một thói quen xấu, khi tâm trạng tệ đến không thể nào tệ hơn chỉ thích được uống rượu, thế nên, Lâm Tứ Nguyệt mãi luôn là một con ma men.

Vừa bước vào tôi đã thích nơi này, ít ra, tối hôm nay, không còn nơi nào thích hợp với tôi hơn, bởi vì nơi này đủ trụy lạc, trong vẻ trụy lạc mang theo nét sang trọng cao cấp, như kiểu tông màu tối xung quanh kết hợp hài hòa với quầy bar màu đỏ tươi.

Âm nhạc là lướt, rượu ngon ê hề, nam nữ quay cuồng chệch choạng, đây chính là cuộc sống về đêm. Nó chứa đựng đủ mọi loại tâm trạng, vui vẻ có, thất vọng có, bi thương có, chán nản có . . .

Vừa uống xong ly đầu tiên, đã có gã đàn ông cỡ trạc tuổi tôi ngồi xuống bên cạnh, tôi thấy anh ta trông cũng không tệ, liền cười ngây ngô với anh ta, tên tiểu ác ma tồn tại trong người lại đang sẵn sàng gây rối.

“Lần đầu tiên đến, một gương mặt mới toanh.” Giọng nói nhẹ nhàng lời cuốn vừa nhìn đã biết là tay cao thủ săn mồi.

“Hà dĩ kiến đắc?” (1)

(1) Cô vẫn, ý nói sao có thể nhìn ra được, sao có thể biết được.

“Bởi vì quý cô đây có khí chất khiến người ta đã gặp khó quên.” Anh ta sáp lại gần tôi hơn.

“Câu này tôi thích.” Tôi nâng ly cùng với anh ta : “Vi khí chất đã gặp khó quên, cạn ly.”

“Tôi tên Kha Đạt, nghề nghiệp là luật sư. Quý cô xinh đẹp đây tên gọi là chi ?”

“Kha Đạt,” Tôi cảm thấy tôi lại bắt đầu cười rồi đây : “Thưa ông luật sư, ông có một cái tên rất thú vị.”

Trên đời này chuyện lạ lùng nào cũng có thể xảy ra, tôi nghĩ gã đàn ông này và William nhất định rất hợp nhau, ít ra, cũng có thể đồng bệnh tương lân.

Kha Đạt là dân ăn chơi, trong một buổi tối, anh ta đã dạy cho tôi vô số trò uống rượu, tôi theo anh ta một ly rồi lại một ly, vô cùng thích thú, sau đó, anh ta hỏi tôi một câu, có muốn qua đêm với nhau hay không.

“Qua đêm, được, cùng nhau qua đêm.” Lâm Tứ Nguyệt, tối hôm nay, cùng qua đêm với một gã đàn ông, chuyện này có gì to tát đâu.

“Đến nhà em hay đến nhà tôi?” Gã đàn ông kia thuận thế choàng eo tôi, tay đã bắt đầu ngao du trên người tôi, bởi vì là cao thủ, tôi cũng không thấy chán ghét cho lắm.

“Đương nhiên đến nhà anh.” Tôi nói với giọng sắc mùi rượu thì thào vào tai anh ta, gã đàn ông kia bắt đầu gấp gáp kề môi sát tôi, tôi đưa tay quần lấy cổ anh ta, hóa ra, trong lòng tôi không chỉ có một con ác ma, tôi còn là một kẻ tùy tiện, khi anh ta hôn tôi, trong đầu tôi toàn là vòng xoay ngựa gỗ màu xanh trong khu vui chơi.

“Phụt” một tiếng vang lên. Tôi xoay cả người lại, tiếp theo đó, một loạt âm thanh bình bình bình, sau nữa là giọng của Lam Trinh Liệt như muốn ăn thịt người: “Lâm Tứ Nguyệt, chị điên rồi ư?” Nó lọt thỏm trong tiếng nhạc, như xa lại như gần.

Chất còn đang lâng lâng, trong đầu là một mớ hỗn độn, tôi tóm đại một người chống đỡ thân người. Gương mặt người kia dường như quen quen: “Will. . . William, sao cậu lại ở đây?”

“Nếu không có tôi, chị sớm đã bị người ta ăn mất toi.”

Lúc tôi còn đang muốn tựa vào người cậu ta, bỗng bị một sức mạnh kéo ra, rơi vào lòng vòng tay ấm áp, gương mặt Lam Trinh Liệt ánh lên trong mắt tôi, một gương mặt nộ khí xung thiên.

“Làm gì đấy hử?” Tôi bực bội hất tay cậu ấy, toàn bộ trí nhớ bắt đầu trở nên xa xôi, chỉ còn lại cánh tay chơi vui chơi với, cậu ấy cứ thế thả tay tôi ra, giống như mẹ của tôi, giống như Joe, bỏ lại tôi ở đó.

Chân của tôi loạng choạng, lúc này đây, tôi chợt nhớ ra gã đàn ông tên Kha Đạt kia, nhưng người đứng chắn trước mặt tôi quá nhiều, thế là tôi bắt đầu hét: “Này ông luật sư, chẳng phải chúng ta đã nói cùng nhau qua đêm rồi ha?”

Ngay lập tức cả người tôi bị nhấc bổng lên, tôi nghe thấy người đang ôm lấy tôi nói: “Đánh cho tôi, đánh thật mạnh vào.”

Về sau, trong một lần tình cờ gặp lại, vị luật sư xui xẻo kia vừa nhìn thấy tôi đã cười khò, rồi khai thật tối hôm đó anh ta bị đánh rất thê thảm.

Tôi túm chặt áo cái người đang bế tôi: “Lam Trinh Liệt, cậu là tên khốn.”

“Đúng thế, tôi là tên khốn.” Giọng nói êm ái, tựa như tơ.

“Lam Trinh Liệt, người nào đó nói trong lòng tôi có con ác ma, tôi cảm thấy cậu ấy nói rất đúng, hiện giờ dường như nó đang muốn xông ra, Trinh Liệt, tôi rất sợ hãi.” Tôi đưa tay ôm chặt cổ người đang bế mình, vùi đầu vào lòng ngực cậu ấy: “Trinh Liệt, cậu không bao giờ hiểu được đâu, tôi đã lo sợ đến nhường nào?”

“Nếu như, thấy lo sợ có thể trốn sau lưng tôi, chẳng phải có tôi đây ư?”

Chẳng phải có tôi đây ư? Trong lòng tôi cảm thấy mấy chữ đơn giản này đây bỗng chốc trở nên quá dịu dàng. Tôi giấu mặt vào lòng cậu ấy, để cậu ấy bế vào trong xe, chiếc xe lao đi trong màn đêm tĩnh mịch.

Sau đó . . .

Sau đó chúng tôi về đến nhà của Lam Trinh Liệt.

Sau đó Lam Trinh Liệt loáng thoáng nói, Lâm Tứ Nguyệt, về sau, tôi không cho phép chị uống rượu, không cho phép hôn môi với gã đàn ông khác, càng không cho phép nói ôm ấp gã đàn ông khác qua đêm. Về sau, chỉ cho phép chị hôn tôi, chỉ cho phép chị qua đêm với tôi.

Sau đó, dường như tôi đã nói gì đấy khiến cậu ấy tức giận.

Sau đó, cậu ấy đã hôn tôi, nụ hôn ấy ngắt ngang quay cuồng trời đất.

Sau đó, chúng tôi cứ hôn mãi hôn mãi đến khi . . . vào tới trong phòng cậu ấy.

Sau đó . . .

Trong cơn gió buổi sáng sớm, tôi mặc quần áo của Lam Trinh Liệt, bước đến khu thư giãn nhỏ bé ấy, cuộn mình lại trên chiếc ghế quý phi, tay run rẩy châm một điếu thuốc. Đây là lần thứ ba tôi hút thuốc, chất Nicotine xoa dịu cảm xúc trong tôi, ôm lấy đầu gối, tôi vuốt ve chiếc đồng hồ trên tay, vuốt ve một cách tỉ mỉ tận mắt, dường như đã đánh mất thứ gì đó quý giá nhất trong lòng.

Mọi chuyện, cuối cùng cũng đi đến bước này, Lâm Tứ Nguyệt, hãy để những ham muốn trong lòng nghe theo tiếng gọi con tim.

Tôi khép mắt lại, nhớ đến Lam Trinh Liệt vừa nằm bên cạnh mình, nhớ đến chiếc lễ phục màu đen bị xé tan nát nằm trên sàn, tôi mơ hồ nhớ ra khi nghe

thấy âm thanh loạt xoạt đó vang lên, tôi còn không ngừng cười ha ha, tôi còn loáng thoáng nhớ bàn tay của mình đặt trên mái tóc dày mượt của cậu ấy ve vuốt.

Là do rượu ư ? Trong lòng tôi tự cười nhạo bản thân.

Có ai đó bước vào, lấy đi điều thuốc trên tay tôi, dùng đôi tay ôm chặt tôi vào lòng.

“Nếu như thấy tức giận có thể la mắng tôi, đánh tôi, nhưng đừng khiến tôi hoang mang như thế. Tứ Nguyệt, tôi không hối hận.”

Trong buổi sáng sớm tĩnh lặng thế ấy, Lâm Trinh Liệt cứ ôm lấy tôi thì thầm thủ thủ.

“Tứ Nguyệt, có biết không ? Điều khiến Lâm Trinh Liệt lo sợ nhất chính là không tìm thấy Lâm Tứ Nguyệt. Trong mấy ngày hôm nay, khi không tìm thấy chị, tôi lo lắng bất an, cảm thấy nếu lại không nhìn thấy chị đâu, lại biến mất như lần trước, tôi bắt đầu phiền não không thôi, vội vội vàng vàng từ Macao trở về, rồi trực tiếp đi tìm Phương Hạo, khi anh ấy nói tôi biết chị vẫn đang ở thành phố này, tôi cảm thấy tư duy và suy nghĩ của mình mới bắt đầu quay về. Chị thấy không, Lâm Tứ Nguyệt, chị ảnh hưởng tôi tới mức đó còn gì .

“Lâm Trinh Liệt, tối hôm qua, cậu nên biết tôi đã uống say, thế nên . . . quên hết mọi chuyện đi nhé.” Vẫn màn kịch cũ rích, nhưng giờ đây tôi đâu còn hơi sức suy nghĩ đến chuyện gì nữa. Một chút tâm trạng tự trách thêm vào ít chất cồn khiến cho buổi sáng sớm hôm nay loạn cào cào cả lên.

“Nhưng tôi đâu có say.” Ai đó cố chấp nói.

“Vậy cậu muốn tôi phải làm sao ? Tôi đã không tính toán với cậu , cậu còn muốn tôi phải thế nào, chẳng lẽ cậu còn muốn tôi chịu trách nhiệm, nói thử xem, muốn đòi tiền bồi thường thân thể, hay chỉ phí tổn thất tinh thần ?” Một cục tức không tên bỗng dâng lên trong lòng, còn trong đầu lại là một mớ hỗn độn.

“Tôi chỉ cần chị, Lâm Tứ Nguyệt.” Cậu ấy hà hơi bên tai tôi.

“Dựa vào cái gì ?”

“Chỉ không biết gì ư, tôi qua là lần đầu tiên của tôi đấy.” Lâm Trinh Liệt ở sau lưng quăng đến một trái bom hạng nặng.

“Quý tha ma bắt.” Tôi tức đến phát cười quay người đối mặt với cậu ấy : “Lâm Trinh Liệt, cậu lừa ai đấy hử, cho rằng tôi là cô thiếu nữ ngây thơ đó ư ?”

“Người phụ nữ gì đây, chị tưởng tôi thích nói ra mấy chuyện mất mặt này lắm ha.” Lâm Trinh Liệt đỏ gay cả mặt, trong lòng tôi chùn xuống, Lâm Trinh Liệt, chắc sẽ không gian dối.

“Cậu . . . cậu có phải đàn ông không đây ?” Tôi bắt đầu ăn nói lấp báp.

“Tôi qua, chẳng phải chị đã chứng thực rồi ư, hay là, giờ muốn chứng thực thêm lần nữa ?” Tay cậu ấy cứ thế siết chặt eo tôi.

“Quý tha ma bắt cậu đi .” Tôi ra sức đẩy cậu ấy ra : “ Ý tôi nói sao lần đầu tiên cậu lại gìn giữ mãi đến tận bây giờ ?”

“Về phương diện đó, tôi vốn mắc bệnh ưa sạch sẽ, từ nhỏ sinh sống ở nước ngoài, tôi cực ghét cái kiểu xem chuyện ấy như những trò đùa phong lưu. Tôi không muốn giống như bọn họ.” Lại thò tay ra lần nữa.

“Cậu không phải cũng có lúc bông bột à ?” Tôi lạnh lùng đẩy tay cậu ấy ra.

“Tôi cũng cảm thấy rất kì lạ, dường như tôi không phiền lòng về phương diện đó, có một lần duy nhất cũng xảy ra trên người chị, còn nhớ lần đó chúng ta ở trên sân thượng không ? Khi ấy, chị ở dưới người tôi, tôi cảm giác thân thể mình là lạ, dường như, đó gọi là bông bột tuổi thanh xuân.”

Tôi vò đầu bứt tóc, rối rắm, khổ sở, bất lực, trăm mối tơ vò.

Cuối cùng, tôi nói : “Lâm Trinh Liệt, vì sao hai chúng ta lại đi đến bước này ?”

“Lâm Tứ Nguyệt, kết cuộc, hai chúng ta đều cũng sẽ đi đến bước này. Bởi vì, trái tim tôi đối với chị đã không còn đơn thuần được nữa, luôn muốn đụng chạm chị, muốn hôn chị, ôm lấy chị, muốn làm những chuyện thân mật giữa nam và nữ cùng chị, cho nên, sau cùng, hai chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Tên nhóc ấy lặng im hồi lâu, rồi mới cất tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tình Yêu Không Phải Phương Trình Thức (1)

Những ai đang yêu đương đều rất thích hai từ mãi mãi, như hứa hẹn, chúng ta sẽ mãi mãi yêu nhau, mãi mãi chung thủy với nhau, nhưng trên thế gian này có mấy ai thật sự làm được điều ấy ? Tôi cứ ngỡ trái tim tôi sẽ mãi mãi thuộc về Joe, tôi đã cho rằng như thế, nhưng vào buổi sáng sớm hôm đó khi nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang nằm bên cạnh, tôi bắt đầu hoảng hốt. Nếu như, người nằm kia không phải Lam Trinh Liệt, tôi nghĩ tôi không đến nỗi hoảng hốt thế này.

Đã hai ngày kể từ ngày hôm đó, ngày hôm đó tôi đã nói với cậu nhóc ấy thế này, tôi cần phải bình tĩnh lại, tôi hi vọng trước khi tôi suy nghĩ rõ ràng cậu ấy đừng nên xuất hiện trước mặt tôi. Cậu ấy nói, vậy tôi cần suy nghĩ bao lâu. Thế rồi chúng tôi giao hẹn trong ba ngày.

Trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, có ý định xóc nổi muốn dọn đồ bỏ đi.

Phuong Hạo lắc đầu nguầy nguậy với tôi. Chúng tôi ra đến Bến Thượng Hải khi trời đã tối muộn.

“Lâm Tứ Nguyệt, em động lòng với tên nhóc ấy rồi.” Phuong Hạo ngấm nhìn sông Hoàng Phố, lặng lẽ nói.

Tôi im lặng không lên tiếng.

“Lúc vừa rời khỏi tiểu khu em có nhìn thấy chiếc xe dừng ở góc đường?”

“Tôi không chú ý đến.” Tôi có chút không hiểu.

“Em biết không, tên nhóc tên Lam Trinh Liệt ấy đang ngồi trong xe.” Phuong Hạo nhìn thẳng tôi, không để tôi trốn tránh : “Không chỉ tối hôm nay, tối hôm qua tôi cũng nhìn thấy cậu ấy, tôi bắt chuyện với cậu ấy cả nửa ngày, cậu ấy chỉ nói với tôi một câu, cậu ấy hỏi em có ổn không, tôi cho cậu ấy biết trông em rất phiền muộn, sau khi nghe xong cậu ấy không nói câu nào, nhưng tôi nghe thấy tiếng thở dài của cậu ấy, cho đến khi tối muộn, tôi nhìn thấy xe của cậu ấy vẫn cứ đậu ở đó.”

Tôi cúi thấp đầu, một lúc lâu sau, tôi hỏi, Phuong Hạo, tôi nên làm thế nào ?

“Bây giờ, em phải đối mặt với hai con đường, hoặc là chấp nhận cậu ấy hoặc là từ bỏ.” Phuong Hạo đưa tay vỗ vỗ vào vai tôi, khẽ thở dài một hơi : “Lâm Tứ Nguyệt, nhưng em cần phải hiểu rõ, điều tối kỵ nhất trong chuyện tình cảm là dây dưa không dứt khoát, tên nhóc đó xem ra đã nặng tình sâu đậm với em rồi, nếu như em có thể chấp nhận cậu ấy đó là điều tốt nhất, nếu như không thể vậy nên nhanh chóng chấm dứt ngay thôi, tránh để cậu ấy càng lún càng sâu.”

“Thật ra, anh đoán được rồi đúng không ?” Tôi cup mắt nhìn xuống chân.

“Đúng thế ! Tôi đã đoán được.”

Phuong Hạo chuyện gì cũng biết, Lâm Tứ Nguyệt đang nghĩ gì, Phuong Hạo đều biết cả, Lâm Tứ Nguyệt thật ra là một kẻ nhát gan.

Khi tôi và Phuong Hạo quay về, ở nơi Phuong Hạo đã nói, tôi nhìn thấy chiếc xe đang đậu trong góc, chiếc xe màu đen, hòa lẫn trong màn đêm.

Chạng vạng tối ngày thứ ba, tôi bắt đầu tắm gội, chăm chút chải chuốt mái tóc, để nó buông xõa ngay ngắn trên vai, tôi biết, Lam Trinh Liệt thích thế, sau đó, tôi thay chiếc váy yếm liền màu trắng, chiếc váy tôi cực kì yêu thích, tôi còn nhớ khi mẹ Joe tặng nó cho tôi, vừa nhìn đã thấy thích, kiểu dáng rất đơn giản, chỉ là ở bên ngoài cổ áo đính thêm tua rua be bé, tua rua màu nguyệt bạch (1), ánh đèn vừa chiếu lên, trông giống như ánh trăng bản bạc.

(1) Màu nguyệt bạch có thể hiểu là màu xanh lam nhạt. Người Trung Quốc cổ xưa cho rằng màu của ánh trăng không phải là màu trắng thuần khiết, mà mang theo một chút màu xanh lam thật nhạt. Nghiêm túc mà nói, màu xanh lam nhạt không thể được gọi là “Nguyệt bạch”, màu nguyệt bạch là màu trắng mang theo một tí xú xiu màu lam, không dễ gì quan sát được. (Nguồn Baidu)

Nhìn vào gương, tôi khẽ mỉm cười. Nhưng tôi không biết có thể giữ nó được bao lâu.

Gọi điện cho Lam Trinh Liệt, tôi nói, Lam Trinh Liệt, chúng ta cùng đi chơi nhé.

Năm phút sau, có lẽ vẫn chưa tới năm phút, Lam Trinh Liệt xuất hiện trước cửa nhà, áo sơ mi xanh đậm, quần âu kiểu hoàng gia Anh màu trắng, anh tuấn vô đối. Khi nhìn thấy tôi, chột ngẩn người ra, trông rất đáng yêu, giống như lần đầu tiên hẹn hò với cô gái mình yêu thích khi nhìn thấy cô ấy vì mình mà trang điểm trau chuốt, cảm xúc vui sướng phát điên nhưng vẫn cố kìm nén đi, không để nụ cười ngáy ngồ lộ ra khóe môi.

“Có đẹp không ?” Tôi dang tay xoay một vòng.

“Uhm !” Lam Trinh Liệt đưa tay vào túi quần, tôi biết cậu ấy có hơi hồi hộp, mỗi khi Lam Trinh Liệt thấy không tự nhiên luôn có một thói quen, thích đưa tay vào túi quần.

Bước đi trên con phố vừa lên đèn, tôi rất thích giây phút này đây, thành phố rực rỡ, sắc trời trầm lắng, dần dần kéo lên màn đêm, giống như bối cảnh sân khấu đã được bố trí chu đáo, một giấc mơ hoang đẹp đẽ, khiến người ta không kìm được quyền luyến.

Chúng tôi bước vào nhà hàng được bày trí khá ấm cúng, khi xem thực đơn, Lam Trinh Liệt cục cựa tận tụy hỏi tôi : “Hay là, chúng ta gọi phần ăn tình

nhân nhé, trông chúng có vẻ rất ngon.”

Thế là, chúng tôi cùng thưởng thức phần ăn tình nhân trông có vẻ rất ngon kia, nhưng thực tế, chúng chẳng ngon tẹo nào.

“Chị có thích không?” Cuối cùng, cậu ấy có chút lo lắng hỏi tôi, đôi mắt lo âu ấy khiến tôi cảm thấy đau lòng.

“Uhm, thích chứ, cũng không tệ.” Tôi nhìn cậu ấy, trong mắt đọng đầy sự ướt át.

Ra khỏi nhà hàng, chúng tôi bước đi trên con phố dài lấp lánh ánh đèn, khi Lam Trinh Liệt đưa tay nắm lấy tay tôi, tôi cũng không cự tuyệt. Trong rạp chiếu phim, khi Lam Trinh Liệt đang tay ôm lấy tôi, tôi cũng không cự tuyệt, tôi còn tựa đầu lên vai cậu ấy, nhìn thấy khóe môi tên nhóc nào đó khẽ nhếch lên, mê người như một thiên sứ.

“Làm sao đây, Lâm Tứ Nguyệt. Tôi muốn hôn chị.” Lam Trinh Liệt khẽ giọng nói bên tai tôi.

Tôi đưa tay túm cổ áo cậu ấy kéo xuống, nhắm mắt lại, nụ hôn của Lam Trinh Liệt như một loại rượu ngon, càng hôn càng say mất thôi.

Hôm ấy, chúng tôi xem bộ phim có tên *«The Piano»* (2), chuyện phim kể về một góa phụ đam mê dương cầm vượt trùng dương biển cả đến hải đảo xa xôi mưu sinh, nửa phần sau của bộ phim có nội dung như thế nào tôi cũng không rõ, tôi chỉ nhớ khi Lam Trinh Liệt hôn mình, tôi đã nghe thấy tiếng đàn dương cầm thanh thoát. Có lẽ, trong rất nhiều rất nhiều năm về sau, tôi sẽ quên đi rất nhiều người rất nhiều chuyện, nhưng tôi sẽ không thể nào quên rạp chiếu phim nhỏ bé này, không thể quên bộ phim có tên *«The Piano»*, và còn . . . nụ hôn của chàng trai ấy.

(2) Tên một bộ phim của New Zealand, do Jane Campion làm đạo diễn, phát hành lần đầu năm 1993.

Ra khỏi rạp chiếu phim, đêm đang dần về khuya. Lam Trinh Liệt hỏi tôi: “Bây giờ, chúng ta đi đâu đây?”

“Đến khu vui chơi ngày hôm ấy đi.” Tôi cảm thấy lúc đang nói câu này dường như rất tiêu tốn hơi sức, tôi không dám nhìn thẳng cậu ấy, không dám nhìn vào đôi mắt lúc này đây đang chất chứa biết bao niềm vui, càng chất chứa nhiều bao nhiêu trong lòng tôi càng đau khổ bấy nhiêu.

“Khu vui chơi đó ư?” Bên tai là giọng nói trầm thấp ấm áp của Lam Trinh Liệt, như một điều ảo diệu lay động lòng người nhất.

“Khu vui chơi hôm ấy cậu đã hôn tôi.” Tôi khoác tay cậu ấy, dịu dàng nói.

“Tứ Nguyệt, chị của lúc này cứ như một giấc mơ, giấc mơ trong lòng tôi mong đợi nhất.” Ở nơi thành phố đông đúc nhộn nhịp này, Lam Trinh Liệt ôm lấy tôi, vòng tay của Lam Trinh Liệt vô cùng ấm áp.

“Tứ Nguyệt, giấc mơ này quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến tôi lo âu.” Lam Trinh Liệt thân yêu, cậu cũng cảm nhận được ư, sao mà tôi cũng cảm thấy nó giống như giấc mơ.

Công viên giải trí có tên gọi Neverland ấy vẫn như ngày nào, vòng quay ngựa gỗ xanh lam vẫn từng vòng từng vòng xoay đều. Tôi đứng ở đó ngắm nhìn Lam Trinh Liệt thật lâu, sau đó, tôi nói:

“Lam Trinh Liệt, chúng ta bắt đầu ở đây, vậy cũng sẽ kết thúc ở đây đi nhé.” Tôi cứ thế đứng nhìn cậu ấy, nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc của cậu ấy đang dần dần trở nên nhợt nhạt.

“Chị nói thế có ý gì?” Cậu ấy nắm chặt vai tôi, chặt đến nỗi khiến tôi phát đau.

“Trinh Liệt, tháng mười tôi phải đi rồi, rời khỏi nơi đây. Lâm Tứ Nguyệt, cậu cứ xem cô ấy như một giai thoại nhỏ trong cuộc đời của cậu.” Tôi nói rõ từng câu từng chữ: “Và từ giây phút này trở đi, tôi không còn là hộ lý riêng của cậu nữa.”

“Lâm Tứ Nguyệt, chị thật biết thoái thác, nói đi là đi. Thế thì, tối hôm nay, được xem là gì đây? Bỏ thì ư?” Cậu ấy đưa tay chỉnh lại mái tóc tôi: “Thế nhưng, chị đâu phải nhà từ thiện. Chị khiến tôi cảm thấy một giây trước và một giây sau như cách nhau giữa thiên đường và địa ngục. Chị . . . sao có thể như thế chứ? Chị có biết, hiện giờ chị giống gì không? Chị giống như kẻ khai màu cảm một cái bánh gato dự dỗ đứa trẻ chưa từng được nếm qua mùi vị bánh gato, nhưng sao chị không tiếp tục đi, chị có biết rằng đứa trẻ ấy vì cái bánh gato kia quá đẹp quá ngon, đã không thể rời xa nó được nữa rồi.”

“Tôi xin lỗi, Lam Trinh Liệt. Tôi xin lỗi . . .” Tôi lắp bắp nói. Lam Trinh Liệt, tôi xin lỗi, bởi do ham muốn nhất thời, muốn được có một hồi ức chỉ thuộc về riêng Lam Trinh Liệt và Lâm Tứ Nguyệt, thế nhưng, lại khiến cậu bị tổn thương.

“Nếu cảm thấy có lỗi hãy ở lại bên cạnh tôi, được không? Tứ Nguyệt? Hừm?” Cậu ấy ôm lấy tôi, thì thầm bên tai: “Chỉ là thích chứ không yêu cũng không sao.”

“Nếu như, những việc tôi đã làm trong hôm nay khiến cậu cảm thấy bị tổn thương, thế thì, Lam Trinh Liệt, tôi thành thật xin lỗi cậu.” Tôi đẩy cậu ấy ra. Lam Trinh Liệt, sao người cậu gặp phải lại là tôi, một kẻ bị bao trùm bởi quá nhiều góc khuất, lại còn có quá nhiều mối quan ngại.

“Lâm Tứ Nguyệt, chị quá lý trí, lý trí đến nỗi khiến tôi tuyệt vọng.” Đôi mắt Lam Trinh Liệt giống như đã thú bị vây khốn.

“Không, Trinh Liệt, tôi vốn không lý trí, Joe từng nói thế này, trong lòng Lâm Tứ Nguyệt tồn tại một cậu bé Peter Pan (3), tôi cảm thấy anh ấy nói rất đúng, trong thâm tâm tôi, luôn lo sợ sẽ lớn lên, con người một khi lớn lên, sẽ phải đối mặt với thế giới phức tạp nhiều biến động của kẻ trưởng thành, còn tôi chỉ thích thế giới đơn thuần giản dị, cậu nói tôi cô hủ lạc hậu cũng được, trốn tránh hiện thực cũng được, nhưng tôi không muốn thay đổi tình trạng hiện

giờ.” Tôi lắc đầu, từng bước lùi về sau : “ Còn thế giới của Trinh Liệt cậu đối với tôi quá ư phức tạp.”

(3) *Peter Pan* là một nhân vật được tạo ra bởi nhà văn và nhà viết kịch Scotland *J. M. Barrie*, một cậu bé nhút nhát và tinh nghịch thích tự do, có thể biết bay và không bao giờ lớn lên, *Peter Pan* đã trải qua cả tuổi thơ không bao giờ kết thúc.

“ Thế giới của tôi phức tạp chỗ nào hử ? Chị nói tôi biết đi, chỉ cần chị nói với tôi, tôi sẽ thay đổi. Tứ Nguyệt, chỉ cần chị chịu lên tiếng.” Lâm Trinh Liệt cứ như thế đứng ở đó, hạ giọng nói.

Nước mắt giàn dụa trên gương mặt tôi, màn chia tay này khác xa những khó khăn, bịn rịn trong tưởng tượng. Thậm chí, tôi còn muốn cứ thế bước về phía cậu ấy, hát lên một kết cuộc đại đoàn viên. Thế nhưng, Lâm Tứ Nguyệt đã tồn tại trên cuộc đời này hai mươi chín năm, vẫn luôn biết được rằng trong cuộc sống vốn không hề có kết cuộc đại đoàn viên.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tình Yêu Không Phải Phương Trình Thức (2)

Cách đó không xa từng đôi nam nữ đang châm đốt pháo hoa, những cây pháo hoa nho nhỏ trong tay, ánh lửa hắt lên trên khuôn mặt họ, vui vẻ mà đơn thuần, không hề biết đến những nỗi ưu phiền trên thế gian.

“ Lâm Trinh Liệt.” Tôi đứng yên ở đó, không tiến tới, cũng chẳng lùi đi : “ Cậu phải thay đổi thế nào đây, cậu thay đổi được sự thật cậu là con trai của Dung Như Xuân hay không ? Thay đổi được sự thật Lợi Liên Ngọc từng là bạn gái của cậu ? Thay đổi được sự thật về khoảng cách bảy năm tuổi tác giữa hai chúng ta ? Thế nên, hãy quên tôi đi ! Như thế với ai cũng đều tốt cả.”

Cách nhau vài bước chân, Lâm Trinh Liệt cứ thế nhìn tôi cười, tiếng cười vỡ vụn như chiếc lá lìa cành.

“ Lâm Tứ Nguyệt, chị cho rằng tình yêu có thể như trò đùa trẻ con đấy ư ? Sao có thể nói quên là quên ? Nếu dễ dàng như thế, thì có còn gọi là tình sâu nặng nữa không ?”

“ Thế nhưng, Trinh Liệt, tình yêu cũng không phải phương trình thức, không phải cậu cho đi bao nhiêu sẽ nhận lại bấy nhiêu, không phải hễ cậu yêu tôi thì tôi cũng phải theo đó mà yêu cậu.” Xem đi, tôi lại đang bịt tai trom chuông, bày ra một lý do đường đường chính chính tự lừa mình dối người nữa rồi.

“ Tốt, làm tốt lắm, Lâm Tứ Nguyệt. Chị đem tất cả sự kiêu ngạo của Lâm Trinh Liệt giẫm đạp hết dưới chân, đưa ra hàng trăm lý do chẳng qua chỉ muốn nói cho tôi biết bảo tôi đừng tơ tưởng đến chị, bởi chị vốn không hề yêu tôi. Được rồi, tôi không yêu chị nữa là được chứ gì, không yêu nữa, không yêu nữa . . .” Cậu ấy lẩm bẩm nói.

Đêm đó, tôi nhìn thấy hình bóng cậu ấy dần dần rời xa, từ từ hòa vào dòng người, mất hút trong màn đêm mênh mông.

Sau khi về nhà, Phương Hạo hỏi tôi, khó chịu không ? Có một chút, tôi trả lời nhẹ tênh. Đêm hôm đó, tôi chong mắt nhìn trời sáng.

Ngày đầu quay trở lại bệnh viện làm việc, tôi không ngờ sẽ gặp được Lợi Vĩnh Hoa, tôi trốn trong góc nhìn ông, thấy ông ngồi dưới ánh chiều tà, tiêu tụy già nua, cứ như thế trong lòng tôi thất lại, không biết có phải do cái gọi là huyết thống đang tác yêu tác quái hay không đây.

Đêm đến, tôi lên mạng tìm kiếm. Những tin tức về chuyện Lợi thị sắp sụp đổ đầy ra đó. Nhớ lại những lời Lợi Liên Thành nói hôm ấy, tôi mới biết hóa ra hôm ấy mình đã làm những gì. Chợt nhớ lại nụ cười lấy lòng của Lợi Vĩnh Hoa dành cho Lâm Trinh Liệt.

Theo nguồn tin những người biết chuyện chứng thực, chuyện tình cảm giữa thiên kim Lợi gia và người thừa kế tập đoàn Phương Nam thật ra chỉ là một màn kịch, các ngân hàng đồng loạt lắc đầu, Lợi Vĩnh Hoa mất đi cọng rơm cứu mạng cuối cùng, cơ nghiệp trăm năm sắp đối mặt với thời khắc phá sản đang được đếm ngược. Tôi đắm đắm nhìn vào dòng chữ kia, bốn chữ cơ nghiệp trăm năm khiến tôi thấy nhức mắt.

Khi Phương Hạo về đến, tôi hỏi anh ấy nhìn nhận thế nào về tin tức này, Phương Hạo chỉ vào bốn chữ nổi bậc kia, quả thật như thế.

“ Vậy có cách nào khắc phục được không ?” Tôi giả vờ hỏi vu vơ.

“ Khó. Mấy loại cơ nghiệp trăm năm nghe ra danh tiếng có vẻ vang dội, nhưng trong thời buổi hiện nay muốn tồn tại không dễ dàng gì, hoặc là để cho nó biến mất, hoặc là làm một cuộc cách mạng thay máu, nhưng thay máu cần phải có quan hệ nguồn vốn, thời buổi này, chẳng ai muốn nhúng tay vào những vụ đầu tư mạo hiểm như thế cả.”

Trước khi Phương Hạo nảy sinh hiếu kỳ, tôi quay trở về phòng của mình.

Ngày hôm sau, tôi hỏi bác sĩ chủ trị của Lợi Vĩnh Hoa về tình trạng của ông, ông ta nói rất tệ, bệnh nhân có áp lực tâm lý quá lớn.

Thức giấc lúc nửa đêm, khắp người tôi ướt đầm mồ hôi.

Khi phải gọi điện thoại cho Lam Trinh Liệt, đã xa cách cậu ấy năm ngày trời, nhưng điện thoại cậu ấy cứ luôn trong tình trạng tắt máy, lúc gọi cho Tiểu Quang, cậu ta cho tôi biết thiếu gia đang ở quán bar “Zero”.

“Zero” là một địa điểm vũ trường nổi tiếng ở thành phố Thượng Hải, vào cuối tuần chỉ tiếp đón hội viên, khi tôi vội vàng đến đó, đã bị chặn lại ngoài cửa, bởi vì tôi không phải hội viên.

Tôi gọi cho Tiểu Quang, cậu ta ra đón tôi. Cậu ta đưa tôi vào một phòng bao sang trọng, trong phòng bao rộng lớn kia ngoài mấy gương mặt quen thuộc, còn có vài cô nàng dung mạo như hoa, nhất là cô nàng đang ngồi bên cạnh Lam Trinh Liệt, cô ta vừa sexy vừa hấp dẫn.

Tất cả mọi người đều nhìn vào vị khách không mời mà đến là tôi, tôi tự nhìn bản thân, áo sơ mi trắng, quần Jean, chẳng ăn nhập gì so với nơi này, tôi nhìn Lam Trinh Liệt cầu cứu.

Nhạc vũ trường sôi động đang ầm ĩ, cậu ấy ngồi đó uống rượu, không thèm liếc nhìn tôi một lần.

Tôi thở dài một hơi, đến bên cạnh cậu ấy, ngồi xuống vị trí trống kế bên do William nhường lại, yên vị ở đó.

“Trinh Liệt, khi nào cậu về nhà?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Gấp gáp tìm tôi như thế, không phải nhớ tôi rồi ha.” Cậu ấy đưa tay đặt lên tóc tôi, giọng điệu khinh miệt: “Hay là, thiện tâm của thần tiên tỷ tỷ đây lại bộc phát muốn đến cứu rồi con cừ non đang bị lạc đường này.”

“Trinh Liệt, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Xem ra Lam Trinh Liệt đã uống không ít rượu.

“Hừm? Có chuyện muốn nói? Lâm Tứ Nguyệt, chẳng phải chị nói thế giới của tôi quá phức tạp ư? Đã không cần rồi, còn chạy đến đây làm gì? Chạy đến đây có chuyện gì để nói với tôi sao?”

“Đúng là tôi có chuyện muốn nói với cậu, nhưng nếu cậu cảm thấy chơi chưa đủ, tôi có thể ở đây đợi cậu, đợi đến khi cậu đồng ý nghe tôi nói mới thôi.” Mặc kệ mọi người đang vênh tai nghe, tôi lớn tiếng nói.

“Tùy chị.” Lam Trinh Liệt sau khi bỏ lại cậu này, không thèm ngó ngang gì đến tôi. Trong khi đó, quay sang chơi trò cạp bánh với cô nàng bên cạnh, tôi nhìn thấy chiếc bánh qui dạng đĩa trong miệng cô nàng kia bé đi từng chút một, cuối cùng, biến thành hai cái miệng cắn vào nhau. Trong lúc bọn họ mê mải, tôi cúi thấp đầu, trong lòng có một con sâu ghen tuông đang không ngừng làm loạn.

Điện thoại tôi đổ chuông, tôi nhìn xem, là Phương Hạo. Thế là, tôi cầm điện thoại muốn ra ngoài nghe, trong này có hơi ồn, tôi vừa nhòm người đã bị một đôi tay kéo lại.

“Chị muốn đi đâu đấy?” Lam Trinh Liệt giữ lấy tôi.

“Tôi ra ngoài nghe điện thoại.” Tôi lắc lắc chiếc điện thoại.

“Nghe tại đây.” Cậu ấy giữ chặt tay tôi không chịu buông.

“Chuyện gì thế?” Cầm điện thoại tôi hỏi Phương Hạo.

“Đang ở đâu?”

“Tôi không nói rõ được, đang ở cùng với bạn.” Ngập ngừng một chút, tôi nói: “Phương Hạo, tối nay, có thể tôi sẽ không về.” Xem ra, tối hôm nay, tôi phải cùng với Lam Trinh Liệt về nhà một chuyến, ở đây không phải là nơi có thể nói chuyện.

“Cái gì? Nói lớn tiếng một chút, chỗ em ồn ào quá.”

“Tôi nói, tối nay, tôi... không về nhà.” Tôi kéo to âm giọng, lúc này đây, âm nhạc đột nhiên im bật, trong phòng bao vọng lại giọng nói của tôi, rất to và rõ, lời nói vừa dứt, một trận cười ám muội vang lên.

“Chị nói với anh ta tối nay không về nhà à?” Lam Trinh Liệt nhỏ giọng nói bên tai tôi.

“Uhm.” Tiếp theo đó, tôi phát hiện có gì đó sai sai, tức giận nói với đám người thích xem náo nhiệt kia: “Các người, chơi trò của các người đi.”

Tôi lại ngồi xuống, âm nhạc lại bắt đầu vang lên, tôi buồn bã nhìn vào điện thoại của mình.

“Tôi không có hôn cô ta.” Lam Trinh Liệt nói.

Tôi ngần nhìn ly rượu trước mặt thật lâu, thứ chất lỏng trong suốt kia đang lấp lánh ánh sáng, tôi đưa tay ra, ngậm rượu đầu tiên cay đến nỗi khiến tôi chảy nước mắt, tôi hậm hực nhắm mắt lại uống tiếp ngụm thứ hai, vì bàn tay thượng đế âm u tối tăm cứ đẩy đưa dai dẳng không thoát ra được.

“Chị điên rồi.” Lam Trinh Liệt đưa tay gạt phăng ly rượu của tôi: “Có biết đây là rượu gì không, rượu vodka, vodka đó, thừa cô.”

“Vậy thì đã sao ?” Tôi nghiêng đầu, khẽ nhướn mày, Lam Trinh Liệt rất thích làm động tác này.

Cậu ấy đưa tay kéo tôi, ôm chặt vào lòng : “ Người phụ nữ này, tôi không thích chị uống rượu. Hễ uống rượu vào sẽ chiêu ong gọi bướm.”

“Tôi chiêu ai hử ?” Tôi vùng thoát khỏi vòng tay Lam Trinh Liệt.

“Chiêu tôi này.” William cầm lấy ly rượu tôi vừa uống nhìn tôi cười : “Chị vừa uống cái ly của tôi, bọn họ gọi cái này là gì nhi ? À, gọi là nộ hôn gián tiếp, ha ha . . .”

“Thật ầu trĩ, thế . . .” Lời còn chưa nói xong, miệng của tôi đã bị ai đó chặn lại, khi tôi muốn kêu lên, đầu lưỡi cũng cứ thế tiến vào, bên tai tôi là tiếng hò hét của bọn họ, cả giọng nam lẫn giọng nữ.

Lam Trinh Liệt hơi thở gấp gáp, sau khi hôn tôi xong, khiêu khích nói với William : “Như cậu gọi là nộ hôn gián tiếp, còn tôi đây gọi là nộ hôn trực tiếp.”

Bọn họ lại bắt đầu kêu lên một cách ám muội, tâm trạng đó giống như vừa xem xong một màn biểu diễn vẫn chưa hết hứng thú, đây chính là thế giới của Lam Trinh Liệt bọn họ, tôi đứng lên, không chịu được muốn rời khỏi đây ngay và luôn.

“Chị muốn đi đâu đây ?” Lam Trinh Liệt đưa tay cản tôi lại.

“Về nhà.” Tôi lạnh lùng đẩy cậu ấy ra : “Show trình diễn xong rồi, tôi cũng đâu cần thiết phải ở lại đây.”

“Khi này chẳng phải chị có chuyện muốn nói với tôi sao ?” Cậu ấy nắm chặt lấy tay tôi.

“Bây giờ thì hết rồi.”

“Tôi mặc kệ, dù sao, tôi cũng không để chị đi đâu.” Hai vai Lam Trinh Liệt siết chặt lấy tôi, hơi thở nồng nặc mùi rượu, ngang ngược phả hơi vào bên tai tôi, lúc này đây cậu ấy dường như đã trở lại là cậu thiếu niên dưới chân dãy núi Alps cùng tôi nương tựa vào nhau năm ấy, trái tim tôi lại bắt đầu trở nên mềm yếu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Nếu Như Đây Là Tình Yêu (1)

“Chúng tôi giao cậu ấy cho chị đây.” William nhìn tôi, ý tứ sâu xa : “Mấy ngày nay, chị dày vò cậu ấy đủ dần rồi, hôm qua cậu ấy uống đến bết nê, còn không cho chúng tôi đưa cậu ấy về nhà, nói người phụ nữ tên Lâm Tứ Nguyệt không thích cậu ấy uống rượu.”

Trong phòng bao chỉ còn lại tôi và Lam Trinh Liệt, cậu ấy vẫn đang duy trì tư thế ấy.

“Trinh Liệt, Trinh Liệt.” Tôi vỗ nhẹ lên mặt cậu ấy, mới có vài phút, đã ngủ thiếp đi.

Tôi dìu cậu ấy, ngồi xuống sofa, hiệu quả cách âm trong phòng bao cực kì tốt, trong này hoàn toàn không nghe thấy âm thanh bên ngoài, không gian xung quanh tĩnh lặng và yên ổn, tình cảnh này đây, khiến tôi bất giác nhớ đến khoảnh khắc khi xưa tôi và Lam Trinh Liệt cùng ngồi tàu lửa trong đêm khuya, đưa tay khẽ chạm nhẹ vào mái tóc Lam Trinh Liệt, sợi tóc vừa mềm vừa mượt.

Trong không gian ngột ngạt này, chút tình cảm nào đó lại bắt đầu nhen nhóm, lan rộng . . .

Tôi mê mẩn ngắm nhìn cậu ấy, mặc kệ thời gian lướt trôi.

Trời tờ mờ sáng, Lam Trinh Liệt ngồi trên xe, hơi rượu vẫn còn nồng nặc, choáng váng. Khoác vai tôi nói :

“Trong cuộc đời trước khi hai mươi hai tuổi của mình, tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ vì một người nào đó mất ăn mất ngủ.” Giọng cậu ấy khàn đặc, gương mặt đang nhìn ra ngoài cửa sổ rất lạc lõng.

“Trinh Liệt . . .” Tôi khó khăn nuốt xuống một hơi.

“Xuyt . . .” Cậu ấy đưa ngón trỏ đặt lên môi, ý bảo tôi đừng lên tiếng. Tiếp theo đó, đưa tay đặt lên môi tôi, tỉ mỉ , nhẹ nhàng miết qua, trong đôi mắt lấp lánh rạng rỡ.

“Nó khiến tôi say mê như thế, nhưng tại sao cứ luôn thốt ra những lời khiến tôi khó chịu ?” Cậu ấy nói.

Trong lòng tôi đau nhói, tựa đầu lên cửa sổ xe, xem ánh đèn trải dài bên ngoài.

Tôi ở trong căn phòng bên cạnh phòng Lam Trinh Liệt, trải qua một đêm không ngủ.

Sáng sớm, Lam Trinh Liệt bảo người làm gọi tôi vào phòng sách của cậu ấy.

“Nói đi, muốn nói những lời gì với tôi.” Ánh nắng rọi rạc bên ngoài cửa sổ rơi trên tóc cậu ấy, mịn màng sáng láng, làm mờ đi biểu cảm trên gương mặt.

“Nhà Liên Ngọc dường như xảy ra chuyện rồi.” Tôi không dám nhìn cậu ấy, đúng thế, Lâm Tứ Nguyệt là một người thận trọng như thế, không dễ gì gánh vác ân tình của ai, thế nên, đây Liên Ngọc ra chịu trận vậy.

“Thế thì đã sao ?” Giọng Lam Trinh Liệt lạnh lẽo : “ Dường như tôi nhớ rằng chị không mong gì nhìn thấy bố Liên Ngọc.”

“Liên Ngọc là bạn gái của cậu, không phải ư ? Gia đình họ gặp khó khăn, chẳng phải cậu nên giúp con bé sao ?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

“Sớm đã không phải nữa rồi, hôm đó, vào ngày sinh nhật của mẹ cô ấy tôi đã nói rõ ràng.” Giọng Lam Trinh Liệt bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến tôi nổi giận, giọng điệu ấy, vô cảm đến nỗi như đang nói chuyện của người nào khác : “ Cho nên, bây giờ chuyện của cô ấy không liên quan đến tôi.”

“Chẳng phải đã nói rất thích con bé ư ? Chẳng phải đã từng hôn con bé thiết tha say đắm đó ư ? Sao mới đó đã có thể phôi sạch ?” Thứ cảm giác bất lực kia lại theo nhau vào về, mang theo đủ mọi loại cảm xúc, vừa hoang mang, vừa tức giận, lại vừa đau thương, khó mà nói hết.

“Vậy chị muốn tôi phải làm sao, trong lòng yêu thương một người, còn ngoài mặt lại phải khoác tay một kẻ khác ?” Một bước sai chân tiến tới, Lam Trinh Liệt đã giữ chặt lấy tôi, nghiền răng nghiền lợi.

“Lam Trinh Liệt, cậu giúp con bé đi, cậu đã có lỗi với con bé, thế nên cậu giúp con bé với, được không ?” Tôi kéo tay áo cậu ấy, khẩn cầu. Tôi còn nhớ hôm ấy trong bệnh viện, con bé ở trước phòng bệnh của Lợi Vĩnh Hoa, len lén khóc. Khi đó, những giọt nước mắt kia đều là vì lực bất tòng tâm.

“Trước giờ tôi làm việc đều không dây dưa lằng nhằng.” Trong mắt Lam Trinh Liệt chứa đầy sự dứt khoát, tôi nhìn thấy mà trong lòng lạnh lẽo. Buông tay cậu ấy ra, xoay người lại, tôi bước từng bước rời xa cậu ấy. Lam Trinh Liệt, đôi khi như thiên sứ, đôi khi như yêu ma.

“Nếu như . . . đổi lại là chị, tôi đồng ý giúp.” Cậu ấy mờ lời.

“Điều kiện thế nào ?” Tôi tựa vào bên cửa, tự giễu nhìn cậu ấy.

Cậu ấy cúi đầu : “Chỉ cần chị ở lại bên cạnh tôi thôi. Tôi biết làm như thế không tốt, nhưng, dường như tôi không nghĩ ra được cách nào khác có thể khiến chị ở lại bên cạnh mình.”

Hai chúng tôi, hai chúng tôi thế này là như thế nào, sao lại ra đến nông nỗi này, tôi thầm cười khổ. Được rồi, thừa thượng đế, tôi xin đầu hàng !

“Được, nhưng kì hạn thời gian chỉ duy trì đến tháng mười, trước lúc đó tôi sẽ không rời xa cậu.”

“Được, nhưng chị phải chuyển khỏi nhà Phương Hạo.”

Mọi chuyện nhìn chung có hơi giống một cuộc giao dịch, thậm chí tôi cũng không biết vì sao lại thành ra thế này, hôm ấy trong phòng sách Lam Trinh Liệt và tôi đều mặt không cảm xúc.

Trong thời gian vồn vện hai ngày, mọi chuyện xoay chiều chuyển hướng, Lợi Vĩnh Hoa đã xuất viện, báo giới lan truyền đủ mọi loại tin tức có lợi cho Lợi Thị, nào là, theo tin người thân cận tiết lộ thiên kim Lợi gia sắp có hi sự, vị hôn phu là người thừa kế của tập đoàn Phương Nam thời gian trước qua lại rất thân thiết với cô ấy; nào là, tập đoàn Phương Nam vì mối quan hệ này đang xem xét tiến hành đầu tư vào Lợi Thị; nào là, vị chuyên gia kinh tế nổi tiếng nào đó đã đưa ra đánh giá lạc quan về Lợi Thị; nào là, chủ tịch một ngân hàng nào đó đã đích thân thường xuyên gặp gỡ lãnh đạo cấp cao của Lợi Thị . . .

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, Lợi Thị đã trở nên cực kì hot, mà những chuyện này chẳng khác gì đang tiêm lên người Lợi Vĩnh Hoa một mũi thuốc trợ tim.

Hai ngày sau, tôi mang theo túi hành lý cón con dọn đến nhà Lam Trinh Liệt, Phương Hạo đối với chuyện tôi dọn đi chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhẹ nhàng thốt một câu cục mịch nhưng lại khiến tôi nước mắt tràn mi, nhà của Phương Hạo cũng chính là nhà của Lâm Tứ Nguyệt.

Dọn đến nhà Lam Trinh Liệt, nhưng tôi lại không biết phải đối diện với cậu ấy thế nào, hôn cũng đã hôn rồi, giường cũng đã lên rồi, dường như những chuyện thân mật chúng tôi đều đã trải qua, nhưng cũng chính vì như thế tôi bắt đầu cảm thấy khó xử, còn Lam Trinh Liệt đối với tôi cũng mặt lạnh như tiền.

Tôi và Lam Trinh Liệt cùng ở dưới một mái nhà, bắt đầu cuộc sống chung quái dị, phòng của tôi ngay bên cạnh phòng Lam Trinh Liệt, phần lớn thời gian tôi đều trốn trong phòng của mình đọc sách, lên mạng. Lam Trinh Liệt theo đà hồi phục của vết thương dường như cũng trở nên bận rộn, có khi cặm cụi cả nửa ngày trời trong phòng sách, tôi thường nhìn thấy một vài người ngoại quốc ra vào phòng sách của cậu ấy, William cho tôi hay, đó đều là những chuyên gia nổi tiếng, phụ trách hướng dẫn Lam Trinh Liệt làm quen với hầu hết các hệ thống đường lối liên quan đến tài chính tiền tệ.

Những khi không thể trốn tránh Lam Trinh Liệt, tôi chỉ có thể giả vờ vui đầu làm việc của mình, tôi cảm giác bản thân có hơi giống một đứa trẻ xoắn xít, cũng không biết đang giận chuyện gì, càng không biết bản thân đang muốn cái gì ? Thịnh thoảng, sẽ chạm phải ánh mắt Lam Trinh Liệt đang dừng trên người tôi chưa kịp thu về, khi đó, hai chúng tôi đều sẽ hoảng hồn mạnh ai nấy tránh đi, như hai đứa nhóc khờ khạo mới lần đầu biết đến mùi vị tình yêu.

Cho dù như vậy, tôi vẫn biết Lam Trinh Liệt thường hay lưỡng lự bên ngoài cửa phòng tôi, tuy rằng bước chân cực nhẹ, nhưng tôi biết là cậu ấy, tôi còn biết mọi thứ trong phòng tôi, đều do cậu ấy đích thân sắp xếp, cũng như trong mỗi bữa ăn luôn có mấy món tôi yêu thích, tôi rất muốn nói cảm ơn cậu ấy, nhưng tôi lo sợ, lo sợ sẽ lại bắt đầu thân thiết với cậu nhóc ấy, còn lo sợ lần này ngay đến dùng khi từ chối cũng không có, rồi lại lo sợ bản thân đối với cậu ấy sẽ ngày càng tình cảm sâu đậm, thế là, chúng tôi cứ căng thẳng như thế, cho đến một hôm.

Ngày hôm ấy tôi gặp ác mộng, mơ thấy Lam Trinh Liệt máu thịt nhầy nhụa, nửa đêm bừng tỉnh, tìm tôi đập loạn cả lên, khi chạy vào phòng Lam Trinh Liệt, nhìn thấy trên giường trống không, ánh đèn từ mù nhấp nháy thứ ánh sáng lấp lánh quỷ dị, một dự cảm không lành tràn ngập tâm trí tôi, chợt nhớ lại những lời hôm nay vô tình nghe thấy, trong mơ hồ dường như có kế hoạch đến Macau đưa xe.

Tôi bắt đầu gọi điện cho Lam Trinh Liệt, điện thoại đang ngoài vùng phủ sóng, tôi lại gọi điện cho Tiểu Quang, hết lần này đến lần khác đều chỉ nghe thấy yêu cầu để lại lời nhắn, nhớ đến cảnh tượng vừa mơ thấy, tay cầm điện thoại của tôi bắt đầu phát run. Trong cuộc đời của Lâm Tứ Nguyệt, điều kinh khủng nhất chính là thân chết, ông ta luôn dễ dàng nhẹ nhàng cướp đi những người yêu quý nhất trong cuộc đời tôi. Đúng vậy, không biết từ bao giờ Lam Trinh Liệt đã bắt đầu trở thành người Lâm Tứ Nguyệt yêu quý nhất.

Tôi tắt nguồn điện thoại trong cái đêm tĩnh lặng như chết rồi này, lo sợ nó bỗng nhiên đổ chuông, mang đến cho tôi những tin tức tồi tệ, giấc mơ vừa rồi quá chân thực, tôi rất lo lắng, cứ ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, đôi mắt đăm đăm ngó vào lối ra kia.

Khi Lam Trinh Liệt xuất hiện trong làn sương sớm ấy, tôi dụi dụi mắt, người ấy vẫn còn đây, tôi bước qua đó, vung tay lên, dùng hết sức bình sinh đẩy cậu ấy, một cái, hai cái . . .

“Tên khốn này, ai bảo cậu đi đưa xe, chán sống rồi ư, ai bảo cậu đi hả . . .”

“Không có.” Lam Trinh Liệt lặng thinh đứng ở đó, nặc kệ tôi hoa chân múa tay : “Không đi được, tôi nghĩ đến nếu như đi đưa xe nhất định sẽ khiến chị tức điên, nên từ sân bay quay trở lại, chỉ là trên đường về đã xảy ra va chạm xe cộ.”

“Va chạm, ở đâu, dừng chỗ nào, Trinh Liệt, cậu có bị thương không, để tôi xem xem.” Vừa nghe đến va chạm xe cộ trong đầu tôi nổ “Ầm” một tiếng, liền đưa tay sờ soạn lung tung khắp người Lam Trinh Liệt.

“Không sao, bạn của tôi mới bị va chạm, tôi . . . không hề hấn gì.” Lam Trinh Liệt cười ha ha nhìn tôi : “Lâm Tứ Nguyệt, mấy hôm nay giả vờ chắc vất vả lắm ha ?”

Tôi khẽ gật đầu, không muốn phủ nhận nữa rồi.

“Tôi cũng vậy.” Cậu ấy đứng ở đó, đôi mắt sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nếu Như Đây Là Tình Yêu (2)

Lam Trinh Liệt dường như trong phút chốc bỗng trở về là cậu thiếu niên mười bảy tuổi dưới chân dãy núi Alps, cù nhây chết được, giả điên giả ngốc, trong thời gian sống chung, chúng tôi không hề nhắc đến chuyện xảy ra dạo gần đây, chỉ là Lam Trinh Liệt bắt đầu như có như không giờ mấy chiều âm mưu vụn vặt, nào là khoe vai tôi, sắp mặt lại gần tôi, rồi nhân lúc tôi xem ti vi sẽ lấy trái cây dúi cho tôi ăn, còn đám bạn của cậu ấy vừa nhìn thấy tôi liền lủi mất, đến khi tôi ý thức được, bên cạnh tôi chỉ còn mỗi Lam Trinh Liệt. Tôi đều biết đằng sau những chuyện này che giấu tâm tư gì, nhưng tôi lựa chọn lơ đãng mọi thứ, từ sâu trong thâm tâm, điều tôi trân trọng nhất chính là thời gian hòa hợp hiện tại, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy bất an, bất an chính ngay lúc này đây, hiện giờ đang là đêm khuya, đêm nay tôi ngủ rất chập chờn, tiếng bước chân khê khằng làm tôi tỉnh giấc, sau đó là tiếng hít thở đang được kìm nén, có hơi thở ấm áp tiến lại gần tôi, rồi đôi môi mềm mại rơi trên gương mặt tôi, đến đôi mắt, gò má, sau cùng là . . . đôi môi.

Tôi mở mắt ra đã nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang rón rén tay chân ra đến cửa, đối với nơi này, cậu ấy quen thuộc như chính phòng của mình, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, cuối cùng tôi cũng hiểu được vì sao mỗi khi thức dậy trên mặt tôi luôn có cảm giác nhóp nhép.

Tôi không biết phải làm sao đây . . .

* * *

Âm thầm đến trường học của Liên Ngọc, ngồi trong quán cà phê đối diện, nhìn về phía cổng trường. Dùng menu che đi khuôn mặt, thấy Liên Ngọc bước ra khỏi cổng, do khoảng cách quá xa, tôi không tài nào nhìn rõ biểu cảm của con bé. Con bé đứng trước cổng trường một lúc lâu, một vài người chào hỏi nhưng con bé không quan tâm, cuối cùng, một cô gái bước đến kéo con bé đi, cô gái kia chính là người lần trước tìm đến chất vấn Lam Trinh Liệt.

Tôi ngồi trong quán cà phê, cảm thấy bản thân hiện giờ chẳng khác gì tên trộm, vì muốn tìm một chút cảm giác an tâm thanh thản cho bản thân mà lén lút quan sát cuộc sống của con bé, mới phát hiện hóa ra bản thân mình đã trộm mất tình yêu của người ta.

Điện thoại đổ chuông, không cần xem, cũng biết đó là Lam Trinh Liệt, đây chắc hẳn đã là cuộc gọi thứ năm của cậu ấy, tôi bực bội nghe máy.

“Ở đâu ?” Bên kia là giọng nói lo lắng của người nào đó, bốn cuộc gọi trước tôi đâu có nghe.

“Từ Gia Hối, tôi lạc đường rồi, cậu đến đón tôi.” Nói xong liền ngắt máy, đáng đời Lam Trinh Liệt.

Tôi lang thang trên phố rất lâu, cuối cùng, đi đến trước cửa căn hộ của Phương Hạo, nhấn chuông cửa, Phương Hạo vừa nhìn thấy tôi liền thở phào một hơi, sau đó, đẩy tôi ra ngoài tiễn khách : “ Mau về đi, nếu không, em sẽ trở thành cái màn thầu trong câu chuyện một cái màn thầu gây nên vụ huyết án kia đấy (1).

(1) Một tình tiết trong bộ phim Vô Cực, do Trần Khải Ca làm đạo diễn, nói về cô bé Khuyển Thành lang thang đói khát chỉ vì cái bánh màn thầu đã chấp nhận thay đổi cuộc đời mình, cuối cùng vì nhan sắc của nàng đã gây nên trận chiến mưa máu gió tanh.

Khi vừa vào cửa, tôi bị vẻ mặt nghiêm trọng của từng người trong nhà khiến cho ngột ngạt, từng người bọn họ nhìn tôi chòng chọc, giống như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

“Rốt cuộc chị đã đi đâu ? Có biết Eric tìm chị đến sắp phát điên không hả ?”

“Tại sao lại tất máy, bao nhiêu người chúng tôi dưới trời nắng chang chang ở Từ Gia Hối ai nấy đều như thần lẫn đứt đuôi.”

“Hay là muốn chứng minh địa vị của mình trong lòng Eric mới bày ra màn kịch này, thật buồn cười.”

“Thật quá đáng, Eric còn nói chị ta bị bắt cóc rồi, ai thêm bắt cóc chị ta, không tiền không thế.”

“.....”

Bọn họ mồm năm miệng mười, lên án gay gắt. Tôi không thể ngờ đến bản thân chỉ tiện miệng đùa ác một tí lại có thể diễn ra kết cục thế này, nhất thời đứng hình.

“Các người im miệng ngay cho tôi !” Lam Trinh Liệt không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay cửa, cậu ấy chỉ vào những người kia hét to : “ Tất cả các người im miệng lại hết đi.”

Cậu ấy bước về phía tôi, quần áo, đầu tóc ướt đầm mồ hôi dưới cái nắng ngày giữa hè.

“Không sao thì tốt, quay về là được.” Cậu ấy dừng lại trước mặt tôi, khẽ đưa tay vỗ nhẹ lên mặt tôi : “Sợ mất hồn rồi này. Lâm Tứ Nguyệt, chị đâu thể ngờ rằng chị lại có ma lực ghê gớm thế ha, có biết hiện giờ Từ Gia Hối vì chị mà rối như nồi canh hẹ không hả ?”

Tình yêu của Lam Trinh Liệt giờ phút này đây quá mãnh liệt khiến tôi không cách nào kháng cự, chỉ có thể bang hoàng thất thố.

“Tôi xin lỗi, Trinh Liệt, chỉ bởi tâm tình không tốt, tôi cũng không biết vì sao lại bịa ra chuyện như thế.” Tôi cuộn chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

“Chỉ bởi tâm tình không tốt ? Chị thật biết hành hạ người khác mà, nhưng sau này không được chơi trò mất tích nữa, có biết không ? Về phương diện đó tôi có chứng ngại tâm lý đấy.” Lam Trinh Liệt cứ giống như hình tượng người bố khi bé tôi đã nhìn thấy cách qua một lớp kính trong cửa tiệm, dịu dàng yêu thương: “ Thể hiện giờ tâm tình tốt lên chút nào chưa ?”

Tôi nhìn sâu vào mắt cậu ấy, nguyện cầu cho thời gian hãy dừng lại tại đây. Trong đáy mắt long lanh của cậu ấy ánh lên đáng vẻ ngây ngô của tôi, giây phút này thật ngọt ngào, trong ngọt ngào còn có bi thương, trong bi thương lại có đau đớn, trong đau đớn càng thêm khổ sở.

Nhìn kĩ Lam Trinh Liệt, có thể thấy từ trong mắt cậu ấy lộ rõ sự mong đợi, tôi biết cậu ấy đang mong đợi điều gì. Nhưng tôi không đi được đến bước đó, cậu ấy trẻ trung như thế, không chỉ trẻ trung mà còn ưu tú, tôi không tự tin tình yêu của chúng tôi có thể vượt qua quãng đời còn lại, tôi còn ích kỉ mong sao tình yêu có thể dừng lại ở giây phút nồng nhiệt nhất, tôi vẫn cố chấp tin rằng chỉ cần không đạt được nhất định sẽ là thứ quý giá nhất, tin rằng chỉ cần không có lòng tham mong muốn có được, sẽ không thể mất đi. Giống như tôi và Joe. Lâm Tứ Nguyệt, không may mắn ra sao, tôi vẫn luôn biết điều đó. Lam Trinh Liệt tốt như thế, sao có thể thuộc về Lâm Tứ Nguyệt, chuyện này, chỉ là cảm dỗ thượng đế đưa đến cho tôi mà thôi.

Lui về sau một bước, tôi hướng về những gương mặt đang mong chờ một chuyện tình với cái kết có hậu kia nhỏ nhẹ bắn một câu : “ Sorry, đã khiến mọi người phải lo lắng.”

Tôi nghe thấy tiếng bước chân sau lưng xa dần, xin lỗi nhé, Lam Trinh Liệt.

* * *

Trung thu. Mùa đẹp nhất trong năm, dưới ánh trăng sáng tỏ tôi chợt nhớ hóa ra đã nhiều năm rồi tôi không đón trung thu, kể từ sau khi mẹ rời xa, tôi rất sợ đón tết trung thu, trong kí ức cứ mỗi năm đến trung thu mẹ đều sẽ đưa tôi đến khu chợ phiên náo nhiệt mua những chiếc bánh trung thu được đóng hộp rất đẹp mắt.

Đã mười giờ rồi mà Lam Trinh Liệt vẫn chưa trở về, hôm nay cậu ấy về nhà mẹ, cả ngôi nhà trống vắng và tĩnh lặng. Tôi chỉnh âm lượng ti vi đến mức to nhất. Thế nhưng, vẫn không thể xua đi nỗi cô đơn bất chợt kia.

Mười giờ rưỡi, điện thoại đổ chuông liên hồi.

Mười một giờ hơn, Tiểu Quang đưa tôi đến quán bar lộ thiên trên tầng ba mươi ba khách sạn lớn Duyệt Mậu nằm gần bên sông Hoàng Phố.

Dưới bầu không khí lãng mạn được cố tình tạo ra, từng gương mặt chẳng xa lạ gì kia cứ thế quan sát tôi, Lam Trinh Liệt đứng giữa bọn họ, quần áo chỉnh tề, lễ phục màu đen, cà vạt màu xanh ngọc, đầu tóc gọn gàng, dưới ánh đèn rực rỡ, như một vị hoàng tử lạc bước đến với thời đại này.

Cậu ấy đứng ở đó, nghiêm mặt nhìn tôi nói.

“Lâm Tứ Nguyệt, chị chỉ cần đứng đó nghe tôi nói, tuy thế này có hơi ấu trĩ, nhưng bọn họ nói với tôi mấy cô gái đều thích như vậy, cho nên, tôi đã làm, từ lúc được sinh ra đến giờ, bọn họ dạy tôi rất nhiều về ngôn ngữ, tri thức, âm nhạc, xã giao các thứ . . . Nhưng bọn họ không hề dạy tôi làm thế nào mới được xem là yêu một người. Tình yêu đối với tôi là thứ lạ lẫm, tôi cho rằng đó là do những tiểu thuyết gia sáng tác ra, đến khi tôi không dễ gì nhận ra tình cảm dành cho chị được gọi là tình yêu nam nữ, tôi đã bỏ lỡ quá nhiều cơ hội. Nếu như, thời gian có thể quay trở lại dù chỉ một lần, thì ngay lần đầu gặp được chị tôi sẽ không vì nhất thời ham chơi mà gian dối chị, càng sẽ không lấy trộm tiền của chị, tôi sẽ giữ lấy chị thật chặt, như thế, có lẽ chị sẽ ấn tượng về tôi tốt hơn. Thế nhưng, tôi cứ luôn làm những chuyện không thể cứu vãn. Mang chị ra làm bia đỡ đạn là chuyện hối hận nhất tôi từng làm, cứ nghĩ đến có lẽ chị sẽ thất vọng về tôi, tôi chỉ hận đến nỗi muốn chặt đứt tay của mình, tôi còn hối hận tại sao trước mặt chị lại đi thể hiện bản thân mình có thiện cảm với người con gái khác, hối hận tại sao lại không sớm nhận ra trái tim mình. Nhưng tôi biết, giờ đây nói những chuyện hối hận chẳng có ích lợi gì, nhưng mà hôm nay, tôi vẫn muốn nói trước mặt mọi người, Lâm Tứ Nguyệt, tôi yêu chị mất rồi, vào giây phút nào đó tôi không hay biết, cứ như thế, mà yêu thôi.”

Tất cả mọi người đều không lên tiếng. Cả thế giới dường như chỉ còn lại giọng nói của chàng trai tên Lam Trinh Liệt ấy, đang chậm rãi kể chuyện, về một người nào đó đã yêu thương một người.

“Lâm Tứ Nguyệt, nếu như chị yêu tôi dù chỉ một chút thôi, chị cứ đứng yên ở đó đừng lùi bước. Tôi chỉ cho chị thời gian năm giây.”

Tôi im lặng đứng ở đó, chờ bọn họ đếm ngược thời gian, Lam Trinh Liệt lại đang bỏ tay vào túi quần nữa rồi.

Đã năm giây trôi qua, có người khui rượu champagne. Lam Trinh Liệt bước tới ôm chặt lấy tôi, cứ lặng lẽ ôm tôi như thế.

Trên tầng ba mươi ba chót vót, mọi thứ như đang lơ lửng giữa không trung, cái ôm của tôi và Lam Trinh Liệt cũng giống như ảo ảnh lâu đài cát đang bồng bênh, nhìn qua vai cậu ấy tôi trông thấy thế giới lung linh dưới chân, nơi đó biến hóa khôn lường, sóng to gió lớn. Nơi đó tràn ngập đủ mọi loại tin đồn thị phi, nơi đó còn có một tương lai chúng ta không bao giờ có thể dự đoán và vô vàng biến số đang chờ, và còn, những tình cảm day dứt khiến người ta không thể nào bôi xóa, duyên đến duyên đi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Nếu Như Đây Là Tình Yêu (3)

Tất cả mọi người đều đã rời đi, Lam Trinh Liệt nâng mặt tôi lên, tôi nhắm mắt lại, đến khi cậu ấy phủ mặt xuống, tôi nghiêng đầu qua, nụ hôn rơi trên mái tóc.

“Sao thế hử ?” Lam Trinh Liệt chính mặt tôi ngay lại nói với giọng ngọt ngào, thì thầm như những kẻ yêu nhau : “Xấu hổ à ?”

“Trinh Liệt, không phải tôi xấu hổ, bởi tôi đã qua rồi cái tuổi hay xấu hổ kia còn đâu.” Tôi kéo tay cậu ấy xuống : “Bây giờ, đến lượt cậu nghe tôi nói này, khi này không lùi bước là không muốn cậu phải khó xử. Tôi cũng không biết chuyện mình làm là đúng hay sai. Lam Trinh Liệt, chúng ta quay về như trước đây không được sao ? Cậu vẫn là cậu nhóc một lòng một dạ xem tôi như chị gái.”

“Chị gái ? Lâm Tứ Nguyệt, chị không có trái tim, chị nói nghe sao quá nhẹ nhàng, nhưng không quay lại được nữa rồi, nào có ai hôn môi rồi còn lên giường với chị gái của mình.” Lam Trinh Liệt chỉ tay vào tôi, như con thú bị thương : “Tại sao khi này không cự tuyệt tôi, tại sao lại khiến tôi từ thiên đàng rơi xuống địa ngục một cách dễ dàng như thế ?”

Tôi nghĩ, tôi lại làm một chuyện ngu xuẩn nữa rồi, đối diện với cậu ấy, tôi thật khó mở lời : “Trinh Liệt, chuyện kia thật ra cậu không cần phải để bụng, kì thật trong cái thời đại này, tình một đêm vốn không còn là chuyện kinh khủng gì. Tôi cũng chẳng kháng cự, tôi đâu còn là một cô nàng ngọc khiết băng thanh. Hôm ấy, cậu nên biết tôi vốn không phải lần đầu tiên, Joe là người đàn ông đầu tiên của tôi, còn cậu cũng đâu phải người thứ hai, người thứ hai là một người Ý, chúng tôi quen biết trong lễ hội đấu bò ở Tây Ban Nha, người thứ ba tôi không biết anh ta người nước nào, tôi chỉ biết nghề nghiệp của anh ta là chuyên gia phân tích thị trường, người thứ tư . . .”

“Im miệng, Lâm Tứ Nguyệt. Chị im miệng cho tôi, tôi không muốn nghe, không muốn . . .” Cứ như thế, Lam Trinh Liệt bịt tai bỏ chạy như kẻ phát cuồng.

Tôi ngồi xồm trên đất cười khỏ, tình sử lãng mạn của Rita ngược lại đã giúp được tôi. Mọi thứ có thật đã kết thúc rồi không ? Lam Trinh Liệt là cậu nhóc kiêu ngạo biết bao, sao có thể cho phép tôi hết lần này đến lần khác chà đạp lòng tự tôn của cậu ấy. Lam Trinh Liệt vẫn là người mắc bệnh ưa sạch sẽ

trong chuyện tình cảm, trong mắt không thể nào chứa nổi một hạt bụi, thế nên, phải kết thúc thôi.

Tôi phát hiện tôi chẳng còn chút sức lực nào để đứng lên. Trong lòng trống rỗng.

Một lúc lâu sau, có tiếng bước chân như gần như xa.

“Tứ Nguyệt, nếu như nói tôi không để ý những chuyện kia, chúng ta có khả năng không?” Lam Trinh Liệt ngồi xổm xuống trước mặt tôi, nhỏ nhẹ, cẩn thận từng lời nói.

Giọng cậu ấy nhẹ đến nỗi khiến tôi cảm thấy mình bị ảo giác, tôi mở to mắt trừng cậu ấy.

“Vẫn không thể ư? Hóa ra đúng là không thể.” Cậu ấy đứng lên, giọng nói mang một nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

Tôi đưa tay với lấy, nắm được tay cậu ấy.

“Trinh Liệt, tôi đồng ý suy nghĩ, cậu có chịu cho tôi thời gian không, tôi đảm bảo sẽ suy nghĩ nghiêm túc.”

Giây phút ấy, tôi cảm giác gương mặt Lam Trinh Liệt giống như pháo hoa đột ngột bùng lên, rực rỡ không gì sánh bằng. Trái tim tôi dâng lên một cảm xúc êm ái, như là cảm động. Người này đây, đang hạnh phúc vì tôi.

Quay về ngồi lên trên xe.

Lam Trinh Liệt bắt đầu trở nên sôi nổi.

“Lâm Tứ Nguyệt, khi này chị sẽ không nuốt lời đấy chứ? Sẽ không có chuyện gian dối tôi đâu ha? Không phải đang dỗ cho tôi vui đúng không?” Cậu ấy hỏi thăm tôi từng câu từng câu, cậu nhóc này, cũng thật giống thái độ tình yêu như cậu ấy từng nói.

“Được rồi, tôi thề đấy, tôi không gian dối cậu.” Tôi giơ tay lên, nói gần bên tai cậu ấy: “Còn nữa, mấy câu chuyện tình một đêm khi này đều do tôi tự mình bịa ra cả.”

“Sau này, không cho phép bịa chuyện nữa, lần đầu tiên bịa chuyện đã dọa tôi chết mất, lần thứ hai bịa chuyện khiến tôi ghen tuông chết đi được.” Người đàn ông thờ dài một cách bất lực.

Nhìn trần trần vào gương mặt đang tựa lên cửa xe của mình, những đường nét mờ hồ theo những ngọn đèn đường li ti khi tỏ khi mờ, tôi đặt tay lên chiếc đồng hồ to tướng đang đeo trên cổ tay. Làm sao đây, Joe? Cậu thiếu niên tên Lam Trinh Liệt này dường như em rất khó buông bỏ, rất khó xua cậu ấy đi khỏi trái tim em, cũng không biết từ bao giờ cậu ấy đã ở trong lòng em, thế nên, bắt đầu không nỡ để cậu ấy đau khổ.

Lam Trinh Liệt đối với chuyện tôi quay lại bệnh viện làm việc luôn thể hiện ông đây không tình nguyện, nhưng một loạt những hành động tiếp theo càng khiến cho tôi dở khóc dở cười. Đầu tiên là tặng hoa đến bệnh viện, mỗi ngày đều tặng, là hoa hồng đỏ. Còn gọi những cuộc điện thoại thăm hỏi đến số của bệnh viện với thân phận bạn trai, sau đó, tôi phát hiện trong túi xách tay có vài món đồ chơi kì quái, vòng tay, dây chuyền, bông tai đều là hàng hiệu, còn có thẻ vàng.

Cầm lấy tấm thẻ vàng, tôi rốt cuộc không nhận được nữa: “Lam Trinh Liệt, cậu bày trò gì đây?”

Một lúc sau, cậu ấy đỏ bừng mặt, nói: “Không thích ư? Bọn họ nói với tôi con gái đều thích những thứ kia.”

Tôi có hơi khóc không ra nước mắt, cứ tiếp tục nói sẽ thể hiện về giả tạo mà thôi. Điển hình như bậc đàn anh trong nhóm bọn họ là William đã nói, về phương diện tình cảm tên tiêu tử ấy là tay ngang, còn trắng hơn tờ giấy trắng. Lâm Tứ Nguyệt, mày gặp hên thôi, còn ở đó làm bộ làm tịch.

Vào buổi tối cuối tuần, Phương Hạo gọi điện báo có điều bất ngờ đang chờ tôi ở Tân Thiên Địa, đến khi tôi ăn mặc sành điệu bước ra khỏi cửa phòng, Lam Trinh Liệt đã đứng ở cầu thang đợi tôi.

“Muốn đi đâu đó?” Tôi nhìn Lam Trinh Liệt diện nguyên cây đồ của Versace.

“Cùng chị đi xem thử rốt cuộc là điều bất ngờ gì đây.” Cậu ấy bất chấp nắm lấy tay tôi.

“Lam Trinh Liệt, không phải cậu đã gắn máy nghe lén trong điện thoại của tôi đấy chứ?”

“Không có, nhưng tôi vô tình nghe được.” Cậu ấy làm ra vẻ vô tội.

Vô tình? Quý tha mà bắt . . .

Đêm tối dần buông cũng không thể nào che lấp đi nét rạng ngời của Lam Trinh Liệt, một thứ khí chất thiên bẩm tự nhiên, thêm vào hai người bên cạnh Lam Trinh Liệt là chú Lưu và Tiểu Quang, đã tạo nên một bầu khí thế, khiến một số người tự động nhường lối, đứng một bên trở mặt trầm trồ, tôi cảm nhận sâu sắc bản thân mình giống như đang bước trên đại lộ danh vọng.

“Ai bảo cậu ăn mặc thu hút thế này hử.” Tôi rất bức bối, cảm giác bản thân giống như con khỉ làm trò trong vườn bách thú.

“Tôi đương nhiên phải thu hút một chút, nếu không sao có thể mang đến cho ông anh nhà họ Phương chút sự uy hiếp nào chứ.” Cậu ấy đưa tay kéo một cái, tí khoảng cách tôi cố tình giữ lại phút chốc đã không còn.

“.....”

Vào trong quán bar rất có phong cách phương Tây, liền nhìn thấy ngay Phương Hạo đang ngồi ở một nơi rất bắt mắt vẫy tay với chúng tôi. Tôi bức bối trừng mắt với Lâm Trinh Liệt, cánh tay đang đặt trên vai tôi mới miễn cưỡng bỏ xuống, tuy từ sâu trong lòng tôi đã không còn bài xích Lâm Trinh Liệt thành thạo có những thân mật ám muội, nhưng tôi vẫn có chút chưa quen khi phải thể hiện ra trước mặt Phương Hạo.

Khi đã yên vị, Phương Hạo không lấy làm lạ đối với sự xuất hiện của Lâm Trinh Liệt, hai người họ chào hỏi nhau, Lâm Trinh Liệt lựa chọn ngồi xuống bên cạnh tôi, bầu không khí có hơi gượng gạo.

“Gọi tôi tới có điều bất ngờ gì đây?” Tôi rất hiếu kì Phương Hạo sẽ cho tôi điều bất ngờ thế nào.

“Bất ngờ vào nhà vệ sinh rồi.”

Bên cạnh Phương Hạo có đặt một chai Chivas, một cái bật lửa tinh tế, còn có ly rượu trống rỗng. Tôi nhìn cái vị trí trống đó, trong đầu đang điểm lại những người tôi và Phương Hạo cùng quen biết.

Một bóng người đổ xuống trước mặt tôi, ngẩng đầu lên, trong phút chốc toàn bộ máu huyết xộc thẳng lên não, bất ngờ thế này khiến tôi trở tay không kịp, ngay lập tức, tôi ngẩn ra nhìn người trước mặt.

Có đôi khi, chúng ta luôn hối hận trong muộn màng.

“Liên Thành, là cậu sao?” Tôi ngờ nghệch nói.

“Là tôi, Lâm Tứ Nguyệt. Chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi nhỉ?” Cậu ấy đưa tay ra với tôi, ngón tay thon dài trắng trẻo, vẫn như năm nào.

“Cậu chính là Lợi Liên Thành.” Một cánh tay đưa ra chen ngang, nắm lấy bàn tay đang lung lừng giữa không trung : “Tôi là Lâm Trinh Liệt.”

“Hơ, là cậu à, Liên Ngọc nhà chúng tôi vẫn thường nhắc đến cậu.” Nhiều năm sau, Lợi Liên Thành xuất hiện trước mặt tôi ngôn hành điềm đạm như những gì Liên Ngọc đã miêu tả, đáng vẻ xuất chúng, nhìn thấy cậu ấy trong lòng tôi vô cùng mừng rỡ, may thay, quá khứ đen tối trong những năm tháng niên thiếu không hề gây nên tổn thương đối với cậu ấy.

“Cậu và Tứ Nguyệt là quan hệ gì đây?” Lâm Trinh Liệt cất lời thẳng thắn.

“Tứ Nguyệt ? Quan hệ giữa hai người cũng không phải thường nhỉ ? Nhưng sao tôi nghe nói thân phận của cậu lại là bạn trai của Liên Ngọc nhà chúng tôi.” Lợi Liên Thành đang nghịch chiếc ly trong tay.

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Lâm Trinh Liệt đưa tay giữ yên chiếc ly đang khiêu vũ trên bàn.

Có một số người, có thể khiến chúng ta khi đối mặt không bao giờ có thể ngẩng đầu. Lợi Liên Thành đối với tôi, là thế đó.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nếu Như Đây Là Tình Yêu (4)

Âm nhạc êm dịu đang vang lên xung quanh, toàn thân tôi kiệt sức ngồi trên chiếc ghế, thời gian trong giờ phút này đang trôi một cách nặng nề.

“Này, này. Các cậu thế này là thế nào?” Phương Hạo đứng ra hóa giải cục diện : “Hôm nay tôi chính là chủ xị đây. Này, Lợi Liên Thành, cậu nói xem, cậu và Tứ Nguyệt nhà chúng tôi có quan hệ gì, dù sao, cậu cũng phải nói với ông anh hàng xóm là tôi đây.”

“Có gì mà không thể chứ, tôi và chị ấy à...” Lợi Liên Thành liếc nhìn tôi, từ trong đôi mắt cậu ấy hiện lên một điểm xấu : “Trước đây, chị ấy sống ở nhà tôi, có thể nói giữa chúng tôi là quan hệ thanh mai trúc mã, chị nói xem, Tứ Nguyệt?”

“Thật xin lỗi, tôi thất lễ một chút.” Tôi lánh nạn thoát thân.

Trong hành lang chật hẹp của tòa nhà, giờ phút này nơi đây đối với tôi giống như một nơi trú ẩn an toàn, tôi cảnh báo bản thân, Lâm Tứ Nguyệt, mày phải bình tĩnh lại. Hiện giờ, ngoài bình tĩnh ra, mày không làm được gì đâu. Thế nhưng, tôi nào có thể bình tĩnh, bởi vì, tôi đã nhìn thấy Lợi Liên Thành, chiếc sơ mi màu xanh Viridian khiến cho gương mặt cậu ấy ẩn chứa sự nguy hiểm.

“Liên Thành.” Trong lòng tôi nhói đau, tôi vẫn luôn biết rằng, trước mặt người này, tôi là một tội nhân, thốt ra tên của cậu ấy, thế nhưng tôi lại không biết

nên nói gì đây. Xin lỗi ư ? Một câu xin lỗi đơn giản sao có thể xóa đi tất cả.

“Lâm Tứ Nguyệt, thủ đoạn được đấy, tên nhóc đó bị chị hút mất hồn rồi, chị . . . đúng là thật xấu không chữa.” Cậu ấy ra sức bóp chặt cổ tôi.

Tôi nhắm mắt lại, việc hít thở bắt đầu trở nên khó khăn. Sẽ không phản kháng, Lâm Tứ Nguyệt vốn không có tư cách phản kháng lại Lợi Liên Thành, tôi mãi mãi ghi nhớ trong những ngày mưa giăng đầy trời, cậu thiếu niên cứ luôn nghiêng chiếc ô về phía tôi, đến khi bị cảm, cậu ấy nói, " Chuyện không liên quan đến chị, là tôi cố tình khiến mình bị cảm để đổi lấy sự quan tâm của bố mẹ." Khi đó, cậu ấy đã nói với tôi như thế.

Tay đã nói lòng.

“Tại sao không phản kháng ?” Cậu ấy tức giận nói.

“Tôi cũng không biết nữa.” Tôi không dám nhìn thẳng cậu ấy.

Ở đầu hành lang, vọng đến tiếng Lam Trinh Liệt đang gọi tôi, Lợi Liên Thành ép tôi vào tường, nói bên tai tôi : “Lâm Tứ Nguyệt, chị phải phối hợp với tôi, bởi vì . . . đây là chị nợ tôi.”

Tôi đứng yên ở đó, mặc cho cậu ấy bày ra tư thế khiến người khác nhìn vào sẽ cảm thấy rất ám muội.

“Hai người đang làm gì đó ?” Lam Trinh Liệt đứng ở kia, cất giọng hỏi.

“Làm gì à, anh bạn nhỏ, anh đoán xem ?” Lợi Liên Thành buông tôi ra, sau đó, nhẹ nhàng nói vào tai tôi : “Lâm Tứ Nguyệt, khi này chỉ mới là lãi vay thôi.”

Kéo tôi đến cửa sau quán bar, gương mặt Lam Trinh Liệt tóe lửa: “Khi này hai người đã làm những gì ?”

“Chúng tôi không làm gì hết. Khi này chỉ là trò đùa ác ý của cậu ấy.”

“Chị xem tôi như đứa trẻ lên ba chắc ? Lâm Tứ Nguyệt, tôi nhìn chị đủ rồi, tình sử của chị cũng nhiều quá đấy, khi thì người yêu đã mất, khi thì người bạn sống cùng, khi thì ngài luật sư, giờ lại nhảy ra một tên thanh mai trúc mã. Chị nói tôi nghe xem còn nữa không ? Nếu như vẫn còn, cứ một lần nói hết với tôi, đừng xem tôi như một kẻ ngốc.”

“Lam Trinh Liệt, cậu không tin tôi ư ?” Tôi nhìn thẳng cậu ấy.

“Hai người nhất định đã có gì đó, Liên Thành, cái tên này tôi đâu xa lạ gì, khi lần đầu chúng ta gặp gỡ, trong lúc chị mơ hồ ngoài gọi cái tên Joe ra còn có một tên khác nữa, chị đã gọi thế này, Liên Thành, Liên Thành.”

“Trinh Liệt, không phải như cậu đã nghĩ đâu.”

“Vậy thì, bây giờ nói tôi nghe, có phải hai người đã có gì đó không ?” Lam Trinh Liệt kéo lấy tay tôi, ngữ khí khẩn thiết.

Hôm ấy, tôi đã nói ra một câu khiến tôi sau đó phải hối hận rất lâu, tôi nói, Lam Trinh Liệt, nếu như, cậu một mực muốn biết những chuyện gì kia, thế thì, câu nói tôi sẽ suy nghĩ hôm ấy xem như tôi chưa nói.

Tối đó, tôi đã lo lắng, lo lắng để cậu ấy biết được tâm hồn không mấy trong sạch của tôi, lo lắng cậu ấy xem thường cái quá khứ bất kham của tôi, còn lo lắng, sẽ bị bỏ rơi. Sau tất cả, đạo đức truyền thống vẫn luôn là đề tài muôn thuở của thể giới nhân loại.

Sau khi nói ra câu ấy, tôi và Lam Trinh Liệt liên tiếp chiến tranh lạnh hai ngày, tôi thu người trong lớp vỏ của mình, vờ lơ đãng tất cả mọi thứ xung quanh.

Ra khỏi bệnh viện, bầu trời u ám mang theo khí thế mưa gió bão bùng đang ầm ầm kéo đến, chân trời nặng trĩu và những tòa nhà cao tầng khắp nơi khiến tôi càng thêm chán ghét.

Đón một chiếc taxi ở trước cổng bệnh viện, tôi bảo tài xế taxi đưa tôi đến tiểu khu nơi Tiểu Hồ đang sống. Nhưng thật quá không may, cửa nhà Tiểu Hồ đóng chặt, chờ mãi vẫn không thấy họ quay về.

Ra khỏi tiểu khu, mưa to ào ạt trút xuống còn kèm theo sấm chớp vang trời.

Tôi trốn vào trong mái đình ở công viên tiểu khu, sắc trời đang dần dần tối đi.

Khi còn nhỏ tôi sợ nhất là tiếng sấm, bởi vì bọn trẻ con hay bảo nhau Lôi thần chuyên đi tìm những người có bụng dạ xấu xa, tôi tự nhận mình không phải đứa trẻ tốt, cho nên đối với tiếng sấm trong lòng luôn rất sợ hãi, lo có một ngày nó sẽ tìm đến mình, lo có một ngày tất cả mọi người đều biết tôi là đứa trẻ bụng dạ xấu xa. Theo thời gian từng bước trưởng thành, cũng dần dần hiểu ra một số chuyện vốn không như bọn chúng từng nói, nhưng ám ảnh đối với tiếng sấm vẫn còn.

Trong công viên không một bóng người này, sấm chớp mang theo khí thế dòn non lấp bẻ, trong tiếng sấm cực đại, tôi hét to : “Lam Trinh Liệt.”

“Tôi đây này .” Tôi trợn mắt há mồm nhìn chòng chọc cái người đột ngột xuất hiện.

“Trình Liệt, sao cậu lại ở đây?” Lam Trình Liệt đứng trước mặt tôi, toàn thân ướt đẫm.

“Chị vẫn chưa biết ha, tôi đã gần thiết bị theo dõi điện tử trên người chị.”

“Ở đâu? Gần ở đâu á, sao tôi không biết?” Tôi tìm một lượt khắp người mình.

“Lâm Tử Nguyệt, chị vẫn thật ngây thơ, thật ra, sau khi chị tan ca đã theo sau chị rồi, khi nãy trốn ở chỗ kia kia.” Cậu ấy chỉ vào một bên của mái đình, tên gốc này, chẳng trách toàn thân ướt như chuột lột.

Tôi lau đi nước mưa trên mặt cậu ấy, tí mi nhắm nhìn cậu ấy, Trình Liệt của tôi, sao mà anh tuấn quá không biết.

Mưa cứ rơi không ngừng, cả thế giới như đang đắm chìm trong tiếng mưa kêu gió gào, như ngày tận thế.

“Trình Liệt, nếu như, bây giờ là ngày tận thế, chuyện cậu muốn làm nhất là gì?”

“Nếu như, bây giờ là ngày tận thế, chuyện tôi muốn làm nhất là ôm lấy chị, hôn chị, sau đó cùng chị hóa thành tro bụi, cùng chị chìm xuống đáy đại dương.”

“Gốc thế, tôi có gì tốt đâu chứ, ích kỉ, kiêu ngạo, bạc tình, tự cho mình là đúng...”

“Đúng thế, Lâm Tử Nguyệt, chị có gì tốt đâu chứ, nhưng vừa hay, trong cái tình cầu chứa hơn sáu tỷ người này tôi chỉ có cảm giác với mỗi mình chị.”

Khi tia chớp tiếp theo lướt qua đường chân trời, tôi đã khóa môi Lam Trình Liệt, dốc hết tất cả sự nhiệt tình, quán lấy cậu ấy, dán chặt lên người cậu ấy.

Nụ hôn, càng ngày càng nồng cháy, nhưng, dường như vẫn chưa đủ. Lam Trình Liệt ép người tôi vào cây cột của mái đình, từng nụ hôn liên tiếp rơi xuống, chiếc cúc áo đầu tiên đã bị cậu ấy mở bung, khi cậu ấy muốn mở đến chiếc thứ hai, tôi đã ngăn cậu ấy lại.

“Trình Liệt, dừng... dừng nên ở đây.” Tôi thở gấp cầu xin.

“Vậy... vậy lên xe đi nhé...” Hơi thở cậu ấy cũng gấp gấp.

“Cách đây không xa, có khách sạn...” Tôi đỏ mặt đến mang tai nhỏ giọng nói.

Vừa đóng cửa phòng khách sạn, Lam Trình Liệt liền đề tôi lên cửa phòng, từng nụ hôn không ngừng rơi xuống. Bộ quần áo ướt đẫm trên người lần lượt từng chiếc bỏ tôi mà đi...

Tôi nằm trên giường mở to mắt nhìn tia nắng đầu tiên trong buổi sớm mai xuyên qua rèm cửa dày đặc chiếu rọi vào, ánh sáng lấp lánh, hôm nay có lẽ là một ngày nắng đẹp.

Một đôi tay từ sau đưa tới, cuộn chặt lấy tôi.

“Hối hận rồi ư?” Là một giọng nói không chắc chắn, rất cẩn trọng.

“Tôi qua tôi đâu uống rượu, cậu quên rồi, là tôi chủ động mà.” Tôi quay người lại, đối mặt với cậu ấy, chạm nhẹ tay vào đường nét trên khuôn mặt.

“Chị vừa dọa tôi suýt chết.” Lam Trình Liệt lật người lại, đè chặt lấy tôi, ánh mắt cháy bỏng, trên người phát ra hơi thở nguy hiểm. Tôi vùng vẫy.

“Muốn đi đâu đó?” Lam Trình Liệt giữ chặt tôi.

“Tắm rửa, sau đó đi làm.” Tôi nhỏ giọng nói, đưa mắt rời đi chỗ khác, không dám nhìn đáng vẻ cậu ấy, bộ dạng hiện giờ của Lam Trình Liệt như đang muốn ăn thịt người.

“Hôm nay, chúng ta không đi làm, hôm nay chúng ta chỉ nghỉ ngơi.” Miệng nói nghe hay lắm, tay đã bắt đầu không an phận rồi.

Nghỉ ngơi? Nghỉ thế quái nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Khoảnh Khắc Đẹp (1)

Đã quên mất từng nghe ở đâu đó câu nói thế này, khoảnh khắc đẹp không phải là khi chúng ta mặc quần áo lộng lẫy, nghĩ đến khối tài sản kếch xù thuộc về mình đang nằm trong ngân hàng, thưởng thức danh từ đắt tiền nhất trên thế giới, lắng nghe âm nhạc tao nhã. Khoảnh khắc đẹp phụ thuộc vào người

đang ở cùng với chúng ta ngày hôm đó, người ấy khiến cho tâm tình chúng ta vui vẻ, người ấy khiến cho mọi thứ xung quanh bởi vì sự tồn tại của anh ấy (cô ấy) mà lung linh tỏa sáng. chàng trai tên Lam Trinh Liệt này đã khiến cho Lâm Tứ Nguyệt trong những năm tháng còn lại của cuộc đời có được khoảnh khắc đẹp lần thứ hai, cho dù tôi không biết được nó có thể kéo dài bao lâu, nhưng trong lòng tôi vô cùng cảm kích. Hôm ấy, tôi đã nói với Lam Trinh Liệt : “ Trinh Liệt, giả như có một ngày anh không yêu em nữa, anh nhất định phải nói với em, đừng để em tự mình phát hiện, cũng đừng giả vờ vẫn còn yêu em. Tình yêu là điều đơn giản nhất trên thế gian này, yêu là yêu, không yêu là không yêu.”

Hôm ấy, Lam Trinh Liệt nói Lâm Tứ Nguyệt lại đang nói những lời ngốc nghếch.

Ở độ tuổi hai mươi hai, có lẽ vẫn không hiểu được, trên thế gian này thứ dễ thay đổi nhất chính là lòng người.

Tôi mãi mãi ghi nhớ bóng lưng sau cùng của cô gái Đài Loan tên Quỳnh lưu lại trên thế gian này, quyết tuyệt mà thê lương. Mùa xuân năm đó, người bạn trai cô ấy yêu suốt năm năm đã thay lòng yêu một cô gái người Hàn. Mùa xuân năm đó, cô ấy mặc bộ quần áo màu đen bị thương nói với người bạn trai, Sơn, tôi muốn dùng sinh mạng tuổi trẻ của mình để đổi lấy chiếc gong cùm kia đeo lên người anh cả đời. Cứ như thế, mang theo nụ cười thê lương nhảy vào dòng xe. Mùa xuân năm thứ hai, tôi nhìn thấy người đàn ông tên Sơn kia ở sân bay Incheon, đang ôm ấp cô bạn gái người Hàn nói cười rạng rỡ.

Còn tôi, chỉ muốn ghi nhớ khoảnh khắc đẹp lúc này đây.

“Lâm Tứ Nguyệt, anh muốn sống chung với em”

“Chúng ta hiện giờ chẳng phải đã sống cùng nhau rồi ha?”

“Anh muốn mỗi ngày vừa mở mắt ra liền có thể nhìn thấy em”

“Sao thế, cái người mỗi tối nằm lì trên giường em không chịu đi là ai vậy ta?”

“Em đúng là người phụ nữ chậm hiểu, anh nói muốn sống chung ý là muốn cùng em sử dụng chung một tủ áo, dùng chung một phòng tắm, bàn chải đặt cùng một chỗ, là kiểu có thể chiếu cáo thiên hạ.”

Thế rồi, túi hành lý còn con của tôi đã được dọn đến phòng của Lam Trinh Liệt, trong phòng Lam Trinh Liệt đã có bàn trang điểm kiểu nữ, đã có tủ sách. Trong đó đặt toàn những cuốn sách Lâm Tứ Nguyệt thích xem. Một Lâm Trinh Liệt vẫn luôn thấy ghét người khác vào phòng của mình hôm đó phá lệ gọi đám bạn vào tham quan, khi tôi tan ca đang đứng ngoài cửa, nghe thấy người nào đó nói với đám bạn, các cậu chỉ xem thôi nhé, Tứ Nguyệt không thích người khác đụng lung tung vào đồ của cô ấy. Lam Trinh Liệt, thật trẻ con, tôi thầm nghĩ trong lòng, nhưng nụ cười của tôi khi ấy lại quá ngọt ngào.

“Lâm Tứ Nguyệt, có muốn giống như những cô gái khác cùng mặc đồ đôi với bạn trai đi dạo phố?”

“Muốn, đương nhiên muốn, thế nhưng em không biết có thể mua những bộ quần áo như thế ở đâu.” (Thật ra, trong lòng tôi đang muốn biểu tình.)

“Đã mua rồi đây.”

Thế là chúng tôi cùng đội nón đôi, cùng mặc áo cặp T-shirt có in biểu tượng The Beatles tung tăng dạo phố, nơi nào náo nhiệt sẽ chen vào đó, trong biển người mờ mịt, nhìn sang người ấy bên cạnh, trong lòng vô cùng hân hoan. Bởi vì, trong biển người mờ mịt, chúng tôi, đã gặp nhau, rồi yêu nhau.

“Lâm Tứ Nguyệt, nhớ cho kĩ nhé, em không phải chị gái, em là bạn gái của anh. Cho nên sau này những chuyện xếp hàng nọ kia cứ để người bạn trai là anh đây lo hết.”

“Biết rồi, bạn trai thân yêu của em”

Thế là, bạn trai khuyh quốc khuyh thành của tôi đành trưng nửa khuôn mặt phù dung ra tiếp nhận những cái liếc mắt đưa tình của mấy chị em phụ nữ qua đường, xếp hàng xong trong miệng cứ lẩm bầm lẩm bầm, người nào đó còn tự giải thích gần đây đang học đọc Rap. Đọc Rap á? Sao tôi lại cứ nghe ra toàn những câu mắng người bằng tiếng Pháp.

“Lâm Tứ Nguyệt, em có biết gần đây anh thích gì nhất không nà?”

“Thích gì?” (Thật ra, tôi vốn chẳng hiểu gì)

“Chiếc giường lớn trong nhà chúng ta.”

“.....”

Rồi thì, với tình yêu cuồng nhiệt của người nào đó dành cho chiếc giường lớn, con cú đêm Lam Trinh Liệt cứ hễ trời vừa chập tối đã gào buồn ngủ. Đúng thế, người nào đó hẳn là cực kì yêu thích chiếc giường lớn của mình lắm đây, bởi vì, ở đây người nào đó có thể làm chuyện mà mình thích làm.

Tối hôm nay, tôi ngồi đọc sách trên sofa. Lam Trinh Liệt gối đầu lên đùi tôi xem ti vi, ti vi rõ ràng đang phát trực tiếp chương trình đua xe F1.

Khi tôi đặt sách xuống, nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang nhìn tôi chăm chăm.

“Sao thế hử?” Úp sách xuống, tôi hỏi.

“Tiểu Hồ là ai?” Trình Liệt dẫn dắt với giọng buồn buồn: “Sao trong điện thoại của em lại lưu người kia là số một?”

“Tiểu Hồ á . . . uhm . . .” Tôi kéo dài giọng: “Tiểu Hồ ấy à, là cục cưng của em, có thể nói vì người ta em mới lựa chọn ở lại thành phố này.”

“Hơn nữa . . .” Tôi liếc nhìn Lam Trình Liệt, rồi nói tiếp: “Hơn nữa, người ta còn là trai đẹp, một trai đẹp bảy tuổi.”

“Ấu trĩ.” Lam Trình Liệt vui đầu lên cổ tôi, lại bắt đầu gặm nhấm rồi đây.

“Này . . . này . . . Lam Trình Liệt, anh là cún con à? Chương trình đua xe F1 còn chưa phát xong kia kia.”

“Đúng thế, anh là cún con, mà còn là một chú cún con đang vô cùng đói khát. Chủ nhân, em cho anh nhé.”

“Lam Trình Liệt, ngày mai chúng ta đưa Tiểu Hồ ra ngoài chơi được không?” Tôi chợt nhớ ra đã mấy ngày rồi không đi thăm Tiểu Hồ.

“Này, người phụ nữ kia, em không thể chuyên tâm một chút được à?”

Tôi cứ ngỡ Lam Trình Liệt và Tiểu Hồ nhất định sẽ rất hợp nhau, nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược, hai người vừa gặp mặt đã như kẻ địch.

“Tứ Nguyệt, người này là ai? Hôm nay Phương Hạo không rảnh à? Sao lại đưa đến một người trông như thế thân thế này?” Tên nhỏ nói.

“Có nhầm không đấy, nó thật chỉ mới bảy tuổi thôi sao?” Tên lớn phát biểu.

“Tứ Nguyệt, sao lâu rồi không đến tìm Tiểu Hồ, có phải người kia không cho đến đúng không?”

“Thằng nhóc con này sao chẳng biết lớn nhỏ thế hả, Tứ Nguyệt, anh không thích nó gọi em như thế, cảm giác cứ như đang gọi người yêu của mình không bằng.”

“Không biết lớn nhỏ? Anh mới là không biết lớn nhỏ đấy. Cả nhà các người mới không biết lớn nhỏ, lái xe xịn thì ngon lắm à? Có tài xế thì đã làm sao?”

“Anh bạn nhỏ, để anh nói cho chú biết, bọn họ không phải tài xế của anh, bọn họ là vệ sĩ, vệ sĩ chắc nghe hiểu nhỉ?”

“Xi, vệ sĩ? Tiền nhiều quá chứ gì? Thuê về để ra oai chắc?”

.

Tình cảnh ngày hôm ấy rất khôi hài, tôi ngồi trên xe, Tiểu Hồ bên trái, bên phải là Lam Trình Liệt, cảm giác bản thân có hơi giống giáo viên mầm non, bắt lực nhìn học sinh của mình đang cãi nhau. Cuối cùng, tôi nói, Lam Trình Liệt, anh có thể trẻ con hơn chút nữa, vị thiếu gia nào đó bình thường rất ngẫu mới cảm thấy đã bị Tiểu Hồ chơi một cú, tôi lại lần nữa được lĩnh giáo tư duy không như người thường của Tiểu Hồ.

Đến trước cửa Thủy cung, Lam Trình Liệt giữ tôi lại, từ sau cốp xe lấy ra chiếc nón đội lên cho tôi. Lam Trình Liệt có một thói quen đó là khi xuất hiện ở nơi công cộng, nhất định không thể thiếu chiếc nón và cặp kính đen che hết hơn nửa khuôn mặt. Về chuyện vì sao phải làm như thế, người nào đó không nói tôi cũng không hỏi.

Vừa bước vào đường hầm, Tiểu Hồ đã mê mẩn thích thú, dán mặt lên tường kính, đưa tay cách lớp kính chạm vào những sinh vật biển, còn không ngừng vẫy tay với tôi.

Khi Lam Trình Liệt cảm thấy cây kem xuất hiện, tôi đang ôm Tiểu Hồ, anh nhóc ấy vừa nhìn thấy Lam Trình Liệt liền ôm tôi càng chặt hơn, không ngừng đưa má cọ vào tai tôi.

“Anh bạn nhỏ tên Tiểu Hồ, xin hỏi anh rốt cuộc có gì không hài lòng với tôi?” Lam Trình Liệt đưa tay đón Tiểu Hồ qua, sau đó, cù vào hông, bắt lực hỏi.

“Không có, tôi chẳng có gì không hài lòng với anh, nhưng tôi cho anh biết, Tứ Nguyệt là của Phương Hạo, bây giờ Phương Hạo không ở đây, tôi có quyền bảo vệ Tứ Nguyệt.” Tiểu Hồ cũng cù vào hông.

“Được lắm, được lắm.” Lam Trình Liệt có hơi nộ khí xung thiên, Phương Hạo vẫn luôn là điều đại kị của người nào đó: “Vậy thì, hôm nay chú hãy mở to mắt mà nhìn cho rõ, rốt cuộc Tứ Nguyệt thuộc về ai.”

Sau khi nói xong, liền ôm lấy tôi, nụ hôn . . . mạnh mẽ ập đến.

“Này nhóc, nhìn thấy rồi ha. Chuyện này tôi có thể làm với cô ấy, nhưng vị Phương Hạo kia của chú thì không, đã hiểu chưa? Nhìn rõ chưa hả? Nếu còn lý luận linh tinh, tôi sẽ ném chú vào trong cho cá mập ăn.”

Tiểu Hồ nhất thời bật khóc hu hu.

Hôm ấy, Lam Trình Liệt cũng rất thảm hại, rũ tóc thất thủ theo sau chúng tôi, bởi vì, chẳng người nào thêm để ý đến ai kia

Chương 49: Khoảnh Khắc Đẹp (2)

Khi đến cổng tiểu khu của nhà Tiểu Hồ, anh nhóc nắm lấy tay tôi hỏi : “ Tứ Nguyệt, thích người kia à ?”

“ Đúng vậy, rất thích người ấy.” Phạm là trẻ con đều hay có thứ tình cảm gọi là ấn tượng đầu tiên, bởi vì gặp Phương Hạo trước, thế nên đương nhiên sẽ ấn định Phương Hạo rồi.

“ Còn thích hơn cả Phương Hạo nữa sao ?”

“ Không, không phải thế. Đối với hai người họ là hai kiểu thích khác nhau. Đợi khi Tiểu Hồ lớn lên, sẽ hiểu ra thôi.”

“ Vậy được, Tứ Nguyệt, nếu như bị người kia ức hiếp, nhớ nói với Tiểu Hồ, Tiểu Hồ sẽ ra mặt cho.”

“ Được được, đã ghi nhớ rồi.” Thật là một đứa trẻ đáng yêu, khẽ vỗ nhẹ lên mặt anh nhóc, nhìn anh chàng lạch bà lạch bạch chạy về hướng bà ngoại, anh nhóc ấy mang bánh gato được cất giữ từ nhà hàng đưa cho bà ngoại, hình ảnh ấy khiến mắt tôi ươn ướt, mơ hồ nhớ về thời thơ ấu của mình.

Quay trở lại trong xe. Lam Trinh Liệt đã trưng ra bộ dạng đại ca đây đang mất kiên nhẫn.

“ Lam Trinh Liệt.” Chỉ vào chiếc xe bus đang dừng cách đó không xa, tôi nói : “ Chúng ta ngồi xe bus nha.”

Lam Trinh Liệt nhìn Tiểu Quang ngằm ám thị, chúng tôi ngồi lên xe bus, còn xe của Tiểu Quang và chú Lưu theo phía sau, nhìn chiếc xe Volvo (1) màu đen kia, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy phiền lo, tựa đầu bên cửa xe, không nói tiếng nào.

(1) Volvo : một hãng xe của Thụy Điển.

“ Vẫn thấy không vui à ? Anh xin lỗi, thằng nhóc kia vừa nhắc đến Phương Hạo liền khiến trong lòng anh như bị mắc nghẹn. Cái người đó, quen biết em sớm hơn anh, thậm chí anh không thể không thừa nhận anh ta còn hiểu rõ em hơn anh, hai người nhất định đã cùng trải qua rất nhiều chuyện, vừa nghĩ đến những chuyện ấy trong lòng anh rất khó chịu. Bây giờ, ngay đến thằng nhóc kia cũng chỉ nhận mặt anh ta.” Người nào đó cụp mắt cúi mày.

Lam Trinh Liệt từ trước đến giờ vẫn luôn không hề coi ai ra gì, tôi nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của các cô gái vì người nào đó, trước đây như vậy, bây giờ cũng như vậy.

Tựa đầu lên vai người nào đó, vòng tay này tuy không có mùi hương bạc hà, nhưng vẫn cứ khiến tôi lưu luyến không thôi. Người đàn ông bên cạnh, tuy không có tâm tư tí mảy, thỉnh thoảng sẽ biểu hiện ra mặt tính khí trẻ con, đôi khi còn có hơi táo bạo. Nhưng sẽ rất nhẫn nại cùng tôi dạo nhà sách, lúc trong siêu thị sẽ vì câu nói vô ý của nhân viên bảo hai chị em tình cảm quá tốt mà buồn bã không vui suốt cả nửa ngày, cho rằng tôi thích ca kịch rồi còn giả vờ mình cũng thích, sẽ vì tôi không chịu ra ngoài mà cả buổi tối cùng tôi nằm nhà nghe nhạc xem tivi. Thế nên, tôi nghĩ, mình nên biết đủ rồi.

Trong ánh nắng còn sót lại của buổi hoàng hôn, xung quanh bị phủ lên một lớp ánh sáng màu vàng kim. Trong cả khoang xe chỉ có hai chúng tôi, cứ như thượng đế cố tình sắp đặt.

“ Người yêu đầu ới, cho dù em nhắm đôi mắt lại, bịt chặt đôi tai, em cũng sẽ tìm được anh trong hàng trăm triệu người, bởi vì . . . em yêu anh.” Tôi lẩm nhẩm đọc, đây là một đoạn văn bia tôi được xem ở Địa Trung Hải, khi lần đầu nhìn thấy nó, trong lòng tôi dâng tràn nỗi đau thương và xúc động. Hôm ấy, một ông lão tuổi tác đã cao kể lại cho chúng tôi nghe câu chuyện đằng sau đoạn văn bia kia.

Trong khoang xe yên tĩnh này, tôi đã kể lại với Lam Trinh Liệt câu chuyện được nghe từ chỗ ông lão cao tuổi ấy, một câu chuyện có liên quan đến lời hứa. Chàng trai và cô gái là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, khi hai người họ đều trở thành đàn ông và phụ nữ, họ đã kết thành phu phụ, tuyên thệ cùng nhau bách niên giai lão. Nhưng ông trời cũng không lường được chuyện bất trắc, người đàn ông trong một lần tai nạn ngoài ý muốn đã chôn thân nơi biển cả, thi thể mãi vẫn không tìm thấy, người phụ nữ ở bên bờ nơi người đàn ông đã ra đi lập một văn bia, đề rằng : Người yêu đầu ới, cho dù em nhắm đôi mắt lại, bịt chặt đôi tai, em cũng sẽ tìm được anh trong hàng trăm triệu người, bởi vì em yêu anh. Khi ấy người phụ nữ vẫn còn trẻ, vẫn còn xinh đẹp. Nhưng cả đời cô ấy cũng không gả cho ai nữa, đến ngày cô ấy chết đi có người nghe thấy giọng cô ấy thì thậm chí non, người yêu đầu, em đến tìm anh đây.

Sau khi kể xong câu chuyện, tôi và Lam Trinh Liệt lặng im không nói.

“ Cái văn bia kia vẫn còn chứ ?” Một lúc sau, Lam Trinh Liệt hỏi.

“ Nó vẫn luôn tồn tại, thậm chí còn trở thành một vật biểu tượng ở nơi đó.” Tôi nhìn về đường chân trời xa xăm, trong thời đại này, con người cần những câu chuyện như thế để sưởi ấm bản thân, để kiên định.

“Sau này, em đưa anh cùng đi nhé.” Trong mắt Lam Trinh Liệt lấp lánh ánh sáng, thứ ánh sáng thuộc về sự khát khao.

“Sau này, chúng ta sẽ cùng đi.” Sau này ? Đúng thế, sau này. Tôi thật lòng muốn cùng người đàn ông bên cạnh đi đến nơi ấy, cái nơi xinh đẹp được gọi là Sicily (2), ánh mặt trời ở đó vẫn luôn là màu vàng lấp lánh, thủy triều mãi không bao giờ ngừng nghỉ, có con đường lát đá cũ kỹ, có những người già thân thiện, có tiết tấu cuộc sống chậm rãi đến gần như lắng đọng. Đứng ở nơi ấy, tôi đã từng nghĩ, đến ngày già đi, tôi sẽ mang hết tiền về hưu đến đó mua một căn nhà nho nhỏ, sống những ngày còn lại.

(2) Sicily là một vùng tự trị của Ý. Trong các vùng của Ý, vùng này có diện tích lớn nhất. Đây cũng là đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải. (Nguồn Wikipedia)

Trung tuần tháng chín, trăng tròn bốn phương.

Ngã người tựa trên chiếc ghế quý phi, âm nhạc nhẹ nhàng thanh thoát, bình thường, Lam Trinh Liệt rất thích bon chen với tôi trên chiếc ghế quý phi này, khi ấy, thỉnh thoảng tôi sẽ vì ai đó đụng chạm tay chân mà phát bực, bởi vì không gian chật chội mà khó chịu, nhưng lúc này người nào đó không ở đây, ngược lại, cảm thấy nơi này rất trống vắng. Thói quen, đúng là một thứ quá đáng sợ. Mà không, không chỉ là thói quen, còn có cả nhớ nhung.

Ở nơi này, Lam Trinh Liệt đã nói những lời vừa ngọt ngào vừa ngốc nghếch khiến tôi cảm động.

Người nào đó nói, em biết không, ngày hôm ấy khi nhìn thấy em mặc chiếc lễ phục màu đen kia, anh hận không thể mang em giấu đi, không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ yêu kiều ấy của em.

Người nào đó nói, mùi thuốc nước trên người em không giống với mùi của bệnh viện.

Người nào đó nói, còn nhớ bức ảnh chân dung của hai chúng ta không ? Anh đã mang đốt hết toàn bộ những thứ mang từ Anh Quốc về, nhưng chỉ giữ lại mỗi mình nó, có lẽ, vào lúc đó, tâm tư của anh đối với em đã không còn đơn thuần nữa rồi.

Người nào đó nói, nhớ kĩ nha, anh không thích em khiêu vũ với người nào khác.

Muốn gặp người ấy, muốn gặp người ấy. Sau khi thay đồ xong tôi cười khổ với mình trong gương, rõ ràng, đã qua rồi cái tuổi điên cuồng vì yêu, nhưng vẫn bị cái ý nghĩ trong lòng kia làm cho nhiệt huyết sôi sục.

Tề tựu đông đủ, tôi biết bọn họ tới nay sẽ ở đây mời tiệc những người bạn đến từ phương xa, tôi cũng biết Lam Trinh Liệt rất hi vọng tôi sẽ đi cùng, thế nhưng, người nào đó không nói, tôi cũng không hỏi. Trong ý thức ngầm của tôi, đối với hội bạn của người nào đó tôi rất dị ứng.

Trong đám người kia tôi không tìm thấy Lam Trinh Liệt, tôi hỏi William người bình thường khá thân thiết với mình : “Trinh Liệt đâu ?”

“Lâm đại tiểu thư hôm nay ngọn gió nào đưa cô tới đây vậy ?” Còn chưa chờ William trả lời, anh chàng thường ngày trông như du côn hình như mang họ Tiêu đã đứng lên : “Tiểu Long Nữ tỷ tỷ của phái Cô Mộ, chị dường như không mấy thích tiếp kiến chúng tôi, có phải chê bai mấy người chúng tôi ai ai cũng ăn chơi lêu lổng ?”

“Được rồi, bạn học Tiêu, chỗ này không có việc của bạn.” William bước tới : “Cậu ấy ở trên lầu, chị lên tìm cậu ấy đi.”

“Chờ đã, Lâm Tử Nguyệt ha, chị quay đầu lại mà nhìn xem, nhìn xem chúng tôi, ở đây có ai không tự dẫn theo bạn gái. Nhưng chỉ có Eric đi một mình, lẽ nào chị không phải bạn gái cậu ta hay sao ?” Tên họ Tiêu kia ngữ khí không lương thiện gì.

Bước lên lầu, tôi vừa nhìn đã thấy bóng lưng Lam Trinh Liệt đang tựa vào trước cửa. Còn nữa, người nào đó đang hút thuốc. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người ấy hút thuốc, phía sau người ấy còn có bóng lưng con gái dong dỏng cao, như đang ngấm trộm. Khi nghe thấy tiếng bước chân của tôi, bóng lưng kia ngay lập tức lẩn vào trong một căn phòng khác, nhưng tôi vẫn nhìn thấy hình dáng cô ta. Đó là Kim Bảo Như hát rất hay.

Khẽ rón rén bước tới, từ phía sau ôm chầm lấy Lam Trinh Liệt : “Đồ xấu xa, hút thuốc luôn ha, em phải phạt anh.”

“Sao em đến đây ?” Vừa quay người, đã chuyển từ thế bị động sang chủ động.

“Không được à ? Nếu hôm nay em không đến, em vẫn không biết hóa ra anh còn biết hút thuốc.” Tôi hậm hực nói.

“Anh cũng không phải quái nhân gì đó, hút thuốc cũng đâu có gì lạ, thôi được, muốn phạt gì đây em nói đi.”

“Phạt anh hôn em” Tôi chủ động ôm lấy cổ người nào đó, trong lòng tôi thầm than, Lâm Tử Nguyệt, bắt đầu trở nên ấu trĩ rồi đây, làm như thế chẳng qua muốn cho kẻ ở trong phòng kia xem.

Sau khi hôn nhau nồng nhiệt, chúng tôi hơi thở gấp gáp, tôi vui mặt vào lòng người nào đó, lắng nghe nhịp tim đập nhanh trong lồng ngực người ấy, vừa nghĩ nó thuộc về mình, tôi không nhịn được mỉm cười.

“Lâm Tử Nguyệt, em vừa cười lên anh lại muốn hôn em nữa rồi.” Tay của người nào đó quen thói lẩn vào sau lưng tôi, quen thói dừng lại trên khóa áo lót của tôi.

“Chúng ta xuống dưới đi.” Đây người nào đó ra, tôi không muốn làm ra chuyện lau súng bị cướp cò.

“Lam Trinh Liet, sau này, nếu anh muốn em đi cùng anh, anh có thể nói với em, chỉ cần em có thời gian em có thể mà.” Những lời tên họ Tiêu kia nói tuy có hơi không khách khí, nhưng hợp tình hợp lý.

“Làm ơn đi, em đúng là vẫn xem mình như người chị gái, anh không thích em vì phải chăm sóc anh mà khiến bản thân không được thoải mái.”

“Nhưng bọn họ đều có đôi có cặp cả.”

“Ngốc quá, những thứ đó đều là bề ngoài. Em cho rằng anh thật sự để ý à?”

“Nhưng vừa rồi anh đã hút thuốc.” Dáng vẻ Lam Trinh Liet quay lưng về phía tôi hút thuốc khiến tôi xót xa.

Quay nhìn lại cánh cửa kia trong đêm tối, tôi không ngờ được nó sẽ trở thành cảnh tượng thường xuất hiện trong kí ức về sau. Ở nơi đó, lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng nhịp tim của chàng trai ấy, như bản nhạc lay động lòng người nhất trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Vòng Xoay Ngựa Gỗ (1)

Ước mơ của tôi, gia nhập đội ngũ y tế của bác sĩ Jones mà nhiều người có năm mơ cũng muốn, điều đó có nghĩa là tiến vào một bước ngoặt khác trong cuộc đời mỗi người.

Bất ổn cuối tháng chín, tôi tiếp nhận một người đang trong quá trình điều trị, tôi biết người đó muộn vào hạ tuần tháng chín, bệnh viện đưa ra gia hạn hợp đồng với tôi. Ở lại? Hay ra đi? Nơi đây có người tôi yêu, còn bên kia bờ đại dương cũng sẽ sớm có ngày đến tìm tôi.

Tiết trời cuối thu, ánh nắng chiều mang theo mùi hương khô.

Trong quán cà phê có tên gọi “Góc Phố” của thành phố này, Lợi Vĩnh Hoa ngồi đối diện với tôi, không còn ý chí phong độ, gương mặt đầy vẻ rầu rĩ.

Rất lâu trước đây, tôi từng thầm mong đợi cảnh tượng thế này sẽ xảy ra một ngày nào đó, chút hư vinh trong lòng luôn khát vọng chứng minh với cả thế giới, Lâm Tử Nguyệt vào buổi chiều nào đó cùng uống cà phê với bố cô ấy, như hình ảnh đẹp nồng ấm trên ti vi, mặc bộ quần áo chỉnh chu, nói cười tươi rói.

“Tìm tôi có việc gì?” Tôi lạnh nhạt hỏi. Tôi không quá ngây thơ cho rằng ông tìm đến tôi để bồi đắp tình phụ tử.

“Con và cậu nhóc kia nghiêm túc đúng không?”

“Chuyện này liên quan gì đến ông?”

“Tình trạng hiện giờ của Liên Ngọc rất không tốt, ta hi vọng con giờ cao đánh khẽ.” Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính trong suốt soi nghiêng lên gương mặt ông, khi nhắc đến Liên Ngọc, biểu cảm của ông rất dịu dàng.

“Chú Lợi không quá ngây thơ đến nỗi nghĩ rằng tôi vừa buông tay, Lam Trinh Liet liền quay về ngay bên cạnh Liên Ngọc.” Tôi cười mai mỉa.

“Ta tin rằng cậu nhóc đó có tình cảm với Liên Ngọc, khi con chưa xuất hiện, hai đứa nó chẳng phải đang tốt đẹp đó sao?” Quan tâm tắc loạn, tôi không ngờ nó lại xuất hiện ở Lợi Vĩnh Hoa, ông lại còn là một thương nhân sáng suốt.

“Nhưng tôi đã xuất hiện, tuy chuyện tình cảm không thể nói được là ai đến trước ai đến sau, nhưng tôi vẫn phải nói cho ông biết khi Lam Trinh Liet mười bảy tuổi tôi đã quen biết với người ấy rồi, thế nên, ông chẳng có lý do gì chỉ trích tôi chen vào giữa hai người họ.” Tôi nhướn mày trừng ông.

“Con có biết hiện giờ con đang mang chuyện tình cảm ra đùa với lửa, ta cho con biết, cậu nhóc đó không phải là người con có thể dây vào.” Lợi Vĩnh Hoa tức giận vỗ bàn.

“Chú Lợi, hiện giờ đang thể hiện sự quan tâm đó ư?” Tôi cười ha ha: “Nhưng tôi e là phải khiến ông thất vọng mất rồi, thật không may, tôi đối với cậu nhóc ấy là nghiêm túc, thế nên, tôi sẽ không từ bỏ.”

“Đừng nói ta không cảnh cáo con, con cho rằng cậu nhóc đó có thể thích con được bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm? Con cũng không còn nhỏ nữa, có những chuyện không cần ta nói con cũng nên hiểu ra. Ta khuyên con vẫn nên tự lo lấy thân.”

“Chú Lợi đối với đàn ông vẫn luôn hiểu rất rõ, tôi muốn ông mở to mắt ra mà xem, Lam Trinh Liet sẽ không trở thành một Lợi Vĩnh Hoa thứ hai. Và tôi, cũng không phải Lâm Tương Như.” Tôi đứng lên: “Còn nữa, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, bộ dạng này của ông thật khiến tôi buồn nôn.”

Lúc trở về bệnh viện, tinh thần tôi bất ổn, trong lòng luôn nghĩ đến những lời Lợi Vĩnh Hoa nói, tình trạng hiện giờ của Liên Ngọc rất không tốt, nhưng tôi

lại không có dừng khí gọi đến số điện thoại kia, ngồi trên xe bus, trong lúc ngủ gật, tôi mơ thấy khuôn mặt trắng bệch của Liên Ngọc, trên khuôn mặt ấy đầm đìa nước mắt.

Khi ý thức được mình đã dừng lại trước cửa căn hộ của Phương Hạo, tôi cảm thấy bản thân mình đáng ghét quá đi mất. Những lúc hoang mang luôn cao giọng ca ngợi tình bạn muôn năm, những khi đặc ý đến nhớ cũng không thềm nhớ. Suy đi nghĩ lại, đây không phải là nơi cho mình lánh nạn.

Dưới ánh đèn hoa vừa được bật sáng, tôi đứng bên ngoài cửa tiệm thời trang có tên “Emily”, nhìn ngắm bộ váy áo kiểu Tây người mẫu đang mặc trong tủ kính, loáng thoáng nhớ ra mẹ cũng có một chiếc váy kiểu dáng tương tự, loáng thoáng nhớ ra mẹ đã mặc nó nắm tay tôi đi qua những khu chợ đông đúc, chiếc váy của mẹ đựng đưa theo làn gió khẽ.

“Lam Trinh Liệt, mua quần áo cho em nhé.” Tôi ở trước cửa gọi điện cho Lam Trinh Liệt.

Rất lâu về sau, Lam Trinh Liệt nói với tôi, hôm ấy tôi đứng dưới ánh đèn ở nơi rục rờ nhất của thành phố khê nghiêng đầu nhìn ngắm chân trời, trông như một con nhạn xa đàn.

Bộ váy áo của người mẫu khi khoác lên người tôi, hoa văn màu đỏ sẫm trên nền đen, từng cụm từng cụm hoa li ti, rạng ngời mà không chói lóa, vừa khít thân người, nhún eo, chân váy xếp ly, mặc vào có hơi giống phong cách Châu Âu cổ xưa.

Chạm vào mình trong gương, khoe mắt uơn uớt, mẹ ơi, cuối cùng con cũng có nét giống mẹ rồi.

Lam Trinh Liệt ôm tôi từ phía sau, áp mặt lên đầu tôi : “Xinh đẹp như mơ, ngồi bên dòng nước. Còn nhớ không ?”

Bên hồ nước dưới dãy núi Alps, những lời mơ màng của chàng thiếu niên tình nghịch, mọi thứ chột ngột như một giấc mơ.

Chúng tôi cùng nắm tay nhau bước ra khỏi tiệm thời trang.

Chợ đêm Thượng Hải, người qua kẻ lại, hàng hóa đủ loại bày bán la liệt, các tiểu thương mời chào đủ kiểu, chúng tôi dừng lại trước quầy hàng của đôi vợ chồng trung niên đến từ Brazil, đôi vợ chồng kia vì muốn thu hút dòng người bắt đầu cao hứng biểu diễn, người chồng vỗ đánh trống, người vợ nhảy điệu Samba, vũ đạo của họ thật sự đã thu hút được không ít người ghé đến, nhưng hàng hóa của họ lại không ai ngó ngang, mà đôi vợ chồng kia dường như cũng không màng, chỉ quay cuồng chìm đắm trong vũ điệu của mình.

Người Brazil, thích dùng vũ điệu để thể hiện thái độ của họ đối với cuộc sống, điệu Samba, nó như minh chứng cho sự nhiệt tình, tự do, tôi từng ở thảo nguyên rộng lớn của Nam Phi, nhìn thấy thiếu niên đào vàng đến từ Brazil hướng về tổ quốc nhảy vũ điệu truyền thống của họ, thiếu niên nhảy thâu đêm, tôi ngồi trước đồng lửa xem thâu đêm, qua một thời gian sau, tôi thường hay hoài niệm về thiếu niên Brazil không biết tên kia, nhớ lại giây phút ấy.

Tôi mua hai chiếc mặt nạ hóa trang của đôi vợ chồng Brazil, một chiếc đeo lên mặt của Lam Trinh Liệt, một chiếc đeo lên mặt mình, rồi hà hơi vào bên tai người nào đó : “Nếu như nhảy thật hay, tối nay em sẽ thưởng.”

“Thưởng kiểu gì đây ?” Lam Trinh Liệt lĩnh hội tâm ý.

“Thưởng kiểu ấy đấy.” Nói xong, liền đẩy Lam Trinh Liệt qua đó.

Tôi đoán Lam Trinh Liệt yêu thích Ronaldinho có lẽ sẽ lựa chọn vũ điệu Samba. Nhưng không ngờ rằng vũ điệu Samba của người nào đó lại nhảy đẹp đến thế, Lam Trinh Liệt đeo mặt nạ hóa trang dân bản địa khiến người khác kinh ngạc, không chỉ khéo léo, cảm nhận tiết tấu cực tốt, làm cho người đàn ông Brazil vốn đang ngồi vỗ trống không nhin được phải đứng lên, vừa vỗ trống vừa nhảy theo, không khí trong chốc lát sôi động hẳn lên, có một vài thiếu niên ăn mặc sành điệu đã mua mặt nạ hóa trang của bà chủ cũng theo đà khởi động, sau đó, Lam Trinh Liệt cũng kéo tôi vào cùng, đối với một kẻ không rành chút gì về điệu Samba như tôi chẳng biết từ đâu bùng lên sự nhiệt tình, được Lam Trinh Liệt dẫn dắt cũng theo đó mà khởi động, cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng cười của mình, dường như nó muốn xuyên qua cả màn đêm.

Đến khi Lam Trinh Liệt gỡ mặt nạ hóa trang xuống, xung quanh hò hét rần rần, chiếc mặt nạ hóa trang kia với Lam Trinh Liệt giống như Mặt nạ của Zorro(1), thế nên mọi người đều nhìn thấy chàng trai đằng sau chiếc mặt nạ anh tuấn vô đối, còn tôi, cũng đã bị gương mặt đằng sau chiếc mặt nạ kia hấp hồn, ngẩn người ra nhìn gương mặt ấy. Tim, bắt đầu đập dồn dập, nó trực tiếp phản ánh qua hành động tiếp theo của tôi, đưa tay giật lấy chiếc mặt nạ hóa trang trong tay người nào đó đeo lại lên mặt cho ai kia, thế rồi, tôi nghe thấy tiếng ai oán than thở của mấy cô nàng, tôi kéo lấy tay người nào đó nhân lúc bọn họ chưa kịp phản ứng trở lại nhanh chân chạy mất. Cũng không biết đang lo sợ điều gì, chỉ là ngay lúc đó giống như đứa trẻ con bướng bỉnh, cố chấp cho rằng người ấy là của mình, tôi không thích người khác phát hiện ra cái hay của người nào đó, cũng không thích người khác nhìn thấy mặt tốt của người nào đó.

(1) Một nhân vật truyền kỳ, hành hiệp trượng nghĩa, anh hùng cái thế, thường dùng mặt nạ che giấu thân phận thật sự. Có rất nhiều bộ phim nói về nhân vật này như bộ “Zorro” của Ý do Duccio Tessari làm đạo diễn, phát hành năm 1975; bộ “The Mask of Zorro” của Mỹ do Martin Campbell làm đạo diễn, phát hành năm 1998 . . .

Trong kí ức tuổi thơ, đã từng có một cảnh tượng trong phim khiến tôi nhớ mãi không quên, không nhớ nổi tên bộ phim, cũng quên luôn nội dung phim nói về điều gì, tôi chỉ nhớ khi ấy vai nam chính anh tuấn nắm lấy tay người con gái mình yêu chạy trốn trong con ngõ nhỏ tăm tối, phía sau lưng họ mang theo thứ ánh sáng như truyền đến từ thiên đường. Đôi khi, tôi đã từng mơ như thế, mơ thấy trong con ngõ sâu vắng lặng, người tôi yêu nắm lấy tay tôi chạy trốn trong con gió đêm.

Tôi và Lam Trinh Liệt đeo theo mặt nạ bỏ chạy trong chợ đêm là giấc mơ đẹp nhất trong kí ức từ trước đến giờ của tôi, nó giống như cảnh tượng nào đó trong phim, ôn lại phần nào cảm xúc thời thiếu nữ của tôi. Thời thiếu nữ của Lâm Tử Nguyệt đều đã bị thù hận nuốt chửng, thế nên, vẫn luôn rất ít nằm

mơ.

Chúng tôi dừng lại dưới bóng tối của một tòa nhà, tháo mặt nạ hóa trang của Lam Trinh Liệt xuống, tôi tỉ mỉ vuốt ve gương mặt ấy, gương mặt khiến người ta có nhìn trăm lần cũng không thấy chán.

“Trinh Liệt, em không thích anh mang gương mặt này đi khoe khoang, anh nhớ kĩ nhé, gương mặt này chỉ thuộc về em.”

“Sau này, nếu có cô nàng nào ngỏ lời yêu anh, anh nhất định phải ra sức từ chối, có biết không?”

“Trinh Liệt, bộ dạng em lúc này nhất định rất buồn cười anh nhỉ? Anh cứ việc cười em, nhưng chỉ được cười thầm trong lòng thôi nha.” Con người sẽ luôn nói ra những lời ngốc nghếch trong lúc kích động, sau khi nói xong tôi cứ hối hận không thôi.

“Ngốc quá, vui mừng còn không kịp đây này.” Lam Trinh Liệt lấy đi chiếc mặt nạ hóa trang trên mặt tôi, đưa tay khẽ vỗ nhẹ lên má tôi, khẩu khí đong đầy sự yêu chiều.

“Anh nhớ kĩ rồi, gương mặt này của Lam Trinh Liệt mãi mãi thuộc về Lâm Tứ Nguyệt, nếu như sau này có cô gái nào ngỏ lời yêu Lam Trinh Liệt nhất định phải từ chối không nể tình. Lâm Tứ Nguyệt thỉnh thoảng mới nói những câu tình cảm nhất định không thể cười, chỉ được cười thầm trong lòng thôi. Còn gì nữa nè?”

Dưới bóng tối của tòa nhà, đáy mắt người nào đó như những vì sao trên cao trong đêm mùa hè, lấp lánh không gì sánh bằng.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Vòng Xoay Ngựa Gỗ (2)

Tăng Hựu hai mươi tuổi. Vì để chào đón cái tuổi hai mươi đang đến, đã bày mâm cỗ tại quảng trường lộ thiên ở Tân Thiên Địa, tôi và Lam Trinh Liệt được mời mà đến.

Tăng Hựu của tuổi hai mươi là một người đam mê ảo thuật, tối hôm đó đã bỏ ra cả mớ tiền mời đến một nhà ảo thuật bậc nhất, chúng tôi được thưởng thức những màn biểu diễn ảo thuật trình độ cao, cả đám người mắt tròn mắt dẹt, nhìn thấy tay của nhà ảo thuật chẳng khác nào cái kính vạn hoa, tối hôm nay người đến rất đông, cũng bao gồm cả Kim Bảo Như.

Nhà vệ sinh trước giờ vẫn luôn là nơi tập trung những chuyện thị phi.

“Eric lại thay bạn gái mới nữa rồi, đoán xem, người hiện tại này có thể duy trì được bao lâu?”

“Ai mà biết được, nhưng nghe bọn họ nói thì người này dường như không giống với những người trước đây. Trước đây đều do cánh con gái chủ động. Nghe Tăng Hựu nói lần này là Eric tự mình chủ động đấy, nghe đồn vì để theo đuổi được cô ta đã phải chịu không ít khổ sở.”

“Xì, bọn họ đều như thế cả, hết mới lạ rồi chẳng phải như nhau đấy thôi. Còn nhớ cô nàng thô trắng nhỏ không, lần đó bọn họ cũng đã chẳng bảo lần này sẽ không giống sao, kết quả thì, chưa đến ba tháng đã bị đá văng.”

“Tôi vẫn có cảm tình với cái cô thô trắng nhỏ hơn, dịu dàng biết bao, đáng yêu biết bao, khiến người ta không sao ghét được, còn cái người hiện tại này quá lạnh lùng, nghe đồn tuổi tác cũng lớn hơn Eric nhiều.”

“Cho nên, bọn họ đều đánh cược, cược cái người hiện tại sẽ không vượt quá ba tháng.”

Tiếp theo đó là giọng cười hô hô của bọn họ. Vừa nhìn thấy tôi chẳng khác nào gặp phải ma.

“Này, son môi của cô thoa đến dưới cằm rồi kìa.” Tôi chỉ vào một cô trong đó: “Các cô đang muốn tự làm tự chịu thì tôi cũng không khách sáo nữa, chắc các cô cũng biết hiện giờ tôi rất được đắc sủng.”

Nhìn thấy hai cô gái bỏ của chạy lấy người, tôi có hơi buồn cười, xem ra, Lợi Vinh Hoa nói thật không sai, có lẽ Lam Trinh Liệt đúng là không dễ dây vào.

“Cô rất đắc ý.” Người cuối cùng, chim vàng anh. Kim Bảo Như cũng không biết từ đâu nhảy ra làm một con chim vàng anh.

Tôi nhìn cô ta qua gương, cô ta cũng đang nhìn tôi, tôi học theo Trinh Liệt khẽ nhướn mày như thế, đáng tiếc, lần này học không giống.

“Đúng như bọn họ đã nói, tôi cũng muốn xem thử chiếc giày thủy tinh của cô có thể mang được bao lâu?” Kim Bảo Như đứng khoanh tay, giọng điệu khinh miệt.

“Kim Bảo Như đây mà, tôi từng đi nghe buổi hòa nhạc của cô, thật lòng mà nói, cảm giác cũng không tệ, tôi cứ nghĩ đề có thể hát ra những bài xúc động như thế, hẳn nên là một người chỉ tình chỉ nghĩa, nhưng hiện giờ xem ra, dường như không đúng. Sao cô cứ phải mang những sự việc kia đóng khung theo một hình mẫu nào đó, cô cảm thấy hiện giờ tôi như cô bé lọ lem đang mang đôi giày thủy tinh đấy ư ? Nhưng làm sao đây ? Tôi vô cùng không thích cô nói tôi như thế, theo tôi thấy, đó là một cô gái rất thiếu tự tin, việc gì phải mang đôi giày thủy tinh mới dám đến gặp hoàng tử của cô ấy, còn tôi tự tin hơn cô ấy nhiều, chỉ cần tôi thích, thì dù có mang dép lê tôi cũng ngang nhiên cùng Lam Trinh Liệt đến dự những buổi vũ hội sang trọng. Hơn nữa, Lam Trinh Liệt trong lòng tôi cũng không phải hoàng tử, người ấy chỉ là một người chung tình có thể cùng tôi chia sẻ hi - vọng - ái - lạc.” Kim Bảo Như trong gương mặt không cảm xúc.

Kim Bảo Như cũng đang quan sát tôi qua gương, lạnh nhạt nói : “ Có lẽ, cô cũng nhìn ra tôi yêu người đó, yêu một cách bất lực. Bởi vì, trong mắt anh ấy trước giờ không có sự tồn tại của tôi, đối với tôi, cô có thể dùng thái độ của kẻ thắng cuộc đối với giương oai, còn đối với Lợi Liên Ngọc thì sao ? Tôi từng nghe Lợi Liên Ngọc cứ thế gọi cô chị Tứ Nguyệt, tôi nghĩ, hai người nhất định có căn nguyên rất thâm sâu, không biết cô ở trước mặt cô ấy cũng có thể thẳng thắn khí khái phát biểu thế này không ? Lợi Liên Ngọc dù sao cũng là người bạn gái đầu tiên Eric chính miệng xác nhận, cô đối với hai người họ mà nói thì chính là kẻ thứ ba, cô vẫn chưa biết mấy hôm trước, nghe nói cô ấy đã ngắt xiu trong trường học.”

“ Con bé, con bé không sao chứ ?” Tôi dừng động tác đang vuốt tóc, khó khăn hỏi.

“ Cô đoán xem ?” Kim Bảo Như bỏ lại ba chữ này rồi . . . bỏ đi.

Toàn thân tôi không chút sức lực tựa lên tường, cho nên, hôm ấy, Lợi Vĩnh Hoa đã đến tìm tôi.

Dưới quảng trường lộ thiên của Tân Thiên Địa, vòng xoay ngựa gỗ bị ánh đèn vàng kim lấp lánh phản chiếu đang quay tròn từng vòng từng vòng, như một giấc mơ. Giấc mơ chỉ có thể nhìn thấy không thể chạm vào, bởi vì quá đẹp quá trân trọng nên lo lắng chỉ cần khẽ chạm nhẹ vào, nó sẽ tan biến như làn khói. Đôi mắt tôi không có tiêu điểm, theo từng vòng từng vòng chuyển động của vòng xoay ngựa gỗ, không muốn suy nghĩ nữa.

Một đôi tay ấm áp từ phía sau quần lấy tôi, Lam Trinh Liệt vô cùng yêu thích ôm tôi thế này, người nào đó nói, ôm lấy tôi như thế luôn cảm giác nồng nàn từ sâu đáy lòng.

“ Chị Alice của tôi đang nghĩ những chuyện gì thế ?”

Chị Alice, người nào đó đã bao lâu rồi không gọi tôi như thế.

“ Đang nghĩ đến những chuyện đuổi bắt tàn khốc nhất trên thế gian .” Tôi chỉ vào vòng xoay ngựa gỗ buồn bã nói: “ Có biết ngụ ý của vòng xoay ngựa gỗ không ? Ngụ ý của nó chính là sự đuổi bắt tàn khốc nhất, vốn dĩ chỉ có khoảng cách một cánh tay, nhưng mãi mãi cũng không đuổi đến. Em không biết, có phải chúng ta cũng sẽ giống như chúng nó .”

“ Có phải ai đó đã nói gì với em không ? Hừm ? Nói anh nghe .” Lam Trinh Liệt xoay người tôi lại, đối diện với nhau, trong ánh mắt chứa đầy sự lo ngại.

“ Không có, không có chuyện đó.” Một Lam Trinh Liệt thế này có thể thuộc về tôi bao lâu, tôi nhớ đến chuyện đánh cược của những người kia, Lâm Tứ Nguyệt trước giờ không phải là người thiếu tự tin, nhưng khoảnh khắc này tôi cảm giác bản thân đã không tự tin nữa rồi, thượng đế rất thích chiếu tướng tôi, tôi vẫn luôn biết điều đó.

“ Lâm Tứ Nguyệt, em rất khác lạ, nhất định có người đã nói gì đó với em. Nói anh biết đó là ai, em không nói, anh cũng sẽ moi hấn ra bằng được.” Mặt Lam Trinh Liệt đầy vẻ tà khí.

Liên Ngọc đã ngắt xiu trong trường học, tin tức này khiến tôi tâm phiền ý loạn.

“ Lam Trinh Liệt, lòng tốt nhất thời của anh có lẽ sẽ hủy đi toàn bộ ảo tưởng về tình yêu của một cô gái ngây thơ, con bé Liên Ngọc đã ngắt xiu trong trường học.” Tôi máy móc nói.

Một thoáng im lặng.

“ Thế thì,” Lam Trinh Liệt cúi đầu : “ Tứ Nguyệt, em muốn anh phải làm sao ? Mọi thứ đã không còn cơ hội quay lại từ đầu nữa rồi, nếu như biết được sau này sẽ gặp được em, sẽ yêu thương em, thì nói thế nào anh cũng sẽ không chiều dụ cô ấy.”

Không chiều dụ con bé, nhưng đã chiều dụ rồi còn gì, tôi còn nhớ hai hình bóng kia dưới rèm cửa sổ màu trắng, như món đồ chơi tình yêu ngọt ngào, nhưng trong thời gian vài tháng, lại giống như biến hóa nương dâu, có phải mọi thứ hiện giờ của tôi sau vài tháng cũng sẽ trở thành một màn biến hóa nương dâu khác.

“ Lam Trinh Liệt, đừng đi theo em.” Tôi nói với Lam Trinh Liệt vừa cùng tôi bước ra khỏi Tân Thiên Địa, trên khóe môi là ý cười lạnh lẽo, thật đáng cười, ngay đến hai người vệ sĩ của người nào đó cũng theo qua đây.

“ Tứ Nguyệt, em nghe anh nói, trong thời buổi này, mấy ai không có một hai đoạn quá khứ như thế.” Lam Trinh Liệt đã đứng chặn trước mặt tôi.

“ Nhưng tại sao là Liên Ngọc chứ ?” Đúng thế, tại sao lại là Liên Ngọc ? Lam Trinh Liệt, anh khiến tôi một lần nữa trở thành tội nhân. Tôi . . . tôi bất lực, nhỏ giọng nói.

“ Lâm Tứ Nguyệt, em khiến anh rất hoài nghi, ý em nói câu này, tại sao là Liên Ngọc ? Anh không biết chuyện khiến em đau khổ như thế là bởi vì Liên Ngọc, hay là người tên Liên Thành kia, hay là em và hấn đã có chuyện gì. Lâm Tứ Nguyệt, em sợ hấn, anh rất hiểu kì vì sao em sợ hấn ?”

“Lam Trinh Liet, anh muốn em nói gì đây?” Đó là một vết sẹo xấu xí trong lòng, tôi vẫn luôn rất cố gắng che đậy, giả vờ nhìn mà không thấy: “Nói ra anh sẽ thất vọng, có một ngày anh biết được sẽ rất thất vọng, có lẽ, còn hơn cả thất vọng.”

Hơn cả thất vọng, còn sẽ chán ghét, kinh tởm.

“Lam Trinh Liet, chúng ta thôi đi nhé.” Tôi không nhìn vào người nào đó, đôi mắt lạc về một nơi không xa, nhà ảo thuật vẫn đang biểu diễn, chẳng qua lần này đã đổi người rồi, đó là một người Ý, rất có danh tiếng, nhưng anh ta cũng vì túi tiền nên đã không ngại vạn dặm đường xa đến đây.

Tối nay Tăng Hựu đã nhận được rất nhiều quà sinh nhật, những món quà kia thậm chí khiến tôi cảm thấy khó tin, có chìa khóa nhà, chìa khóa xe, còn có vật phẩm ngân vàng khó mua. Tăng Hựu cứ chỉ vào đồng vật phẩm nói, Eric, nhìn xem trong đó có món cậu thích không nhé, ngữ khí của cậu ta mang theo sự lấy lòng không dễ phát hiện ra. Khi đó Lam Trinh Liet đến nhìn cũng không thèm. Trong đám người đó, Lam Trinh Liet là người khiêm tốn nhất, không khoa trương, rất ít phát biểu ý kiến cá nhân, nhưng tôi biết đám người kia kị người nào đó. Một Lam Trinh Liet như thế chắc chắn không bình thường, như Phương Hạo đã nói. Một người đàn ông tùy tính thế kia, cũng từng nói với tôi, Tứ Nguyệt, hai người không phù hợp. Phù hợp? Đúng thế, giống như gậy vậy, không cần biết mình thích nó bao nhiêu, không hợp chính là không hợp.

“Lam Tứ Nguyệt, em nói lại một lần nữa?” Lam Trinh Liet nắm lấy vai tôi, giận dữ... phát hỏa.

“Lam Trinh Liet, chúng ta thôi đi nhé.” Tôi máy móc nói, không dám bảo đảm Lam Trinh Liet sẽ giống như Joe bao dung những lỗi lầm tôi đã phạm. Như người nào đó đã nói trong chuyện tình cảm người ấy có bệnh ưa sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Vòng Xoay Ngựa Gỗ (3)

Bóng lưng của Lam Trinh Liet trong kí ức vẫn luôn liên quan đến sự ưu thương, dưới ánh đèn huyền lệ của vòng xoay ngựa gỗ, tôi nhìn thấy người nào đó đi xa. Khi người ấy quay lưng bước đi, tôi càng thấy hối hận, mở môi mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn lại. Tôi xoay người, quay lưng với người ấy bước về một hướng khác, như năm nào ở Munich.

Phía sau có tiếng bước chân gấp gáp, dừng lại sau lưng tôi.

“Lam Tứ Nguyệt, em thu hồi câu vừa nói kia đi.” Lam Trinh Liet hét lên sau lưng tôi: “Đây không phải trò chơi trẻ con, nói tan là có thể tan.”

“Được, em thu hồi câu nói kia.” Tình yêu không phải trò trẻ con, trong cái thế giới rộng lớn này, có thể thật lòng yêu thương nhau là một chuyện khó khăn biết mấy. Bà của Joe từng nói với tôi thế này, trong mắt tôi chứa những giọt lệ, tôi quay người đối diện với người nào đó, lớn tiếng hét to.

“Vậy thì... anh tha thứ cho em.” Lam Trinh Liet đứng ở đó, lặng lẽ nói: “Sau này, còn nói những lời như thế, nhớ kỹ nhé, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho em đâu.”

Tôi bước tới, dừng lại trước mặt người nào đó, kiễng chân lên, dùng trán của mình thân mật đỡ lấy cằm của người ấy, trước đây khi lỡ chọc giận Joe tôi hay thích dùng chiêu này. Thường thì, anh ấy sẽ hết cách với tôi.

“Em biết rồi, người tốt ạ.” Nhìn thấy yết hầu của người nào đó tôi ngựa ngáy cười, giọng nói êm ái, quả nhiên, tôi nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của ai kia.

“Người xấu xa, dám sử dụng mỹ nhân kế.” Lam Trinh Liet vừa thu tay, thân thể tôi liền dính chặt vào người nào đó.

“Tứ Nguyệt, chúng ta quay về thôi.” Giọng của người nào đó bắt đầu trở nên mờ ám.

“Không chịu... em còn muốn xem ảo thuật.” Tôi kéo dài giọng.

“Hiện giờ có chuyện cần làm còn quan trọng hơn xem ảo thuật.” Người nào đó kéo tôi bước nhanh về hướng bãi đỗ xe. Thật là một quý ngài nóng vội mà.

Suốt mấy ngày trời, gọi điện cho Liên Ngọc đều trong trạng thái tắt máy, tôi không dám gọi đến Lợi gia, trong lòng luôn có cảm xúc sợ hãi bất an vây quanh, không nói rõ được là vì chuyện gì.

Hôm nay, Liên Ngọc đến bệnh viện tìm tôi, cuộc gặp gỡ có hơi đường đột này khiến tôi trở tay không kịp, đây hẳn là cuộc gặp chính thức đầu tiên của chúng tôi từ sau sinh nhật của Lợi phu nhân, tôi không dám nhìn con bé, tôi còn nhớ hôm đó, con bé đã dùng ánh mắt gần như không thể tin nổi nhìn tôi, đó là sự kinh ngạc lẫn tuyệt vọng như khi nhìn thấy một người vẫn luôn được mình tin nhiệm bỗng dưng thành linh linh đâm mình một dao.

Hít sâu vào một hơi, từ cái nhìn đầu tiên Liên Ngọc đã mang đến cho người khác cảm giác rất không ổn, sắc mặt quá nhợt nhạt, ánh mắt quá ưu thương,

lại còn, vẫn giả vờ mạnh mẽ, con bé như thế thật khiến người ta đau lòng.

“Liên Ngọc, chị xin lỗi, cuối cùng lại thành ra thế này.” Nhìn con bé, tôi nói.

Con bé khịt khịt mũi, cười với tôi, nhưng đây là lần mỉm cười không thành công, khi con bé cười cùng lúc nước mắt cũng tuôn rơi.

“Chị Tứ Nguyệt, chị yêu anh ấy chứ?” Liên Ngọc trong kí ức vẫn luôn là cô bé con không màng thế sự, nhưng một lần yêu đương lại khiến trái tim con bé phũ lên một lớp bụi trần.

Tôi không trả lời con bé, muốn trả lời con bé rất khó khăn, muốn tôi ở trước mặt con bé nói, phải đấy, chị yêu người ấy, như thế quá khó, ít nhất, trước mặt con bé tôi không làm được, đúng như Kim Bảo Như đã nói.

“Chị Tứ Nguyệt, nếu chị yêu anh ấy xin hãy trân trọng anh ấy thật nhiều.” Ánh mắt Liên Ngọc rơi về nơi xa: “Em sẽ cố hết sức để quên anh ấy, chỉ là... hiện tại, có hơi khó khăn. Eric, là người đàn ông đầu tiên em động lòng. Chị biết không, một ánh mắt, một câu nói của anh ấy luôn có thể khiến em hồi tưởng cả nửa ngày. Có đôi khi, suốt một ngày trời, thầy hướng dẫn đang nói những gì, các bạn học đang nói những gì em đều không ghi nhớ nổi, cứ ngàn vạn lần ngốc nghếch nhớ đến vài câu nói ngắn ngủi của anh ấy.”

“Em xin lỗi, sao em lại lôi những chuyện này ra rồi, thật sự, hôm nay em đến là muốn nói, nếu như vì em, chị Tứ Nguyệt không cần phải thế, bởi trước đây anh ấy đã nói với em, anh ấy nói, Liên Ngọc, hiện giờ, anh có cảm tình với em, nhưng anh không biết nó có thể kéo dài bao lâu, nếu như em cảm thấy có thể chấp nhận, thế thì, bạn gái của anh sẽ là em. Eric, anh ấy rất ngẫu nhiên!”

“Chị Tứ Nguyệt, hôm qua, anh ấy đã đến trường tìm em, anh ấy tự tìm em xin lỗi, anh ấy nói, anh ấy xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh ấy, không liên quan đến chị, là anh ấy làm theo ý mình, là anh ấy bất chấp tất cả, cho nên, mới trở thành cục diện như ngày hôm nay, em muốn trách thì cứ trách anh ấy. Người đàn ông này thật không chu đáo gì hết, sao có thể ở trước mặt bạn gái cũ thốt ra những lời như thế.”

“Chuyện của bố, em cảm ơn chị, chị Tứ Nguyệt. Tuy anh ấy không nói, nhưng em biết là chị đã giúp gia đình em, vốn dĩ, em có lòng oán hận với chị, thế nhưng, sau đó suy nghĩ lại, những chuyện thế này sao có thể nói là ai đúng ai sai, em sớm phải nên nhìn ra, Eric, rất lâu trước đây đã thích chị rồi, chỉ là anh chàng ngốc ấy không nhận ra thôi.”

Ngồi ở nơi đó, Liên Ngọc thốt ra từng câu từng chữ, chậm rãi, mang theo cả sự khổ sở.

“Liên Ngọc, nghe nói...” Một lúc sau, tôi tìm về được giọng nói của mình: “Nghe nói, em đã ngắt xiú trong lớp học.”

“Không phải đâu, khi ấy chỉ là bị sốc thiếu máu.” Con bé khẽ cười với tôi.

Hãy yêu anh ấy thật nhiều, người ấy vì chị mà trở nên vui vẻ, điều này quan trọng hơn tất cả. Lợi Liên Ngọc đã nói khi rời đi.

Từ phòng sách của Lam Trinh Liệt bước ra một người Trung Đông tên Abdullah, hiện giờ là thầy dạy tiếng Ả Rập cho Lam Trinh Liệt. Sau khi ông ta rời đi, tôi bước vào phòng sách.

Lam Trinh Liệt đang tập trung cao độ vào máy tính, hành động đầu tiên khi nhìn thấy tôi là đóng gập máy tính xách tay lại, động tác hốt hoảng.

“Hôm nay tan làm sớm thế.” Người nào đó kéo tôi đến, cứ thế ôm vào lòng.

“Trinh Liệt, như em được biết, những gì anh hiểu biết đã đủ nhiều rồi, nhưng sao ngày nào cũng bị xếp đầy các loại giáo trình thế kia?” Liếc nhìn máy tính đang nằm trên bàn sách của người nào đó, tôi không nhận được hỏi.

“Anh đa tài đa nghệ không tốt à?” Lam Trinh Liệt tựa đầu lên cổ tôi, như một chú cún con.

“Bao gồm cả việc mời tiên sinh David Kim giảng dạy cho anh.” David Kim, một con bạc chuyên nghiệp nổi tiếng, từng xuất bản sách, câu nói kinh điển nhất là, đừng bao giờ đánh giá thấp đồng xu cuối cùng trong túi của bạn.

“Em muốn biết những chuyện gì?” Thân thể Lam Trinh Liệt rõ ràng đã trở nên cứng đờ.

“Em cũng không biết nữa, Trinh Liệt.” Tôi quay lại ôm lấy người nào đó: “Chỉ là em có hơi bất an, anh có vệ sĩ, anh biết đánh nhau, anh học biết bao nhiêu thứ, mỗi khi ra khỏi nhà anh đều sẽ đội nón, những thứ ấy đều khiến em bất an.”

Người thừa kế của tập đoàn Phương Nam trong mắt người đời luôn là người thần bí, chưa bao giờ lộ mặt trước công chúng, giới truyền thông miêu tả về người ấy là một chàng trai hai mươi hai tuổi thường xuyên cư ngụ ở nước ngoài, những hình ảnh thỉnh thoảng bắt gặp được ít ỏi đến tội nghiệp, hơn nữa khó mà lộ ra diện mạo thật.

“Những thứ ấy, đợi đến năm anh hai mươi lăm tuổi mới nói với em được không? Anh và ông nội đã có giao ước.” Gương mặt Lam Trinh Liệt có vẻ khẩn cầu.

“Được thôi.” Hai mươi lăm tuổi, Lam Trinh Liệt của tuổi hai mươi lăm với tôi mà nói quá xa vời. Tôi thậm chí đến nghĩ cũng không dám nghĩ, càng không cho phép mình suy nghĩ nhiều.

Ngày chủ nhật, tôi đến phòng khám điều trị tâm lý Stuckey. Từ xa xa, tôi nhìn thấy một người bước ra từ trong phòng khám, người kia tôi không xa lạ gì.

Nghiêng người trốn vào trong một góc, nhìn thấy Lợi Liên Thành bước lên xe của cậu ấy.

Stuckey là chồng cũ của Rita, hai người tuy đã ly hôn nhưng mối quan hệ vẫn rất tốt đẹp, Stuckey cũng từng ở trong Hội Chữ thập đỏ quốc tế, thời gian đầu tôi đến Hội Chữ thập đỏ đều là anh ta chiếu cố, phòng khám tư nhân của anh ta ở Thượng Hải đã thành lập được hai năm rưỡi.

Gặp được tôi Stuckey rất vui, trước tiên là một cái ôm thăm thiết theo kiểu Mỹ.

“Hi, Alice, càng ngày càng quyến rũ nha.” Hiện giờ tiếng Hoa của Stuckey đã rất lưu loát. Anh ta đưa tôi vào phòng tiếp khách của mình.

“Rita muốn tôi hỏi thăm anh.” Trước cái ôm tiếp theo của anh ta, tôi vội nói, cái tên người Mỹ này có hơi nhiệt tình thái quá đấy mà.

Chúng tôi trò chuyện một lúc, trong cảm nhận của tôi, Stuckey không giống một bác sĩ tâm lý, ngược lại giống một giáo sư đại học kiến thức uyên bác hơn.

“Stuckey, anh quen biết Lợi Liên Thành sao ?” Cuối cùng, tôi không nhịn được nữa.

“Em hỏi chuyện này làm gì ?” Stuckey nhất mực nghiêm túc.

“Cậu ấy là người quen của tôi.” Từ thần sắc của Stuckey tôi cảm thấy sự tình có vẻ không đơn giản chút nào : “Anh nói tôi biết đi, chuyện này rất quan trọng với tôi.”

“Cậu ấy là bệnh nhân của tôi. Ngoài chuyện này ra, tôi không thể nói với em bất cứ điều gì, Alice.” Ngập ngừng một lúc lâu, Stuckey chậm rãi nói.

“Bệnh nhân ?” Tôi không ngờ lại có được cái đáp án này, sao có thể là bệnh nhân kia chứ ? Một người chuyên ngành tâm lý học lại có thể là bệnh nhân mắc bệnh tâm lý. Trong lòng tôi chùn xuống.

“Stuckey, xin anh, nói tôi biết tình trạng cậu ấy thế nào. Tôi cầu xin anh.” Cũng không nghĩ ngợi nhiều được nữa, tôi khổ sở van nài anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Vòng Xoay Ngựa Gỗ (4)

Gọi một cuộc điện thoại cho Phương Hạo, rồi tôi cuộn người trên chiếc sofa, mặc kệ ánh hoàng hôn ngày càng tối sầm bao trùm cả căn phòng.

Tự trách, Stuckey chỉ đưa ra vồn vện hai chữ giống như đám sương mù dày đặc đang lơ lửng trên không trung.

Phương Hạo quay về rồi, từ trên cao nhìn xuống chiếu tướng tôi : “Sao thế hả ? Bên này thất chí vì bên kia ?”

“Phương Hạo, anh cảm thấy Lợi Liên Thành là người thế nào ?” Tôi thẳng thắn nhìn anh ấy.

“Lợi Liên Thành”, Phương Hạo trầm tư rất lâu : “Thật ra, tôi và cậu ấy cũng không thân cho lắm, trước đây khi chưa ra nước ngoài đã làm hàng xóm một thời gian, trong trí nhớ là một cậu nhóc thông minh nhưng trầm lặng.”

“Hai người vẫn luôn giữ liên lạc chứ ?”

“Không có, chúng tôi gần đây mới gặp nhau. Cũng không thân thiết gì, chỉ là có một hôm cậu ấy tình cờ nhìn thấy hình em trong điện thoại của tôi, cậu ấy nói, em đã từng sống ở nhà cậu ấy một thời gian khá lâu.”

“Theo cảm nhận của anh, cậu ấy là người thế nào ?”

“Tôi cũng không biết nói sao, chỉ cảm giác cậu ấy là một người rất giỏi che giấu, khiến người khác khó mà nắm bắt.”

Phương Hạo còn muốn nói thêm gì đó, chuông cửa đã vang lên. Vừa ra đến cửa, Phương Hạo liếc nhìn qua lỗ mắt mèo, hướng về phía tôi cười gian ác, đưa tay ra tự vò rối mái tóc của mình, còn tiện tay mở luôn hai cúc áo sơ mi, rồi mới mở cửa.

Lam Trinh Liệt cuộn vào như con gió, xông thẳng vào trong phòng.

“Lam Trinh Liệt.” Tôi gọi giật ngược người nào đó lại : “Anh không tin tưởng em đến thế ha ?”

“Bị sập bẫy rồi.” Lam Trinh Liệt bất lực liếc nhìn Phương Hạo.

Sau khi ăn cơm với Lam Trinh Liet xong, chúng tôi dừng xe ở một bãi đất trống, ở đây có thể nhìn thấy sân bay Pudong (1), có thể nghe thấy tiếng máy bay lướt qua trên đầu.

(1) Pudong là một trong hai sân bay quốc tế của Thượng Hải, đồng thời là một trong những trung tâm hàng không lớn của Trung Quốc.

“Thật muốn biến em nhỏ lại, sau đó cất vào trong túi, như thế, ai cũng không thể nhìn thấy em, ai cũng không thể cướp em đi.” Lam Trinh Liet đã nói như thế.

“Em có gì tốt đâu nà.” Đây là lần thứ hai tôi nói với người nào đó.

Tựa đầu lên vai người ấy, nghe người ấy thì thầm bên tai.

“Anh nhớ có một nhà thiết kế đã nói những câu thế này, trên thế gian, thứ lay động lòng người nhất không phải những cô nàng xinh đẹp, không phải những cô nàng sexy, mà là những cô nàng quyến rũ. Những cô nàng xinh đẹp sẽ thỏa mãn giác quan của ta, những cô nàng sexy sẽ thỏa mãn sinh lý của ta, còn những cô nàng quyến rũ sẽ khiến toàn thân ta tràn đầy ma lực, khiến ta chịu sự hấp dẫn của cô ấy lâu dài. Trong trái tim anh, em chính là cô nàng quyến rũ ấy.”

Đây là những lời tỏ tình cảm động nhất tôi từng nghe, rất lâu về sau tôi vẫn còn nhớ sắc trời khi ấy, nhớ đến biểu cảm khi nói chuyện của người nào đó, nhớ cả nhiệt độ trong xe vào giây phút kia.

...

Đầu tháng mười, vận mệnh lại mang đến cho tôi một thách thức lớn, để tôi từ chín tầng mây bị hất mạnh rơi xuống đất. Đó là một buổi sáng sớm như mọi ngày, tôi xuống xe bus, ở công bệnh viện, tôi nhìn thấy Lợi Liên Thành, gương mặt mang theo khí sắc mưa gió bão bùng, mang tôi nhét vào trong xe của cậu ấy.

Xe của chúng tôi dừng lại trước một bệnh viện tư, Lợi Liên Thành lôi tôi xuống xe, chúng tôi vào trong thang máy, đến trước một phòng bệnh, đẩy cửa ra.

Liên Ngọc nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch như ma, trên tay đang truyền dịch.

“Mười hai tiếng trước, nó mới được chuyển ra từ phòng ICU (2), bởi vì đã uống thuốc ngủ quá liều, bố mẹ tôi hiện giờ đang ở Hongkong, tạm thời chưa biết tin này. Có biết con bé ngốc ấy câu đầu tiên khi tỉnh lại đã nói gì không, nó nói đừng cho người nào biết cả, tôi biết những người nào kia cũng bao gồm cả chị.”

(2) Viết tắt của tên tiếng Anh Intensive Care Unit, hay còn gọi là phòng chăm sóc đặc biệt, điều trị chuyên sâu.

“Lâm Tử Nguyệt, giờ chị hài lòng rồi chứ ! Liên Ngọc từ sau khi chia tay với tên tiểu tử họ Lam kia đêm nào cũng nhờ vào thuốc an thần mới ngủ được.”

Tôi bước tới nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Liên Ngọc, chẳng trách sắc mặt cứ luôn không tốt. Tôi không phải là người đa cảm, đối với Liên Ngọc bởi vì là người Lợi Vinh Hoa yêu quý, thế nên tôi vẫn luôn kháng cự, không muốn trở nên thân thiết với con bé. Lúc mới đến Lợi gia, con bé là người đầu tiên nắm lấy tay tôi, mơ hồ nhớ đến bàn tay nhỏ xíu của cô bé con kia, vừa êm vừa mềm.

Từng giọt nước mắt nhỏ xuống, rơi trên mép giường. Vuốt ve gương mặt con bé, một câu tôi cũng không thốt nên lời.

“Buổi tối tôi lại đến.” Sau khi vội vàng bỏ lại câu nói ấy, tôi như chạy trốn khỏi phòng bệnh.

Dưới ánh mặt trời, đôi tình nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh tôi đang chờ xe bus, trên tay là túi mua hàng, cô gái lèm bèm bạn trai vung tay quá trán, còn chàng trai cảm râm bạn gái vừa rồi khiến anh ta trước mặt bạn bè không còn đường lui, khi xe bus dừng lại trước mặt họ, chàng trai che chắn cho cô gái trước người mình cùng lên xe.

Chiếc xe từ từ đi xa, trong lòng như có thứ gì đó đang dâng trào, tôi ngưỡng mộ bọn họ, ngưỡng mộ hạnh phúc nhỏ nhoi đơn thuần trong sáng của bọn họ.

Bắt một chiếc taxi, tôi chạy thẳng đến nơi ở của Lam Trinh Liet.

Lam Trinh Liet đang trên máy chạy bộ, nhìn thấy tôi rất hân hoan, bước xuống khỏi máy chạy bộ : “Sao về sớm thế ?”

Áp chặt gương mặt lên tấm lưng của người nào đó, tôi không biết thứ cảm giác hoảng hốt bất an từ sâu tận đáy lòng xông ra kia từ đâu đến.

“Em sao thế ?” Tay của người nào đó áp lên mu bàn tay tôi.

“Trinh Liet, chúng ta cùng đi dạo phố nhé.” Trong đầu hiện lên gương mặt của đôi tình nhân kia ở trạm xe bus : “Không mang theo điện thoại, không dẫn theo vệ sĩ, không che giấu mặt mũi.”

Cuối thu, chúng tôi bước đi trong thành phố phồn hoa này, giống như mọi người. Tôi nghĩ, tôi đang vui vẻ, tuy niềm vui kia giống như sự cuồng hoan cuối cùng trong cuộc đời con người. Tôi nhìn thấy những ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái dành cho mình, nhìn thấy người ấy của tôi nắm chặt tay tôi với

đáng về khí thế bá đạo, nhìn thấy người nào đó trả giá với người ta ở trung tâm thương mại, nhìn thấy người nào đó giúp tôi xách theo túi lớn túi nhỏ.

Chúng tôi cùng ăn cơm trưa bụi, cùng rút thăm trong siêu thị, cùng ngồi trên băng ghế trong công viên nghỉ ngơi, cùng mặc cả giá với những tiểu thương bán hàng rong.

Trong thang máy, thang máy trống trơn chỉ có hai chúng tôi. Lam Trinh Liệt đột nhiên nghiêng người qua, áp môi của mình lên môi tôi, triền miên mà dịu dàng. Tôi nhắm mắt lại, hồi đáp người nào đó, từ tầng chín đến tầng một, trong thang máy bằng kính ở trung tâm thương mại. Lúc bước ra khỏi thang máy, gương mặt hai chúng tôi đỏ bừng, như những đứa trẻ lên ăn vụng cổng phẩm.

Nếu như không có chuyện xảy ra sau đó, tôi nghĩ, đó sẽ là một ngày hoàn mỹ.

Thiếu niên đội mũ lưỡi trai, đi ván trượt xông về phía chúng tôi, tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, lúc đó ý nghĩ thoáng qua trong đầu chính là, có khi nào Lam Trinh Liệt lại lần nữa xem tôi như bia thịt đồ dạn? Lúc đó, thật sự rất muốn biết, thế nhưng, thượng đế không cho tôi cái cơ hội kia. Trong chớp mắt, đã có người xông tới, sau một thoáng hoa mắt hỗn loạn, cậu thiếu niên gương mặt dán trên đất đang bị trấn giữ. Cái người xông đến như tên bắn kia là Tiểu Quang, còn chú Lưu đã chắn trước mặt Lam Trinh Liệt, thần thái nghiêm nghị.

Cũng chính vừa rồi, tôi đã được thưởng thức một pha hành động tuyệt vời có thể sánh ngang với phim điện ảnh, những người xung quanh tròn mắt há mồm, có người lại còn đột nhiên nhanh trí muốn tìm ra máy quay ẩn. Tôi cảm thấy bản thân có hơi mắc cù.

Vài phút ngắn ngủi đã hủy đi sự vui vẻ thoải mái phải mất cả ngày mới gây dựng nên.

Lam Trinh Liệt xông ngay đến trước mặt tôi, biểu cảm phức tạp: “Anh xin lỗi, Tứ Nguyệt.”

“Thật ra anh biết họ vẫn luôn đi theo chúng ta, đúng không?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Ban đầu thì không, sau đó anh mới biết.”

“Quay về thôi!” Tôi nhặt túi mua hàng trên đất lên.

Vừa về đến nhà, đóng cửa xong, Lam Trinh Liệt liền ôm tôi từ phía sau, cười hi hi: “Giận rồi à? Hôm nay trước khi ra cửa anh thật sự đã cảnh cáo họ không được phép đi theo.”

“Thôi được, anh bảo đảm lần sau sẽ không xuất hiện tình huống này nữa.”

“Lam Trinh Liệt.” Tôi quay đầu: “Xem ra anh thật đúng như bọn họ đã nói chẳng khác gì một hoàng tử ha.”

“Đừng như thế, Tứ Nguyệt. Em hiểu cho anh một chút đi mà.” Đầu mày của Lam Trinh Liệt đã có dấu hiệu của sự chịu đựng, người nào đó vốn không có lòng nhẫn nại: “Thật ra, như vậy cũng đâu có sao, họ sẽ không can thiệp chuyện của chúng ta.”

“Nhưng bị bốn con mắt chiếu tướng, em không có thói quen đó. Hơn nữa, em còn rất không thích.”

“Vậy anh bảo họ sau này đừng chiếu tướng em.” Lam Trinh Liệt cao giọng nói.

“Lam Trinh Liệt, anh biết em muốn nói gì mà.” Dường như tất cả sự đè nén ở giây phút này đây đã tìm được lối ra: “Đối với anh, em cảm thấy rất mệt mỏi, vốn dĩ, cuộc sống của em đã sớm được hoạch định xong, nhưng sự chen ngang cố chấp của anh đã làm đảo lộn mọi thứ, em thường hay nghĩ, giả như anh là một người bình thường thì tốt rồi, nhưng anh lại không phải. Thứ em cần thật ra rất đơn giản, cuộc sống yêu đương như những người bình thường, nhưng hôm nay xem ra có vẻ rất khó.”

Tôi nói, Lam Trinh Liệt, dường như . . . chúng ta vẫn đang bị tai trộm chuông.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Khoảng Cách Giữa Tôi Và Hạnh Phúc (1)

Những chiếc túi treo trên tay người nào đó lần lượt rơi xuống, đồ đạc bên trong tung tóe đầy trên đất.

“Cho nên, những lời như chúng ta thôi đi nhé em thốt ra miệng dễ dàng thế đấy.”

“Cho nên, em cứ luôn là một bộ dạng không quan tâm, bởi vì, em luôn sẵn sàng hô dừng bất cứ lúc nào.”

“Lâm Tứ Nguyệt, em cho rằng chỉ mỗi em mệt mỏi thôi ư? Anh cũng biết mệt mà, lo sợ em giận, anh cố hết sức không làm những chuyện em ghét, như là đua xe, rồi cùng bạn bè tụ tập thâu đêm, mặc dù đôi lúc em làm những chuyện khiến anh rất không vui, có một số chuyện anh rất rất muốn hỏi em,

nhưng sợ em buồn anh đành để hết trong bụng. Như anh không thích em gặp Phương Hạo, đôi lúc chen giữa hai người anh cảm giác mình như kẻ ngu si hết lần này đến lần khác. Cũng như anh rất hiểu kì mối quan hệ giữa em và Lợi Liên Thành, nó như một cái gai bị vướng trong cổ họng. Những chuyện này, khiến anh cảm thấy chán nản.”

Giương mặt Lam Trinh Liệt . . . băng giá.

“Chán nản ?” Những món đồ thủ công pha lê tinh xảo hất lên nụ cười khổ sở của tôi : “ Trong thời gian ngắn ngủi như thế mà anh đã chán nản rồi. Được thôi, Trinh Liệt, cảm ơn anh đã nói với em những chuyện này.”

Bước về phía cửa, tôi cảm giác mình không tiếp tục ở đây được nữa. Chán nản ? Hóa ra Rita đã nói đúng, làm bạn bè tốt hơn làm người yêu, thế nên, cô ấy và Stuckey đã lựa chọn chia tay trong hòa bình.

Ngay khoảnh khắc cánh cửa khép lại, tôi nghe thấy những tiếng động cực lớn đến từ bên trong, những tiếng động kia kèm theo là tiếng thủy tinh vỡ nát.

* * *

Liên Ngọc vẫn chưa tỉnh lại, con bé nhắm nghiền đôi mắt cô độc nằm trên giường bệnh, như cô công chúa ngủ say trong truyện cổ tích. Lợi Liên Ngọc, trong kí ức rất giống với cô công chúa xinh đẹp lương thiện trong những câu chuyện cổ tích kia, thậm chí tôi cảm giác con bé như thuộc về tòa lâu đài, con bé và chàng hoàng tử của mình cuối cùng sẽ sống vui vẻ hạnh phúc trong tòa lâu đài.

Nếu không có tôi, Lam Trinh Liệt và con bé sẽ ở bên nhau nhỉ. Tôi ngồi trên chiếc ghế ở đầu giường của con bé, mơ hồ suy nghĩ, mặc dù ban đầu Lam Trinh Liệt đối với Lợi Liên Ngọc chỉ hơi thấy thích, nhưng theo sự thúc đẩy của thời gian, cuối cùng, vẫn sẽ yêu thôi ! Liên Ngọc là cô gái đáng yêu biết bao.

“ Phải làm sao đây ?” Tôi tự mình lẩm bẩm.

“Rời xa cậu ta.” Lợi Liên Thành không biết bước vào từ lúc nào, nhẹ nhàng cắt lời như tiếng sấm giữa đồng hoang.

Cuối thu đêm lạnh như nước, tôi và Lợi Liên Thành lên trên sân thượng của bệnh viện.

“Tôi muốn chị rời xa cậu ta.” Lợi Liên Thành nhìn chằm chằm vào màn đêm, ánh đèn trong thành phố rọi lên người cậu ấy như bóng ma, nguy hiểm và u ám.

“Liên Thành.” Tôi khó khăn thốt ra cái tên này : “ Đối với Lam Trinh Liệt vốn không phải như trong tưởng tượng của cậu, ở bên người đó vốn không phải vì để báo thù.”

“Những chuyện này tôi không quan tâm, tôi không muốn nghe vì bất cứ lý do gì hai người ở bên nhau, điều tôi muốn là chị rời xa cậu ta.”

“Tôi sẽ không rời xa người đó, cậu nên biết cậu vốn không có tư cách này, thế nên . . .”

“Không có thế nên. Lâm Tứ Nguyệt, bây giờ chị chỉ cần yên lặng lắng nghe, sau đó, chị sẽ biết tôi có hay không có tư cách này.” Trong mắt Lợi Liên Thành ẩn chứa sự giông bão.

“Có biết không, Lâm Tứ Nguyệt. Chị có biết tôi đã ra đi với tâm trạng thế nào không ? Mười sáu tuổi, giai đoạn tươi sáng nhất trong cuộc đời, có khát khao, có ước mơ, có mong chờ. Nhưng chị chỉ vì thù hận trong lòng một mực hủy hết tất cả, hủy đi toàn bộ sự tưởng tượng của tôi về tình yêu, hủy đi hình tượng tốt đẹp của một cậu thiếu niên về người bố, tôi rất hi vọng chị có thể mọc được đôi mắt biết nhìn thấu tâm linh, như thế chị sẽ biết được tôi đã đau khổ biết bao nhiêu.”

“Thật ngốc, sau khi chị đã gây ra những chuyện như thế, tôi chẳng những không trách chị, mà lại đi oán hận chuyện phụ tình bạc nghĩa bố đã gây ra cho chị và mẹ của chị, tôi còn cảm thấy tôi nên gánh chịu mọi chuyện. Hôm đó, tôi lại còn lo lắng cái tát kia của bố có phải sẽ làm chị đau , tôi còn lo lắng có khi nào suốt ngày chị sẽ sống trong sự tự trách.”

“Thế rồi, có một hôm tôi rút cuộc không nhịn được nữa đã chạy đến trường thăm chị, kết quả phát hiện chị đang ở trong vòng tay một tên đàn ông khác, nụ cười không biết rạng rỡ đến như thế nào, tôi mới biết Lợi Liên Thành ngốc biết bao nhiêu, chị làm gì biết tự trách kia chứ, chị chắc hẳn phải vui vẻ hơn mới đúng, tôi chính là rời khỏi Thượng Hải với tâm trạng như thế đó. Khi rời đi tôi đã hủy cái cây kia, tôi cho rằng hủy nó đi rồi mọi thứ sẽ biến mất.”

“Năm mười tám tuổi, tôi quen một cô bạn gái, chúng tôi vui vẻ bên nhau được hai năm, nhưng rồi có một hôm cô ấy khóc nói với tôi. Liên Thành, em phát hiện em không làm thế thân được nữa, cứ tiếp tục em sẽ điên mất, em biết anh vẫn luôn tìm kiếm hình bóng người khác trên người em, nhưng giờ đây em đã không còn cách nào, Liên Thành, anh nói xem, nếu em không nhìn thấy tấm ảnh kia thì tốt rồi, như thế, em còn có thể tự lừa dối mình một chút, nhưng em lại nhìn thấy nó.”

“Tấm ảnh kia là tấm ảnh chị đính hôn với tên đàn ông đó, tôi giống như tên trộm vặt lén lấy nó từ trong nhà, đặt vào cuốn sách tôi không hề đọc. Tôi cảm thấy ai cũng sẽ không phát hiện được cái bí mật kia. Nhưng ai ngờ được cuối cùng nó vẫn bị phát hiện.”

“Liên Thành, xin cậu, xin cậu, đừng . . . đừng nói nữa.” Tôi ngồi xổm xuống đất, nước mắt giàn giụa, như vùi mình trong dòng nước biển đen ngòm lạnh lẽo nhất.

“Đừng nói ? Tôi cũng hi vọng đến ngày chết đi sẽ mang theo những chuyện này chôn chặt trong lòng, để nó chết khô, chết héo. Nhưng là chị đã ép tôi phải nói ra. Nay, Lâm Tứ Nguyệt, chị buộc phải nghe kĩ cho tôi, bởi vì tất cả những chuyện này đều là chị ban cho.”

“Năm hai mươi tuổi, tôi từ Hong Kong trốn tránh sang Anh Quốc, bởi vì tôi phát hiện thay vì hận chị, tôi càng hận cái sự thật chị là người chị gái có cùng huyết thống với tôi. Có biết phát hiện này khiến tôi sợ hãi thế nào không ? Thế là, tôi đành đổi ngành tâm lý học, tôi muốn dùng tất cả những gì học được để tự giúp bản thân mình. Tôi còn phải tiếp nhận điều trị tâm lý.”

“Đến khi Liên Ngọc báo với tôi chị về nước rồi, tôi đã quay lại, tôi cảm thấy bản thân dường như có thể mang một trạng thái tâm lý khỏe mạnh thân nhiên xuất hiện trước mặt chị, ai có ngờ chỉ một lần chạm mặt đã phủ định hết tất cả. Khi nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp quyến rũ của chị nắm lấy tay một người đàn ông khác, tôi cảm thấy toàn bộ máu huyết trong người đều đang sục sôi. Chị có biết tối hôm đó tôi tuyệt vọng biết bao nhiêu không ? Lâm Tứ Nguyệt, tôi ước gì chị biết được.”

“Thật không thể tưởng tượng. Say mê chị gái của mình, đây hẳn là một tin tức động trời nhỉ, không biết một số những kẻ vệ đạo kia sẽ có cảm tưởng thế nào, nhưng trên thế gian này, ai cũng có thể chế cười tôi, thóa mạ tôi, chỉ duy nhất Lâm Tứ Nguyệt chị không được. Bởi vì, là chị đã khơi mào trước.”

Toàn bộ sức lực đã bỏ tôi mà đi, cứ như thế tôi ngồi bệt xuống đất, nhìn thấy môi Lợi Liên Thành không ngừng mở ra khép lại, nhưng đầu óc lại tỉnh táo lạ thường, ghi nhớ rõ ràng mỗi một từ câu ấy nói.

“Lâm Tứ Nguyệt, chị nói đi, tôi có cái tư cách kia không ?” Lợi Liên Thành ngồi xổm xuống trước mặt tôi.

“Liên . . . Liên Thành, là cậu . . . là cậu . . . đang lừa tôi phải không ?” Tôi lấp ba lấp bắp nói: “Cậu là bởi vì . . . bởi vì ghét bỏ, mới bày ra trò đùa nhỉ ? Là . . . là trò tình nghịch thôi . . .”

“Trò tình nghịch ? Ha ha . . .” Lợi Liên Thành đứng lên, trưng ra một nụ cười thật đẹp, bước về hướng lan can của sân thượng.

“Chị à, hay là tôi nhảy từ trên này xuống để chứng minh tất cả những gì tôi nói đều là sự thật ?” Cậu ấy đứng trên lan can, gió phát phơ vạt áo của cậu ấy, như một con hạc sắp sửa bay đi.

Tôi cuống cuống lao tới trước mặt, ôm chặt lấy chân cậu ấy.

“Liên Thành, Liên Thành . . . đừng mà, tôi tin rồi, tôi tin tất cả những gì cậu nói.”

“Liên Thành, tôi xin lỗi, xin lỗi cậu. Thật ra, từ lâu tôi đã muốn nói xin lỗi với cậu rồi . . .”

“Tôi biết mình đã làm sai, tôi biết mình đã chịu báo ứng, thế nên thượng đế vì muốn tôi phải đau khổ, đã mang Joe đi mất.”

“Liên Thành, cậu muốn tôi làm gì cũng được, nhưng rời xa cậu nhóc ấy không được, tôi thật không dễ dàng gì khiến bản thân chấp nhận người đó. Tôi thích người đó, tôi không muốn khiến người đó thất vọng vì tôi, thế nên, Liên Thành . . . tôi không còn cách nào.”

Trên sân thượng vắng tênh, vọng lại tiếng khóc của tôi, như tiếng hò cảm ai oán đã từng nghe rất lâu trước đây.

“Lâm Tứ Nguyệt, chúng ta đúng là được sinh ra từ cùng một người bố, sau khi nghe xong những chuyện kia mà chị vẫn có thể như thế. Được, ích kỉ lắm. Thôi thì, chị đã không muốn rời xa cậu ta, tôi cũng không còn cách nào. Chị đi đi. Tôi muốn ở đây một mình yên tĩnh.

Tôi buông lỏng tay, cậu ấy nói không sai, Lâm Tứ Nguyệt là người ích kỉ. Trước giờ đều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Khoảng Cách Giữa Tôi Và Hạnh Phúc (2)

Huyết thống là một điều kì diệu, nó có thể khiến ta nảy sinh thứ cảm ứng giống như tâm linh, mà chúng ta hay gọi là giác quan thứ sáu.

Ngay khoảnh khắc buông tay quay lưng đi, tôi xoay người bỏ nhào qua, mọi thứ chỉ trong gang tấc, may mà . . . tôi đã chụp được cậu ấy.

“Lợi Liên Thành, sao cậu phải ép tôi như thế ?” Ôm chặt cậu ấy, tôi bật khóc òa lên, như một đứa trẻ bị ám ức.

“Lâm Tứ Nguyệt, tôi nói cho chị biết, nếu như chị ở bên cạnh cậu ta, tôi nghĩ tôi sẽ điên mất. Tôi cũng biết tôi như thế này là bệnh hoạn, nhưng tôi không cách nào khống chế được cảm xúc của mình. Cho nên, chị phải rời xa cậu ta.”

Lúc này, điện thoại tôi đổ chuông, cái tên Lam Trinh Liệt nhấp nháy trên màn hình điện thoại.

Tôi đưa điện thoại cho Lợi Liên Thành : “Cậu nghe đi, cứ nói tôi đang ở bên cậu.”

Lợi Liên Thành nhận lấy điện thoại.

Khi điện thoại lại đổ chuông lần nữa, tôi giận dữ ném nó vào trong không trung, ngẩng đầu hét to : “ Thượng đế, giờ thì ông hài lòng rồi, tôi phải rời xa người đó, Lâm Tứ Nguyệt phải rời xa Lam Trinh Liệt.”

“ Lợi Liên Thành, giờ tôi không nợ nần gì với cậu nữa.” Trong cơn gió đêm, tôi nói với Lợi Liên Thành, cậu thiếu niên anh tuấn rặng ngồi trong kí ức kia.

Trong buồng điện thoại công cộng, tôi gọi hai cuộc điện thoại, một cuộc gọi đến Mỹ, một cuộc gọi cho viện trưởng Chu.

Trên tấm áp phích quảng cáo phim cực đại in biểu cảm khoa trương của Mr. Bean, tôi mua vé bước vào rạp.

Đây là xuất chiếu cuối cùng trong đêm, còn nhớ có người nói với tôi, những người chọn xem phim xuất khuya chủ yếu là muốn thoát khỏi sự cô đơn. Mặc dù Mr. Bean đang ra sức biểu diễn bằng ngôn ngữ hình thể, nhưng dường như cả rạp phim chỉ có mình tôi đang cười. Tôi cười ha ha không dứt.

“ Có buồn cười đến thế không ?” Người ngồi bên cạnh hỏi tôi.

“ Đương nhiên.” Tôi đưa tay sờ lên mặt. Xem tôi kìa, cười đến rơi cả nước mắt rồi này.

Ra khỏi rạp chiếu phim, tôi men theo con đường trong trí nhớ đi đến quán ăn sáng nơi góc đường ở trường học ngày trước, tôi tựa lên cây nhìn xem ánh đèn vàng vọt chiếu ra từ quán ăn, những món điểm tâm bà chủ quán đó làm Joe rất thích. Anh ấy thích cái vị trí dựa tường kia, anh ấy thường vẫy tay với tôi qua vách kính.

Khi trời tờ mờ sáng, mang theo những giọt sương cuối thu, tôi đứng ngoài cửa, đứng đó thật lâu, người ấy của tôi đang ở bên trong, chỉ cần tôi đẩy cánh cửa kia ra, tất cả mọi thứ sẽ kết thúc.

Tôi không biết đã qua bao lâu, khi đẩy cửa ra, khói thuốc phảng phất khắp phòng, Lam Trinh Liệt đang ngồi ở đó, trong mắt đầy những tia máu. Buổi tối hôm ấy, chúng tôi đều trải qua một đêm không ngủ.

Lam Trinh Liệt bước tới ôm chặt lấy tôi : “ Đã đi đâu thế ? Em mà không xuất hiện anh gần như phải đào ba tấc đất rồi.”

Nhắm mắt lại, tôi khur khur ôm chầm lấy người nào đó, có lẽ . . . đây là lần cuối cùng.

“ Trinh Liệt, anh ở đây chờ em, tí nữa em có chuyện nói với anh, em về phòng tắm rửa trước đã .” Đẩy người ấy ra, tôi bước lên cầu thang.

Lam Trinh Liệt đưa tay giữ lấy tôi : “ Em muốn nói chuyện gì ?” Trong mắt có sự bất an, có lẽ, người ấy đã sớm cảm nhận được mọi thứ.

Tôi khóa môi người ấy, dịu dàng, triền miên. Vỗ nhẹ lên vai người ấy, tự mình rời đi.

Lấy hộ chiếu bỏ vào trong túi hành lý. Tôi quay nhìn cả căn phòng, rèm kéo sát sàn màu cà phê sau khi tôi dọn vào đã đổi thành màu xanh lam, bởi vì tôi thích màu xanh lam hơn; những cuốn sách trong cái tủ sách không lớn kia đều là những cuốn tôi thích, một số cuốn đã tuyệt bản, không biết Lam Trinh Liệt tìm được ở đâu; bởi vì say mê những chiếc đèn cổ cũ kĩ, Lam Trinh Liệt bảo bạn của mình từ Nhật mang về cho tôi vài chiếc, nghe nói niên đại lâu đời; trên chiếc giường màu cà phê tôi và người nào đó quần quít không rời; trên thảm sàn màu trắng tôi và người nào đó ngồi đây nghe nhạc, vui đùa, hôn nhau . . .

“ Em đang làm gì đó ?” Không biết từ khi nào Lam Trinh Liệt đã đứng trước mặt tôi, sắc mặt tái xám, trong mắt phùng phùng lửa giận.

Nghi thức từ biệt cuối cùng đã đến, tôi đặt hành lý xuống, tựa vào tường.

“ Trinh Liệt, hợp đồng của em kết thúc rồi, thế nên em phải đi thôi.” Tôi cup mắt nhìn xuống dưới chân, tôi thừa nhận tôi không có dũng khí nhìn người nào đó, tôi sợ mình sẽ đau lòng.

“ Lâm Tứ Nguyệt, em nói rõ ràng cho tôi, thế nào là em phải đi thôi.” Người ấy giận dữ chống tay lên tường, tôi ở trong vòng kim kẹp ấy, hết đường thoát thân : “ Tôi qua, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

Ngước mắt lên nhìn người nào đó, Trinh Liệt của tôi một đêm mất ngủ nhưng vẫn cứ quá ư nhìn, đầu tóc bù xù, đôi mắt u ám, trông có vẻ giống anh Pitt trong《Legends of the Fall》, nhưng còn quyến rũ hơn anh ta.

“ Lam Trinh Liệt, em đã thử rồi, nhưng dường như không được. Chúng ta không phù hợp.” Tôi nghe thấy giọng nói của mình lí nhí, nhưng rành rọt, bình tĩnh : “ Em sớm đã nói còn gì, thế giới của anh đối với em mà nói quá ư phức tạp. Đúng là em rất thích anh, nhưng vẫn chưa đến mức có thể vì anh từ bỏ nguyên tắc của bản thân. Thế nên, chúng ta hợp rồi lại tan.”

“ Ý em là chia tay ?”

“ Đúng vậy, chúng ta không phù hợp.” Tôi nhắm mắt lại, lạnh lùng nói.

“ Lâm Tứ Nguyệt, đừng nói mấy câu cứng nhắc kia, anh không tin mấy lời nhảm nhí của em. Nói đi, tối qua, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Anh biết, Lợi Liên Ngọc cô ấy đã nhập viện, nếu em vì cái lý do đó, thế thì em quá trẻ con rồi.”

“Chẳng phải anh nói chán nản ư ? Lam Trinh Liệt, mới bao lâu, anh đã cảm thấy chán nản. Thế nên, chia tay đi. Như vậy đối với mọi người đều tốt.” Tôi nói một cách máy móc.

“Tứ Nguyệt.” Lam Trinh Liệt bóp chặt tôi, trong giọng nói lộ ra sự bất lực sâu sắc : “Tứ Nguyệt, sao em có thể không hiểu, đó đều là do quá đỗi ý, quá yêu thích, thích như điên, thích đến nỗi khiến bản thân anh cũng cảm thấy lo lắng. Anh sẽ không chia tay đâu. Mà không, là chẳng thể nào chia tay. Nếu như, em không thích ở lại đây, vậy thì, chúng ta không cần ở. Nếu như, em muốn đi Mỹ, vậy thì, chúng ta cùng nhau đi Mỹ. Chỉ cần em muốn làm gì anh cũng đều ủng hộ em, em muốn cái gì anh cũng cho em, chỉ là anh không cho phép em nói chia tay dọa anh.”

Trinh Liệt của tôi, là một người kiêu ngạo biết bao, nhưng tôi, cứ luôn khiêu chiến giới hạn của người ấy.

Tức giận đẩy người nào đó ra, tôi khom lưng muốn lấy hành lý, cảm thấy bản thân nếu cứ tiếp tục ở lại sẽ không đi nổi.

Lam Trinh Liệt đưa tay đoạt lấy túi hành lý, từ trong đó tìm ra hộ chiếu của tôi, dữ dội trừng mắt : “Lâm Tứ Nguyệt, anh sẽ không để em đi đâu, anh cũng sẽ không chia tay với em, em đừng có mà mơ. Em tin không ? Anh sẽ có cả trăm cách khiến em ở lại bên cạnh anh.”

Trong lòng tôi dâng lên từng đợt từng đợt sóng triều đen ngòm, hóa ra, Lâm Tứ Nguyệt muốn được một lần làm đứa trẻ tốt cũng không được : “Trinh Liệt, chẳng phải anh cứ luôn muốn biết mối quan hệ của em và Lợi Liên Thành ư ? Vậy được, bây giờ em cho anh biết, em và cậu ấy là quan hệ chị em cùng cha khác mẹ, ông ta đã phụ bạc mẹ của em, khiến mẹ của em phải gánh chịu thành kiến và sự miệt thị của người đời. Thế nên, em hận ông ta, hận tất cả những gì liên quan đến ông ta, đương nhiên cũng bao gồm luôn em thỏ trắng nhỏ của anh. Bởi vì hận, em đem sự yêu thích đối với anh biến thành tình yêu, cũng chính là nói, ở bên anh chỉ vì muốn khiến cho cô công chúa Liên Ngọc kia nếm trải mùi vị của đau khổ, nên biết rằng, Liên Ngọc chính là bảo bối tâm can của bố con bé.”

“Lâm Tứ Nguyệt, cái người gian dối này, em cho rằng anh sẽ tin những lời nhảm nhí của em hay sao ? Lần này sẽ mô phỏng ra《Hamlet》(1) ? 《The Count of Monte Cristo》(2) ?”

(1) Một tác phẩm của William Shakespeare nói về bi kịch của Hamlet, hoàng tử Đan Mạch, được viết vào giữa những năm 1599 ~ 1602.

(2) Một cuốn tiểu thuyết phiêu lưu của tác giả người Pháp Alexandre Dumas hoàn thành năm 1844. Đây là một trong những tác phẩm phổ biến nhất của tác giả, cùng với The Three Musketeers

“Đừng có quên, em còn xin anh giúp ông ta.” Sắc mặt Lam Trinh Liệt trắng bệch, giọng nói sắc bén.

“Hủy đi sự nghiệp của ông ta thì có gì tốt, để ông ta biết em đang giúp ông ta mới hay. Thôi được, có lẽ anh vẫn sẽ nghi ngờ vì sao em lại nói với anh những chuyện kia, em nói cho anh biết vì hiện tại em đã lo sợ, nhìn thấy Liên Ngọc nằm trên giường bệnh, em chợt thấy lo sợ, lo sợ bản thân không còn mặt mũi nào đi gặp mẹ, gặp Joe.”

“Lam Trinh Liệt, em xin lỗi.” Tôi nhìn thẳng vào Lam Trinh Liệt sắc mặt đang nhợt nhạt. Lam Trinh Liệt, em xin lỗi.

“Không, không, anh không tin, em bảo anh làm sao tin những lời biện giải hoang đường như thế ? Tứ Nguyệt, đừng đùa nữa. Hừm ?” Lam Trinh Liệt kéo tôi vào lòng, không ngừng hôn lên tóc tôi.

“Không phải đùa đâu, Trinh Liệt. Em sớm đã nói với anh em là một người phụ nữ ích kỷ, còn không tin à ? Vậy thì, để em cho anh biết, chẳng phải anh bảo em sợ Liên Thành ư ? Đúng thế, đích thực em sợ cậu ấy, bởi vì, em đã dụ dỗ cậu ấy. Khi đó, em hai mươi tuổi, cậu ấy mười lăm tuổi.”

Lam Trinh Liệt đẩy tôi ra, đẩy một cách quyết liệt, bởi vì dùng sức quá mạnh, tôi nhất thời ngã xuống đất.

“Bây giờ có phải hơi giống với《Lôi Vũ》(3) ?” Tôi bò dậy từ trên đất, hướng về người nào đó cười nhẹ tênh : “Có biết em đã dụ dỗ cậu ấy thế nào không ? Giống như đối với anh vậy, đục cự hoàn nghênh (4) . . .”

(3) Tên vở kịch của tác giả Tào Ngưu, có bối cảnh xã hội Trung Quốc những năm trước và sau 1925, miêu tả bi kịch của một gia đình giai cấp tư sản mang đậm màu sắc phong kiến.

(4) Một câu thành ngữ của Trung Quốc, có nhiều nghĩa, nhưng trong chuyện tình cảm ám chỉ giả vờ cự tuyệt nhưng thật ra đang kích thích đối phương theo đuổi (Chú thích của người dịch).

Một cái tát ập tới, lực mạnh đến nỗi khiến tôi cảm thấy ngay tức khắc tối sầm. Trong khoảnh khắc tối sầm kia dường như tôi nhìn thấy linh hồn tội nghiệp đáng thương của chính mình.

Rất lâu trước đây, mẹ nói với Dịch tiên sinh, anh đáng được người tốt hơn. Giờ phút này, cuối cùng tôi đã hiểu. Lam Trinh Liệt, anh xứng đáng có được cô gái tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ba Tháng (1)

Phi cơ xông lên tầng mây dưới ánh nắng của buổi ban chiều. Một lần nữa, tôi thảm hại trốn chạy từ thành phố này, Thượng Hải, thuộc về một thành phố đau thương của tôi. Trong cái thành phố ấy, tôi đã từng được, cũng từng mất.

Khi rời khỏi mặt đất, tất cả mọi cảm xúc bắt đầu dào dạt tuôn trào. Tôi trốn trong nhà vệ sinh, khóc như một đứa trẻ. Tôi, lại một lần nữa đánh mất chiếc bánh gato của mình, chiếc bánh gato mang tên hạnh phúc.

Sẽ hận em chứ ? Lam Trinh Liệt, sẽ hận em chứ ?

Người ấy nói, Lâm Tứ Nguyệt, sao không cứ tiếp tục gian dối đi ? Sao giờ phút này phải để cho lương tâm phát hiện ?

Người ấy nói, Lâm Tứ Nguyệt, anh hối hận rồi, giả như biết em sẽ khiến anh đau khổ thế này, khi đó anh sẽ không đi về phía em, sẽ không cầu xin em giúp đỡ.

Người ấy nói, Lâm Tứ Nguyệt, em mang đến cho anh niềm vui nhưng đồng thời lại mang đến cho anh nỗi tuyệt vọng nhiều hơn, một nỗi tuyệt vọng về tình yêu, tin ngưỡng, có lẽ trong những ngày tháng dai dẳng sau này, anh vẫn không cách nào giải thoát khỏi nỗi tuyệt vọng kia.

Cuối cùng, người ấy nói, Lâm Tứ Nguyệt, anh xin thề, có một ngày, anh sẽ khiến cho em phải quỳ xuống hôn đầu ngón chân của anh để cầu xin anh yêu em, có một ngày, anh sẽ hủy hoại em, như chính em ngày hôm nay đã hủy hoại anh.

Phi cơ xuyên qua những đám mây, tôi ngồi thẳng người mơ đủ các kiểu, mơ thấy mình khi còn bé ở bên ngoài cửa kính, nhìn trộm dáng vẻ ngập tràn hạnh phúc của những đứa trẻ khác, mơ thấy mẹ vẫn trẻ trung xinh đẹp, đang phơi chăn mền trong sân nhà, ánh mặt trời dịu dàng ấm áp, như bông tơ khiến người ta buồn ngủ, mơ thấy Lợi Liên Thành của tuổi mười lăm lén lút trèo vào vườn hoa hồng nhà hàng xóm, ôm bó hoa hồng còn đọng giọt sương giữa đêm hè bước về phía tôi, mơ thấy Joe cùng tôi đi trên con phố vào mùa giáng sinh, ánh đèn đường đẹp như một giấc mơ, tôi ở trên lưng anh ấy cùng hát bài Con đường về nhà. Mơ thấy cùng với Lam Trinh Liệt của tuổi mười bảy trốn trong bếp nhà bác Roger nướng bắp, mơ thấy Lam Trinh Liệt của tuổi hai mươi hai quay lưng về phía tôi đứng trước cửa sổ, bóng lưng bi thương, như những bộ phim thường hay khiến tôi không ngừng rơi nước mắt, tôi cô độc ngồi ở đó, mãi lâu không muốn rời đi.

“Thưa cô, thưa cô.” Có người ở bên cạnh khẽ gọi tôi.

Lúc mở mắt ra, tôi nhìn thấy cô tiếp viên hàng không xinh đẹp ngọt ngào đang cầm khăn giấy mỉm cười với tôi.

Đưa tay sờ lên, phát hiện trên gương mặt mình nhạt nhòa nước mắt.

Thế giới bên ngoài khoang máy bay là màn đêm tăm tối, những giấc mơ trong khi ngủ của tôi như đã trải qua một hành trình tâm linh dài, gặp được các sắc người, trải qua đủ sắc chuyện. Sau cùng, chỉ còn lại một mình tôi, ôm trái tim vụn vỡ cô độc ngồi ở độ cao này.

Trải qua hành trình mười mấy giờ bay, phi cơ hạ cánh xuống sân bay Kennedy (1), tia nắng mai từ bốn phương tám hướng hân hoan tụ về.

(1) Tên gọi đầy đủ là Sân bay Quốc tế John F. Kennedy, hoặc đơn giản là JFK, là sân bay Quốc tế chính phục vụ cho thành phố New York, Mỹ.

Rita đứng trong đám đông đón người, vẫy tay với tôi.

Một tuần sau, tôi và Rita đến Detroit (2), trong suốt tuần này, tôi và bà vẫn luôn ở cùng với nhau, chúng tôi đưa nhau đi thăm Joe, cùng đồng hành đến Canada thăm bạn của bà, cùng tham gia lễ hội âm nhạc ngoài trời ở New York.

(2) Detroit là thành phố lớn nhất nằm ở giữa miền Tây tiểu bang Michigan, Mỹ. Gần trung tâm thành phố là học viện nghệ thuật Detroit theo chủ nghĩa tân cổ điển nổi tiếng với các bức vẽ Murano về nền công nghiệp Detroit do Diego Rivera tạo ra, lấy cảm hứng từ mối quan hệ giữa thành phố với ngành công nghiệp ô tô, nên được đặt biệt danh là “Motor City” – Thành phố Motor.

Tôi vẫn từ chối lời mời của bác sĩ Jones, mình ên cùng Rita đến một bệnh viện công ở Detroit, trở thành trợ thủ của Rita cùng nhau ra vào phòng cấp cứu.

Detroit là một thành phố công nghiệp phát triển có tỉ lệ phạm tội cao không thua gì ngành công nghiệp ô tô, đánh nhau, bạo lực, tai nạn xe cộ . . . khiến phòng cấp cứu hoạt động không ngơi nghỉ, hàng ngày chúng tôi bận rộn chẳng khác nào con quay.

Có đôi khi thật sự quá mệt, liền cùng với Rita không thay quần áo ngủ chen chúc trên chiếc giường bé tí trong phòng trực ban, Rita là cô nàng có tướng ngủ khó coi, thường hay đưa chân gác tay đè lên người tôi, những lúc ấy tôi sẽ bực bội hất đi tay chân đang gác trên người mình kia : “Trinh Liệt, an phận cho em nhờ.” Sau đó, tôi sẽ bị cái tên mình vừa thốt ra kia thức tỉnh, rồi cứ thế, đờ đẫn nhìn vào không khí.

Có một hôm, Rita hỏi tôi : “Lam Trinh Liệt là người yêu của cô à ? Lúc cô mơ ngủ gọi đến cái tên này chẳng khác nào đang nũng nịu với người yêu.”

Tôi không trả lời cô ấy, trong lòng chất chứa nỗi khổ sở khó nói nên lời.

May mà, nhịp sống ở Detroit rất vội vã. May mà, công việc của tôi vô cùng bận rộn, khiến tôi không còn thời gian để suy tư. Chỉ là, có một hôm, tôi nhìn thấy mình trong gương với khuôn mặt nhợt nhạt, như một con rối đã mất đi linh hồn.

Chào đón lễ giáng sinh là một trận tuyết lớn trắng xóa như lông ngỗng, cùng với kì nghỉ giáng sinh dài vô tận.

Giờ đang là đêm bình an, Rita quay trở về nhà cùng đón giáng sinh với gia đình. Tôi sống trong căn hộ của cô ấy ở New York. Từ Manhattan nhìn xuống, dòng người bên dưới đông như kiến.

Cảnh đêm ở thành phố Apple (3) rực rỡ diệu kì.

(3) Một tên gọi khác của thành phố New York.

Nghiêng người bên cửa sổ, nhìn vào sắc đêm ngoài kia. Chuông cửa vang lên. Tôi đón một người khách ngoài mong đợi. Anh ấy đứng ở cửa, phủ đầy bông tuyết, gió bụi phong trần. Như một hình ảnh ám áp nhất trên thế gian, khiến tôi vui đến bật khóc.

“Phương Hạo.” Giọng tôi ngen ngào.

“Người phụ nữ nhắn tâm kia.” Phương Hạo mặt không cảm xúc : “Lại chơi trò không từ mà biệt với tôi.”

Là không từ mà biệt, thế nên Phương Hạo trong thời gian gần hai tháng, đều từ chối nhận điện thoại của tôi.

Phương Hạo và tôi đến quán bar.

Quán bar vì đang trong dịp giáng sinh, mọi người tụ tập đông đúc trong quán chúc mừng giáng sinh sắp đến, nam nữ phục vụ mặc đồng phục chuyên dùng cho dịp giáng sinh bận tôi tâm mặt mũi.

Những vị khách yêu thích náo nhiệt nhanh chóng thẳng tiến vào sàn nhảy, múa may quay cuồng theo điệu nhạc. Kéo theo Phương Hạo, chúng tôi cũng bước vào trong sàn nhảy, lắc lư tay chân của mình.

Trong tiếng nhạc, tôi hét to :

“Phương Hạo, cảm ơn anh đến thăm tôi, anh không biết hôm nay có thể nhìn thấy anh khiến tôi vui đến thế nào đâu, cho nên, đừng trách tôi nữa.”

“Có biết không, Phương Hạo ? Lâm Tử Nguyệt là một kẻ xui xẻo. Ngày trước, là một đứa trẻ xui xẻo, bây giờ là một cô gái xui xẻo, dường như vẫn cứ luôn như vậy. Rồi có ngày, khi tôi đến gặp thượng đế, tôi sẽ hỏi rõ ông ta mới được.”

“Phương Hạo, có thể đừng hỏi tôi không, bây giờ tôi không cách nào trả lời anh.”

Trong những tiếng hét to kia, nước mắt đã chảy rơi xuống. Trước mặt cái người chẳng khác nào huynh trưởng đây, tôi chưa bao giờ che giấu nước mắt của mình.

Khi tiếng chuông đêm bình an vang lên, người trong quán bar đồng loạt ôm lấy nhau.

Phương Hạo ôm lấy tôi, nói vào bên tai :

“Tử Nguyệt, giáng sinh vui về ! Trong mắt tôi, Lâm Tử Nguyệt là người con gái may mắn hơn bất kì ai. Em xem, em khiến tôi cam tâm tình nguyện ngồi máy bay mười mấy giờ đến đón giáng sinh cùng em, em khiến hai chàng trai ưu tú điên đảo vì em, tên gốc Joe kia vì em khuyên tâm, cậu nhóc tên Lam Trình Liệt vì em điên cuồng. Đây là chuyện biết bao cô gái có muốn cũng không được.”

Sau khi rời khỏi quán bar, tuyết đã ngừng rơi.

Chỉ vào quảng cáo bia của siêu thị, Phương Hạo nói, Tử Nguyệt, hay là chúng ta làm một bữa không say không về.

Trong phòng, tôi đốt lò sưởi, chúng tôi ngồi trên thảm sàn, uống loại rượu trong quảng cáo được xưng tụng là có phong cách Alaska, nghe những bài nhạc xưa của The Beatles.

“Tử Nguyệt, tôi không thích em cứ chạy trốn hết lần này đến lần khác.” Đón lấy ánh mắt của tôi, Phương Hạo không hề kiêng kị.

Tựa đầu lên tay vịn sofa, tôi nhìn ánh lửa bập bùng, khi mờ khi tỏ.

“Người đó ổn không ?”

Trong hai tháng này, nó như một cái gai trong trái tim tôi, người đó ổn không ?

Uống một ngụm bia, Phương Hạo tìm một thể tựa thoải mái : “Theo tôi nhìn thấy, cậu ấy sống có vẻ không tệ.”

“Có hơi thất vọng ha ? Tôi đoán, nhất định là em tự mình chủ trương rời khỏi cậu ấy. Tôi đoán, hiện giờ tâm trạng em có hơi tệ.”

Tôi không trả lời, vẫn cứ nhìn ánh lửa, The Beatles đang hát bài tôi yêu thích nhất. Hey ! Judy.

“Lâm Tử Nguyệt, em đúng là cô gái tham lam, là em tự mình hô dừng trước, chẳng lẽ nào còn muốn khiến cậu ấy suy sụp, tự đẩy dọa mình để tôn vinh mọi chuyện của hai người.” Phương Hạo khẽ lắc đầu.

Tôi nghĩ, Phương Hạo thật ra đã đoán đúng rồi. Trong lòng mình, tôi hi vọng nghe thấy cái tin người đó sống rất tốt. Nhưng, khi nghe thấy người đó vẫn sống tốt, có sự mát mẻ không chịu được. Như người ta thường nói, phụ nữ, là động vật tình cảm phức tạp nhất trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ba Tháng (2)

“Hai tháng trước, Lam Trinh Liệt trở thành đồng nghiệp của tôi, trong công ty, cậu ấy không phải tên Lam Trinh Liệt, cậu ấy là Eric, một thanh niên trẻ có kinh nghiệm du học, một thái độ vừa bước chân vào chốn công sở. Mọi người không hề biết được thân phận thật sự của cậu ấy, chức vụ rất thấp. Có biết không, lúc mới vào công ty bởi vì gương mặt đẳng cấp thần tượng kia của cậu ấy còn dẫn đến một trận rối loạn, biết bao cô gái say mê cậu ấy. Khi đó, cấp trên của chúng tôi còn nói đùa, lợi ích lớn nhất cậu thanh kia mang đến chính là, sự chải chuốt của chị em phụ nữ tốt lên nhiều.”

“Trong công ty, đối với ai cậu ấy cũng nhã nhặn lịch sự, tên tiểu tử ấy đúng thật là quý tộc bẩm sinh, mặc dù biểu hiện của cậu ấy rất khiêm tốn, nhưng tính cao quý từ trong cốt tủy vẫn khiến người khác có cảm giác xa cách. Có biết mấy cô gái gọi cậu ấy là gì không? Hoàng tử lưu lạc chốn dân gian, nhưng chàng hoàng tử kia với ai cũng đều hòa khí, duy nhất với tôi lạnh như băng. Tôi nghĩ, nhất định là em đã liên lụy tôi. Đến nỗi cậu ấy nhìn thấy tôi chẳng khác nào nhìn thấy kẻ thù.

Phương Hạo vừa nói vừa đưa ánh mắt ai oán mang nhìn tôi dò xét.

“Người đó làm việc có tốt không?”

“Tên tiểu tử ấy quả thật không phải bình hoa, cũng không có tính khí hung hăng hay ngạo mạn của đám công tử kia, trong hai tháng ngắn ngủi, liền khiến cho túi tiền khách hàng của cậu ấy đầy ắp. Bây giờ, cậu ấy đã có văn phòng riêng, công ty còn sắp xếp trợ lý cho cậu ấy. Ban đầu, tôi còn cho rằng cậu ấy sẽ là chiếc gối thêu hoa, chẳng ngờ tuổi còn trẻ thế đã có cái nhìn đầu tư quyết đoán chuẩn xác.

Trong cuộc sống này làm gì có thành công không làm mà hưởng. Lam Trinh Liệt cũng vậy.

Phương Hạo rí rí rả rả kể cho tôi nghe những chuyện liên quan đến Lam Trinh Liệt, như sự si tình của nữ khách hàng dành cho người nào đó, như cô nhân viên xinh đẹp nhất trong công ty nhiều lần liếc mắt đưa tình với người nào đó . . .

Đã hơi chéch choáng, khi nghe đến đoạn Lam Trinh Liệt đứng giữa đại sảnh đông người hét lên với nữ khách hàng nào đó “Đồ háo sắc”, tôi đã bật cười.

“Tử Nguyệt, nếu em vẫn còn thích cậu ấy, hãy quay về bên cạnh người ta đi, tuy cậu ấy đối với đám con gái yêu thích mình đều trưng ra bộ dạng lạnh như băng, nhưng cũng có ngoại lệ, cô gái kia tên Triệu Tiên Đế, hai người họ vào công ty cùng một ngày, theo cảm nhận của tôi, quan hệ của bọn họ không đơn giản, bọn họ rất ân ý, tôi còn vô tình biết được, bọn họ sống cùng với nhau. Hơn nữa, theo tôi thấy cô gái tên Triệu Tiên Đế kia rất có ma lực.”

Triệu Tiên Đế, cái tên này tôi không xa lạ gì, tên của cô ta trong danh bạ điện thoại của Lam Trinh Liệt đứng ở vị trí thứ tư, còn Dung Như Xuân ở vị trí thứ năm. Có một hôm, tôi hỏi Lam Trinh Liệt, Triệu Tiên Đế là ai, Lam Trinh Liệt cười cười nói, Tiên Đế ấy à, ông ngoại của cô ấy và ông ngoại của anh là bạn bè rất thân, nhỏ hơn anh một tuổi, hồi ở Anh Quốc bọn anh vẫn luôn sống cùng nhau. Lam Trinh Liệt nói thế này, Tiên Đế từ nhỏ đã là bạn cùng chơi của anh, bọn anh rất hợp nhau, cô ấy đối với anh, là một người rất đặc biệt.

Tôi đã xem ảnh của Triệu Tiên Đế, khi ấy, dưới bức tường phủ đầy dây thường xuân, cô ta và Lam Trinh Liệt tựa vào nhau, đáng vẻ bảy, tám tuổi, hàm răng trắng đều, cười rất rạng rỡ, tấm ảnh kia vẫn luôn được đặt trong phòng Lam Trinh Liệt, sau đó khi tôi đến đây sống thì không thấy nữa, Lam Trinh Liệt không nói, tôi cũng không hỏi.

Tôi còn nhìn thấy Lam Trinh Liệt trò chuyện với cô ta qua video chat, khi ấy Lam Trinh Liệt cười rất vui vẻ.

Triệu Tiên Đế và Lam Trinh Liệt là thanh mai trúc mã. Kiểu thanh mai trúc mã hơi bị đặc biệt.

Tôi uống cạn rượu trong ly, đưa tay chống dưới cằm, mang theo khẩu khí bánh bèo : “Triệu Tiên Đế, cô ta có ma lực hơn tôi à?”

“Em uống say rồi.” Phương Hạo lấy đi chiếc ly trong tay tôi.

“Có à?” Tay của tôi phủ lên tay Phương Hạo : “Phương Hạo, tôi còn muốn uống, chẳng phải anh nói tối nay chúng ta không say không về sao?” Đầu của tôi cứ không ngừng gục lên người Phương Hạo, sau đó, tôi nghe thấy anh ấy thở dài một hơi.

“Lâm Tử Nguyệt, em đừng quên, tôi là một người đàn ông, em không lo tôi sẽ làm những chuyện loạn tính sau khi say à?”

“Nếu như làm loạn thật, Phuong Hạo, vậy tôi gả cho anh.” Nhìn anh ấy, tôi cười ngây ngô.

Sau đó, chúng tôi đứng là không say không về.

Tình dậy trong ánh nắng ấm áp, hoàng hôn như cục lửa rơi bên ngoài cửa sổ tòa nhà cao tầng này, đây là lễ giáng sinh không có bông tuyết. Giáng sinh năm nay ngập tràn ánh nắng.

Trong đầu có hơi rối rắm, trí nhớ sau cùng dừng lại ở khuôn mặt phóng đại của Phuong Hạo hướng gần về phía tôi và còn những lời tôi nói.

“Nếu như làm loạn thật, Phuong Hạo, vậy tôi gả cho anh.”

Lật tung tấm chăn ra, tôi thở phào một hơi, may mà, quần áo vẫn y nguyên như tối qua, mọi thứ bình thường.

“Phuong Hạo, Phuong Hạo.” Tôi gọi mấy tiếng. Không thấy hồi âm, tôi bước ra khỏi phòng, trên bàn là lời nhắn của Phuong Hạo.

“Này cưng à, tôi phải đi cho kịp chuyến bay, thôi thì tôi khai thật với em, em có ma lực hơn cái cô Triệu Tiên Đế kia, có biết không, tối qua, suýt chút nữa tôi đã hôn em. Nếu như, em nói thêm một lần nữa muốn gả cho tôi, thế thì, tôi cứ cưới em là xong. Tuy rằng, tôi không cho em được nhiều tình yêu thương như thế, nhưng tôi sẽ cho em cuộc sống vui vẻ thoải mái. Nếu như, giây tiếp theo em muốn gả, giây tiếp theo tôi sẽ cưới.”

Tôi nghĩ, Phuong Hạo đã nói đúng, Lâm Tứ Nguyệt quả thật là người may mắn, ít ra, khi tôi cho rằng cả thế giới đang lãng quên mình, vẫn còn có người tên Phuong Hạo kia.

Nhìn vào trong gương, tôi vỗ mạnh lên mặt mình, việc đã đến nước này, mày còn muốn cầu gì nữa. Nếu như, cô gái tên Triệu Tiên Đế kia có thể mang đến niềm vui cho Lam Trinh Liệt, thì cứ vậy đi.

“Alice, có người tìm.” Rita chớp mắt rất ám muội: “Soái ca, chuẩn kiểu Keanu Reeves (1).”

(1) Tên đầy đủ là Keanu Charles Reeves, diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất, nhạc sĩ người Canada, sinh năm 1964.

Lần nữa gặp lại Lợi Liên Thành, tâm trạng tôi bình tĩnh hơn nhiều.

Dưới bầu trời Detroit quang đãng, mọi thứ trở nên tươi sáng, tôi nhìn cậu ấy khẽ mỉm cười.

“Liên Thành, cậu mời tôi ăn cơm nhé.”

Chúng tôi đến một nhà hàng rất nổi tiếng ở Detroit, chọn món Coney Island, một trong những đặc sản của Detroit.

Ăn xong bữa cơm, chúng tôi đến ngồi ở một công viên, cách đó không xa có vài thiếu niên đang chơi bóng rổ.

“Tôi không ngờ cậu sẽ đến thăm tôi.” Tôi đưa mắt nhìn ra xa, đối diện với cậu ấy, tôi vẫn có hơi không thoải mái.

“Sống có tốt không?” Giọng Lợi Liên Thành bình ổn.

“Uhm, có hơi mệt, nhưng cũng được.”

Thời gian giao thoa, khó mà nói hết. Một lúc sau, Lợi Liên Thành buồn bã nói:

“Quay về đi, quay về bên cạnh cậu ta đi! Lần này tôi không ép chị, lần này tôi đến với thân phận một đứa con vô năng để cầu xin chị, tôi không thể nào chỉ vì bản thân nhất thời nóng nổi phải nhìn thấy bố ngồi tù. Thế nên, tôi chịu thua rồi.”

“Cậu ta làm tất cả những chuyện này, tôi nghĩ... đều là vì chị.”

Theo lời kể của Lợi Liên Thành, tôi mới biết được vào một tháng trước, Lợi thị đang đối mặt với nguy cơ cực lớn, nguồn vốn không đến tay, các nhà đầu tư đồng loạt rút vốn, không xoay sở được, Lợi thị chỉ vồn vện trong vài ngày từ thiên đường rơi xuống địa ngục, càng nguy cấp hơn là, còn liên can đến chuyện trốn thuế đình đám, Lợi Vinh Hoa hiện giờ sắp phải đối mặt với nạn lao tù. Mà người đứng sau điều khiển toàn bộ màn kịch này chính là Lam Trinh Liệt.

“Tôi không giúp được bố, trong tình cảnh cấp bách thế kia tôi lại không giúp được bố, chúng tôi hết lần này đến lần khác ăn canh cầm cửa. Hôm đó, tôi và Liên Ngọc cùng đi gặp Lam Trinh Liệt, cậu ta đến nhìn cũng không thèm nhìn, Liên Ngọc cầu xin cậu ta, cậu ta cũng không thèm ngó ngang. Cuối cùng, tôi hỏi cậu ta phải làm sao mới chịu buông tay? Cậu ta nói, chị sẽ biết.”

“Hôm đó, cậu ta nói với tôi, chúng tôi đều là lũ côn trùng đáng thương, bị người phụ nữ tên Lâm Tứ Nguyệt kia quay như đẽ.”

Tôi không biết nên nói là kịch như cuộc đời, hay cuộc đời như kịch, tôi chỉ biết hiện giờ cuộc sống của mình chẳng khác nào một vở bi kịch, bị kẹp ở giữa yêu hận tình thù.

“Tôi sẽ không đi đâu, cậu cũng biết tôi không phải một người lương thiện, tôi chán ghét cái vòng lẩn quẩn, dây dưa không rõ, cậu có biết tôi đã bỏ ra

bao nhiêu hơi sức mới rời xa được người đó không ? Tôi sẽ không để bản thân rơi vào tình cảnh khó xử đâu.”

“ Gia tài tiêu tán không là gì cả, nhưng chị nhẫn tâm nhìn bố ngồi tù ư ?”

“ Sao cậu biết tôi không nhẫn tâm ?” Trên mặt phô ra một biểu cảm khoa trương, tôi nghiêng đầu nhìn sang người đang ngồi bên cạnh mình.

Lợi Liên Thành nhìn lại tôi : “ Tôi cược chị sẽ không nhẫn tâm ”

Tôi muốn cười, cười thật to, xem ra, cậu ấy đã nghĩ tôi thành ra người lương thiện rồi đây.

Ngay giây tiếp theo, Lợi Liên Thành choàng qua người tôi, một quả bóng rổ đập mạnh lên đầu cậu ấy, vừa hung vừa mãnh.

Lợi Liên Thành khẽ mấp máy môi, mềm nhũn ngã xuống dưới chân tôi.

Vào khoảnh khắc đó, cậu ấy lấy thân mình che chắn quả bóng rổ kia bay về phía tôi, như thời điểm vẫn còn niên thiếu, trên đường phố, cậu ấy đạp chiếc xe cuộc chở theo tôi, đồ đạc trên chiếc xe hàng đi ngang qua chúng tôi rơi xuống trúng vào tôi, khi ấy, nhìn vết thương của tôi, cậu ấy rất ảo não nói, Lâm Tứ Nguyệt, giả như người bị rơi trúng là tôi thì tốt rồi.”

Thế nên cảm xúc thời niên thiếu luôn là giấc mơ lấp lánh ánh sáng. Nhưng tôi lại khiến cho giấc mơ của thiếu niên Lợi Liên Thành thêm phần âm u.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tình Yêu Bi Thương (1)

Ở cửa phòng bệnh của bệnh viện, tôi cầm điện thoại trầm tư hồi lâu, cuối cùng, bấm dãy số đã thuộc nằm lòng kia. Ở Thượng Hải, lúc này chắc hẳn đang là một hai giờ sáng.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói đã cách xa ba tháng của Lam Trinh Liệt. Chúng tôi đã trải qua thời gian im lặng khá lâu trong sóng điện thoại.

“ Nói đi, Lâm Tứ Nguyệt, anh biết là em.” Giọng Lam Trinh Liệt bình tĩnh.

“ Lam Trinh Liệt, anh khiến em thọ sủng thất kinh rồi, vì một người như em có đáng không ?” Tôi nhàn nhạt nói.

“ Có đáng hay không đâu cần em bận tâm, anh chẳng phải đã nói rồi sao, anh có cả trăm lý do có thể khiến em ở lại bên cạnh anh, nếu như em thấy cái giá kia vẫn chưa đủ, vậy thì, cộng thêm quản lý tài sản của Kiều Quốc Long thế nào ?”

Thân thể đang tựa vào tường từ từ trượt xuống, tôi ngồi xồm trên đất, chỉ có thể ngồi như thế.

“ Lâm Tứ Nguyệt, ngày mai trước khi mặt trời lặn, anh phải nhìn thấy em, nếu không, em cứ chờ mà xem ông ta ngồi tù đi nhé. Không cần biết em hận ông ta bao nhiêu, nhưng anh tin em sẽ không thể nhìn ông ta đi tù.”

Nói xong câu kia, điện thoại liền bị ngắt ngay, tôi gọi lại thì luôn trong trạng thái tắt máy.

Ngần ra nhìn chiếc điện thoại trong tay, tôi quay sang người có vẻ là tài xế taxi đang đứng bên cạnh xin điều thuốc, run rẩy rít sâu vào một hơi, vị thuốc cay nồng khiến tôi ho đến rơi nước mắt.

Có đôi tay gạt đi điều thuốc từ trên miệng tôi.

“ Chị, hay là vẫn không nên đi.” Lợi Liên Thành ngồi xồm xuống bên cạnh tôi.

“ Lam Trinh Liệt nói, ngày mai trước khi mặt trời lặn nếu như không nhìn thấy tôi, sẽ đưa người kia vào tù.” Tôi máy móc nói.

Lợi Liên Thành đưa điều thuốc vừa gạt lấy trong tay tôi lên miệng, bực bội rít một hơi, sắc mặt đỏ ửng vì ho y như tôi. Chúng tôi cứ ngồi xồm dưới góc tường như thế, nhìn những đôi chân đang đi qua trước mặt.

Nhờ Rita đặt chiếc vé nhanh nhất bay về Thượng Hải, tôi ôm từ biệt từng đồng nghiệp trong phòng cấp cứu, Rita vỗ vỗ vai tôi nói, Alice, chúc em hạnh phúc.

Lợi Liên Thành lái xe của Rita, tôi ngồi ở ghế lái phụ, chúng tôi đang trên đường đến sân bay.

“ Vẫn về Anh Quốc ư ?” Ngập ngừng hồi lâu, tôi nhỏ giọng hỏi.

“Uhm, sau khi học xong những môn còn lại, tôi sẽ đi du lịch, có lẽ hành trình sẽ rất dài, tôi vẫn luôn muốn đi khắp nơi vòng quanh thế giới.”

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Lợi Liên Thành có hơi giống Keanu Reeves như Rita đã nói. Vàng trán rộng, ánh mắt sâu thẳm. Tôi lặng lẽ cup mắt xuống, là tôi đã khiến cho một thanh niên tuổi trẻ kia phải gánh chịu sự chuyển biến tâm lý khó thể giải bày trong suốt những năm tháng hoa dạng niên hoa của cậu ấy.

Trong không gian chật chội, chúng tôi lặng im không nói.

Trong sân bay, Lợi Liên Thành mua cho tôi ly cà phê nóng hôi hổi, ngồi ở khu vực phòng chờ, nghe giọng nói ngọt ngào của phát thanh viên hết lần này đến lần khác vang lên, cuối cùng, cũng đến chuyến bay về Thượng Hải.

Chúng tôi cùng đứng lên, một Lợi Liên Thành cao gần một mét tám khiến tôi xót xa, hóa ra, cậu ấy đã cao thế này, ngày trước Lâm Tứ Nguyệt và Lợi Liên Thành là hai đứa trẻ cao gần như nhau.

“Tôi phải đi rồi.” Lợi Liên Thành ngập ngừng nói, ánh mắt chớp chớp.

“Uhm.” Trong lòng có muôn vạn ngàn lời, muốn nói tôi xin lỗi, muốn nói Liên Thành tôi sai rồi, muốn nói Liên Thành tôi hối hận rồi, muốn nói nếu như thời gian có thể quay trở lại, nhất định tôi sẽ không lựa chọn làm như thế.

“Vậy tôi đi đây.” Cậu ấy nhìn sâu vào trong mắt tôi, qua ánh mắt kia chúng tôi đều cảm nhận sâu sắc đó chính là một kiểu tuyệt biệt.

Khi cậu ấy quay người bước đi, tôi kéo góc áo cậu ấy, như một đứa trẻ đã phạm lỗi.

“Liên Thành, tôi xin lỗi. Còn nữa . . . Chúc cậu hạnh phúc.”

Cậu ấy đứng sững lại, tôi nhìn vào bóng lưng kia.

Khi giọng của phát thanh viên lần nữa vang lên, Lợi Liên Thành quay người lại ôm chầm lấy tôi, mạnh mẽ, siết chặt, như dồn hết tất cả, cái ôm đó cơ hồ chứa đầy hơi thở của sự tuyệt vọng.

Tay tôi lơ lửng giữa không trung.

“Tạm biệt nhé, Lâm Tứ Nguyệt.” Cậu ấy nói bên tai tôi.

Hôm ấy, thời tiết quá tốt, trên bầu trời có ráng chiều của ánh tà dương, những ráng chiều kia khiến bầu trời trông như một quả cam tươi rói, tường kính trong sân bay hắt lên màu sắc của chúng, che chắn cho những người trong sân bay một cách ôn hòa, tôi đưa mắt tiễn bóng lưng của Lợi Liên Thành.

Không hiểu sao, tôi nhìn thấy bóng lưng ấy, nước mắt đầm đìa.

Rất rất lâu sau đó, Detroit trở thành một nơi chất chứa đau thương trong kí ức của tôi, ghi chép câu chuyện về sự ly biệt của Lâm Tứ Nguyệt và Lợi Liên Thành. Rất lâu về sau . . .

Thượng Hải, mưa giăng đầy trời.

Tiểu Quang đưa tôi ra khỏi sân bay, bên ngoài, Lam Trinh Liệt đang đứng ở đó, áo khoác màu đen, quần Jean màu xanh lam, cầm chiếc ô cũng màu đen. Người đứng dưới chiếc ô thân hình cao ráo. Khiến những người nước ngoài qua lại không khỏi ngoái đầu nhìn.

Mùa đông ở Thượng Hải cũng thật lạnh, đến nỗi tôi không ngừng run rẩy, tôi từ chối áo khoác của Lam Trinh Liệt, lướt qua người nào đó rồi tự mình ngồi vào hàng ghế trước với Tiểu Quang, lạnh buốt lại thêm chênh lệch múi giờ khiến tôi chẳng còn hơi sức đâu suy nghĩ nên dùng thái độ gì đối diện với người nào đó, tựa đầu lên cửa kính xe, tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, âm thanh xe cộ tạo nên một thế giới huyền ảo.

Vẫn là căn phòng ấy, thậm chí trong tủ đồ vẫn treo những bộ quần áo Lam Trinh Liệt đã tặng trước đây tôi còn chưa mang đi, mọi thứ vẫn được giữ gìn nguyên vẹn, cứ như tôi chưa từng rời khỏi, nhưng tất cả liệu còn có thể giống như mọi thứ trong căn phòng chưa từng thay đổi hay sao ?”

“Trong phòng có một sổ sách anh mới mua, cứ xem thử đi, em sẽ thích đấy . Em còn cần gì có thể nói với anh.” Vừa rồi ở dưới lầu, Lam Trinh Liệt tóm tắt ngắn gọn nói với tôi.

“Lâm tiểu thư, thiếu gia gọi cô xuống ăn cơm.” Di Vương vẫn luôn phụ trách dọn dẹp phòng ốc đang đứng ở cửa.

Tôi tự ý bước về phía phòng tắm : “Thôi khỏi, hiện giờ tôi không muốn ăn.”

Từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang sắp xếp hành lý của tôi. Người nào đó mang từng chiếc từng chiếc quần áo của tôi treo lên cùng với đồ của mình, tôi cup mắt xuống, nước mắt rơi trên sàn nhà. Vì để che giấu khoảnh khắc yếu đuối này của bản thân, tôi cầm lấy khăn bông lau tóc vừa gội xong.

“Trời lạnh đấy, dùng cái này tốt hơn.”

Lam Trinh Liet cảm thấy sẩy tóc, kéo tôi đến ngồi lên sofa. Cảm thấy tự mình giúp tôi sẩy tóc.

“Mệt không?” Người nào đó vừa sẩy tóc cho tôi vừa hỏi.

“Uhm.” Thứ mệt hơn cả là tâm hồn, tôi cảm thấy bản thân là một người phụ nữ tệ hơn cả tệ, trên máy bay đã suy diễn qua hết các khả năng, nhưng kiểu tình cảnh trước mắt kia là điều tôi có nghĩ cũng không nghĩ đến được. Cho đến giây phút này, tôi vẫn hoài nghi đây có phải là sự bình yên trước một trận mưa gió bão bùng.

Lam Trinh Liet cẩn thận vén những sợi tóc đã sắp khô của tôi ra sau vai, đưa tay vỗ nhẹ lên gò má tôi : “ Gãy rồi.”

Lam Trinh Liet như thế này khiến tôi lo lắng, cũng khiến tôi áy náy.

“ Ăn tí gì nhé.” Lam Trinh Liet đẩy bát cháo bên cạnh đến trước mặt tôi : “ Ăn xong rồi nghỉ ngơi.”

Ăn sạch cháo trong bát, tôi cúi đầu ngồi trước mặt người nào đó.

Lam Trinh Liet đứng lên, có tiếng thở dài cực nhỏ từ trong miệng người nào đó bật ra : “ Vậy em ngủ một lúc đi, anh đi đây.”

Đi ? Câu hỏi đi đâu đấy gần như suýt vọt ra khỏi miệng, nhưng nó đã bị buộc phải nén xuống.

Vừa chạm phải tấm chăn bông mềm mại, toàn bộ tế bào lập tức tiến vào trạng thái ngủ đông, tôi rút đầu vào dưới chăn, hít sâu một hơi, tôi phát hiện tôi vô cùng nhớ nhung cái mùi vị ấy, cái mùi vị của Lam Trinh Liet và Lâm Tử Nguyệt cùng nhau hòa quyện.

Tôi không ngờ giấc ngủ này đến tận chập tối ngày thứ hai, lúc tỉnh dậy bên cạnh trống trơn, tôi nghĩ, tối qua Lam Trinh Liet không hề ngủ ở đây, tướng ngủ của Lam Trinh Liet vốn không tốt, nếu không hắt tung gối, thì cũng chòi đạp chăn thành một mớ hỗn độn.

Ngập ngừng một lúc, tôi gọi di Vương : “ Di ơi, tối qua người đó không ngủ ở đây à ?”

“ Cô nói là thiếu gia sao, đúng rồi, tối qua thiếu gia không ở đây, lúc sắp rồi đi cậu ấy dặn dò tôi đừng đánh thức cô, bảo tôi đợi khi cô thức dậy làm ít món khai vị cho cô.”

Những món khai vị kia là để khiến cho dạ dày của tôi kích thích, tôi bảo di Vương bên cạnh cùng ăn tối với mình. Di Vương là quản gia có họ hàng xa với Lam Trinh Liet, thường ngày đáng vẻ có hơi trầm lặng kiệm lời. Từ ngày đầu tôi đến đi ấy đã ở đây rồi.

“ Di à, thời gian này Lam Trinh Liet đều sống ở đây sao ?” Lúc ăn cơm xong, tôi vẫn không nhận được đã hỏi.

“ Không có, thỉnh thoảng thiếu gia sẽ đến đây, thường ngồi một lúc rồi đi.” Người phụ nữ trung niên trầm lặng kiệm lời kia hiếm khi ngẩng đầu quan sát tôi : “ Những khi thiếu gia nhà chúng tôi đến, cậu thường nói đó là, đừng làm loạn mọi thứ trong phòng. Lâm Tử Nguyệt, sau này, cô còn đi nữa không ?”

Thật ra, đáp án này tôi không cách nào trả lời, sau này, là một từ ngữ chứa đầy biến số, nó tồn tại quá nhiều nhân tố không chắc chắn.

“ Tôi hi vọng Lâm tiểu thư sau này đừng đi nữa.” Bà ấy tiếp tục nói : “ Khi Lâm tiểu thư không ở đây, thiếu gia nhà chúng tôi trở nên không giống những người trẻ tuổi đương đại, cứ luôn là bộ dạng tâm sự trùng trùng.”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình Yêu Bi Thương (2)

Đêm đến, tôi nằm trên giường, hơn mười giờ rồi, Lam Trinh Liet vẫn chưa về, cũng không gọi điện thoại. Trong đêm tối tĩnh lặng này, tôi không khỏi liên hệ người nào đó với cô gái tên Triệu Tiên Đế kia với nhau, biết đâu giờ này hai người họ đang ở cùng, giả như đang ở bên nhau thì hai người họ lại đang làm chuyện gì đây ? Những cảm xúc mơ hồ kia quá nhiều khiến tôi lẩn qua lẩn lại.

Cầm chiếc ly tôi dừng lại trên cầu thang, trong phòng khách rộng lớn im ắng dường như tôi nghe thấy một tiếng động, chờ đến khi tôi nhận ra được đó là tiếng mở cửa, đèn lớn trong phòng khách đã “ tách” một tiếng vang lên. Cả phòng khách phút chốc hoàn toàn bừng sáng.

Tôi đứng trên cầu thang tròn mắt nhìn nhau với mấy người vừa bước vào, đám trai trẻ kia hướng về tôi há hốc mồm, Lam Trinh Liet đứng giữa bọn họ, sau đó, tôi nghe thấy tiếng hét nộ khí xung thiên của Lam Trinh Liet vang lên.

“ Các cậu, nhắm mắt lại hết cho tôi. Lâm Tử Nguyệt, em mau về phòng ngay đi.”

Ngay sau đó, đèn lớn bị tắt ngúm, trong phòng khách khôi phục lại đáng vẻ mờ mờ tối tối vừa rồi. Có kẻ nhin cười không nổi, có kẻ lén cười khúc khích.

Còn tôi, chẳng hiểu nổi tình hình lúc này, vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

“Chết tiệt. Lâm Tứ Nguyệt, em còn đứng ngây ra đó làm gì?” Lam Trinh Liệt lần nữa kéo cao giọng.

Quay trở về phòng, nhìn vào trong gương khuôn mặt tôi chợt đỏ bừng, rốt cuộc tôi cũng hiểu ra con thịnh nộ của Lam Trinh Liệt, chiếc áo ngủ cổ hơi bị sâu màu trắng dưới sự phản chiếu của ánh đèn thoát ẩn thoát hiện, đáng chết ở chỗ thường ngày tôi có thói quen không mặc nội y khi đi ngủ. Thế mới nói . . .

Trốn vào trong chăn, mặt tôi nóng rang, nhưng vẫn có chút ngọt ngào quẩn quanh trong lòng. Tôi đoán, hiện giờ sắc mặt của Lam Trinh Liệt nhất định rất tệ, trong lòng tôi còn có hơi châm chọc, ai bảo mua bộ áo ngủ kiểu này chứ. Lam Trinh Liệt không thích áo ngủ có cúc, người nào đó nói, mở chúng ra quá bất tiện. Người nào đó đúng là kẻ nóng vội.

Cửa đã bị đẩy ra, rất nhanh vị trí bên cạnh tôi bị lún xuống, Lam Trinh Liệt dán chặt người mình vào sau lưng tôi, trong hơi thở cận kề tôi ngửi thấy mùi thơm của rượu nho. Tôi dịch ra phía ngoài, người nào đó bám sát theo.

Miệng của người nào đó gặm lấy dây áo ngủ của tôi, như một chú cún con, một chú cún con đang khó ở, nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của người nào đó, trái tim tôi trở nên mềm nhũn. Cái người mà, tôi cứ nghĩ bản thân mình đã không còn tư cách xuất hiện trước mặt người ấy. Nhưng người nào đó, đã dùng kiểu cách thức kia để tôi xuất hiện trước mặt mình. Khoảnh khắc này, tôi hân hoan như vậy, quay trở về bên cạnh người ấy, chẳng có điều gì quan trọng hơn.

“Anh uống rượu rồi.” Giọng của tôi mềm mại vang lên trong đêm.

“Em quan tâm à?” Lam Trinh Liệt vui đầu vào mái tóc tôi, giọng điệu như một đứa trẻ ầm ức.

Tôi xoay người lại, vui đầu vào lòng ngực người nào đó, buồn bã nói: “Đương nhiên.”

“Thế em không giận nữa ha.” Tay của người nào đó quẩn lấy eo tôi.

Trong phòng đang lưu chuyển một loại hơi thở nồng nhiệt đầy ám muội, dưới ánh đèn dịu dàng có gì đó đang ngo ngoe ngọ nguậy, cùng với nhau.

Mặt đối mặt.

Tôi đưa tay luồn vào trong áo của người nào đó, vào lúc này đây tôi chỉ muốn vuốt ve người ấy, cảm nhận người ấy, thông qua sự tiếp xúc thân mật tạm thời quên đi mọi thứ. Ngay một giây tiếp theo, Lam Trinh Liệt lật người lên trên, nụ hôn, phủ kín đất trời, mang theo sự tước đoạt như ngày tận thế . . .

Nửa đêm, tôi bị cảm giác nghẹt thở làm cho thức giấc, mở mắt ra nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang say giấc ôm tôi thật chặt, cứ như thể lo sợ đánh mất đi thứ yêu quý nhất trong đời.

Tôi vừa có ý định đẩy người nào đó ra một chút, người ấy tỉnh ngay lập tức, ngẩng ra nhìn tôi một lúc, lại ôm chặt lấy tôi, thì thầm vào bên tai tôi: “Cũng may, Tứ Nguyệt vẫn còn đây.”

Sau đó, người ấy đưa tay lên gò má tôi, vuốt ve tỉ mỉ: “Hôm ấy, chắc hẳn anh đã đánh em rất đau. Tứ Nguyệt, anh xin lỗi, anh cho rằng trong cuộc đời này người anh sẽ không nỡ đánh là em, nhưng anh lại đánh em rồi.”

Lâm Tứ Nguyệt vốn không phải một người dễ dàng rơi lệ, nhưng cái người này cứ hết lần này đến lần khác khiến cho nước mắt của tôi mất kiểm soát.

“Sao thế hử? Hừm?” Lam Trinh Liệt cuống cuồng tay chân, người ấy vừa đưa tay ra, đèn trong phòng đã sáng lên. Dưới ánh đèn vàng sáng tỏ, quần áo của tôi và Lam Trinh Liệt rơi trên sàn mang theo sắc màu ám muội. Chiếc áo ngủ xinh đẹp bị gặm đứt dây của tôi thật quá đáng thương nằm ngay trên sàn. Lam Trinh Liệt theo ánh mắt của tôi tia lên đám quần áo, cười có vẻ hả hê.

“Không cho cười.” Tôi đưa tay chặn miệng người nào đó, Lam Trinh Liệt vừa hôn tay tôi vừa chẳng chút e dè nhìn vào tôi, ánh mắt cháy bỏng. Tôi cúi đầu nhìn chính mình, tấm chăn được đắp hờ trên vai tôi rơi trượt xuống.

“Không được, em mệt rồi.” Tôi bịt kín chăn, lắc đầu nguầy nguậy.

“Nhưng anh không mệt.” Lam Trinh Liệt nhào qua người tôi.

“Được rồi, thế . . . thế . . . Trinh Liệt, anh tắt đèn đi, em không quen.” Tôi trốn vào trong chăn, nhỏ giọng nói.

.

Ánh ban mai làm mọi thứ trong phòng rõ ràng và tươi sáng hơn, dưới những tia nắng chói mắt ấy tôi tỉ mỉ vuốt ve đường nét của Lam Trinh Liệt. Đây là cục cưng của thượng đế, sự hậu ái của những nhà điều khắc, bọn họ mang tất cả những điều tốt đẹp đều tặng hết cho người nào đó. Người nào đó chậm rãi mở mắt ra, lẳng lặng chiếu tướng tôi, trong mắt tôi tấm không rõ.

Có vẻ dưới ánh ban mai, mọi thứ có muốn che đây cũng không che được, ban ngày và ban đêm mang theo hai phong cách hoàn toàn trái ngược nhau. Ban đêm khiến người ta lạc lối, ban ngày khiến người ta tỉnh táo.

“Trình Liệt, những lời em nói với anh khi ấy . . .” Tôi khó khăn mở lời : “ Em . . .”

Người nào đó đưa tay kéo một cái, tôi ngã vào vòng tay kia : “ Ngốc quá, em cảm thấy anh là người đàn đến thế ư ? Những gì em nói chuyện nào là thật, chuyện nào là giả sao anh không phân biệt ra được chứ ?”

“ Chuyện . . . chuyện của Lợi Liên Thành là thật đó.” Tôi lần nữa khó khăn nói : “ Có đôi khi, em cảm thấy mình chẳng khác nào đám vi khuẩn kia sống trong góc tường không nhìn thấy ánh sáng, thời gian dài sẽ bị bóng tối nuốt chửng, ích kỉ tư lợi, nội tâm đen tối.”

“ Nhưng em lại là người phụ nữ anh yêu thương, trên thế gian này chỉ có một người độc nhất vô nhị, anh có thể làm gì em đây ? Từ Nguyệt, chúng ta hãy quên hết mọi thứ đi. Ông ngoại anh từng nói làm người phải hướng về phía trước.”

“ Thế anh có để ý không ?”

“ Đúng là, anh có để ý, mà không, nói đích xác hơn là anh đồ kị. Anh đồ kị anh ta đã chứng kiến giai đoạn em từ một cô thiếu nữ trở thành một cô gái, anh ghét anh ta đã sống cùng em suốt một thời gian dài, anh còn ghét anh ta to mồm mạnh miệng nói có quan hệ thanh mai trúc mã với em.”

“ Trình Liệt, anh phải biết, tất cả chuyện này đều là lỗi của em, không liên quan Liên Thành.” Tôi nhỏ giọng nói. Rồi nhớ đến bóng lưng kia của Lam Trình Liệt lúc ở sân bay.

“ Liên Thành ? Sao cứ phải gọi thân thiết thế hả ?” Lam Trình Liệt lại không vui rồi.

Tôi vùi đầu sâu vào lòng ngực người nào đó cọ cọ : “ Thôi được, em nghe lời anh quên hết mọi thứ đi.”

Tôi ngẩng đầu lên, hôn người nào đó.

“ Cảm ơn anh, Trình Liệt. Cảm ơn anh chỉ là đồ kị mà không phải là để ý.”

Vẫn không buông tha cho tôi rồi đi, Lam Trình Liệt lại nhào qua, tay lại bắt đầu không yên phận nữa rồi, chu du khắp người tôi.

“ Không được, Lam Trình Liệt, anh không đi làm ư ?”

“ Anh xin nghỉ phép một tuần rồi.”

.....

Kết quả, tôi và Lam Trình Liệt phải đến trưa mới thức dậy. Chúng tôi chen chúc trên sofa xem đĩa, bên ngoài trời vẫn cứ mưa.

“ Lam Trình Liệt, nghe đồn, cái người đối với anh mà nói rất ư đặc biệt là Triệu Tiên Đế đã về rồi, hơn nữa, còn cùng làm việc chung với anh.” Nhớ ra những lời Phương Hạo từng nói, tôi cất lời chưa như giấm.

“ Uhm, cô ấy về rồi, bọn anh đang làm việc cùng nhau, sao thế hử ?” Mắt Lam Trình Liệt vẫn chăm chú nhìn vào màn hình tinh thể lỏng cực khủng, Optimus Prime (1) lại biến hình rồi.

(1) Một nhân vật hư cấu trong seri bom tấn Transformers – Người vận chuyển, ông ta lãnh đạo thế hệ Autobots.

“ Hai người tương tác có tốt không ?”

“ Đương nhiên, năng lực của con nhà đầu Tiên Đế kia thật khiến anh ngạc nhiên.” Vẫn chăm chú xem tivi.

Tôi không lên tiếng nữa.

“ Ghen rồi ha ? Lâm Tứ Nguyệt ?” Gương mặt đẹp trai của người nào đó sấp lại gần tôi.

“ Ừ thì ghen đó, Phương Hạo nói khoảng thời gian em không ở đây hai người đã sống cùng nhau.”

Lam Trình Liệt gối đầu lên chân tôi nằm xuống : “ Bọn anh sống cùng nhau không sai, cô ấy nói về là về, ở đây lạ nước lạ cái, mẹ cô ấy bảo cô ấy sống ở Mân Viên đi, mấy hôm nay anh cũng sống ở Mân Viên, cho nên, bọn anh trở thành sống cùng nhau. Lâm Tứ Nguyệt, giờ em có thể yên tâm rồi nha.”

Mân Viên, đó là di sản gia tộc bọn họ để lại, nhà đích thị của Lam Trình Liệt, Triệu Tiên Đế thì sống ở đó.

Triệu Tiên Đế, trong sự lập lờ lấp lửng, cô ta cứ như dây leo đeo bám trong lòng tôi, qua những khoảnh khắc mơ hồ lẫn lộn dường như tôi nhìn thấy dưới bức tường cũ leo đầy dây thường xuân ở Đế quốc Anh vĩ đại, thiếu nữ rạng ngời, thiếu niên trầm lặng, thanh mai trúc mã, hai đứa vô tư.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tình Yêu Bi Thương (3)

Gặp được Triệu Tiên Đế là vào mấy ngày sau trong triển lãm tranh từ thiện thiếu nhi. Chúng tôi đứng ở hai đầu hội trường, tôi và Tiểu Hồ đứng ở đầu bên này, Lam Trinh Liệt và Triệu Tiên Đế đứng ở đầu bên kia, đôi cùng một kiểu mũ, cô gái rạng ngời đang khom người cài hoa cho thiếu niên cao ráo đỉnh đạc. Hoa cài giống y của tôi và Tiểu Hồ.

Những hoa cài kia là món đồ chơi thủ công do bọn trẻ làm, một cái hai mươi nhân dân tệ.

Tôi nắm lấy tay Tiểu Hồ lẳng lặng đứng ở đó, cuối cùng, cô ta cũng chỉnh xong hoa cài cho người nào đó, nửa khuôn mặt bên ngoài chiếc mũ của người ấy lộ ra biểu cảm rất không hài lòng. Tôi đoán, nhất định là Lam Trinh Liệt chê bai cái hoa cài kia quá dễ thương. Người nào đó nắm tay cô ta quay người lại, khi nhìn thấy tôi liền đứng hình, theo đó, buông tay cô ta ra.

Biểu cảm của người nào đó khiến tôi cảm giác bản thân mình có lẽ trông hơi bị ngốc, giống như cô gái đáng thương tận mắt nhìn thấy bạn trai của mình một chân đạp hai xuồng.

Đúng vậy, trong lòng tôi là sự khó chịu, vừa mới đây, người nào đó đã nói thế nào nhỉ, Tứ Nguyệt, anh về nhà một chuyến. Thế nhưng, chẳng phải nói về nhà ư ? Sao lại biến thành đến triển lãm tranh rồi ?

Nắm tay Tiểu Hồ tôi bình tĩnh đi ngang qua hai người, không hề có bất cứ sự giao lưu ánh mắt nào với bọn họ, cứ như những người xa lạ đi lướt qua nhau.

Tiếng bước chân vội vã đuổi theo đến.

“Tứ Nguyệt, Tứ Nguyệt em nghe anh nói.” Lam Trinh Liệt vội vàng níu lấy tôi.

Chỉ vào tấm bảng có chữ yên tĩnh trên tường, tôi ra hiệu Lam Trinh Liệt im lặng một chút.

“Đợi sau hãy nói.” Tôi nhỏ giọng. Lâm Tứ Nguyệt, lúc này mày không thể vì Lam Trinh Liệt đang nắm tay người con gái khác mà có biểu hiện như một ả đàn bà ghen tuông.

Lam Trinh Liệt một mực lôi tôi ra bên ngoài hội trường, chúng tôi tới một khoảng đất trống, Lam Trinh Liệt chỉ vào Tiểu Hồ vừa chạy theo ra : “Bạn nhỏ, qua bên kia đứng.”

Tôi bực bội trừng mắt nhìn người nào đó, rồi kéo Tiểu Hồ về bên mình.

“Tứ Nguyệt, em nghe anh nói, anh về nhà một chuyến lại thành ra bộ dạng hiện giờ. Là anh bị Tiên Đế ép đến đây.” Ánh mắt Lam Trinh Liệt cấp thiết.

“Được rồi, em biết mà.” Trầm tư một lúc, tôi cũng nhẹ nhõm hơn, quan trọng là Lam Trinh Liệt không lừa tôi, tôi cũng tin tưởng người nào đó vô tình bị ép đến.

Lam Trinh Liệt bước qua nắm tay tôi, trong vô thức tôi phui tay người nào đó, về phương diện tình cảm tôi và Lam Trinh Liệt có bệnh ưa sạch sẽ như nhau, trong đầu tôi vẫn còn lưu lại hình ảnh vừa rồi tay của người nào đó nắm chặt lấy tay của Triệu Tiên Đế.

“Em không tin anh ?” Sắc mặt Lam Trinh Liệt không tốt. Tôi vừa định giải thích, liền có một âm thanh sắc nét chen vào.

“Anh ấy đúng là bị tôi ép đến đây.”

Nhìn cô gái trẻ trung trước mặt, tôi nhớ lại những gì Phương Hạo đã nói, cô gái kia là người rất có ma lực. Đúng vậy, cô gái trước mặt, không phải rất xinh đẹp, nhưng toàn thân toát lên sự tự tin, sự tự tin kia đã đạt đến đỉnh điểm, khiến cho cô ta tràn đầy phong thái khác biệt, rạng ngời, thấu hiểu, giống như thực vật nhiệt đới, mang theo vết dấu ngập tràn ánh mặt trời.

“Này, Trinh Liệt, chị ấy là Lâm Tứ Nguyệt à ?” Cô ta đưa tay gác lên vai Lam Trinh Liệt, động tác tự nhiên, tay còn lại tự vỗ vào ngực mình : “Tôi đã nghe Lam Trinh Liệt nhắc đến chị, tôi là Triệu Tiên Đế.”

Lam Trinh Liệt mặc kệ cô ta, một mực hướng thẳng đôi mắt của mình chết dí vào tôi. Tất cả chuyện này có vẻ đã trở thành cái sai của tôi, tôi cười khò : “Đúng vậy, tôi là Lâm Tứ Nguyệt, tôi cũng đã nghe nói về cô.”

Một giọng nói non nớt chen vào : “Được rồi, Tứ Nguyệt, chúng ta nên vào trong thôi.”

Tiểu Hồ, trước giờ vẫn luôn là đứa trẻ không chịu cô đơn.

Khẽ liếc nhìn Lam Trinh Liệt, tôi kéo cánh tay của người nào đó : “Trinh Liệt, xem triển lãm tranh xong anh mời bọn em ăn cơm nhé. Em và Tiểu Hồ đói rồi rồi đây.”

“Buổi trưa em không ăn hả ?” Lam Trinh Liệt găm găm gừ gừ. Tôi khẽ gật đầu, buổi trưa lo Tiểu Hồ đói, tôi đến cơm cũng không kịp ăn, xem như là

ứng cảnh tức thì, bụng của tôi sôi lên ục ục.

“Vậy còn xem triển lãm tranh quái quỷ làm gì.” Lam Trinh Liệt kéo tôi rời đi, tôi quay đầu lại liếc nhìn Triệu Tiên Đế, cô ta vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu đứng đó, bóng người hắt lên trên bức tường loang lổ, trông có vẻ hơi lạc lõng.

Sau khi đến Thượng Hải, mưa cứ rơi hoài không dứt, trong không khí mang theo chút hơi sương, Lam Trinh Liệt vào ngày cuối cùng trong kì nghỉ phép đã đưa tôi đến một nơi gọi là thành phố lầu chuyên các món canh hầm thuốc.

Tôi đem những thứ người nào đó nói rất bổ nhét hết vào trong bụng, người ấy bảo muốn nuôi tôi mập lên một tí, như thế cảm nhận bàn tay sẽ tốt hơn. Joe nói tôi là người cần rất nhiều tình thương, cậu nhóc tên Lam Trinh Liệt này đây đang dùng cách thức riêng của mình từng chút một lấp đầy tâm hồn luôn cảm thấy cô đơn của tôi, khiến cho thế giới của tôi tươi sáng hơn lên từng chút.

“Trinh Liệt, thật tình em ăn không nổi nữa.” Tôi ngây ngốc nhìn vào đồng thức ăn đầy ắp trong đĩa.

Lam Trinh Liệt khẽ vuốt tóc, suy nghĩ rồi nói : “ Ăn không nổi nữa à ? Vậy tối mai chúng ta lại đến.”

Tối mai ? Quý tha mà bắt.

Trong một tuần Lam Trinh Liệt nghỉ phép, Lợi thị đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, người của chi cục thuế cũng đứng ra làm rõ tất cả đơn giản chỉ là hiểu lầm, công ty cũng đã bắt đầu hoạt động trở lại, Lợi Vĩnh Hoa chủ trì buổi họp báo công bố thông tin, đáng về tiêu tụy.

Thỉnh thoảng, tôi sẽ lảng lạng quan sát người ấy bên cạnh, dưới cái gương mặt non trẻ kia đang ẩn chứa một tâm cơ thế nào đây, người thâm sâu khó lường như Lam Trinh Liệt trước giờ vẫn luôn rất nhạy cảm, mỗi ngày vào giờ này thường hay cuộn chặt tôi trong lòng, không để cho tôi suy nghĩ quá ư lạnh nhạt, những tâm tư kia đều dùng để đối phó người khác, sẽ không áp dụng với tôi, người nào đó nói. Người ấy bảo đây là những lời hứa hẹn chân thành, nhưng có lẽ người ấy quên rồi, vì nguyên nhân gì mà tôi từ Detroit đi đến Thượng Hải.

Ngày đầu Lam Trinh Liệt đi làm, người nào đó đã gọi tôi dậy từ sáng sớm, như một đứa trẻ muốn tôi phải giúp người ấy thất cà vạt, sau khi thất cà vạt xong còn muốn tôi đứng ở cửa tiễn mình đi. Người nào đó nói, như thế này cảm giác cứ như cuộc sống vợ chồng. Người nào đó rất thích tình trạng hiện giờ.

Con người là động vật có tình cảm, bởi vì lo sợ cô đơn, thế nên lựa chọn sống theo bầy đàn, muốn đến gần một chút rồi lại gần thêm một chút để lấp đầy khiếm khuyết trong lòng. Tôi nghĩ, tôi cũng vậy thôi, khi nhìn thấy xe của Lam Trinh Liệt đi xa, trong lòng tôi bị hành động mang tính trẻ con vừa rồi của người nào đó làm cho trái tim ấm áp, tôi vẫn không nhìn được mà mong mỏi, những ngày tháng thế này có thể tiếp tục kéo dài thêm, cho đến khi chúng tôi mái tóc bạc phơ, cho đến khi chúng tôi con đàn cháu đống.

Nhưng nghĩ là một chuyện, còn thực tế lại là một chuyện khác.

Vào buổi chiều, tôi gặp được Liên Ngọc, con bé cứ đứng như thế trong đại sảnh, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vô hồn, cứ nhìn chăm chăm vào tôi, nhìn rất lâu rất lâu.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Con bé mặt không cảm xúc nói.

Chúng tôi ngồi xuống trong một quán ăn Đài Loan.

“Chị Tứ Nguyệt, chị là chị ruột của em sao ?”

Tôi cho rằng đó là một điều bí mật, tôi hi vọng đó là một điều bí mật, tôi còn hi vọng thế giới của Liên Ngọc đơn thuần trong sáng, nhưng trăm ngàn năm nay, dường như, giấy không bao giờ gói được lửa.

“Đúng vậy.” Tôi không dám nhìn con bé, “Liên Ngọc.”

Con bé đứng bật dậy : “Lâm Tứ Nguyệt, ngẩng đầu lên.”

Ngay khoảnh khắc tôi ngẩng đầu lên, một cái tát giận dữ giáng xuống, cái tát kia dường như được dùng hết sức bình sinh, nó khiến lỗ tai tôi phát ra những tiếng ong ong. Tôi lo sợ quá đỗi, lo sợ Liên Ngọc tiếp theo sau sẽ còn nói với tôi những chuyện gì đây?

Cả người Liên Ngọc run rẩy, như một hình nhân yếu đuối. Sau đó phát ra một tràng cười còn khó nghe hơn là khóc. Một Liên Ngọc ngọt ngào rốt cuộc đã không còn đáng vẻ ngọt ngào nữa rồi.

Nước mắt lăn tràn trên khuôn mặt con bé, chỉ vào tôi, con bé nói :

“Lâm Tứ Nguyệt, chị là một kẻ điên, sự điên cuồng của chị đã hủy hoại anh trai tôi, sự điên cuồng của chị khiến anh trai tôi trở thành một người bi thảm nhất trên đời. Tôi không bao giờ ngờ được anh trai tôi đáng thương đến vậy, chị có biết trong điện thoại anh ấy đã nói với bố thế nào không ? Anh ấy nói, bố . . . con không còn cách nào. Anh ấy nói, bố . . . bố đừng trách chị ấy, tất cả chuyện này đều là con đang tự làm khổ mình, là con không đủ kiên cường, vẫn còn trầm mê trong khoảnh khắc thời niên thiếu chị ấy dệt nên cho con. Anh ấy nói, bố . . . sao bố phải biến chị ấy thành chị gái của con ?”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tình Yêu Bi Thương (4)

Tôi nghĩ, đau đến cùng cực sẽ mất hết tri giác nhỉ, không nghĩ được gì, không nhớ được gì, chỉ muốn khiến bản thân mình nhẹ đi một chút rồi lại nhẹ thêm chút nữa sau đó như một làn khói nhạt biến mất khỏi chốn bụi trần.

Hai gương mặt đỏ đần của chúng tôi hất lên vách kính của quán, người phục vụ rút rề ló đầu ra, có lẽ hiện giờ bọn họ nhất định đang thầm đoán giữa hai cô gái này có xích mích tình cảm gì đây.

Lợi Liên Ngọc tiếp tục máy móc nói : “ Bố của tôi vào mấy giờ trước cứ ôm lấy cái điện thoại như thế mà khóc, đây là lần đầu tiên ông ấy khóc, không có nước mắt, cứ ngồi xồm trên sàn.”

Con bé nói : “ Cho dù chị oán bao nhiêu, hận bao nhiêu, tôi nghĩ tôi và anh trai tôi vốn không hề có lỗi với chị mà. Lâm Tứ Nguyệt, mẹ tôi vẫn luôn đối tốt với chị, là kiểu lòng tốt chân thành, chị không cảm nhận được ư ? Sao chị có thể làm ra những chuyện như thế, trái tim của chị bị chó tha mất rồi ha ?”

Sau đó, con bé nói, tôi nguyên rủa chị, Lâm Tứ Nguyệt.

Tôi không biết đã ngồi trong công viên mất bao lâu, mãi đến khi mưa lại rơi, mãi đến khi màn đêm buông xuống.

Thật đáng tiếc, cho dù tôi mong muốn biết bao, tôi vẫn không cách nào biến thành một làn khói nhạt.

Khi bước ra khỏi công viên, nhớ đến ước mơ khi sáng kia tôi và Lam Trinh Liệt bạc đầu đến già, giờ phút này nó đã cách tôi muôn trùng xa xăm, cái thế giới hiện tại trước giờ không phải là thế giới của hai người chúng tôi, tôi vẫn luôn biết điều đó. Tôi cũng biết tôi không xứng có được ước mơ kia. Nhưng tôi, hiện giờ chỉ muốn nhìn thấy người ấy, Lâm Tứ Nguyệt, đã bắt đầu trở nên yếu đuối.

Tôi muốn lấy cái điện thoại, mới phát hiện hóa ra tôi không mang theo.

Tôi mượn điện thoại của người qua đường, khi điện thoại được kết nối, trên con phố người qua kẻ lại, một phụ nữ hai mươi chín tuổi khóc như trẻ con, cô ấy vô cùng hi vọng quay trở về thời thơ ấu, có thể như một đứa trẻ không toan không tính trên con đường lớn chẳng hề kiêng kị khóc to một trận. Người phụ nữ hai mươi chín tuổi vốn không hề nghĩ đến sẽ vì một lần bùng bình của bản thân mà phải gánh chịu nhiều như vậy. Người phụ nữ hai mươi chín tuổi rất uất ức, thượng đế không hề báo trước sẽ mang mẹ của cô ấy đi, lấy mất mối tình đầu của cô ấy. Nhưng cô ấy không làm được gì, giờ đây, người phụ nữ hai mươi chín tuổi là cô có hơi mệt mỏi, muốn được nép vào vòng tay người ấy của mình nghĩ ngơi giây lát, không biết thượng đế có bằng lòng cho phép nguyện vọng này không.

Trước khi mọi cảm quan ngủ sâu, tôi nhìn thấy gương mặt của Lam Trinh Liệt, may mà, Trinh Liệt anh đã đến. Vào giây phút ấy, tôi cho rằng bản thân sắp sửa chết đi, bởi vì, dường như tôi nhìn thấy được gương mặt của mẹ, một gương mặt rất tức giận, bà đang quở trách tôi không nghe lời, người mẹ lương thiện của tôi đã tha thiết dặn dò tôi, đừng nên hận, thời điểm đó, tôi cho rằng mẹ vì muốn bảo vệ người đàn ông kia, còn lúc này đây, tôi rốt cuộc đã hiểu được, thật ra mẹ vẫn luôn biết rằng, thù hận là một thứ quá nặng nề.

Tôi tỉnh lại trong bệnh viện, khi tỉnh lại ánh đèn le lói, bóng tôi đang dần bao quanh cả không gian, Trinh Liệt thân yêu của tôi đang nắm lấy tay tôi, đầu tựa lên trên mép giường, đôi mắt khép lại, tôi đánh giá người nào đó một chút, quần áo cũng được, chỉ là có hơi bị nhàu, đầu tóc rối nhẹ, tuy chưa biến thành cái kiểu đàn ông nặng tình trong mấy bộ phim điện ảnh vì người mình yêu bạo bệnh mà để mình trở nên quá nhếch nhác, nhưng tôi nhìn thấy vẫn ngập tràn niềm vui, bởi vì người nào đó đang ở đây, khiến tôi vừa mở mắt ra liền nhìn thấy đầu tiên, điều này với tôi rất quan trọng.

Tôi biết bản thân mình đã ngủ một khoảng thời gian rất lâu, có lẽ một ngày, hai ngày, hay ba ngày, dường như tôi cứ đang mơ một giấc mơ dài, trong lúc nằm mơ tôi nghe thấy giọng của Lam Trinh Liệt, có khi lầm bầm tự nói, có khi rất mất kiên nhẫn, có khi chứa đầy lo lắng.

Vươn cái tay đang không truyền dịch ra, tôi nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Lam Trinh Liệt. Trinh Liệt của tôi nhất định vẫn chưa cạo râu, dưới cằm có hơi gai tay, động tác của tôi đã đánh thức Lam Trinh Liệt.

“ Lâm Tứ Nguyệt, sau này đừng để bị bệnh nữa. Em khiến anh mệt chết đi được.” Rõ ràng trong mắt đọng đầy tình yêu thương, nhưng khi thốt ra lại là những lời không hiểu phong tình thế đấy, Lam Trinh Liệt đúng là một người nhạt nhẽo.

Tôi khẽ cười : “ Thế nhưng, làm sao đây ? Mỗi năm cứ vào mùa này em đều phải bệnh vài bận, dường như năm nào cũng thế.”

“ Như vậy sau này mỗi năm cứ vào mùa này, em hãy ở bên cạnh anh, để anh nghĩ cách khiến em không thể sinh bệnh.”

“ Anh muốn dùng cách gì đây ?” Tôi lại khẽ cười.

“ Uhm . . . Thì cứ giấu em vào trong căn phòng có điều hòa ấm áp, sau đó trong phòng lại xịt thêm thuốc kháng khuẩn.” Khi nói những lời này biểu cảm của Lam Trinh Liệt rất nghiêm túc.

Đây là những lời nói ngốc ngếch biết bao, tôi còn nhớ cô gái Đài Loan tên Quỳnh đã mất từng nói, những kẻ đang yêu thương luôn có xu hướng mất tự

chủ hay làm những chuyện khờ dại nói những lời ngớ ngẩn, khi yêu càng sâu đậm sẽ càng ngớ ngẩn, đây là triết lý của cô ấy. Bây giờ nghĩ lại thật sự cũng hơi có lý. Tôi và Lam Trinh Liệt hiện giờ đều có hơi ngớ ngẩn.

“Đây cũng là một cách hay. Vậy thôi được, sau này mỗi năm cứ vào mùa này em đều sẽ ở bên anh.”

Lam Trinh Liệt đờ ra một lúc.

Tôi khẽ đẩy người nào đó : “Sao thế hử ?”

“Tứ Nguyệt.” Người ấy nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt phức tạp : “Ý em nói sau này em sẽ luôn ở bên anh ?”

“Đương nhiên, sau này em sẽ luôn ở bên anh, trừ phi anh muốn em đi.”

Người nào đó hôn lấy môi tôi, hôn một cách gấp gáp.

“Đừng mà, Trinh Liệt, em đang bị cảm vẫn chưa khỏi đấy.” Tôi đẩy người nào đó ra, nụ hôn càng dữ dội hơn của người ấy lại rơi xuống, rồi dần dần, tay của tôi đã quán lấy cổ của ai kia.

Tất cả mọi thứ trên thế gian dường như đang trở nên xa vời, chỉ còn lại hai người chúng tôi.

“Khụ, khụ . . .” Có tiếng ho vang lên, cửa không biết đã bị đẩy ra từ lúc nào , vài người đang đứng ở đó, có William, Tăng Hựu, Kim Bảo Như, còn có Triệu Tiên Đế.

Tôi la làng, bởi vì Lam Trinh Liệt đang hốt hoảng cài lại chiếc cúc trên áo bệnh nhân cho tôi, tôi chẳng biết nó bị người nào đó mở ra từ bao giờ.

Quý tha ma bắt, dường như càng rối lại càng dễ sai, cuối cùng, Lam Trinh Liệt điên máu nhét luôn tôi vào dưới chăn, tức giận liếc nhìn đám người kia : “Các người xem đủ chưa hả, giờ này các người đến đây làm gì ?”

William bật cười to ha ha : “Tôi muốn đến xem thử có xuất hiện kì quan gì không, ví như sẽ có người nào đó áo quần xộc xệch, tiêu hao đến người tiêu tụy.”

“Lâm Tứ Nguyệt, chị thật đã dày vò Eric của chúng tôi đủ ngọp rồi.” Cậu ta đến trước mặt tôi, thờ dài nói.

Trong phòng bệnh bỗng nhiên trở nên im ắng. Trái tim người phụ nữ trời sinh rất nhạy cảm. Tôi nhìn thấy ánh mắt chán nản của Kim Bảo Như, ánh mắt kia tôi cũng nhìn thấy ở Triệu Tiên Đế bên cạnh, chỉ là chẳng qua cô ta giỏi che giấu hơn Kim Bảo Như.

Trong tay Triệu Tiên Đế cầm một cái túi, cô ta lấy từ trong túi ra một số vật dụng sinh hoạt hàng ngày. Động tác tự nhiên chỉnh lại ngay ngắn cổ áo cho Lam Trinh Liệt.

“Hôm qua dì gọi điện đến, bảo dì e rằng tháng này không về kịp.” Cô ta vừa chỉnh quần áo giúp Lam Trinh Liệt vừa nói.

Lam Trinh Liệt khẽ nghiêng người, tránh né tay cô ta. Đưa mắt liếc nhìn tôi, tôi bức bối trừng người nào đó một cái. Không khí bắt đầu trở nên quái lạ.

Cảm xúc giữa nam và nữ là những đường vân phức tạp nhất trên đời, trước giờ đều không để lại dấu vết.

Sau đó Lam Trinh Liệt nói với tôi, tôi đã hôn mê hai ngày, sốt cao cộng thêm lao lực lại còn hơi bị thiếu dinh dưỡng, dẫn đến việc tôi đã ngủ mê trong thời gian dài.

“Khi thật, Lâm Tứ Nguyệt, em lại dám để bị thiếu dinh dưỡng.” Lam Trinh Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong đêm, Lam Trinh Liệt hỏi tôi vì sao lúc ấy lại khóc bi thương như thế.

Tôi vùi đầu vào lòng ngực người nào đó, nhỏ giọng nói : “Trinh Liệt, anh có thể đừng hỏi không.”

Người ấy khẽ thờ dài một hơi, nói : “Thôi được, không hỏi thì không hỏi.”

Cái ngày sau khi xuất viện, tôi có thêm bộ điện thoại và còn một nữ tài xế, đối với chuyện nữ tài xế tôi dờ khóc dờ cười.

“Trinh Liệt, chẳng phải đã có điện thoại rồi à ? Tài xế thì không cần đâu.”

“.....”

“Lam Trinh Liệt, anh cũng biết em không có thói quen để người khác theo em cả ngày mà.”

“.....”

“Lam Trinh Liệt.” Tôi kề bên tai người nào đó thăm thì một lượt, dùng rất nhiều từ ngữ lập lò mang tính ám thị.

“Uhm . . .” Vành tai người nào đó hơi bị đỏ : “Thôi được, vậy lần này anh nghe lời em”

Trình Liệt của tôi, đôi khi rất đơn thuần.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Người Em Yêu Thương, Sao Anh Không Hiểu (1)

Đầu tháng ba, những ngày mưa gió bất tận của Thượng Hải cuối cùng cũng dừng lại, thành phố sau cơn mưa hé lộ những tia nắng xuân rạng rỡ.

Con gái Tổ Cúc của di đưa đi đến Thượng Hải, hôm nay là sinh thần sáu mươi tuổi của di, tôi vội đến trạm xe đón họ, lại phát hiện trên gương mặt họ mây đen dày đặc.

Tổ Cúc lẳng lặng nói với tôi, vì không có khả năng bồi hoàn khoản vay, nửa tháng sau, căn nhà của di sẽ bị ngân hàng phát mãi, trước khi đến Thượng Hải, di và dựng vừa cãi nhau một trận.

Trong lòng tôi rất hồ thẹn, trong những ngày qua tôi chỉ chú tâm vào chuyện vướng mắc tình cảm của mình, gần như quên mất chuyện này, di là người thân thiết nhất trong những tháng ngày tôi khôn lớn, trong cuộc đời của di vốn chẳng có được bao nhiêu khoảng thời gian hạnh phúc, chồng là một tiểu thương, quanh năm ở bên ngoài, sau đó còn đam mê cờ phiêu, bởi vì cờ phiêu mà hiện giờ họ sắp mất đi căn nhà của mình.

Di gặp được tôi vẫn rất đổi vui mừng, di nói Tứ Nguyệt, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu.

Sẽ đi đâu ? Tôi cảm thấy trong thời khắc này, tôi lại không nghĩ ra được nên đưa họ đi đâu ? Tôi vẫn cảm nhận được trong ý thức ngầm của mình đang phản kháng việc đưa họ đến chỗ của Lam Trình Liệt, tôi cảm thấy bản thân vẫn không cách nào nói với di, hiện giờ tôi đang sống chung với một chàng trai, mà chàng trai kia còn nhỏ hơn tôi những bảy tuổi.

Di yêu thương tôi, có đôi khi tôi cảm thấy di yêu thương tôi thậm chí còn hơn cả con gái mình. Bảy tuổi, trong mắt của một người mẹ, nó giống như một làn ranh rộng, biểu hiện rằng người bà luôn quan tâm lo lắng sẽ phải đi trên một đoạn đường quá đổi gian nan.

Tôi cũng không thể nào đưa họ đến chỗ của Phương Hạo, Phương Hạo đã đi indonesia rồi. Tôi càng không muốn để họ phải ở khách sạn. Cuối cùng tôi đưa bọn họ đến nhà bà ngoại của Tiểu Hồ.

Bà ngoại của Tiểu Hồ nhiệt tình tiếp đón họ, tôi thu xếp cho họ ở lại đó, tiếp theo đến ngân hàng. Nhưng tôi bất lực phát hiện tài sản của mình chỉ có hơn mười vạn tệ, đây còn là số tiền ngày trước Joe đã tích góp cho tôi.

Hơn mười vạn tệ nó còn thiếu quá nhiều.

Về đến nhà, tôi lấy túi hành lý của mình lật tung một lượt từ trong ra ngoài, phát hiện hóa ra tôi là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, chẳng có lấy một món đồ đáng giá có thể đem bán.

Suy đi nghĩ lại, tôi đưa mắt soi đến cái hộp tủ kia, tôi còn nhớ những món nữ trang dường như rất đáng giá trước đây Lam Trình Liệt tặng và còn cả thẻ tôi đều để hết vào đó.

Cũng may, bọn chúng đều còn nguyên.

Tôi luôn biết những món đồ nhỏ bé kia rất đáng giá, nhưng tôi không ngờ chúng lại đáng giá đến thế, một chiếc lắc tay thêm một chiếc lắc chân lại để tôi đổi được tờ chi phiếu một triệu một trăm ngàn nhân dân tệ, mà trong túi xách của tôi vẫn còn để mấy món. Mấy món đó, có hoa tai, có dây chuyền.

Cầm tờ chi phiếu kia, tâm tình tôi phức tạp. Còn nhớ khi Lam Trình Liệt lén lút mang chúng bỏ vào trong túi xách của tôi, lúc tôi hỏi đến, người nào đó trả lời bằng quơ nhẹ tênh rằng những món đồ kia thích thì đeo lên, không thích thì mang chúng đi đổi lấy chi phiếu. Hiện giờ, tôi không ngờ mình thật sự đã mang chúng đi đổi lấy chi phiếu rồi.

Di nhận được tờ chi phiếu có hơi sững sốt : “Tứ Nguyệt, sao con lại có nhiều tiền đến vậy ?”

Bất luận thế nào di cũng không chịu nhận tờ chi phiếu, cuối cùng tôi phải nói với di số tiền kia là Phương Hạo giúp tôi đầu tư có được, di mới chịu nhận lấy.

Đến khoảng gần sáu giờ, tôi đưa hai người nhà di còn có Tiểu Hồ, bà ngoại Tiểu Hồ đến dùng bữa tại một nhà hàng khách sạn nổi tiếng chuyên tổ chức tiệc mừng thọ ở Thượng Hải.

Sáu mươi tuổi, với một người mà nói rất đặc biệt. Sáu mươi tuổi, theo truyền thống Trung Quốc nó tượng trưng cho sáu con giáp, một vòng luân hồi, một bước chuyển quan trọng. Tôi hi vọng ngày hôm nay đi có thể vui vẻ hạnh phúc.

Chúng tôi đặt chỗ trong một phòng bao dạng trung, sau khi giải quyết xong những chuyện phiền phức kia, dì nhẹ nhõm hơn nhiều, người phục vụ mang đến rất nhiều món ăn lạ lùng cổ quái, dì nhìn thấy chúng liền cười hết cỡ, luôn miệng khen ngợi bọn họ chu đáo, Tổ Cúc nói với tôi những món kia đều là những món phải chuẩn bị cho sinh thần sáu mươi tuổi, rất có ý nghĩa tượng trưng.

Trong khi, dì và bà ngoại Tiểu Hồ đang chuyện trò vui vẻ, Tiểu Hồ lại chỉ chăm chú nghiên cứu những món ăn quái lạ trên bàn kia, Tổ Cúc hỏi tôi những chuyện liên quan đến cuộc sống ở nước ngoài. Có vẻ cũng khá thú vị.

Muộn hơn một chút, cửa bị đẩy ra, người phục vụ mang đến một món quà được bao bọc rất trang trọng, nói là giám đốc của họ với tư cách cá nhân chúc Thọ Tinh Công năm nào cũng vậy.

Tôi hỏi giám đốc của họ là ai, người phục vụ chỉ cười không nói.

Đợi sau khi người phục vụ rời đi, chúng tôi mở quà ra xem, thật quá thất kinh hồn vía, bên trong lại gói một con rùa vàng không nhỏ, mà còn là vàng ròng nữa cơ, cầm lên nặng trịch trịch, trông thấy nó, chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau.

Khi chúng tôi vẫn còn chưa hiểu rõ tình hình, cửa lại lần nữa bị đẩy ra. Trong mấy người bước vào tôi hiển nhiên nhìn thấy Lam Trinh Liệt. Sơ mi màu gạo, áo len cổ chữ V màu xanh ngọc, bên trong sơ mi mang cả vạt cùng màu, quần âu màu cà phê cộng thêm những đường nét rõ rệt kia, cái gương mặt với tỉ lệ hoàn hảo trong phút chốc khiến cho đồng bào nữ giới tại bàn trông đần đẫn ra.

Người nào đó bước về phía chúng tôi, trên mặt trưng ra nụ cười chí mạng: “Tứ Nguyệt, họ hàng đến chơi, dù sao cũng phải báo với anh một tiếng.” Sau khi nói xong người ấy dừng lại bên cạnh dì, khẽ khom người xuống: “Dì à, xin chào. Con là Lam Trinh Liệt.”

Tôi ngượng ngập đứng lên: “Trinh Liệt, anh... sao anh lại ở đây?”

Người trẻ tuổi vừa cùng bước vào với Lam Trinh Liệt cũng đi đến trước mặt tôi: “Là tôi báo với Eric, tôi là giám đốc ở đây, khách sạn này là sản nghiệp của nhà chúng tôi.”

Cậu ta tên Hứa Viễn, một trong những người bạn của Lam Trinh Liệt, bình thường biểu hiện trầm lặng kiệm lời.

“Là giám đốc à, đến thật đúng lúc, món quà cậu tặng chúng tôi xin ghi lòng, nhưng nó quá quý giá tôi không thể nhận.” Dì đặt con rùa vàng trở lại vào trong hộp quà, đẩy đến trước mặt Hứa Viễn.

Lam Trinh Liệt đưa tay chặn nó lại: “Dì à, dì không cần phải khách sáo, cứ xem như món quà may mắn trúng thưởng trong ngày sinh nhật, xem nó như số số may mắn là được.”

Lam Trinh Liệt của lúc này đây giống như một thanh niên tốt am hiểu nhân tình thế thái, cử chỉ đúng mực, nho nhã lễ độ.

Hứa Viễn ở bên cạnh không ngừng gật đầu phụ họa.

“Tứ Nguyệt,” Dì chỉ vào Lam Trinh Liệt: “Vị này là...?”

Không khí trở nên có hơi gượng gạo, còn lặng im trong thoáng chốc. Lam Trinh Liệt ở bên cạnh nghiêm mặt nhìn tôi, còn trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

“Ôi, bà ơi, anh ấy là bệnh nhân của Tứ Nguyệt.” Tiểu Hồ vẫn luôn rất im lặng bật thốt ra những ngôn từ rất chắc chắn: “Tứ Nguyệt hiện giờ đang sống ở nhà anh ấy, con và anh ấy cùng là em trai của Tứ Nguyệt.”

Sau khi nói xong, Tiểu Hồ còn rất đặc ý nháy nháy mắt với tôi.

“Tứ Nguyệt, như lời Tiểu Hồ đã nói phải không?” Dì hỏi lại tôi lần nữa.

“Dạ.” Câu trả lời phát ra còn bé hơn cả con muỗi, tôi bật cười khô khốc: “Thức ăn đến rồi, mọi người nhanh lên, thức ăn nguội rồi sẽ đáng tiếc lắm.”

Dì lại ngồi trở xuống, vẫy gọi Lam Trinh Liệt và Hứa Viễn bên cạnh: “Hai chàng trai trẻ, các cậu cùng ngồi đi. Hôm nay sinh thần sáu mươi tuổi của bà già này, các cậu là bạn của Tứ Nguyệt nhà chúng tôi, vậy thì chúng ta là người nhà cả, đến đây, đến đây, đừng khách sáo.”

“Tứ Nguyệt.” Tứ Cúc bên cạnh cũng chen vào xem náo nhiệt: “Có bệnh nhân kiểu này, em đúng là số hưởng mãi nhân rồi nha.”

Trong tích tắc, tôi nhìn thấy Lam Trinh Liệt sa sầm nét mặt, tôi kéo nhẹ người nào đó, người ấy mới không câu nệ ngồi xuống bên cạnh tôi. Nét mặt so với lúc mới vào đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Dì thao thao bất tuyệt kể những chuyện khi tôi còn bé, cũng nhẹ nhàng đánh tiếng nhờ Lam Trinh Liệt đừng quá so đo với tôi. Sau cùng dì đột nhiên hỏi tôi sao lại không thấy cậu Tiểu Phương, cũng chính là Phương Hạo. Mỗi lần dì gọi điện đều dặn dò tôi lui, bảo tôi phải nắm chắc Phương Hạo.

Trong lòng tôi thầm kêu khổ. Lam Trinh Liệt đang ngồi bên cạnh tôi đột nhiên đứng lên, quay người bước đi, trước khi đi còn đưa cánh tay thúc mạnh vào tôi. Tôi đành phải đứng lên, nói một câu thất lễ, thực mạng theo sau người nào đó bước ra khỏi phòng bao.

Trong lối đi của phòng bao, Lam Trinh Liệt ép tôi vào tường, ngữ khí bốc hỏa : “Lâm Tứ Nguyệt, anh khiến em mất mặt đến vậy ha, không thể xuất đầu lộ diện à ?”

Tôi cúi đầu im tiếng, không, không phải đâu, Trinh Liệt, chính bởi vì anh quá nổi bật để xuất đầu lộ diện, thế nên, em đã mặc cảm, đã tự ti.

“Em nói thử xem, anh không tốt chỗ nào, chỗ nào khiến em không thể xuất đầu lộ diện ? Hừm ?” Ngữ khí bốc hỏa biến thành phẫn nộ : “Khi Hứa Viễn nói em đưa theo trường bối trông có vẻ rất thân thiết với em đến khách sạn của cậu ta mừng thọ, anh vứt lại hết mọi thứ, đẩy toàn bộ việc xã giao với khách hàng cho Tiên Đế, anh còn hỏi những quản gia lớn tuổi của anh thường có ấn tượng tốt về một chàng trai như thế nào, ăn nói phải chú ý những điều gì ? Anh còn thay luôn chiếc áo trông có vẻ trịnh trọng hơn, vội vàng chạy đến đây, nhưng không ngờ được tình huống lại là thế này. Tại sao em có thể đưa cái tên họ Phương kia đến trước mặt họ, còn anh thì lại không thể ? Hay là, trong lòng em chỉ có ý nghĩ đùa cợt với anh mà thôi ? Hừm, Lâm Tứ Nguyệt ?”

Ba chữ Lâm Tứ Nguyệt sau cùng Lam Trinh Liệt nói đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em xin lỗi, Trinh Liệt.” Lần này là lỗi của tôi, tôi biết, đều là mặc cảm tự ti đáng chết, tôi điều chỉnh giọng nói êm ái đến lạ thường, đưa tay khẽ kéo áo của người nào đó : “Trinh Liệt, tha thứ cho em đi mà, là lỗi của em, anh đừng so đo làm gì, hừm ?”

Người ấy buông tôi ra, bước lui vài bước, lạnh nhạt nói : “Vây thì, anh muốn em hôn anh.”

“Hả . . .” Nuốt một ngụm nước bọt, tôi nhỏ giọng nói : “Hôn anh anh sẽ không tức giận với em nữa ha.”

Người nào đó khẽ gạt đầu.

“Thế thì, cung à, cung nhắm mắt lại đi nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Người Em Yêu Thương, Sao Anh Không Hiểu (2)

Tiến về phía trước vài bước, tôi kiễng chân lên, quán chặt lấy cổ của Lam Trinh Liệt, hôn người nào đó dữ dội, đầu lưỡi của tôi và đầu lưỡi của người ấy quán quýt lấy nhau, như những chú cá hằng hải vận động, Rita nói với tôi cánh đàn ông đôi khi thích người phụ nữ của mình nhiệt tình như lửa.

Khi cả hai chúng tôi đều đang thở gấp vẫn không rời nhau ra, tôi nghe thấy một giọng nói nhỏ xíu.

“Lại nữa rồi, hai người cứ thích cái trò nước bọt đến thế kia à ?”

Nhìn theo hướng phát ra giọng nói kia, cách chúng tôi không xa hiển nhiên có bốn lớn một nhỏ, lớn thì sắc mặt ngưng ngượng, nhỏ thì không mấy hài lòng.

Qua thần sắc đặc ý của Lam Trinh Liệt vào lúc này đây cùng với biểu cảm tâm ý linh hội của Hứa Viễn, tôi ý thức được đây là cái bẫy của Lam Trinh Liệt. Nhưng vì sao giây phút này trong lòng tôi lại vui phơi phới, phụ nữ trên thế gian đều thích người ấy trong lòng vì mình mà dụng chút tâm tư, không quang minh lỗi lạc thì đã làm sao nào ?

Khoác tay Lam Trinh Liệt tôi đến trước mặt di : “Di Cao, đây là Lam Trinh Liệt, bạn trai của con.”

Lam Trinh Liệt bên cạnh tôi mặt tươi roi rói. Trong nét mặt có mùi vị của hạnh phúc, niềm hạnh phúc kia giống như làn gió xuân ung dung muợn màng, sưởi ấm cho tôi, khiến tôi hân hoan háo hức, người bên cạnh tôi giờ đang vì tôi mà hạnh phúc, còn tôi, vì hạnh phúc của người ấy cũng thấy hạnh phúc. Tôi nghĩ, đây chính là yêu nhau.

Tôi đó, Hứa Viễn sắp xếp cho đi và Tổ Cúc ở lại khách sạn nhà họ, tôi cũng ở cùng, tôi biết dĩ nhất định có rất nhiều lời muốn hỏi.

“Tứ Nguyệt, chị thật là ngưỡng mộ em, tình yêu của em cứ như chuyện tình trong phim. Người yêu của em chính là ngôi sao sáng chói.” Tổ Cúc nằm trên chiếc giường xa hoa trong khách sạn, lẩm bẩm nói.

Tôi khẽ nhìn di đang ngồi bên cạnh, di cũng đang nhìn tôi, thần sắc phức tạp.

“Tứ Nguyệt, cậu trai ấy làm nghề gì, vừa nhìn đã biết gia thế rất tốt, bố mẹ cậu ấy ấn tượng về con ra sao ? Nghe những lời Tiểu Hồ nói, tuổi tác của cậu trai ấy cũng nhỏ hơn con, cậu ấy nhỏ hơn con bao nhiêu ? Hiện giờ con đang sống ở nhà cậu ấy là chuyện thế nào ?”

Tôi đã dùng thời gian cực dài để kể với di những chuyện về Lam Trinh Liệt, bao gồm gia thế của người nào đó, tuổi tác của người nào đó, cũng bao gồm luôn chuyện trước mắt tôi và người nào đó đang sống cùng nhau.

Sau khi nghe xong những chuyện kia, di thở ra một hơi thật dài, vuốt ve mái tóc tôi : “ Con bé này đường tình cảm quá trắc trở mà .”

Sau đó, di yên lòng cười lên : “ Di Cao cũng ngưỡng mộ con, có thể nhìn ra, cậu trai ấy rất để ý con, chỉ là, tuổi tác hơi nhỏ chút thôi.”

“ Trời ạ, Lâm Tứ Nguyệt, hoàn toàn là truyện cổ tích, hoàn toàn là truyện cổ tích.” Tổ Cúc không biết từ lúc nào đã nhảy xuống giường lạng thình cả nửa ngày, dường như mới hoàn hồn về, lại bắt đầu lẩm bẩm một mình.

Cổ tích ? Tôi cũng hi vọng nó là cổ tích, trong truyện cổ tích chẳng phải đều có những kết cục tốt đẹp hết sao ?

Mười một giờ hơn, tôi nhận được cuộc điện thoại thứ ba của Lam Trinh Liệt.

“ Tứ Nguyệt, anh đến đón em được không ?” Lam Trinh Liệt lại bắt đầu không biết mệt mỏi, trong ba cuộc điện thoại người nào đó đều nói những lời như nhau.

“ Chẳng phải em nói, tối nay em sẽ ở lại đây à ?” Tôi hạ thấp giọng.

“ Anh mặc kệ, dù sao, người và xe của anh đã ở trước cổng khách sạn rồi.” Bên kia cất cao giọng.

“ Em cũng mặc kệ, dù sao tối nay em phải ở lại đây.” Tôi không nhịn được rít giọng lên. Sau đó, tôi nhìn thấy ánh mắt ám muội của di và Tổ Cúc.

Di đưa tay lấy đi điện thoại của tôi, sắc mặt tươi tắn nói vào điện thoại : “ Nó sẽ về nhà thôi.”

Tổ Cúc ở bên cạnh không nhịn được trêu chọc : “ Ngưỡng mộ quá, ngưỡng mộ quá.”

Di tiễn tôi đến cửa thang máy.

“ Tứ Nguyệt, lần này nhất định phải cố nắm chắc hạnh phúc của mình, nhớ kĩ nhé, phải tin tưởng bản thân, con xứng đáng được sánh duyên cùng chàng trai ưu tú nhất trên đời.” Di đã dùng ánh mắt ngập tràn yêu thương nhìn tôi nói chắc chắn.

Tôi khẽ gật đầu, người phụ nữ này đặt cho tôi cái tên, từ khi tôi cất tiếng chào đời, chứng kiến sự trưởng thành của tôi, chứng kiến sự tuyệt vọng của tôi, di hiểu rõ tôi, hiểu rõ những đau đớn và khổ sở tôi đã gánh chịu.

Lam Trinh Liệt không biết từ lúc nào cũng đã trở thành chiếc bánh gato của Lâm Tứ Nguyệt, khiến tôi say mê không thôi, lưu luyến muôn phần, cũng khiến cho tôi lo được lo mất.

* * *

Đến giữa tháng ba, tôi nộp hồ sơ vào một vài bệnh viện công ở Thượng Hải, cũng đã tiến hành phỏng vấn tới lui liên tục. Lam Trinh Liệt vào giai đoạn này cũng trở nên bận rộn, thường về nhà rất muộn, có lúc còn mang luôn công việc về nhà, thỉnh thoảng Triệu Tiên Đế cũng đến tìm người nào đó. Bọn họ ở trong phòng làm việc của Lam Trinh Liệt bận suốt một thời gian dài, tôi từng quan sát cách thức tương tác giữa hai người họ. Lam Trinh Liệt nói với tôi, Triệu Tiên Đế với mình càng giống như anh em hơn, một người anh em khiến cho người nào đó không có gánh nặng.

Lam Trinh Liệt khi đối diện với Triệu Tiên Đế biểu hiện rất thoải mái, giữa hai người họ tương tác ăn ý, tôi biết đằng sau sự ăn ý kia đại diện cho cái gì, là thời gian. Một quá trình thời gian lâu dài.

Đây là một buổi tối cuối tuần, Lam Trinh Liệt xong việc sớm hơn bình thường một chút. Người nào đó gối đầu lên chân tôi, sắc mặt mệt mỏi.

“ Đuối lắm à ?” Tôi xoa xoa huyết thái dương của người nào đó.

“ Uhm. Anh muốn nghỉ vài ngày phép vào dịp sinh nhật.” Người nào đó đưa tay ra ôm lấy eo, kê đầu lên bụng tôi.

Ngày kia là sinh nhật của Lam Trinh Liệt.

Tay chải chuốt mái tóc của người nào đó, âm nhạc nhẹ nhàng thanh thoát, không khí lãng mạn ấm cúng.

“ Trinh Liệt, anh muốn em tặng quà gì cho anh ?”

Người nào đó đưa tay đặt lên cổ tay tôi : “ Có phải đến lúc đó anh muốn gì em đều sẽ cho ?”

“ Chỉ cần trong khả năng có thể, anh muốn cái gì em đều sẽ cho.” Chỉ e rằng anh cái gì cũng không thiếu.

Tay của Lam Trinh Liệt từ từ di chuyển, cuối cùng dừng lại trên vết sẹo kia, vuốt ve một cách tỉ mỉ.

“ Nếu như, anh nói dùng chiếc đồng hồ anh đang đeo đổi lấy chiếc đồng hồ em đang đeo, em đồng ý không ?”

Bầu không khí chợt trở nên cứng nhắc, có gì đó đang lưu chuyển trong không khí.

Tay tôi hơi khựng lại, tôi nói : “ Anh ngốc quá, của anh là đồng hồ hiệu.” Nói xong tôi còn cười khô khan vài tiếng, tôi thừa nhận tôi đã đưa ra câu trả

lời quá tệ hại. Tệ hại lại còn ngu xuẩn.

“Trình Liệt, em không thể.” Tôi nói. Đúng vậy, em không thể, Lam Trình Liệt. Theo năm tháng dần trôi, Joe đã trở thành một đoạn quỹ tích trong cuộc đời tôi, lan rộng đến nơi sâu thẳm trong kí ức, có lẽ đã không còn liên quan đến tình yêu, nhưng tôi tưởng niệm anh ấy, trong những đêm khuya tôi luôn tưởng niệm anh ấy, tưởng niệm gương mặt tươi cười của anh ấy dưới ánh nắng miền Nam California, bởi vì quá rạng rỡ thế nên vẫn luôn tưởng niệm, như một người lú tuổi phải dùng đến tâm trạng tươi đẹp để hồi tưởng về thời thanh xuân của mình.

Vết thương trên cổ tay tôi và chiếc đồng hồ Joe từng đeo đang che lấp vết thương kia thuộc về quyền nhật ký thanh xuân của Lâm Tử Nguyệt.

Lam Trình Liệt ngồi dậy, trên gương mặt là nụ cười mỉm bình tĩnh : “ Anh cũng biết em không thể.”

Nhìn thẳng tôi người ấy buông từng câu từng chữ : “ Lâm Tử Nguyệt, nực cười quá nhỉ ! Anh cũng không ngờ có một ngày anh lại đi so đo với một người đã khuất như vậy.”

Đến nửa đêm thức giấc, qua ánh sáng trong phòng sách, Lam Trình Liệt đang gom mây thả khói.

Tôi bước đến, áp mặt lên sau lưng của người nào đó, vòng tay quanh eo người ấy, đêm khuya thanh vắng, thế giới cơ hồ chỉ còn lại hai chúng tôi.

“ Tử Nguyệt, hay là chúng ta kết hôn đi.” Tay của người nào đó phủ lên tay tôi, thì thầm thủ thủ.

Cứ mỗi lần tôi áp mặt lên lưng của Lam Trình Liệt, luôn cảm thấy bản thân không suy nghĩ được gì, bật cười ngây ngô : “ Sao lại muốn kết hôn, chúng ta hiện giờ chẳng phải rất tốt ha ?”

“ Vậy còn sau này ?” Lam Trình Liệt tóm lấy tay tôi bắt đầu siết chặt.

“ Sau này ? Em cũng không biết nữa.”

Tôi đưa mặt cạ lưng tung trên lưng người nào đó, muốn tìm một vị trí thật dễ chịu, rồi thì, thân thể tôi nhẹ bồng trên không. Lam Trình Liệt bế xốc tôi quay về phòng.

Tối đêm nay, Lâm Trình Liệt rất điên cuồng, mồ hôi lấm tấm rơi trên người tôi, khi tôi sắp đạt cao trào, người nào đó mạnh mẽ cắn lên vai tôi một cái, đau đến nỗi tôi không nhận được bất kêu lên, còn chưa đợi tôi bật ra khỏi miệng, người nào đó liền chặn tôi lại, trong miệng mang theo vị tanh nồng của máu.

Loáng thoáng, người nào đó nói bên tai tôi.

“ Lâm Tử Nguyệt, tuy rằng, anh không phải là người đàn ông đầu tiên em yêu, cũng không phải người đàn ông đầu tiên có được em. Nhưng anh muốn em nhớ kĩ, anh là người đàn ông đầu tiên để lại lác ắn trên người em.”

Tối đêm nay, chúng tôi như hai đứa trẻ từ thế giới văn minh quay trở về thời nguyên thủy, trên thân thể của nhau đạt được trận cuồng hoan như ngày tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Người Em Yêu Thương, Sao Anh Không Hiểu (3)

Nhiều mày nhìn vào chiếc điện thoại, cái người này, sau khi mất tích một ngày một đêm chỉ để lại mỗi một câu. Vừa nói xong em chuẩn bị một chút, anh bảo Tiểu Quang đến đón em liền ngắt máy ngay và luôn.

Thế là, hơn bốn giờ chiều, tôi liền bắt đầu bận bịu, bận gội đầu, bận sấy tóc, bận chọn quần áo, bận trang điểm. Son môi không được quá bắt mắt, quần áo không thể quá lò lổ, son môi quá bắt mắt sẽ phạm đào hoa, quần áo quá lò lổ sẽ khiến người khác tơ tưởng hảo huyền, đây đều là những câu cửa miệng của Lam Trình Liệt.

Đây là lần đầu tiên cùng Lam Trình Liệt chúc mừng sinh nhật cho riêng người nào đó, tôi mong muốn bản thân trong ngày hôm nay phải thật xinh đẹp, chọn chiếc váy dài màu xanh Cyan, phần eo phồng thêm chiếc thắt lưng bản rộng bằng dây bện thủ công màu Camel, chiếc váy do mẹ Joe lùng sục được từ Thổ Nhĩ Kỳ, mang theo phong cách đậm chất Ả Rập, mẹ Joe cực kỳ yêu thích tôi trang điểm kiểu này, tôi còn nhớ khi lần đầu tiên mặc nó, bà phấn khích nói, chẳng uống công bà mang theo nó vượt muôn trùng dương.

Đeo đôi hoa tai dạng tua rua màu tảo đỏ, nhìn mình trong gương duyên dáng đa tình, tôi phát hiện bản thân giây phút này hận không thể xuất hiện ngay trước mặt Lam Trình Liệt.

Một ngày một đêm không gặp người nào đó, tôi có hơi nhớ người ấy, mà không, có lẽ chẳng phải hơi hơi thôi đâu.

Đến sáu giờ hơn, người tôi chờ đến lại là Đới Uy Liêm.

Vẫn chưa đợi tôi ngồi vững, chiếc xe đã phóng vụt đi.

“Đới Uy Liêm, Trình Liệt sao không thấy đến?” Sắc mặt hiện giờ của Đới Uy Liêm nghiêm trọng, khiến tôi mơ hồ hốt hoảng.

Cậu ta giảm tốc độ lại một chút: “Thưa cô Lâm Tứ Nguyệt, tôi hi vọng cô ghi nhớ ngay bây giờ, tôi họ Sở, tên William Sở Uy Liêm, không phải Đới Uy Liêm.”

“Sorry.” Đúng ha, suốt một thời gian dài, tôi dường như luôn không nhớ nổi họ của anh chàng cười lên có hơi giống Joe đây: “Sau này, tôi sẽ ghi nhớ.”

“Sở Uy Liêm, là Trình Liệt bảo cậu đến đón tôi à?”

“Trình Liệt hiện giờ đang ở đâu?”

Trên xe tôi đã hỏi vài chuyện nhưng Sở Uy Liêm đều không trả lời, chiếc xe xuống hết cầu vượt, điện thoại của tôi đổ chuông, là Lam Trình Liệt gọi đến, vừa định nhận cuộc gọi liền bị Sở Uy Liêm đưa tay hất đi.

Cậu ta dừng xe ở một bãi đất trống, biểu cảm nghiêm túc.

“Lâm Tứ Nguyệt, chị nghe đây, đừng nên đi. Lần này từ lúc chị bước chân xuống máy bay, trò chơi của Eric cũng đã bắt đầu, chúng tôi qui định vào hôm sinh nhật hai mươi ba tuổi của cậu ấy chính là đỉnh điểm của trò chơi, do đó, đừng nên đi, đây là một trò chơi được định sẵn sẽ khiến chị đau lòng.”

Nụ cười của tôi đã trở nên hư vô, cảm giác bản thân đang cười đấy, nhưng nụ cười kia lại vô cùng nặng nề.

“Chị là người phụ nữ lòng dạ sắt đá, chị khiến một người không màng mọi chuyện để tâm đến chị, còn khiến cậu ấy đau khổ thế kia, tôi còn nhớ lúc chị vừa bỏ đi, cậu ấy ngày ngày say mèm, say rồi nắm tay từng người chúng tôi mà nói, các cậu đi mang cô ấy về đây được không? Cậu đi nói với cô ấy tôi không để ý, cậu đi bảo với cô ấy quay về bên tôi được không? Chị lại khiến một người trong mắt không hề có ai phải thốt ra những lời như thế, cho nên, Lâm Tứ Nguyệt, tôi cũng rất muốn nhìn thấy chị đau lòng khủng khiếp một phen.”

“Vậy tốt hơn cậu đừng nói với tôi, để người phụ nữ lòng dạ sắt đá như tôi cũng phải một phen đau lòng khủng khiếp.” Khi nước mắt rơi xuống, tôi tự cười nhạo bản thân, cũng không biết, đây có phải được xem là nước mắt cá sấu hay không.

Sở Uy Liêm đưa khăn giấy cho tôi: “Tôi chính là lo chị sẽ trở thành bộ dạng hiện giờ. Lâm Tứ Nguyệt, chị không biết sao? Tôi từng nhìn thấy bộ dạng âm thầm rơi nước mắt của chị, bộ dạng đau đớn đáng thương nhưng bà mẹ lại khiến người khác không sao rời mắt, tôi nghĩ, linh hồn của tiểu tử kia nhất định đã bị nước mắt của chị cầu mất rồi.”

Điện thoại của tôi lần nữa đổ chuông, lần này là Tiểu Quang, Tiểu Quang mà Lam Trình Liệt nói sẽ đón tôi đến nơi tổ chức buổi tiệc của người nào đó.

Tôi bảo Sở Uy Liêm thả tôi xuống ở cửa một trung tâm thương mại, tôi muốn cậu ta giữ im lặng. Sau cùng, tôi nói, Sở Uy Liêm, cảm ơn cậu.

“Chị sẽ không đi chứ?” Cậu ta hạ cửa kính xe xuống, lộ đầu ra ngoài, tôi gật đầu với cậu ta.

Cho đến khi xe của Sở Uy Liêm mất hút trong tầm mắt, cầm lấy điện thoại, tôi gọi cho Tiểu Quang. Đứng bên ngoài trung tâm thương mại, trong màn đêm mờ mịt của đô thị này, tôi cảm giác bản thân giống như một làn khói bụi.

Chiếc xe lại lần nữa dừng lại bên ngoài một khu tư nhân, nơi này là khu căn hộ cao cấp bậc nhất được Thượng Hải quy hoạch, cũng chính là khu nhà giàu, người của xã hội thượng lưu rất nhiệt tình với việc tổ chức những buổi tiệc riêng tư của họ tại đây.

Những tòa nhà phong cách sang trọng được chạm khắc tên của chủ sở hữu, tôi đứng dưới tấm biển khắc chữ Lam Trạch mãi một lúc lâu, trong lòng lo canh cánh, không biết chuyện sắp chờ đón tôi sẽ là một trò chơi thế nào?

Chuyện nằm ngoài dự liệu, tôi nhìn thấy trong đại sảnh được bố trí tinh tế xa hoa, chỉ mỗi mình Lam Trình Liệt đứng dưới chiếc bánh gato khổng lồ, cười nhàn nhạt, trong bộ lễ phục trắng tinh, dưới ngọn đèn lung linh như cảnh đẹp lay động tâm hồn nhất trên thế gian.

Bước về phía trước, tôi đặt tay lên tay của người nào đó: “Trình Liệt, em đến rồi.”

Biểu cảm ung dung nhìn qua một lượt: “Sao chỉ có mỗi mình anh?”

“Chỉ có mỗi mình anh không tốt à?” Người nào đó đánh mắt chiếu xuống phần ngực của tôi, khe cau mày, Trình Liệt của tôi rốt cuộc cũng phát hiện ra phần cổ bộ váy của tôi khoét hơi bị sâu.

Vô duyên vô cớ, tâm trạng tôi tốt lên hẳn: “Không phải, em thích chỉ có mình anh.” Nhưng tôi biết sẽ không chỉ có riêng hai chúng tôi, bởi vì, tôi đã nhìn thấy đầu máy quay lấp ló. Tôi nghĩ, đám bạn của Lam Trình Liệt lúc này có lẽ đang thông qua đầu máy quay quan sát chúng tôi mong chờ màn cuối của trò chơi.”

“Làm sao đây Trình Liệt, em không mang theo quà. Anh nói đi, anh muốn gì nào?” Thật ra, món quà của tôi đang được đặt trong túi xách, đó là một

cây bút máy, cây bút máy có khắc cái tên Alice tôi vẫn luôn không nhớ đến, đó chính là vật kỉ niệm đầu tiên tôi có được ở trong Hội Chữ thập đỏ, tôi vô cùng trân trọng nó.

Tay của Lam Trinh Liệt khẽ chạm vào hoa tai của tôi, hơi nheo nheo mắt.

“Sao anh cảm thấy dường như em đang dỗ ngọt trẻ con vậy kìa, giống như đang nói, đến đây, bé con thích gì nào, tôi sẽ mua cho. Lâm Tứ Nguyệt, em yêu anh không?”

“Đúng vậy, em yêu anh, Trinh Liệt.” Tôi rất lo sợ thốt ra ba chữ kia, yêu đối với tôi mà nói quá ư trân quý, quá ư thiên liêng, quá ư dễ dàng vỡ vụn, nhưng vẫn muốn được một lần nói ra.

“Yêu nhiều không?” Thần sắc mập mờ không rõ, giống như tiếng thì thầm bị gió thổi qua sẽ tan đi, gương mặt Lam Trinh Liệt giờ đây giống như trong một đám sương mù.

“Thật ra nhiều không, em cũng không biết, nhưng em biết em có thể chết vì anh, mà còn không hôn không oán.” Trong suốt thời gian dài, tôi đã quen khoác lên mình đủ các loại vỏ bọc để che giấu tình yêu của bản thân, lo sợ giống như mẹ sau khi yêu bất chấp một người chỉ chuốc lấy sự phản bội vô tận, nhưng hôm nay, tôi muốn nói với chàng thanh niên trước mặt, tôi yêu người biết bao.

Người ấy khẽ cười, như một đứa trẻ không mấy hài lòng: “Thế anh thật là vinh hạnh rồi.”

“Trinh Liệt, chắc chắn anh không biết, trước đây em đã sớm bắt đầu động lòng với anh rồi, lâu hơn trước khi anh động lòng với em, thế rồi, em bỏ trốn khỏi Munich, nhưng sau khi vận mệnh nghịch chuyển một vòng chúng ta đã gặp nhau ở Thượng Hải. Lâm Tứ Nguyệt sao có thể động lòng với chàng trai khác ngoài Joe kia chứ, những lúc trốn không khỏi em cứ hết lần này đến lần khác cảnh giới bản thân, nhưng không tác dụng, thế là, em lại tự nói với bản thân may mà anh chỉ xem em như chị gái. Nhưng có một hôm, anh nói với em anh cũng đã thích em rồi. Lam Trinh Liệt, em là kẻ hèn nhát, ích kỉ lại tự cao, em luôn lo sợ phải đi những con đường gian khổ, em còn biết Trinh Liệt anh sẽ là một con đường khó đi, thế nên khi anh nói yêu em, em không hề vui thích, bởi vì em biết ngay lúc anh nói yêu em, thì em . . . đã không thể là em nữa rồi.”

Tâm trạng cứ như dòng nước không sao ngăn được, suy nghĩ liệu mình xông vào đại dương kia, mà Lam Trinh Liệt chính là vùng biển tôi muốn lao vào. Ngước ánh mắt nhìn lên, tôi quan sát người ấy tôi yêu.

Đáng tiếc, thật đáng tiếc. Người ấy sau vài giây nhìn tôi đắm đắm, bật cười lên như gió thoảng mây trôi, trong mắt mang vẻ bình tĩnh vững vàng.

Tay của người ấy rơi trên má tôi: “Cám ơn em, Tứ Nguyệt. Cám ơn em đã nói với tôi những chuyện kia. Nhưng làm sao đây, tôi cảm thấy em lúc này đây dường như đang bịa chuyện, câu chuyện sẽ khiến bọn trẻ nghe xong rất vui vẻ, nhưng mà, mặc kệ là câu chuyện cũng được không phải câu chuyện cũng được, tôi nay e là phải khiến em thất vọng.”

“Nghe đây, Lâm Tứ Nguyệt.” Tay của Lam Trinh Liệt hạ xuống cầm tôi: “Tôi nói cho em biết, khi tôi đang hồ đồ, từng nghĩ sẽ cùng em thiên trường địa cửu, nhưng giờ đây không thể, bởi vì tôi không còn hứng thú với em. Bây giờ tôi tuyên bố, tôi . . . không cần em nữa.”

“Còn nhớ không, tôi từng nói, có một ngày tôi sẽ khiến em cầu xin tôi yêu em. Nếu như, bây giờ em cầu xin tôi có lẽ tôi sẽ yêu em, nói thật ra thì thân thể của em tôi rất hài lòng.”

Rõ ràng biết đây có lẽ chỉ là những lời dối lòng thốt ra bởi do quá hận, vẫn cứ thấy đau lòng, bởi vì đau lòng nước mắt cứ tuôn không ngừng, bởi vì người thốt ra những lời này không phải ai khác, mà là Lam Trinh Liệt.

“Ra đây đi, các bạn trẻ.” Lam Trinh Liệt đứng giữa trung tâm đại sảnh, vỗ tay lên. Thế là, bao nhiêu con người xông ra từ bốn phương tám hướng, bọn họ tâm trạng phấn khích.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Người Em Yêu Thương, Sao Anh Không Hiểu (4)

Trong đám người kia, tôi nhìn thấy Kim Bảo Như mang ý cười, Sở Uy Liêm hận một nỗi thép không thành sắt, Triệu Tiên Đế trong ánh mắt có sự thương hại, chính ánh mắt thương hại kia khiến trái tim tôi bắt đầu trở nên tồi tệ.

“Eric, chỉ có thể là cậu.” Cô nàng mặc chiếc đầm ngắn ôm sát người màu đỏ cười khúc khích khẽ huých vào Lam Trinh Liệt.

“Đây là buổi tiệc sinh nhật thú vị, vừa kích thích vừa đã đời.”

“Tối nay quả là một show thực tế cao tay mà. Ha ha . . .”

“Cô nàng lợ lem tỷ tỷ sắp rung chuông rồi đây.”

Trong đại sảnh đầy rẫy đủ loại ngôn từ châm biếm.

Tôi nghĩ, tôi đã đánh giá quá cao dũng khí bản thân, tôi nghĩ, nơi này, tôi không thể ở lại, cứ tiếp tục đứng đây, tôi sẽ đánh mất lý trí của mình.

Xoay người lại một cách máy móc, tôi cũng chẳng dám nhìn biểu cảm của Lam Trinh Liệt, vui vẻ cũng được, đắc ý cũng được, hơi áy náy cũng được, lúc này tôi không muốn nhìn thấy gương mặt kia.

Khi bước chân của tôi lẻ được đến cổng, tôi nghe thấy giọng của Lam Trinh Liệt.

“Chị Alice, không làm được vợ của tôi thì làm tình nhân của tôi. Sao nào ?”

“Chẳng phải nói tình nguyện chết vì tôi ư ? Làm tình nhân của tôi so với đi chết tốt hơn nhiều. Chị có cần suy nghĩ chút không ?”

Lời nói của người yêu đôi khi là mật ngọt, đôi khi là thuốc độc, tôi quay đầu nhìn người ấy, người ấy cách đó không xa ngheo mắt nhướng mày, tôi phát giác bản thân dường như nhầm lẫn rồi.

Người ấy, vẫn là cậu thiếu niên sẽ xem tôi như bia thịt dờ dợn, giống như Sở Uy Liêm từng nói từ khi tôi lần nữa quay trở về bên cạnh người ấy, mọi thứ chỉ là sự bắt đầu của một trò chơi, tất cả những lời ngon tiếng ngọt đều là giả dối.

“Lam Trinh Liệt, anh đã tổn thương em, thế nên, giờ đây chúng ta thật sự phải kết thúc thôi.” Tôi thẳng người đứng ở đó, nói rõ từng câu từng chữ.

Sắc mặt người nào đó bỗng chốc trở nên trắng bệch, trắng như bộ lễ phục người ấy đang mặc.

Bước đi như trốn chạy trên con đường giữa màn đêm, nước mắt tôi giàn giụa, cuối cùng tôi cũng chặn được một chiếc xe hơi riêng, quý bà đang lái xe nhìn tôi với ánh mắt thương hại, bà ấy nhất định cảm thấy hiện giờ tôi vô cùng tội nghiệp. Cũng đúng, một người phụ nữ đơn thân độc hành trong đêm nước mắt đầm đìa nhất định có liên quan đến chuyện tình cảm.

Tôi vội vàng thu dọn hành lý, vừa bước ra đến cửa phòng đã bị một sức mạnh dữ dội kéo ngược vào trong, cả người tôi bị áp chế lên tường.

“Lam Tứ Nguyệt, không ngờ em lại có bản lĩnh đến vậy, ngay cả trái tim của William cũng hướng về em, tại sao đã biết hết rồi còn muốn đến ?” Giọng nói phẫn nộ của Lam Trinh Liệt hét lên bên tai tôi.

“Em sẽ không trả lời đâu, không thì anh lại cho rằng em đang dỗ ngọt anh.” Tôi lạnh lùng nói.

Lam Trinh Liệt siết chặt tôi vào lòng, thờ ngất quảng : “Chết tiệt, sao anh phải thốt ra những lời quái quỷ kia chứ Tứ Nguyệt, anh xin em, quên chúng đi.”

“Làm sao đây, em cảm thấy em quên không được rồi, Lam Trinh Liệt.” Nhắm mắt lại, nhớ đến những gương mặt chế giễu kia và những lời tuyệt tình của người nào đó : “Có lẽ anh vẫn chưa biết, tình yêu, nó không cho phép vết nứt.”

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu, Tứ Nguyệt. Anh cam đoan giữa hai chúng ta sẽ không có vết nứt nào nữa, anh cam đoan.” Lam Trinh Liệt ấn đầu tôi lên lồng ngực : “Anh không muốn kết thúc, không muốn, không bao giờ muốn.”

Vùng thoát ra khỏi vòng tay của người nào đó, tôi lại cầm lấy hành lý của mình.

“Trinh Liệt, anh vẫn không hiểu được.” Tôi, không dễ dàng gì muốn được một lần dừng cảm, nhưng đôi lại chỉ là nước mắt : “Em không phải cỗ máy không có tri giác, không làm được tùy nghi điều khiển.”

Lam Trinh Liệt đưa tay đoạt lấy hành lý của tôi, giận dữ ném nó ra ngoài cửa, rồi đóng cửa phòng lại.

“Tứ Nguyệt, anh không muốn em đi, cũng không muốn em rời xa anh, ba tháng kia anh chịu đủ rồi, anh không hiểu, em có thể dạy anh, anh sẽ học đến hiểu mới thôi.”

“Em đã nghĩ phải buông bỏ đi, nhưng khi nghe anh nói sẽ không kết hôn với em, em dường như muốn điên lên được, thế nên, bỏ qua cho em.”

Tôi tựa người lên tường, nhắm đôi mắt lại, cảm giác bản thân như vừa trải qua một cuộc chiến dai dẳng.

Lam Trinh Liệt từ từ sáp lại gần, dùng môi khẽ chạm vào môi tôi, tôi bất động, là không còn sức để động đây, nụ hôn kia dần dần thêm sâu hơn, nụ hôn từ từ trượt xuống dưới, như chú mèo ôn thuận, sau đó, thử thăm dò gạt quần áo tôi ra, tôi vừa định đẩy người nào đó, liền bị người ấy bẻ lên trên giường.

Dưới sự tận tình khiêu gợi và cố ý lấy lòng của người nào đó, toàn thân tôi kiệt sức, cuối cùng khi tôi đưa tay luồn vào tóc người nào đó, tôi nghe thấy người ấy khẽ thở phào một hơi.

Hóa ra không chỉ có đàn ông mới say mê thân thể của phụ nữ, đôi khi phụ nữ cũng sẽ nảy sinh sự say mê đối với thân thể của đàn ông. Như sự say mê của tôi đối với Lam Trinh Liệt lúc này đây, say mê hơi thở của người nào đó, say mê biểu cảm, say mê sự tiếp xúc thân mật giữa hai người.

Rõ ràng vừa rồi người nào đó khiến tôi đau buồn muốn chết.

Nửa đêm về sáng, trời lại bắt đầu mưa, trong cơn mưa của tiết trời đầu xuân, tôi phát hiện giờ phút này nhớ nhưng nhất chính là bà cụ sống ở San Francisco, ấm áp mà thông tuệ, như thấu hiểu tất cả tình cảm trên thế gian.

Lam Trinh Liệt khi ngủ say giống hệt đứa trẻ đơn thuần vô hại, nhưng tôi biết đằng sau gương mặt kia đang che giấu tâm tư chỉ có người ấy mới hiểu được, tôi còn biết Phương Hạo bị kẻ chi phối của người nào đó điều anh ấy đi Indonesia.

Chợt nghĩ đến khi tôi lần nữa quay về bên cạnh người nào đó, tất cả mọi thứ đều nằm trong sự tính toán của người ấy, tôi liền cảm thấy bản thân dường như cũng không cách nào bình tĩnh đối mặt với nhau.

Khi trời vừa tờ mờ sáng, tôi mang theo hành lý đến sân bay.

Tôi không biết bản thân nên cười hay nên khóc khi ngồi trong phòng chờ ở sân bay, vừa rồi, nhân viên sân bay lại báo với tôi hộ chiếu của tôi là giả, thế nên, hiện giờ, ngoài Trung Quốc ra chỗ nào cũng không đi được.

Quả nhiên, tôi vừa ngồi không bao lâu, Lam Trinh Liệt vội vàng đến dẫn theo cả vệ sĩ.

Tôi mượn chiếc mũ của người đang ngồi bên cạnh, lạnh lẽo nhìn người nào đó. Tôi cảm thấy trong lòng có một tia khoái cảm, Lam Trinh Liệt cũng có lúc thất thố thế này, trên người vẫn còn mặc bộ lễ phục màu trắng hôm qua, không đội mũ, trên chân còn mang dép lê, đầu tóc rối bù, đang lớn tiếng quát mắng vệ sĩ của mình.

Người nào đó trong bãi xe rộng lớn như thần lẩn khuất đuôi gập ai cũng hỏi, có nhìn thấy Lâm Tứ Nguyệt không, các người có nhìn thấy Lâm Tứ Nguyệt không. Trong lòng chứa đầy những cảm xúc vừa đau vừa khô, tôi trả chiếc mũ lại cho người ngồi bên cạnh.

Người nào đó xoay người lại, ánh mắt chiếu thẳng lên người tôi, xõng về phía tôi, cứ như người đuối nước ôm chặt lấy tôi, lẩm bẩm lên tiếng: “May thật, em vẫn chưa đi, may thật . . .”

“Anh đổi hộ chiếu em rồi bảo em làm sao đi?” Tôi đẩy người nào đó ra.

“Hộ chiếu, hộ chiếu gì thế?”

“Lam Trinh Liệt, anh còn giả vờ, em không chỉ biết hộ chiếu của em là do anh đổi, em còn biết anh đẩy Phương Hạo đi đến Indo.” Vừa nghĩ đến Phương Hạo, tôi giận không sao nguôi: “Lam Trinh Liệt, có phải anh muốn em quỳ xuống dưới chân anh hôn từng đầu ngón chân anh mới chịu dừng tay? Anh, còn bao nhiêu chuyện mà em không biết?”

Nhắc lấy hành lý của mình, tôi dùng hết sức đạp người nào đó, còn chưa đợi tôi nhắc chân lên, người nào đó đã ôm lấy tôi.

Nhét tôi vào trong xe, người nào đó ngồi vào bên cạnh, giơ tay lên thề: “Không có mà, thật sự là không có.”

“Anh lập tức gọi điện thoại, anh bảo Phương Hạo lập tức quay về.” Người nào đó gấp gấp nói.

“Hộ chiếu đâu?”

“Hộ chiếu không thể đưa em, anh sợ vừa đưa cho em, em sẽ rời xa anh ngay.” Lam Trinh Liệt cup mắt cúi đầu.

“Tứ Nguyệt, đừng đi mà có được không, chẳng phải em nói trừ phi anh để em đi nếu không em sẽ không rời xa anh sao?”

“Lam Trinh Liệt, anh chơi game chơi đến phát nghiện rồi ư? Nhưng em không muốn phối hợp với anh nữa.” Nhớ đến những ánh mắt châm biếm kia, trong lòng vẫn sẽ khó ỡ.

Trong xe nhất thời trở nên im lặng.

“Nói anh biết, phải làm sao em mới chịu tha thứ cho anh, không thì, anh mời hết tất cả bọn họ đến, em ở trước mặt bọn họ oanh liệt đá anh một lần, nha?”

“Tứ Nguyệt, em quên đi mà, có được không. Em cứ mắng anh đi, mắng anh khốn kiếp, đồ thần kinh, tên biến thái, không được yên . . . (1)”

Tôi đưa tay chặn miệng người nào đó, tôi lo sợ, lo sợ từ miệng người nào đó sẽ thốt ra cái chữ kia, bởi vì, tôi không thể mất đi người ấy. Bởi vì, tôi không chịu đựng nổi mất đi anh.

(1) Một cách dùng từ độc đáo của tác giả, nguyên văn là “không được chết yên”(不得好。。。死), nhưng vì chữ kia đã bị chặn lại nên để không ảnh hưởng đến cấu trúc câu, có thể hiểu là “không được yên . . . mồ”. (Chú thích của người dịch)

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhân Danh Tình Yêu (1)

Khi tôi chặn miệng người nào đó, tôi biết người ấy đã thắng, người đàn ông này, biết cách làm sao nắm bắt tâm trạng của tôi, biết cách làm sao khiến trái tim tôi trở nên mềm yếu.

Tôi không cách nào đi so đo, mà không, là chẳng thể nào so đo, bởi vì, tất cả mọi chuyện đều là . . . nhân danh tình yêu.

Chỉ vào khách sạn sang trọng bậc nhất ở thành phố Thượng Hải, tôi nói : “ Lam Trinh Liệt, bây giờ em muốn được ở trong khách sạn kia, anh đi đặt phòng, sau đó, bật chế độ tự động hồ biển cho em, trước khi em chưa nguôi giận không cho phép xuất hiện trước mặt em.”

Vừa chạm vào chiếc giường êm ái cảm giác mệt mỏi lập tức kéo đến, ngủ một giấc đến tận lúc sắc trời chạng vạng, vẫn là do đói bụng mà thức dậy, tắm rửa xong, thay một bộ quần áo, tinh thần tốt hơn nhiều. Nhìn vào trong gương tôi khẽ vỗ vào mặt mình, cứ no bụng trước rồi tính.

Mở cửa ra, hiển nhiên nhìn thấy Lam Trinh Liệt đang tựa lên tường, đôi mắt xoáy thẳng vào tôi, vẫn mặc nguyên bộ quần áo ban sáng kia, thời khắc dường như quay trở về cánh cửa khách sạn cũ kĩ kia ở Munich, tôi ở trong phòng, người nào đó ở ngoài phòng, cứ mở cửa ra như thế, liền nhìn thấy người ấy.

Lam Trinh Liệt phúi phúi quần áo của mình, trên mặt phô ra biểu cảm vô hại.

“Người giận chưa em?”

Sâu tận đáy lòng thở dài một hơi, y như người nào đó từng nói, người ấy có cả trăm cách để tôi ở lại bên cạnh mình, tương tự, người ấy cũng có cả trăm cách khiến tôi thỏa hiệp.

“ Vào trong đi.” Tôi nhường lối, người nào đó ôm chặt tôi, chúng tôi cùng nhau vào phòng.

“ Tứ Nguyệt, chắc là em đói rồi ha.” Người nào đó nhấn điện thoại gọi một loạt những món ăn tôi thích.

Sau khi no căng bụng, tôi nói với người nào đó : “ Được rồi, Lam Trinh Liệt, anh có thể đi rồi đó.”

Người ấy đưa tay lên liếc nhìn đồng hồ của mình : “ Giờ vẫn còn sớm mà, anh cùng em xem phim một lúc đã.”

Ngang nhiên tự tiện ngồi lên sofa của khách sạn, người nào đó cầm lấy điều khiển ti vi.

“ Đến đây, Tứ Nguyệt, chẳng phải em thích xem phim của Brad Pitt à.” Người ấy nói như đúng rồi.

Trên tivi đang phát bộ phim đầu tay của Brad Pitt, Lam Trinh Liệt ngồi ngay bên cạnh tôi, mới đầu còn biết thân biết phận yên ổn, dần dần bắt đầu động tay động chân rồi đây, tôi bực bội gạt phẳng tay của người nào đó.

“ An phận cho em nhò.” Cầm cái gối tựa lưng bá đạo vỗ lên đầu người nào đó, quả nhiên muốn tôi làm tình nhân của mình đây mà.

Qua được một lúc.

“ Tứ Nguyệt, hôm nay em mặc màu đen á.” Chữ á kia kéo dài thật dài, mang theo chút lập lờ mờ ám.

Liếc nhìn quần áo của mình, rõ ràng là màu trắng mà, thuận theo ánh mắt của người nào đó dịch xuống dưới, tôi nhìn thấy nội y bằng ren màu đen của mình hơi lấp ló là lấp lửng.

Cầm gối tựa lưng lại đánh tiếp : “ Háo sắc, suốt ngày cứ nghĩ những chuyện kia . . .”

Lại qua một lúc.

“ Tứ Nguyệt, tối nay anh không muốn về nhà có được không em ? Anh đảm bảo anh sẽ ngủ sofa, anh đảm bảo sẽ không làm phiền đến em.” Người nào đó lại trưng ra thêm cái bộ mặt đơn thuần vô hại.

Sẽ không làm phiền đến tôi, mới lạ à.

“ Lam Trinh Liệt, chẳng phải anh nói ngủ ở sofa ha ?”

“ Sofa bé xíu hà, anh ngủ không thoải mái, giường của em to thế kia, chia cho anh một nửa nha, anh đảm bảo, anh sẽ biết thân biết phận mà.”

.....

“ Chẳng phải anh nói biết thân biết phận a ?”

.....

“Lâm Tứ Nguyệt, giờ anh phải cho em biết thế nào là kiểu Spartakian (1), xem em sau này còn dám hể động một tí lại nói với anh muốn bỏ đi hay không.”

(1) Một trong những thành phố hùng mạnh nhất của Hy Lạp cổ đại, đứng đầu là Athens, Sparta đứng thứ hai. Người Sparta coi nhẹ văn hoá và giáo dục, thanh thiếu niên chỉ yêu cầu biết viết đơn hàng và ghi chú là được. Người Sparta yêu cầu con cái của họ ngôn ngữ súc tích, thẳng thắn, từ bé đã hình thành nên một thói quen trầm lặng kiệm lời. Họ nói chuyện cứ như khẩu lệnh quân sự. Có một lần, một vị vua đã đe dọa vua Sparta, muốn Sparta tuân theo mệnh lệnh của ông ta, nếu không sẽ khiến Sparta trở thành bình địa, câu trả lời của vua Sparta là: "Mời!" Câu trả lời ngắn gọn kiểu này sau đó được gọi là Câu trả lời kiểu Spartakian.

“Lam Trinh Liệt, cái tên biến thái này.”

.....

Đôi mắt chăm chú nhìn lên tấm lát trần một lúc. Hoa văn màu vàng từng vòng từng vòng dần ra, tinh tế mà vẫn lộng lẫy, mang đậm phong cách Đông Nam Á.

Dường như, tôi luôn không thể kháng cự lại cậu nhóc ấy, rõ ràng mười mấy giờ đồng hồ trước đây người nào đó còn khiến cho tôi tâm ngүй ý lạnh, đau lòng tội độ. Dịch người kê đầu lên chiếc gối nằm của người nào đó, nơi đây vẫn còn sót lại hơi ấm của người ấy, hơi ấm độc nhất vô nhị thuộc riêng về người, khiến tôi say mê sâu sắc.

Bên ngoài có tiếng động khê khàng, tôi tiện tay với lấy chiếc áo sơ mi của Lam Trinh Liệt khoác lên người, bước ra khỏi phòng.

Tiểu Quang đang đưa túi đồ có chứa quần áo cho Lam Trinh Liệt, Lam Trinh Liệt đang mặc áo choàng tắm của khách sạn, hai người họ đồng thời quay đầu lại nhìn tôi, qua ánh mắt của họ tôi mới cảm thấy bản thân thật quá đường đột, bên dưới chiếc sơ mi rộng thùng thình chính là đôi chân dài miên man, rất ư đạt chuẩn 18+.

Quay trở vào trong phòng, tôi nghe được một đoạn đối thoại thú vị bên ngoài.

“Tiểu Quang, vừa rồi cậu đã nhìn thấy chưa ?”

“.....”

“Không trả lời, vậy là có rồi đây, tôi muốn cậu lập tức quên hết tất cả những gì đã nhìn thấy, cũng không cho phép cậu lén lút suy nghĩ lung tung.”

“.....”

“Tiểu Quang, quên rồi hay chưa ?”

Sau một loạt tiếng bước chân vội vã là tiếng sập cửa đánh rầm, tôi có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Tiểu Quang lúc này, nhất định là khóc không ra nước mắt, thiếu gia của bọn họ hiện giờ chẳng khác nào một đứa trẻ không nói lý lẽ.

Tôi nhin không được bật cười lên, Phương Hạo từng nói, Lâm Tứ Nguyệt, tôi cảm thấy em mà thích được tên nhóc đó quả là chuyện rất thần kì. Đúng vậy, bản thân tôi cũng cảm thấy không thể tin được, có lẽ, ban đầu chỉ là động lòng, nhưng sau mỗi một lần người nào đó mang đến cho tôi sự kích động thì thật sự đã yêu rồi, về mặt tình cảm, có lẽ người nào đó vẫn chưa đủ chín chắn, có lẽ đôi lúc biểu hiện của người nào đó hơi bị ấu trĩ, nhưng, ngược lại luôn khiến cho trái tim tôi cảm thấy ngọt ngào ngất ngây.

Sau khi ở khách sạn được vài ngày, tôi dờ dờ ương ương theo Lam Trinh Liệt về nhà.

Rồi thì, tôi nhận được lời mời từ một bệnh viện công qui mô không lớn lắm, trở thành thành viên phòng cấp cứu của bệnh viện này, phụ trách việc xử lý vết thương hiện trường.

Lúc ở Detroit tôi đã yêu thích công việc của phòng cấp cứu, thích cái cảm giác quên mình đi, vạn vật trên thế gian như biến mất hết, trước mắt chỉ có sinh mệnh đang chạy đua với thời gian, trong suốt cả quá trình, tôi được tham gia vào đó, cố gắng hết sức mình.

Lam Trinh Liệt đối với công việc ở phòng cấp cứu của tôi ngầm ngầm phản đối, người nào đó nói càng thích bắt nhốt tôi lại hơn. Làm tình nhân của anh à ? Tôi trợn mắt với người nào đó, người ấy lập tức ngậm miệng. Tôi biết đây là từ huyết của người ấy, người nào đó rất lo sợ tôi sẽ khơi lại chuyện hôm sinh nhật.

Phương Hạo quay về rồi, gương mặt bị ánh mặt trời ở Đông Nam Á cháy nắng thành màu lúa mạch đang rất thịnh hành hiện nay, tôi giả vờ kinh ngạc một phen, chọc cho Lam Trinh Liệt bên cạnh bị tôi ép kéo đến đây mặt khó coi kinh khủng.

Đó là một buổi tối cuối tuần, ba người chúng tôi đến “Zero” uống loại Cocktail đặc trưng của người pha chế vàng tại đây, có tên gọi là “Tâm trạng của Van Gogh (2)”

(2) Tên đầy đủ là Vincent Willem van Gogh (1853 – 1890), họa sĩ theo trường phái Post-Impressionist của Hà Lan, một trong số những nhân vật nổi tiếng có ảnh hưởng nhất trong lịch sử nghệ thuật phương Tây.

Đây là một mùi vị vô cùng cay nồng, thật chua, thật đắng, thật cay, mà ngọt chỉ có tí tí, có lẽ, tâm trạng của vị họa sĩ thiên tài u uất không toại chí ấy phải là như thế, tí tí vị ngọt kia cũng chỉ có ông ta trong khi vẽ tranh mới tìm ra được mà thôi.

Tối nay Lam Trinh Liệt rất buồn bực, một câu cũng không hé môi, khi tôi và Phương Hạo đang hỏi tường về một câu chuyện thú vị trước đây đã không hẹn mà gặp cùng cười lên, đã dứt khoát bỏ đi.

Phương Hạo nhìn theo hướng người nào đó rồi đi, khẽ đẩy vai tôi : “ Đi mà đồ dành anh bạn nhỏ của em kia, dường như cậu ấy giận thật rồi.”

“ Anh bạn nhỏ ?” Khẽ nheo mắt, gần đây tôi hơi bị thích kiểu biểu cảm này, biểu cảm thuộc về Lam Trinh Liệt : “ Phương Hạo, lần sau, em bảo người đó điều anh đến đảo Java (3) .

(3) Đảo Java, một vùng đất nằm ở Indonesia, phía Nam giáp Ấn Độ Dương, phía Bắc giáp biển Java.

Nói xong, tôi đuổi theo hướng Lam Trinh Liệt vừa đi. Ở một lối rẽ, tôi liền nhìn thấy người nào đó, vừa định gọi người ấy, người ấy dừng lại trước cửa một phòng bao, có hình bóng yếu điệu trong phòng bao đi ra.

Lùi một bước, lui vào trong góc khuất.

“ Trinh Liệt, chẳng phải nói không đến sao ? Em biết anh nhất định sẽ đến mà.” Giọng của Triệu Tiên Đế hơn cả vui mừng : “ Sinh nhật của em sao anh có thể không đến.”

Sau một thoáng im lặng, tôi nghe thấy Lam Trinh Liệt nói : “ Tiên Đế, sự thật thì anh không biết em tổ chức sinh nhật ở đây, là anh theo Tứ Nguyệt đến.”

Triệu Tiên Đế bật cười lên, trong giọng cười lộ ra sự tự giễu : “ Cũng thật là, bây giờ đến lừa em một tí cũng không sẵn lòng, anh thật lạ lùng, trước đây, bất luận anh đang ở đâu thì mỗi năm cũng đều bay đến cùng em mừng sinh nhật, bây giờ ở gần nhau đến thế, anh lại không muốn.”

Thở dài một hơi, Triệu Tiên Đế lại nói : “ Thôi được, đi gọi cô ta cùng qua đây đi. Em hi vọng lúc em thối nền sẽ có mặt anh.”

Lam Trinh Liệt vẫn đang im lặng.

“ Sao thế, sợ bọn em thịt mất cô ta à ?” Giọng Triệu Tiên Đế lớn hơn : “ Lam Trinh Liệt, rốt cuộc anh xem em là gì ?”

“ Tiên Đế, anh xin lỗi, anh biết dự tính của người lớn, trước khi chưa gặp cô ấy, anh sao cũng được, dù sao, anh không thấy ghét em, ở bên em anh cũng thoải mái, nhưng bây giờ khác rồi, anh nghĩ, anh bị cô ấy nhai nuốt mất rồi, suốt cuộc đời này, anh biết mình cũng không thể rời xa cô ấy, cho nên, Tiên Đế, em đừng yêu anh nữa.”

Triệu Tiên Đế bật cười ha ha, giọng cười thê lương, như tiếng Hải Âu bi thương.

Tôi tựa đầu vào tường, tâm trạng cũng thấy nặng nề. Trong giọng cười kia có khí sắc của sự tuyệt vọng, như có gì đó đang chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nhân Danh Tình Yêu (2)

“ Lam Trinh Liệt, cuối cùng anh cũng dám thừa nhận sự thật là em yêu anh. Không phải huynh đệ, không phải em gái, mà là một người con gái yêu thích anh, em cứ nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ nói ra. Lam Trinh Liệt, anh có biết em giả vờ cực khổ biết bao nhiêu không ? Như huynh đệ với anh không hề nghi kị, như em gái gần gũi thân thiết với anh, luôn nghĩ rằng, biết đâu có một ngày anh sẽ yêu em, luôn nghĩ rằng, cho dù không yêu cũng không sao, chỉ cần được ở bên anh cũng là tốt rồi, chỉ cần anh cho một vị trí ở lại thôi cũng được, nhưng sao hôm nay anh phải nói ra, anh bảo em về sau phải lấy danh nghĩa gì ở bên cạnh anh đây ?”

Thật là một cô gái kiên cường, khi cô ta thốt ra những lời này ngữ khí bình thản, cứ như đang kể chuyện, một câu chuyện thuộc về ai khác.

“ Lam Trinh Liệt, em không biết vì sao lại yêu phải một người ích kỉ như anh, rõ ràng vẫn luôn biết được tình cảm của em, nhưng anh cứ không nói, bây giờ, anh sợ em sẽ trở ngại đến tình yêu của anh, cho nên, muốn phải sạch hết với em.”

“ Tiên Đế, anh xin lỗi. Anh chính là một người ích kỉ như thế đó, hãy quên anh đi.” Lam Trinh Liệt thấp giọng nói : “ Đối với cô ấy, anh hoàn toàn không nắm chắc, nói nào là trả đũa nào là không cho phép cô ấy chà đạp lòng tự tôn của mình, nhưng khi cô ấy nói bọn anh thật sự kết thúc rồi, anh cảm thấy

bản thân anh giây phút ấy dường như không hít thở được, giống như có ai đó đang bóp chặt cổ họng mình. Anh phát hiện, hóa ra anh đã lo sợ phải nghe được câu nói kia từ miệng cô ấy đến vậy. Người phụ nữ ấy giống như làn khói, cô ấy hết lần này đến lần khác bỏ trốn khỏi anh, anh hết lần này đến lần khác đuổi theo mang cô ấy về, cũng không biết bị làm sao nữa, khi không gặp được cô ấy, luôn muốn được nhìn thấy, khi gặp được cô ấy rồi lại dường như vẫn chưa đủ, muốn chạm vào cô ấy, ôm lấy cô ấy, muốn vuốt ve cô ấy để cảm nhận được cô ấy thật sự đang ở bên cạnh mình. Tiên Đế, anh chính là đã yêu cô ấy như thế đó, cho nên, hãy quên anh đi.”

“Em cũng muốn, nhưng em nghe người ta bảo muốn quên đi một người mình đã yêu thương sâu đậm phải cần gấp ba thời gian, để em đếm thử xem, từ năm chín tuổi em đã bắt đầu yêu anh, có lẽ mọi người sẽ cho rằng một đứa trẻ chín tuổi thì làm sao hiểu thế nào là yêu, nhưng em lại hiểu được, kể từ cái ngày anh dùng khăn tay giúp em lau đi những giọt nước mắt, tình yêu em dành cho anh đã bắt đầu sinh sôi. Từ năm chín tuổi đến giờ vừa hay tròn mười ba năm, vậy thì, em cần phải mất ba mươi chín năm thời gian mới có thể quên được anh, ba mươi chín năm sau em sáu mươi mốt tuổi. Trinh Liệt, đến khi ấy em đã không còn hơi sức đâu khởi đầu lại một tình yêu với người nào khác.”

“Trinh Liệt, anh quá tàn nhẫn rồi, tặng em món quà sinh nhật như thế này đây.”

Triệu Tiên Đế đi rồi, Lam Trinh Liệt đứng một mình ở đó, nhìn chăm chăm theo hướng cô ta rời đi.

Tôi từ trong bóng tối bước ra, lên tiếng gọi : “ Trinh Liệt.”

“Em nghe hết cả rồi ?” Trong một mảng tối tôi không nhìn rõ biểu cảm của người nào đó, giọng nói của người ấy đượm nét bi thương.

“Uhm.” Tôi khẽ gật đầu, áp mặt lên cánh tay của người nào đó.

“Vậy thì sau này em càng không thể rời xa anh đó, vì em, anh vừa làm một chuyện rất tàn nhẫn.” Người nào đó đưa tay khẽ vuốt mái tóc tôi, tôi khẽ gạt đầu bên vai người ấy.

“Sẽ không đâu, sẽ không có cái suy nghĩ rời xa anh nữa .”

“Tứ Nguyệt, em thấy đó, anh chính là một người ích kỉ như vậy, đến chuyện này cũng mang ra làm cái cớ. Cho nên, Lâm Tứ Nguyệt, em đừng để anh phải hận em, đến lúc ấy anh sẽ cưới Tiên Đế, sau đó khiến em đau khổ cả đời.”

Ánh đèn yếu ớt soi vào đáy mắt của người nào đó, trong đáy mắt là cả một sự quyết tuyệt. Khi ấy, tôi thật sự tin, nếu có một ngày người ấy thật sự hận tôi, người ấy sẽ cưới cô gái kia, khiến tôi cả đời đau khổ.

Đêm hôm đó, Lam Trinh Liệt kể với tôi chuyện cũ về Triệu Tiên Đế. Lam Trinh Liệt và Triệu Tiên Đế trong cùng một ngày mất đi người bố của mình, hai đứa trẻ non nớt ở trong khu vực hỏa táng. Lam Trinh Liệt lớn hơn một tuổi cầm khăn tay giúp Triệu Tiên Đế đang ở bên cạnh khóc lóc lau đi nước mắt trên khuôn mặt, duyên phận của hai người họ cứ thế bắt đầu.

“Anh luôn cảm giác ở trên người Tiên Đế dường như nhìn thấy chính mình. Thế là, luôn muốn tốt với cô ấy, thậm chí bầu bạn cả đời với cô ấy cũng chẳng sao cả. Nhưng em đã xuất hiện, cho nên, anh chẳng còn dư sức đâu mà tốt với cô ấy nữa.”

Đêm hôm đó, hai chúng tôi lén lút bỏ rơi Phương Hạo và vệ sĩ của Lam Trinh Liệt, chúng tôi ở cửa sau của “Zero” không kiềm chế được ôm hôn nhau, chúng tôi nhìn thấy trong đáy mắt của nhau bóng dáng đối phương phát sáng ngời ngời, chúng tôi vừa cười vừa chặn miệng người kia lại, như hai đứa trẻ tham lam.

Đêm hôm đó, tình yêu của chúng tôi đón lấy thời kì hoàng kim.

Trong phòng cấp cứu, người phụ nữ trung niên chất phác một mực nắm lấy tay tôi cảm ơn rối rít, bởi vì chúng tôi vừa mới gắng hết sức cứu chồng bà ấy thoát khỏi quỷ môn quan, chồng bà ấy là một công nhân xây dựng bị ngã từ tầng bốn xuống, khi chúng tôi kịp đến nơi thì ông ấy vì mất máu quá nhiều hơi thở đã yếu ớt, đến được bệnh viện đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Khi bác sĩ chính gần như muốn tuyên bố thời gian tử vong, tôi giữ chặt tay ông ta.

“Hãy cho ông ấy thêm một cơ hội.” Người vợ đau lòng tuyệt vọng đang ở bên cạnh khiến tôi không chịu được giữ chặt tay bác sĩ.

Vài giờ sau, người công nhân xây dựng kia như một kì tích từ ranh giới của cái chết vật lộn trở về.

Nhìn thấy tia sự sống kia, tôi bật cười ngây ngô, ánh nắng ngày xuân chiếu rọi lên trên mặt kính, phản xạ nên chiếc cầu vồng, đẹp vô cùng, chợt bỗng dưng, tôi thấy nhớ Trinh Liệt, muốn được gặp người nào đó.

Đây là lần đầu tiên tôi đến công ty của Lam Trinh Liệt, qui mô to lớn của công ty này vẫn khiến cho tôi có hơi dớ dĩnh, nó chẳng hề thua kém đại bản doanh của những tập đoàn tài chính hàng đầu ở Manhattan chút nào, chẳng trách Phương Hạo không quản đường xa.

Cô nàng ở quầy lễ tân vừa nghe thấy tôi muốn tìm Lam Trinh Liệt, mặt lập tức xụ xuống, háng giọng lên tiếng hỏi : “ Có hẹn trước không ?”

“Không có.”

“Không có, vậy thì xin lỗi, Eric đã căn dặn chỉ có hẹn trước mới được gặp anh ấy.” Hai cô nàng ở quầy lễ tân đảo mắt một lượt.

Tôi gọi điện cho Lam Trinh Liệt, nhưng điện thoại đã chuyển sang trạng thái tắt máy. Thế là, tôi đành gọi cho Phương Hạo, Phương Hạo bảo tôi ở đó đợi, một lát anh ấy sẽ xuống.

“Lại thêm một con thiêu thân.” Trong lúc tôi gọi điện thoại, liền nghe thấy một trong hai cô nàng lễ tân lên tiếng.

“Con gái đến tìm Eric nhiều lắm à?” Tôi không nhận được bèn hỏi cô nàng cứ luôn lên mặt với mình.

“Cô là người thứ mười bảy, cô nói xem có nhiều không?” Mặt tròn lạnh lùng trả lời tôi.

“Bọn họ đều tìm người đó làm gì?”

“Tiếng là đến tư vấn, còn ý đồ thì chúng tôi không biết.” Cô nàng lễ tân có gương mặt tròn tức anh ách, y như một hủ giấm. Thật là thú vị, tôi nghĩ, lại thêm một kẻ ngưỡng mộ Lam Trinh Liệt: “Này cô gì ơi, cô cũng đến để tư vấn à?”

“Tôi á.” Khẽ nheo mắt: “Thật ra, tôi là chị gái cậu ấy.”

Hai cô nàng lễ tân lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, nào là rót trà nào là mời ngồi.

“Chị ơi, em sẽ lập tức chuyển điện thoại đến phòng làm việc của Eric, chị chờ một chút nhé.” Mặt tròn đưa tay đẩy đồng nghiệp của mình ra, cầm lấy điện thoại.

Tôi đặt tay lên tay cô ta: “Không cần đâu, bạn của tôi đã xuống đón tôi.”

Lời vừa thốt ra, tôi đã nhìn thấy Phương Hạo.

Phương Hạo đưa tôi đến phòng làm việc của Lam Trinh Liệt, Lam Trinh Liệt không ở đó, Phương Hạo hỏi phòng thư ký, người trong phòng thư ký nói với chúng tôi Lam Trinh Liệt vừa mới đi tiễn khách.

Phòng làm việc của Lam Trinh Liệt không quá rộng, trong cái không gian không quá lớn ấy đã bị một chiếc bàn làm việc và mấy cái máy vi tính lấp đầy.

Phương Hạo đưa cho tôi ly nước, lúc này cửa cũng bị đẩy ra, Lam Trinh Liệt đi phía trước, Triệu Tiên Đế bước theo sau, Lam Trinh Liệt vừa nhìn thấy tôi mặt liền giãn ra, khi nhìn thấy Phương Hạo liền xụ trở lại. Tôi vẫn luôn nói với người nào đó tôi không có gì với Phương Hạo, nhưng người nào đó cứ luôn đề ý chuyện tôi đã từng cầu hôn Phương Hạo.

Phương Hạo dặn dò xong chốc nữa sẽ cùng nhau đi ăn cơm liền rời đi, Triệu Tiên Đế sau khi liếc nhìn tôi một cái cũng đi mất. Phòng làm việc chỉ còn lại hai người chúng tôi, Lam Trinh Liệt đưa tay ép tôi lên ghế làm việc của mình: “Nói, đến tìm anh ta hay đến tìm anh?”

Tôi đưa tay ôm lấy cổ của người nào đó: “Đến tìm anh đấy.”

“VẬY còn tạm được.” Vừa nói xong, liền chặn kín miệng tôi.

Lúc sắp đến đoạn lau súng cướp cò, tôi đẩy người nào đó ra: “Anh điên à, đây là phòng làm việc của anh.”

“Em cũng nói đây là phòng làm việc của anh mà.” Vẫn cứ cười, với tay kéo phăng dây buộc tóc của tôi, mái tóc bung xõa ra, trong mắt người nào đó đã là một trời mê mẩn.

Tôi bực bội đập vào chân của người nào đó: “Nghĩ cũng đừng hòng.” Chiếc quần âu màu gạo trắng của Lam Trinh Liệt có thêm một dấu giày, khi ấy dưới đế giày của tôi còn in vết bùn lầy ở công trường.

Người nào đó cười ha ha đưa mặt sát lại gần: “Được rồi, một sớm một chiều cũng không thể thỏa mãn anh, buổi tối chúng ta cùng nghĩ nào.”

“Buổi tối, chúng ta cùng nghĩ trên giường.” Đường như cảm thấy chưa thỏa thích, người nào đó lại nói thêm lần nữa.

“.....” Mặt của tôi một hồi xanh một hồi trắng.

Sau đó, trong một buổi chiều gió nhẹ, Triệu Tiên Đế nói, hôm ấy, tên tiểu tử tở kia cười ngốc nói với người trong công ty, là vợ tôi đập đó, bộ dạng đàn chết được. Cô gái vẫn luôn bình tĩnh tự tin kia khi thốt ra những lời này trong mắt có hơi uơu ơt.

Tình yêu giống như loại mật ngọt ngào nhất nhất, chúng ta thường luôn không thể cưỡng lại, đắm say trong đó, và thường thì chúng ta cũng sẽ quên mất những người vì tình yêu của chúng ta mà đau đớn khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nhân Danh Tình Yêu (3)

Trong thang máy chỉ có bốn người chúng tôi, dần một hàng ngang, tôi và Lam Trinh Liệt đứng ở giữa, Phương Hạo đứng bên cạnh tôi, Triệu Tiên Đế đứng bên cạnh Lam Trinh Liệt, trên thang máy bắt lên đáng về từng người chúng tôi, bộ dạng kì cục.

Thang máy dừng lại, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi bước vào, vừa nhìn thấy Phương Hạo liền toét miệng : “ Giám Đốc Phương, tan ca rồi.”

Phương Hạo cũng chào hỏi ông ta.

“ Ha ha, trai tài gái sắc.” Người đàn ông trung niên cười ha ha nói, quét mắt qua tôi, nói quốc ngữ theo giọng Hong Kong : “ Bạn gái của cậu à ?”

Phương Hạo mỉm cười không nói, tôi len lén quét mắt nhìn Lam Trinh Liệt, gương mặt thần bài (1) đã sắp không trụ được nữa rồi. Người trung niên kia vẫn đang cao hứng : “ Ôi, còn mặc đồ tình nhân, tình tứ quá đi.”

(1) Nguyên văn là Poker Face, ý chỉ những người chơi bài chuyên nghiệp thường có biểu cảm trầm tĩnh, cho dù bắt được con bài tốt hay xấu cũng bất động thanh sắc, mục đích khiến cho đối thủ không thể thông qua nét mặt nhìn thấu đối phương.

Tôi dở khóc dở cười, thật là một ông anh lăm chuyen. Tôi và Phương Hạo hôm nay đều mặc sơ mi xám, trong mắt của ông anh đây lại trở thành đồ tình nhân.

Thang máy ngay lúc này chột khựng lại một chút, còn hơi run lắc nhẹ, Lam Trinh Liệt liền đưa tay giữ tôi vào lòng.

Trong tích tắc vài giây, mọi thứ khôi phục lại bình thường, ngược lại ông anh chưa hiểu mô tê chi đang há hốc mồm : “ Chàng trai trẻ, sao cậu lại ôm nhầm thế, đó là bạn gái của Giám đốc Phương.”

“ Ông chú, tôi thấy ông bị cận thị nặng rồi, ông nghe rõ này, người phụ nữ tôi đang ôm đây là bạn gái của tôi, mai mốt, lau mắt kính cho sáng một chút, đừng có mà phôi nhảm uyên ương.”

Kéo theo thôi, người nào đó tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên kia, bước ra khỏi thang máy, còn không quên lớn tiếng phàn nàn : “ Người phụ nữ này em chẳng khác gì khúc gỗ, không thèm lên tiếng.”

Tôi không thể nhịn cười. Chẳng ngờ, bước ra đến đại sảnh hai cô nàng lễ tân kia chạy ra ngon ngọt lấy lòng : “ Chị ơi, chị đi đây à .”

Cô nàng mặt tròn kia còn đỏ mặt chạy đến trước mặt Lam Trinh Liệt : “ Ngài tan ca ạ, chị gái của ngài thật xinh đẹp.”

Vị tiểu cô nương này đã mang luôn cả chữ "Ngài" ra rồi.

Lam Trinh Liệt nhét tôi vào trong xe, chúng tôi đến trung tâm thương mại, người nào đó nộ khí xung thiên nói với nhân viên bán hàng : “ Đem toàn bộ quần áo tình nhân ở chỗ các người mặc sao cho giống tình nhân mang hết ra đây cho tôi.”

Rất lâu về sau, trong những đêm khuya sâu lắng, tôi sẽ mang quần áo mua ngày hôm đó ra nhìn ngắm tỉ mỉ dưới ánh đèn, áo T-shirt màu xám in đáng cây ghi ta điện một lớn một nhỏ.

Vào tháng tư tôi và Lam Trinh Liệt ở Hàng Châu chúc mừng sinh nhật tôi ba mươi tuổi, tôi buồn bã nói với người yêu trẻ của mình, làm sao đây, Trinh Liệt, chắc chắn em sẽ già đi trước anh. Ngốc quá, người nào đó xoa xoa đầu tôi, bảo chuyện này đối với anh chẳng ý nghĩa gì, chỉ là em đến với thế giới này sớm hơn anh mà thôi.

Có lẽ, vài chuyện đôi khi thật sự đơn giản như thế, tôi, chỉ là đến với thế giới này sớm hơn người nào đó mà thôi.

Ở trường học cũ của tôi ngày trước, chúng tôi đã đốt pháo hoa, pháo hoa rực rỡ khiến một góc trời sáng như ban ngày.

Trong những ngày tháng tư mờ nhạt, tôi đưa Trinh Liệt đến trước mộ phần của mẹ, hôm ấy, Lam Trinh Liệt mặc chiếc sơ mi lụa màu đen, trong sắc trời đầu hạ anh tuấn vô cùng, người ấy hướng về mẹ khâu đầu ba cái thật sâu.

Sau khi từ Hàng Châu trở về, Dung Như Xuân đã hẹn gặp tôi, trong căn trạch cô đã có cả trăm năm lịch sử của nhà họ, do bên chồng của bà để lại cho bà.

Mân Viên, tên như ngụ ý, mang đậm phong cách sân vườn xứ Mân (2). Nghe nói, ông cố nội của Lam Trinh Liệt là người gốc Mân Nam (3), những năm đầu còn là vọng tộc, sau đó di cư dời nhà chuyển đến Macau, ông cố nội của Lam Trinh Liệt đã cưới được khuê tú đại gia của Thượng Hải, thế là, Mân Viên tọa lạc ở Bến Thượng Hải ra đời.

(2) Một danh xưng khác của tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

(3) Phía nam tỉnh Phúc Kiến.

Mân Viên, không hoa lệ, nhưng trong từng cành cây ngọn cỏ hòn đá đều như đang thuật lại nỗi nhớ mong tha thiết cố hương của chủ nhân, bởi vì mang theo nỗi nhớ mong kia khiến cho ngôi trạch cổ này bộc lộ một thứ cảm giác sâu nặng.

Chúng tôi ngồi lại bên mái lương đình màu trắng ở một góc đình viện, lương đình tọa lạc ở trung tâm hồ nhân tạo, trong lương đình hoa sen đầy ao, chúng tự do khuếch triển trong cơn gió nhẹ đầu hè, khiến người ta đã nhìn thì không thể không cảm thấy dễ chịu.

Người quản gia cao tuổi nhưng vẫn rắn rỏi mang trà Phổ Nhĩ đến cho chúng tôi, hương trà nồng đượm.

“Trong lòng tôi, cô và Trinh Liệt nhà chúng tôi không hợp.” Dung Như Xuân thẳng thắn mở lời, người phụ nữ này luôn sống trong sự sùng bái của người đời, trên ti vi, trong tạp chí luôn mang đến cho người khác một cảm giác thâm trầm mà sắc bén.

Một màn kịch cũ rích, nhưng cuộc đời này trước giờ vẫn thế. Tôi nhìn người phụ nữ trước mặt, không, phải nên nói là nữ giới, bởi vì, trong thâm tâm tôi, tôi tôn trọng bà, ở Mỹ tôi từng đến nghe bà diễn thuyết, hài hước mà phong vị nhưng không tạp nham, trong nửa giờ đồng hồ cùng hòa nhập với sinh viên dưới khán phòng. Duyên phận là điều rất kì diệu, thời điểm đó, khi tôi vô văn cảm kích nhận lấy học bổng từ tay bà trao đã không sao ngờ được sẽ hình thành nên cục diện ngày hôm nay.

“Không phải bởi vì thân phận của cô, không phải bởi vì địa vị của cô, mà là tôi đã nhìn thấy cô Lâm quá ư tự cao, Trinh Liệt nhà chúng tôi cần một người phụ nữ độ lượng, lúc cần thiết phải có cái nhìn đại cuộc, còn cô Lâm đây lại không phải vậy. Thật ra, lúc Trinh Liệt đưa cô về nhà, tôi đã bắt đầu chú ý mọi chuyện về cô, thế nên, giữa cô và Trinh Liệt đã xảy ra những gì tôi đều biết cả.”

“Có cần phải như vậy không?” Tôi khẽ mỉm cười, từ trước đến giờ, tôi cứ nghĩ rằng bà ấy là người phụ nữ không giống những người khác: “Chúng tôi chỉ là hai kẻ nam nữ yêu nhau mà thôi.”

“Cần phải như vậy, bởi vì trọng trách của Trinh Liệt không chỉ về mặt đại diện cho tập đoàn Phương Nam. Bang Hội Vinh Hâm cô Lâm đã nghe qua chưa?”

Khẽ gật đầu, tôi biết cái tên này, trong trí nhớ, nó là một vương quốc dưới mắt người đời, giàu có, thần bí, của cái vô số, ở Macau, Las Vegas đều sở hữu câu lạc bộ, khách sạn riêng của mình, cũng không ngoại lệ khi tự xây dựng những sông bạc hàng đầu, luôn luôn có các phương tiện truyền thông nổi tiếng sử dụng phương thức bắn lên ám chỉ bên trong có bối cảnh xã hội đen, càng có mối quan hệ qua lại mật thiết lâu dài với Đảng Hắc Thủ của Ý, thời gian trước lại vì chuyện Hacker náo động âm ỉ rần rộ, thời điểm đó tôi đang ở Detroit, bởi vì chuyện liên quan đến người địa phương có tiếng tăm ở Detroit nên tôi nghe ngóng được ít nhiều, cũng chính lúc đó tôi mới biết đến Bang Hội Vinh Hâm, nghe bên ngoài đồn thổi Vinh Hâm thuê Hacker xâm nhập vào trang mạng của đối thủ hàng đầu, đánh cắp được lượng lớn văn kiện mật, cướp được không ít khách hàng. Mà vị có tiếng tăm ở Detroit kia là một trong những kẻ oan uổng nhất.

“Người đứng đầu Vinh Hâm tên gọi Lam Niệm Tổ, là ông nội của Trinh Liệt.”

Tôi cười khỏ, chẳng trách, chẳng trách mỗi khi ra đường đều phải có vệ sĩ tháp tùng, chẳng trách trong những trường hợp đại chúng thường luôn khiến bản thân dường như không thể nhìn thấy ánh sáng. Chẳng trách người nào đó phải che giấu đi danh tính.

“Thế thì đã làm sao, chẳng lẽ chỉ vì như vậy mà tôi phải từ bỏ người ấy? Không, tôi đã đồng ý với người ấy, trừ khi người ấy muốn tôi đi, còn không tôi sẽ chẳng rời xa người ấy đâu.”

Chúng tôi nhìn nhau qua không khí.

“Hôm nay, tôi hẹn cô đến đây không phải bảo cô rời xa Trinh Liệt, ngược lại, tôi vô cùng vui mừng khi cô ở cạnh thằng bé, là một người mẹ tôi hi vọng con mình được vui vẻ, tôi nói những chuyện này với cô là hi vọng cô có sự chuẩn bị tâm lý. Cô Lâm, tôi có dự cảm, cô và Trinh Liệt sẽ không có kết quả. Cho nên, tôi mong cô đừng để con trai tôi lún quá sâu. Thằng bé đó, tôi không muốn nó phải chịu khổ. Còn nữa, ông nội của Trinh Liệt không như tôi, ông cụ đã sớm định là Tiên Đế, bởi vì bố dượng của Tiên Đế là Nghị viên Quốc hội Mỹ, cho nên, Tiên Đế, ông cụ buộc phải lựa chọn. Hôn nữa, hai đứa ông đã có hôn ước, chúng nó cũng biết sự tồn tại của hôn ước kia, đến khi Trinh Liệt hai mươi lăm tuổi sẽ cử hành hôn lễ. Cho nên, cô Lâm, cô hãy tự nghĩ cho mình.”

Cái tin tức cuối cùng kia như một quả núi đè nặng lên trái tim tôi. Hóa ra, người ấy của tôi là vị hôn phu của người khác. Như vậy, tôi hiện giờ được xem là gì đây? Thảo nào, hôm đó, Triệu Tiên Đế tự tin đầy mình nói với tôi, cô tin không, đến cuối cùng người bên cạnh Trinh Liệt sẽ là tôi.

Khi Lam Trinh Liệt trở về tôi đang thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Di nói em không ăn cơm, không có khẩu vị, hay là bệnh viện bận quá khiến em mệt rồi? Hửm?” Người nào đó ôm chầm tôi từ phía sau. Tôi cực kì thích Lam Trinh Liệt nói cái chữ “Hửm” kia, rất nhẹ nhàng, có hơi giống tiếng thì thầm, lại nghe như âm phổ hay nhất thế gian.

“Trinh Liệt, chuyện anh và Triệu Tiên Đế có hôn ước là thật sao?” Tôi chậm rãi nói.

Lam Trinh Liệt bật cười lên sau lưng tôi: “Thời con nít phát biểu linh tinh sao có thể tính chứ.” Người nào đó cực lực điều chỉnh ngữ khí của mình trở nên thật thoải mái.

Tôi xoay người lại, lặng lẽ nghiêm mặt với người nào đó, dưới sự quan sát của tôi người ấy cụp mắt xuống: “Ông ngoại anh rất thích Tiên Đế, vậy nên, mới có cái hôn ước kia. Anh thừa nhận, trước khi yêu em, cô ấy luôn là người vợ lý tưởng của anh”.

Nhớ lại dự cảm Dung Như Xuân đã nói, tôi ỉu xiu tựa vào tường. Thật ra, ngay đến bản thân tôi cũng không tin tưởng tôi và Lam Trinh Liệt sẽ có một kết cuộc viên mãn.

“Tứ Nguyệt, đừng giận mà em, anh sẽ không cưới cô ấy đâu, anh một lòng một dạ chỉ muốn em làm vợ anh thôi, muốn đến phát điên luôn.” Người nào đó ôm tôi thật chặt, như muốn mang tôi hòa quyện vào trong xương máu của mình : “Em nhất định phải tin anh.”

Vào giây phút ấy, tuy tôi không mấy tin tưởng vào tương lai của chúng tôi, nhưng tôi tin tưởng người nào đó đúng là một lòng một dạ muốn tôi làm vợ người ấy, muốn đến phát điên luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Mùa Thu Đa Sự (1)

Tháng mười, lễ Quốc khánh, tôi và Lam Trinh Liệt có ba ngày phép, người nào đó kéo tôi đến Hong Kong, nói là muốn đến thăm hỏi một người bạn chỉ giao của ông ngoại.

Suốt trên đường đi người nào đó lăm nhăm không ngừng bên tai tôi, chủ yếu là muốn tôi từ bỏ công việc kia, hai ngày trước, Lam Trinh Liệt đến bệnh viện tìm tôi không hề báo trước, khi đó, tôi mới vừa từ hiện trường tai nạn giao thông vội trở về, lúc nhìn thấy tôi người nào đó đầu tiên là đực mặt ra, tiếp theo như nổi điên kéo áo blouse trắng của tôi xuống, vừa kéo vừa không ngừng nói, Tứ Nguyệt, chúng ta không cần công việc này nữa, anh không muốn nhìn thấy bộ dạng em như hiện giờ, khi đó, trên chiếc áo đồng phục trắng của tôi vẫn còn lưu lại vết máu từ hiện trường vụ tai nạn.

Lam Trinh Liệt đưa tôi đến một bệnh viện, tôi mới biết bạn của ông ngoại Trinh Liệt vì sức khỏe không tốt phải nằm viện trường kỳ, vị lão tiên sinh kia vừa nhìn thấy Lam Trinh Liệt liền toét miệng ra, để lộ hàng nướu đã rụng sạch răng, lúc cười lên y như trẻ con.

“Tiểu Liệt, bạn gái của cháu đấy à ?” Vị lão tiên sinh đây vì chẳng còn răng nên khi nói chuyện có hơi trống vắng.

Lam Trinh Liệt kéo tôi vào lòng : “Đúng vậy, lão gia tử, xinh đẹp chứ ?”

Lão tiên sinh ngẩng ngửa tôi kĩ càng một lượt, giờ ngón cái lên với Lam Trinh Liệt, rồi thì lão tiên sinh hỏi thăm vài chuyện của Lam Trinh Liệt, qua đó, tôi được biết con trai vị lão tiên sinh đây là quân nhân đóng ở Hong Kong, đã đến nơi này được nhiều năm, Lam Trinh Liệt thỉnh thoảng sẽ qua thăm ông.

“Tháng trước, con nha đầu Tiên Đế đã đến thăm ông, Tiểu Liệt, năm nay sao hai đứa không cùng đến, năm ngoái hai đứa đều đi cùng mà .” Cuối buổi, lão tiên sinh đột nhiên hỏi.

Lam Trinh Liệt tức tốc liếc nhìn tôi.

Rời khỏi bệnh viện, không khí có hơi vi diệu, giống như những lần trước Tiểu Quang lái xe, chú Luru ngồi ở ghế lái phụ, tôi và Lam Trinh Liệt ngồi phía sau, vẫn là chiếc Volvo màu đen cực kì khiêm tốn, tôi thất thần nhìn chú Luru, tôi vô tình biết được người đàn ông này từ nhỏ đã lớn lên ở Mỹ, là một Hoa Kiều, sau khi về hưu từ Bộ Hải Quân của Mỹ đã gia nhập vào một công ty bảo an nổi tiếng, công ty kia vì bị cuốn vào cuộc chiến ở Iraq mà tiếng tăm âm ỉ.

“Tứ Nguyệt, Lâm Tứ Nguyệt . . .” Lam Trinh Liệt đột nhiên gọi to tên tôi, tôi quay đầu lại nhìn người nào đó, gương mặt người ấy khảm trương.

“Tứ Nguyệt, có phải em vẫn đề ý chuyện anh đã đưa Tiên Đế cùng đến, ông của Tiên Đế và lão gia tử là bạn cũ, cho nên, bọn anh hay đi cùng.”

Tôi đề ý ư ? Tôi cũng không biết, Lam Trinh Liệt đối với thân phận của mình chỉ bóng gió vài từ, tôi cũng giả vờ không biết, nhưng sâu tận trong lòng tôi thường cảm thấy bất an, cũng không biết bản thân dường như đang bất an điều gì, cứ như là một số chuyện sẽ xảy ra ngay ở giây tiếp theo.

Tôi cười với người nào đó : “Không phải mà, chỉ là em cảm thấy hơi mệt.”

Tiếp theo đó, tôi và Lam Trinh Liệt đều có biểu hiện tâm hồn treo ngược cành cây, rất nhanh đã về đến khách sạn.

Sáng tỉnh mơ ngày hôm sau, Lam Trinh Liệt gọi tôi dậy rất sớm, mang theo cặp mắt ngủ tôi chui vào trong phòng tắm, ra khỏi khách sạn, chúng tôi đã vũ trang khắp người, quần áo gọn gàng, túi đeo vai, thêm vào đó chiếc mũ bóng chày đồng điệu có in logo đội New York Yankees, hai chúng tôi lúc này đây chẳng khác nào những đôi tình nhân bình thường khác.

Trước tiên chúng tôi đến một quán trà rất có phong vị đậm chất Hong Kong ăn điểm tâm, sau đó đến công viên Hải Dương, trường đua ngựa, bảo tàng tượng sáp Madame Tussauds. Sau cùng đã đến Quảng Trường Thời Đại, chúng tôi theo dòng người cười ngựa xem hoa, đến một cửa hàng đá quý, Lam Trinh Liệt kéo tôi vào trong.

“Giờ đây, đâu phải anh không biết em chẳng đeo mấy thứ kia .” Tôi giữ người nào đó lại : “Chẳng phải lần trước đã tặng rồi sao ?”

“Lần này không giống nhé, lần này là anh dùng tiền lương của mình mua cho em.” Lam Trinh Liệt không nói dài dòng đưa tôi đến ngay quầy hàng.

Cô gái ở quầy hàng mang theo nụ cười chuyên nghiệp, giới thiệu với chúng tôi đủ các loại, nghe một tràng liên thanh tôi bắt đầu hoa mắt chóng mặt.

“Hay là, Tứ Nguyệt, anh mua nhẫn cho em nhé?” Lam Trinh Liệt vờ như vô tình nói, nhưng tôi nhìn thấy tay của người nào đó đang bỏ vào trong túi quần, Lam Trinh Liệt có thói quen hề cứ khấn trương sẽ cho tay vào túi quần.

“Tiền của anh vừa hay có thể mua được thứ đó.” Lam Trinh Liệt chỉ vào cặp nhẫn đôi bên cạnh, kiểu dáng rất đơn giản, chỉ là ở chính giữa có viên kim cương lam be bé, màu lam kia xinh vô cùng, xanh thắm thanh tú, mang sự tươi đẹp của biển Aegean.

Cô gái bán hàng thuận nước đẩy thuyền: “Quý ông thật có mắt nhìn, hàng này vừa từ Châu Âu về, là “Thần tình yêu” được hàng loạt người trong giới thiết kế yêu thích nhất đây.”

“Có nhìn thấy không?” Cô gái bán hàng lấy cặp nhẫn ra, chỉ vào văn tự nhỏ xíu bên trong cặp nhẫn: “Trong này còn khắc ‘Chúc phúc’ theo chữ Hy Lạp.”

Cặp nhẫn kia còn kèm theo tấm thẻ, trên tấm thẻ tinh tế in đến mấy loại văn tự, chữ tiếng Trung viết Nguyễn thiên hạ hữu tình nhân chung thành xuân thuộc (1).

(1) Nguyễn cho tình nhân trong thiên hạ cuối cùng cũng thuộc về nhau.

Khi Lam Trinh Liệt đeo nhẫn cho tôi, nhẹ giọng nói vào bên tai: “Ghi nhớ giây phút này, Lâm Tứ Nguyệt, từ giờ... chúng ta thuộc về nhau.”

Trái tim tôi bàng hoàng thất thố, trong tâm trí lại hiển hiện một gương mặt khác. Cũng chính vào tiết trời này, một ngày thu ở San Francisco, có chàng trai cũng nói những lời tương tự, thế nhưng, về sau, anh ấy biến mất.

Hai bàn tay đeo cùng kiểu nhẫn đan vào nhau, kim cương lam rạng rỡ dưới ánh đèn lung linh lấp lánh. Chúng tôi nắm tay bước ra khỏi trung tâm thương mại, Quảng Trường Thời Đại người qua kẻ lại, gương mặt dưới chiếc mũ bóng chày của Lam Trinh Liệt tươi tắn, người nào đó nói:

“Nhớ kỹ đây, anh muốn em đeo nó mỗi ngày.”

“Lâm Tứ Nguyệt, em đã bị anh đóng dấu chủ quyền rồi nha.”

Lúc này, Tiểu Quang đột nhiên xuất hiện, cậu ta nói nhỏ bên tai Lam Trinh Liệt, Lam Trinh Liệt đổi ngay sắc mặt, đưa tay giấu mặt tôi vào trong lòng mình, vội vàng chạy về hướng đỗ xe.

Chúng tôi vừa lên xe, chiếc xe lập tức lao đi, Tiểu Quang muốn nói gì đó, Lam Trinh Liệt đánh mắt về phía cậu ta, Tiểu Quang liền không nói thêm gì nữa, xe đã chạy được một đoạn, điện thoại Lam Trinh Liệt đổ chuông.

Lam Trinh Liệt nghe xong điện thoại sắc mặt mới tốt lên, sau khi chúng tôi dùng xong bữa tối ở nhà hàng của khách sạn liền quay trở về phòng.

“Trinh Liệt...” Tôi đang muốn hỏi người nào đó vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, Lam Trinh Liệt đã chặn miệng tôi, Lam Trinh Liệt tối đêm nay nhiệt tình như lửa.

Trời hãy còn sớm tôi đã tỉnh dậy, ánh bình minh xuyên qua rèm cửa sổ rọi vào, Lam Trinh Liệt bên cạnh đang ngủ ngon lành, Lam Trinh Liệt khi ngủ mãi luôn như một đứa trẻ không màng thế sự, thu dọn đám quần áo rơi tứ tung trên sàn, Lam Trinh Liệt thật chẳng phải người kiên nhẫn, hề kích thích lên thì đám quần áo kia liền gặp tai ương.

Tắm rửa xong, thay quần áo, dưới ánh ban mai của buổi bình minh tôi bước ra khỏi phòng, rời khách sạn, Tiểu Quang đột nhiên xuất hiện ngăn tôi lại, tôi kinh ngạc nhìn cái người bất thành linh nhảy ra đây.

“Thưa cô Lâm, cô muốn đi đâu?”

“Tôi chỉ muốn đi dạo một chút.” Tôi không vui trả lời, kèm theo cái kinh, Tiểu Quang và Lam Trinh Liệt tuổi tác tương đồng, có gương mặt rất trẻ con, nhưng gương mặt kia luôn rất nghiêm túc.

“Vậy để tôi đưa cô đi.” Cậu ta liếc nhìn đồng hồ của mình.

“Tiểu Quang, đừng có quên, giữa chúng ta không tồn tại cái thoả thuận kia, thế nên, cậu đâu nhất thiết phải chịu trách nhiệm an toàn cho tôi.”

“Không cần đi theo tôi, đừng để tôi nói lần thứ hai.” Quay đầu lại, tôi bức bối nói với Tiểu Quang.

Khách sạn tôi ở ngay bên cạnh Cảng Victoria, sau khi đi một đoạn đường ngắn tôi đã đến được bến cảng. Victoria buổi sáng sớm một trời yên lành và tĩnh lặng, tôi tựa lên cây cột đèn, nhớ lại năm ấy, hành trình của chúng tôi vốn cùng Phương Hạo đến Hong Kong, sau đó, trời xui đất khiến tôi lại nhìn thấy cuốn tạp chí du lịch kia, thế là đã có chuyến đi đến dãy núi Alps. Nếu như, khi ấy, đến Hong Kong thì tốt biết mấy.

“Cô cũng đang ngắm biển à?” Giọng nói non nớt cắt ngang dòng suy tư của tôi, chẳng biết từ khi nào bên cạnh tôi có thêm một anh nhóc, anh chàng học theo điệu bộ của tôi tựa lên một cây cột đèn khác, đang giương đôi mắt trong veo chăm chú nhìn tôi.

Ánh mắt trong sáng của trẻ con trong phút chốc xoáy sâu vào tâm hồn tôi, chợt bỗng đâu, muốn được tâm sự.

“Không, cô đang nhớ về một người.”

“Thế người đó, là bạn của cô sao ?”

“Không, chú ấy là người yêu của cô .” Tay của tôi áp lên chiếc đồng hồ đeo tay.

“Thế hiện giờ chú ấy ở đâu, sao không ở bên cạnh cô ?” Anh chàng mở to đôi mắt ngây thơ.

“Hiện giờ chú ấy đang ở một nơi rất yên bình, nhưng cô không có cách nào đi tìm chú ấy.”

“Sao lại không có cách, cô có thể sử dụng phương tiện giao thông đi tìm chú ấy, đáp tàu hỏa, lên máy bay, hay là ngồi du thuyền.”

Trong lòng tôi một trời buồn bã, trên thế gian này không bao giờ có phương tiện giao thông đi được lên trời, tôi ngồi xỏm xuống đất, vùi đầu lên cánh tay. Trong buổi sáng sớm màu mực này, đau thương như một cơn gió vô tình, mon man qua trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mùa Thu Đa Sự (2)

Hồi lâu, tôi nghe thấy giọng nói của chính mình : “Nếu như, nếu như khi ấy chúng tôi đến Hong Kong, chú ấy sẽ không bỏ cô mà đi.”

“Nhưng khi ấy, anh đã không thể gặp được em.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai tôi, Lam Trinh Liệt không biết từ khi nào đã thế vào chỗ của anh nhóc kia.

Tôi đứng lên trần trần nhìn người nào đó, trong mắt người ấy một trời băng giá, như một bức tượng điêu khắc không chút cảm xúc, khiến tôi cảm thấy lạnh thấu xương.

“Có lẽ , lúc này anh nên an ủi em, nhưng anh không làm được, vừa nghĩ đến nếu người kia vẫn còn sống, hai người hiện giờ nhất định hạnh phúc mỹ mãn, nếu người kia vẫn còn sống, không chừng, em đến nhìn cũng chẳng thêm nhìn anh, thậm chí hai chúng ta cả cuộc đời này cũng không thể nào gặp gỡ, sẽ bỏ lỡ nhau, anh càng không làm được.”

“Nhưng dùng sự sống của một sinh mệnh để tác thành cho cuộc gặp gỡ của hai chúng ta, Lam Trinh Liệt cách nói này của anh quá tàn nhẫn rồi.” Giọng nói của tôi trở nên chi li nhỏ nhặt, kèm theo cả phần nộ.

“Tàn nhẫn ? Là bởi vì người kia em mới cảm thấy tàn nhẫn thôi. Chẳng lẽ, em không tàn nhẫn với anh ? Em vừa nói chuyện yêu đương với anh, lại vừa âm thầm hoài niệm người yêu đã mất của mình. Như vậy, đối với anh không tàn nhẫn ư ? Lâm Tứ Nguyệt, em còn muốn ôm ấp quá khứ bao lâu ? Đừng quên, hôm qua em vừa đeo nhẫn của anh.”

“Nhẫn ư ?” Trong vô thức tôi nhìn xuống bàn tay mình, lại vô thức nói : “Đó chẳng qua chỉ là nhẫn tình nhân.”

Tôi nghĩ, tôi điên rồi, rõ ràng hiểu được tâm trạng của người ấy, rõ ràng hôm qua nhìn thấu thần sắc của người ấy, rõ ràng, biết rằng thứ đó tuyệt nhiên không thể dùng nhẫn tình nhân để hình dung.

“Nhẫn tình nhân ? Sao em dám phũ tay phũ phàng sạch sẽ đến thế, em có biết anh đã vì cái nhẫn kia hao tổn bao nhiêu tâm tư hay không ? Hoá ra, trong mắt em nó chẳng qua chỉ là chiếc nhẫn tình nhân tầm thường đầy trên đường, haha . . .”

Nụ cười của Lam Trinh Liệt trong màn sương bạc buổi sớm mai ngập tràn thê lương.

“Trinh Liệt, không phải như vậy mà, em cũng không biết bản thân làm sao nữa ?” Tôi ảo não bước đến kéo tay người ấy, người ấy hất mạnh ra.

Người ấy bước đi không quay đầu lại, tôi đứng tại chỗ nhìn theo, trông thấy bóng dáng ai đang dần dần rời xa.

Mười lăm phút sau, tôi gặp được chủ tiệm hôm qua đã bán nhẫn cho chúng tôi, một cô gái có cùng độ tuổi với tôi.

“Eric, trước đây chúng tôi ở Anh Quốc đã quen biết rồi, tôi không ngờ được cậu ấy cũng có thể làm những chuyện kiểu này .” Cô ta cười nhạt đánh giá tôi : “Thật ra, tôi rất muốn xem thử cô như thế nào.”

Hóa ra, chiếc nhẫn trên tay tôi là thứ độc nhất vô nhị trên thế gian này, nó được chế tác từ bàn tay của JONG, nhà thiết kế người Ý, vốn thuộc về một vị thành viên trong hoàng gia Ả Rập, vị thành viên hoàng gia kia định dùng nó để ngỏ lời với người trong lòng, sau đó, Lam Trinh Liệt hàng ngày viết thư cầu

mong ông ta nhượng chiếc nhẫn cho mình.

Còn về chuyện vì sao một mực muốn chiếc nhẫn kia, sau khi xem xong tạp chí tôi mới nhớ ra hôm nào đó tôi lên con thuyền kinh chi vào chiếc nhẫn trong cuốn tạp chí kia khen đẹp quá, chuyện này tôi sớm quên mất rồi, nhưng Lam Trinh Liệt đã ghi nhớ.

Chặn chiếc xe, tôi rời khỏi Quảng Trường Thời Đại, tôi nôn nóng vội vàng muốn gặp người nào đó.

Đến khách sạn, tôi không gặp được Lam Trinh Liệt, ngược lại nhìn thấy chú Lưu đang chờ tôi ở đại sảnh khách sạn, ông ta nói với tôi Lam Trinh Liệt về Macau một chuyến, dặn dò tôi ở trong phòng đợi người nào đó, đến tối người ấy sẽ quay về.

Buổi tối người nào đó không hề quay về, gọi điện toàn chuyển đến hộp thư thoại, điện thoại của tôi chỉ nhận được một mẫu tin nhắn của người nào đó, bảo tôi và chú Lưu về Thượng Hải trước, khi tiếp tục gọi lại đã không liên lạc được.

Hôm sau, tôi và chú Lưu lên máy bay rời Hong Kong, trên máy bay tôi nhìn thấy hình ảnh của mình và Lam Trinh Liệt hiển nhiên xuất hiện trên trang bìa tạp chí, đó là một cuốn tạp chí có lượng phát hành cao bậc nhất ở Đông Nam Á.

Lấy bối cảnh là Quảng Trường Thời Đại, tôi và Lam Trinh Liệt tay nắm tay, mỉm cười với nhau, trên tay chúng tôi đeo cùng kiểu nhẫn. May mà, khi ấy chúng tôi đều đội mũ, chụp sau lưng, tấm ảnh chỉ lấy được mặt nghiêng của hai chúng tôi, nhưng phần chiếc nhẫn lại được chụp rất rõ nét, chiếc nhẫn trên tay chúng tôi còn được cố ý khoanh vòng màu đỏ.

Tiêu đề tạp chí viết rằng : Chuyện tình của người thừa kế tập đoàn Phương Nam và thiên kim Lợi gia thực chất chỉ là tung hỏa mù, chân mệnh thiên nữ là một người khác. Phía dưới còn dùng một hàng chữ nhỏ để viết những từ liên quan đến chuyện tư định hôn nhân.

Nhưng điều khiến tôi kinh tâm lại là một tiêu đề khác : Người thừa kế tập đoàn Phương Nam suốt thời gian dài luôn xuất hiện dưới lớp mặt nạ thần bí, tin đồn là vì muốn che giấu đi thân phận hai mặt của mình. Sau đó là dùng một khối lượng lớn từ ngữ hàm hồ để lên công kích cái tiêu đề kia.

Run run cuốn tạp chí trong tay, tôi hỏi chú Lưu đang ngồi bên cạnh : “ Người đó vì chuyện này mà đến Macau sao ? ”

Chú Lưu cúi đầu : “ Đúng vậy, chuyện này hình như đã truyền đến chỗ ông nội của Lam tiên sinh rồi, một cuộc điện thoại liền gọi Lam tiên sinh đi. Đều tại chúng tôi, không theo sát cậu ấy đang hoảng, mới khiến cho đám Paparazzi kia tận dụng cơ hội. Rõ ràng biết thân phận của cậu ấy là điều đại kỵ. May mà, là Paparazzi, nếu là . . . ” Những từ còn lại ông ta không nói tiếp, nhưng mà cũng đã đủ hiểu.

Nhìn tôi đi, toàn làm những chuyện không đâu, hôm ấy, tôi mặt mày không vui nói với Lam Trinh Liệt, hiện giờ chúng ta đang tiến hành cuộc hẹn bốn người a ? Thế là, Lam Trinh Liệt kéo theo tôi bỏ rơi hai người họ.

Giờ đây nhớ đến những gì mẹ Lam Trinh Liệt đã nói quá đúng, tôi và Lam Trinh Liệt quả thật không hợp, tôi quá ư tự cao. Hít sâu vào một hơi, nhớ về gương mặt buồn bã của Lam Trinh Liệt buổi sáng sớm kia.

Về đến Thượng Hải được hai ngày rồi, Lam Trinh Liệt vẫn chưa trở lại, điện thoại cũng không gọi được, ngược lại cuốn tạp chí đã công khai hình ảnh tôi và Lam Trinh Liệt kia đã dùng một lượng bản in rất lớn để đính chính chuyện đưa tin về người thừa kế của tập đoàn Phương Nam chỉ là hiểu lầm, còn biểu đạt thành thật xin lỗi.

Bảo chú Lưu đưa lịch trình chuyến bay khứ hồi của Lam Trinh Liệt, mặc bộ quần áo Lam Trinh Liệt yêu thích, tôi đến sân bay, mang theo nụ cười ngọt ngào như những cô nàng mong ngóng người ấy về nhà.

Vào buổi trưa, Lam Trinh Liệt đúng giờ xuất hiện, vẫn là vành mũ được kéo thật thấp, sơ mi caro, túi du lịch, trong đám đông như những sinh viên bình thường.

Tôi đứng ở một bên, Lam Trinh Liệt xem ra đáng đi vội vã, mắt không ngó nghiêng.

Vừa định gọi người nào đó, nhưng khi nhìn thấy Triệu Tiên Đế bên cạnh, tôi liền khựng lại, hai người họ không trao đổi, nhưng bước chân hiển hiện rất ăn ý, tôi nghĩ, những lúc như bây giờ, hai người họ nhất định từng có rất nhiều.

Khi hai người họ đi ngang qua tôi, Lam Trinh Liệt đụng phải một đứa bé khoảng bảy, tám tuổi, đứa bé kia bật khóc lên, nhưng Lam Trinh Liệt chẳng thèm để ý, cũng không màng đưa tay đỡ đứa bé, thần sắc mặc nhiên đi lướt qua, ngược lại Tiểu Quang đang đi phía sau đỡ đứa bé đứng lên. Bên cạnh Tiểu Quang còn có mấy người đàn ông thân hình lực lưỡng, bọn họ một hàng người cứ thế không hề quay đầu đi thẳng đến lối ra sân bay.

Trong lòng tôi buồn lắm, Lam Trinh Liệt vừa rồi chẳng khác nào một người xa lạ.

Về đến bệnh viện mấy giờ sau, tôi đã gặp Triệu Tiên Đế.

Chúng tôi đến quán trà ở gần bệnh viện, ánh mắt Triệu Tiên Đế nhìn tôi có vẻ lên án, cô ta thấy cuốn tạp chí tôi xem được trên máy bay đến trước mặt tôi.

“ Cô chúc lấy cho Trinh Liệt phiền phức không nhỏ, anh ấy một mực nhấn mạnh với ông nội của mình rằng do bản thân nhất thời kích thích mới chơi trò trốn tìm với vệ sĩ, nhưng tôi biết anh ấy nhất định muốn làm cô vui. Cô Lâm này, tôi mong cô đừng vì nhất thời muốn tốt cho bản thân mà bỏ mặc không màng an nguy tính mạng của Trinh Liệt, tôi không muốn Trinh Liệt đi vào vết xe đổ của bố anh ấy.

Tôi cúi đầu, trong lòng một bụng tự trách, rõ ràng biết được thân phận của người ấy, nhưng ngược lại chỉ luôn lo nghĩ cho tâm trạng của mình.

“Tôi không biết những chuyện liên quan đến Trinh Liệt cô rõ được bao nhiêu, nhưng nếu như cô chỉ muốn nói chuyện yêu đương một cách bình thường, vậy thì, tôi khuyên cô vẫn nên rời xa Trinh Liệt.”

“Cô Lâm này, tôi rất ghét cô, không phải bởi vì cô đã cướp mất trái tim Trinh Liệt, mà là cô quá ư chủ quan, cô vẫn cứ quen trốn trong vỏ bọc của mình tự hời hợt cái.

“Tôi xin lỗi.” Lúc này, tôi cảm thấy như có ai đó đang bóp trần trụi nội tâm của mình, không nơi trốn tránh, toàn bộ gai nhọn dường như đã bùng ra hết, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, cảm thấy bản thân dường như nên phản kích, nhưng tôi chỉ thốt ra được ba chữ kia.

“Không cần phải nói xin lỗi, bởi vì đến phút cuối tôi cũng không biết ai sẽ nói xin lỗi ai, cô cho rằng chuyện yêu đương giữa nam và nữ chỉ đơn giản dựa vào hai người vui vẻ là được à ? Cuộc sống là một hành trình dài đằng đẵng, cuối cùng ai sẽ đi cùng ai vẫn còn chưa chắc. Trinh Liệt, tôi sẽ chờ anh ấy.”

Cô ta không hề che giấu ánh mắt khiêu khích của mình, tia nắng nhạt soi vào đáy mắt cô ta, vô cùng thẳng thắn, trong một khoảnh khắc tôi cảm thấy bản thân vô cùng ngưỡng mộ cô ta, bởi vì cô ta dũng cảm hơn tôi, kiên định trong tình yêu hơn tôi.

Cuốn tạp chí kia lặng lẽ nằm trước mặt tôi, trên mặt bìa bất động tôi và Lam Trinh Liệt đang đứng trong dòng người, an nhàn, mang theo chút vẻ không màng thế sự, nhưng thời điểm đó tôi không bao giờ ngờ được chỉ vì tấm ảnh kia sẽ mang đến cho ngày sau những hồi tiếc mãi mãi không thể bù đắp.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Mùa Thu Đa Sự (3)

“Bên ngoài có người đàn ông tìm cô.” Lúc sắp tan ca, đồng nghiệp khẽ nháy mắt với tôi.

Trái tim tôi vô cớ hồi nhip, sẽ là Trinh Liệt ư ? Đã bốn ngày rồi tôi chưa gặp được người nào đó, thấy nhớ lắm rồi.

Người đến tìm tôi không phải Lam Trinh Liệt, mà là Phương Hạo. Trên mặt biểu cảm nghiêm trọng, khiến trong lòng tôi chợt hoảng.

“Chuyện gì thế ? Phương Hạo ?” Giọng tôi có hơi run, tôi còn nhớ khi ở dãy núi Alps anh ấy cũng dùng cách biểu cảm này nói về tin xấu của Joe.

“Bà e rằng không ổn rồi.” Phương Hạo nói.

Lúc cùng Phương Hạo vội đến sân bay, tôi suy sụp nhớ rằng hóa ra hộ chiếu của tôi vẫn đang ở chỗ của Lam Trinh Liệt, liền mạng gọi điện thoại nhưng cứ luôn trong tình trạng tắt máy.

Một môi thất thủ quay trở về nhà, nhìn thấy ông thân Lam Trinh Liệt đang ngồi trên sofa chơi game. Tôi cầm lấy túi xách nện một cú thật mạnh lên đầu người nào đó : “Tại sao phải tắt máy, sao phải tắt điện thoại kia chứ ?”

Mười giờ, tôi và Phương Hạo lên máy bay rời Thượng Hải, ở khu vực kiểm vé tôi quay đầu lại liếc nhìn Lam Trinh Liệt, người nào đó đứng sừng sững ở đấy, mắt đắm đắm nhìn vào tôi.

Bởi vì không có hộ chiếu chúng tôi đã để lỡ chuyến bay thẳng đến San Francisco. Từ Washington chuyển máy bay này nọ đến được San Francisco đã là đêm tối mịt mùng.

Cuối cùng, tôi và Phương Hạo vẫn không được nhìn mặt bà lần cuối, ba giờ trước, bà đã từ già cõi đời, hưởng thọ bảy mươi chín tuổi. Bà có một cái tên rất lãng mạn, Thẩm Nhượng Như, xuất phát từ câu nhân sinh nhượng chỉ như sơ kiến (1) của Nạp Lan Tĩnh Đức (2), tổ phụ của bà là một văn nhân, đặc biệt trung thành với văn phong của Nạp Lan, thế rồi, đặt tên cho bà là Nhượng Như. Nhượng Như, bao hàm hàng vạn khả năng, nhưng chẳng có loại khả năng nào có thể thoát khỏi Sinh – Lão – Bệnh – Tử.

(1) Là câu nói được trích trong bài *«Mộc Lan Từ - Nghĩ cổ quyết tuyệt từ giản hữu»* của Nạp Lan Tĩnh Đức, ý là giữa người và người với nhau, chỉ có lúc ban đầu gặp gỡ mới là tốt đẹp nhất, không ai biết được khuyết điểm của đối phương.

(2) Vốn tên là Nạp Lan Thành Đức, nhưng để tránh kị húy với tên của Thái Tử Bảo Thành đã đổi lại là Nạp Lan Tĩnh Đức, một đại học sĩ minh châu trường tử, mẹ là con gái thứ năm của Anh Thân Vương A Tề Cách Ái Tân Giác La Thị, từ nhỏ đã nằm lòng sách thơ, văn ôn võ luyện, mười bảy tuổi được vào Quốc Tử Giám.

Qui luật tự nhiên thật là tàn khốc, tôi ti mi ngắm nhìn gương mặt bà, bà bình thần giống như chỉ đang ngủ trưa, chẳng khác nào những buổi chiều ngày trước, tôi ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng bà ôn sách, bà yên tĩnh nghỉ ngơi bên cạnh, tôi thậm chí cảm giác bà vẫn sẽ giống như trước đây, sau khi tôi vô ý ngủ quên, sẽ lấy chân đạp lên người tôi, sau đó lặng lẽ chờ tôi thức giấc.

Mẹ Joe bước tới ôm lấy tôi : “ Đừng đau lòng, bà ra đi rất thanh thản. Dường như bà đã biết trước mọi chuyện, mấy ngày gần đây, bà đã đi thăm hỏi bạn bè của mình.”

Bà lão này rất biết nói dối, tối hôm trước còn nói điện thoại với tôi này nọ, bảo có một ngày bà sẽ mang cái thân già này đi chinh phục Trường Thành, bảo còn có thể ở trong ngày hôn lễ của tôi khoác tay tôi giao cho chú rể.

Bầu trời tháng mười xanh vơi vợi, người đến tang lễ của bà rất đông, mấy người họ chẳng quản đường xa, hội viên trong hội đồng hương của bà lại càng không thiếu một ai, họ mặc lễ phục màu đen, tóc trắng bạc phơ, thần thái trang trọng, mang theo vẻ hiu hắt thống thấu sự đời, nước mắt cứ thế rơi xuống, tôi nghĩ, chắc hẳn bà cũng đã từng tham dự tang lễ bạn già của mình với thần thái đau buồn như thế, ở tại mảnh đất Hoa Kỳ này tiền đưa từng người bạn xa xứ ly hương.

Trong làn nước mắt nhạt nhòa, tôi nhìn thấy Lam Trinh Liệt, đứng ở xa xa, mặc bộ đồ tây màu đen.

Sau khi mục sư đọc xong cầu nguyện, chúng tôi chính thức đưa tiễn bà, vào cái tháng mười này, như cây cối không thể không vì tiết trời sắp tới mà tiễn lá xa cành.

Khi đi ngang qua người Lam Trinh Liệt, tôi liếc nhìn người nào đó, người ấy cũng đang nhìn tôi, vội vàng đưa ánh mắt né tránh, tôi nhớ lại bản thân mình trong sân bay không ngừng gọi điện thoại, trong mấy giờ đồng hồ kia tôi đã bỏ lỡ cơ hội được gặp mặt bà lần sau cùng.

Một mình đi đến công viên cách nhà bà không xa, ngồi trên chiếc ghế ngày thường bà hay thích ngồi, trên tay đeo chiếc nhẫn từ ngọc cắt thành mã lúc bà hấp hối đã phò thác nhất định phải giao lại cho tôi, đó là thứ bà đã mang từ cổ hương đến, một chiếc nhẫn bà cảm thấy rất có duyên với bà, bà bảo cái hôm bà đeo lên chiếc nhẫn, chính là hôm bà đã động lòng, trông thấy du khách anh tuấn ngồi trên chiếc thuyền nhỏ đi qua dưới cầu, tuy hiện giờ đã sớm quên đi gương mặt người kia, tâm trạng ái mộ lại không sao nói ra được, nhưng trái tim khi ấy nở rộ như đóa hoa giữa ngày xuân tươi đẹp.

Ánh mặt trời xuyên qua khe lá trên cây chiếu lên người tôi, tôi khẽ nhắm mắt, chợt bỗng đâu tôi dường như nhìn thấy dáng vẻ gương mặt tươi cười của bà cụ ấy.

“ Tứ Nguyệt à, có nhìn thế nào thì cũng vẫn thấy lá cờ đỏ năm ngôi sao của chúng ta đẹp nhất, màu đỏ rực rỡ, luôn khiến người ta kích động.”

“ Tứ Nguyệt à, tối qua bà lại nằm mơ rồi, đã mơ thấy bà vẫn ở trong ngôi nhà cũ ngày trước, cả nhà ngồi ở giếng trời ăn hoa quế. Ôi chao, cái mùi vị kia khiến bà trong mơ cũng phải chảy cả nước giải.”

“ Tứ Nguyệt à, sao bà cứ luôn nhớ về những chuyện ngày xưa.”

Bà cứ luôn gọi tôi như thế, ở phía sau Tứ Nguyệt lại thêm một chữ “à”, chữ “à” kia hay bị bà kéo thật dài, như bà tổ mẫu đang gọi đứa cháu gái của mình, mang theo đầy ắp sự cưng chiều.

Ý thức được từ đây về sau tôi sẽ không còn được nghe bà gọi Tứ Nguyệt à, Tứ Nguyệt à như thế nữa. Ý thức được từ giây phút này tôi đã mất đi bà, từ giờ trở đi trên thế gian này sẽ không còn giọng nói nụ cười của riêng bà nữa rồi, tôi bất giác bật khóc.

“ Hi, chị là người Trung Quốc à ?” Một cậu nhóc da đen đang ôm bóng bầu dục dừng lại trước mặt tôi, dùng tiếng Anh hỏi thăm tôi.

Tôi mặc kệ cậu nhóc.

“ Chị có muốn xem tôi nhảy nhót không ?” Cậu nhóc tiếp tục hỏi.

“ Sao tôi phải xem cậu nhảy nhót ?” Thật là một cậu nhóc nhiệt tình.

“ Bởi vì chị là người đẹp, tôi chỉ biểu diễn vì người đẹp thôi.” Cậu nhóc còn học theo Lý Tiểu Long phết mũi một cái, rất có thần nhạ.

Cậu ta không thèm chờ tôi trả lời đã tự mình đọc Rap trong miệng, vừa theo tiết tấu trong miệng khởi động lên, nhảy cũng không tồi, vừa nhảy vừa đưa mắt nhìn tôi chăm chăm.

Tôi hồ hững nhìn cậu ta, cậu nhóc kia có nhảy hay hơn nữa, hiện giờ tôi cũng đâu có tâm trạng thương thức.

Cậu nhóc đã nhảy vũ điệu đi lùi của Michael, nhưng không may có trong công viên quá trơn, cậu nhóc kia trượt ngã, ngã rất ư khôi hài, còn chưa đứng lên cậu ta đã khóc rồi, một trời một vực so với vừa rồi, tôi nhớ lại vừa rồi cậu ta nói chỉ biểu diễn vì người đẹp, bất giác bật cười lên, cậu nhóc kia vừa nhìn thấy tôi cười lên cũng không khóc nữa, mở to đôi mắt của mình nhìn tôi, bỏ dậy từ trên mặt đất nhặt bóng bầu dục lên chạy mất.

Sự xuất hiện của cậu nhóc từ trên trời rơi xuống kia ngược lại đã xua đi không ít nỗi ưu thương trong tôi.

Sau đó, tại quảng trường Barcelona, Phương Hạo kể với tôi hôm đó anh ấy ở một góc trong công viên nhìn thấy một cảnh, Lam Trinh Liệt khi đó đang ở một nơi không xa nhìn tôi, lúc tôi đưa tay quệt lau nước mắt, Lam Trinh Liệt gọi cậu nhóc đang ôm bóng bầu dục bên cạnh lại, cầm tờ một trăm đô cầm

đồ cậu nhóc, người nào đó nói, này nhóc, chỉ cần cậu có thể khiến cho người đẹp đang ngồi trên ghế kia cười, thì một trăm đô này sẽ là của cậu.

Thế là, có ngay cậu nhóc từ trên trời rơi xuống.

Phuong Hạo nói, khi em cười, tên nhóc ấy cũng cười theo, cười ngốc hết chỗ nói. Ngốc đến nỗi khiến tim anh ấy khi đó chua như giấm.

Lúc bấy giờ, sau khi nghe anh ấy nói xong, tôi bật cười lên, cười ra từng giọt từng giọt nước mắt to đùng, tiếng cười của tôi kinh động cả đám bò câu trắng trong quảng trường.

Điện thoại tôi đổ chuông, cái tên Lam Trinh Liệt nhảy múa trên màn hình. Tôi nhìn thật lâu, mới nghe máy.

“Anh ở đâu?”

“Ồ...” Bên kia ngập ngừng một lúc: “Anh ở sân bay, anh phải quay về rồi.”

“Tứ Nguyệt, em trách anh không? Bởi vì anh, em không được nhìn mặt bà lần cuối. Anh xin lỗi, Tứ Nguyệt.”

Tôi không trả lời, trong lòng tôi thật sự có hơi trách móc người nào đó.

“Đừng quá đau lòng, Tứ Nguyệt.”

“Lam Trinh Liệt, thật ra, anh không cần đến, không phải em trách anh, chỉ là em có hơi giận một chút mà thôi.”

“Không phải bởi vì chuyện đó, là anh thật lòng muốn đến tiễn vị kia lần cuối, bởi vì bà cụ là người em tôn kính.”

Nghe xong điện thoại, tâm trạng cũng hồi phục hơi hơi, thật ra, tôi cũng biết rằng, tất cả mọi chuyện chỉ là vô tình vô ý.

Cậu nhóc da đen nhảy vũ điệu đi lùi bảo chỉ biểu diễn vì người đẹp đang ôm bông rang lại lần nữa đi qua trước mặt tôi, cậu ta toét miệng cười nhìn tôi, hàm răng trắng tinh phát sáng dưới ánh mặt trời.

Tôi cũng mỉm cười với cậu ta.

Sau khi xong tang lễ, Phuong Hạo cấp tốc làm phẫu thuật, cắt bỏ phần ruột thừa đã hành hạ anh ấy nhiều giờ. Sau khi phẫu thuật xong tôi gọi điện cho Lam Trinh Liệt, báo với người nào đó e rằng tôi phải ở lại một thời gian, bởi vì hiện giờ Phuong Hạo vừa làm xong phẫu thuật không thích hợp ngồi máy bay đường dài.

Đầu bên kia, người nào đó nói, em muốn thế nào thì làm thế ấy đi!

Trong ngữ khí chứa đựng sắc mùi cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Mùa Thu Đa Sự (4)

Về đến Thượng Hải đã là hơn mười ngày sau.

Tôi ngồi trên xe Tiểu Quang, lúc này, chúng tôi đang trên đường ra khỏi sân bay, Lam Trinh Liệt hiện giờ đang trấn ở Mỹ, Triệu Tiên Đế ở Mỹ gặp phải tai nạn giao thông, bởi vì đụng trúng nã bộ, sau khi phẫu thuật xong vẫn còn trong tình trạng hôn mê.

Chuyện này đúng thật đã ứng với câu cổ ngữ... mùa thu đa sự.

Về đến nhà, tôi gọi vào số của Lam Trinh Liệt, điện thoại hồi lâu mới được nghe máy.

“Về đến nhà chưa?” Giọng Lam Trinh Liệt lộ vẻ mệt mỏi.

“Uhm, cô ta vẫn ổn chứ?”

“Bác sĩ nói nhanh thì ba ngày, chậm thì phải nửa tháng mới có thể tỉnh lại.” Lam Trinh Liệt khẽ thở dài một hơi: “Đều tại anh, rõ ràng phải đến Luân Đôn, sao cứ phải quá cảnh ở Mỹ chứ, nếu cứ bay thẳng đến Luân Đôn Tiên Đế sẽ không gặp phải tai nạn.”

“Chăm sóc tốt cho cô ta.” Cái kiểu tự trách, ảo não kia tôi không hề xa lạ, im lặng một lúc, tôi nói, tôi biết vì sao Lam Trinh Liệt lại muốn quá cảnh ở Mỹ. Hóa ra, đó chính là sự ngạc nhiên người nào đó muốn dành cho.”

Năm ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Lam Trinh Liệt, người nào đó nói, Triệu Tiên Đế đã tỉnh lại rồi, nhưng bởi vì thần trí có hơi mơ hồ, cô ta vẫn phải ở lại Mỹ một thời gian.

Sau đó, tôi ít khi nhận được điện thoại của Lam Trinh Liệt, có khi tôi gọi qua đó, không phải tắt máy thì cũng là không gọi được, tôi hỏi Tiểu Quang Lam Trinh Liệt có nhắc đến tình trạng của Triệu Tiên Đế không, cậu ta nói cậu ta cũng không nhận được điện thoại của người ấy.

Sau khi Lam Trinh Liệt rời đi đến ngày thứ mười ba, điện thoại rốt cuộc cũng được kết nối, là người nào đó gọi về.

“Tứ Nguyệt, anh xin lỗi, bác sĩ nói trong phòng bệnh không được mở điện thoại.” Đây là câu đầu tiên của người nào đó, cũng chính là nói đa số thời gian Lam Trinh Liệt đều túc trực ở bệnh viện.

“Cô ta hồi phục thế nào?” Tôi ghen tức rồi đây, vừa nghĩ đến hai người họ cứ luôn ở bên cạnh nhau, tôi vô cùng khó chịu, nhưng tôi không thể như Lam Trinh Liệt đem sự bất mãn của mình thể hiện hết qua lời nói, bởi vì tôi đã ở cái tuổi biết phân biệt thị phi rồi mà.

“Cũng ổn, hiện giờ đã có thể ăn được một chút.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng của Triệu Tiên Đế, có hơi khàn đục, nhưng vẫn có thể nghe rất rõ ràng, cô ta nói, Trinh Liệt, anh qua đây giúp em với.

Lam Trinh Liệt cứ thế vội vàng ngắt ngang cuộc gọi.

Tôi ngần ra nhìn điện thoại, sau đó cầm lấy túi xách ra ngoài.

Đường phố Thượng Hải vừa mới lên đèn, gió thu cuối tháng mười đã se se lạnh, tôi mới phát giác thời điểm này đã là cuối mùa thu, còn nhớ khi đó cùng đi Hong Kong với Lam Trinh Liệt tôi vẫn cảm thấy thời tiết cực nóng, khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, tôi và người ấy, phần lớn thời gian dường như luôn bỏ lỡ nhau, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, trái tim tôi... có hơi bất an.

Trong lúc lang thang tôi đụng phải Sở Uy Liêm, cậu ta kéo tôi đến quán bar, khi chúng tôi đến thời gian vẫn còn khá sớm, khách ở “Zero” không quá đông, chủ quán ba bước ra chào hỏi, còn gọi luôn Bartender xuất sắc của họ đến trước mặt chúng tôi.

Thao tác pha chế của Bartender vô cùng đẹp mắt, như một màn trình diễn nghệ thuật, anh chàng Bartender tương mạo cũng được, hai điều này kết hợp với nhau khiến tôi chỉ mãi ngắm nhìn, đến quên luôn cả uống rượu.

“May mà, Eric không ở đây, nếu không, gã Bartender kia tiêu rồi.” Sở Uy Liêm huơ huơ tay trước mặt tôi.

“Xì, tôi nhìn ai cần người đó quản à.” Nhớ ra Lam Trinh Liệt giờ phút này nhất định đang ở cạnh giường bệnh của Triệu Tiên Đế, tôi lại bắt đầu khó ở rồi đây.

Cầm ly rượu Cocktail trước mặt hộp một ngụm: “Sở Uy Liêm, cậu nói tôi nghe, Lam Trinh Liệt và Triệu Tiên Đế trước đây là chuyện thế nào?” Tôi nghe nói trước đây, mấy người họ đã từng cùng nhau du học ở Anh Quốc.

“Họ ấy à...” Sở Uy Liêm lim dim đôi mắt: “Có khi thì, tôi cảm thấy bọn họ giống tình nhân, có khi thì, lại như người nhà, mà cũng có khi, còn giống cộng sự vô cùng ăn ý, tóm lại, khiến người ta có hơi thật giả lẫn lộn, lúc ấy, khi chúng tôi ghép đôi họ với nhau, họ không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận.”

“Lâm Tứ Nguyệt, Tiên Đế có một thứ mà chị không có được, đó chính là thời gian.” Cuối cùng Sở Uy Liêm nói.

Ly của tôi đã trống rỗng, bảo anh chàng Bartender đẹp trai cho thêm một ly, tôi hớp từng ngụm nhỏ, cậu ta nói đúng, thời gian, thời gian có thể kiên trì đến cùng, có thể tương thân tương ái, có thể mưa dầm thấm đất, thời gian, là thứ rất đáng sợ.

Người ngày càng đông dần lên, có người bước tới chào hỏi chúng tôi, trong mấy người họ có vài gương mặt quen thuộc.

Khi tôi đòi thêm rượu, Sở Uy Liêm đã ngăn cản, cậu ta đổi rượu trong ly của tôi thành thức uống khác: “Đừng, đừng, chị đừng hại tôi, lần trước cáo mật với chị đã bị Eric nghiêm trọng cảnh cáo rồi, tôi thật không muốn rước họa vào thân.”

Lời vừa thốt ra, điện thoại tôi chợt đổ chuông.

“Lâm Tứ Nguyệt, em thử uống ly nữa xem.” Ngữ khí của Lam Trinh Liệt vô cùng tức giận.

Tôi nheo mắt nhìn khắp một lượt, quả nhiên, tôi nhìn thấy Tăng Cách kẻ theo đuôi của Lam Trinh Liệt: “Trinh Liệt, sao em không thể uống rượu nhỉ?” Vừa nói xong, điện thoại liền bị ngắt đoạn, ngay sau đó, điện thoại của Sở Uy Liêm reo lên.

“Cậu ấy bảo tôi giữ khoảng cách với chị.” Cậu ta nghe điện thoại xong, mang theo một chút bí bách bật cười lên: “Tôi bảo chị bây giờ đã hoàn toàn chết mê anh chàng Bartender đẹp trai rồi, tên tiểu tử ấy lúc này chắc chắn đang tức điên lên.”

Cậu ta nhất thời đắc ý, lại đẩy rượu đến trước mặt tôi, tôi cũng không thêm khách sáo, anh chàng Bartender đẹp trai kia quả thật rất có tay nghề.

Không bao lâu sau, xuất hiện vị khách không mời mà đến, Kim Bảo Như, cô ta giận dưng dưng lôi tôi đi ra ngoài, dùng sức nhét tôi vào trong xe cô ta, dưới một loạt những hành động của cô ta, độ cồn khiến đầu óc tôi có hơi mất kiểm soát, nhất thời quay mòng mòng.

“ Cô . . . cô muốn đưa tôi đi đâu ?” Bộ dạng cô ta cứ như muốn nuốt trôi tôi.

“ Lâm đại tiểu thư, bây giờ tôi phải đưa cô về nhà, bởi vì người yêu của cô vừa gọi điện thoại vượt biển từ bên kia bờ đại dương, bảo tôi phải lập tức mang cô đi khỏi cái tên trai trẻ không có ý tốt đang bên cạnh cô, cho nên, tôi đã đến đây.” Cô ta nộ khí đùng đùng hét lên với tôi : “ Thật là một tên tiểu tử vô tâm vô tính, tự nhiên bảo người yêu thăm mình bao nhiêu năm đi làm cái chuyện này đây .”

Tôi chợt cười lên, Trinh Liệt của tôi thật thú vị mà.

“ Không cho cười, có gì đáng cười đâu.” Cô ta trừng mắt với tôi, ánh mắt liếc nhìn xuống ngực tôi : “ Ngực cũng đâu có to lắm, khuôn mặt cũng chẳng phải quá xinh đẹp a.”

Đúng là công kích thân thể, mượn tí hơi men, tôi bèn ưỡn ngực lên : “ Ai nói không to lắm, Trinh Liệt của tôi nói kích cỡ vừa chuẩn, không to không nhỏ .”

Quý tha ma bắt, vừa đụng đến rượu cái gì cũng có thể phụt ra. Cô nàng đang lái xe kia bật cười lên, Kim Bảo Như cũng cười luôn rồi, còn tôi, mặt đỏ đến mang tai.

Vừa vào đến phòng, điện thoại của Lam Trinh Liệt liền gọi đến.

“ Về đến nhà rồi ? Ai bảo em uống rượu hả ? Còn cùng với tên William lông lan dạ sói kia . . . ”

“ Lam Trinh Liệt, em không thích anh chăm sóc người con gái khác .” Tôi chặn ngang lời nói như súng liên thanh của người nào đó.

“ Hừ,” Đầu bên kia im lặng một lúc: “ Mấy hôm trước chẳng phải em cũng chăm sóc người đàn ông khác ư ?”

“ Dù sao, em mặc kệ.” Tôi cảm thấy bản thân then quá hóa giận : “ Nếu anh vẫn muốn tiếp tục chăm sóc cô ta, em sẽ cùng Sở Uy Liêm ngày ngày đi uống rượu, không chỉ muốn uống rượu, còn muốn thả thính tán tỉnh với cậu ta, còn nữa, Lam Trinh Liệt, anh chàng Bartender kia em rất vừa ý, không chỉ vừa ý rượu người ta pha, gương mặt người ta cũng khiến em rất vừa ý .”

Buổi tối ngày thứ hai, tôi bị kéo đi làm diễn viên bắt đắc dĩ, bệnh viện sắp xếp một buổi biểu diễn cho bệnh nhân nhí bị bệnh máu trắng, bởi vì diễn viên tạm thời vắng mặt, tôi thay cô ta diễn vai bà chị ham mê hư vinh của cô nàng lọ lem, khoác lên phục trang lộng lẫy.

Kết thúc biểu diễn, tôi nhận được điện thoại của Lam Trinh Liệt, cũng không màng thay quần áo liền chạy ra ngay, bởi vì người nào đó nói, ra đây, anh chờ em ở bên ngoài, tôi bắt đầu không thể kìm chế khẽ mỉm cười.

Trong xe chỉ có mỗi mình người nào đó, đơ cả bộ mặt ra, bộ dạng phong trần bụi bặm, nhớ lại những lời sừng cò của mình hôm qua, tôi không thèm lên tiếng ngồi vào bên cạnh người ấy.

Xe dừng lại ở ngã tư, người nào đó đưa tay giữ lấy đầu tôi, hôn tôi mãnh liệt, tôi hỏi đáp người ấy, lấy lòng người ấy, khi xe tiếp tục chạy, Lam Trinh Liệt lí nhí nói : “ Gã Bartender kia còn đẹp trai hơn cả anh à ?”

“ Em đã sớm quen người ta trông như thế nào rồi.” Tôi có sao nói vậy : “ Trinh Liệt, là vì em quá nhớ anh, vì em ghen tức, mới cố ý nói như thế.”

Người yêu đầu của tôi mặt mày hớn hờ, sau đó, liền nhăn mặt nhủ mảy : “ Lâm Tứ Nguyệt, sao em lại mặc cái thứ quần áo quái quỷ kia ?”

Sau khi nghe tôi giải thích xong, người nào đó lại cau mày : “ Nói như vậy, em ở trước mặt bàn dân thiên hạ ăn mặc mời gọi thế này á ?”

“ Chỉ là biểu diễn cho bọn trẻ xem thôi .” Thật là một anh chàng yêu ăn giấm

“ Bệnh viện các em biến thái quá rồi đó, tự nhiên để bọn trẻ xem những thứ này.” Người nào đó vẫn với bộ dạng không hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Yếu Mệnh (1)

Lam Trinh Liệt vừa lái xe vừa nói khi nghe xong điện thoại của tôi liền đặt ngay vé máy bay, xuống máy bay lập tức đến gần tôi, người nào đó lèm bèm, tôi ngồi bên cạnh người ấy, mỉm cười lắng nghe người ấy lải nhải không thôi.

“ Chuyện gì thế ?” Tôi hỏi người nào đó, bởi vì người ấy dừng xe ở một nơi tương đối vắng vẻ.

Ánh mắt người nào đó dừng trên ngực tôi, giọng nói trầm thấp khàn đục : “ Lâm Tứ Nguyệt, em ảnh hưởng anh lái xe .”

Nói xong, thân người liền ghé sát qua, tôi đẩy người nào đó ra : “Trình Liệt, anh muốn làm gì ?”

“Làm gì ? Lâm Tứ Nguyệt, em thật khéo giả vờ .” Người nào đó đưa tay bắt lấy tay tôi đang đặt trên ngực người ấy, sau đó cứ thế di chuyển xuống dưới : “Em biết anh muốn làm gì mà. Lần trước chẳng phải em cũng rất thích đó sao ?”

“Xấu xa, anh đúng là nghiện rồi mà.” Vừa nhắc đến lần trước, mặt tôi thật khó coi.

“Uhm, nghiện mất rồi .”

“Anh điên à, nếu có người đi ngang qua phải làm sao đây ?”

“Không đâu mà, sẽ không ai chú ý đâu.” Bàn tay của người nào đó đã tiến sâu vào trong váy của tôi : “Tứ Nguyệt, đã bao lâu rồi anh chưa yêu em, hửm ? Tiểu biệt thắng tân hôn đấy.”

Bàn tay người nào đó vừa kéo, ghế xe đã chuyển sang kiểu nằm, bàn tay cũng gấp gấp vội vàng tìm kiếm móc khoá áo lót của tôi, cái miệng càng không rảnh rang.

Giữa lúc ý loạn tình mê, cùi khô bén lửa sắp cháy bùng lên, có người gõ lên cửa kính xe.

“Các bạn trẻ, cách đây không xa có nhà nghỉ, các bạn ở đây cản trở lối đi của người khác rồi, nơi này không thích hợp cho màn biểu diễn cực hạn của các bạn.”

Quý tha mà bắt, Lam Trình Liệt lại dừng xe ngay ở công tiểu khu.

“Hay là, Tứ Nguyệt, chúng ta đi tìm nơi khác.” Lam Trình Liệt dẫn cả khuôn mặt, cười xấu xa, tôi đưa tay phát mạnh vào người nào đó cái bốp.

Vừa đóng cửa lại, Lam Trình Liệt lại nhào người qua, ép tôi lên trên cửa, tay đã tiến sâu vào trong quần áo của tôi.

“Khụ khụ khụ . . .” Âm thanh đột ngột vang lên như sấm dậy giữa trời hoang, Lam Trình Liệt giấu tôi ra sau lưng mình, trong miệng đã văng ra một tràng tiếng Pháp.

Dưới ánh đèn mập mờ không rõ, một vị văn bối đứng thẳng người, vị kia lưng hướng ngược sáng, không nhìn rõ dung mạo, cái nhìn đầu tiên khiến cho người ta cảm giác hiện hữu rành rành, như từng bách sừng sững giữa núi đồi.

Lam Trình Liệt xoay người lại, kéo ngay ngắn quần áo cho tôi, cúi thấp đầu, nói bên tai tôi : “Về phòng trước đợi anh.”

Khi tôi bước lên cầu thang, cảm giác sau lưng từ đầu đến cuối luôn có một ánh mắt khóa chặt lấy tôi, như gai nhọn trên lưng.

Tắm rửa xong, tôi ngồi ngẩn ra, nếu như tôi đoán không sai, tôi nghĩ, vị văn bối kia chắc hẳn là ông nội của Lam Trình Liệt, tôi còn nhớ ở Detroit đã từng nghe không ít tin tức liên quan đến ông cụ, một vị có kinh nghiệm lâu năm trong giới truyền thông từng phỏng vấn ông cụ đã đánh giá về ông, ông ta dẫn dụng một câu thành ngữ của Trung Quốc để hình dung ông cụ, vận trù duy ác (1) . Ông ta nói Lam Niệm Tổ, đó là một kẻ lãnh đạo trời sinh.

(1) Ý nói một người chỉ huy hành sự luôn có suy tính mưu lược.

Đang thấp thỏm bất an, Lam Trình Liệt đã bước vào, trên mặt trưng ra nụ cười nhẹ nhõm, nghiêng người qua hôn lên mặt tôi một cái trước, rồi đánh mất liếc nhìn áo ngủ của tôi, nói, ngoan thật. Sau đó lại bảo, không sao, ông nội anh muốn sớm đến xem mặt cháu dâu, chỉ là, thời gian có hơi không đúng lúc, hôm khác anh sẽ giới thiệu hai người với nhau.

Ngốc quá, ai lại đi chọn cái giờ giấc này để đến xem người đây.

Trong phòng vang lên tiếng thờ gấp của hai chúng tôi.

“Trình Liệt, bao . . . anh . . . anh không mang bao.” Tôi ngăn người nào đó, rất khê khàng, tôi nghe thấy người ấy thở dài một hơi.

Hóa ra, người nào đó cũng đang bất an, bởi vì bất an nên mới muốn dùng đứa bé buộc chặt chúng tôi lại với nhau. Nhưng mà, Trình Liệt, có lẽ anh vẫn chưa hiểu, đưa một sinh mạng sắp chào đời đến với cái thế giới này sẽ nói lên được điều gì ?”

Một tuần tiếp sau đó, ngược lại gió yên biển lặng, chỉ là khi đưa đón tôi đi làm đều do Lam Trình Liệt phụ trách, có đôi khi người nào đó không đến kịp, cũng sẽ do Tiểu Quang thay thế, tôi biết người nào đó đang lo lắng những gì, nhưng vị Lam lão tiên sinh kia không hề tìm đến tôi, ngược lại hai hàng mày Lam Trình Liệt thường xuyên để lộ sự bất an, ngay đến lúc ngủ cũng ôm lấy tôi thật chặt.

Rốt cuộc, có một ngày.

Trong trà quán cao cấp sang trọng.

“Cô Lâm, tôi là ông nội của Lam Trình Liệt, hôm nay tôi đến là muốn nhìn xem người mà cháu tôi mê đắm.” Ông cụ ngồi ở đó, dáng vẻ gió thoảng mây trôi, so với gương mặt góc cạnh rõ ràng của mình hình thành nên sự tương phản rõ nét.

Ông cụ nói, mê đắm, một từ ngữ mang tính chất có giới hạn về thời gian.

Nói không khẩn trương là gian dối, ông cụ này đây, có thể ngửa tay gom mây, sắp tay phun mưa. Còn tôi, vốn không phải một đầu sĩ.

Tôi mỉm cười nhìn ông cụ : “ Vậy cảm thấy thế nào ạ ?”

Ông cụ nhấp một ngụm trà : “ Cũng tạm, rất phù hợp với một anh chàng trai tơ có hoang tưởng về nữ giới, chính chắn, mơ mộng, Trinh Liệt của chúng tôi từ nhỏ đã sống một mình, khó tránh, sẽ muốn qua lại với người phụ nữ chính chắn hơn.

Tôi lại cười : “ Lam tiên sinh, Trinh Liệt là cháu của ông, anh ấy có khuynh hướng kia hay không chắc hẳn ông càng rõ hơn ai hết.”

“ Có khuynh hướng kia hay không tôi chẳng quan trọng, nhưng cô Lâm này, tôi phải nói với cô, tôi và Trinh Liệt có một giao ước, trước khi nó tròn hai mươi lăm tuổi, tôi sẽ không can dự vào cuộc sống của nó, bao gồm cả việc nó sống cùng ai, thế nhưng, tôi phải nhắc nhở cô, cô vẫn nên an phận một chút cho tôi, đừng lại gây chuyện tương tự như ở Hong Kong.”

Tôi thở dài một hơi, dường như tất cả người trên đời này đều chạy đến chỉ trích tôi.

“ Nghe những lời của Lam tiên sinh có vẻ như sau khi Lam Trinh Liệt hai mươi lăm tuổi tôi phải rời xa anh ấy thôi.”

“ Đúng vậy.” Bàn tay ông cụ đang đặt lên chiếc nhẫn giá trị đeo trên ngón tay : “ Khi đó, nó phải kế thừa sự nghiệp của tôi, cưới người vợ có thân phận tương xứng, giúp ích được cho nó.”

Câu chuyện kịch cũ rích, thật không hiểu sao nó cứ hết lần này đến lần khác diễn ra trong thế giới hiện thực của tôi.

“ Lão tiên sinh, tôi nghĩ, hiện giờ ông đã đến độ tuổi thông thấu sự đời rồi, sao vẫn cố chấp theo đuổi những thứ kia ? Có lẽ, vinh quang, giàu có, quyền lực đối với ông mà nói rất quan trọng, nhưng sao ông không thử đi hỏi Trinh Liệt, xem anh ấy có cần không ? Anh ấy có muốn không ?”

Tôi đã rơi vào trong câu chuyện kịch kinh điển, còn thốt ra những câu thoại kinh điển kia, nhưng khi thốt ra chúng, tôi mang theo sự phẫn nộ, tôi còn muốn nói, Lão tiên sinh, lẽ nào, còn phải mang cả những thứ kia theo xuống âm tào địa phủ hay sao ?

Nét mặt Lam Niệm Tổ bình tĩnh, nhàn nhạt liếc nhìn tôi, nói :

“ Cô gái trẻ, lời cô nói với tôi chỉ là một chuỗi khẩu hiệu hô hào mà thôi, trên cuộc đời này mỗi một người đều có số mệnh riêng của mình, tôi cũng hi vọng bản thân có thể được sinh ra trong một gia đình bình thường, vui vẻ bình dị sống trọn một đời, nhưng vấn đề là tôi không được lựa chọn, khi bố của tôi dùng mồ hôi và máu để giành lấy sản nghiệp giao nó vào trong tay tôi, tôi càng có nghĩa vụ phải giữ vững nó, thân làm con cháu Lam gia, Trinh Liệt của chúng tôi cũng như tôi thôi.”

Tôi lặng im rất lâu. Trên mặt ông cụ này đây có dấu ấn của sự từng trải, thiết nghĩ, đó nhất định là một thời kì đỉnh cao.

“ Lam Tiên Sinh, Lam Trinh Liệt là người có năng lực, tôi tin tưởng anh ấy có thể không cần sự trợ giúp của người khác cũng có thể làm rất tốt.” Tôi khề nuốt nước bọt : “ Lam tiên sinh, tôi rất yêu Trinh Liệt. Tuy rằng, tôi không có thân thể hiển hách, nhưng tôi yêu anh ấy, yêu đến nỗi nguyện vì anh ấy thay đổi bản thân, thế nên, tôi sẽ học hỏi từng chút một, học làm người vợ có thể giúp được cho anh ấy. Như vậy, được không ?”

“ Nhưng tôi không cho phép Trinh Liệt cưới một người có tính cách kiêu kỳ, cô Alice này, trong khoảng thời gian từ năm cô hai mươi hai tuổi đến năm hai mươi bốn tuổi đã từng tiếp nhận điều trị tâm lý.”

Nụ cười khổ sở bao trùm trên khuôn mặt tôi, trên thế gian này quả nhiên không có bức tường nào kín gió.

“ Tiên sinh, ngẫm tra đời tư của người khác, đây là một thói quen rất xấu xa, tôi không cảm thấy tiếp nhận điều trị tâm lý là một loại tính cách kiêu kỳ, ngược lại tôi cảm thấy đó là một kiểu trạng thái tích cực, ít ra, nó đại diện cho sự cầu tiến, muốn được thoát ra ngoài, muốn được ném trái sự khỏi đầu mới.”

“ Được. Cô Lâm, tôi cũng thừa nhận mình làm như vậy có phần phi quân tử, nhưng tôi không thể không làm thế. Tôi thật không muốn đến khi ấy đối thủ của tôi dùng những chuyện kia để làm đề tài. Như cô đã nói, ở thời đại này rồi, chuyện kia cũng không đáng gì, nhưng chỉ cần cô trở thành vợ của người thừa kế Lam gia, những chuyện thế này vẫn sẽ diễn ra hết lần này đến lần khác, ban đầu có lẽ chỉ là một bệnh nhân tâm lý, tiếp theo sẽ là con riêng của một ai đó, lại tiếp tục thêm vụ bê bối bất luân, khi đó, cô muốn để Trinh Liệt ở đâu ? Lam gia bất luận thế nào cũng không cho phép những chuyện bê bối thế kia.”

Khi nói những lời này nét mặt ông cụ vô cùng bình tĩnh, như thể đang kể về tình tiết trong một đoạn phim nào đó.

Còn tôi, tôi nghĩ, giờ đây sắc mặt của mình nhất định đã trắng bệch như ma, cứ như thể mở to hai mắt nhìn ông cụ trần trụi, tôi thậm chí không suy nghĩ được ý nghĩa những lời ông nói.

“ Lợi Liên Thành, trong tay tôi có bệnh lý của cậu ta, cũng có ghi chép khi cậu ta thôi miên, tôi nghĩ, cô Lâm đây chắc hẳn không muốn tiếp tục làm hại thằng bé này nữa đâu, đầu sao, cậu ta cũng là em trai cô.”

Lam Niệm Tổ sau cùng đã nói với tôi như thế, không có châm biếm, không có thỏa mạ, chỉ nói một cách lãnh đạm, như một cỗ máy lạnh lẽo.

Chương 74: Yêu Mệh (2)

Lúc bước đi trên đường phố Thượng Hải, tôi cảm thấy dường như chỉ trong một ngày mọi người đều biết được hết bí mật của tôi, tất cả bọn họ đều dùng ánh mắt dị thường nhìn tôi, tôi biết độn thổ đi đâu đây ?

Trong căn hộ của Phương Hạo, tôi nhìn vào chiếc điện thoại đang đổ chuông liên hồi của mình, cái tên Lam Trinh Liệt đẹp đẽ kia cứ nhấp nháy hết lần này đến lần khác.

“Hoặc là nghe điện thoại, hoặc là tắt máy đi.” Phương Hạo đưa cho tôi ly trà. Lại là trà, vài giờ trước đây, tôi đã ngồi trong trà quán có tiếng nhất Thượng Hải trải qua quá trình tâm lý khiến tôi sức cùng lực kiệt.

Điện thoại lại lần nữa đổ chuông, tôi nghe máy, ánh mắt dừng lại trên ly trà trước mặt. Lợi Liên Thành, cái tên ấy khiến tôi đau lòng, đau đến nỗi tôi không biết nên làm thế nào mới phải. Bởi vì đau lòng, trái tim tôi sinh ra oán hận. Sao có thể như thế chứ ? Sao có thể như thế ? Đem vết thương của người khác ra làm điều kiện.

“Tứ Nguyệt . . .” Trong giọng nói của Lam Trinh Liệt có sự lo lắng : “Anh nghe nói, ông nội anh đã tìm em”

“Uhm, còn lên lớp cho em một trận dữ dội .” Tôi mặt không cảm xúc nói : “Lam Trinh Liệt, hứng thú của mấy người có tiền các anh thật kì quái, cứ thích ngăm tra thế giới nội tâm của người khác đến thế ư ? Chẳng quản chẳng màng, chỉ lo nghĩ cho sở thích bản thân.”

“Tứ Nguyệt . . .”

“Đừng có gọi em, bây giờ em vẫn chưa muốn gặp anh.”

Ngắt ngang điện thoại, sau đó tắt máy, nhìn màn hình tối đen của chiếc điện thoại, tôi vô cớ dâng lên một sự hả hê.

Phương Hạo chẳng biết từ đâu mang ra vài món dùng để ăn lẩu, trong cái đêm cuối thu lạnh gió này, chúng tôi đã cùng ăn lẩu, hơn nữa dần dần thấm vị, trên chóp mũi chúng tôi còn tiết ra mồ hôi lấm tấm, Phương Hạo là người rất biết tìm niềm vui trong cuộc sống, nguyên tắc tâm đắc của anh ấy là, nếu như tâm trạng không tốt, thì sẽ ăn lẩu, tốt nhất nêm nếm càng cay càng tốt, khiến cho mọi giác quan đều bị cái mùi vị kia vây quanh.

“Phương pháp này xài cũng được ha ?” Phương Hạo mang theo bộ dạng có hơi tự mãn liếc nhìn tôi.

Tôi no nê tựa lên sofa, không ngừng hít hà, chỉ cảm giác đầu lưỡi của mình cũng cay đến phát tê, tôi trừng mắt với anh ấy, khề nhượng mày : “Chơi cò, thế nào?”

Phương Hạo chơi thua cò cứ thế tô môi son đỏ thắm lượn một vòng quanh tiểu khu, lúc quay về anh ấy nói với tôi : “Lâm Tứ Nguyệt, ai nhìn thấy tôi cũng đều cười cả, chỉ có tên tiểu tử ở trước cửa nhà chúng ta không cười.”

“Tiếp tục.” Tôi khề đẩy anh ấy, nhưng sau đó tôi thua không còn manh giáp, tôi bực bội vỗ vỗ vào đệm lưng sofa.

“Thôi được, muốn trừng phạt thế nào cứ nói ra đi .” Tôi một mực thấy chết không lùi.

Phương Hạo ý đồ sâu xa liếc tôi một cái : “Ghi vào sổ vậy.”

Tiếp theo đó, tôi cũng không thắng thêm ván nào nữa.

Đến mười hai giờ, Phương Hạo thu dọn bàn cò, đặt tay lên vai tôi, ánh mắt thành khẩn.

“Quay về đi, tên tiểu tử kia nhất định vẫn còn chờ em bên ngoài. Lâm Tứ Nguyệt, tôi ngưỡng mộ em, bởi vì, em đã gặp được một người có lẽ chỉ có nam chính trong phim mới thấy được thôi, bởi vậy, em nên trân trọng cậu ấy cho đáng hoàng.”

Tôi ôm lấy anh ấy, đây là người diễn vai nhân vật như người huynh trưởng trong cuộc sống của tôi, đã dùng hết bảy giờ thời gian để xoa đi nỗi muộn phiền trong tôi.

Trông thấy Lam Trinh Liệt đang tựa vào tường hai mắt không chớp, tôi cầm lấy xách tay hướng về người nào đó quát mạnh một trận. Rõ ràng biết đây là chiêu trò của người nào đó, nhưng vẫn không chịu được mà đau lòng, bởi vì ánh mắt xa xăm vừa rồi của người ấy.

“Tên xấu xa, lần nào cũng xài chiêu này . . .” Trong lúc nói, nước mắt đã lăn chã rơi.

Lam Trinh Liệt lúc này như thể người vừa tỉnh mộng, không nói một lời nhìn tôi đắm đắm, sau đó một bên bẻ bồng tôi lên.

Chúng tôi lên xe của người nào đó, Lam Trinh Liệt ra hiệu Tiểu Quang tránh đi.

Qua ánh sáng yếu ớt trong xe, người nào đó vùi đầu lên trên cổ tôi : “ Tứ Nguyệt, anh đảm bảo, sau này, anh sẽ không để những chuyện như thế xảy ra với em, sẽ không đâu.”

“ Tứ Nguyệt, nếu như thấy tức giận, thấy bị ức chế, em cứ trút giận lên người anh đi.” Lam Trinh Liệt chụp lấy tay tôi đánh mạnh lên người mình, dùng lực đạo không nhẹ.

Đêm cuối thu lạnh như nước, bàn tay tôi vuốt ve sống mũi người nào đó, đã hoàn toàn tê cứng. Phương Hạo nói Lam Trinh Liệt kì nhân là nhà âm mưu, muôn kiểu chiêu trò luôn có bài bản hần hoi cả.

“ Tứ Nguyệt, thật ra, anh sớm đã muốn nói hết mọi chuyện với em, nhưng anh lại lo sợ, anh không dễ dàng gì mới giữ được em ở bên cạnh, nhưng vẫn cảm giác em giống như con diều trong tay anh, chỉ cần anh lơ là lơ lỏng, em sẽ bay đi mất.”

Lam Trinh Liệt cúi mày chớp mắt : “ Bây giờ, anh nói hết mọi chuyện ra, anh muốn em tin tưởng anh, cũng đừng dễ dàng bỏ cuộc .”

Lam gia phát đạt vào những năm tháng ngành cờ bạc ở Macau phát tiền mạnh mẽ, nhờ vào các mối quan hệ cộng với sự giàu có rất nhanh chóng đã trở thành hào kiệt một phương, nhưng khi gia nghiệp phát triển nhanh đến chóng mặt cũng đồng thời ứng lấy câu nói cổ xưa cây to hứng gió lớn, Lam gia đành phải mang người nhà của mình bí mật đưa ra nước ngoài hết, cho nên, vẫn luôn ít người biết chuyện Lam gia và Dung gia kết thông, ngay đến sự ra đời của Lam Trinh Liệt cũng là im hơi lặng tiếng. Dự định ban đầu của ông nội Lam Trinh Liệt là chờ đến khi Lam Trinh Liệt tròn mười tám tuổi sẽ đón người nào đó về Macau, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện của bố Lam Trinh Liệt, càng có người đánh tiếng muốn ra giá trên trời để khiến Lam gia tuyệt tử tuyệt tôn. Lam Niệm Tổ sau khi dẫn đó suy tính đã mạng một phần tài sản cho người con dâu vẫn luôn theo đuổi nghiên cứu kinh tế học tự lập nghiệp riêng, sau đó cắt đứt hết mọi liên hệ, vậy nên, mới có tập đoàn Phương Nam hiện nay, Lam Trinh Liệt chính là đã trưởng thành trong bối cảnh như thế đó.

“ Khi còn rất nhỏ, anh đã biết bản thân mình và những đứa trẻ khác không giống nhau.” Giọng Lam Trinh Liệt đầy vẻ u sầu, Lam Trinh Liệt của thời niên thiếu cũng như bao đứa trẻ khác tự có thời kì nổi loạn thuộc về riêng mình, người nào đó đã dùng những lần bỏ nhà ra đi liên tiếp để đòi lấy giao ước với ông nội, trước năm tròn hai mươi lăm tuổi có thể tự do làm mọi chuyện mình thích, sau năm hai mươi lăm tuổi sẽ trở về Macau kế thừa toàn bộ Lam gia.

Lam Trinh Liệt dùng những lời cực kì đơn giản để thuật lại tình trạng cuộc sống của mình, nhưng tôi biết mọi chuyện còn lâu mới đơn giản như những lời người nào đó nói.

“ Cái tên Trinh Liệt là do bố anh đặt cho, anh rất thích cách phát âm của nó, nhưng anh lại không thể sử dụng, anh chỉ có thể được gọi là Eric. Khi ấy, em đã hỏi anh tên gì, chính lúc đó, anh không thêm suy nghĩ đã nói với em cái tên Lam Trinh Liệt này, có lẽ, khi ấy, em ở trong lòng anh đã khác rồi.”

Tôi nhớ lại vào đầu xuân người mặc quần áo xanh lá khắp phố, nhớ lại Lam Trinh Liệt đội chiếc mũ xanh lá của tôi, đeo khăn choàng cổ xanh lá của tôi, y như tinh linh xanh lè xanh lét.

Người nào đó nói, Tứ Nguyệt, em có vì thân thể của anh mà chê bai anh ?

Thế anh có chê bai em không ? Tôi hỏi người nào đó, người ấy lắc đầu.

Vậy anh còn lo lắng gì nữa ? Dưới ánh sáng yếu ớt xuyên vào trong xe, tôi mỉm cười dịu dàng với người nào đó, trước mắt của tôi chỉ có người ấy, ở khoảng cách một cánh tay, tôi vừa đưa tay ra đã có thể chạm vào người ấy, hiện tại, tôi chỉ có thể giữ chặt lấy người ấy, như người ấy đã giữ lấy tôi.

Chủ nhật, tôi và Lam Trinh Liệt dạo siêu thị, người nào đó đẩy xe mua hàng, tôi đi bên cạnh.

“ Thật ra, anh cũng có thể tô son đỏ đi một vòng quanh tiểu khu đấy.” Lam Trinh Liệt ở bên tai tôi bắt đầu tính sổ sau thu : “ Em có biết hôm đó anh ở bên ngoài nghe thấy em và tên họ Phương kia tán tỉnh tỏ tình buồn nôn cỡ nào không ?”

Tôi kéo Lam Trinh Liệt đến một khu vực không có người : “ Thật không đó ? Anh cũng có thể tô son đỏ như chỗ không người ha?”

Người nào đó khẽ gật đầu.

Thế là, tôi nhón chân lên, in đôi môi tôi vừa tô son lên môi người nào đó.

“ Ít thế này sao đủ ?” Lam Trinh Liệt trong khi tôi vừa buông người mình ra liền kéo tôi lại, khiến nụ hôn kia càng sâu hơn.

Có tiếng đồ vật rơi xuống đất, Lam Trinh Liệt mới bất đắc dĩ buông tôi ra, tôi nhìn theo hướng tiếng động kia, tiếp đó, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

Liên Ngọc khoác tay Lợi phu nhân đang đứng cách tôi vài bước chân nhìn tôi, quần áo màu đen càng khiến gương mặt con bé tăng thêm sự nhợt nhạt, Lợi phu nhân chỉ lặng lẽ quan sát tôi, thiếu đi sự nồng nhiệt thường ngày.

Tôi cúi thấp đầu, ngập ngừng nói : “ Chào dì, hai người . . .”

Chào dì, hai người cũng đi dạo siêu thị à, câu này rõ ràng đâu có khó nói.

“Bác gái, Liên Ngọc, hai người cũng đi dạo siêu thị à !” Lam Trinh Liệt ở bên cạnh ngược lại đã lên tiếng thay tôi, người nào đó một tay đẩy xe mua hàng, một tay nắm chặt tay tôi, đi tới vài bước, dừng lại trước mặt hai người họ.

Liên Ngọc nhìn chết dí vào tôi, sau đó, con bé ngược mắt liếc Lam Trinh Liệt, rồi ánh mắt dừng ở xe mua hàng trong tay Lam Trinh Liệt, con bé run run, thất thần nhìn đắm đắm xe mua hàng.

Tôi thuận theo ánh mắt con bé ngo qua, sau đó, tôi cười khở trong lòng, tôi biết con bé đang nhìn gì rồi. Lam Trinh Liệt, sao có thể để cái thứ kia ở nơi bất mắt như thế chứ ?

“Tứ Nguyệt,” Trên mặt Lợi phu nhân xuất hiện nụ cười, tuy có hơi khiên cưỡng : “Con cũng đến mua đồ.”

Đứng hình được một lúc, sau đó, Lợi phu nhân nói, Tứ Nguyệt, chúng ta liền lạc sau. Còn Liên Ngọc từ đầu đến cuối không thèm nhìn tôi và Lam Trinh Liệt thêm một lần.

Tôi tựa lên xe mua hàng, dạ dày quặn đau một trận, nhưng lạ thay, thứ đau đón kia ngược lại khiến tôi rất thoải mái. Lam Trinh Liệt ôm chặt lấy tôi, tựa cằm của mình lên trên tóc tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Yêu Mệnh (3)

Mười bốn tháng mười một, ngày hôm nay.

Ngày hôm nay, một ngày nắng đẹp, trên phố đã có người mặc áo mùa đông.

Ngày hôm nay, tôi mặc chiếc sơ mi trắng đứng ở giao lộ đợi xe, ánh nắng rơi trên chiếc áo sơ mi, toát lên một màu trắng trong suốt, thứ màu sắc giống như trong mơ. Tôi đợi tuyến xe bus này đưa tôi đến nơi làm việc.

Ngày hôm nay, tôi đã hẹn với Tiểu Hồ sẽ đi xem anh chàng biểu diễn.

Ngày hôm nay, tôi thức dậy dưới nụ hôn của Lam Trinh Liệt.

Ngày hôm nay, Lợi Vĩnh Hoa đợi ở trước cổng bệnh viện, ngay trước cổng bệnh viện người qua kẻ lại đã tát tôi một cái thật mạnh, ông ta nói, nếu chẳng phải Liên Thành xảy ra chuyện, tôi sẽ chính tay hủy hoại cô.

Cái tát kia khiến tôi quá đau, đến nỗi tôi không nhớ được rốt cuộc ông ta đã nói những gì, tôi nói, sao ông lại tát tôi ?

Ông ta giận dữ ném thứ đồ trong tay xuống trước mặt tôi, bàn tay tôi run rẩy nhặt nó lên, đó là cuốn tạp chí không lâu trước đây tôi từng xem qua, tôi và Lam Trinh Liệt ở Quảng Trường Thời Đại, đeo cùng một kiểu nhẫn chiều cáo với cả thế giới tình yêu của hai chúng tôi.

“Liên Thành biến mất rồi, bạn bè nó ở trong khách sạn nơi nó ở tìm được cái này. Nói đích xác một chút là mất tích rồi.”

“Tôi muốn cô, đem một Liên Thành sống sờ sờ về đây cho tôi.”

Ngày hôm nay, tôi đứng trước cổng bệnh viện, chờ dẫn nhìn dòng người qua qua lại lại hướng ánh mắt hiếu kì nhìn tôi.

Ngày hôm nay, tôi hi vọng tôi năng lực vô biên, như thế, việc mang một Liên Thành sống sờ sờ trả cho người kia sẽ không phải chuyện khó khăn.

Ngày hôm nay, tôi thậm chí nguyện ý đem bán linh hồn của Lâm Tứ Nguyệt cho thượng đế, để đổi lại một Lợi Liên Thành đang sống sờ sờ.

Tôi run rẩy bấm điện thoại gọi Lam Trinh Liệt, tôi nói :

“Trinh Liệt, em xin anh, xin anh giúp em, xin anh mang Liên Thành đến trước mặt em, em muốn nói với cậu ấy, em sai rồi, em hối hận rồi, em muốn cầu xin cậu ấy tha thứ cho em, chỉ cần cậu ấy chịu xuất hiện trước mặt em, muốn em làm gì em cũng đều chấp nhận.”

Tôi còn lắp ba lắp bắp nói cả đồng chuyện tôi cũng không biết có ý nghĩa gì, trong tâm trí tôi chỉ nghĩ đến chuyện người kia đã nói với tôi. Liên Thành mất tích rồi, cậu ấy vừa kết thúc việc học liền cùng bạn bè đến Châu Phi , sau đó, có người nhìn thấy cậu ấy xuất hiện ở mũi Hảo Vọng trong đêm khuya, đến giờ, đã không còn ai nhìn thấy cậu ấy nữa.

Tôi còn nói với cái điện thoại những lời mà tôi cũng không biết có ý nghĩa gì, đến khi, tôi ngắt đi ở cổng bệnh viện.

Mười lăm tháng mười một, tôi tỉnh lại trong bệnh viện.

Tôi dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lam Trinh Liệt, người nào đó khẽ cười, nói anh nhất định sẽ mang cậu ta sống sờ sờ đến trước mặt em, để cậu ta chấp nhận lời xin lỗi của em. Tứ Nguyệt, em phải tin anh.

Mười lăm tháng mười một, điện thoại của Lam Trinh Liệt cứ mãi đổ chuông liên hồi. Lam Trinh Liệt sau khi nghe xong điện thoại luôn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn về tôi.

Mười sáu tháng mười một, Lam Trinh Liệt lên chuyến bay đến Cape Town, trước khi đi, người nào đó dịu dàng nói với tôi, Tứ Nguyệt, em chờ đó, nhanh thôi anh sẽ mang cậu ta đến trước mặt em, em chờ đó.

Lam Trinh Liệt đi rồi, bạn bè của người nào đó chen đầy phòng bệnh của tôi, bọn họ trong lúc tôi bệnh trên giường, la lối, cười cợt một trận.

Còn tôi, đau khổ trong suốt thời gian, nỗi sợ hãi chiếm lấy toàn bộ tư duy của tôi.

Hai mươi mốt tháng mười một, tôi ăn mặc chỉnh tề xuất hiện ở sân bay Pudong, tôi sẽ ở nơi này chờ đón Lợi Liên Thành, em trai tôi . . . hồn quy cố hương.

Liên Thành trong cái nhìn sau cùng của tôi là màu cam đỏ, hình dáng cậu ấy in bóng ánh tà dương ở Detroit, cậu ấy nói với tôi, cậu ấy phải đi du lịch, cậu ấy phải đi nhìn ngắm thế giới, tôi nghĩ, phong cảnh ở mũi Hảo Vọng nhất định vô cùng đẹp, vậy nên, đẹp đến nỗi cậu ấy không muốn rời xa.

Thi thể của Liên Thành được đội tàu thuyền ở mũi Hảo Vọng phát hiện ra.

Tôi mặc chiếc váy liền màu trắng, thời điểm đó, cậu thiếu niên ấy luôn dùng ánh mắt nồng đượm, chứa đầy tình ý ngắm nhìn tôi mặc chiếc váy liền trắng kiểu này.

Cậu thiếu niên ấy thích dùng cả tên lẫn họ để gọi tôi, len lén đặt sữa bò trước cửa phòng tôi.

Cậu thiếu niên ấy mỗi lần đến trường đón tôi đều viện cái có hết sức quái lạ .

Cậu thiếu niên ấy luôn ở trong phòng của mình hết lần này đến lần khác bắt chước giọng hát của The Beatles hát vang, hát vang . . . Hey, Judy. Âm giọng giống y như thật.

Cậu thiếu niên ấy vốn nên có thời niên thiếu của mình.

Cậu thiếu niên ấy

Cửa kính trong sân bay hắt lên gương mặt ảm đạm của tôi, đường nét mờ hồ.

Đập vào mắt tôi trước tiên là gương mặt đờ đẫn của Lợi phu nhân, như đánh mất cả thế giới, Liên Ngọc ôm bà vào lòng, bên cạnh họ có nhân viên y tế. Lam Trinh Liệt chen lẫn với mấy nhân viên y tế kia. Sau cùng, ánh mắt tôi dừng lại trên người Lợi Vĩnh Hoa, ông đang ôm hủ tro cốt của Liên Thành, nó được bao phủ vải đen.

Bỗng nhiên cảm thấy, ánh nắng bên ngoài bầu trời sân bay vào giây phút này chợt mất đi ý nghĩa của nó.

Tôi đứng ở đó, nhìn bọn họ đang từ từ tiến đến gần, tôi há miệng ra, một chữ cũng thốt không nên lời.

Liên Ngọc, người từng kéo tay tôi gọi tôi chị Tứ Nguyệt, hận không thể đem món đồ chơi yêu thích nhất ra chia sẻ với tôi đã dùng ánh mắt cay độc nhìn vào tôi.

“ Cô nhất định phải ghi nhớ giây phút này, mở mắt ra thật to mà nhìn cho rõ, xem tôi kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh.” Hôm ấy, Lợi Vĩnh Hoa nhẹ nhàng nói bên tai tôi.

Sẽ phải ghi nhớ, đến chết cũng sẽ ghi nhớ.

Lam Trinh Liệt ôm lấy tôi, đó là chuyện ngoài ý muốn, Tứ Nguyệt, em nghe rõ đây, đó là chuyện ngoài ý muốn. Người nào đó nhẹ giọng nói bên tai tôi.

Từ ngày hôm ấy, Lam Trinh Liệt giúp tôi xin bệnh viện nghỉ phép dài hạn, bản thân cũng tự nghỉ phép. Phương Hạo xuất hiện tại nơi ở của Lam Trinh Liệt không hề báo trước.

Tôi lật đi lật lại cuốn tạp chí hôm đó Lợi Vĩnh Hoa ném trước mặt tôi, cuốn tạp chí này được bỏ lại trong phòng khách sạn của Liên Thành, trên trang bìa tôi hơi nghiêng mặt hướng về Lam Trinh Liệt toét miệng cười, hàm răng lộ ra bị người ta dùng bút đen tô lên, trông như bị sún răng, có hơi hài hước, tôi nhìn mãi nhìn mãi rồi bật cười lên.

“ Liên Thành, đúng thật là đứa trẻ nghịch ngợm, nét bút này tô lên khiến em trông như bà lão già xồm ”

Lam Trinh Liệt ngay lúc này ôm chặt lấy tôi.

“Tứ Nguyệt, nói anh biết, anh phải làm sao đây, anh phải làm sao mới có thể khiến em không đau khổ nữa.”

Trinh Liệt của tôi, cũng đang phải chịu buồn bã.

“Em biết không, Lam Trinh Liệt từ sau khi quen biết Lâm Tứ Nguyệt, bắt đầu có rất nhiều nỗi lo lắng, lo lắng cô ấy sẽ có một ngày rời xa anh, lo lắng cô ấy bởi vì dần tiếp xúc với cuộc sống quá ư phức tạp của anh rồi mất hết đi kiên nhẫn, lo lắng cô ấy hướng đến cuộc sống giản dị của những gia đình bình thường, lo lắng cô ấy không vui, lo lắng cô ấy rơi nước mắt, lo lắng cô ấy đau lòng. Lam Trinh Liệt vẫn còn là một thái độ trong chuyện tình yêu, cậu ấy không có kinh nghiệm làm cho con gái vui lòng, vậy nên, Tứ Nguyệt, em nói anh biết, anh phải làm gì giúp Lam Trinh Liệt đây, cậu ấy hiện giờ hết cách thật rồi.”

Nước mắt tí tách rơi xuống.

Lam Trinh Liệt nâng mặt tôi lên, hôn đi từng giọt từng giọt nước mắt lăn trên má tôi, như một người mẹ bác ái.

Tiếng ồn ào huyền ảo đột ngột chen vào, Liên Ngọc cứ như thế xông tới, dùng gương mặt với thần sắc không thể tin nổi nhìn chúng tôi.

“Sao có thể ? Đến lúc này rồi mà hai người còn có thể bình chân như vại làm thứ chuyện như vậy, sao hai người có thể an yên đắc ý đến thế ? Lâm Tứ Nguyệt, trên thế gian này tôi tìm thế nào cũng không ra được người phụ nữ vô lương tâm hơn chị đâu.”

Tôi ngẩn ra nhìn con bé, trong khoảng thời gian này, tôi hoài nghi bản thân dường như đã sắp mất đi khả năng ngôn ngữ.

Lam Trinh Liệt đẩy tôi ra sau lưng mình, ngăn cản tầm nhìn của tôi.

“Liên Ngọc, nếu em muốn đến để nói những chuyện như vậy, thế thì, ở đây không hoan nghênh em”

“Lam Trinh Liệt, anh tàn nhẫn y như chị ta, ích kỉ như nhau. Lam Trinh Liệt, hay là để tôi cho anh biết một chuyện thú vị nhé. Cho anh biết người phụ nữ sau lưng anh rốt cuộc có nội tâm u ám thế nào, không biết rằng đến lúc anh nghe xong còn có thể cao giọng ca ngợi tình yêu muôn năm nữa không.” Giọng nói của Liên Ngọc chẳng khác nào những mảnh thủy tinh sắc bén lướt qua trên tường, xuyên thẳng vào màn nhĩ tôi.

“Không cần đâu, chuyện em muốn nói tôi sớm đã biết rồi, tôi cũng nói rõ cho em biết tôi không để ý. Em có thể đi rồi đó.”

“Tôi sẽ đi ngay, chị Tứ Nguyệt, à không, chị gái, người yêu của chị nhất định sẽ nói với chị tất cả chỉ là chuyện ngoài ý muốn nhĩ !”

“Tiểu Quang, mang cô ta đi ngay, đừng để cô ta ở đây hãm ngôn loạn ngữ.” Lam Trinh Liệt lớn tiếng hét lên.

“Hãm ngôn loạn ngữ ? Lam Trinh Liệt, rốt cuộc có phải hãm ngôn loạn ngữ hay không trong lòng anh rõ hơn ai hết.” Giọng điệu sắc bén của Liên Ngọc vẫn còn vang vọng trong phòng khách xen lẫn với tiếng hét của Lam Trinh Liệt.

Thế giới bắt đầu trở nên huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Yêu Mệnh (4)

“Hai người không cần tranh cãi nữa, Liên Ngọc, em muốn nói gì với chị, nói đi.” Tôi bước ra từ phía sau Lam Trinh Liệt.

“Chị tin không ? Lâm Tứ Nguyệt, chị có tin đó là chuyện ngoài ý muốn không ?” Khóe môi Liên Ngọc toát lên nụ cười bi thương : “Tôi cũng hi vọng đó thật ra chỉ là chuyện ngoài ý muốn, như thế, anh trai tôi mới không tỏ ra thâm trầm đến vậy. Thế giới trong cái nhìn sau cùng của anh tôi ra sao, phút cuối phải ôm tâm trạng thế nào, tin rằng mãi mãi cũng chẳng có ai biết được, nhưng tôi biết kẻ khơi nguồn khơi xùong tạo nên cục diện ngày hôm nay là Lâm Tứ Nguyệt chị. Tại sao chị phải đi dụ dỗ anh ấy, bởi vì anh ấy là con trai của bố ư ? Nếu như không phải bởi vì chị, cuộc đời của anh trai tôi nhất định sẽ phần chấn ý chí, nắm giữ trong tay nhân duyên tươi đẹp, viên mãn sống trọn một đời. Nhưng chị đã hủy hoại cả cuộc đời anh ấy.”

“Lợi Liên Ngọc, dường như em quên mất, anh trai em là một kẻ trưởng thành, kẻ trưởng thành hẳn nên có tư duy và cách hành xử riêng, em nói như thế không công bằng với Tứ Nguyệt.”

Lam Trinh Liệt lạnh lùng nói.

“Ha ha, vậy ý anh là anh trai tôi tự làm tự chịu rồi.” Liên Ngọc chỉ tay vào tôi : “Lâm Tứ Nguyệt, chị cũng cho rằng như vậy ư ?”

“Thôi được, Liên Ngọc, vậy em nói cho chị biết chị nên làm thế nào đây ? Nói chị biết đi ? Chị đã nguyện ý mang linh hồn của mình để trao đổi lấy cậu ấy với thượng đế, nhưng thượng đế không đồng ý, chị có thể làm gì đây ? Có lẽ em sẽ nói, không phải chỉ là linh hồn thôi ư, nhưng ngoài linh hồn ra, chị cũng không nghĩ được chị còn có thể lấy gì để đi trao đổi với thượng đế. Linh hồn của Lâm Tứ Nguyệt chẳng khác nào sinh mạng của cô ấy, nhưng

thượng đế không cần chị có thể làm gì hơn ?”

Đúng rồi, sao thượng đế ngài lại không cần thế ? Lẽ nào nói linh hồn của tôi quá rẻ mạt ư ? Tôi cười cay đắng, cho đến khi Lam Trinh Liệt che kín miệng tôi.

“Đừng như thế, Tứ Nguyệt, đừng cười như thế.” Người ấy nói.

“Liên Ngọc, tôi xin em, mọi thứ dừng lại ở đây đi, tôi xin em đó.” Người ấy nói.

Hôm ấy, tôi nhìn thấy ánh nước long lanh trong mắt Lam Trinh Liệt, sau cùng biến thành vật thể rơi rớt xuống trên tay tôi. Người nào đó nói, Tứ Nguyệt, sẽ qua đi thôi, mặc kệ bao nhiêu đau thương rồi cũng đều qua đi hết. Điều hiển giờ chúng ta có thể làm được chỉ là chờ đợi, chờ đợi thời gian mang đó ra đi.

Sẽ qua đi ư ? Mấy ngày sau, Phương Hạo đưa cho tôi một búp bê, búp bê có in dấu quốc gia ở Châu Phi, miếng ngọc màu đỏ be bé nằm trong cái chai thủy tinh nhỏ xíu, hình dáng như hạt đậu đỏ, nhiều năm trước, thiếu niên Lợi Liên Thành từng trịnh trọng như thế mang nó giao phó vào trong tay tôi, còn tôi, đã quăng bỏ nó một cách dễ dàng, vào một đêm tăm tối.

Trong chai thủy tinh, còn có một mảnh giấy, trên mảnh giấy viết những nét chữ tinh tế.

Xin đừng dễ dàng quăng bỏ nó, chị mãi mãi cũng không biết được rằng trong hạt đậu đỏ be bé này đã chứa cảm xúc một thời thiếu niên ra sao.

Xem xong những lời trên mảnh giấy, tôi lại không nhịn được bật khóc lên, gục trên vai Phương Hạo, tôi gào thét khóc to: “Phương Hạo, làm sao đây, rốt cuộc tôi phải làm sao đây ?”

Trong đêm tĩnh mịch, tôi tắt hết mọi đèn đóm, trong cái không gian nhỏ bé ấy, tôi bình tĩnh kể lại với Phương Hạo đoạn quá khứ kia với Lợi Liên Thành.

Phương Hạo mở cửa ra, nói : “Tứ Nguyệt, em về đi, hiện giờ anh cần thời gian để tiêu hóa hết những chuyện em vừa nói.”

Nhìn xem, ngay đến người bạn cố chấp nhất của tôi cũng đang nói tôi biết tội lỗi tôi đã phạm. Tôi đã làm một chuyện tàn nhẫn biết bao.

Lam Trinh Liệt ở dưới lầu nhà Phương Hạo, thật lặng lẽ, như ngọn hải đăng sừng sững bên bờ biển.

Bước về phía người nào đó, dùng bàn tay đang cầm lấy chai thủy tinh đẩy vào người ấy : “ Gian dối, chẳng phải đã nói sẽ mang cậu ấy sống sờ sờ về đây sao ? Chẳng phải bảo em tin tưởng anh sao ?”

“Đúng vậy, anh là người gian dối, tất cả đều là lỗi của anh, là anh vô dụng, anh không có bản lĩnh.” Lam Trinh Liệt ôm chặt lấy tôi thật chặt : “Đều tại anh không tốt.”

Qua mấy ngày sau, tôi bước chân vào phòng khám tâm lý của Stuckey.

Mười bốn tháng mười hai, tôi đưa đơn từ chức với bệnh viện, hôm đó, trong phòng cấp cứu có một thiếu niên được vớt lên từ dưới sông Hoàng Phố, bố mẹ cậu ta ai oán khóc than, con trai, sao lại làm chuyện ngu ngốc như thế chứ ? Con thật nhẫn tâm để kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh .

Tôi cảm thấy bản thân dường như muốn điên lên, tôi xông vào trong phòng cấp cứu, bọn họ vừa kéo tấm vải trắng phủ lên gương mặt thiếu niên.

“Các người nhầm lẫn rồi, các người nhất định đã nhầm lẫn, cậu ta ồ mà, các người hãy cho cậu ta một cơ hội , tôi xin các người .” Tôi cố hết sức ôm lấy cậu thiếu niên kia : “Các người chờ đã, tôi sẽ làm cho cậu ta tỉnh lại, tôi xin các người, cho tôi một chút thời gian.”

Hôm đó, tôi dùng dao phẫu thuật làm bị thương mấy bác sĩ đến ngăn tôi lại, sau đó, bàn tay Lam Trinh Liệt nắm chặt con dao phẫu thuật trong tay tôi, cho đến khi, dòng chất lỏng màu đỏ từ bàn tay người ấy nhỏ giọt xuống.

Người ấy còn mỉm cười với tôi, cười đến hết sức vô tâm.

Stuckey nói với tôi, Alice, Rita muốn đi Nam Mỹ, em có muốn đi cùng cô ấy không ?

Khẽ lắc đầu, tôi nói, không được, tôi đã đồng ý với một người, trừ khi người ấy bảo tôi đi, bằng không, tôi sẽ không rời xa người ấy.

Buổi tối cuối tuần, Lam Trinh Liệt lôi kéo muốn tôi theo người nào đó đi xem phim, sau khi xem phim xong, Lam Trinh Liệt đi lấy xe, tôi dừng lại trước cửa tiệm hoa, tôi ngăn người nhìn chăm chăm vào hoa hồng trong tiệm, nhớ lại vào giữa những đêm hè, Liên Thành hết lần này đến lần khác từ vườn hoa nhà hàng xóm trộm đi những đóa hoa hồng kiều diễm nhất trong vườn nhà họ, tôi hướng đến tiệm hoa bước từng bước qua đó, tôi không thể cầm lòng muốn nhìn xem những đóa hoa hồng trong kia có phải cũng xinh đẹp như hoa hồng Liên Thành hái về.

“Tứ Nguyệt, Lâm . . . Tứ . . . Nguyệt .” Trong tiếng hét to cực đại, tôi nghe thấy giọng của Lam Trinh Liệt, nó thậm chí còn át luôn cả tiếng xe và tiếng ma sát trên mặt đất phát ra.

“Cô à, nếu nghĩ không thông nên tự mình tìm một nơi yên tĩnh mà giải quyết, đừng có ở đây hại người.” Tài xế chiếc xe đang dừng bên cạnh với bộ dạng như muốn nuốt trôi tôi.

Tôi mới muộn màng phát hiện bản thân lúc này đang đứng ngay giữa con đường, còn Lam Trinh Liệt đứng ở phía đối diện, giống như bị trùng thuật định thân, mặt mày trắng nhợt, kèm theo sự hoảng hốt tột độ.

Buổi tối hôm đó, Lam Trinh Liệt từ đầu đến cuối cũng đều không nói với tôi một câu. Câu đầu tiên khi mở miệng nói chuyện lại với tôi là :

“Lâm Tứ Nguyệt, em đi đi. Tôi không cần em nữa.”

Tôi ngẩn ra, tiếp đó, tôi bước đến gần người nào đó, dịu dàng hôn lên đôi môi người ấy, hôn lên vành tai người ấy, hôn lên chiếc mũi người ấy, tôi hà hơi bên tai người ấy, giọng điệu lấy lòng.

“Đừng đùa nữa, Trinh Liệt. Hừm ? Hừm ?” Tôi vừa nói vừa cởi cúc áo của người nào đó, tôi cảm thấy bản thân lo sợ vô cùng, như thể bị rơi vào một cái động tối tăm khổng lồ.

Người nào đó đẩy tôi ra, lạnh lùng nói : “Lâm Tứ Nguyệt, anh chịu đủ rồi, anh phát hiện bản thân không quá yêu em như trong tưởng tượng, bởi vì không quá yêu như trong tưởng tượng, cho nên, anh không muốn lại cả ngày phải đối diện với bộ mặt đưa đám của em, anh muốn được ở bên em đón lấy niềm vui, nhưng trái lại em là một kẻ chứa phiền phức, anh nghĩ, sức chịu đựng của anh với em đến giờ phút này đã cạn kiệt rồi.”

Tôi bước tới dính lấy người nào đó, bàn tay quẩn chặt người ấy : “Em mặc kệ, em không muốn rời xa anh . . .”

“Mang bộ mặt đưa đám của em ở lại bên cạnh anh ư ? Anh không thích thế, cho nên, em có thể đi rồi đó, đi đến nơi mà em muốn.” Lam Trinh Liệt lại lần nữa dùng sức đẩy tôi ra. Lực đẩy rất mạnh, ngay lập tức tôi ngã nhào xuống đất.

“Nơi em muốn đến vẫn luôn là ở bên cạnh anh mà, Trinh Liệt.” Ngồi trên đất, tôi lí nhí nói.

“Nhưng anh không thích thế, chúng ta . . . đừng chờ đến khi chán ghét lẫn nhau. Nhân lúc anh vẫn chưa thấy mệt mỏi với em, em đi đi.” Lam Trinh Liệt sau khi bỏ lại câu nói kia, liền bước về phía cửa.

“Trinh Liệt, anh mong muốn em đi ư ? Dù cho em sẽ không quay trở lại, anh vẫn mong muốn em đi ư ?”

“Uhm.” Lam Trinh Liệt dừng lại ở cửa, lớn tiếng nói.

“Thôi được, em biết rồi.”

Sau khi Lam Trinh Liệt rời đi, tôi bấm điện thoại gọi cho Rita.

Từ ngày hôm đó, Lam Trinh Liệt cũng không quay về nữa, đêm trước lễ giáng sinh tôi nhận được điện thoại của Rita, chúng tôi sẽ họp mặt vào ngày đầu tiên của năm mới.

Hôm lễ giáng sinh, tôi đưa Tiểu Hồ đến khu vui chơi, ở khu vui chơi tôi gọi điện thoại cho Lam Trinh Liệt.

“Giáng sinh vui vẻ, Lam Trinh Liệt.” Giọng nói tôi có hơi chua chát.

“Em cũng vậy.” Đầu bên kia, người nào đó nhỏ nhẹ đáp một câu, Lam Trinh Liệt có giọng nói dễ nghe, đặc biệt là khi người nào đó hạ thấp âm giọng, như giai điệu lay động lòng người nhất trên thế gian.

“Qua vài ngày nữa em phải đi rồi.” Tôi nhìn vào vòng xoay ngựa gỗ trước mặt, hạnh phúc của Lâm Tứ Nguyệt dường như vẫn luôn thiếu mỗi một bước, chẳng dễ dàng gì muốn cô hết sức để theo đuổi, nhưng lại vẫn chỉ thiếu mỗi một bước, chẳng khác nào vòng xoay ngựa gỗ này.

“Uhm” Sau khi trải qua hồi lâu trầm mặc : “Vây thượng lộ bình an, anh sẽ không đi tiễn em đâu, khi ấy có lẽ anh đang ở Mỹ, anh muốn đi thăm Tiên Đế.”

Lại trầm mặc một lúc.

“Trinh Liệt, anh biết không, tối qua, em đã nghĩ kĩ lại, dường như khi anh đàn 《Fur Elise》em đã bị anh hóp hờn rồi, có nghĩ thế nào thì dường như cũng chính là giây phút ấy, em còn nhớ khi đó anh mặc sơ mi trắng, áo khoác len màu đen, khi anh bước về phía em, em cảm thấy ánh mắt của mình không biết nên nhìn đi đâu đây.”

“Còn nữa, Trinh Liệt . . . cảm ơn anh.”

Sau khi ngắt điện thoại, tôi nhìn vòng xoay ngựa gỗ mãi một lúc lâu.

Tôi chọn rời đi vào chuyến bay lúc sáng sớm, ở trong sân bay, cảnh tượng một lớn một nhỏ phút chốc khiến khóe mắt tôi nóng hổi.

“Tứ Nguyệt sẽ còn quay trở lại chứ?” Tiểu Hồ bỏ nhào qua người tôi, tôi ôm chầm thẳng bé, một câu cũng thốt không nên lời.

“Phương Hạo, anh có biết hôm nay anh đến tiễn tôi vui cỡ nào không?” Đặt Tiểu Hồ xuống, tôi ôm lấy Phương Hạo, người bạn của tôi, huynh trưởng của tôi.

Anh ấy vỗ vỗ vào vai tôi : “ Bảo trọng, Lâm Tứ Nguyệt, tôi muốn em phải thật khỏe mạnh quay về.”

“ Sẽ thế, nhất định sẽ thế.” Tôi giờ ba ngón tay lên.

Khi Lam Trinh Liệt xuất hiện ở sân bay, cách một dòng người, tôi cứ như thể ngẩn ngơ nhìn người nào đó, cuối cùng cũng hiểu được câu nói kia, vẫn còn chưa bắt đầu xa cách, đã bắt đầu nhớ nhung. Trong cái nhìn ngẩn ngơ, người nào đó bước từng bước về phía tôi, không hề đội mũ, không hề đeo kính, vài sợi tóc rũ trên trán người nào đó, đường nét khắc sâu, anh tuần không gì sánh bằng.

Người đàn ông của tôi, cuối cùng đã lột xác trở thành đại dương.

Người nào đó dịu dàng vén những sợi tóc bên má tôi ra sau tai, hết sức thâm tình. Tôi dịu dàng mỉm cười với người ấy.

“ Lâm Tứ Nguyệt, trong khoảng thời gian em rời xa anh, không cho phép em cười với đàn ông khác như bây giờ, không cho phép động lòng với người đàn ông biết đàn 《Fur Elise》, không cho phép tùy tiện giúp đỡ những tên nhóc bỏ nhà đi bụi.”

“ Lâm Tứ Nguyệt, em nghe cho rõ này, anh sẽ chờ đợi em, em nhất định phải ghi nhớ, anh sẽ ở đây chờ em, dù cho em đi bao xa, dù cho em đi bao lâu. Em phải ghi nhớ.”

“ Đừng, đừng đợi chờ em, Trinh Liệt.” Đúng vậy, đừng đợi chờ em, Trinh Liệt. Dừng khí cuối cùng của Lâm Tứ Nguyệt đã tận dụng hết rồi.

“ Nhưng mà, Lâm Tứ Nguyệt, anh không cho phép em đi chiêu dụ người đàn ông khác.” Lam Trinh Liệt nắm chặt tay tôi, đến khi ngón tay chạm vào chiếc nhẫn người nào đó tặng mà tôi đang đeo, đầu mày mới dần ra : “ Em cũng biết anh là một người ích kỉ cỡ nào, nếu như, em đi chiêu dụ người đàn ông khác, anh sẽ báo thù đấy.”

“ Muốn báo thù sao đây ?” Trinh Liệt của tôi có vẻ trong mắt người yêu sẽ hóa Tây Thi mất thôi, cho rằng, tôi đúng thật là thần tiên tỷ tỷ ai gặp cũng yêu à.

“ Anh sẽ đi cưới người con gái khác, anh nhất định sẽ cực tốt với cô ấy, cô ấy muốn hái sao, anh liền cho cô ấy, cô ấy muốn mặt trăng, anh cũng cho luôn, sau đó, anh và em cùng nhau đau khổ cả đời.”

Lam Trinh Liệt nhìn chăm chăm vào tôi, trong đáy mắt là cả một sự quyết tuyệt.

“ Vậy anh cưới Tiên Đế là được rồi, nếu như anh cưới Tiên Đế, em nhất định sẽ ghen tức cả đời, em vừa nhìn thấy cô ta là đã bắt đầu ghen tức rồi.”

Tôi cười đến rơi nước mắt nói với người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Bức Thư Trong Chai Của Lợi Liên Thành

Tôi tin tưởng sâu sắc, biển cả có một tấm lòng bao la, dung nạp mọi thứ tốt, xấu, ngọt ngào, cay đắng, đẹp đẽ, xấu xí trên thế gian, cả thứ có thể được phép, thứ không được phép.

Tôi mang nỗi lòng của mình viết nên bức thư trong chai, thả nó vào lòng biển cả, để nó trôi theo con sóng.

Tôi có một bí mật, bí mật không thể dễ dàng thổ lộ, tôi chỉ có thể mang nó trải lòng với biển, từ đó, nó đã trở thành một câu chuyện.

Suốt thời gian dài, con người và cái tên Lâm Tứ Nguyệt kia trong ấn tượng của tôi là một hình dáng mơ hồ, thỉnh thoảng, khi nghe thấy cô ấy từ tốn lễ phép trả lời câu hỏi của người lớn, trong lòng tôi còn dâng lên sự chán ghét đối với cô ấy, rõ ràng, câu trả lời của cô ấy có nhiều dối trá.

Mẹ nói với tôi, đừng tùy tiện xem thường cô ấy. Ngoài miệng tôi hứa suông.

Lâm Tứ Nguyệt đối với tôi chỉ là một người không thân không thích. Cho đến một ngày nọ, tôi biết hôm đó là sinh nhật cô ấy hai mươi tuổi, mẹ mang cho cô ấy một cái Walkman (1)

(1) Một sản phẩm điện tử, có thể hiểu nôm na là máy nghe nhạc mini, theo thời đại phát triển còn có thể cài MP3, MP4 các thứ . . . và Sony là một trong những thương hiệu tiên phong.

Hôm đó, tôi nhìn thấy cô ấy tựa vào thân cây khế nghiêng đầu nhìn ngắm bầu trời, dáng vẻ có hơi lặng lẽ, chiếc váy màu trắng phất phơ trong gió, như một áng mây, trôi chậm ánh nhìn của tôi.

Cái khoảnh khắc ấy dường như biến hóa trở nên vĩnh viễn, mãi nhiều năm sau tôi vẫn không thể quên được.

Hình bóng của Lâm Tử Nguyệt bắt đầu trở nên rõ ràng.

Cô ấy vẫn hay ở chỗ vắng người nghe chiếc máy Walkman mẹ cho, khẽ ngân nga hát đi hát lại, âm giọng mượt mà, đó là bài nhạc xưa của The Beatle, có tên là ‘Hey, Judy’.

Cô ấy còn yêu thích trèo lên cây, có khi thì xem sách, có khi thì nghe nhạc, có khi là ngủ nướng.

Tôi cũng không hiểu được bắt đầu từ khi nào tôi đã để ý đến cô ấy, có một hôm, bạn học đến tìm tôi, khi chúng tôi đi lướt qua nhau, bạn học của tôi đã nhặt sách giúp cô ấy, cô ấy đón lấy cuốn sách trong tay cậu ta rồi khẽ mỉm cười, tên tiểu tử ngốc kia cũng cười lên theo cô ấy.

Nụ cười của hai người kia khiến tâm trạng tôi chợt trở nên tồi tệ, tôi phát hiện tôi lại ước mong sao cuốn sách kia là tôi nhặt giúp cô ấy, ước mong sao nụ cười kia chỉ thuộc về tôi.

“Ai thế kia, dường như tôi bị cô ấy phóng điện mất rồi.” Sau khi bạn học của tôi thốt xong câu này, bản mặt cậu ta bỗng chốc trở nên đáng ghét hẳn.

Vào một ngày đầu hè, cô ấy ngồi trên cây nói với tôi đang đứng ở dưới: “Này, em trai Liên Thành, nhặt giúp tôi cuốn sách.”

Cuối cùng, cũng đến lượt tôi, trong lòng tôi bỗng dung hớn hờ, cứ như đã mong đợi được điều mà tôi ngày đêm mơ tưởng.

Trên cây chật hẹp, cô ấy đã nói với tôi những gì, tôi dường như không nhớ nổi, tôi chỉ nhìn thấy dáng vẻ mỉm cười của cô ấy, như đóa hoa sen trong nước, mái tóc cô ấy rơi trên vai tôi, thoảng hương dễ chịu.

Dường như từ giây phút ấy tôi liền biết rằng, Lâm Tử Nguyệt sở hữu nụ cười mê người nhất trên thế gian và còn sở hữu mùi hương say đắm nhất trên thế gian.

Tôi hết sức cẩn thận nâng niu cô ấy như nâng niu bảo vật bản thân mình yêu quý nhất, tôi còn hơi có một chút biến thái, cố chấp cho rằng trên đời này ngoài tôi ra, bất cứ người nào tiếp cận cô ấy đều là không có ý tốt, tôi thường hay bồi hồi trước cổng trường cô ấy, tôi cảm thấy bản thân phải bảo vệ bảo bối của mình thật tốt.

Tôi cảm thấy mình phải làm chút gì đó, thế là, tôi mang thứ bản thân yêu thích nhất, một hạt đậu đỏ be bé có liên quan đến tình yêu tặng cho cô ấy. Hạt đậu đỏ, đại diện cho sự nhớ nhung, ái mộ, nhiều hi vọng cô ấy có thể hiểu ra.

Thình thoảng, ánh mắt Lâm Tử Nguyệt nhìn tôi sẽ mang theo sự chán ghét, tôi cảm thấy nhất định là tôi đã nhìn nhầm, sau đó, tôi mới biết rằng tôi vốn không hề nhìn nhầm, cô ấy qua gương mặt này của tôi nhìn thấy một gương mặt khác.

Tôi thích cái khoảnh khắc Lâm Tử Nguyệt ngồi sau xe đạp của mình, tôi thường phóng xe như bay, bởi vì, khi đó, cô ấy sẽ siết chặt lấy eo tôi, khi đó, tôi liền cảm thấy đặc biệt vui vẻ, như thể đang dạo bước trên mây vậy.

Đến sinh nhật mười sáu tuổi, cô ấy đã hôn tôi, trong cơn gió thu mon man, một kẻ chưa từng uống rượu như tôi có vẻ đã nếm trải được vị say, tôi cảm thấy mùi vị say rượu cũng chỉ vậy thôi. Không sao diễn tả được bằng lời chỉ muốn điên cuồng hét lên bày tỏ niềm vui của mình.

Giả như câu chuyện kết thúc ở thời điểm đó thì tốt biết mấy.

Đến khi cô ấy dùng chất giọng dịu dàng nhất thế gian nói với tôi cô ấy là chị gái của tôi, tôi hi vọng biết bao đây chỉ là một giấc mơ hoang đường chợt đến mà thôi, sau khi tỉnh dậy khoảnh khắc vẫn dừng lại ở buổi tối sinh nhật tôi mười sáu tuổi, cô ấy hôn tôi, bờ môi mềm mại.

Trong những ngày cô ấy không về nhà, tôi nhớ nhưng cô ấy, luôn nhớ đến cô ấy, tôi cứ an ủi bản thân, hãy để trong lòng âm thầm nhớ đến là được, chờ cô ấy quay lại rồi, nếu như cô ấy quay lại mong muốn tôi gọi cô ấy bằng chị tôi cũng sẽ đồng ý, bởi vì, điều đó chứng tỏ hai chúng tôi vẫn còn có mối liên hệ.

Mãi cho đến khi tôi ở trường học của cô ấy nhìn thấy cô ấy được một người con trai khác siết chặt tay, tôi mới biết tôi lo sợ biết bao, lo sợ nhìn thấy cảnh tượng thế này, và rồi tôi phát hiện cuối cùng tôi chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng thế này thôi, bởi vì, tôi sớm đã mất đi cái quyền được nắm lấy tay cô ấy.

Tôi trốn đến Hong Kong, không ngừng an ủi bản thân, chỉ là tôi vẫn chưa trưởng thành đấy thôi, chờ đến khi tôi thật sự trưởng thành tôi sẽ quên được cô ấy.

Đến khi lần nữa gặp lại cô ấy tôi đã hai mươi lăm tuổi, có sự chính chắn vượt hơn cả tuổi, trầm ổn, đa số mọi người đều nói tôi như thế, dần dần tôi cũng cảm thấy bản thân giống như lời họ đã nói.

Lần nữa gặp được cô ấy, cô ấy mặc chiếc váy màu đen, như một bức màn giấc mơ thướt tha, tôi nấp trong chỗ tối, cứ lén lút, tham lam nhìn cô ấy, thấy cô ấy nói với những vị khách quý của bố, Trình Liệt, có muốn đi với tôi hay không?

Chàng trai trẻ đẹp kia bước tới nắm lấy tay cô ấy, cậu ta mê mẩn ngắm nhìn cô ấy, loáng thoáng qua gương mặt của cậu ta tôi dường như nhìn thấy chính mình của nhiều năm về trước.

Có thứ gì đó khuấy động trong lòng tôi, Lâm Tứ Nguyệt, vẫn cứ luôn là người con gái xinh đẹp nhất trong lòng Lợi Liên Thành, hóa ra, trái tim mình vẫn còn dừng lại ở buổi tối hôm sinh nhật mười sáu tuổi kia, hóa ra bản thân vốn chưa bao giờ trưởng thành.

Trong hành lang nhỏ hẹp mờ tối, chính miệng tôi nói tôi hận cô ấy, tôi nhìn thấy cô ấy ngược đôi mắt lên nhìn tôi, như chú nai bị lạc đường ngơ ngác, khi ấy, tôi có một sự kích động, tôi muốn nói với cô ấy, thật ra, tôi không hận cô ấy, tôi chỉ là tức giận thôi, giận cái vận mệnh đáng chết này, khiến tôi chỉ đành bất lực.

Chàng trai bước về phía chúng tôi, cậu ta nhìn tôi chăm chăm một cách dữ dội, giống như đang muốn nuốt trôi tôi vậy, cậu ta có một gương mặt khiến người khác say đắm, từ trong đôi mắt cậu ta tôi đã đọc hiểu được, toàn bộ tâm trí của chàng trai đẹp mê người này chỉ muốn mê hoặc người phụ nữ tên Lâm Tứ Nguyệt.

Trên sân thượng bệnh viện, tôi đột nhiên nảy ra một ý niệm, nếu như tôi từ trên này nhảy xuống, cô ấy nhất định mãi mãi cũng không thể nào lãng quên tôi được, tôi nghĩ, nhất định là tôi đã điên mất rồi.

Cô ấy đã rời xa cậu ta, thực hiện lời hứa của cô ấy với tôi.

Vào dịp năm mới, tôi âm thầm trốn trong dòng người, nhìn thấy cô ấy và bạn cô ấy ở Quảng Trường Thời Đại New York cùng đếm ngược, cô ấy đội chiếc mũ len màu đỏ, mang bao tay, gương mặt lạnh đến đỏ ửng, tên quý người Tây bên cạnh cô ấy len lỏi trong dòng người không ngừng đụng chạm vào người cô ấy, người phụ nữ ngốc, bị người ta lợi dụng mà vẫn chưa hay biết, tôi vừa định bước tới lôi cái tên quý người Tây kia đi, thì đã có người ra tay trước tôi.

Chàng trai tên Lam Trinh Liệt xuống tay một phát, tên quý người Tây vừa định kêu lên, liền bị gã đàn ông đi cùng cậu ta bịt kín miệng lôi đi.

Chàng trai kia thay thế vị trí của tên quý người Tây, đôi mắt dưới vành mũ khoá chặt lấy cô ấy, dường như, trên thế gian này trong mắt cậu ta chỉ nhìn thấy mỗi cô ấy.

Vô duyên vô cớ, trái tim tôi chợt nhói lên một cơn ghen.

Tôi và chàng trai kia lên cùng một chuyến bay, cậu ta dữ dằn cảnh cáo tôi, đừng xuất hiện xung quanh cô ấy nữa, cậu đã không còn cái tư cách ấy nữa rồi. Hóa ra, cậu ta đã biết hết mọi chuyện.

Chàng trai kia đã dùng cách thức cực đoan để biểu hiện tình yêu của mình, cậu ta khiến cho sự nghiệp của bố hoàn toàn bế tắc, Liên Ngọc bảo muốn đến cầu xin cậu ta, con bé nói dù sao mình cũng từng là người cậu ta yêu thích. Liên Ngọc khi thốt ra những lời này cả khuôn mặt đầy vẻ si mê, chẳng khác nào con thiêu thân đang lao mình vào đồng lửa.

Nhưng thực tế cậu ta đối với sự khẩn cầu của con bé biểu hiện rất thờ ơ, cậu ta chỉ lạnh lùng trả lời tôi, anh biết tôi muốn gì mà.

Hôm đó, tôi nhìn thấy trong phòng sách của cậu ta vài thứ tôi quá quen thuộc, những đĩa nhạc xưa, những chiếc đèn cổ cũ kĩ, có một số sách đã rất lâu đời, có những món ăn vặt đặc sản của Hàng Châu, đó đều là những thứ Lâm Tứ Nguyệt yêu thích.

Tôi kéo tay Liên Ngọc về nhà.

Trong sân bay ở Detroit, cô ấy kéo vạt áo của tôi, nước mắt rung rung, như một đứa trẻ phạm lỗi cầu xin được tha thứ.

Tôi cố dùng hết sức siết chặt cái ôm sau cùng này, cái ôm mà tôi đã mong nhớ bao lâu nay.

Chỉ đến đây thôi, tạm biệt nhé . . . Lâm Tứ Nguyệt.

Tôi đưa mắt tiễn chiếc phi cơ xông lên bầu trời, bay lướt qua đỉnh đầu tôi, tôi thật lòng hi vọng hai người họ có thể ở bên nhau, dường như, chàng trai kia đại diện cho tôi, thực hiện giấc mơ tôi mãi mãi cũng không thể thực hiện được.

Tôi ngưỡng mộ chàng trai kia có thể công khai tình yêu của mình như thế.

Tôi bắt đầu đi dọc theo Nam Bán Cầu, trên bờ biển ở bán đảo Walters, tôi mang nỗi lòng viết nên bức thư thả vào lòng biển cả, tôi không biết nước biển cuối cùng sẽ mang nó đi về đâu, nhưng tôi muốn mang bí mật thuộc riêng về Lợi Liên Thành thổ lộ với đại dương mệnh mông.

Tôi có một bí mật chôn sâu vào tận đáy lòng, bí mật chỉ có thể tâm sự cùng biển cả.

Lâm Tứ Nguyệt, người phụ nữ ấy chính là báu vật của Lợi Liên Thành, là thơ, là mơ, là . . . chấp mê bất hồi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Trình Liệt Của Tôi (1)

Hào Vọng, một góc biển hi vọng tươi đẹp, nhưng giờ phút này tôi lại hướng về mặt biển mênh mông, lần lượt hết lên.

“Lợi Liên Thành, tôi có lỗi với cậu.”

“Lợi Liên Thành, tôi sai rồi.”

“Lợi Liên Thành, tôi hối hận rồi.”

Bên tai, có tiếng gió, tiếng sóng biển, và còn tiếng gào thét của tôi. Trong tay tôi còn đang cầm tấm ảnh của mình, đó là tấm ảnh đính hôn của tôi và Joe, có một người làm công khuân vác hành lý đưa nó cho tôi, người kia nói đó là của một người khách đã đánh mất.

Người kia là một chàng trai da đen trẻ tuổi, khi nhìn thấy tôi cứ luôn miệng không thể tin được.

Tôi không biết vì sao lại quá cảnh đến đây, phải chăng muốn đến nhìn xem cảnh vật sau cùng mà Liên Thành nhìn thấy được, hay là đến để nói lời tạm biệt lần cuối với cậu ấy.

Nhưng tôi cảm thấy nhiều hơn hết là chỉ cần tôi đến, Liên Thành sẽ tha thứ cho tôi, thật ra Liên Thành là một cậu bé rất dễ mềm lòng, tôi vẫn luôn biết điều đó.

Nhìn tôi đi, vẫn luôn ích kỉ như thế.

Tôi nấp phía sau một tảng đá lớn, lôi thuốc lá từ trong túi hành lý ra, đây là thuốc đầu tiên Phương Hạo tặng cho tôi, hôm đó, ở sân bay, anh ấy nói, đây là ba thuốc tôi còn sót lại, thôi cho em vậy, tôi biết ngày tháng sau này của em nhất định sẽ khó mà chịu đựng nổi, những lúc khó chịu nhất hãy hút một điếu đi, em tin không, ba thuốc này đã được tôi thi triển ma pháp, sau khi hút xong ba điếu thuốc, phiền não của Lâm Tử Nguyệt sẽ không còn nữa.

Tên lừa người Phương Hạo này, chứa phóng đại, luôn xem tôi như đứa trẻ mà dễ dàng. Thuốc kia khiến cho nước mắt đều bị tôi ho hết cả ra.

Ở độ cao mười ngàn mét, tôi chợt nhớ đến bài thơ của Vương Duy (1).

(1) Một thi nhân, họa gia đời Đường, người Bồ Châu Hà Đông (nay là Văn Thành Sơn Tây).

Đậu đỏ ở nước Nam

Xuân đến ra vài nhánh

Mong chàng năng lấy hạt,

Vật này lắm tương tư

Khi ấy, tôi mơ hồ nhớ lại dưới ánh trăng bàng bạc, ai đó sẽ đọc bài này, chất giọng trầm miên, khi ấy, tôi cảm thấy đó là một câu chuyện rất buồn cười.

Nhưng đến ngày hôm nay của nhiều năm sau, hai mươi chữ Hán kia đã khơi lên nỗi bi thương vô biên trong tôi, bi thương đến nỗi khiến tôi muốn rơi nước mắt.

Tôi cũng có một hạt đậu đỏ, hạt đậu đỏ sau cùng của riêng một người, cậu ấy đã tặng nó cho tôi, nhưng tôi không biết nên làm thế nào để cất giữ nó.

Tôi của lúc này đây chẳng khác nào một đứa trẻ không biết nên làm thế nào là tốt, đối diện với món quà tôi không dám mơ, bởi vì nó quá quý giá, ngược lại không biết như thế nào mới là tốt.

Thật kì lạ, chẳng biết từ bao giờ, cứ hễ tôi rời khỏi mặt đất, liền mơ những giấc mơ cũ, gặp những gương mặt của ngày xưa, trong mơ, tôi hoảng hốt nhìn thấy Liên Thành của tuổi mười sáu, hôm nào đó, ở trước cửa sổ phòng tôi nhặt được hạt đậu đỏ tôi đã vứt đi kia, nét mặt u buồn.

Tiếp đến, hạt đậu đỏ trong mơ kia không biết đã bị ai đó vùi chôn vào trong bùn đất, xuân đến thu đi, lá cây tươi tốt, đâm chồi trong ngày xuân, Lợi Liên Thành đứng trong gió xuân, những chiếc lá kia phản chiếu lên khuôn mặt tươi cười của cậu ấy, y như ngày trước.

Liên Thành, tôi có thể ngờ rằng cậu đang vui vẻ không? Lúc tỉnh lại, tôi lí nhí nói, bên ngoài khoang máy bay, có muôn vạn vật nặng chúng đang thả mình trên tầng mây.

Tôi và Rita chia tay nhau ở Brazil, cô ấy đi đến Bolivia (2), còn tôi ở lại Brazil, theo chân hai thành viên trong Hội Chữ thập đỏ ở lại chăm sóc những bệnh nhi máu trắng.

(2) Một quốc gia nằm ở giữa lòng Nam Mỹ, có nhiều địa hình khác nhau trải dài với những dãy núi Andes, sa mạc Atacama và rừng ẩm

Những đứa trẻ kia nhìn thấy tôi tỏ ra rất hiếu kì, đối với quốc gia Phương Đông cổ đại mà tôi từng sống đã tiến hành đặt câu hỏi trên diện rộng, bởi vì hàng hóa họ đang sử dụng có một nửa được đến từ Trung Quốc.

Bọn trẻ dùng ngôn ngữ tay chân đặt câu hỏi, tôi dùng ngôn ngữ tay chân trả lời, ngược lại hết sức thú vị. Rồi một hôm, có cậu bé dùng vốn tiếng Anh không mấy lưu loát hỏi tôi, Alice, cô đã có bạn trai chưa ? Cậu bé hỏi xong cũng không thềm chờ tôi trả lời, liền chỉ vào một người đàn ông đang ở bên cạnh nói, là chú ấy bảo cháu hỏi cô đấy.

Người đàn ông kia là tình nguyện viên đến dạy tiếng Anh cho bọn trẻ, một vị giáo viên ngoại ngữ bản địa.

Tôi khẽ gật đầu, một trái tim lại bắt đầu trở nên nặng trĩu rồi đây.

Cuối tháng một, tôi nộp đơn xin gia nhập vào danh sách tình nguyện của tổ chức Bác Sĩ Không Biên Giới (3) .

(3) Tên tiếng Anh là Doctors Without Borders, Medecins Sans Frontiers, viết tắt là MSF, được thành lập ngày 20/12/1971 tại Paris, một tổ chức tình nguyện quốc tế do các nhân viên y tế chuyên nghiệp từ khắp nơi trên thế giới lập nên.

Thái Vi, một cô gái người Hong Kong, chúng tôi vừa quen biết cách đây không lâu, cô ấy theo chân Hội Chữ thập đỏ Hong Kong đến đây, công việc của cô ấy là thâm nhập vào những khu bình dân của Brazil tiến hành tuyên truyền phòng chống bệnh ung thư, có đôi lúc, tôi và cô ấy sẽ cùng nhau phát tờ rơi.

Thái Vi là một cô gái rất hoạt bát, nói tiếng Quốc ngữ với giọng không quá lưu loát, suốt cả ngày trời Nam đất Bắc, vẫn cứ hay nói năng luôn miệng, cô ấy còn có một sở thích, chính là thu thập một loạt đủ mọi kiểu ảnh trai đẹp, những tấm hình lưu trong máy tính xách tay của cô ấy có thể sánh với cuộc bầu chọn Quý ông thế giới.

Brazil có bầu trời sao đẹp nhất thế gian, tôi và Thái Vi rất thích ngồi trên sân thượng ở kí túc xá của chúng tôi vọng ngắm sao trời, nhìn thấy những ngôi sao khi mờ khi tỏ trong dải ngân hà.

“Lâm, cô nhìn anh chàng người Ý này xem” Thái Vi đẩy máy tính xách tay của cô ấy đến trước mặt tôi : “Đẹp không ? Hấp dẫn không ?”

Tôi đưa mắt liếc nhìn : “Trình Liệt của tôi đẹp trai hơn anh ta nhiều.”

Câu nói này chỉ thuận miệng thốt ra, sau đó, tôi chợt ngáy người, tôi vẫn luôn cực lực trốn tránh cái tên ấy.

“Trình Liệt của tôi ? Anh ta là bạn trai cô à ? Nói ra nghe xem, đẹp trai cỡ nào ?” Thái Vi bỗng dưng có hứng thú bắt chọt.

Tôi không kìm chế được khẽ mỉm cười, một góc trong tim chợt trở nên êm ái, tôi đưa tay miêu tả trong không khí.

“Trình Liệt của tôi có đôi mắt không quá to, nhưng rất dài, thường hay dễ dàng để nắm bắt được ánh mắt của người khác, chiếc mũi vừa cao vừa thẳng, như tác phẩm hoàn mỹ nhất trong tay nhà điêu khắc, vành môi đúng chuẩn, vàng trán sáng láng, người ấy không thích cười, nhưng khi cười lên chẳng khác nào trẻ con, còn khi tức giận cứ luôn lặng im giấu kín.

Tôi đưa tay diễn tả điệu bộ của người nào đó khi tức giận, khi vui vẻ, cái miệng huyền thuyên liên hồi nói về một vài thói quen nhỏ của người nào đó.

Thái Vi lẳng lặng lắng nghe, sau cùng, cô ấy nói, Lâm, cô nhất định rất yêu người đó, đã yêu người ta như thế, sao không ở bên cạnh người ta ?

Tôi cũng muốn, nhưng không thể. Tôi còn nhớ hôm đó Liên Ngọc hỏi tôi, tôi thật sự có thể an yên bình thản ở cùng với người ấy sao ? Tôi biết mình không thể, hạnh phúc của tôi sẽ khiến cho tôi mang đầy cảm giác tội lỗi, ít nhất, tôi không thể thuyết phục bản thân.

Còn Trình Liệt của tôi tương lai đã định chắc chắn sẽ là một đại nhân vật, hiện giờ, tôi nghĩ lại, vị Lam lão tiên sinh kia dường như đã nói đúng, tôi không muốn để người khác biết được Trình Liệt có một người vợ nhân cách bị khiếm khuyết, dù sao, chúng tôi đều được sinh ra ở quốc gia truyền thông cổ xưa ấy, mà những qui tắc cuộc chơi của giới hào môn kia tôi sớm đã rõ như lòng bàn tay.

Còn nữa, tôi vô thức lo sợ bị cuốn vào trong những chuyện thị phi của giới hào môn kia. Thế nên, khi Lam Trình Liệt nói, em đi đi, tôi cảm thấy bản thân dường như thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Tử Nguyệt, chính là một người phụ nữ xấu xa như thế đó.

Đầu tháng hai, tôi được toại nguyện gia nhập vào tổ chức Bác Sĩ Không Biên Giới, tôi thỉnh cầu với tổ chức được tiến vào nơi tuyến đầu, Rita muốn tôi suy nghĩ kĩ càng, tôi biết cô ấy đang lo lắng những gì, gia nhập vào nơi tuyến đầu đồng nghĩa với việc tất cả mọi chuyện không còn nằm trong tầm kiểm soát của bản thân nữa, bao gồm chuyện ngoài ý muốn, thậm chí đến an toàn tính mạng.

Tôi được phái đến Ivory Coast, vừa đặt chân đến Ivory Coast tôi mới phát hiện mọi thứ còn tồi tệ hơn trong tưởng tượng, nơi này hiện giờ thời cuộc hỗn loạn, thường hay có dân chúng biểu tình kháng nghị đối với chính phủ, còn có phần tử vũ trang tổ chức tập kích khủng bố bất cứ lúc nào, cướp bóc, đánh nhau, ngày nào cũng đều xảy ra, ở đây súng ống tràn lan, hàng hóa đắt đỏ. Chúng tôi còn thường nghe thấy tiếng súng rai rác trong đêm, thỉnh thoảng còn có tiếng xe tăng nghiền qua.

(4) Tên tiếng Pháp là Côte d'Ivoire, hay còn gọi là Bờ Biển Ngà, một quốc gia ở Tây Phi với các khu nghỉ mát bên bãi biển, những cánh rừng nhiệt đới và là di sản thuộc địa của Pháp.

Chúng tôi ở trong chiếc lều dã chiến dựng tạm, hàng ngày vừa mở mắt ra, liền có thể nhìn thấy dân chúng địa phương xếp hàng rồng rắn.

Sau khi đến đây được ba ngày chúng tôi dựng phải hai anh em đến cướp được phẩm, sau cùng, bọn họ còn áp giải tôi và một người khác trong Hội Chữ thập đỏ đến nơi ở của mình, để chữa trị cho mẹ của bọn họ, bởi vì mẹ của bọn họ trúng phải dịch bệnh truyền nhiễm đang lây lan, trong thôn làng của họ không ai đồng ý chữa trị cho bà ấy, thậm chí có người lo lắng bị truyền nhiễm còn kiến nghị mang thi thể của mẹ bọn họ tiến hành thiêu đốt.

Sau khi xảy ra chuyện này, có vài binh lính của lực lượng bảo vệ hòa bình đến tổ chúng tôi, bọn họ thay phiên canh gác ngoài lều.

Bận rộn khiến tôi nhất thời quên lãng, nhưng trong những đêm khuya, nỗi nhớ vẫn luôn đong đầy, nhớ hàng mây của người nào đó, nhớ đôi mắt của người nào đó, nhớ giọng nói dịu êm của người nào đó, nhớ hơi thở, nhớ chiếc ôm, nhớ cả nụ hôn . . .

Hiện tại tôi đang dùng điện thoại Hội Chữ thập đỏ cấp phát cho, chiếc điện thoại của tôi vẫn cứ luôn im thin thít, chẳng có mấy người biết được số của nó, thậm chí đến Phương Hạo cũng không biết, mỗi lần tôi gọi về nước đều gọi ở buồng điện thoại công cộng.

Nhìn những gương mặt đủ mọi sắc tộc tha quốc ly hương, nghe những ngôn ngữ xa lạ, hoàn toàn là những con đường đất đỏ phủ tung bụi mù. Thượng Hải, cái thành phố ấy dường như trong phút chốc bỗng ở cách tôi rất xa, bao gồm cả người và việc ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Trình Liệt Của Tôi (2)

Vào giữa tháng, trong tổ chức có thêm một nữ ký giả, cô ấy mang theo vệ sĩ, bảo là muốn đến để viết bài báo về các Bác Sĩ Không Biên Giới, nữ ký giả ấy tên là An, một người Thái, vệ sĩ của cô ấy tên Bobby, không rõ quốc tịch. Khi bọn họ xuất hiện trước mặt tôi, trong tâm trí tôi bỗng chợt nhớ đến một người khác đang ở Thượng Hải xa xôi cũng có vệ sĩ riêng của mình.

Sự xuất hiện của An hoàn toàn là điều bất ngờ, ít nhất là đối với tôi, cô ấy lại biết tiếng Trung, cô ấy dùng tiếng mẹ đẻ của tôi để chào hỏi tôi. Hey, tôi biết cô là người Trung Quốc, tôi cũng biết một ít tiếng Trung, chúng ta có thể kết bạn, tôi tên là An, sống ở nước láng giềng với cô, tôi là người Thái.

Hôm đó, tôi chân thành chìa tay của mình ra.

An có vẻ đặc biệt yêu thích tôi, đối với tôi gần như hình bóng không rời, tinh thông văn hóa Trung Quốc, nói chuyện vui nhộn hài hước, tôi rất thích cô ấy. Tôi còn phát hiện một số tập tính của cô ấy rất tương tự với tôi, trong túi hành lý của cô ấy sẽ luôn để một vài thứ tôi yêu thích, ví như đĩa hát, ví như những cuốn sách tôi thích xem, có một hôm, tôi còn nhìn thấy mấy món ăn vặt đặc sản Hàng Châu.

Vật lý hương tất quý, khi nhìn thấy những thứ ấy tôi không kiềm chế được bật thốt lên wow wow.

Khi tiếp xúc được khoảng một tháng, tôi phát hiện dường như An là một người toàn năng, chính mắt tôi nhìn thấy cô ấy quật hai tên đàn ông lực lượng định giờ trò cướp giật với chúng tôi ngã lăn ra đất, hành động gọn gàng dứt khoát, sau khi quật ngã hai gã kia, cô ấy tếu lâm chớp chớp mắt với tôi, bảo mình chính là con gái của huấn luyện viên Boxing.

“Thế cô còn mời vệ sĩ làm gì?” Tôi hỏi cô ấy.

“Là phía tòa soạn sắp xếp cho tôi.” Cô ấy tỏ vẻ bất lực khẽ nhún vai.

Hôm đó, tôi và An cùng đi đến họp chợ, viên đạn lạc kia suýt qua vai tôi cách lỗ tai chỉ vài cm, Bobby ngay giây tiếp theo đã dùng thân người của anh ta che chắn cho tôi, tiếng súng lại lần nữa xẹt ngang qua đỉnh đầu tôi.

Tôi ngẩn ra nhìn hai người kia, trong nhất thời cảm thấy mọi chuyện có gì đó sai sai, bởi vì Bobby là vệ sĩ của An, người đầu tiên anh ta phải bảo vệ nên là An, không phải sao?

Còn nữa, nếu như không phải An đẩy ngã tôi, tôi nghĩ viên đạn suýt qua bên tai kia chắc chắn đã đâm xuyên thủng đầu tôi.

Chỉ vùn vùn có vài phút, tôi dường như đã trải qua một màn khảo nghiệm sinh tử. Trong nhất thời tôi ngây ra nhìn hai người họ, một câu cũng thốt không nên lời.

Bộ dạng của An xem ra có hơi tức đến nghẹn lời, chỉ vào vệ sĩ của cô ấy rồi nói: “Bobby đáng chết, có phải anh đang yêu thầm Lâm không?”

Yêu thăm tôi ? Nhìn qua gương mặt hết sức trung thực của Bobby, tôi dờ khóc dờ cười.

“Nhất định là vậy, tôi thấy anh chàng này lần nào cũng đều lên lút trộm nhìn cô.” An bước tới đỡ tôi dậy, rồi xoay người bực bội nói với Bobby : “ Cái đồ thấy sắc quên nghĩa.”

Sau đó, cô ấy dường như nhớ ra mình nói như vậy có vẻ hơi mất tình cảm, bèn quay qua cười tạ lỗi với tôi : “ Sorry.”

Sau trận trách cứ của cô ấy, tôi ngược lại có hơi ngại ngùng, tôi nên cảm ơn họ mới phải, nếu như không có họ, tôi nghĩ tôi cũng không biết kết quả sẽ như thế nào.

Bobby yêu thăm tôi ? Quỷ tha ma bắt.

“ An, tôi cảm thấy cô hơi có nét giống một Bond Girl (1) ,

(1) Ý chỉ những nữ diễn viên chính trong loạt phim James Bond, thường có mối liên hệ nhiệm vụ và dính dáng tình cảm với nhân vật James Bond.

Sau khi đến Ivory Coast được ba tháng, tôi đón nhận ngày nghỉ đầu tiên của mình, tổ trưởng của tôi cố ý cho tôi nửa ngày thời gian nghỉ ngơi.

Bác Gemma nhiệt tình mời tôi đến nhà bà làm khách.

Chúng tôi cùng ngồi trên chiếc xe bus rất có nét đặc trưng của địa phương, chiếc xe bus người đông như nêm, An và Bobby đều muốn cùng nhau ham vui nên sau đó đã mượn chiếc xe máy của dân bản địa, hai người họ chạy phía sau đuôi của chúng tôi.

Sau tiếng nổ cực lớn, có người la cuống lên, chiếc xe bus chúng tôi đang ngồi phút chốc bén lửa, không ngừng có người la hét, tôi nghĩ được mùi xăng xe nồng nặc.

Có người xô tôi ngã xuống đất, chân của tôi đã bị kẹt vào ghế ngồi, trong mùi xăng xe, trong tiếng la hét, trong ngọn lửa, tôi hoa cả mắt chóng cả mặt, trong lúc hoảng hốt tôi cảm thấy, cuộc đời của Lâm Tứ Nguyệt dường như chỉ đến đây thôi, tôi cảm thấy dường như tôi có thể được giải thoát rồi, tôi cảm thấy trái tim mình đã mỏi mệt, bởi vì, nó vẫn luôn nhớ nhưng một người, cứ nhớ hoài nhớ mãi nên mệt rồi.

Tôi không còn cố dùng sức để chân của mình có thể vung thoát ra nữa, tôi thậm chí còn muốn giống như ánh lửa xung thiên nhuộm hồng một mảng bầu trời đại lục Châu Phi này, rực rỡ diễm lệ, tôi còn cảm thấy đây là cơ hội quá tốt để chuộc tội, những người kia sẽ không còn vì Liên Thành mà oán trách tôi.

Tôi xuyên qua những ánh lửa kia nhìn ra bên ngoài, vẫn muốn nhìn xem bầu trời một lần sau cuối.

Bác Gemma ra sức vẫy tay với tôi, miệng không ngừng hét gọi.

Bỗng đâu bàn tay tôi chạm đến chiếc đồng hồ trên cổ tay mình, đồng hồ của Joe, đột nhiên tôi ý thức được bản thân vừa đưa ra một quyết định hết sức ngu xuẩn, có thể, cái quyết định ngu xuẩn kia sẽ khiến Trình Liệt của tôi bi thương, đau khổ, giống như nhiều năm trước tôi đã đau khổ vì Joe.

Cuối cùng, chân tôi cũng thoát ra được. Tôi liều mạng lê lét về phía trước, nhưng dường như sức lực của tôi đã cạn kiệt rồi, tôi cảm thấy dường như bản thân không bước nổi nữa, tôi biết được hiện giờ bản thân đang trong tình trạng thiếu khí trầm trọng.

Trong lúc tôi cảm thấy tuyệt vọng, có người dùng thảm len đã được thấm nước bọc kín lấy tôi, tôi nghe thấy An nói bên tai mình : “ Không sao đâu, Lâm”

Tôi rơi vào một vòm lưng rộng, tôi biết, người đàn ông tên Bobby kia lại một lần nữa đã cứu tôi, giây phút ấy, tôi tin tưởng sâu sắc, An và Bobby hai người này đúng thật là thiên thần hộ mệnh của tôi.

Tôi yên tâm nhắm mắt lại.

Trong ý thức sau cùng, tôi nghe thấy âm thanh cực lớn.

Lúc tỉnh lại tôi đang nằm trong cái lều to mà tôi quen thuộc, bàn chân trái của tôi quấn một lớp băng dày cộm, đầu giường treo một chai truyền dịch, tổ trưởng của tôi đang bận rộn ở bên cạnh.

Tôi thử cử động chân của mình, may mà, vẫn có cảm giác đau. Nhìn một lượt khắp người, ngoài chân ra, tay còn có dấu vết bị bỏng, nhưng chắc hẳn không có vấn đề gì to tát.

Tổ trưởng vừa nhìn thấy tôi, liền để lộ ra một nụ cười an ủi : “ Alice, cô đã hôn mê hai ngày rồi rồi.”

Đầu của tôi choáng váng nặng trĩu, bên tai dường như vẫn còn tàn dư của âm thanh cực đại kia, sau đó, tôi nhớ đến hai người đã xông vào trong xe bus cứu tôi : “ An và Bobby đâu ?”

Sắc mặt của tổ trưởng chợt trở nên trịnh trọng.

Bàn tay tôi bầu chặt vào chân : “ Nói tôi biết, rốt cuộc hai người họ thế nào rồi ?”

“ Bobby không sao, nhưng An bởi vì thoát ra muộn hơn, tình trạng của cô ấy khá là tệ, nhưng đã qua khỏi nguy hiểm, chỉ là khu vực bị bỏng trên lưng vô cùng nghiêm trọng.

“ Còn mặt ?” Tôi ngồi bật dậy, trái tim bị xoắn lên đến đỉnh điểm.

“ Theo kiểm tra thì giác khả năng bị bỏng ở cấp độ trung.”

Tôi buồn bã cuối đầu, Lâm Tứ Nguyệt, đúng thật là một ôn thần, đi đến đâu gieo rắc tai ương đến đó, tôi vùng vẫy muốn đứng lên, tổ trưởng ngăn tôi lại.

“ Tôi muốn đi thăm An.”

“ Cô ấy bị đưa đi rồi. Chúng tôi đã đưa cô ấy đến bệnh viện trung tâm trong thành phố, ở đó có thể cung cấp điều trị tốt hơn.”

Rõ ràng tôi có thể thoát ra được, rõ ràng là có thể. Lần nào cũng đều như thế, cái thứ cảm xúc tự trách luôn ngập tràn trong tâm trí. Tôi dò dẫm nhìn lên nóc lều.

“ Này, đừng đau lòng nữa, bạn trai của cô tí nữa chắc chắn sẽ đến thăm cô .” Cô gái đang nằm trên một chiếc giường khác nói, đó là người biểu diễn trong đoàn xiếc vừa được đưa đến mấy hôm trước, bị ngã từ trên cao xuống.

“ Đó không phải bạn trai của tôi.” Tôi cảm thấy nhất định cô ta đã tưởng rằng Bobby là bạn trai của tôi, anh ta có sở thích xoay xung quanh tôi.

“ Vậy đáng tiếc quá rồi, tôi còn chưa nhìn thấy anh chàng nào đẹp trai hơn anh ta đó .” Cô gái tỏ vẻ rất tiếc nuối.

Bobby ? Đẹp trai ? Tôi khẽ lắc đầu, ngay sau đó, trái tim bỗng nhảy cuồng lên.

“ Có phải người đó cũng có màu da như tôi ?” Giọng nói của tôi chợt run rẩy.

Cô ta khẽ gật đầu.

Phản ứng đầu tiên của tôi lại là đưa tay chụp lấy chiếc gương trong tay cô gái đoàn xiếc để nhìn xem bộ dạng hiện giờ của mình. Bộ dạng có xoắn xít không, sắc mặt có tệ hại lắm không, tiếp đó, tôi không nhìn được bật cười lên, Lâm Tứ Nguyệt, bây giờ mà đang làm gì thế này ? Hừm ? Đang làm gì đây ?

Đã thế, tôi trăm đắng ngàn cay đi đến nơi này để làm cái gì ?

Khi cô rời xa Thượng Hải, tất cả mọi thứ đã bị cuộn lại thành dấu chấm hỏi. Lam Trinh Liệt, là một giấc mơ đẹp mà cô đã chôn sâu vào trong tận đáy lòng, như mặt trăng trong nước, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Trinh Liệt Của Tôi (3)

Một chiếc xe việt dã dừng đậu ở khoảng đất trống không mấy bắt mắt, tôi chống cây nạng dừng lại ở một góc khuất, lắng nghe giọng nói quen thuộc khiến tôi ngày nhớ đêm mong kia.

“ Cái thùng com cậu đấy, chẳng phải bảo cậu ở bên cạnh cô ấy một bước cũng không được rồi sao ? Chuyên nghiệp ? Chuyên cái shit.” Lam Trinh Liệt từ nhỏ đã lớn lên ở Anh Quốc, tiếng Anh của người nào đó vẫn luôn mang đậm âm hưởng kiểu Oxford, giọng điệu của người ấy sắc bén, kèm theo sự chất vấn.

Liên sau đó, một cái tát tai chất chứa vang lên.

“ Bobby, nơi này không cần cậu nữa, tôi sẽ sắp xếp người khác thay thế cậu.” Sau tiếng tát tai, Lam Trinh Liệt lạnh lùng nói : “ Cậu, còn không bằng được như An.”

Bobby ? An ? Chẳng trách hai người kia cứ luôn xoắn xít theo sau đuôi tôi, chẳng trách trong túi hành lý của An cứ luôn mang theo những thứ tôi thích. Hóa ra, mọi chuyện không hề có sự trùng hợp.

Chân tôi đã bắt đầu đau đớn, nó lan dần đến trái tim, từng chút một co rút thần kinh của tôi.

Tôi lê về trước một chút, thêm một chút, hóa ra tôi chỉ là muốn nghe thấy giọng nói của người nào đó, thoáng nghe cũng được, cho dù một lần thôi cũng được. Nhưng, lúc này dường như không đủ.

Cuối cùng, tôi đã nhìn thấy người nào đó, người ấy quay lưng về phía tôi đứng cạnh chiếc xe việt dã, mặc chiếc quần ngắn rộng thùng thình dân địa phương vẫn hay mặc, thân trên phối chiếc áo ba lỗ không rõ màu gì, đầu tóc rối bù, mang đến cho tôi một bóng lưng vô cùng thảm hại.

Tôi rất muốn người nào đó có thể xoay người lại, rất muốn . . .

Dưới bầu trời bao la này, ngay khoảnh khắc này, Lâm Tứ Nguyệt chỉ có một ước nguyện, muốn khiến người nào đó quay đầu lại, muốn được trộm nhìn người nào đó một lần, một lần thôi cũng được.

Chiếc xe việt dã kia phủ đầy lớp bùn đất màu đỏ, có mấy người đàn ông xa lạ thân hình lực lưỡng đứng vây quanh người ấy, Tiểu Quang đứng tựa vào chiếc xe việt dã, trông có vẻ gố bụi phong trần, Bobby cúi thấp đầu.

Lam Trinh Liệt vẫn cứ đang gằm thét lên.

“Tôi biết các người chọn cái nghề nghiệp này, tuyệt không phải bởi vì kích thích, bảo vệ tốt cho người phụ nữ ấy, tôi đảm bảo sẽ để các người sống cuộc đời sung túc.

“Nhưng, điều đầu tiên tôi muốn là cô ấy một sợi tóc cũng không được thiếu .”

“Nếu như, lại để xảy ra chuyện tương tự, tôi đảm bảo, sự nghiệp cả đời của các người sẽ kết thúc tại đây.”

Tôi nghĩ, hiện giờ nhất định Lam Trinh Liệt đang trưng ra cái bộ mặt thần bài. Người nào đó thường khi tức giận sẽ trưng ra cái bộ mặt thần bài ngay.

Bờ vai của người nào đó đang khẽ lay động, mấy người kia cúi thấp đầu, tôi nghĩ, gương mặt Lam Trinh Liệt lúc này nhất định đằng đằng sát khí, cái sát khí kia thường hay khiến người khác không dám động dấy. Tôi vẫn luôn biết rằng Lam Trinh Liệt vốn không phải một người hòa khí. Ngược lại, người nào đó hết sức tự nhiên để lộ ra cái cảm giác xa lánh khiến người ấy trông như luôn có biểu hiện lãnh đạm, ngăn người khác ở cách xa ngàn dặm, nhưng một người như thế lại ở trước mặt tôi cải trang bản thân thành bộ dạng của một anh chàng hàng xóm, thân thiết, ôn hòa, mang theo một chút tập tính trẻ con, thỉnh thoảng có hơi giờ thói thiếu gia, tôi còn nhớ Phương Hạo đã nói, tôi có thể yêu được người nào đó anh ấy một chút cũng không lấy làm lạ. Cậu nhóc ấy hơn ai hết hoàn toàn hiểu được phải làm sao để có được tình yêu của tôi. Đúng vậy, Lam Trinh Liệt là một nhà âm mưu, từng chút một bước vào cuộc sống của tôi, từng chút một mở ra cánh cửa trái tim tôi, lại từng chút một khiến tôi mê hoặc.

Tôi còn nhớ vào ngày thứ hai tôi theo bệnh viện về phòng khám miễn phí vùng nông thôn, người nào đó liền ôm chiếc gối của tôi tất tả đuổi theo đến, ở trước mặt mọi người nói với về mặt vô hại, Tứ Nguyệt, anh lo em ngủ chiếc gối khác không quen, cho nên, anh mang chiếc gối của em đến cho em đây. Đó căn bản là người nào đó chuyện không nói có. Thế là, người trong bệnh viện đều biết tôi đã có bạn trai rồi, bao gồm cả một, hai đồng nghiệp nam không hề che giấu họ có thiện cảm với tôi.

Tôi còn nhớ người nào đó nói với Sở Uy Liêm, cậu, đừng có mà tơ tưởng đến cô ấy, một chút tâm tư cũng không được phép có, cô ấy, sau này sẽ là mẹ của con tôi.

Tôi còn nhớ lần nào đó người ấy cầm lấy điện thoại của tôi vô cùng mờ ám nói với Phương Hạo, Tứ Nguyệt, cô ấy còn đang ngủ, tối qua, cô ấy đã quá mệt.

Lam Trinh Liệt cứ luôn hết lần này đến lần khác giờ những chiêu trò như thế đó.

Cho nên, hôm đó ở sân bay Phương Hạo đã nói với tôi, Lâm Tứ Nguyệt, em có biết điều em đang từ bỏ là gì không ? Tôi nghĩ, trên đời này sẽ không có một người nào yêu em hơn cậu ấy đâu.

Tôi gạt đi nước mắt đang mặc sức tuôn trào trên má, trong làn nước mắt nhạt nhòa, tôi nhìn thấy người nào đó xua xua tay, mấy người kia lái chiếc xe việt dã rời đi, người nào đó rút cuộc đã chịu quay đầu lại, nhưng tôi không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt người ấy, tôi nhìn thấy gương mặt người ấy đang thần thờ nhìn về một nơi, người ấy lôi thuốc lá từ trong túi ra, nhưng chiếc bật lửa có bật thế nào cũng không bén lửa, người ấy bực bội ném chiếc bật lửa lên trời, sau đó, ngồi xồm xuống đất, đưa đôi bàn tay bầu vào trong tóc của mình.

Kia dường như là một cảnh tượng đã được định hình, khuấy đục màu sắc của bầu trời, đất đỏ đầy ra đó, cây cối trơ trọi, chàng thanh niên lạc lõng, dòng khí lưu được nhiệt độ cao hong đốt ra khiến cho mọi thứ dường như biến thành ảo ảnh.

Tôi bịt chặt miệng của mình, không để bản thân thốt ra một xiu xiu âm thanh nào, tôi sợ bản thân không kìm nén được mà bật thốt lên tên của người ấy, bằng giọng nói dịu dàng nhất trên thế gian.

Nằm lên giường, tôi gọi điện thoại cho Tiểu Quang.

Không lâu sau, Tiểu Quang đến trước mặt tôi, cuộc hành trình dài khiến trên mặt của cậu ta chứa đầy vẻ mệt mỏi. Cậu ta không hề che giấu cậu ta chẳng tốt lành gì, đưa ánh mắt trách móc nhìn tôi chằm chằm.

Cổ họng tôi khô khốc, lúc này phát âm của tôi có hơi khó khăn : “Tiểu Quang . . .”

Rõ ràng có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng đến cuối cùng, ngay đến một câu cũng không thốt nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn vào Tiểu Quang.

Hồi lâu, Tiểu Quang buồn bã nói : “ Đừng tiếp tục dày vò cậu ấy nữa.”

“ Trong mười mấy giờ đồng hồ cô hôn mê, để tôi nói cho cô biết cậu ấy đã phải trải qua như thế nào. Nhận được điện thoại của Bobby là vào khoảng tám giờ tối, nhưng lúc đó không hề có chuyến bay nào đến được Châu Phi, thế là, chúng tôi mua vé chuyến bay nhanh nhất đi đến Paris, lại từ Paris quá cảnh đến Cairo. Lúc đến được Cairo cậu ấy còn chê không đủ nhanh, thế là, trực tiếp ở địa phương thuê trực thăng. Nhưng phi công chỉ chịu bay đến Ghana, từ Ghana chúng tôi lại phải thuê xe để đến được đây. Vốn dĩ chúng tôi thuê hai chiếc xe, nhưng giữa đường một chiếc bị lọt vào trong hố bùn, mà một chiếc còn lại chạy không được bao lâu cũng gặp phải tình cảnh tương tự. Chúng tôi đã thuê thôn dân địa phương đến để giúp đỡ, thế nhưng lúc đó trên người chúng tôi không đủ tiền mặt, cậu ấy mang hết tất cả đồ đạc đáng giá trên người đưa cho bọn họ, bao gồm cả quần áo giày dép. Trong mười mấy giờ đồng hồ kia, cậu ấy chưa hề chớp mắt được lấy một lần. Rõ ràng Bobby nói với cậu ấy cô vốn không sao, nhưng cậu ấy lại nói, chỉ có chính mắt cậu ấy nhìn thấy cô không sao mới thôi.”

Tôi ngăn người lắng nghe, lắng nghe, nhớ lại dưới chân người nào đó đang mang đôi dép lười.

“ Lúc cô ở Brazil, cậu ấy thường hay thần thờ nhìn vào bản đồ Brazil, cũng sẽ luôn đề ý đến tình hình thời tiết ở đó. Ngoài những chuyện này ra mọi chuyện cũng có thể xem là ổn, nhưng sau khi vừa nghe tin cô đến Ivory Coast, cậu ấy không còn ngồi yên được nữa, thế là, liền có ngay Bobby và An. An là do chính tay cậu ấy lựa chọn, phải biết tiếng Trung, biết tạo mối quan hệ, còn phải thân thủ nhanh nhẹn, phải có độ nhạy bén hơn người bình thường. Cậu ấy đã mất khá nhiều thời gian để dặn dò An, cô thích những gì, không thích những gì.”

Lam Trinh Liệt, Lam Trinh Liệt, trong trái tim tôi lặng lẽ gọi cái tên ấy, gọi một lần trái tim đau nhói một lần, đau đến nỗi tôi không biết nên làm sao đây.

“ Lâm Tứ Nguyệt, nếu như, cô cũng yêu cậu ấy, thì đừng tiếp tục dày vò cậu ấy nữa.” Trước lúc sắp đi Tiểu Quang đã nói với tôi như thế.

Lam Trinh Liệt lần nữa xuất hiện trong phòng bệnh của tôi đã là nửa giờ sau, tôi bảo cô gái đoàn xiếc kia đi khỏi, tôi vẫn cứ nhắm mắt lại, cố gắng khiến mình trông có vẻ như đang ngủ say.

Người nào đó lặng lẽ đứng trước chiếc giường của tôi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cái chân bị thương của tôi, bàn tay ấy êm ái như lông vũ, sau đó, người ấy khẽ chạm vào mặt, vào lông mày, vào mắt, vào mũi của tôi, rồi đến bờ môi, sau đó, dùng bờ môi thay thế bàn tay.

Bờ môi người nào đó khô khốc, kèm theo một chút nứt nẻ. Tôi nghĩ, lúc này tôi cũng như thế.

Chúng tôi cố nén hơi thở, môi dán chặt môi, không hề có sự trêu đùa khêu gợi giữa lưỡi với nhau. Trong cái không gian nhỏ hẹp này, có vẻ như tôi đã quay trở về những năm tháng thuần khiết nhất thuộc về riêng mình, còn chàng trai tên gọi Lam Trinh Liệt này đây vẫn luôn khiến trái tim tôi động lòng không thôi.

Người nào đó xoay chuyển trên môi tôi.

Bàn tay tôi bất chợt muốn ôm chặt lấy cổ của người ấy, giống như trước đây, nhưng cuối cùng, nó kiệt sức rũ xuống, tôi biết chỉ cần tôi vươn tay ra, tôi sẽ lại không nở nào buông bỏ.

Tôi đứng bên cửa sổ đưa mắt tiễn Lam Trinh Liệt rời đi, đưa mắt tiễn xe của người nào đó mất hút trong làn khói bụi mịt mù.

Một tuần sau, chân tôi đã hồi phục đến mức không cần dùng nạng chống nữa. Tôi lấy lý do chân đau đưa đơn xin từ chức với Hội Chữ thập đỏ.

Nửa tháng sau, tôi theo chân Thái Vi đến Tây Ban Nha. Lúc sắp đi tôi đã đến thăm An, An đưa đôi mắt trong veo nhìn tôi, giống như trước đây vậy.

Tôi cũng không nói gì, chỉ nắm lấy tay cô ấy, nói, cảm ơn cô, An.

Cô ấy toét miệng ra, cười với tôi, nụ cười chân thành, như nước sông Mekong trong trẻo. An, lớn lên bên dòng nước sông Mekong, cô ấy luôn nói, mẹ cô ấy dạy dỗ cô ấy làm người nhất định phải thanh khiết như nước sông Mekong.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Trinh Liệt Của Tôi (4)

Đến Tây Ban Nha hoàn toàn là chuyện tình cờ, Thái Vi sau khi rời khỏi Hội Chữ thập đỏ đã trở thành hướng dẫn viên tiếng Trung cho một công ty du lịch ở Tây Ban Nha. Tôi đã theo lời mời của cô ấy mà đến, gặp được người thầy hướng dẫn trước đây đã về hưu, hiện giờ ông ấy đang đảm nhiệm công việc bác sĩ cho một đội bóng hạng C, vừa hay ông ấy đang thiếu một tay trợ lý, dưới sự vận động của ông ấy, tôi đã trở thành trợ lý của ông.

Lưu lại Tây Ban Nha còn có một nguyên nhân, đây là một quốc gia khiến cho người ta cảm thấy tâm trạng vui vẻ, khí hậu đặc trưng của Địa Trung Hải khiến cho nơi này quanh năm ngập tràn ánh nắng. Văn hóa đấu bò và bóng đá khiến cho quốc gia lâu đời này căng đầy sức sống. Người Tây Ban Nha nhiệt tình hiếu khách. Khi hội nhập vào đây, tôi vẫn hay bị cái kiểu nhiệt tình kia lây nhiễm. Sinh sống ở nơi này, Lam Trinh Liệt chắc hẳn sẽ vui vẻ ra mặt thôi.

Đội bóng mà tôi giúp sức là đội Atlantis, ông chủ Hans là chủ đầu tư ngành khoáng sản, ở bản địa rất có danh vọng, là fan của Plato (1), ông ta đặt tên cho đội bóng của mình là Atlantis, thị trấn của đội bóng tôi đang ở cách Barcelona không xa, thị trấn có bến tàu, có cảng cá, vừa đến cuối tuần, du khách đồ xô nườm nượp.

(1) Một triết gia Hy Lạp cổ đại và là người sáng lập học viện ở Athens, học viện đẳng cấp đầu tiên ở thế giới phương Tây.

Tôi và Thái Vi cùng thuê chung một căn hộ nhỏ, những khi nhàn rỗi chúng tôi thường kết đôi cùng nhau tung tăng, để cảm nhận văn hóa của Tây Ban Nha, so với đấu bò và bóng đá, tôi càng yêu thích vũ điệu Tây Ban Nha hơn, tôi thích ở lại trong quảng trường, nhìn xem một nhóm người không quen biết mặc trang phục truyền thống của họ vừa ca vừa múa, dưới ánh nắng mặt trời của Tây Ban Nha, nghe những vũ điệu hoan lạc, những chuyện khuất tất, những quá khứ tôi lo sợ phải chạm đến bắt đầu biến tan thành khói.

Tiểu Hans nói nhiều lúc trông tôi như một đứa trẻ đánh mất đi vật mình yêu quý, trong mắt luôn chứa nỗi u buồn. Tiểu Hans là con trai của ông Hans, vừa tốt nghiệp xong liền tiếp nhận đội bóng của bố, giống như hầu hết những chàng trai Tây Ban Nha, nhiệt tình hải hước, mọi người đều thân thiết gọi cậu ấy là Tiểu Hans. Thật ra, tôi và cậu ấy vốn không quá thân thuộc, khi thật sự thân nhau là vào một lần đội bóng của chúng tôi đã thắng được trận thi đấu quan trọng ở sân khách, trận thi đấu này liên quan đến việc thăng cấp của đội bóng, lúc thắng được trận thi đấu đó, Tiểu Hans từ trên khán đài xông xuống ôm lấy tôi, tôi cũng bị cái không khí kia ảnh hưởng, ra sức ôm lại cậu ấy, thế rồi, ngày hôm đó không hiểu vì sao chúng tôi trở nên thân nhau, cộng thêm trước đây cậu ấy từng du học tại Mỹ, thế nên, trong phút chốc chúng tôi dường như trở thành bạn cũ lâu năm.

Cuộc sống của tôi rất có quy luật, phần lớn thời gian tôi đều ở trong câu lạc bộ của đội bóng, theo chân bác sĩ Mark của đội ghi chép nhật ký đội viên, cũng phụ trách luôn việc thăm khám sức khỏe cho các đội viên, tháp tùng đội bóng đi đá sân khách, lúc hết giờ làm thỉnh thoảng tôi sẽ theo Tiểu Hans học một ít ngôn ngữ Tây Ban Nha được cho là đơn giản, Tiểu Hans là một fan trung thành của Barcelona, đôi khi cậu ấy hay gọi tôi cùng cậu ấy đến sân Rock Camp xem bóng. Lúc nằm trên chiếc giường trong căn hộ, tôi thường hay nhìn bầu trời đêm Tây Ban Nha qua cửa sổ, nghe quảng cáo bằng tiếng Tây Ban Nha, cái thành phố Thượng Hải và chàng trai tên Lam Trinh Liệt ấy dường như đang tồn tại ở một tinh cầu xa xôi nào khác, sau khi đến Tây Ban Nha tôi chỉ gọi cho Phương Hạo một cuộc điện thoại để báo bình an, rồi thì cắt đứt toàn bộ các mối liên hệ với nơi đó.

Tháng năm, đội Atlantis thành công từ đội bóng hạng C thăng cấp lên đội bóng hạng B, huấn luyện viên đội bóng mang hoa của đội viên tặng cho ông ta tặng lại cho tôi, bảo tôi là nữ thần may mắn của đội bóng này, ông ta còn thuận miệng hỏi tôi, có muốn kết hôn với ông ta không, ông ta nói ông ta đối với tôi nhất kiến chung tình. Hôm đó, là lần đầu tiên kể từ sau khi rời xa Lam Trinh Liệt tôi thật sự bật cười từ tận đáy lòng. Tôi cho rằng bản thân dường như có thể, có thể lãng quên, lãng quên tất cả, những gì liên quan đến Lợi Liên Thành, liên quan đến Lam Trinh Liệt.

Tây Ban Nha hàng năm vào tuần cuối cùng của tháng tám đều thường tổ chức lễ hội sôi động, mọi người gọi đó là lễ hội cà chua, hàng năm vào thời điểm này, người Tây Ban Nha sẽ từ khắp nơi chuyển đến nhiều vô số kể cà chua, mọi người xem cà chua như vũ khí trong tay, có thể tùy ý ném vào người bất cứ người nào, đến cuối cùng, gần như toàn thân ai ai cũng đều khoác lên một chiếc áo màu cà chua, sự kiện này vẫn luôn thu hút rất nhiều người từ khắp nơi trên thế giới, bọn họ đồ xô ra khắp các con đường lớn nhỏ ở Tây Ban Nha. Thái Vi mới sáng sớm đã thức dậy, kéo tôi lên chiếc xe second-hand của cô ấy, hào hứng chở tôi đến quảng trường. Lúc này, quảng trường đã chật kín người, mọi người đang vây quanh chiếc xe tải lớn chở đầy cà chua xoa xoa bàn tay. Cuối cùng, sau một tiếng hiệu lệnh phát ra, mọi người vọt đến chiếc xe tải, Thái Vi lôi kéo tôi, nhét mấy quả cà chua vào trong tay tôi, tôi cầm lấy mấy quả cà chua lớ ngớ đứng đó, cảm nhận có cà chua ném lên người, tôi nhìn thấy nước cà chua màu đỏ khiến chiếc sơ mi trắng của tôi bị nhuộm thành một màu đỏ nhạt, cách tôi vài bước chân, có vài thiếu niên nam nữ đang hướng về tôi cười đắc ý, vừa rồi là bọn họ đã nhắm vào tôi mà ném cà chua. “Người Trung Quốc?” Một ông lão da vàng ở bên cạnh dùng tiếng Anh hét lên hỏi tôi. Tôi khẽ gật đầu. “Tôi cũng vậy. Đây cô, để tôi giúp cô báo thù.” Ông lão hét lên một tiếng to xé họng, ném cà chua trong tay về hướng nhóm thiếu niên nam nữ kia, ngay tức khắc, một người trong số họ bị dính màu, càng nhiều cà chua hơn được ném về phía chúng tôi, tôi cũng ném cà chua trong tay về phía bọn họ. Nước cà chua dường như trong phút chốc muốn nhuộm đỏ cả bầu trời Tây Ban Nha. Tôi nghe thấy tiếng cười không chút kiêng dè của mọi người, những tiếng cười kia có lẽ bao gồm luôn cả tôi, một số người đang la hét, tôi và ông lão bị nhóm thiếu niên nam nữ kia đuổi theo chạy khắp phố, tôi la hét trong đám đông, rõ ràng không phải bởi vì hoảng sợ, mà chỉ là muốn hét lên thật to, một thứ cảm xúc từ tận đáy lòng như đang rải cánh trong gió theo từng tiếng hét của tôi, công khai giải tỏa. Tôi về đến căn hộ của mình đã là buổi chiều, tôi mặc chiếc sơ mi ướt chèm nhẹp dính đầy nước cà chua, tóc tai nhóp nhép dính trên gò má, tôi ra sức kéo căng chiếc sơ mi của mình, để nó không bị dính sát vào da thịt, rồi cứ thế ngẩng đầu lên, người nào đó đang đứng ở đấy, ánh nắng chiều rơi trên người ai đó. Lam Trinh Liệt hôm ấy đã mặc một chiếc sơ mi trắng, sáng chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời Tây Ban Nha, như một giấc mơ diệu kì. Tôi ngẩn ngơ ngắm người nào đó, không dám chớp mắt, không dám hít thở, sợ rằng chỉ cần một cái chớp mắt người nào đó sẽ biến mất, sợ rằng một cái hít thở sẽ chợt tỉnh cơn mơ, như rất nhiều lần tỉnh mộng trong đêm, chỉ còn tiếng gió.

Người nào đó mỉm cười nhìn tôi, bước về phía tôi dưới ánh mặt trời, gió nhẹ khẽ thổi lay mái tóc trên trán, tia nắng yếu ớt chiếu trên đỉnh đầu người ấy. Tôi nhắm mắt lại, để bình tĩnh đón lấy cuộc hội ngộ bất ngờ này. “Nhìn cái bộ dạng quái quỷ này của em kia, xấu chết đi được.” Lam Trinh Liệt lôi khăn giấy từ trong túi hành lý ra, tỉ mỉ lau đi nước cà chua trên gương mặt tôi, giọng nói của người nào đó nghèn nghẹn, mang theo một chút run rẩy. “Anh đến đây làm gì thế?” Tôi cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, giọng nói nghẹn ngào y chang, cũng mang theo chút run rẩy giống hệt.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 82: Trình Liệt Của Tôi (5)

“Anh đến đây làm gì thế?” Tôi cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, giọng nói nghẹn ngào y chang, cũng mang theo chút run rẩy giống hệt.

“Anh đến đón em trở về.” Lam Trình Liệt khi nói chuyện bộ dạng tựa như gió thoảng mây trôi, nhưng bàn tay đang nhét vào trong túi quần lại tiết lộ người nào đó lúc này đang bất an.

“Lam Trình Liệt, đừng quên ban đầu là chính anh muốn em đi mà.” Chợt bỗng dưng, tôi cảm thấy bản thân rất tức giận, cũng chẳng biết mình đang tức giận chuyện gì?

“Được rồi, đừng giận nữa mà, lúc đó là anh bị ám ảnh đến lú lẫn.” Lam Trình Liệt tốt tính kéo tôi vào lòng: “Chuyện em cần làm bây giờ là mau thay quần áo của em đi, bộ dạng của em lúc này rất dễ khiến cho người ta suy nghĩ lung tung.”

Người nào đó vừa đẩy người tôi vừa đón lấy chìa khóa từ trong tay tôi, ung dung bước đến trước cửa căn hộ. Khi người nào đó tra chìa khóa vào ổ, trong lúc lóng ngóng ngỡ dường như tôi cảm thấy có gì đó sai sai, khi người nào đó mở toan cửa ra, trong đầu tôi chợt nổ đánh “ầm” một tiếng, tôi đưa tay ngăn Lam Trình Liệt.

“Đừng vào trong đó, Trình Liệt.” Tôi nói một cách vô vọng.

Nhưng, có vẻ muộn rồi, cửa đã bị đẩy ra, Lam Trình Liệt ngăn người nhìn đôi gầy da kiêu nam đang đặt ngay cửa, tiếp theo, ánh mắt người nào đó chiếu xuống đồng quần áo của nam bừa bộn trên sofa, tình này cảnh này, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, mặc kệ Lam Trình Liệt phi như bay xông vào phòng tôi, tôi biết thượng đế lại bắt đầu trò đùa tai ác của người.

Lam Trình Liệt từ trong phòng tôi bước ra, gương mặt hung tàn, người nào đó bóp chặt cằm tôi, giọng nói mang theo sự kìm nén: “Tên đàn ông kia là ai? Tại sao hắn ta lại nằm trong phòng của em? Lâm Tứ Nguyệt, em mau làm rõ chuyện này cho tôi.”

Tôi mấp máy môi, muốn nói với người nào đó đừng có hiểu lầm, người đàn ông kia chỉ là tôi qua uống say, để anh ta trên giường tôi là lựa chọn bất đắc dĩ, nhưng lời tôi thốt ra miệng lại là:

“Em xin lỗi.” Tôi biết ba chữ cụt ngủn này đây nó sẽ thể hiện điều gì. Vào một tháng trước, mẹ của Lam Trình Liệt đã đến tìm tôi, bà ấy hết sức nhẹ nhàng nói với tôi, cô Lâm này, nói thật lòng cá nhân tôi có ấn tượng rất tốt với cô, nhưng cô và Trình Liệt của chúng tôi không hợp, cô không làm được chuyện từ bỏ tất cả vì nó, cho nên trong quá trình chung sống dài lâu sau này, hai đứa định sẵn sẽ không vui vẻ. Kết quả như thế cô có muốn không?”

Thật ra, không cần bà ấy nói, tôi cũng biết rằng tôi và Lam Trình Liệt đã không thể nào nữa rồi, giống như Liên Ngọc đã nói tôi không thể nào để bản thân mình yên tâm an nhàn mà hạnh phúc.

“Được, được lắm, em được lắm...” Lam Trình Liệt bật cười lên, nụ cười hết sức quyết liệt kia khiến gương mặt đẹp của người nào đó trở nên méo mó: “Đây chính là lời giải thích em dành cho anh. Lâm Tứ Nguyệt, bây giờ đến lượt anh nói với em, chúng ta hết rồi. Từ giờ, anh thề rằng, anh sẽ quên em đi, quên một cách hoàn toàn triệt để.”

Trên ghế sofa, tôi lặng lẽ ngồi xuống, cảm thấy bản thân dường như trở nên có hơi hoảng sợ, chỉ muốn nằm lên trên giường ngủ một giấc dài hoàng, nhất định tôi qua đã ngủ không ngon, đều tại cái tên người Tây Ban Nha Tiểu Hans, sao lại phải uống nhiều rượu như thế chứ? Chẳng qua thất tình thôi mà, hà cớ gì cứ phải uống cho nhiều vào như thế, hại tôi và Thái Vi bị anh ta hành hạ đến nửa đêm.

Ý thức theo tiếng đóng cửa bùng tỉnh trở lại, tôi bật xông ra ngoài, ôm chặt lấy Lam Trình Liệt, dán mặt lên trên tấm lưng của người nào đó, tôi cũng không biết vì sao mình làm như thế, chỉ là dường như nếu không làm vậy, trái tim của tôi sẽ rách toạt ra bất cứ lúc nào.

“Em xin lỗi, Trình Liệt, em xin lỗi, em xin lỗi...” Tôi như con thú nhỏ phát ra tiếng kêu khê trên lưng người ấy, dường như tôi cứ mãi phải nói lời xin lỗi với hầu hết mọi người. Nước mắt của tôi nhỏ giọt tuôn rơi.

Lam Trình Liệt cứng đờ cả thân người.

“Em biết không, Lâm Tứ Nguyệt. Cái tên đàn ông đang nằm trên giường của em anh đã sớm biết đến từ lâu, ông nội của anh đã cho anh xem một đồng ảnh hai người chụp cùng nhau. Khi đó, anh đã ra sức cười nhạo ông một trận, anh cảm thấy ông làm thế này vô cùng ngu xuẩn, dùng đến màn kịch như vậy. Nhưng vào một tuần trước, trên màn hình ti vi đang chuyển phát giải La Liga (1), tôi nhìn thấy em và tên đàn ông kia ngồi trên khán đài cùng nhau xem bóng, em mỉm cười để mặc hắn ta ôm em, trước mặt toàn thể giới, khi đó, hai người trông chẳng khác nào đôi tình nhân đang yêu nhau thắm thiết, anh đã phải dùng rất nhiều lý do để thuyết phục bản thân đừng suy nghĩ quá nhiều, nhưng trong một tuần lễ này, cái hình ảnh kia cứ đeo bám anh. Thế là, anh đã đến đây. Nhưng, điều mà em để anh nhìn thấy lại là cảnh tượng như vậy. Lâm Tứ Nguyệt, không có anh, em vẫn sống vui sống tốt.”

(1) Tên đầy đủ là The Primera División, giải bóng đá hạng A Tây Ban Nha, giải bóng đá chuyên nghiệp cao nhất ở Tây Ban Nha, cũng là một trong những giải bóng đá chuyên nghiệp trình độ cao nhất của Châu Âu và thế giới.

Dừng một chút, người ấy tiếp tục nói.

“Từ sau khi anh hiểu chuyện, thế giới này đối với anh có thể xem như vô vị, quỹ đạo cuộc sống của anh sớm đã được qui hoạch xong từ lâu, nhưng anh đã gặp được em, đã bắt đầu có mưu cầu, có khát khao, muốn được ở cùng với em, muốn được bên em mãi mãi.”

“Lâm Tứ Nguyệt, anh đã dùng rất nhiều thời gian để thuyết phục mình hãy để em đi, nhưng sau khi em bước lên máy bay, anh liền bắt đầu hối hận ngay, hối hận chết đi được, nhưng phải làm sao đây ? Vì bác sĩ tâm lý kia của em nói cho anh biết, em cần thời gian. Thôi được, anh sẽ cho em thời gian, bọn họ nói với anh tình yêu xa cách sau cùng sẽ bị thời gian ăn mòn một cách sạch sẽ, trước đây anh không tin, bây giờ, không đến lượt anh không tin. Lâm Tứ Nguyệt, bây giờ anh hỏi em một lần cuối, em có muốn quay về bên cạnh anh không ?”

Lam Trinh Liệt quay đầu lại, dịu dàng nâng mặt tôi lên, đưa tay lau đi nước mắt, bờ môi người nào đó phủ xuống, mới đầu chỉ là khẽ lướt qua, dần dần cứ như cuồng phong bão táp, kéo theo cuốn đi toàn bộ hơi thở. Tôi nhiệt liệt hồi đáp người ấy, có lẽ, đây là một buổi thịnh yến của ngày tận thế.

“Theo anh trở về, được không ? Tứ Nguyệt, hửm ?” Bờ môi Lam Trinh Liệt roi trên vành tai tôi, tí mĩ găm nhấm, chứa đầy sự cảm dỗ.

Tôi lắc đầu, cổ ra sức lắc đầu, nước mắt tuôn rơi càng nhiều hơn. Sau đó bờ môi tôi tê dại, có mùi tanh như thép gỉ lan tràn trong cổ họng tôi.

Lam Trinh Liệt dưới bầu trời Tây Ban Nha, dùng ánh mắt quyết tuyệt nhìn tôi, bờ môi của người ấy thắm đỏ như đóa hoa hồng rực rỡ nhất ngày hè.

“Trinh Liệt, anh thật không may mắn, sao lại cứ gặp phải người phụ nữ đầy rẫy tính xấu như em, ích kỉ, tuyệt tình. Vào lần đó khi anh muốn em đi, em đã định rằng từ giờ về sau sẽ không còn qua lại với anh nữa, thậm chí ngay đến lúc còn ở bên anh, em chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ bên nhau dài lâu với anh, bởi vì, em cảm thấy bản thân cuối cùng sẽ không chịu nổi mà bỏ chạy, khi ở bên cạnh anh em chỉ thấy mệt mỏi, luôn có người đến nói với em rằng hai chúng ta không hợp, rằng em không xứng với anh, tất cả những chuyện này khiến em phiền nhiễu, thế nên, em cảm thấy rời xa anh chỉ là chuyện sớm muộn. Trinh Liệt, người đàn ông đang nằm trên giường của em mà anh nhìn thấy, em đã lập lòe lấp lửng với anh ta, hẹn hò với anh ta, để anh ta đưa em đi gặp bạn bè, ở bên cạnh anh ta em rất nhẹ lòng, em cảm thấy anh ta có thể giúp em quên anh nhanh hơn, từ cái ngày em rời bỏ Thượng Hải, em đã dự định sẽ quên anh đi, quên một cách hoàn toàn triệt để.”

Tôi từng bước từng bước lùi về sau, cuối cùng, tôi tựa người lên cây cột điện, để nó chống đỡ thân mình.

“Lam Trinh Liệt, anh xem, em chính là một người phụ nữ như thế đó, em cũng muốn thay đổi, nhưng chính là không cách nào thay đổi được. Thế nên, hãy quên em đi. Hãy sống cuộc sống của anh, yêu một người phụ nữ xứng đáng được anh yêu.”

Tôi bình tĩnh nhìn người nào đó, thấy khóe môi người ấy nhếch lên ý cười chế giễu, thấy được oán khí ngút ngàn hội tụ trong ánh mắt người ấy.

“Lâm Tứ Nguyệt, em là một người phụ nữ không biết đau không biết buồn, anh nghĩ, em còn không có trái tim, Lam Trinh Liệt anh bị mù rồi mới yêu em, đã bao nhiêu lần em chà đạp sự kiêu ngạo của anh. Sau này, anh không bao giờ cho em cơ hội như thế này nữa, sau này, sẽ không dây dưa với em nữa, sau này, nhất định anh sẽ tìm được người xứng đáng để anh yêu. Còn Lâm Tứ Nguyệt em vốn không xứng.”

Lam Trinh Liệt lau đi vết máu trên khóe môi, nhìn xoáy vào tôi, sóng mắt sâu thẳm, có tia sáng như vụn vỡ.

Hôm đó, tôi tựa lên cây cột điện, cơ thể cứng đờ, nhìn bóng lưng Lam Trinh Liệt đang dần dần mờ xa, nhỏ đi, rồi từ từ mất hút dưới ánh mặt trời loang lổ, như một hình nhân bị gió cuốn bay. Tất cả sự nhiệt huyết của Lâm Tứ Nguyệt cũng theo cái hình nhân kia bắt đầu tan biến. Toàn bộ tư duy của tôi đang thoát khỏi cơ thể từng chút một, điều duy nhất còn hiểu rõ là trong cuộc đời sau này, tôi đã không thể tìm được người nào khác yêu tôi như người ấy.

Tôi chẳng biết bản thân đã tựa vào đó bao lâu, cho đến khi Thái Vi đưa tôi quay trở về căn hộ. Tôi để cô ấy nắm tay tôi, nghe thấy cô ấy làm nhấm bên tai mình.

“Anh chàng kia đến tìm cô là Trinh Liệt của cô à ?” Thái Vi nói bên tai tôi, tôi khẽ gật đầu.

“Trinh Liệt của cô phù hợp với sự hoang tưởng về bạch mã hoàng tử của hầu hết những cô gái đam mê truyện cổ tích trên thế gian.” Thái Vi làm trò hét lên bên tai tôi : “Lâm, tôi thật ngưỡng mộ cô, có thể yêu đương với một người như thế.”

Trái tim tôi chợt đau nhói lên, giống như có hàng ngàn vạn mũi tên đang cắm vào tim vậy. Tay tôi run rẩy lôi thuốc từ trong túi ra, châm thuốc xong, tôi vội vàng vàng nhét ngay nó vào trong miệng, cố gắng hết sức, hít vào một hơi thật sâu, vị thuốc cay nồng xộc thẳng lên não, xâm chiếm thần kinh của tôi.

Thuốc của Phương Hạo, anh ấy nói thuốc có kèm theo ma lực.

Sau khi hút xong điếu thứ hai, tôi lấy ra điếu thuốc sau cùng kia, không biết rằng sau khi hút nốt điếu cuối cùng này, có phải sẽ giống như Phương Hạo đã nói, tất cả mọi đau khổ sẽ không còn nữa.

Thái Vi còn đang trầm ngâm trong sự kích động thị giác Lam Trinh Liệt mang đến cho cô ấy.

“Lâm, Trinh Liệt của cô có cười với tôi, lúc đó, tôi cảm thấy nụ cười kia chẳng khác nào một luồng điện, lúc đó, tôi vừa về đến nhà liền bắt gặp ngay một chàng soái ca đang tựa vào trước cửa nhà chúng ta, anh ấy hỏi tôi có phải bạn của Tứ Nguyệt không, tôi khẽ gật đầu với anh ấy, anh ấy liền cười với tôi. Ôi, tôi dám cược, trên thế giới này tôi chẳng thể nào tìm được một người đẹp trai hơn anh ấy.”

“Anh ấy nói, cô có thể nào giúp tôi đi tìm cô ấy. Ôi ! Giọng nói và con người của anh ấy hấp dẫn như nhau.” Một Thái Vi năm nay hai mươi bốn tuổi vẫn luôn bị cuốn hút bởi những câu chuyện tình yêu lãng mạn, vẫn luôn vì những câu chuyện tình yêu non nớt cảm động trong phim mà rơi nước mắt không thôi.

Một bên tôi đang hút thuốc, một bên Thái Vi mãi nói, cho đến khi Tiểu Hans để trần thân trên xuất hiện trước mặt chúng tôi.

“Lâm, sao trong phòng cô lại có hình ảnh chúng ta chụp cùng nhau?” Tiểu Hans đưa những thứ trong tay anh ta cho tôi.

Tôi nhìn những tấm hình trong tay, nhiếp ảnh gia vị Lâm lão tiên sinh kia thuê rất xuất sắc, anh ta chụp ảnh tôi và Tiểu Hans ở bên nhau đẹp chẳng chỗ chê, mỗi một góc chụp đều được nắm bắt hết sức hoàn hảo, cảnh phố tươi đẹp, ánh đèn lãng mạn, tôi và Tiểu Hans trông chẳng khác nào đôi tình nhân đang yêu, tôi nghĩ, chàng tiểu tử Lâm Trình Liệt ghen đến phát ghen kia nhìn thấy mấy tấm ảnh này nhất định tức điên.

Hút xong thuốc, tôi kiệt sức tựa vào trên sofa, như vừa trải qua một trận chiến kéo dài dai dẳng.

“Lâm, lần tới, Trình Liệt của cô sẽ đến tìm cô là khi nào?” Thái Vi khẽ chớp chớp trông mắt sáng long lanh, trong mắt lấp lánh sự mong chờ.

“Sẽ không đâu, từ giờ về sau người đó sẽ không bao giờ đến đây tìm tôi nữa, bởi vì, kể từ hôm nay, người đó đã không còn là Trình Liệt của tôi.” Kể từ hôm nay, Lâm Trình Liệt sẽ không còn là Trình Liệt của Lâm Tứ Nguyệt, bao nhiêu năm sau, có lẽ người ấy sẽ trở thành Trình Liệt của người con gái khác, bao nhiêu năm sau, Lâm Tứ Nguyệt và Lâm Trình Liệt sẽ trở thành một đoạn hồi ức xa xăm, bao nhiêu năm sau, hai chúng tôi sẽ theo ngày tháng dần trôi mà quên mất đi gương mặt của nhau.

Hôm đó, tôi tự hỏi mình, hối hận không? Cũng có thể! Có thể sự hối hận kia sẽ còn dày vò tôi trong những năm dài tháng rộng về sau.

Đầu tháng chín, giải đấu đã bắt đầu, Tiểu Hans đối với giải đấu mới tràn đầy tham vọng, cậu ta lôi kéo nhà tài trợ, từ Nam Mỹ móc về nhiều đội viên thể hệ mới rất có tiềm lực, trong đội bóng của chúng tôi có chuyên viên dinh dưỡng chuyên nghiệp, tất cả đều được tiến hành một cách có trật tự, tuy đội bóng không đạt được thành tích tốt như trong mong đợi, nhưng đối với một đội bóng vừa mới thành lập mà nói mọi chuyện đã quá ổn rồi.

Trong khi đó, dưới sự tiến cử của ông bác sĩ già trong đội, tôi bắt đầu nhập học chuyên tu ở học viện y Tây Ban Nha, tôi muốn thi lấy giấy phép bác sĩ đội, thậm chí tôi còn suy nghĩ hay là mãi mãi ở lại đất nước này luôn, tôi vẫn dùng thời gian hai tiếng vào mỗi buổi cuối tuần đi học tiếng Tây Ban Nha, Thái Vi nói tôi đang sống cuộc sống chẳng khác nào người máy.

Trong cuộc sống rất có quy luật tôi đón chào năm mới, Thái Vi đã trở về Hong Kong. Lúc sắp đi còn hỏi tôi có muốn về nhà không, tôi khẽ lắc đầu, bây giờ vẫn chưa được, ít ra, năm nay vẫn chưa được.

Vào năm mới, Phương Hạo đã đến thăm tôi, chúng tôi lái xe của Thái Vi đi đến Barcelona. Ở quảng trường Sagrada Familia (2), Phương Hạo nói với tôi Lâm Trình Liệt vào mấy tháng trước đã quay về tổng công ty ở Hong Kong.

(2) Một nhà thờ công giáo La Mã chưa hoàn thành ở Barcelona, do kiến trúc sư người Catalan là Antoni Gaudi thiết kế.

Ngày hôm đó tôi say gục ngay trong quán bar, sau đó Phương Hạo bảo tôi bám trên lưng anh ấy suốt dọc đường đều gọi tên Lâm Trình Liệt, đêm hôm đó, tôi cảm thấy rõ ràng người công tôi là Lâm Trình Liệt.

Hóa ra, Lâm Tứ Nguyệt đối với Lâm Trình Liệt vẫn còn nhớ nhưng không quên.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Bước Chân Của Thời Gian (1)

Mùa xuân năm 2008, Vinh Hâm mở cuộc họp báo, chính thức công khai thân phận người thừa kế, dưới ống kính lăm lăm của giới truyền thông, Lâm Trình Liệt trong bộ âu phục đen, kiểu tóc đã được chải chuốt chỉnh chu, nhất cử nhất động đều mang khí thế của bậc vương giả. Trong suốt buổi họp báo, người nào đó phát ngôn dí dỏm, làm cho hội trường buổi họp báo đầy ắp tiếng cười.

Hôm ấy, tôi đứng trên con phố thương mại sầm uất nhất Tây Ban Nha, thông qua chiếc màn hình ti vi phẳng cực lớn, trông thấy người nào đó mỉm cười trước toàn thế giới.

Hôm ấy, trong buổi họp báo Lâm Trình Liệt tuyên bố thành lập trang mạng xã hội do chính mình kiến tạo, trang mạng đó được đặt tên là Sky Net.

Hôm ấy, là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của người thừa kế Vinh Hâm.

Hôm ấy, Lâm Trình Liệt chẳng khác nào ngôi sao sáng chói nhất, rực rỡ, xa vời.

Hôm ấy, trên con phố thương mại, rất nhiều người dừng chân ngược mắt, giống như tôi ngắm nhìn chàng thanh niên đang được sủng ái nhất hiện nay qua màn hình, kết thúc buổi họp báo, các cô gái tuổi teen vẫn còn dán mắt vào cái màn hình to hồi lâu chưa muốn rời đi.

Hôm sau, một đoạn ghi hình khoảng một trăm giây phát tán điên cuồng trên các trang mạng lớn, ở vùng ngoại ô Luân Đôn, chàng trai phương đông anh tuấn không gì sánh bằng, trong bộ lễ phục trắng xuất hiện bên cạnh tòa lâu đài. Lâu đài, địa điểm yến tiệc, con người khí chất cao quý, đoạn ghi hình này

là party sinh nhật hai mươi lăm tuổi của người thừa kế Vinh Hâm, trong đoạn ghi hình Lam Trinh Liệt mặc lễ phục trắng đứng trên thảm đỏ, thần thái lãnh tuấn, dưới phong nền của tòa lâu đài cổ kính, như một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp. Còn Lam Trinh Liệt nghiêm nhiên là chàng hoàng tử trong cổ tích, kích động trái tim biết bao cô gái trẻ.

Thái Vi chỉ vào đoạn ghi hình kia hỏi tôi, chàng hoàng tử điển trai ấy có phải là người hôm đó đã đến tìm tôi, tôi toét miệng ra, diễn đạt qua loa, sao có thể chứ, đó chỉ là hai người hơi giống nhau mà thôi.

Chuyện về Lam Trinh Liệt và hồi ức liên quan đến Lam Trinh Liệt trong mùa xuân này dường như bắt đầu trở nên xa xăm, xa xăm như một giấc mơ chợt đến, chẳng khác nào tòa lâu đài dưới đáy biển.

Trong mùa xuân này, chàng thanh niên có tên Eric ấy đã trở thành đối tượng theo đuổi của vô số cô gái, bọn họ cuồng nhiệt như Fan cuồng sao vậy, thu thập tất cả mọi đồ vật có liên quan đến người nào đó, thành lập Fan Club chuyên ủng hộ cho người nào đó, tham gia trang mạng xã hội do người nào đó tạo ra, tiến hành tuyên truyền miễn phí cho trang mạng. Sky Net bắt đầu rần rần rộ rộ, số lượng hội viên hàng ngày tăng lên gấp nhiều lần.

Vẫn là giới truyền thông nắm bắt thị hiếu bắt đầu bởi mớ những chuyện riêng tư của Lam Trinh Liệt, một số tin tức về Lam Trinh Liệt bắt đầu xuất hiện trên mạng, mặt báo, tạp chí. Ví như . . .

Từ nhỏ đã sống ở Anh Quốc, hiểu được ngôn ngữ nhiều nước, tinh thông nhạc lý, học tại ngôi trường danh tiếng nhất nước Anh, ngôi trường này chuyên môn đào tạo hướng dẫn cho người thừa kế của các gia tộc tập đoàn, những sinh viên xuất thân từ ngôi trường này đều là nỏi danh đỉnh đỉnh.

Từng là học trò tâm đắc của nhà đầu tư trứ danh nhất ở phố Wall, nhà đầu tư kia khẳng định, thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam (1) .

(1) Màu xanh lục được chiết xuất từ cỏ xanh, nhưng màu sắc còn đậm hơn cỏ xanh.

Từng đạt được vô số giải thưởng, yêu thích thể thao, thời niên thiếu cũng từng bỏ nhà ra đi, khi bỏ nhà ra đi cũng đã từng làm công ở McDonald's, cũng từng trốn về.

Thế giới tình cảm vẫn có thể xem là đơn thuần, có bạn gái cố định, cô bạn gái kia là thanh mai trúc mã, bố của cô bạn gái kia là nghị viên Quốc Hội Mỹ, hiện tại tình cảm ổn định.

Đối với tất cả các kiểu tin tức, Lam Trinh Liệt đều lựa chọn không nghe không thấy, không đưa ra bất cứ phát ngôn nào, người nào đó rất ít xuất hiện trước giới truyền thông, khiêm tốn, thần bí, đa số giới truyền thông đều hình dung người nào đó như vậy.

Thái Vi là người bệnh vực cho Lam Trinh Liệt, cứ thế, cô ấy đối với cái đẹp trước giờ không có sức kháng cự, trong máy tính của cô ấy có lưu hai tám ảnh của Lam Trinh Liệt, đó là ảnh của Lam Trinh Liệt trong buổi họp báo. Thái Vi hàng ngày đều xem hai lần rồi mới đi ngủ, cô ấy thường hay bày máy tính trước mặt tôi, để tôi đối diện với gương mặt khuyên quốc khuyên thành của Lam Trinh Liệt, rồi nhăn mặt nhủ mày hời. Sao cô không có cảm giác với anh ta chứ ? Những lúc như thế này tôi luôn cúi kính tất quách máy tính của Thái Vi đi.

Tháng năm, Lam Trinh Liệt dắt theo cô gái tuổi teen xuất hiện trên khán đài sân bóng trung tâm Roland Garros (2) , hai người đó thường xuyên tương tác, biểu hiện thân mật. Tối đó, hai người họ cùng dạo đại lộ Champs Elysees (3) , bắt chap ôm hôn nhau ngoài trời, bộ ảnh kia chụp cực kì đẹp, chàng trai anh tuấn và cô gái xinh tươi, theo đó, thân phận của cô gái kia đã được làm rõ, cô gái có cái tên nghe rất hay Elaine, lệnh nữ nhà người ta là quý tộc Pháp .

(2) Roland Garros là sân quần vợt ở Paris, Pháp, nơi tổ chức giải Pháp mở rộng, đặc biệt trong khu vực Châu Âu, giải đấu vô địch Grand Slam được tổ chức hàng năm vào cuối tháng năm và đầu tháng sáu.

(3) Champs Elysees là đại lộ trong quận thứ 8 ở phía Tây Bắc của Paris, dài 1.9 km, rộng 70 mét, nối liền Quảng trường Concorde và Quảng trường Charles de Gaulle, nơi đặt biểu tượng Khải Hoàn Môn.

Phuong Hạo gọi điện thoại cho tôi ngay tối hôm đó, kể một đồng chuyện cười, tôi cảm ông nghe cười ha ha, chẳng biết mình cười cho anh ấy nghe, hay cười cho chính mình nghe, Phuong Hạo ở đầu bên kia điện thoại thờ dài một tiếng thật sâu, sau cùng, anh ấy nói với tôi anh ấy bị điều về tổng công ty ở Hong Kong. Ngắt điện thoại xong, tôi cảm thấy trong lòng trống trải, sau đó bắt đầu điên cuồng nhớ đến mẹ, nhớ đến Joe, nhớ đến bà.

Đầu tháng sáu, Lam Trinh Liệt lại lần nữa bị chụp được ảnh tại khu Ginza (4) sang trọng ở Tokyo, cùng ăn bữa tối với một cô gái xinh đẹp, tối đó cùng nhau ở tại khách sạn Kyoto, dùng chung một phòng.

(4) Ginza là một quận của khu Chuo, Tokyo, được biết đến như một khu vực sầm uất của Tokyo với nhiều cửa hàng bách hóa, thời trang, nhà hàng và quán cà phê, cũng được công nhận là một trong những nơi mua sắm sang trọng nhất thế giới.

Cô gái kia lúc ra khỏi khách sạn bị các tay săn ảnh bắt gặp, cô ta gương mặt ngọt ngào nói rằng bản thân đã tìm được đối tượng tâm đầu, những lời kia không nói cũng hiểu, cô gái kia có một ông bố hồ phong hoán vũ, trong cả hai giới hắc bạch đều có tiếng nói.

Tháng sáu, Lam Trinh Liệt có thêm một biệt danh, người tình đẳng cấp thế giới, càng có nhiều cô gái ám chỉ, từng rơi vào lưới tình với Lam Trinh Liệt. Giữa scandal đào hoa, các nhà truyền thông đã bắt đầu cuốn tiểu thuyết ngôn tình của người thừa kế của Vinh Hâm, trong tình thế hỗn loạn, Lam Trinh Liệt lần đầu tiên ra mặt phản hồi, người nào đó và bạn gái của mình tình cảm vẫn rất ổn định, đã bí mật đính hôn rồi. Vài ngày sau, người nào đó và Triệu Tiên Đế cùng nhau xuất hiện trong buổi party sinh nhật của bố dượng Triệu Tiên Đế, mười ngón tay đan chặt, trên ngón tay đeo nhẫn là chiếc nhẫn đính hôn cùng kiểu. Dưới ánh đèn lộng lẫy, viên kim cương trên chiếc nhẫn đính hôn lấp lánh khiến người ta chói cả mắt, còn cặp đôi kia nụ cười như hoa.

Tôi cảm thấy mình nên chúc phúc cho hai người họ, đúng vậy, tôi nghĩ nên chúc phúc cho hai người họ, tôi cảm thấy Triệu Tiên Đế là cô gái thích hợp với Lam Trinh Liệt, cô ấy kiên cường ẩn nhẫn, rạng ngời tỏa sáng, điều quan trọng nhất là cô ấy yêu Lam Trinh Liệt sâu đậm, rất lâu trước đây, tôi đã làm tốt công tác chuẩn bị này rồi, nhưng khi tôi trông thấy những hình ảnh như thế, tôi cảm thấy xung quanh bắt đầu trở nên hiu quạnh như đã chết rồi, tôi không nghe rõ Thái Vi đang ở bên cạnh nói những chuyện gì, có những âm thanh như tiếng kim loại đang đâm vào màng nhĩ tôi, nó khiến tôi không thể nào không khụy ngã thân người, trước khi mất đi ý thức, tôi đau đớn nhận ra, tôi còn yêu người ấy hơn so với tưởng tượng.

Nghỉ ngơi ở bệnh viện hai ngày, lúc xuất viện, Tiểu Hans dẫn theo thành viên trong đội bóng lái chiếc xe bus lớn của đội đến đón tôi, ở cái nơi đất khách quê người này, nụ cười của họ như gió xuân ấm áp, tôi khẽ nhắm mắt nhìn ánh mặt trời chiếu khắp nơi nơi, vô cùng tươi sáng, có cảm giác như cách đi thể kỷ.

Vài ngày sau tôi theo chân Tiểu Hans và mấy người bạn của cậu ấy bắt đầu hành trình Sahara, khi đi tôi để lại điện thoại ở căn hộ, chỉ mang theo vài bộ quần áo đã chiến lên xe.

Chúng tôi ở lại Sahara khoảng ba tháng, lần đầu tiên tôi trải nghiệm du lịch bộ hành (5). Đây gần như là đoạn hành trình cách biệt với thế giới đàng đàng và gian khổ, về đến Tây Ban Nha vào cuối tháng chín. Khi về đến Tây Ban Nha tôi mới biết Lam Trinh Liệt đã xảy ra chuyện, người nào đó vào mùa trung thu say rượu lái xe xảy ra tai nạn, may mà túi khí an toàn đã cứu mạng người ấy, sau bốn ngày nằm viện thì được xuất viện.

(5) Còn gọi là đi Hike, đi bộ đường dài, leo núi hoặc đi phượt, không phải là đi bộ theo ý nghĩa thông thường, cũng không phải hạng mục đi đua trong các cuộc thi thể thao, mà là chỉ khu ngoại ô có chủ đích, ở nông thôn hay miền sơn dã thực hiện luyện tập đi bộ trong một cự ly dài, đi bộ cũng là một loại hoạt động ngoài trời điển hình nhất và đặc sắc nhất.

Những tấm ảnh ghi lại quá trình tai nạn đang nằm trong máy tính của Thái Vi khiến tôi tim đập chân run, chiếc Ferrari màu đỏ bị đụng đến hoàn toàn biến dạng, Lam Trinh Liệt bị đặt lên cang cứu thương.

Mặc dù sự việc đã được tuyên bố trôi qua rồi, nhưng khi gọi vào di động của Phương Hạo tay tôi vẫn cứ run rẩy, vẫn không thể kìm chế muốn xác nhận rằng người nào đó thật sự không sao, mà tôi biết Phương Hạo sẽ biết tất cả, Phương Hạo bây giờ là tay trái tay phải của Lam Trinh Liệt.

Điện thoại rốt cuộc đã được kết nối, Phương Hạo cho tôi biết Lam Trinh Liệt thật sự không sao, mà nửa tháng trước đã ló mặt đến công ty rồi.

"Em biết không, cái tên đó vì uống rượu vào rồi lái xe, đã bị cưỡng chế lao động công ích bốn mươi tám giờ đồng hồ, hôm kia lúc thi hành, khu vực công cộng đó đông nghịt đám paparazzi truyền thông, còn có một số các cô gái ngưỡng mộ cậu ấy, bọn họ làm cho khu vực công cộng kia ồn ào náo loạn, khiến những cư dân trong tiểu khu kêu ca phàn nàn." Phương Hạo ở đầu bên kia đề thấp giọng vừa nói vừa cười.

"Tắt hết tất cả điện thoại đi cho tôi." Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng hét rõ to, điện thoại theo đó cũng bị ngắt đứt, tôi cứ mãi cảm lấy điện thoại không muốn rời tay, qua sóng điện thoại, sau một năm rốt cuộc tôi lại lần nữa được nghe thấy giọng của Lam Trinh Liệt, không phải đang trên tivi.

Tối hôm Lam Trinh Liệt xảy ra tai nạn tôi đang làm gì nhỉ? Đúng rồi, khi đó tôi đang trong cảnh mưa bão sấm sét ở Tunisia (6), giữa mưa to gió lớn, tôi cứ thế hét to lên, Lam Trinh Liệt, cũng không biết bị làm sao nữa, chỉ là muốn hét một tiếng, tôi chính là muốn thử xem, có phải sẽ giống như lần trước không, người nào đó sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, tôi còn bắt chợt ảo tưởng, giả như người nào đó xuất hiện, tôi sẽ không bao giờ rời xa người ấy nữa, tôi sẽ mặt dày sống chết bám lấy người ấy.

(6) Tunisia là một quốc gia Bắc Phi giáp biển Địa Trung Hải và sa mạc Sahara.

Nhưng ngày hôm đó trả lời tôi chỉ là tiếng mưa tiếng gió và còn cả tiếng trái tim vụn vỡ, hôm đó, tôi đã hối hận, hối hận chết đi được.

Đêm trung thu, cái đêm trung thu Lam Trinh Liệt hai mươi hai tuổi, người ấy nói vào khoảnh khắc nào đó người ấy cũng không rõ, người ấy đã yêu người phụ nữ tên Lâm Tứ Nguyệt.

Chúng tôi tan tan hợp hợp qua bước chân của thời gian, cuối cùng, vận mệnh sẽ sắp đặt cái kết thế nào đây? Chỉ là trong lúc này tôi đang đau khổ hơn lúc nào hết, bởi vì, bây giờ tôi chỉ có thể nhờ vào màn hình máy tính lạnh lẽo này để nhìn ngắm nhìn người tôi yêu tha thiết.

Ánh mắt tôi dán chặt vào tấm ảnh lờ mờ lúc Lam Trinh Liệt xuất viện kia, không nhìn rõ cảm xúc, chỉ nhìn thấy người nào đó và Triệu Tiên Đế tay trong tay, tay đan tay, quang cảnh trong tấm ảnh, giống như trọn đời trọn kiếp.

Tôi bật cười khổ sở, cuộc đời của Lâm Tứ Nguyệt rốt cuộc phải trải nghiệm bao nhiêu lần nhận thức muộn màng, Lâm Tứ Nguyệt trong những năm tháng về sau, còn phải trải nghiệm bao nhiêu khoảnh khắc đau lòng như lúc này đây?

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Bước Chân Của Thời Gian (2)

Ngày 01 tháng 02 năm 2009, Sky Net của Lam Trinh Liệt được niêm yết lên sàn ở phố Wall, người nào đó dẫn theo đội ngũ của mình tổ chức tiệc

mừng công, người nào đó trong buổi tiệc mừng công của mình như gió xuân phơi phới. Ông kính lắn này được biết bao nhà đài tranh nhau truyền tải. Sau khi kết thúc tiệc mừng công người nào đó đã được lên chương trình một tiết mục Talk Show nổi tiếng của Mỹ, người nào đó nhìn vào màn hình ti vi mà nói, cảm ơn tất cả những người đã ủng hộ và đội ngũ xuất sắc của mình, người nào đó còn cảm ơn vị hôn thê của người ấy, người nào đó nói vào ngày lễ tình nhân 14 tháng 02 sẽ cử hành hôn lễ với cô ta ở Hong Kong.

Hôm ấy, tôi ngồi trên chiếc xe bus lớn của đội bóng, chúng tôi đang trên đường đi đá sân khách. Hôm ấy, rõ ràng trên xe có khí sưởi, nhưng tôi lại cảm thấy rõ mười mươi cơn gió lạnh lẽo đã chui tọt vào trong khoang xe, lạnh đến thấu xương.

Tôi xin Tiểu Hans mười ngày phép, bảo muốn về nước thăm mẹ, Tiểu Hans không đồng ý, bởi vì, lúc này đang là thời khắc quan trọng của đội bóng, tôi nói với cậu ấy vậy tôi đành từ chức thôi, cuối cùng cậu ấy chỉ cho tôi một tuần ngày phép.

Ngày 10 tháng 02, tôi đứng ngẩn ngơ hồi lâu ở sân bay Pudong, sau cùng, tôi đã mua chiếc vé đến Hong Kong, trước khi lên máy bay tôi tự nói với chính mình tôi chỉ là nhận lời mời của Thái Vi đến nhà cô ấy làm khách, tôi chỉ là có hơi nhớ Phuong Hạo mà thôi.

Cái lý do này khi thốt ra, đến tôi cũng không tin.

Thật ra, tôi chỉ là muốn trước khi Lam Trinh Liệt kết hôn được nhìn thấy người nào đó một lần, Phuong Hạo nói anh ấy đã nhận được thiệp mời hôn lễ của Lam Trinh Liệt, anh ấy hỏi tôi có muốn đến tham dự không, khi đó, tôi nói, sao mà có thể.

Đúng vậy, sao mà có thể.

Nhưng lúc này tôi đang ở trong nhà Phuong Hạo đòi anh ấy cái tấm thiệp kia. Trên tấm thiệp tình tế, cái tên Lam Trinh Liệt và Triệu Tiên Đế thân mật lồng vào nhau, nhức nhối đôi mắt tôi.

Tôi muốn tạo ra một biểu cảm khá là thoải mái cho bạn tôi thấy để anh ấy đừng lo lắng vì tôi, nhưng chẳng hề thành công.

Ngồi thừ ra trên sofa, tôi buồn bã nói : " Phuong Hạo, tôi thật hi vọng đây chỉ là một giấc mơ."

" Lâm Tứ Nguyệt, trên thế gian này không có thuốc hồi hận." Phuong Hạo đưa tay vò vò mái tóc tôi.

Chúng tôi nhìn nhau không nói, anh ấy khẽ thờ dài một hơi.

" Tứ Nguyệt, suốt thời gian dài, tôi cảm thấy em dường như cứ mãi sống trong thế giới của mình, thậm chí là em bị động, em chưa bao giờ biết tranh thủ, mặc dù em yêu cậu ấy biết bao. Cho nên, cuối cùng, có lẽ em đã định sẵn sẽ mất đi cậu ấy. Tại sao tôi lại bị điều đến bên cạnh cậu ấy, kì thật là em biết nguyên nhân mà, chỉ là em giả vờ không biết thôi. Em có biết không, điện thoại của tôi vừa reo, cậu ấy sẽ luôn nhìn về phía tôi, sau đó vênh tai lắng nghe, cậu ấy như thể đến tôi cũng thấy cảm động, còn em, vẫn luôn tỏ ra bộ dạng trái tim sắt đá. Tứ Nguyệt, trái tim con người làm từ máu thịt, sẽ mệt, sẽ nản, sẽ tâm nguội ý lạnh."

Tôi cuộn chân lại, vùi đầu sâu vào tấm đệm sofa, trong đầu vẫn đang không ngừng lặp lại buổi phỏng vấn Lam Trinh Liệt được nhìn thấy trên tivi trong sân bay mấy giờ trước.

Khi ấy người chủ trì hỏi người nào đó lần yêu đầu là khi nào, một Lam Trinh Liệt vẫn luôn hết sức bảo mật cuộc sống riêng tư lần đầu tiên trả lời câu hỏi của người chủ trì, người nào đó nói là năm người ấy mười bảy tuổi, thuộc kiểu nhận thức muộn màng.

Người chủ trì lần nữa hỏi người nào đó, hiện giờ có phải vẫn còn nhớ nhưng không quên mỗi tình đầu, người nào đó khẽ cụp mắt xuống, khi ngẩng đầu lên đã là dáng vẻ gió thoảng mây trôi, người nào đó nói, đã từng nhìn thấy câu nói thế này trong một cuốn sách, đa số mỗi tình đầu đều không trọn vẹn, người nào đó cũng không ngoại lệ. Người nào đó nói giờ mình đã thông suốt rồi, tai nạn xe lần ấy khiến người nào đó hiểu được phải trân trọng người trước mặt, cho nên, người nào đó sẽ trân trọng cô gái sắp trở thành vợ của mình tên Triệu Tiên Đế.

Khi ấy, trong sân bay người qua kẻ lại, mặt tôi trắng nhợt, tim như chết lặng. Cuối cùng tôi đã biết, có những thứ sẽ không thể nào quay lại.

Phuong Hạo ngồi xuống bên cạnh tôi, tựa đầu của tôi lên bờ vai anh, chúng tôi không ai thốt lời nào cả, đến khi màn đêm phủ vậy.

Đêm hôm đó, tôi đã mơ thấy rất nhiều giấc mơ lạ lùng kì quái.

Đến khi Thái Vi ấn chuông cửa nhà Phuong Hạo, tôi trưng ra bộ mặt nhợt nhạt.

" Lâm, lúc này trông cô chẳng khác nào dân tị nạn." Thái Vi chống hông, lắc đầu chào thua.

Vào buổi chiều, Thái Vi một mực kéo tôi đến Trung Hoàn, cô ấy mua sắm những thứ có thể khiến cho tâm trạng phụ nữ tốt lên, thế là, trong tay chúng tôi có thêm rất nhiều túi lớn túi nhỏ, khi chúng tôi về đến nhà Thái Vi, tôi phát hiện một việc hết sức tồi tệ, tôi đã làm mất toàn bộ hộ chiếu, chứng minh thư còn cả ví tiền của mình, Thái Vi lập tức báo cảnh sát.

Lúc chúng tôi đang ăn cơm ở nhà hàng, nghe thấy không ít người đang bàn luận về hôn lễ của Lam Trinh Liệt, bọn họ nói đó là hôn lễ thế kỷ, mọi người vẫn luôn nhiệt thành với cái kết mỹ mãn của hoàng tử và công chúa, vẫn luôn ra rả không chán với những chủ đề như thế, trước giờ vốn không hề ghét tiếng Quảng Đông như lúc này đây, tôi thậm chí cảm thấy đó là thứ ngôn ngữ khó nghe nhất trên thế giới.

Lam Trinh Liệt đúng là tồn tại khắp nơi, trốn cũng trốn không thoát.

Tôi kéo Thái Vi đứng lên, muốn cô ấy đưa tôi đi trải nghiệm cuộc sống về đêm ở Hong Kong.

Trước tiên chúng tôi đi làm tóc, tiếp đó là sắm quần áo, lúc xuất hiện ở Lan Quế Phường, mấy người bạn nam giới của Thái Vi có biểu hiện hết sức nhiệt tình với tôi. Tối nay, tôi mặc đồ hở lưng màu đen, Thái Vi nói màu đen khiến tôi trông trở nên thần bí, quyến rũ.

Cuộc sống về đêm ở Hong Kong đa dạng sắc màu, còn Lan Quế Phường không còn nghi ngờ gì nữa chính là linh hồn của đêm, nó chẳng khác nào cô nàng kiêu sa khiến người khác lũ lượt tiến vào, quên cả lối về, không thể dừng lại.

Chúng tôi đến một quán bar tên Beicukde, quán bar này tối nay rất đông khách, nam giới đa số ăn mặc thời thượng, nữ giới ngược lại gọi cảm mát mẻ. Trong tiếng nhạc mê mồi, từng linh hồn không biết an phận nôn nao háo hức, chơi trò liếc mắt đưa tình.

Người bạn tên A Khải của Thái Vi càng liên tục phóng điện với tôi, vừa kính rượu tôi vừa phô diễn phong thái của cậu ta, tiếng Quốc ngữ của cậu ta tạm tạm, nhưng lại cứ thích chen vào vài từ vựng tiếng Anh, miệng lúc nào cũng bật thốt ra OMG, OMG này nọ, cũng may, tuy ngôn ngữ khoa trương, nhưng tay chân vẫn còn biết ngoan ngoãn trật tự, khi nghe thấy tôi làm việc ở Tây Ban Nha, trong mắt vị huynh đài kia tình quang nhấp nháy, cậu ta nói cậu ta là người ủng hộ giải La Liga, Fan hâm mộ của Real Madrid, yêu thích Casey.

"Nhưng tôi là Fan của Barcelona." Tôi nhàn nhạt đáp một câu, phải biết rằng, ở Tây Ban Nha Barcelona và Real Madrid là đối thủ sống còn, Fan hâm mộ của hai đội này như nước với lửa.

Thế là, chủ đề của chúng tôi cứ thế mà dừng lại. Tôi khẽ liếc Thái Vi, cô ấy hiện giờ đang hào hứng bùng bùng liếc mắt đưa tình với anh chàng trông rất bánh bao, căn bản không ngó ngang đến tôi.

"Cô Lâm, lần đầu tiên gặp cô tôi đã bị cô cuốn hút, tôi cảm thấy cô là một người rất đặc biệt." Cái vị tên A Khải kia dưới ánh đèn nhìn tôi bằng ánh mắt mê mẩn, bạo gan lại chứa đầy trêu chọc. Tên này xem ra là một lão làng chốn tình trường.

Tôi cảm lấy rượu trước mặt nhấp một ngụm: "Tôi là người đặc biệt ra sao, tôi cuốn hút cậu thế nào?" Đưa tay tựa lên quầy bar, hất mặt lên, tôi im lặng trừng cậu ta.

"Dáng vẻ cô lúc này đã cuốn hút tôi rồi, cuốn hút tôi chết đi được." Cậu ta sáp lại gần tôi, tay nhẹ nhàng vén tóc trên má tôi ra sau tai, tôi nhất thời có hơi thất thần, trong trí nhớ Lam Trinh Liệt cực kì thích động tác thế này, bàn tay của cậu ta cũng vừa mềm vừa nhẹ, cứ như tôi là bảo vật quý hiếm của cậu ta vậy.

Đợi đến khi tôi định thần lại, một cánh tay của A Khải đã đặt lên tấm lưng trần của tôi, mặt sáp lại gần, mắt trông thấy môi cậu ta sắp sửa ập đến nơi.

Một loạt hệ thống báo động khẩn cấp đột ngột vang lên, quán bar bắt đầu có người la hét, có người bắt đầu chạy xông ra ngoài, tôi vẫn cứ ngẩn tò te ở đó, ngay tức khắc, toàn cảnh rơi vào một vùng tối đen, trong vùng tối đen, có đôi bàn tay nắm chặt tay tôi, sự tiếp xúc quen thuộc khiến tôi trong phút chốc nước mắt đầm đìa.

Trong bóng đêm, tôi nhớ lại vào ngày trời nắng đẹp ấy, khi trong khoang xe chỉ có tôi và Lam Trinh Liệt, tôi nhắm đọc: Người yêu dấu ơi, cho dù em nhắm đôi mắt lại, bịt chặt đôi tai, em cũng sẽ tìm được anh trong hàng trăm triệu người, bởi vì . . . em yêu anh. Trước đây, tôi ngỡ rằng lời tỏ tình lay động hoa mỹ, chính là khoảnh khắc như thế, hóa ra, đúng thật là có thứ tình cảm ấy tồn tại, bởi vì yêu, bởi vì quá yêu.

Tôi mặc kệ đôi bàn tay kia đưa tôi băng qua dòng người, chúng tôi bước đi trong bóng đêm, bên tai không ngừng nghe thấy tiếng người la hét, đã xảy ra chuyện gì rồi? Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà đi suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra, lúc này tôi chỉ muốn một lòng một dạ bước theo người ấy, lên thiên đàng cũng được, địa ngục cũng chẳng sao.

Rất lâu về sau, Lam Trinh Liệt không biết xấu hổ nói với tôi, hôm ấy, khi cái tên đàn ông trông rất hèn hạ kia sắp hôn tôi, người nào đó ấn vào hệ thống báo động, báo Tiểu Quang cắt đứt nguồn điện.

Chúng tôi đã đến nơi có ánh sáng, đó là cửa sau quán bar, tia sáng nơi này có hơi u ám, người đang nắm tay tôi đeo khẩu trang to tướng, đội chiếc mũ rộng màu đen, cả người nguyên cây đen thui.

Người ấy không lên tiếng, sau khi thả tay tôi ra, chẳng hề do dự lấy một chút, xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng ấy, trái tim tôi lại bắt đầu thấy khó ọc. Gió tháng hai lạnh buốt tấp lên tấm lưng trần phía sau . . . như dao.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chúng Tôi (1)

"Đừng đi mà, Trinh Liệt, đừng rời bỏ em." Tôi hét to lên với bóng lưng kia.

Bóng lưng kia chợt khựng lại, dáng người đen tuyền lẫn trong bóng đêm.

"Lần đó khi anh xảy ra tai nạn em đang ở Tunisia, khi ấy em không hề hay biết, em biết bây giờ có nói với anh những chuyện này cũng không ích gì, nhưng em hi vọng anh đừng quá thất vọng vì em. Trinh Liệt, khi ở Tunisia đang có mưa bão, em đứng trong mưa bật gọi tên anh, kể từ lúc đó, em biết bản thân mình đã hối hận rồi."

May mà, trong cái không gian không quá rộng lớn này, chẳng có ai đến làm phiền, bởi thế dũng khí của tôi dâng cao ngút trời.

"Trinh Liệt, em hối hận rồi, hối hận chết đi được. Lâm Tử Nguyệt không chỉ là cô gái ích kỉ tự lợi, cô ấy còn là cô gái ngu xuẩn, từng tuổi này rồi, còn không hiểu rõ được bản thân mình muốn gì."

"Thế em muốn điều gì?" Giọng nói lạnh lẽo của Lam Trinh Liệt vọng lại trong gió đêm.

Tôi từng bước từng bước đi đến trước mặt người nào đó, đưa tay lên, gỡ bỏ chiếc khẩu trang, gương mặt này, tôi nằm mơ cũng nhớ.

"Em muốn anh." Tôi tí mủi, thậm chí đưa tay vuốt ve đường nét của người nào đó, cuối cùng, không cần phải diễn đạt trong không khí nữa: "Em chỉ muốn anh, Trinh Liệt, em muốn anh ở bên em, em không muốn anh trở thành chồng của người khác."

"Muộn rồi, Lâm Tử Nguyệt. Lời hứa không phải trò đùa trẻ con." Lam Trinh Liệt hất tay tôi ra, dùng gương mặt không chút biểu cảm nhìn tôi, trái tim tôi đang từng chút từng chút chìm xuống, đứng rồi, lời hứa vốn không phải trò đùa trẻ con, nhưng lời hứa của Lam Trinh Liệt thuộc về người con gái khác, vậy tôi phải làm sao, từ đây về sau tôi phải làm sao?

Tôi kiệt sức buông tay xuống.

"Sao rồi?" Tiếng cười nhạo bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt người nào đó: "Tên người Tây Ban Nha kia vẫn chưa giúp em quên được tôi?"

"Đó toàn là những lời quý quái." Giọng tôi khỏ sở: "Cho nên hôm nay em tự lãnh hậu quả, em cũng không biết vì sao lại đến nơi này, ban đầu, em chỉ là muốn trước khi anh kết hôn đến nhìn anh một lần, len lén nhìn cũng không sao. Nhưng vừa nghĩ đến từ giờ về sau anh sẽ thuộc về người con gái khác, cùng người ta sinh con dờng cái, em liền ghen tức chết đi được, em cũng biết mình đã không còn cái tư cách ấy nữa. Đúng vậy, lời hứa không phải trò đùa trẻ con, thôi thì, Trinh Liệt, chúc anh hạnh phúc."

Cuối cùng, lần này tôi đã thật sự đánh mất người ấy rồi. Tôi khó khăn cup mắt xuống không nhìn vào người ấy nữa, không dám nhìn, tôi sợ bản thân tiếp sau đây sẽ thốt ra những lời càng hèn mọn hơn, có lẽ tôi sẽ nói, anh có thể đi thực hiện lời hứa của anh, chỉ cần có thể được ở bên anh, em không đề ý.

Tôi muốn bỏ đi, muốn nhanh chóng trốn khỏi nơi này, nhưng chân của tôi cứ trĩu nặng như núi.

Lam Trinh Liệt cởi áo khoác ngoài khoác lên người tôi, tôi hé miệng ra, dùng tiếng Tây Ban Nha nói tạm biệt với Lam Trinh Liệt.

Nói xong tôi di chuyển bước chân của mình, khi tôi xoay lưng đi người nào đó nắm lấy tay tôi: "Em thế này đã muốn đi?"

Tôi cạn lời nhìn người nào đó, tôi không biết tôi còn có thể làm được gì đây?

"Em đã ngủ cùng tên người Tây Ban Nha kia rồi?" Đôi mắt của người nào đó bức bách tôi, ánh mắt rùng rục.

"Không có, không có, không có..." Tôi hét to lên với người nào đó. Trước khi càng nhiều từ không có hơn được thốt ra Lam Trinh Liệt đã chặn kín miệng tôi, tôi nhiệt liệt hồi đáp người nào đó.

Tôi chẳng biết chúng tôi đã hôn trong bao lâu, khi buông được nhau ra, chúng tôi đã áo xống xộc xệch cả rồi, Lam Trinh Liệt ép tôi lên tường, một tay đã thâm nhập vào trong váy của tôi, người nào đó dùng tay còn lại bắt lấy tay tôi đặt xuống phía dưới bụng của mình, thờ gấp thì thâm vào bên tai tôi: "Tử Nguyệt, nó chỉ có cảm giác với em, cho nên, anh toàn bị em ăn sạch sành sanh, vài câu đường mật ngọt ngào liền khiến cho anh còi gáp đầu hàng."

Tay của tôi nhẹ nhàng chuyển động, gọi lên tiếng rên kìm nén của người nào đó: "Tiếp tục, anh muốn em ở ngay tại đây."

Quần lót cổ của người nào đó, tôi chủ động hiến dâng nụ hôn của mình.

"Khách sạn? Trong xe? Hay nhà của anh?" Tôi đưa tay tiến sâu vào trong quần áo của người nào đó, vẽ vòng tròn ở trước ngực của người ấy.

Sau cùng, Lam Trinh Liệt đưa tôi đến ngôi nhà trên đỉnh núi của mình, suốt dọc đường đi cứ luôn vượt đèn đỏ.

Vào trong thang máy chúng tôi liền bắt đầu ôm hôn nhau, vừa đóng cửa phòng tôi liền bắt đầu hôn người nào đó, tôi cởi bỏ từng chiếc cúc áo trên người ai đó, hôn từ vành tai người ấy cho đến yết hầu, cứ thế hạ xuống, trong thân thể tôi dường như có vô số ngọn lửa đang thiêu đốt, bàn tay tôi dừng trên thắt lưng của người ấy, ngay lúc tôi muốn mở nó ra, Lam Trinh Liệt đưa tay ngăn tôi lại.

"Tử Nguyệt, anh chỉ làm với người con gái sẽ trở thành vợ của anh." Giọng của người nào đó mờ ám, cúi xuống người tôi thờ gáp.

"Chẳng phải anh cứ luôn muốn để em làm vợ của anh hay sao?" Ngọn lửa trong người kia khiến tôi vô cùng khó chịu, lại thêm vào ít chất cồn, lúc này tôi rất muốn cùng Lam Trinh Liệt làm chuyện thân mật, trong thời gian chia cách này, tôi luôn nhớ nhung người nào đó, cũng bao gồm luôn thân thể và cả

hơi thở chỉ thuộc riêng về người ấy.

" Nhưng chúng ta vẫn chưa kết hôn." Bàn tay người nào đó cách lớp quần áo nhóm lửa khắp nơi trên người tôi, mỗi một nơi chạm đến dường như đang muốn thiêu đốt hết vậy.

" Vậy chúng ta kết hôn là được." Tôi bức bối cắn lên cổ của người nào đó một phát.

" Vậy khi nào thì kết ?"

" Anh muốn lúc nào thì kết lúc ấy thôi !" Rõ ràng biết đây là chiêu trò treu chọc của người nào đó, nhưng tôi vẫn hùa theo người nào đó từng chút một để người ấy xò mũi dần đi, mà còn rất là vui vẻ.

" Vậy ngày mai chúng ta đi đăng ký, thế nào ?" Tôi nhìn thấy khoe môi người nào đó đã có ý cười không kìm chế được.

" Thế thì ngày mai đi. Em nghe theo anh tất."

Ngay lập tức, thân thể tôi được nhắc bổng lên.

Trên tấm trải giường xanh lam như đại dương, chúng tôi quấn quýt không rời, giọt mồ hôi lấm tấm của người nào đó tí tách trên người tôi, bàn tay tôi luồn vào mái tóc mềm mượt của người nào đó, khi người ấy tiến vào, tôi dường như nghe thấy tiếng thở ra hoan lạc giữa hai linh hồn với nhau, triền miên, hòa quyện.

" Tứ Nguyệt, Tứ Nguyệt, Tứ Nguyệt . . ." Người nào đó kêu lên trên người tôi, khẩn thiết, mang theo đầy áp yêu thương.

" Em đây, em đây, Trinh Liệt." Tôi hỏi đáp người nào đó, bàn tay tôi đặt trên lưng người ấy, chân quăn lấy eo, dùng hết sức lực, co gập thân người, trong miệng phát ra những âm thanh vụn vặt, theo tiết tấu của người nào đó tôi bật thốt tên người ấy từng tiếng một, dường như trên cả thế gian này chỉ còn lại tôi và người đàn ông đang trên người mình, người nào đó vui mừng hỏi đáp tôi, càng nhiều giọt mồ hôi to hơn rơi xuống. Khoảnh khắc này đây, chúng tôi hợp thành một một thể, trên thế gian này dường như không còn điều gì có thể chia cách chúng tôi.

Chúng tôi, đứng vậy, tôi thích hai từ ngữ đơn giản ấy, chúng khiến cho tâm hồn trở nên không còn cô đơn, tôi nhớ lại không biết đã nghe được ở đâu những lời thế này, chữ "tôi" là một từ ích kỉ nhất trên đời, còn "chúng tôi" lại là từ ngữ ấm áp nhất trên đời.

Triền miên qua đi, Lam Trinh Liệt ôm tôi vào lòng, vui vẻ nhìn tôi.

" Không ngủ à ?" Tôi khẽ vỗ nhẹ lên mặt người nào đó, đêm đang dần khuya.

" Uhm, không dám ngủ, sợ đây lại là một giấc mơ."

Trái tim tôi lại thấy khó ở, người này đây luôn khiến tôi áy náy, khiến tôi cảm động, khiến tôi ngọt ngào.

" Anh làm thế nào tìm được em vậy ?"

" Tên họ Phương kia đã ám thị cho anh, anh biết em sẽ đến Hong Kong, liền phái người đến sân bay canh em, cho nên, ngay lúc em vừa xuống máy bay, sau lưng em liền mọc thêm một cái đuôi."

Nhớ lại khi vừa xuống máy bay đã ở trong sân bay nhìn thấy màn phỏng vấn Lam Trinh Liệt kia, tôi bất giác buồn bã.

" Trinh Liệt, em đã xem phỏng vấn anh rồi, đó là lời thật lòng của anh sao ?" Tôi vui đầu vào trong lòng người nào đó.

" Cho là thế ! Khi ấy đúng thật đã nghĩ như vậy, khi ấy đúng thật đã muốn buông bỏ. Lâm Tứ Nguyệt, em là một phụ nữ biết hành người. Nhưng vừa nghe em muốn đến Hong Kong." Lam Trinh Liệt đặt bàn tay tôi lên lồng ngực : " Chỗ này loạn hết cả lên, cứ mãi nghĩ đến vấn đề thế này, phải chăng em đến là vì anh, hay là chỉ đến để thăm Phương Hạo, giả như em đến là bởi vì anh thì anh nên làm thế nào, thậm chí anh còn tức giận nghĩ đến lúc đó anh nhất định sẽ cười nhạo em một trận hả hê, suốt ngày anh cứ đi hỏi trợ lý có ai đến tìm anh không, rồi thời gian dần dần trôi qua, anh càng lúc càng thất vọng, em vốn chẳng đến tìm anh, tiếp đó, anh lại thầm cười nhạo bản thân một trận, cười nhạo bản thân uống công mơ mộng, Tứ Nguyệt, em chẳng thể nào biết được mùi vị bòn chòn giữa hi vọng và thất vọng như thế nào đâu."

Tôi ôm chặt lấy người nào đó, nhớ lại những lời Phương Hạo đã nói, trên cuộc đời này rồi cũng sẽ chẳng có được người nào yêu em như cậu ấy đâu, anh ấy nói, Lâm Tứ Nguyệt, em là một người may mắn.

" Rồi sao đó ?"

" Sau đó hả ? Sau đó anh bảo Tiểu Quang theo sát em, vừa nghe thấy em ăn mặc xinh đẹp đến quán bar uống rượu đông đưa với người đàn ông khác, anh liền tức khí không chịu được, sau đó anh bỏ lại hết mọi thứ, trên đường đi trái tim anh thấp thỏm, vừa nghĩ đến lúc em ăn mặc xinh đẹp phải quyến rũ đến cỡ nào, anh liền hận một nỗi muốn đem đôi mắt của tất cả đám đàn ông làm cho mù hết đi. Kịp đến quán bar, liền nhìn thấy ngay bàn tay của tên đàn ông kia đang đặt trên lưng em, ánh mắt đó có vẻ như muốn nuốt trôi em vào trong bụng."

" Lâm Tứ Nguyệt, em lại còn mặc áo hở lưng trước mặt tên đàn ông khác." Lam Trinh Liệt nghiêng răng nghiêng lợi : " May mà, chưa để hấn ta hôn em, xem như tên tiểu tử kia may mắn, nếu như hấn dám hôn em. Hừ . . ."

" Xem anh có nghiền nát cái miệng hần đi hay không."

Tôi trốn trong vòng tay người nào đó, cười đến mắt lòng mát dạ.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chúng Tôi (2)

Trên cái vật thể được gọi là giường kia, tôi và Lam Trinh Liệt bắt đầu tính sổ sau thu và một vài đối thoại hơi bị ấu trĩ.

" Trinh Liệt, kỹ thuật tiến bộ hần ha ! Nói ra nghe xem, mấy cái chiêu sờ mó kia học được từ đâu hả?"

" Hơ, đó đều là do thường ngày lướt web học hỏi được từ bạn bè qua mạng, chiêu trò vẫn còn rất nhiều, sau này anh sẽ để em thử nghiệm."

" Thế thì, có tiến hành thử nghiệm lâm sàn chưa ?"

""

" Im lặng đồng nghĩa với mặc nhận rồi ha, Lam Trinh Liệt, đừng có mà giả câm. Nói, có hay không ? Là cô người Pháp kia hay cô người Nhật, hay cả hai đều có, hửm ? Tiên sinh người tình đẳng cấp thế giới của tôi."

" Anh còn chưa tính sổ với em, ngược lại em đã quay ra cắn anh một phát. Lâm Tử Nguyệt, em để cho tên đàn ông Tây Ban Nha kia ôm em, còn để cho hần nằm trên giường của em. Bây giờ, em còn nói lý nữa thôi ?"

" Người đàn ông Tây Ban Nha kia ôm em, em không hề hay biết, lúc đó em cũng không nhớ cho lắm, hôm ấy não loăng hồ đồ. Còn về chuyện để cậu ấy nằm trên giường của em là bởi vì cậu ấy đã say đến nỗi không phân biệt được đâu là Đông Tây Nam Bắc. Lam Trinh Liệt, anh đừng có mà chuyển đề tài với em."

" Anh và bọn họ chẳng có gì cả, chỉ là trong lòng anh không mấy dễ chịu, không dễ chịu liền nghĩ ra mấy cách kia để xem có thể chọc tức em không. Bây giờ, em có bị chọc tức không vậy ?"

" Đương nhiên, tức đến nỗi hận không thể đem hết cái đám phụ nữ ở bên cạnh anh tùm thành xú bát quái."

" Thế còn tạm được."

" Đến Tunisia làm gì?"

" Du lịch bộ hành ."

" Với ai ? Có phải lại là cái tên đàn ông Tây Ban Nha kia ?"

" Hờ, không phải là một tên đàn ông Tây Ban Nha, mà là một đám đàn ông Tây Ban Nha."

""

" Lại giận nữa à ? Xem ra, anh thật đã xem em như kẻ vạn người mê rồi, những người đàn ông Tây Ban Nha kia không có hứng thú với em, lúc đầu nói là em quá trắng, trắng y như con cá chết, sau đó lại chê em chẳng khác nào xác ướp đã bị cái nắng ở Sahara chiếu khô quếu quất."

" Mấy tên đàn ông Tây Ban Nha kia đúng là mù cả mắt chó hết mả, Tử Nguyệt của chúng ta giống xác ướp chỗ nào kia chứ, em nhìn xem phần ngực này đàn hồi biết bao."

" Lam Trinh Liệt, anh bỏ tay ra cho em. Bây giờ em rất mệt, không làm nổi chuyện anh muốn làm đâu."

" Vậy anh đành cố nhịn, chờ một chút chúng ta lại tiếp tục."

""

" Lam Trinh Liệt, em nhớ là anh từng hôn cô người Pháp kia, sao hả ? Mùi vị hoa hồng xứ Pháp ném thử thấy thế nào, rất mê hồn ha ?"

" Chẳng ra làm sao, nói chính xác một chút ban đầu giống xúc xích, nếm mãi nếm mãi càng đổi vị, như Hot Dog bị thiêu."

" Nghen"

Lông mi của Lam Trinh Liệt khẽ động đậy dưới ngón tay tôi, như chú bướm sắp tung đôi cánh, có vẻ chỉ cần tôi dùng sức thêm một chút nó sẽ bay đi mất, ánh đèn mờ màng này khiến mọi thứ trông có hơi không chân thật, vào mấy mươi giờ đồng hồ trước tôi và Lam Trinh Liệt vẫn còn cách nhau vạn dặm, còn không lâu trước đây tôi nhìn thấy người nào đó trên ti vi tươi sáng rạng ngời, nghe những người trong thành phố này hào hứng tung búng bàn luận về hôn lễ thế kỷ của người nào đó với cô gái khác. Hôn lễ ? Đúng rồi, còn có hôn lễ, cái hôn lễ người người háo hức kia, tôi buồn bã thờ dài một hơi.

" Sao thế hử ?" Lam Trinh Liệt căng thẳng nắm lấy bàn tay đang đặt trên mặt người nào đó của tôi.

" Trinh Liệt, em rất sợ lúc này em đang nằm mơ, khi xa anh em thường hay mơ thấy anh, chúng ta trong giấc mơ rất vui vẻ, chúng ta quay trở về dãy núi Alps, chúng ta còn đến ở trong nhà nghỉ ' Người Bạn Cũ', mỗi lúc tỉnh dậy em luôn rất khó chịu. Trinh Liệt, dường như em trở nên thiếu tự tin rồi."

Lam Trinh Liệt thoát cái trở mình, đề tôi ở dưới thân người.

" Vừa hay, anh cũng thường mơ thấy em, mỗi lần anh mơ thấy em đều giống như lúc này đây, đề em ở dưới thân người." Thân thể của Lam Trinh Liệt dính sát lấy tôi, chẳng an phận cọ cọ.

Tôi lật trở mình, bò lên người Lam Trinh Liệt.

" Chủ nghĩa đàn ông à, tại sao phải là anh ở trên, mà không phải là em ?" Tôi dùng răng khẽ cắn nhẹ lỗ tai người nào đó, gọi cho người nào đó một trận rên rỉ.

" Cầu còn không được." Lam Trinh Liệt cười rất bí hiểm : " Xem ra thể lực của em phục hồi rồi ha, đêm dài miên man, chúng ta hãy làm chuyện có ý nghĩa một chút nào."

.

Một nhừ, tôi nằm bò ra giường, Lam Trinh Liệt vói tay một cái, tôi rơi vào trong lòng người nào đó. Bàn tay người ấy mon man tóc tôi, từng chút từng chút, vừa mềm vừa nhẹ, như bàn tay của mẹ khi còn bé, chứa đầy sự yêu thương.

" Ngủ rồi ư ?"

" Uhm, ngủ rồi !" Tôi thấp giọng đáp một câu, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, tôi nghe thấy giọng Lam Trinh Liệt trầm thấp thì thầm bên tai.

" Từ Nguyệt, đối với em kì thực anh càng thiếu tự tin hơn, trói buộc em quá chặt sợ sẽ làm em đau, lỏng lẻo buông em ra lại sợ chỉ một chút sợ ý sẽ đánh mất em, cho nên, anh luôn bỏ tay với em. Mẹ nói anh sao lại đi yêu một người con gái khắp người đều mọc đầy gai thế này, họ hỏi anh sao lại yêu em, khi đó anh nói bởi vì em tốt, người ta nói tình yêu là mù quáng, anh cảm thấy câu nói này rất có lý, bởi vì yêu em nên mới cảm thấy cả người em mỗi một thứ đều tốt, còn lo sợ bị người khác nhìn thấy cái tốt của em, cho nên luôn muốn mang em giấu đi, cho nên"

Giọng nói của Lam Trinh Liệt càng trôi càng xa, như dạt lên chín tầng mây. Trong mơ hồ tôi cảm giác bản thân được ôm lên, sau đó được ngâm vào làn nước ấm, lần nữa quay trở lại giường toàn thân đã thấy sáng khoái, tôi ở trong lòng của Lam Trinh Liệt tìm một vị trí thật thoải mái chìm đắm rơi vào giấc mơ, khi ấy cảm giác chẳng khác nào đang ở vào lúc trời đất hỗn độn sơ khai, tôi vẫn như còn ở trong bào thai của mẹ, ấm áp, đối với thế giới mới sắp ra đời tràn trề hi vọng .

Tôi tỉnh dậy vào lúc bụng của mình sôi ục ục, một nửa ánh nắng ả sau rèm cửa sổ xanh lam được hé mở một bên, một nửa rơi trên thảm sàn trong phòng, tươi tắn tung tăng. Lam Trinh Liệt ở trong vùng ánh nắng ấy mỉm cười với tôi, như một đứa trẻ hài lòng, khiến trái tim tôi ấm áp không thôi.

Đối diện khuôn mặt đang dần phóng đại lên trước mắt tôi, tôi cố gắng mở banh mắt ra : " Gì đây ?"

" Không gì đâu, anh chỉ ở đây chờ em tỉnh dậy, xem ra tối qua anh thật đã khiến cho em một nhừ." Lam Trinh Liệt hôn lên má tôi : " Anh đi mua đồ ăn sáng cho em, và còn . . . quần áo."

Đúng ha, tối qua quần áo của tôi lại gặp nạn nữa rồi.

Người nào đó vừa phì cười vừa đi ra khỏi phòng.

Chiếc giường êm ái lần nữa thúc đẩy ý ngủ của tôi, thoát trở mình, đầu của tôi lần nữa vùi vào trong chăn, mãi đến khi giọng của Lam Trinh Liệt lần nữa vang lên : " Lâm Tử Nguyệt, em còn không dậy cho anh."

Tôi cười trong chăn, nhớ lại trước đây ngày nào tôi cũng gọi người nào đó thức dậy như thế, bây giờ, chúng tôi đổi vai cho nhau.

Lam Trinh Liệt lật tung cái chăn, nguyên cả người nhào tới tôi : " Còn không chịu dậy thì phát vào mông."

" Đừng đến phiền em, để em ngủ thêm một lát." Vẫn cảm thấy buồn ngủ.

" Sau này hàng ngày em muốn ngủ bao lâu cũng không sao, nhưng vào hôm nay không được." Lam Trinh Liệt từ trên giường hốt tôi lên.

" Hôm nay sao lại không được ?" Tôi tựa đầu lên vai người nào đó, trong đầu là một mớ bòng bong.

" Em quên rồi, hôm nay chúng ta phải đi đăng ký, muốn đăng ký phải đi sớm để xếp hàng." Bàn tay Lam Trinh Liệt đang đặt trên eo tôi đột nhiên dùng sức hân : " Lâm Tứ Nguyệt, tôi qua chẳng phải em đã đồng ý rồi sao ? Không phải em lại muốn nuốt lời đó chứ ?"

" Không có, không có . . ." Tôi buột miệng bật thốt, lời vừa phun ra, Lam Trinh Liệt liền ôm chặt lấy tôi, người nào đó bế tôi vào phòng tắm, rồi đặt tôi xuống trước gương, lấy một chiếc khăn lông đưa đến trước mặt tôi, sau đó bôi kem đánh răng lên bàn chải, tiếp theo nữa là mở nước nóng.

" Nhanh lên, đánh răng trước." Người nào đó đặt bàn chải vào trong tay tôi : " Đánh răng xong rồi thì ăn sáng, đều là món em thích."

Lam Trinh Liệt lúc này toàn thân chinh chu, ánh mắt chuyên chú, dường như bây giờ đối với người nào đó mà nói, bảo tôi đánh răng là chuyện người ấy cảm thấy quan trọng nhất, một Trinh Liệt như thế khiến tôi cảm động tận đáy lòng, đang tay ra, áp mặt lên bờ vai người nào đó.

" Trinh Liệt, lúc này trông anh chẳng khác nào bà mẹ già." Giọng nói vừa tỉnh giấc thật êm ái, nghe có vẻ hơi giống như đang nũng nịu : " Trinh Liệt, em . . . hơ . . . "

Còn muốn nói thêm chút gì đó, người ấy đã ôm lấy tôi, một cơn mưa hôn.

" Tứ Nguyệt, đáng về em lúc này rất cuốn hút, cứ tiếp tục thế này anh sẽ muốn em ngay tại đây mất." Đầu của người nào đó tì lên đỉnh đầu tôi, hơi thở hơi loạn : " Nhưng bây giờ chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, cho nên, đừng dụ dỗ anh nữa."

Khi người nào đó bước ra khỏi phòng tắm, tự tôi vẫn còn cười. Nhưng nụ cười ngay một giây tiếp theo lại cứng đờ trên mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Bàn Tay Thượng Đế (1)

Khi từ phòng tắm bước ra, tôi cảm thấy sức lực trên người mình dường như bị rút cạn, đứng trong phòng khách, tôi mãi miết ngắm nhìn bóng lưng Lam Trinh Liệt, người nào đó xoay lưng về phía tôi đang gọi điện thoại, không nhìn rõ biểu cảm của người ấy. Khi quay lại nhìn thấy tôi, biểu cảm của người ấy có hơi cứng nhắc.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau, có một vài thứ mập mờ không rõ đang nảy sinh.

" Trinh Liệt, đây là nhà của anh à ?" Tôi dường như đã hỏi một vấn đề quá dư thừa, cách bày trí của căn nhà này vừa nhìn đã biết thuộc về phong cách Lam Trinh Liệt yêu thích, loạn mà không loạn, mang đậm phong cách nước Anh.

" Uhm." Điện thoại Lam Trinh Liệt chợt reo lên, người nào đó liếc nhìn một cái rồi tiện thể tắt luôn, còn thuận tay ném nó lên sofa.

" Thế thì, anh vẫn luôn sống ở nơi này sao ?" Có trời mới biết tôi hi vọng biết bao câu trả lời của người nào đó là phải hay không, những hình ảnh đã nhìn thấy vài phút trước đây y như đoạn phim cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong tâm trí tôi, đầu tiên là bàn chải trong phòng tắm cầm chung một chỗ, một xanh một tím, bọn chúng đang hôn nhau trong chiếc ly, sau đó là khăn lông xếp cạnh nhau, cũng là một xanh một tím, tiếp theo đó là mặt nạ dưỡng da đã được xài rồi vứt trong thùng rác phòng tắm, sau nữa là một chiếc áo ngủ màu tím trong tủ áo, tôi nhớ rằng, màu tím là màu yêu thích của Triệu Tiên Đế. Vừa rồi, tôi phát hiện bản thân chẳng khác nào một người vợ hơi bị thần kinh, đang lục tìm chứng cứ của người chồng vượt rào.

" Uhm, đây là nhà của anh ở Hong Kong."

Tiếp theo thì sao ? Phải chăng nên chất vấn người nào đó đã sống cùng với Triệu Tiên Đế hay chưa, nhưng tôi có tư cách gì để chất vấn người ấy ? Là mây tự từ bỏ trước, là mây kêu gào kết thúc trước. Lâm Tứ Nguyệt, mây lấy lập trường gì đây, ít ra, hiện giờ bọn họ còn đang mang cái danh nghĩa vợ chồng sắp cưới.

Tôi qua, cái tên Triệu Tiên Đế kia hai chúng tôi không ai nhắc đến, chúng tôi đã hết sức cẩn thận không dám động chạm đến nó.

" Trinh Liệt, em muốn biết anh đã cầu hôn Triệu Tiên Đế với tâm trạng như thế nào?" Hít sâu vào một hơi, tôi nhìn chằm chằm Lam Trinh Liệt, dường như muốn nhìn thấu đến nơi sâu thẳm trong tâm hồn của người nào đó, muốn biết được ở nơi sâu thẳm trong tâm hồn của người ấy, Triệu Tiên Đế chiếm hữu được bao nhiêu.

Lam Trinh Liệt trầm mặc một lúc, có lẽ là một phút, hai phút, cũng có lẽ còn phải lâu hơn, nhưng tôi lại cảm thấy nó dài như một thế kỷ, dài đến khiến tôi mệt mỏi.

" Tứ Nguyệt, anh không muốn dối em. Lúc cầu hôn với Tiên Đế là anh thật lòng, muốn cùng cô ấy đi hết quãng đời không sóng không gió, sau khi từ

Tây Ban Nha quay về, anh đã suy sụp một trận, khi ấy anh trốn ở Las Vegas, ngày ngày không phải rượu chè thì là đánh bạc, trong hơn một tháng đó, Tiền Đế luôn theo sau đuôi anh, khi anh uống đến say ngất ngư, thì làm tài xế cho anh, khi anh đánh thua tiền thì làm cái máy rút tiền di động của anh, khi anh đánh nhau với người ta thì làm người hòa giải, sau cùng, anh đã khiến cô ấy bị bệnh, vào một buổi tối, anh đã đẩy cô ấy vào đài phun nước, anh còn nhìn thấy cô ấy vùng vẫy trong đó, suốt hai ngày, cô ấy sốt cao hôn mê bất tỉnh, mẹ cô ấy vừa khóc vừa mắng anh, anh có còn là con người không ? Khi cô ấy tỉnh lại trong bệnh viện, cô ấy nói với anh, cô ấy không hề là cô gái mù quáng, cô ấy tin tưởng anh sẽ tự mình bước ra, những việc cô ấy đã làm chỉ là muốn bên cạnh anh trong lúc anh đang điều chỉnh. Tứ Nguyệt, anh không phải người bằng gỗ, anh có cảm nhận, lúc cầu hôn với cô ấy, anh cảm thấy cô ấy đáng để anh vì cô ấy tiêu tốn thời gian.”

Tôi nghĩ, nét mặt tôi bây giờ nhất định rất không tốt, tôi nghe thấy giọng nói của mình khẽ run run hỏi người nào đó.

“Thế thì, anh đã động lòng với cô ấy chưa ?”

Như Phương Hạo đã nói trái tim con người làm từ máu thịt, sẽ có đa dạng đủ mọi cảm xúc. Tôi vẫn luôn biết điều này mà.

“Anh không biết.” Người nào đó quay lại nhìn tôi, trong mắt có sự đấu tranh.

Tôi bắt lực cup mắt xuống, tâm rối như tơ, có thứ cảm giác vui mình trong hổ băng.

Lam Trinh Liệt bước tới nắm lấy tay tôi : “Tứ Nguyệt, anh không muốn dối em, nhưng anh có thể khẳng định nói với em rằng, bây giờ anh một lòng một dạ chỉ muốn được ở cùng em, muốn sống bên em trọn đời. Cho nên, chúng ta đi xếp hàng đăng ký nhé. Một khắc anh cũng không chờ được nữa.”

“Đi thôi !” Lam Trinh Liệt kéo tay tôi bước ra ngoài.

Đi được vài bước, tôi dừng lại, chợt nhớ hộ chiếu, chứng minh thư của tôi mất cả rồi.

“Chờ đã, Trinh Liệt, hộ chiếu, chứng minh thư của em, còn có một vài giấy tờ xác minh khác đều mất cả rồi, thế nên, em không thể kết hôn với anh.” Tôi cắn chặt răng, nói.

Lam Trinh Liệt đầu tiên ngây người ra nhìn tôi, hồi lâu, mưa gió bão đều hội tụ giữa hai đầu mày của người nào đó.

“Lâm Tứ Nguyệt, không kết hôn với anh thì nói một tiếng, anh sẽ không miễn cưỡng em, càng sẽ không mặt dày sống chết bám lấy em, em hà tất lại dối anh ?” Lam Trinh Liệt luôn bật cười trong lúc tức giận tột độ, nụ cười lạnh lẽo.

“Em không dối anh.” Tôi cười khỏ trong lòng, câu ‘Sói đến rồi’ nói nhiều lần đúng thật là không tốt.

“Anh đúng thật là tên ngốc mẹ kiếp. Hết lần này đến lần khác để người phụ nữ như em gian dối, lần này dối anh là vì cái gì, có phải là đến Hong Kong vô vị quá không, vừa hay anh ngốc ngờ nghệch xuất hiện, thế là, em cứ thuận nước đẩy thuyền. Lâm Tứ Nguyệt, anh mới không thèm thích em, em cho rằng anh không có em thì không được à, anh cho em biết, đối với em anh chỉ là không cam tâm mà thôi, em dựa vào cái gì ? Còn nữa, người phụ nữ như em thật khiến anh mất hết khẩu vị . . .”

“Đúng vậy, em hẳn sẽ khiến cho anh mất hết khẩu vị.” Hóa ra trong mắt người tình đúng thật không chứa nổi một hạt bụi, không chấp nhận thiếu tin tưởng, không chấp nhận người nào đó động lòng với người con gái khác, một chút thôi cũng không được. Vừa nghĩ đến người nào đó không tin tưởng tôi, vừa nghĩ đến người nào đó cùng với người con gái khác vào lúc tôi không hay biết tương thân tương ái, tôi liền cảm thấy uất ức, cảm thấy tức giận, bắt đầu phát ngôn linh tinh, mất hết lý trí : “Vậy thì đã làm sao ? Lam Trinh Liệt, anh dễ lừa quá mà. Đúng đó, là em lừa anh đó, anh không biết hay sao? Phụ nữ đều rất hư vinh, năm lần bảy lượt luôn muốn chứng minh mà lực của bản thân, em cũng không ngoại lệ, thế nên, tôi qua chỉ là em muốn chứng minh xem mà lực của mình có phải vẫn còn, sao em có thể kết hôn với anh, em trốn còn không kịp nữa là. Vậy nên, tôi qua không phải là anh cũng sẽ là người khác thôi.”

Khi tôi nói dứt câu ấy, bàn tay của Lam Trinh Liệt đã vung lên, tôi nhắm mắt lại, những lời nói kia thoát ra khỏi miệng tôi liền hối hận ngay, tôi trông chờ cái tát kia sẽ giáng xuống, như thế, có lẽ trái tim tôi sẽ không phải đau thế này, đôi lúc có rất nhiều chuyện luôn đi ngược lại điều ta mong muốn .

Cái tát kia cuối cùng cũng không giáng xuống, hôm ấy Lam Trinh Liệt đã nói với tôi, Lâm Tứ Nguyệt, em cut cho tôi, sau này tôi cũng không muốn nhìn thấy em nữa, hôm ấy, người nào đó bỏ lại tôi trong ngôi nhà của người ấy, bỏ đi như trốn chạy.

Ngồi đàn ra trong ngôi nhà ấy, thay quần áo người nào đó đã chuẩn bị cho tôi, ăn bữa sáng người nào đó đã chuẩn bị cho tôi, kiểu dáng quần áo là kiểu tôi trung thành, đơn giản thoải mái, bữa sáng là khẩu vị tôi ưa thích, lấy ngọt làm chuẩn, khi còn rất bé, tôi đã thích ăn những món khá ngọt, đồ ngọt có thể giúp tôi xoa dịu những nỗi khổ sở trong tận đáy lòng.

Tôi cũng chẳng biết bản thân đã ngồi được bao lâu, tôi ngồi ở đó chẳng khác nào một đứa trẻ cố chấp, cũng chẳng biết chờ đợi người nào đó để làm gì, cũng chẳng biết đợi được người nào đó rồi sẽ phải làm gì, chỉ là muốn gặp người ấy, đến khi hoàng hôn buông xuống tôi cũng không chờ được Lam Trinh Liệt, ngược lại chờ đến là một người khác.

Vị lão tiên sinh kia mặt không cảm xúc nhìn tôi, y như gương mặt lạnh băng từng nhìn thấy trên tivi, trên báo chí, không nộ tự uy. Bên cạnh vệ sĩ vây quanh.

“Cô Lâm, cô không cần đợi nó nữa, Trinh Liệt sẽ không về đâu, hiện giờ nó đang bận việc nó phải nên bận.” Lam Niệm Tổ phẩy tay một cái, người bên cạnh ông liền lòi TV ra, trong TV đang phát một đoạn ghi hình, trong băng ghi hình Lam Trinh Liệt và Triệu Tiên Đế đang thủ lễ phục, đứng bên cạnh là nhà thiết kế áo cưới kiệt xuất nhất thành phố Milan, ông kính hoàn hảo tuyệt vời, Lam Trinh Liệt thân mặc lễ phục màu trắng lại lần nữa khiến tôi liên

tưởng đến cái từ Tinh Linh kia, còn nụ cười hạnh phúc của Triệu Tiên Đế khiến cô ấy như hoa mùa hè, nồng nhiệt rạng ngời.

Thời gian trên TV hiển thị ông kính này được quay vào hai giờ trước.

Nhìn đi ! Lâm Tứ Nguyệt đã gánh chịu sự trừng phạt rồi đó ! Trường đoạn xuất hiện trong phim ảnh, chú rể đã sắp kết hôn, cô dâu không phải là tôi. Nhưng, nào phải phim ảnh đâu. Điều đáng tiếc là, chẳng phải phim ảnh.

“ Cô Lâm, cô nên biết rằng trong cái xã hội hiện thực này, kiểu kịch bản như nam chính trong phim vì tình yêu đích thực lâm trận trốn chạy sẽ không xảy ra đâu, càng sẽ không xảy ra trên người Trình Liệt. Hơn ai hết nó hiểu rõ rằng cuộc hôn nhân này đã không còn đơn giản chỉ là chuyện của hai người chúng nó, cứ cho là nó có muốn tôi cũng không cho phép, mà trước mắt, nó đang thử tiếp nhận, rồi yêu Tiên Đế, cô cũng biết có thời gian báo chứng cộng thêm sự nỗ lực của chúng, tình cảm yêu thích này sinh giữa hai người chỉ là chuyện sớm muộn. Cho nên, cô tác thành cho chúng đi, Trình Liệt đã vì cô chịu biết bao đau khổ, cô cũng biết nó không giống như những người khác, có bố của Tiên Đế, sẽ khiến nó thuận buồm xuôi gió, sẽ khiến nó giảm đi không ít phiền phức không cần thiết. Chẳng hạn như, an toàn tính mạng.”

Đứng bật dậy, tôi lạnh lùng liếc nhìn Lâm Niệm Tổ, mỗi lần nói chuyện với vị lão tiên sinh đây luôn khiến cho tôi vô cùng mệt mỏi, ông là một chuyên gia đàm phán xuất sắc, chỉ một đoạn thoại ngắn ngủi đã đo lường được tất cả lợi hại, ông đã thuyết phục tôi, trong cuộc đời này chẳng có gì quan trọng hơn sự bình an của Lâm Trình Liệt. Lâm Tứ Nguyệt, đã bị sự chia cắt của cái chết làm cho bản thân chẳng khác nào chú chim sợ cành cong, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà chịu đựng sự chia cắt thêm một lần nào nữa.

“ Cô Lâm này . . . ”

“ Tôi biết rồi.” Tôi cắt ngang lời ông, lúc này tôi chỉ muốn tìm một chiếc giường ngủ một giấc thật ngon : “ Tôi biết rồi, bây giờ, tôi muốn về nhà, ông yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện ông lo lắng đâu.”

Khi rời khỏi nơi ở của Lâm Trình Liệt, đã vào khoảng hơn mười giờ tối, tôi quay nhìn ngôi nhà ở lưng chừng núi, chợt tựa hồ như bước ra từ tòa thành pha lê, trong suốt xuyên thấu nhưng cũng rất dễ vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Bàn Tay Thượng Đế (2)

Lâm Niệm Tổ bảo hai vệ sĩ của mình đưa tôi đến nơi ở của Thái Vi, Thái Vi sống trong khu căn hộ không mới không cũ, khi đến cửa bọn họ vẫn còn chưa muốn rời đi. Tôi cũng lười phải nói gì đó, bèn mở khóa mật mã.

Thái Vi vẫn chưa về nhà, lúc này tôi mới chợt nhớ tôi và Thái Vi đã một ngày một đêm không liên lạc, liền gọi điện cho cô ấy.

Vừa mới tám xong, Thái Vi đã cuốn vào nhà như một con ốc, tiến hành tra hỏi tôi một loạt, sau cùng cô ấy lòng đầy ngờ vực hỏi tôi : “ Lâm, có phải cô đã chuốc lấy phiền phức gì rồi, nếu không, sao ngoài cửa nhà chúng ta có thêm hai tên gác cửa ? ”

Tôi khẽ nhún vai : “ Thái Vi, tôi hi vọng cô sau khi nghe xong những lời tôi nói phải giữ bình tĩnh, thật ra, tôi chính là công chúa của một Quốc đảo nào đó ở Thái Bình Dương, bỏ nhà đi bụi nhiều năm, bây giờ bọn họ đã tìm được tôi, hai kẻ bên ngoài là đến để đưa tôi về.”

Chẳng biết cô ta có tin hay không ?

“ OMG, Lâ . . . m . . . Lâm . . . ” Như tôi đã liệu, Thái Vi há hốc mồm : “ Lâm . . . Thảo nào lần đầu tiên gặp cô tôi liền cảm thấy cô khác người, cái khí chất đó tuyệt đối là bậc nhất. Lâm, không phải lo, để tôi bảo vệ cô, ông chồng của bạn của mẹ tôi là thanh tra, ông ấy rất tốt với tôi, nếu như cô không muốn đi, tôi bảo ông ấy chờ chờ cho cô.”

Thật đúng là một cô gái ngây thơ, xem phim thần tượng quá nhiều rồi, khẽ vỗ lên mặt cô ấy : “ Cám ơn cô, Thái Vi. Những vấn đề đó bây giờ tạm thời tôi vẫn chưa muốn nghĩ đến, lúc này tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật đã, được không ? ”

“ Được, được . . . Lâm, bây giờ cô nhất định rất mệt rồi, tôi bảo đảm sẽ không có ai làm phiền đến cô trong lúc cô ngủ.” Cô ấy ôm lấy tôi.

Là quá mệt, cái sự chờ đợi mòn mỏi kia đã hao cạn suy nghĩ của tôi, gần như chỉ chạm đến giường tôi liền ngủ ngay. Một đêm không mộng mị, mãi đến khi Thái Vi lay tôi dậy.

“ Lâm . . . Lâm . . . ” Lúc này Thái Vi nói năng có hơi lắp bắp : “ Bên ngoài có người tìm, người đó là . . . là mẹ của . . . Eric, anh chàng Eric người tình đang cấp thể giới, tôi đã xác nhận rồi.”

Đưa bé tội nghiệp đến lời nói cũng lắp bắp.

Thật là chẳng đâu vào đâu, tôi vội vàng vỗ vỗ vào mặt, trời mới vừa sáng. Người nhà này thật biết hành hạ mà.

Trong không gian không mấy rộng, có Dung Như Xuân, có Tiểu Quang, còn có một người đàn ông khác thân hình cũng lực lưỡng như vậy.

Dung Như Xuân ngồi đó, chiếc sofa vừa cũ vừa nhỏ, hơi có chút không tương xứng với bà, dừng lại trước mặt bà, tôi lạnh lùng nói : “ Thưa bà Dung, tôi nghĩ bà đâu cần phải vậy, Lam Niệm Tổ tiên sinh đã hết lòng khuyên bảo tôi rồi.”

Bộ đồng phục công sở màu gạo trắng, gương mặt trang điểm nhạt, vô cùng sắc xảo, phong thái thong dong. Bà ngược mắt liếc nhìn tôi, cong lên một nét cười không thân thiện.

“Trình Liệt của chúng tôi thật xui xẻo sao lại yêu phải một quái thai như cô đây, bạc tình bạc nghĩa, có đôi lúc, tôi thật muốn bỏ cô vào trong bao bố mang đến Amazon để cho cô tự sinh tự diệt.”

“Nói trọng tâm” Khoanh tay trước ngực, tôi đáp trả ánh mắt không thân thiện y chang.

Đôi mắt đang nhìn tôi chăm chăm của Dung Như Xuân chợt sụp xuống, rồi bà từ từ cúi thấp đầu, bàn tay bà chống lên huyệt thái dương, giọng nói lộ ra một tia bất lực : “ Cô biết không, tối qua tôi đã nhìn thấy nước mắt của Trình Liệt, thằng bé đó từ sau khi bỏ nó ra đi tôi chưa từng nhìn thấy nó khóc, ngay đến lúc biết ông ngoại nó qua đời nó cũng không khóc lấy một lần, nhưng tối qua nó cứ thế ôm lấy tôi mà khóc. Mẹ, trong cuộc đời này con chỉ cần có cô ấy mà thôi, nhưng sao lại khó đến vậy, người phụ nữ đó lòng dạ sắt đá, con làm thế nào cũng không cảm động được cô ấy. Nước mắt của nó rơi ngay trên cổ tôi. Có biết cảm giác đó không ? Chẳng khác nào bị bỏng người vậy.

Ai nói không phải đâu.

“Tôi xin lỗi.” Tôi ngồi xổm trên sàn, vùi đầu vào đầu gối : “ Tôi xin lỗi . . . tôi xin lỗi . . . ”

“Xin lỗi ư ? Những gì Trình Liệt làm vì cô dựa vào một câu xin lỗi của cô thì có thể bù đắp được à ? Lâm Tử Nguyệt, tiết thanh minh hàng năm nó đều đến Hàng Châu, có biết nó đến Hàng Châu làm gì không ? Nó nói với bạn của mình nó phải đến tảo mộ mẹ vợ, nó nói Tử Nguyệt hiện giờ không ở đây nên nó phải làm thay. Vào cái hôm nó xảy ra tai nạn, vốn dĩ có thể phong tỏa thông tin. Nó cũng biết uống rượu lái xe đối với người có thân phận như Trình Liệt sẽ ảnh hưởng bao lớn, nhưng nó cứ phải giống trống la to, vì cái gì mà tin rằng cô sẽ đoán ra được, nó còn mang cái địa chỉ bệnh viện đang nằm cũng công bố nốt, mỗi ngày đều ngẩn ngơ nhìn chăm chăm cánh cửa.”

“Lâm Tử Nguyệt, nếu những chuyện như thế vẫn chưa đủ thì để tôi nói với cô một chuyện. Lợi Vĩnh Hoa, cô chẳng lạ gì chứ ? Cả cái giới tài chính đều biết hậu thuẫn sau lưng ông ta là ai, cả cái giới tài chính đều biết Tập đoàn Lợi thị là một cái động không đáy, nhưng nó cứ không màng, Lợi Vĩnh Hoa đề nghị bao nhiêu, Trình Liệt liền đưa bấy nhiêu. Có một hôm tôi hỏi nó tại sao phải làm như vậy, nó chỉ nhún nhát trả lời, con thích thế .”

Tiếng khóc không kìm chế được vọng lại trong không gian không quá rộng, Dung Như Xuân đưa tay kéo tôi từ dưới sàn lên. Mặt đối mặt.

“Cô khóc cái gì ? Nó yêu cô như thế cô nên cười mới phải. Lâm Tử Nguyệt, cô dựa vào cái gì mà khiến con trai tôi phải đau khổ như thế ? Trên thế gian này hầu hết người làm mẹ đều không thể nào đứng nhìn con mình chịu khổ, cho nên, cô đi tìm nó đi.”

Ngưng bật tiếng khóc, tôi ngơ người nhìn bà.

“Lâm Tử Nguyệt, cô đi tìm nó đi, bắt kẻ là trộm cũng được, cướp cũng được, hay lừa gạt cũng được, sau này chỉ cần cô ở bên cạnh nó, khiến nó vui vẻ là được.”

“Nhưng mà . . .” Tôi nhớ đến lời cảnh cáo của ông nội Lam Trình Liệt.

“Không có nhưng mà, những gì ông cụ nói với cô đại khái tôi đã đoán được, cô yên tâm, con trai tôi trước giờ không phải là một cái gối thêu hoa.”

Lòng ngực dường như trong phút chốc được thứ gì đó lấp đầy, tôi dang tay ra, ôm lấy người phụ nữ kiệt xuất, nhưng không đánh mất tình mẹ thiêng liêng trước mặt đây.

“Cám ơn bà, bạn tôi thật có mắt nhìn, bà quả nhiên không giống người thường”

Hi vọng lúc này giống như cánh buồm căng gió.

Thái Vi ở bên cạnh đang há hốc mồm, tôi đưa tay hươu hươu trước mặt cô ấy.

“Thái Vi, phiên bản tôi qua chỉ là trêu chọc cô thôi, phiên bản hiện giờ mới là người thật việc thật. Thái Vi, chúc phúc tôi nhé.”

“Wow wow wow . . . Lâm, cô thật ngẫu.” Cô ấy cuối cùng cũng ngậm miệng lại được : “ Thế thì, chính là nói Eric chính là . . . ”

“Đúng vậy, người đó chính là Trình Liệt của tôi, của tôi. Chẳng phải cô có rất nhiều nghi vấn về người đó sao ? Bây giờ tôi đi bắt người đó về để hai người gặp mặt giao lưu.”

Tâm trạng của tôi chưa bao giờ nhẹ nhõm thế này.

“Lâm, tôi ủng hộ cô, ông chồng của bạn của mẹ tôi là thanh tra . . .” Âm thanh phía sau tự động tắt đài. Tiếp đó, như chợt nhớ ra điều gì, cô ấy bước vào phòng của mình lấy ra một gói đồ đặt vào tay tôi : “ Hộ chiếu của cô tìm được rồi.”

Ôm lấy tôi : “Lâm, chúc phúc cho cô, nếu như chẳng còn cách nào thì cứ trực tiếp dẫn người ta cao chạy xa bay.”

Nơi tổ chức hôn lễ của Lam Trinh Liệt là ở Vịnh Thiên Thủy, đoàn xe hoa sang trọng thuần một màu, quan khách nam nữ y phục chỉnh tề, nhân viên phục vụ bận rộn, không ít ký giả truyền thông bị ngăn lại bên ngoài cổng sắt, khắp nơi còn có nhân viên bảo an mặc vest đen đeo tai nghe khiến ở đây trông chẳng giống nơi tổ chức hôn lễ, ngược lại giống như cuộc hội ngộ của các nguyên thủ quốc gia , nếu không phải trên màn hình ti vi cực đại đang phát cảnh chuẩn bị hôn lễ bên trong cổng sắt, e rằng sẽ có rất ít người biết nơi này sắp sửa cử hành một hôn lễ thể kỷ.

Thông qua màn hình điện tử tôi nhìn thấy tình hình bên trong, trên thảm cỏ xanh rì trải lót thảm vàng, trên thảm xếp hàng những công vòm cắm đầy hoa hồng, chúng trải dài như mái vòm vương miện màu trắng mang phong cách Á Rập, nhân viên phục vụ mặc đồng phục giống nhau đang bày bàn ăn tinh tế trên chỗ ngồi quan khách, phía bên thảm cỏ có dàn nhạc đang diễn tấu.

Chăm chú nhìn màn hình điện tử, tôi hít sâu vào một hơi, tiếp theo đây việc tôi sắp phải làm là từ hội trường buổi hôn lễ trọng đại này đưa chú rể đi.

“ Sao thế ? Lại sợ rồi ?” Dung Như Xuân xuyên qua cửa kính xe, lạnh lùng liếc nhìn tôi.

Thoáng cười khỏ, xem ra, ấn tượng tôi mang đến cho quý bà đây không hề tốt lắm, cũng phải, Lâm Tứ Nguyệt dường như cứ mãi trốn chạy.

Bên ngoài cổng sắt chạm trở hoa văn tinh tế, nhân viên bảo an chặn chúng tôi lại, qua cửa kính xe tôi nhìn thấy Dung Như Xuân bước tới đó, tiến hành giao thiệp với vị ở trước mặt kia trông có vẻ là người phụ trách, người phụ trách kia cứ một mực lắc đầu.

Quay trở về xe, sắc mặt bà không tốt lắm : “ Xem ra, ông cụ nhất định đã phát giác ra gì rồi, ngoại trừ tôi, toàn bộ người còn lại đều không cho vào.”

Bà bảo Tiểu Quang lái xe đến một góc khá xa, dặn dò bên tai Tiểu Quang vài câu, khi rời đi bà nói với tôi : “ Cô chờ ở đó, tôi nhất định sẽ đưa cô vào trong.”

Quá trình chờ đợi chẳng hề dễ chịu, thời gian trôi qua từng giây từng giây, tôi đột nhiên cảm thấy lo lắng, lo lắng thượng đế không chiều cố tôi.

Cuối cùng, điện thoại di động của Tiểu Quang vang lên, sau khi nghe điện thoại xong, cậu ta lái xe đi, chúng tôi đến phía sau của ngôi trang viên này. Ở đó, tôi nhìn thấy vị lão quản gia vẫn luôn theo sát Dung Như Xuân, ông ta lấy một bộ y phục của nhân viên phục vụ đưa cho tôi, ông ta còn cho tôi biết ông nội của Lam Trinh Liệt đã tìm người quản thúc người ấy rồi.

Ở trên xe tôi thay bộ y phục nhân viên phục vụ kia, sơ mi trắng, áo ghi lê đen, chân váy cũng đen, tôi theo sau vị lão quản gia kia cúi thấp đầu, lão quản gia xuất trình thẻ làm việc của tôi cho bảo an canh cổng bên cạnh, chúng tôi thành công tiến vào phía trong trang viên, trên đường đi, tôi đều cúi thấp đầu theo sau ông ta.

Chúng tôi xuyên qua lối đi nhỏ trong vườn hoa, băng qua hành lang dài thăm thẳm, trong một đại sảnh lớn, lão quản gia muốn tôi đi theo đoàn người trước mặt, ông ta nói đến lúc tự nhiên sẽ có người đến giúp tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bàn Tay Thượng Đế (3)

Tôi theo đoàn người tiến vào trong một căn phòng, một cô gái mặt đồng phục giống như tôi lấy ra hoa lễ giao cho bọn họ, lúc này, tôi mới nhìn rõ những người kia thân mặc trường bào, y như những nhân sĩ giáo hội, cô gái bên cạnh nói tôi biết những người này đến biểu diễn dàn hợp xướng cho hôn lễ, là những giáo đồ thực thụ. Bọn họ đến từ khắp nơi trên thế giới, về các phương diện đều có trình độ nhất định.

Đám người chúng tôi ngồi trong căn phòng kia khoảng chừng nửa giờ, sau đó, một người phụ nữ trung niên cũng mặc trường bào bước vào, chúng tôi theo bà ta vào trong thang máy.

Trong thang máy, điện thoại của chàng thanh niên đứng trước mặt tôi reo lên, cậu ta móc điện thoại từ trong túi áo trường bào ra, khi móc điện thoại tôi nhìn thấy trong túi áo cậu ta có đồ rơi xuống.

Sau khi cậu ta nghe điện thoại xong, tôi chỉ chỉ vào thứ đồ rơi trên sàn, cậu ta khom lưng xuống, khi cậu ta khom lưng xuống, tôi nhìn thấy trên cổ cậu ta có một hình xăm, một con dao găm cắm trên bông hoa hồng, trên dao găm có khắc chữ số Á Rập (1) .

(1) Còn gọi là chữ số Ấn Độ hay chữ số Hindu, là bộ ký hiệu được phổ biến nhất để tượng trưng cho số, chúng được xem là một trong những thành quả quan trọng nhất trong toán học.

Trong lòng tôi bắt đầu dâng lên cảm giác rất quái lạ, bởi vì chữ số quỷ dị trên hình xăm của cậu ta, 13. Tôi biết con số 13 là một chữ số cấm kỵ của nhân sĩ giáo hội, nhưng cậu ta lại xăm nó lên trên người. Bỗng đầu nhất thời, trong lòng tôi dâng lên nỗi bất an dày đặc.

“Cám ơn.” Người thanh niên xăm hình kia quay đầu lại nói cảm ơn với tôi, tôi nhìn kỹ gương mặt cậu ta, con người này ngược lại mặt mày thanh tú, lông mày cứ như cỏ tình đã qua tia tốt, hàng lông mày trông như cỏ tình tia tốt kia khiến cho gương mặt cậu ta mang cảm giác nữ tính, tôi còn nhớ Thái Vi từng nói con trai Nhật rất thích tạo dáng lông mày trông như con gái. Nhật Bản, đúng rồi, Nhật Bản, hình như có gì đó liên quan đến hai chữ này . . .

Bàn tay đưa ra cắt ngang suy nghĩ của tôi, Tiểu Quang kéo tôi sang một bên, đưa một bó hoa tuyệt đẹp cho tôi.

Đến trước cửa một căn phòng với cửa phòng được khóa chặt, Tiểu Quang giao phó vài câu với hai bảo an đứng canh cửa, một người trong họ mở cửa ra, để tôi đi vào, còn Tiểu Quang bị chặn lại ngoài cửa.

Bước vào bên trong căn phòng, cô gái trang điểm như phù dâu cho tôi biết chú rể và cô dâu đang ở trên lầu, tôi men theo cầu thang bằng gỗ bước lên trên.

Trên lầu im phăng phất, gió nhẹ thổi tung tầng tầng tấm rèm trắng, một góc tấm rèm lộ ra một góc chiếc váy cưới trắng, như mây bông bồng bềnh, trong không khí tĩnh lặng có tiếng hơi thở khẽ khàng ẩn sau tấm rèm.

Dừng bên ngoài tấm rèm, tôi chẳng khác nào đứa trẻ hiếu kì, bàn tay khẽ run rẩy vén tấm rèm lên, một giây thiên đường, một giây địa ngục, lúc này, với tôi là như vậy đó.

Hai người kia đang ôm hôn nhau, Lam Trinh Liệt quay lưng về phía tôi, sơ mi voan tuyết trắng, quần âu lưng cao cùng màu, bóng lưng mê người, một đôi bàn tay trắng muốt nuốt nà quàng lên cổ người nào đó. Hình ảnh tuyệt đẹp, đâm vào mắt tôi đau nhói, tôi cảm thấy bản thân dường như bị khối hình ảnh lúc này làm cho hồ đồ, cứ nhìn chăm chăm vào họ, y như muốn nhìn thấu vào trong não bộ của họ.

Một giây trước, tôi còn toàn tâm toàn ý muốn trộm mắt chú rể từ trong hôn lễ.

Cuối cùng, chú rể đẩy cô dâu ra, hai người họ đều cúi đầu không nói.

“Tiên Đế, anh xin lỗi, không cảm giác chính là không cảm giác. Nếu như, anh như thế này mà em vẫn cần, thì em cứ lấy đi đi.” Giọng nói của Lam Trinh Liệt bộc lộ thứ cảm xúc tuyệt vọng nào đó.

“Không chịu, Trinh Liệt, em không chịu.” Vài phút trôi qua vừa rồi với tôi mà nói dài như cả một đời. Cuối cùng, mắt mà lại được.

Hai người kia quay đầu lại nhìn tôi, sắc mặt hai người xám xịt như nhau.

“Em đến để làm gì?” Ngực khí Lam Trinh Liệt lạnh băng, mặt không cảm xúc.

“Trinh Liệt.” Tiến về trước vài bước, trong lòng bàn tay đã toát ra lấm tấm mồ hôi, bàn tay tôi cầm lấy hộ chiếu và chứng minh thư của mình lắc lắc trước mặt người nào đó : “Em tìm lại được hộ chiếu của em rồi.”

“Chúc mừng em nha.” Người nào đó vẫn còn mang cái biểu cảm vừa rồi.

Nuốt một ngụm nước bọt, tôi nghe thấy giọng mình líu ríu : “Trinh Liệt, em bây giờ tuổi tác không còn nhỏ nữa, em muốn được gả đi rồi, anh có muốn kết hôn với em không?”

Lam Trinh Liệt bật cười lên, mang theo sự trào phúng.

“Lâm Tử Nguyệt, xem em coi anh chẳng khác nào vật cưng của em rồi kia, cho rằng có thể ngoác tay liền đến, xua tay liền đi. Sao hả, có phải bây giờ lại muốn chứng minh ma lực phụ nữ của em thêm một lần nữa?”

“Em xin lỗi, em biết em sai rồi, anh tha thứ cho em được không?” Tôi đưa tay kéo kéo góc áo của người nào đó : “Sau này, em đều nghe anh hết.”

“Người phụ nữ dở hơi này, hình như em đã quên những lời tôi nói với em cách đây không lâu, tôi không muốn nhìn thấy em. Lâm Tử Nguyệt, với em, tôi thật sự sợ rồi đó. Tôi luôn không sao nhìn thấu được em, em lật mặt còn nhanh hơn đổi mặt. Tôi mệt rồi, tôi không muốn tiếp tục dây dưa với em nữa, em tha cho tôi đi.”

Lam Trinh Liệt nhẹ nhàng phất tay tôi ra, nét mặt tâm nguội ý lạnh.

“Trinh Liệt.” Tôi lại nắm lấy tay người nào đó lần nữa, tôi hết sức lo lắng, lo lắng người đàn ông này thật sự thất vọng đối với tôi, lo lắng người đàn ông này từ giờ không còn muốn yêu tôi nữa : “Sau này, em sẽ không . . . sẽ không làm những chuyện trái với tâm ý của mình nữa, thật mà.”

“Thế liên quan gì đến tôi?” Lam Trinh Liệt không nhìn tôi nữa, người nào đó quay mặt sang một bên : “Em đi đi. Toàn bộ quan khách bên ngoài đều đang chờ đợi cô dâu chú rể lộ diện, nếu trong buổi lễ không có chú rể thì hôn lễ này sẽ trở thành một màn kịch náo loạn, người khác có lẽ có thể, nhưng người thừa kế Lam gia không thể nào, nếu như là tôi qua thì mọi chuyện còn có thể cứu vãn, nhưng bây giờ không được rồi. Lâm Tử Nguyệt, rất lâu trước đây tôi sớm đã nói với em, tình cảm không phải trò chơi trẻ con, sao em cứ mãi không hiểu ra?”

Triệu Tiên Đế khoanh tay trước ngực, đứng ngược sáng nên không nhìn rõ biểu cảm trên mặt.

Buông tay người nào đó ra, tôi cầm lấy điện thoại đặt trên chiếc bàn cạnh đó.

“Lam Trinh Liet, anh có biết không ? Trước khi đến em đã đánh cược với Phuong Hạo, anh ấy cược em không thể nào đưa anh đi, anh ấy nói, phàm là một người đàn ông đều không thể nào chấp nhận người mình yêu hết lần này đến lần khác gian dối, em cược bản thân em có thể đưa anh đi, em cũng không biết bản thân mình tự tin ở đâu mà có, bây giờ xem ra là em tự tin mù quáng quá rồi. Được thôi, Trinh Liet, anh đã không muốn nhìn thấy em nữa, vậy thì em đi đây, vừa rồi chẳng phải em đã nói sau này em sẽ nghe lời anh sao ? Anh không còn muốn nhìn thấy em thì thôi, sau này em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Lam Trinh Liet, em vẫn luôn muốn nói cảm ơn với anh, rất cảm ơn anh trước giờ cứ luôn bao dung cho em gây sự vô cớ. Em còn muốn cảm ơn anh trước giờ cứ luôn yêu em như thế. Bây giờ, nói những lời này có lẽ đã quá muộn màng rồi.”

Cười trong cay đắng

Tôi nắm chặt chiếc điện thoại, đưa tay run rẩy chạm vào chữ số 9 Rập trên đó, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bấm đến chữ số thứ sáu trong số điện thoại của Phuong Hạo, một bàn tay che lấy phía trên những chữ số kia.

Lam Trinh Liet nhìn vào mặt tôi đã xuất hiện sự khẩn trương, giọng nói mang theo sự cứng ngắt : “ Em muốn làm gì ? ”

Tôi nghe thấy trong lòng mình vang lên tiếng hợp ca của muôn vạn người.

“ Phuong Hạo đang ở trong hôn trường, em muốn bảo anh ấy đến đưa em đi, em còn chưa máu lạnh đến nỗi có thể nhìn anh và người con gái khác cùng bước lên thảm đỏ . ” Cố gắng để giọng nói của bản thân trở nên kiên định : “ Trinh Liet, anh có biết cái giá mà em và Phuong Hạo đánh cược không ? Đó chính là em, nếu như em thua, em phải gả cho anh ấy.”

Tôi hất tay người nào đó ra, ngón tay lại bắt đầu rơi trên bàn phím số của chiếc điện thoại, còn chưa đợi tôi bấm tiếp, điện thoại đã bị giật lấy, một tiếng động vang lên, nó bị quăng trên mặt sàn, phân thân tứ tán.

“ Anh biết ngay mà, biết ngay tên họ Phuong kia chẳng tốt lành gì, miệng thì nói như mình vĩ đại lắm vậy, nhìn xem, bây giờ lộ ra cái đuôi hồ ly rồi ha. Lâm Tử Nguyệt, sau này không cho phép em gặp mặt anh ta.”

Lam Trinh Liet nghiêng răng bặm môi, đưa tay kéo cái cúc trên áo sơ mi của mình.

Khóe môi cong lên, trong lòng tôi thầm xin lỗi Phuong Hạo, đành mang anh ra làm vật hi sinh thôi.

“ Lâm Tử Nguyệt, em đừng có cười với anh, anh chỉ là ghét cái tên ngụy quân tử kia, anh sẽ không để anh ta đắc ý đâu, anh phải khiến cho âm mưu của anh ta không thể nào đạt thành.

“ Vậy cho nên ? ” Tôi mỉm cười kéo cánh tay người nào đó lại.

“ Cho nên anh chỉ đành để em thắng vậy.” Lam Trinh Liet cũng mỉm cười nhìn tôi như thế, chúng tôi nhìn thấy biểu cảm của mình trong ánh mắt của nhau, như bụi trần lạc định.

Khi lần đầu tiên gặp gỡ, Lam Trinh Liet mười bảy tuổi, Lâm Tử Nguyệt hai mươi bốn tuổi, hai người họ bắt đầu dây dưa dai dẳng, xoay xoay chuyển chuyển, quanh đi quẩn lại.

Khi Lam Trinh Liet hai mươi lăm tuổi, Lâm Tử Nguyệt ba mươi hai tuổi, phải dùng đến tám năm thời gian, hai người họ rốt cuộc đã thấu hiểu thế nào là định mệnh. Bây giờ, hai người họ đã quyết định nắm lấy tay nhau, mãi mãi . . .

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Bàn Tay Thượng Đế (4)

“Đù rồi !” Bàn tay của Triệu Tiên Đế bắt lực bùng thông, từ trong vùng ngược sáng kia bước ra, chiếc váy cưới trắng tinh càng khiến gương mặt cô ta thêm nhợt nhạt : “ Hai người đứng là một đôi trời sinh, đều vô tâm vô tình như nhau.”

“Lam Trinh Liet, với anh chỉ có tình yêu của Lâm Tử Nguyệt mới là yêu , thế thì, còn em ?” Giọt lệ ngưng đọng nơi khóe mắt của cô ta, khẽ chớp nhẹ, nó sẽ rơi xuống ngay.

Không khí nặng nề bao trùm, tiếng hít thở của cả ba người phấp phồng phập phồng.

“ Anh xin lỗi, Tiên Đế. Đối với cô ấy, anh không buông tay được, anh có thể làm bất cứ chuyện gì vì em, trừ chuyện kết hôn.” Bàn tay Lam Trinh Liet nắm chặt tay tôi.

Triệu Tiên Đế đưa tay ôm trán, bật cười lên ha ha, khi cô ta cúi thấp đầu, nước mắt lăn chã tuôn rơi trên chiếc váy cưới như những hạt trân châu bị đứt dây.

Vươn tay ra, cô ta cầm lấy một vật thủy tinh trong suốt bên cạnh : “ Vậy thì . . . ”

Lời vừa thốt ra, vật thủy tinh trong tay cô ta bay về phía tôi, tôi nhắm mắt lại, có một bóng người chắn ngang trước mặt tôi, sau đó, một tiếng vang chói chói đập vào bức tường sau lưng.

Lam Trinh Liệt ôm chặt lấy tôi, tôi ngỡ ngàng nhìn Triệu Tiên Đế. Cô ta lùi về sau vài bước, tựa vào bức tường phía sau, ánh mắt tuyệt vọng.

“ Lâm Tử Nguyệt, cô thắng rồi, ngay vừa rồi tôi cũng tự đánh cược với chính mình, cược người đàn ông này có thể vì cô mà lấy thân ra đỡ hay không, Trinh Liệt mà tôi quen thuộc, hiểu rõ sẽ không làm những chuyện như vậy, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng dân dòn này của anh ấy, xem ra, cô thật sự đã thay đổi được anh ấy rồi, cho nên, tôi sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian vì anh ấy nữa.”

Triệu Tiên Đế nói xong, liền không thèm nhìn chúng tôi nữa, tự mình bước vào phòng thay đồ, sau khi từ trong đó bước ra đã thay một bộ trang phục giản dị.

“ Cảm ơn em, Tiên Đế.” Lam Trinh Liệt chần chừ trước mặt Triệu Tiên Đế, đưa tay ôm lấy cô ta.

Triệu Tiên Đế giận dữ đẩy người nào đó ra : “ Vừa thôi, Lam Trinh Liệt, bãi chiến trường còn lại tự anh đi mà thu dọn, còn nữa, đừng nói cái kiểu sau này tiếp tục làm bạn bè, em không rộng lượng đến thế đâu. Lam Trinh Liệt, bây giờ em tuyên bố, quan hệ của chúng ta tan . . . vỡ . . . từ . . . đây.”

Đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy Triệu Tiên Đế, lần đầu khi gặp cô ta, trong lòng tôi đã có sự đổ vỡ, có lẽ, từ sâu tận đáy lòng tôi luôn khát vọng bản thân có thể giống như cô ta, xinh tươi, rực rỡ sắc màu.

“ Xem em làm sao bù đắp cho anh đây .” Lam Trinh Liệt kéo tôi ngồi xuống trên chiếc ghế dài kiểu cung đình, thở dài một hơi : “ Em làm mất đi người bạn cuối cùng của anh luôn rồi .”

Tôi lấy lòng ngồi lên trên đùi người nào đó, đưa tay ôm lấy cổ người ấy : “ Chỉ cần anh nghĩ ra được, thì em sẽ làm được.”

“ Nhớ kỹ nha, Tử Nguyệt, đây đều là em tự nói à, bây giờ anh chẳng có tâm trạng đâu mà nghĩ chuyện này, mai mốt, anh sẽ đòi lại em đấy.” Lam Trinh Liệt vui mặt vào bờ vai tôi.

Tôi vuốt ve mái tóc người nào đó : “ Trinh Liệt, bây giờ chúng ta phải làm sao đây ?”

Người nào đó cười bên vai tôi.

“ Sao thế ? Lòng quả cảm mới đây chạy đâu mất rồi ? Còn nữa, lại dám đem thân mình ra cá cược. Em chán sống rồi ha ?”

Tôi cười buồn.

“ Thiết nghĩ, anh lại trúng kế em thêm lần nữa thì phải.” Người nào đó ảo não buồn than một hơi : “ Tử Nguyệt, chẳng phải em đi rồi sao ? Ông cụ nói anh vừa đi bước trước, bước sau em liền leo lên máy bay đi mất, còn cho anh xem danh sách đăng ký chuyến bay của em. Nói nghe xem, chuyện này là thế nào ?”

Tôi đem những chuyện xảy ra sau khi người nào đó rời đi tóm tắt nói qua một lượt.

“ Ngốc quá, sao lúc đó em không hỏi anh, nếu ngay lúc đó em hỏi anh đã không phải đánh vòng nhiều đường như thế rồi, anh không ở cùng cô ấy, Lam Trinh Liệt từ đầu đến cuối chỉ có một người phụ nữ là em, về chuyện mọi thứ em nhìn thấy anh cũng không biết là như thế nào, có lẽ là bạn bè anh đã làm, căn nhà đó đã hơn một tuần rồi anh không về .”

“ May mà, em đã đến, Tử Nguyệt. Khi vừa nhìn thấy em, anh cảm thấy như đang mơ .” Lam Trinh Liệt nâng mặt tôi lên, ti mi vuốt ve, từ lồng mày, đến đôi mắt, rồi đến mũi. Tôi nhắm mắt lại, nụ hôn của người nào đó đáp xuống, nụ hôn lần này đến mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào, đầu lưỡi của người nào đó như rắn quấn quanh người, quấn lấy tôi thật chặt.

Tôi đẩy người nào đó ra đến hụt hơi, nụ hôn của người nào đó sắp khiến tôi ngạt thở mất. Khi người nào đó hôn tôi, bàn tay của người ấy cũng chẳng rảnh rang, áo ghi lê của tôi đã bị người nào đó kéo tuột đi, mái tóc được buộc lên của tôi cũng bị người nào đó làm rối.

“ Tử Nguyệt, bây giờ, chúng ta vẫn còn một chút thời gian, hay là chúng ta hãy diễn một màn đồng phục gọi cảm.” Còn chưa đợi tôi hồi hơi trở lại, người nào đó đã đề tôi lên sofa, bàn tay cách một lớp áo hoạt động trên phần ngực của tôi.

“ Khụ, khụ . . .” Một tràng tiếng cảnh báo vang lên, chẳng biết từ khi nào, trong phòng đã có thêm hai người, Dung Như Xuân và lão quản gia của bà.

“ Mẹ à, sao các người bước đi chẳng phát ra âm thanh ?” Lam Trinh Liệt lẩm bẩm oán thán.

“ Là hai người nhập tâm quá đấy .” Từ trong phòng nhảy ra người thứ ba, là Sở Uy Liêm đã lâu không gặp. Cậu ta đứng một bên khẽ nháy mắt với tôi. Trên người cậu ta đang mặc lễ phục rể phụ.

“ Được rồi, Trinh Liệt, ông nội con một chút nữa sẽ đến đây, buổi hôn lễ này xem ra không cử hành được nữa rồi, nhân lúc trước khi ông chưa đến con đi giải thích với quan khách đi.” Dung Như Xuân nói : “ Bây giờ hai đứa cứ đi ra, ở đây để mẹ xử lý, để mẹ giải thích với ông của con.”

“Không, mẹ.” Lam Trinh Liệt bật đứng lên, ánh mắt ngời ngời : “ Hôn lễ sẽ không hủy bỏ, chẳng qua chỉ đổi người làm cô dâu mà thôi. Lâm Tứ Nguyệt, anh sẽ không cho em bất cứ cơ hội thoái thác nào nữa đâu, cô dâu trong hôn lễ đã có em thế thân lộ diện.”

Bước ra khỏi phòng, Lam Trinh Liệt nắm lấy tay tôi : “ Giận rồi à ? Trách anh tự biên tự diễn ? Thật tình, anh chỉ muốn đưa em ra ngoài, để cho tất cả mọi người đều biết em mới là người phụ nữ mà anh muốn cưới, sau đó, chúng ta sẽ đi đến một nơi không có ai làm phiền chúng ta cử hành hôn lễ. Một buổi hôn lễ thật sự chỉ thuộc về hai chúng ta. Tứ Nguyệt, em nói xem, có được không ?”

“Nhưng mà, sao em lại trở thành thế thân hả ?” Đối với cách nói này tôi rất không vừa ý.

Người nào đó kéo tôi vào lòng : “ Vậy từ giây phút này, anh hân hạnh thăng em làm chủ xị ?”

Chúng tôi bước đi trong hành lang dài thăm thẳm, hàng lang trải thảm sàn màu đỏ, nơi này thông đến hôn trường, hiện giờ hành lang rất yên tĩnh, hai bên là nhân viên bảo an thần thái nghiêm túc, phía trước là những con gió mang theo mùi vị của biển và còn những tượng điêu khắc danh nhân đứng thẳng tắp hai bên, Beethoven nặng tình vọng hướng nơi xa, Einstein biểu cảm chuyên chú, Newton mặt nhăn mày nhỏ, Bà Marie Curie mỉm cười dịu dàng . .

“Em thích nơi này không ? Nếu như em thích mùa hè hàng năm chúng ta đều đến đây, nơi này mùa hè khá là vui.” Lam Trinh Liệt nói với tôi những lời dịu dàng : “ Chúng ta đến Las Vegas đăng ký, đăng ký kết hôn ở đó thuận tiện hơn, chỉ cần có hộ chiếu là được. Lâm Tứ Nguyệt, là em đã nói sau này đều nghe anh hết nha.”

“Uhm, sau này em đều nghe anh hết.”

“Vậy được, vừa đăng ký xong, chúng ta cử hành hôn lễ ngay, địa điểm tổ chức sẽ chọn ở Tây Ban Nha, để bọn họ biết chỉ có anh mới có thể giành được em

Tôi bật cười lên, cái người này bây giờ vẫn còn canh cánh không nguôi những chuyện không đâu.

“Đương nhiên, sau khi kết hôn em phải từ bỏ ngay cái công việc ở Tây Ban Nha, sau này, em hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.”

Cái người này, đúng thật là theo chủ nghĩa đàn ông mà.

Phía đầu bên kia hành lang có vài người mặc trường bào đang tiến đến, ánh nắng sau lưng khiến cho bóng người của họ kéo dài thêm, hai bên hành lang trồng loại thực vật dây leo không biết tên, chúng bám lấy cột trụ vuông vức, tia nắng xuyên qua đám thực vật từng chút một lần chiếu vào trên hành lang, mấy người kia ngày càng đến gần chúng tôi hơn, đi phía bên trái là người thanh niên trẻ mặt mày thanh tú chút son phấn nhẹ, không lâu trước đây tôi vừa mới gặp qua, tôi đoán cậu ta chắc chắn là người Nhật. Đứng rồi, người Nhật . . .

“Tứ Nguyệt .” Lam Trinh Liệt khẽ kéo tay tôi : “ Em ngăn ra đó làm gì thế ? Em có đang nghe anh nói không ?”

Tay áo trường bào của người kia rất dài, nó cứ thế che phủ bàn tay của chủ nhân, đôi bàn tay kia đang động đậy, đột nhiên, tôi cảm thấy máu huyết toàn thân cứ thế xộc hết lên não, khi người kia giơ tay lên tôi liền xoay người, lấy thân thể mình che phủ lên người Lam Trinh Liệt.

Vào giây phút đó, lời của Thái Vi cứ như bộ phim nhựa chớp nhoáng trong tâm trí tôi, cô ấy bảo, lần này Eric dường như đã động vào người không nên dây vào, cô ấy bảo, tin tức báo lá cải nói cô nàng người Nhật kia vì Eric đòi sống đòi chết, chộc giận ông bố hết mực cưng con, cô ấy bảo, Eric động ai không động lại đi dây vào cái cô thường thượng mình châu của gia tộc kia, cẩn thận chuốc họa vào thân.

Vài tiếng sấm vang vọng trong hành lang, cũng không rõ là tôi bỏ nhào qua Lam Trinh Liệt hay người nào đó bỏ nhào qua tôi, hai chúng tôi cùng ngã trên tấm thảm đỏ, lúc quay đầu nhìn lại, tên cầm súng kia đã bị những người mặc âu phục đen ấn xuống sàn, cũng chẳng biết những người kia xông ra từ đâu, súng của tên kia đã bị đá văng ra ngoài mấy mét.

“Wow, Trinh Liệt, thật giống như đang đóng phim.” Tôi tròn mắt há mồm mà nhìn mọi thứ, rồi quay đầu lại nói với người bên cạnh.

Lam Trinh Liệt mặt không biểu cảm nhìn tôi, ngây người ra, y như đang cất lực suy nghĩ vậy, mắt tôi quên cả chớp.

Trên chiếc sơ mi voan trắng của Lam Trinh Liệt hằn lên vết máu đỏ tươi, nó đang lan ra từng chút một, như đó hoa hồng đang nở rộ.

Bò đến bên cạnh người nào đó, tay tôi run rẩy chạm vào mặt người ấy, nói không nên lời : “ Trinh Liệt, anh đừng dọa em . . . Trinh Liệt, xin anh . . . xin anh nói với em rằng anh không sao, Trinh Liệt . . .”

Người ấy vẫn nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt tập trung vào một nơi nào đó, thuận theo ánh mắt người ấy tôi nhìn thấy trên áo sơ mi trắng của mình cũng giống như Lam Trinh Liệt, đó hoa hồng kia kiêu sa mà diễm lệ, có con đau râm ran trong lòng ngực đang dần lan tỏa, trong mơ hồ tôi dường như người thấy trong thân thể mình đang chảy ra mùi lưu huỳnh.

“Cũng may, Trinh Liệt . . . không phải anh.” Trái tim tôi thở phào. Cũng may, Trinh Liệt, không phải anh. Tôi cứ ngỡ bản thân mình sẽ bị bỏ lại nữa rồi.

Đúng thế ! Cũng may không phải anh, Lam Trinh Liệt. Tính kĩ thì thượng đế cũng không quá nhẫn tâm với tôi.

Tôi chống cánh tay, giọt mồ hôi to như hạt đậu tí tách rơi xuống, Lam Trinh Liệt hóa đá nhìn tôi, ánh mắt một trời ngơ ngác. Xem ra, tôi đã dọa chết người nào đó rồi, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên gò má của người nào đó.

“Trình Liệt, em không sao đâu. Em bảo đảm, đừng quên nha, em là một bác sĩ . . .” Tôi bị hụt hơi, cố sức muốn nén xuống cái mùi hen gì kia đang dâng lên trong cổ họng.

“Xe cấp cứu, mau gọi xe cấp cứu . . .” Đầu tiên Lam Trình Liệt lẩm bẩm nói, sau đó âm thanh càng lúc càng to, sau cùng thể lương thét xé trời xanh.

“Các người nghe rõ cho tôi, nếu người phụ nữ này xảy ra chuyện gì, tôi sẽ giết hết các người.”

Tựa vào trong lòng của người nào đó, từ góc độ này nhìn lên, tôi có thể nhìn thấy hình dáng chiếc cằm và chiếc mũi thẳng tắp của người nào đó, tôi nhớ Thái Vi từng nói gương mặt Lam Trình Liệt là tỉ lệ vàng, mỗi một nét đều không có tí vết. Trong phút chốc, tôi cảm thấy thỏa mãn. Người nào đó xuất sắc như thế, trái tim người ấy lại thuộc về tôi, của tôi.

Dòng máu lòng không kim nén được men theo khoe miệng tôi tuôn ra, Lam Trình Liệt dùng tay áo của mình lau lấy.

“Tứ Nguyệt, em đã bảo đảm với anh, em nói em sẽ không sao, em không thể lừa anh thêm lần nữa, lần này nếu như em lừa anh, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu.”

Mồ hôi hòa với nước mắt của người nào đó tí tách trên khuôn mặt tôi.

Tôi gắng sức suy nghĩ, phải dùng những lời lẽ gì để an ủi anh chàng đang hoảng loạn này đây.

“Trình Liệt, anh nghe em nói, nếu như . . . nếu như em không thể tỉnh lại, anh . . . anh cũng đừng quá đau lòng, nhớ kĩ đó . . . em . . . em . . . em chỉ là ra đi trước anh mà thôi, có . . . có một ngày hai chúng ta sẽ còn gặp nhau ở một nơi khác, nhớ kĩ đó, hùm?”

“Lâm Tứ Nguyệt.” Lam Trình Liệt hét lên với tôi : “ Anh không cho phép em nói những lời vô trách nhiệm như thế, em cũng biết là em ích kỉ ra sao, nhưng anh không để ý, bởi vì anh yêu em, cho nên anh sẽ không so đo em ích kỉ một ngàn lần hay một vạn lần, nhưng lần này không được, em vừa nhận lời gả cho anh rồi mà.”

“Tứ Nguyệt, anh xin em, hãy vì anh, em phải kiên trì, Tứ Nguyệt, anh cầu xin em . . .”

Giọng của chàng trai như con thú sắp cận kề cái chết.

Suy nghĩ của tôi rời rạc từng chút từng chút, có rất nhiều lời muốn nói với người nào đó, muốn nói với người nào đó tôi không nhớ xa người ấy, tôi yêu người ấy, thật ra được quen biết với người ấy tôi vui sướng biết bao, muốn cảm ơn người ấy . . .

“Trình Liệt, Trình Liệt . . . Trình Liệt . . .” Cuối cùng chỉ còn lại hai từ này, khiến tôi quẩn luyến như thế, khiến tôi quẩn luyến như thế . . .

Có giọt lệ ứa ra từ khoe mắt tôi.

“Trình Liệt.” Tôi sợ giọng nói của mình không đủ to, tôi cố gắng kè miệng tới bên lỗ tai người nào đó : “ Đến kiếp sau, em sẽ làm Lam Trình Liệt, anh sẽ làm Lâm Tứ Nguyệt, đến kiếp sau, tôi phiên anh đây vào em.”

Câu nói này đã hao cạn toàn bộ sức lực của tôi, càng nhiều dịch máu từ miệng tôi tứa ra, tôi trông thấy Lam Trình Liệt vì sợ hãi mà rúm ró gương mặt, nó đang dần dần trôi xa . . .

“Không, chẳng có kiếp sau, Lâm Tứ Nguyệt, em nhớ kĩ cho anh, nếu em dám rời bỏ anh như thế, vậy thì cuộc đời của Lam Trình Liệt năm mươi năm sau sẽ trở thành một cái xác, cuối đời như kẻ không hồn. Lâm Tứ Nguyệt, em nhớ sao ?”

Tôi khó khăn khê lắc đầu, sao có thể nhớ kia chứ . . .

“Vậy được, Lâm Tứ Nguyệt, em phải tin tưởng anh, bất kể em ở nơi nào anh đều sẽ tìm ra em, trước đây đã vậy, sau này cũng sẽ như vậy.”

Cười toe, chàng trai của tôi giây phút này đã trở thành anh hùng cái thế của tôi .

Chậm chậm khép mắt lại, tôi nghĩ, tôi có chút rã rời.

Chậm chậm thôi, thời gian dường như đang quay ngược lại, thân thể tôi dường như đang trôi dạt trên tầng mây, dường như tôi nhìn thấy mẹ vẫn trẻ trung dẫn theo cô bé con là tôi đến nơi tôi được sinh ra. Đó là tiết trời đẹp nhất trong năm, nhân gian ngày tháng tư, nước mưa rơi bên mái hiên như tình thể dễ vỡ, như trân châu xinh đẹp. Bên ngoài nhà có bờ rào như mảnh sáo trúc, gió thổi qua phát ra tiếng kêu xào xạc.

Tôi vùng thoát khỏi bàn tay mẹ, nép thân thể bé nhỏ của mình vào trong bức tường hoa sáo trúc bờ đầy hoa bím bím, tôi lặng im ngồi ở nơi đó, mang theo chút hi vọng nhỏ nhoi, chờ đợi mãi . . .

Chờ đợi ai đó sẽ tìm ra tôi từ trong bức tường hoa kia . . .

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Lam Trinh Liệt Từ Lúc Bắt Đầu Cho Đến Hiện Tại (1)

Cả thế giới theo tiếng súng kia mà mất đi âm thanh của nó, tôi nhìn thấy chiếc sơ mi trắng của người phụ nữ ấy nở ra đóa hoa hồng kiêu sa nhất, tôi nghĩ, đây nhất định là trò đùa ác của thượng đế mà thôi.

Tôi là con cưng của thượng đế, bọn họ luôn nói tôi thế đấy, tôi luôn hừ mũi cười mỉa với những kiểu nói như vậy, thậm chí, tôi còn cảm thấy oan ức, sao tôi có thể là con cưng của thượng đế kia chứ ? Nếu như thượng đế yêu thương tôi, sao ông ta có thể khiến tôi tận mắt chứng kiến bố mình qua đời lúc tôi mười tuổi ?

Giờ phút này, tôi hi vọng mình là con cưng của thượng đế, như thế, thượng đế yêu thương tôi nhất định sẽ hiểu được mong muốn trong tôi, ý niệm trong tôi, nhất định sẽ không lấy đi thứ quý giá nhất trong lòng tôi.

Ấn tượng lần đầu tiên người phụ nữ ấy mang đến cho tôi rất tệ, đầu bù tóc rối, mặt mũi nhem nhuốc, thần kinh hâm hâm, nói thứ ngôn ngữ không thể hiểu nổi, người phụ nữ ấy hỏi tôi : Tỉnh linh ? Con người ?

Tôi gần như ói com.

Gần giáp khu rừng rậm nguyên sinh, đồng lửa cháy bập bùng, bầu trời sao lấp lánh, người phụ nữ từ trên trời rơi xuống nước mắt đầm đìa kể lể nỗi nhớ nhung về người yêu đã mất, buổi đầu gặp gỡ của tôi và người phụ nữ ấy mang theo một chút màu sắc câu chuyện cổ tích của Andersen, nhen nhóm sự thương cảm nhân nhậ, nước mắt của người phụ nữ ấy như giọt sương chôn rùng sâu.

Khi tia nắng đầu tiên xuất hiện nơi chân trời, tôi lấy điện thoại của người phụ nữ ấy báo cảnh sát, còn tiện thể lấy đi đồng Euro trong túi tiền của ai đó.

Lần thứ hai khi gặp người phụ nữ ấy ở quảng trường trung tâm, ai đó đội chiếc mũ xanh lá, trên cổ quấn chiếc khăn choàng, tựa vào trên xe, ngay cái nhìn đầu tiên đã đập vào mắt tôi, khi đó, trong quảng trường có rất nhiều người ăn mặc giống người phụ nữ ấy, nhưng chẳng biết sao ngay cái nhìn đầu tiên tôi liền nhìn trúng ai đó.

Tôi bước về phía người phụ nữ ấy, trực giác cho tôi biết người phụ nữ ấy sẽ giúp tôi.

Quả nhiên người phụ nữ ấy đã giúp tôi, bởi vì tôi và ai đó nói cùng một thứ ngôn ngữ nên đã giúp tôi. Sau khi giúp một lần, tôi liền muốn để ai đó giúp tôi lần thứ hai, tôi bây giờ túi không một đồng.

Thế là, tôi nói, chị dẫn tôi theo nhé.

Tôi xuất thân từ một gia tộc mà tôi thấy rất kì quái, thời thơ ấu của tôi đã quen với việc chia ly, cô độc, còn có những thứ giáo trình dường như cũng chẳng bao giờ học xong, người vây quanh bên tôi đa số sợ tôi, nhưng tôi cảm thấy người bọn họ sợ là ông nội của tôi, bởi vì sợ hãi bất cần một chút liền mất đi tiền lương hậu hĩnh của họ ngay.

Cái mác người thừa kế Lam gia khiến tôi phải trải qua một thời thơ ấu mà tôi cảm thấy là thất bại, nguyên nhân dẫn đến cảm thấy thất bại là tôi không hề vui vẻ.

Những bộ trang phục đắt tiền kia khiến tôi vướng víu tay chân, khiến tôi không thể tham gia chạy nhảy trên thảm cỏ xanh cùng những đứa trẻ.

Gắn với danh xưng thần đồng thiên tài khiến tôi luôn không kết giao được với bạn bè.

Ghi âm ngôn ngữ của các quốc gia và số liệu rồi thi thố các thứ đã thay thế cho Transformers và truyện tranh.

Thậm chí năm mười tuổi tôi còn chứng kiến sự ra đi của bố, cái thùng gỗ to tôi ôm om kia đã trở thành nỗi ám ảnh của tôi, tôi thường bị nó thức tỉnh lúc nửa đêm

Còn về mẹ, bà đối với tôi mà nói là người phụ nữ với những đường nét mơ hồ, chúng tôi gặp nhau vào những thời gian được chỉ định, đa phần luôn là lẳng lặng không nói, chúng tôi chẳng khác nào một buổi hội đàm công vụ thường lệ, như những nghị viên vào mỗi một khoảng thời gian đều phải đến Quốc hội báo cáo.

Bắc Kinh, trong ấn tượng của tôi là một thành phố rất đặc biệt, con phố cũ, miếu đền lịch sử lâu đời, đồ chơi đa dạng đủ kiểu, còn có cầu vượt, trên cầu vượt nghệ nhân nhiệt tình biểu diễn, thỉnh thoảng là tiếng quát tháo của những tiểu thương. Ông ngoại luôn dẫn theo tôi trải nghiệm từng thứ một.

Khoảng ngày tháng đó bình yên an ổn, đáng tiếc là chỉ được hơn nửa năm, mẹ đã đưa tôi trở về Anh Quốc.

Năm mười bốn tuổi lần đầu tiên tôi bỏ nhà ra đi, sau ba mươi hai giờ đồng hồ tôi bị bắt trở về, thế rồi tôi lại lần lượt bỏ nhà ra đi, nói thật ra thì bỏ nhà ra đi chẳng hề khiến tôi chịu khổ chút nào.

Tôi chỉ cần kéo đàn violin ở tàu điện ngầm một lúc, tôi sẽ kiếm được rất nhiều thù lao ngay thôi, ném tiền vào trong hộp đàn của tôi đa số là phụ nữ, tôi biết bọn họ thích tôi, có lẽ sẽ có người vì thật sự thích tôi điên tấu, nhưng càng nhiều người yêu thích gương mặt tôi hơn, Tiên Đế nói tôi có gương mặt còn mê người hơn cả thiên sứ.

Lần thứ bảy khi bỏ nhà ra đi tôi gặp được người phụ nữ ấy, năm đó, tôi mười bảy tuổi, vì đuổi theo con thỏ rừng mà tôi đã rơi xuống một thung lũng, khi còn chưa nghĩ ra cách nào thoát khỏi nơi này, tôi nghe thấy trong thung lũng có vài tiếng động, thế là, tôi dùng khúc cây gỗ vào thân cây, rồi thì, người phụ nữ ấy từ trên trời rơi xuống.

Tôi nghe bọn họ gọi người phụ nữ ấy là Alice, tôi cảm thấy gọi ai đó bằng cái tên Alice này rất chính xác, đa số thời gian, ai đó dường như đều sống trong thế giới của mình, luôn giữ khoảng cách nhàn nhạt với người xung quanh, có lẽ, đây là cách sống của ai đó, mà hiển nhiên, sự xuất hiện của tôi đã ảnh hưởng đến ai đó, đối với chuyện tôi không ngừng lái nhái ở bên cạnh mình, ai đó luôn tỏ ra thiếu kiên nhẫn, luôn làm mặt lạnh với tôi.

Tôi thề rằng, tôi vốn không phải một người lái nhái không thôi, ngược lại, tôi còn hơi có xu hướng tự kỷ nhẹ, nhưng dường như vừa nhìn thấy người phụ nữ ấy, tôi chẳng khác nào đứa trẻ nghịch ngợm, muốn được từ trên gương mặt lãnh đạm của ai đó về nên những biểu cảm phong phú.

Khi lần đầu tiên gọi ai đó là chị Alice, ai đó nhú mày. Số lần gọi nhiều rồi ai đó cũng không phản cảm như thế nữa, cứ gọi mãi gọi mãi trái tim tôi lại dường như cũng nảy sinh một chút đổi khác, dường như ai đó đã thật sự trở thành chị của tôi. Đúng vậy, sâu tận đáy lòng, tôi có mong muốn nhỏ nhoi, dùng cái từ chị kia thắt chặt mối quan hệ của hai chúng tôi với nhau.

Kiểu tâm trạng ấy nói không rõ nghĩ không thông, rất lạ lẫm.

Sean nói Alice là nữ thần trong lòng anh ta, phù hợp hoàn toàn với ảo tưởng của anh ta về người phụ nữ phương đông, thần bí, dịu dàng, mê người, mang theo một chút buồn man mác, như đóa hoa trà lê loi nở rộ.

Đóa hoa trà lê loi nở rộ ? Nữ thần ? Không biết quý ông Sean đây nhìn thấy Alice nước mắt nước mũi dính bệt vào nhau buổi tối hôm đó sẽ có cảm tưởng ra sao ta ?

Nhưng đích thực, chị Alice nhà ta rất hợp khẩu vị đám quý Tây ba lô háo sắc kia, tôi thường bắt gặp bọn họ dùng đủ mọi loại danh nghĩa tiếp xúc với ai đó, về phong tục tập quán ở cái đất nước phương đông lâu đời xa xôi kia. Thành thạo, khi tâm trạng ai đó tốt một chút sẽ trả lời một hai câu, đa số thời gian ai đó đều trốn trong thế giới thần tiên của mình.

Có một lần, gã người Mỹ ở trước mặt ai đó khua môi múa mép, khoe khoang với ai đó hệ thống phòng vệ tên lửa của đất nước bọn họ có đại bản doanh được đặt ở Châu Âu, hẳn ta còn nói dối rằng thời gian tới cũng sẽ được bố trí ở Đại lục Châu Á.

Ai đó khẽ nhăn mày, khi gã người Mỹ đứng lên đi lấy ly rượu của hắn, ai đó đưa chân móc cái ghế của hắn đi, gã người Mỹ kia vừa đặt mông liền ngồi ngay xuống đất, do thân hình hắn ta cao to, nên trông cực hài hước, có người nhìn không được bật cười lên, ngay lúc gã người Mỹ kia vô cùng tức giận, ai đó bước tới đỡ hắn lên : “ Ông à, ông uống say rồi.” Nói xong, liền mỉm cười với hắn, dưới ánh đèn mê ly, như gió, lướt qua trái tim tôi, lần đầu tiên, tôi cảm thấy, ai đó trông cũng tạm được.

Thật đúng là người phụ nữ kì dị, có vẻ không giống những người phụ nữ tôi quen biết. Chẳng nói rõ được không giống chỗ nào, chính là cảm thấy người phụ nữ ấy không giống với bất cứ ai.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ phí thời gian cả một buổi chiều đi lên nhìn trộm bóng lưng của một cô gái, hôm ấy, ai đó mặc chiếc áo len rộng màu đen, gió trên mặt hồ thổi tung mái tóc chấm vai của ai đó, sợi tóc vừa đen vừa óng, cái bóng lưng ấy khiến tôi nhớ đến những lời ông ngoại đã nói, đa số đàn ông trên thế giới, trong lòng luôn ấp ủ cái gọi là mộng tưởng, họ mơ rằng ở nơi xa xôi nào đó, sẽ có một người phụ nữ, xinh đẹp như mơ, ngồi bên dòng nước đợi họ.

Cô gái trong lời ông ngoại, chắc cũng chỉ thế này thôi nhì.

Người phụ nữ ấy ở ngay dưới thân người tôi, tóc như áng mây, tươi cười xinh xắn, tôi không hề biết cái kiểu trò chơi khều đầu ngón chân sẽ tiến triển thành tình trạng hiện giờ, trong tâm trí tôi bất giác nhớ đến dáng vẻ ngâm suối nước nóng của ai đó vào mấy hôm trước. Lưng đứng quay về phía tôi, lộ lợ nửa tấm lưng trần trắng muốt, mái tóc thấm ướt bết vào trên lưng, hơi nước nóng khiến ai đó trông càng như mơ như ảo, chẳng khác nào yêu nữ dưới hồ.

Trong cơ thể có thứ gì đang ngo ngoe khuấy động, có thứ gì đó đang xộc lên trên huyết quản của tôi, đang kêu gào, chỉ cảm thấy máu nóng sôi sục.

Người phụ nữ ấy đưa tay đẩy tôi ra, kèm theo chút ngượng ngùng, không thèm liếc nhìn tôi liền bỏ đi, theo sau người phụ nữ ấy, tôi khẽ vỗ vào đầu mình, Lam Trinh Liệt, mày đang làm gì thế, đó là Alice, là chị Alice trong lòng chỉ tồn tại người yêu đã mất.

Lẽ tình nhân hôm đó, tôi nhìn thấy người phụ nữ ấy ôm hôn người đàn ông xa lạ trong quán bar, bàn tay gã đàn ông kia sờ soạn trên người ai đó, tôi đưa ai đó ra ngoài, tôi ghét cái bộ dạng này của ai đó, ghét vô cùng, tôi công ai đó bước trên con đường xa xôi nhất trong mười bảy năm qua, ai đó khóc trên lưng của tôi, sau cùng, tiếng khóc biến thành tiếng lẩm bẩm tự nói, cứ gọi như thế này này, Joe . . . Joe Andy, Joe Andy đáng chết.

Ngày thứ hai của lễ tình nhân là một ngày rất lâu về sau tôi cũng chẳng muốn hỏi tường, tôi cứ như thế kéo thân người ai đó qua để chặn chiếc xe leo núi đang xông đến.

Ai đó không nói gì, chỉ là nhàn nhạt liếc tôi một cái, lòng xấu hổ khiến tôi không dám nhìn thẳng vào ai đó, trước đây tôi cũng từng làm như thế, nhưng

chưa bao giờ giống lúc này đây chẳng biết trốn đi đâu, trong lòng tôi còn có hơi lo sợ, lo sợ ai đó từ giờ sẽ bỏ mặc tôi.

Tuy rằng ai đó không hề bỏ mặc tôi, nhưng rõ ràng thái độ đã thay đổi.

Về chuyện chia ly, tôi đã hiểu rõ từ lâu, cũng biết được rằng thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào không tàn, từ rất lâu rồi tôi đã không còn phiền não vì chuyện chia ly nữa, nhưng đối với chuyện ai đó không từ mà biệt tôi còn để ý, còn khó chịu hơn so với tưởng tượng.

Tôi đuổi theo đến Munich, khi mở cửa ai đó nhìn thấy tôi, trong lúc kinh ngạc còn có một chút động lòng.

Kéo theo ai đó ngang dọc khắp các đường lớn ngõ nhỏ ở Munich, tôi cảm thấy những địa điểm tưởng chừng nhàm chán kia dường như chỉ trong một ngày bỗng trở nên tràn trề sinh khí, có người đã nói vào một khoảnh khắc nào đó bạn sẽ vì một người mà yêu cái thành phố ấy, thời điểm đó tôi không cho là thế, cảm thấy câu nói kia hoàn toàn văn chương sáo rỗng, mà giây phút này nhớ đến câu nói kia, dường như, vào khoảnh khắc ấy tôi đối với thành phố này tình cảm tràn trề, những người Đức trong ấn tượng của tôi được ghi nhận là nghiêm khắc dường như trở nên vô cùng đáng yêu.

Tôi nghĩ, tất cả mọi chuyện có lẽ bởi vì liên quan đến người phụ nữ bên cạnh này đây.

Tôi mang chiếc đồng hồ bỏ để lại cho tôi đổi lấy điện thoại, như bà già lẩm mồm không ngừng dặn dò ai đó bao lần phải gọi điện thoại cho tôi, tôi còn nhiều lần quay đầu lén nhìn bóng lưng ai đó rời đi, tôi còn hi vọng ai đó cũng sẽ quay đầu lại nhìn tôi, nhưng người phụ nữ ấy một lần cũng không, khi đó, đáng ra tôi nên đoán được em là một người phụ nữ lãnh đạm thế nào.

Vài giờ đồng hồ sau, tôi tìm thấy điện thoại của mình ở nơi báo mất hành lý trong sân bay, nó lẳng lẳng nằm ở đó, có vẻ như đang cười nhạo tôi ngây thơ và đơn phương tình nguyện.

Người phụ nữ ấy, người phụ nữ tên Alice xấu xa tôi đã định quên đi rồi, tôi phải xem người phụ nữ ấy như một lần gặp vận rủi trong đời.

Trên thực tế, tôi dường như cũng đã quên mất người phụ nữ ấy, nếu như . . . nếu như tôi không đến cái thành phố mang tên Thượng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Lam Trinh Liệt Từ Lúc Bắt Đầu Cho Đến Hiện Tại (2)

Lần thứ hai gặp được người phụ nữ ấy là ở bệnh viện, tôi là bệnh nhân, ai đó là hộ lý, cuộc hội ngộ cách nhau năm năm thời gian chẳng khác nào một vở kịch.

Năm năm là một khoảng thời gian không dài không ngắn, trong năm năm này, tôi đã mất đi ông ngoại của mình, một vị trưởng bối hiếm hoi trong đời dùng tình thân bao dung khiến tôi muốn mở lòng. Khi tôi học xong quay về, thứ mà tôi đối mặt chính là một phần lạnh lẽo, nó dường như đang cười nhạo cuộc sống hoang đường của tôi. Tôi bắt đầu buông thả bản thân trước lúc tôi hai mươi lăm tuổi, kết giao rất nhiều bạn bè dân chơi, hẹn hò các cô gái, đổi bạn gái, la cà chốn vũ trường, tiệc tùng thâu đêm, cờ bạc, tiêu tiền như nước, thỉnh thoảng cũng hư hỏng, đam mê tốc độ, như là đua xe. Còn quen cô bạn gái đầu tiên theo đúng ý nghĩa thực sự, một cô nàng ngây thơ chẳng khác nào em nhỏ trắng nõn, thỉnh thoảng, tôi cũng sẽ mê hoặc, dường như trên người cô nàng tồn tại một sự quen thuộc nào đó, như qua cô nàng tìm kiếm một thứ kí ức đã xa.

Người phụ nữ ấy mặc đồng phục trắng, chào hỏi qua loa, lâu rồi không gặp, Lam Trinh Liệt.

Ha ! Chị Alice của tôi.

Đúng là người phụ nữ thích gian dối, Lâm Tứ Nguyệt mới là tên thật của ai đó, ai đó còn nói với tôi điện thoại là do ai đó vô ý đánh mất, khi nói những lời này ai đó mặt không đỏ tím không loạn.

Rất tức giận, tôi giễu cợt ai đó, tôi muốn ai đó biết rằng tôi chẳng còn là cậu thiếu niên mười bảy tuổi suốt ngày theo sau đuôi ai đó, ai đó một mực duy trì biểu cảm nhân nhật lắng nghe những lời giễu cợt dở hơi của tôi, sau cùng, ai đó nói, Lam Trinh Liệt, cho một cơ hội nhé !

Tôi cảm thấy khi giữ ai đó lại bên cạnh là vì để giầy vò ai đó, lần đầu tiên Lam Trinh Liệt bị cầm cửa là nhận được từ ai đó, tôi phải từ ai đó đòi lại bằng được.

Biến tướng của trò đùa ác ngược lại đang biến chất từng chút một.

Tôi cố ý thua cuộc đánh cược để giữ ai đó lại bên cạnh mình, ngoài miệng tôi cứ lèm bèm việc để ai đó sắp xếp cuộc sống cho mình, mọi chuyện đang đi ngược lại với lúc ban đầu.

Cuối cùng, ai đó nói với tôi, làm lành nha, Lam Trinh Liệt.

Bị ai đó bắt gặp tôi và Liên Ngọc hôn nhau, tôi lại cảm thấy phiền muộn. Còn ai đó, lại là người quen cũ của Liên Ngọc, Liên Ngọc gọi ai đó chị Tứ Nguyệt. Lâm Tứ Nguyệt, tôi phát hiện bản thân tuyệt nhiên chẳng hiểu chút gì về ai đó, thông qua Liên Ngọc tôi mới biết được thân thế trắc trở của người phụ nữ luôn tỏ ra bạc bẽo này, mười mấy tuổi sau khi mất đi người mẹ duy nhất thì bắt đầu ăn nhờ ở đậu, khi hai mươi tuổi đã theo chân người trong lòng ra nước ngoài, đến hai mươi hai tuổi lại mất đi người ấy.

Nếu như những chuyện này xảy ra trên người kẻ khác có lẽ tôi chỉ cười cho qua, nhưng xảy ra trên người của ai đó lại trở nên khác biệt, tôi cảm thấy đau lòng, bởi vì đã từng chứng kiến nước mắt của ai đó.

Sau một hồi lẩn tránh rồi rậm, tôi cảm thấy dường như mình đã trở thành một đứa trẻ hơi bị xoắn xít, hể đụng đến người phụ nữ ấy liền đặc biệt hơn thua, còn nữa, tôi sợ người phụ nữ ấy.

Cho nên, sau khi gây chuyện xong, ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là, Lâm Tứ Nguyệt, người phụ nữ ấy có giận không đây ?

Cho nên, sự uy hiếp của ai đó thường hay có tác dụng với tôi.

Cho nên, khi đẩy ai đó ngã xuống xích đu, trông thấy biểu cảm ai đó để lộ ra tôi thất kinh hồn vía, hận không thể chặt tay mình xuống. Lại một lần nữa tôi để người phụ nữ ấy nhìn thấy hành vi xấu xa của mình.

Tôi lo người phụ nữ ấy thất vọng vì tôi, lo người phụ nữ ấy không vui, lo người phụ nữ ấy đau lòng, còn lo người phụ nữ ấy lại một lần nữa không từ mà biệt.

Rất lâu về sau, tôi rút cuộc cũng hiểu ra cảm giác lo sợ kia bắt nguồn từ . . . yêu.

Tôi chuẩn bị rất nhiều bài bản để thuyết phục ai đó về nhà với tôi, nhưng mọi chuyện còn dễ dàng hơn trong tưởng tượng, ai đó nói, được, Lam Trinh Liệt, tôi theo cậu về.

Có thứ gì đó trong lúc không hay không biết đã trở nên khác lạ, khi ai đó đến gần, tôi sẽ có một chút mong chờ, còn có một chút lo lắng, nhìn thấy bạn bè gần gũi với ai đó tôi sẽ không thoải mái, nghe thấy ai đó ở trước mặt tôi muốn tôi đối xử tốt với Liên Ngọc tôi sẽ rất tức giận, có một lần, Liên Ngọc nói chị Tứ Nguyệt của cô nàng bảo lúc quen biết tôi, tôi vẫn còn là một đứa trẻ, tôi nghe thấy hết sức chói tai, rõ ràng khi đó tôi còn cao hơn ai đó kia mà, bởi vì chói tai tôi đã chặn đứng cái miệng đang nói chuyện của Liên Ngọc, tôi không muốn lại nghe thấy những chuyện mình không thích nghe từ cái miệng của cô nàng.

Mất tôi dán chặt vào xương quai xanh của ai đó, cứ thế nhìn xuống, nhìn thấy vùng ngực của ai đó phập phồng lên xuống theo nhịp thở, tôi cảm thấy bản thân dường như đã bị mê hoặc.

Thậm chí với phần da thịt dưới lớp áo của ai đó đầy trí tưởng tượng, trí tưởng tượng kia còn theo vào trong giấc mơ của tôi, trong mơ thân thể của hai chúng tôi quấn quýt lấy nhau.

Tôi cảm thấy bản thân mình cần nên tự điều chỉnh một chút.

Nghĩ và làm là hai chuyện hoàn toàn trái ngược nhau, rõ ràng muốn ngó lơ ai đó, đôi mắt lại không thể kiềm chế dõi theo ai đó, ai đó hay thích tựa vào nơi có ánh nắng vọng ngấm chân trời, trên vàng trán vẫn vương nỗi buồn man mác, như đang nhớ nhung người thân nơi phương xa, ai đó thích khoảng thời gian ngủ trưa yên tĩnh, cứ nói chuyện mãi với ai đó sẽ bị ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, ai đó ghét nhạc chuông điện thoại một cách kì lạ, ai đó đối với sự đùa cợt của đám bạn tôi chẳng thêm quan tâm, duy nhất với William có hơi khang khác, thỉnh thoảng, ai đó còn kể chuyện cười với cậu ta, khi William cười ai đó cũng sẽ cười, nụ cười dịu dàng, thường sẽ vì nụ cười của hai người họ mà cảm thấy trong lòng bị ghen cứng.

Có một hôm, tôi cảnh cáo William, cậu đừng có mà dụ dỗ người ta.

William nhìn tôi trầm tư một lúc rồi nói, không phải cậu thích người ta rồi chứ.

Sao lại có thể ? Tôi cười to nói như thế. Sao lại có thể ? Người phụ nữ ấy là Alice, là Alice tôi vẫn luôn xem như chị gái.

Nguồn cơn bắt nguồn từ người đàn ông tên Phuong Hạo kia, lần đầu tiên ở quảng trường tôi nhìn thấy anh ta và ai đó dẫn theo một đứa bé, hai người họ tiếp xúc hòa hợp, nét mặt Lâm Tứ Nguyệt khi nói chuyện với anh ta dịu dàng, như một người vợ nghe lời, trên thực tế, bọn họ đứng ở đó trông như bức tranh một nhà ba người hạnh phúc, tôi càng nhìn càng nhìn càng thấy khó ở.

Ai đó giới thiệu với chúng tôi thế này, tôi là khổ chủ của ai đó, còn anh ta là anh bạn Phuong Hạo, khi ai đó gọi Phuong Hạo giọng điệu êm ái.

Phuong Hạo, tôi đối với cái tên này có cảm giác đối địch đáng gờm, đặc biệt khi biết rằng ai đó sống ở nhà anh ta, tôi liền suy nghĩ linh tinh, nghĩ đến những hình ảnh cực đoan kia, ánh mắt anh ta mê ly, ai đó hà hơi thơm tho. Tôi không tìm được bên tìm đến nhà, vừa trông thấy cách ăn mặc của Lâm Tứ Nguyệt liền khiến tôi gần như xuất huyết não, tôi tự học được từ thằng bạn lưu manh một câu rửa thắm, mẹ nó, đôi chân dài miên man kia đã bị tên đàn ông khác nhìn thấy mất rồi. Sau đó, tôi cảm thấy đó là một câu bệnh hoạn, làm như đôi chân dài miên man của ai đó chỉ mình tôi mới có thể nhìn thấy vậy.

Không được, tôi phải nghĩ cách mang ai đó đến chỗ của tôi, căn bản tôi không cách nào đối mặt với những hình ảnh kia, ai đó say bí tủy nằm bò trên lưng anh ta, ngực của ai đó dán chặt lên lưng anh ta.

Ai đó nói, từ trước đến giờ ai đó luôn xem tôi như em trai.

Tôi cùng đám bạn đến quán bar uống rượu, tôi chịu đủ rồi, ai đó không thích tôi uống rượu, tôi cứ muốn uống, tôi lớn tiếng mắng người phụ nữ Lâm Tứ Nguyệt kia, mắng người phụ nữ ấy và người đàn ông khác chơi trò thả thính, đám bạn nói tôi ghen tuông, tôi lớn tiếng bảo hết sức tào lao, sao tôi lại có cảm giác với người phụ nữ hơn tôi bảy tuổi.

Nhưng đó đúng thật không phải là ghen tuông à ?

Rõ ràng là ghen tuông, cho nên không sao chịu được người đàn ông khác hôn người phụ nữ ấy, cho nên giữa bàn dân thiên hạ tôi đã dùng cái miệng của mình chặn đứng cái miệng đang sắp lại gần ai đó kia. Quý tha ma bắt, Phương Hạo dựa vào cái gì mà hôn người phụ nữ ấy, cho dù mọi người bảo đây chỉ là một trò chơi. Tôi vẫn vô cùng tức giận tại sao chuyện tốt như thế lại rơi vào người gã đàn ông tên Phương Hạo kia, sao anh ta quen biết người phụ nữ ấy trước tôi, sao hai người họ trông xứng đôi thế này, sao tôi phải nhỏ hơn ai đó bảy tuổi, bởi vì bảy tuổi kia, ai đó nói ai đó xem tôi như em trai.

Khi ai đó mặc bộ lễ phục hở lưng màu đen bước ra từ phòng thử đồ, tôi cảm thấy mình không rời mắt đi được, tôi đã từng gặp không ít quốc sắc thiên hương, đẹp hơn ai đó, trẻ hơn ai đó, phong cách hơn ai đó đều có cả.

Rồi thì, tôi có ý nghĩa muốn đem ai đó giấu đi, muốn lau sạch trơn son môi của ai đó lúc này, ai đó như thế sẽ khiến rất nhiều đàn ông suy nghĩ lung tung.

Thứ tình cảm kia tự dưng bộc lộ, chỉ là tôi không muốn làm rõ thôi. Liên Ngọc buồn buồn nhìn tôi, muốn nói lại thôi, hóa ra, chẳng phải cô nàng không biết, cô nàng nói, trái tim của chị Tứ Nguyệt khi hai mươi tuổi đã sớm trao cho người khác rồi, cho nên, đừng đi tranh giành với một người đã mất, anh tranh cũng không qua được.

Em đừng có suy nghĩ linh tinh, chẳng phải như em đã nghĩ đâu, tôi nhàn nhạt đáp lại một câu.

Giống như buộc tôi phải đích thân chứng kiến tình cảm của chính mình vậy, trên một ban công khác tôi nghe thấy người phụ nữ ấy cầu hôn với người đàn ông khác, ly rượu trong tay cứ thế không cầm chắc, rơi xuống trên sàn.

Tôi thất thểu rời đi, làm sao đây, nếu như ai đó kết hôn với anh ta, vậy tôi, phải làm sao đây ?

Từ nhỏ, bọn họ đã dạy tôi rất nhiều thứ, dạy tôi biết chữ, dạy tôi ngôn ngữ nước khác, dạy tôi giao tiếp, dạy tôi đánh nhau, dạy tôi đủ hết mọi thứ, nhưng bọn họ chưa bao giờ dạy tôi làm thế nào mới được xem là yêu một người, làm thế nào mới có được tình yêu của một người.

Cuối cùng, tôi biết rằng tôi yêu người phụ nữ ấy, người phụ nữ tên Lâm Tứ Nguyệt, tình yêu đó có lẽ khi tôi mười bảy tuổi đã bắt đầu nảy mầm.

Tôi từng đọc một cuốn sách nếu như yêu một người thì đừng che giấu, đừng gian dối. Phải để anh ấy, cô ấy làm quen với con người thật của mình.

Hẹn người phụ nữ ấy đến khu vui chơi, khu vui chơi từng là nỗi ám ảnh của tôi. Nhưng tôi muốn được giống như trong cuốn sách kia đã nói, muốn để người phụ nữ ấy hiểu rõ được tôi, muốn tâm sự với ai đó.

Cuối cùng, người phụ nữ ấy đã rơi lệ, nước mắt tuôn trên má ai đó, đôi mắt long lanh, hết sức đáng thương, ánh đèn màu lam của vòng xoay ngựa gỗ hát lên trong mắt ai đó, như trong mơ, khoảng cách giữa hai chúng tôi gần đến nỗi tôi chỉ cần cúi đầu xuống là có thể hôn ai đó.

Khi chạm lên môi ai đó, tôi cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy khỏi lồng ngực, ai đó không cự tuyệt.

Nụ hôn ấy càng nồng nàn hơn, tôi từng hôn người con gái khác, khi hôn cảm thấy hôn nhau chẳng khác nào đang ăn Sashimi, tôi cảm thấy bờ môi của con gái cũng chỉ vậy thôi, mềm mại này, chẳng khác nào miếng Sashimi.

Vừa chạm đến bờ môi ai đó, tôi cảm thấy bản thân chậm tiêu y như học sinh tiểu học, khi hôn sâu hơn, tôi cảm thấy thế giới như đang xoay chuyển, như cái vòng xoay ngựa gỗ màu lam kia. Khi ai đó ôm lấy cổ tôi, tôi cảm thấy ai đó như vật dẫn điện.

Hôn dường như vẫn chưa đủ, muốn được nhiều hơn, thân thể đang bắt đầu thay đổi, cứ như muốn bùng cháy vậy, trước khi còn chưa khó xử tôi buông cô ấy ra, mắt tự nhiên kéo áo sơ mi của mình xuống một chút.

Đối với chuyện nam nữ trước giờ tôi có vẻ hứng thú ngược ngạo, cho nên tôi cảm thấy bản thân thuộc về kiểu lãnh cảm kia, giờ đây, tôi rút cuộc cũng hiểu ra chỉ là chưa gặp đúng người.

Rồi nằm mơ. Trong bóng đêm mơ màng, tôi và ai đó bên nhau quấn quýt không rời, triền miên đến chết. Sau khi tỉnh dậy liền tắm nước lạnh ngay, rồi cũng không ngủ tiếp được nữa, mắt trơ trơ chờ đợi hình bóng ai đó xuất hiện trước mặt mình.

Người phụ nữ ấy nói, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, đúng là người phụ nữ khiến người ta tuột cả cảm xúc.

Đi Macau đã mấy ngày, tôi rất không có chí khí mà nhớ đến ai đó. Tôi lựa chọn lơ đi những lời tổn thương của người phụ nữ ấy, vì người phụ nữ ấy mà viện hết cớ này đến cớ khác.

Về Thượng Hải tôi đề nghị chia tay với Liên Ngọc, sắc mặt Liên Ngọc trắng nhợt, chỉ nói là đã biết rồi.

Trước mặt tất cả người trong vũ hội, người phụ nữ ấy hỏi tôi : “Lam Trinh Liệt, có muốn đi với tôi hay không ?” mái tóc đen hờ hững trên bờ vai trắng ngần của ai đó, thân hình thướt tha trong bộ lễ phục đen, nụ cười xa xăm quyến rũ trên người.

Sao có thể không đồng ý chứ ? Tôi bước về phía ai đó, cho dù là địa ngục cũng không đành lòng buông tay người phụ nữ ấy, có lẽ, ngọt ngào như mật cũng chỉ vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Lam Trinh Liệt Từ Lúc Bắt Đầu Cho Đến Hiện Tại (3)

Vừa nhìn thấy tên đàn ông khác hôn người phụ nữ ấy, vừa nhìn thấy tên đàn ông khác đụng chạm vào người phụ nữ ấy, tôi liền hận một nỗi muốn chặt bàn tay của tên đàn ông kia xuống. Điện tiết kéo ai đó vào trong lòng mình, ai đó ngờ nghệch cười với tôi, như đứa trẻ chịu ảm ức, một bụng đang tức anh ách cứ thế mà tiêu tan.

Trên xe ai đó ngoan ngoãn tựa vào lòng tôi, mi mắt sụp xuống, hai tay nắm lấy cổ áo của tôi, khiến tôi sục sôi máu nóng, tôi đó, tôi đưa người phụ nữ ấy về nhà. Ôm lấy người phụ nữ ấy, dán chặt vào thân thể mềm mại của ai đó, tôi hận không thể mang ai đó hòa nhập vào trong thân thể của mình, trên thực tế tôi cũng đã làm như thế, tôi chính là muốn lập lòe không rõ ràng với ai đó, chính là muốn cùng với ai đó gạo nấu thành cơm, chính là muốn ai đó không trốn tránh nữa, chính là muốn có được ai đó.

Khi tiến vào trong thân thể người phụ nữ ấy, tôi nghe thấy linh hồn mình phát ra tiếng thờ dài, vui thích đến lạ, kích động đến lạ, thấm nhuần đến tận cùng.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trông như ngẫu nhiên, nhưng cũng là tất nhiên, tôi đã không còn là cậu thiếu niên ngu ngơ mười bảy tuổi dưới chân dãy núi Alps kia, tôi biết bản thân khát vọng sở hữu người phụ nữ ấy đến thế nào, biến người phụ nữ ấy thuộc về tôi.

Tôi thích thú khi lần đầu tiên của mình là với ai đó.

Ai đó đang hút thuốc, biểu cảm ngây ngô, như chú nai ngơ ngác, vòng tay ôm lấy ai đó.

Tôi nói với ai đó đây là lần đầu tiên của tôi, tuy có hơi tổn thương lòng tự trọng, nhưng vẫn muốn nói với ai đó, muốn để bản thân trong lòng ai đó được cộng điểm thêm đôi chút, logic kì cục gì đâu, nhưng tôi nhớ đến những lời mà đám bạn kia đã nói, theo đuổi con gái da mặt phải dày, càng dày càng tốt.

Người phụ nữ ấy nói, cho mình ba ngày suy nghĩ kĩ càng.

Ba ngày sau, ai đó ăn mặc xinh đẹp, cười tươi như hoa, bảo Trinh Liệt, chúng ta cùng đi chơi nhé.

Sự ngoan ngoãn của ai đó khiến tôi bồn chồn bất an, còn là trong khu vui chơi có vòng xoay ngựa gỗ với ánh đèn xanh lam kia, người phụ nữ ấy tàn nhẫn nói với tôi, thế giới của tôi quá phức tạp, mà người phụ nữ ấy chỉ muốn có cuộc sống đơn giản.

Lam Trinh Liệt là người cao ngạo, vì người phụ nữ ấy tôi hạ thấp khí khái của bản thân từng chút một. Nhưng, người phụ nữ ấy lại năm lần bảy lượt chà đạp lên lòng tự tôn của tôi. Tôi tự nói với chính mình hãy thôi đi, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi mà, không phải sao ? Trên thế giới này phụ nữ đâu có thiếu, không phải sao ?

Nhưng khi ai đó xuất hiện trong phòng bao, dùng giọng nói êm ái gọi tên tôi, toàn bộ sự cao ngạo sụp đổ tan tành.

Dùng phương pháp cực đoan giữ người phụ nữ ấy lại bên cạnh mình, tôi còn làm cái chuyện trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến có ngày mình cũng sẽ làm, lén lút vào phòng người phụ nữ ấy hôn ai đó, hôn đến không thể tự chủ, vào lúc ai đó không chú ý lén ăn đậu phụ của ai đó, nói những câu lấy lòng, sau cùng, tiếp thu đề nghị của đám bạn bè, vào đêm trung thu, nói trước mặt toàn thể mọi người, Lâm Tứ Nguyệt, tôi đã yêu chị.

Đúng vậy, Lâm Tứ Nguyệt, tôi đã yêu chị vào một khoảnh khắc nào đó tôi chẳng hay biết, tình yêu cứ thế mà đâm chồi.

Sau một loạt trắc trở, ai đó đồng ý với tôi sẽ thử xem sao.

Thử xem sao ? Tôi sẽ không bao giờ cho người phụ nữ ấy cơ hội trốn chạy nữa. Thế là, tôi bắt đầu bám miết không rời với ai đó.

Dưới cơn mưa bão, ai đó hỏi tôi, Lam Trinh Liệt, nếu như lúc này là ngày tận thế, cậu muốn làm điều gì nhất ?

Muốn ôm chị, muốn hôn chị, muốn cùng chị hóa thành tro bụi, muốn cùng chị chìm vào biển sâu, tôi nói với ai đó, tôi không biết tình yêu của người khác trông như thế nào, nhưng giây phút này, trong lòng tôi tâm niệm chỉ có người phụ nữ này, cho dù là ngày tận thế tôi cũng chẳng màng, chỉ cần được ở cùng với ai đó là tốt rồi.

Người phụ nữ ấy đã chủ động hôn tôi, đầu lưỡi ai đó quấn lấy tôi, như con rắn nhỏ.

Trong khách sạn, tôi muốn ai đó một lần rồi lại một lần, từ hết sức từ tốn lúc ban đầu đến cuối cùng nồng nhiệt điên cuồng, ai đó khẽ rên dưới thân người tôi, tiếng rên khe khẽ như tiên lạc, kích thích thần kinh của tôi.

"Tứ Nguyệt, gọi anh... hửm... gọi tên của anh." Như mỗi ai đó, người phụ nữ này mấy hôm nay giày vò tôi đủ đần rồi.

"Lam... Lam Trinh Liệt. Anh... anh là tên tiểu lưu manh."

"Bỏ đi chữ Lam và chữ Tiểu kia. Sờ thử xem chỗ nào nhỏ hử? Hửm?" Bàn tay nghịch ngợm trên người ai đó.

"Trinh... Trinh Liệt... Anh là tên... là tên lưu manh. Hảo... hảo... Trinh Liệt, hảo Trinh Liệt."

"Ngoan, cục cưng à, em cũng chỉ ở trên giường mới nghe lời như thế." Cười thâm trong bụng, nhấn người xuống, một lần nữa chiếm hữu ai đó.

Cuối cùng lấy danh nghĩa yêu đương ở cùng với người phụ nữ ấy, cùng ai đó dùng chung một phòng chia sẻ một chiếc giường, tôi vội vàng vàng công khai với tất cả mọi người quan hệ của hai chúng tôi.

Vẫn cứ thấy bất an, bởi vì thân phận của chính tôi, tôi không cố ý che giấu thân phận của mình, ai đó không hỏi thì tôi không nói, tôi còn âm thầm vui mừng ai đó không hỏi đến tôi, Lâm Tứ Nguyệt người phụ nữ ấy thích tự do tán mạn, có ý bài xích đối với hoàn cảnh phức tạp, cho nên, người phụ nữ ấy vẫn luôn tránh xa vòng quay cuộc sống của tôi, ai đó không thích, tôi liền không ép, bạn bè cười tôi quen cô bạn gái tàng hình, tôi chỉ biết cười trừ.

Khiến tôi bất an còn có anh trai của Liên Ngọc, Lợi Liên Thành, người phụ nữ ấy sợ cậu ta, cậu ta cứ luôn đuổi theo ánh mắt của ai đó còn ai đó cứ luôn trốn tránh ánh mắt của cậu ta, phát hiện này khiến tôi rất bất an, huống hồ chỉ, cậu ta còn lớn tiếng to mồm nói cậu ta là thanh mai trúc mã của ai đó, thanh mai trúc mã chết tiệt, lần đầu tiên gặp cậu ta tôi đã định dạng cậu ta thuộc hạng ruồi nhặng rồi.

Người phụ nữ ấy hỏi tôi, em có gì tốt chứ?

Trên cuộc đời này chẳng có ai tốt hơn người phụ nữ ấy, chẳng biết đây có phải là kiểu trong mắt người tình hóa Tây Thi không, nhưng tôi tạm thời sẽ không cho ai đó biết.

Kim Bảo Như cũng hỏi tôi, người phụ nữ ấy có gì tốt, trông có vẻ như rất đáng gọi đòn vậy.

Từ phi ngư, an tri ngư chi lạc (1).

(1) Người không là cá, sao biết được niềm vui của cá thế nào.

Năm mươi bảy tuổi, trong trạm chờ xe của một trấn nhỏ ở Pháp, người phụ nữ ấy ngồi trên chiếc băng ghế dài bằng gỗ, dưới ánh mặt trời loang lổ, xung quanh thấp thoáng bóng râm, tĩnh lặng như một bức tranh, trong những ngày chia xa ai đó, thỉnh thoảng tôi sẽ nhớ đến hình ảnh ấy, nó chẳng khác nào bức ảnh không bao giờ phai màu chiếm cứ ở nơi sâu thẳm trong trái tim tôi, có lẽ, đó đều là bởi vì yêu nhĩ, cho nên mới khắc sâu.

Liên Thành, tôi xin lỗi, thật lòng xin lỗi, ai đó lầm bầm nói trong mơ, nhũn chặt hàng mày, đầu tóc ướt đầm mồ hôi. Liên Thành, tôi xin lỗi, ai đó nằm trong lòng tôi gọi tên người đàn ông khác.

Hẹn gặp Lợi Liên Ngọc, tôi chân thành xin lỗi cô nàng, cô nàng này tôi vẫn còn nợ một lời xin lỗi, còn nữa, tôi không muốn thấy ai đó áy náy, mỗi lần ai đó vừa nhắc đến Liên Ngọc nét mặt luôn thể hiện sự hổ thẹn, tôi nói với Liên Ngọc tất cả đều là lỗi của tôi, tôi thậm chí còn khẩn cầu Liên Ngọc đừng trách cứ ai đó.

Tôi thử thám thính hỏi Liên Ngọc, anh trai cô bé và Tứ Nguyệt trước đây có phải quan hệ đặc biệt tốt? Hỏi câu này tôi cũng cảm thấy bản thân dường như có hơi máu lạnh.

Liên Ngọc cười khổ sờ đến tội.

Cô nàng nói, hai người họ chẳng có gì cả, có lẽ trước đây anh trai từng thích chị ấy.

Lợi Liên Thành từng thích Lâm Tứ Nguyệt, đây chẳng khác nào cây gai mắc nghẹn trong cổ họng tôi, hai người họ thanh mai trúc mã, đã chứng kiến tuổi thanh xuân của nhau, cậu ta đã chứng kiến ai đó từ lúc ngây ngô đến khi lột xác biến thành người phụ nữ yêu kiều. Điều này khiến tôi càng không thoải mái.

Chúng tôi đã cãi nhau, bởi vì Lợi Liên Thành, trúc mã của Lâm Tứ Nguyệt.

Trong ánh mắt long lanh của người phụ nữ ấy có sự tự trách sâu sắc, bởi vì ba chữ Lợi Liên Thành kia, ai đó bởi vì tôi hét ra cái tên kia mà trong mắt ngân ngấn ánh nước.

Ai đó cả đêm không về, tôi gọi điện cho ai đó thì Lợi Liên Thành nghe máy, tôi gần như ném hết tất cả những thứ có thể ném trong phòng khách.

Sau một đêm không về thử nghe xem ai đó sẽ nói gì đây?

Ai đó nói, mình và Liên Thành, Liên Ngọc có quan hệ huyết thống, ai đó và hai người kia cùng cha khác mẹ, ai đó nói vào lúc ai đó ba tuổi, người đàn ông kia đã bỏ rơi mẹ con mình, ông ta đã khiến cho người mẹ trẻ gánh chịu áp lực cuộc sống, hơn ba mươi tuổi đầu đã lìa đời. Cho nên ai đó hận ông ta, bởi vì hận ông ta, nên đã đạo diễn nên một màn vụ án đao đoạt tình.

Thật khéo biên, người phụ nữ ấy đã xem quá nhiều kịch xà phòng đây mà ? Gia Tộc Phong Vân ? Ân Cừ Lục ?

Vô cùng quyết tuyệt, ai đó nói, vì khiến cho người bỏ rơi mình kia đau khổ, ai đó đã quyến rũ cậu con trai bảo bối của ông ta, cũng chính là Lợi Liên Thành, em trai của ai đó.

Vun tay lên, tôi đã làm cái chuyện mà trước đây tôi cho rằng cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ làm, cái tát như ý giáng xuống gương mặt người phụ nữ ấy, gương mặt trắng nõn của ai đó in hằn dấu bàn tay tôi.

Mẹ kiếp nó, tôi lại còn đau lòng vì cái dấu tát tai kia, người phụ nữ ấy máu lạnh vô tình đến thế, chà đạp lòng tự tôn của tôi đến thế, nhưng mẹ kiếp tôi còn vì người phụ nữ ấy mà đau lòng. Lam Trinh Liệt, đúng thật đã hết thuốc chữa rồi.

Tôi bảo người phụ nữ ấy, cút đi. Còn nói thêm rất nhiều lời tuyệt tình.

Người phụ nữ ấy chẳng thèm quay đầu mà bước đi, y như năm đó ở quảng trường Munich, không hề lưu luyến chút nào.

Tôi thật sự là kẻ ngốc hết chỗ nói.

Tối đó, chúng tôi tổ chức party ở quán bar, party chia tay của Lâm Tứ Nguyệt và Lam Trinh Liệt. Đám bạn bè tôi lại rất hân hoan cổ vũ, chẳng có một ai cảm thấy tiếc nuối, Lâm Tứ Nguyệt xem ra là người phụ nữ chẳng được lòng người, cũng đúng, bọn họ nói ai đó là truyền nhân phái Cổ Mộ mà.

Tối đó, cô gái ngồi bên cạnh tôi xinh đẹp ngoan ngoãn, dễ thương vô cùng, tôi vừa kéo cô ta đến liền mưa hôn một trận, đám bạn bè tôi ở bên cạnh hò hét tiếp đi tiếp đi.

Tôi liên tục thay đổi bạn gái, trong Nightclub mặc sức vui đùa, các cô gái bên cạnh tôi ám thị muốn cùng qua đêm, tôi đưa bọn họ về nhà nhưng tôi toàn ngây người nhìn bọn họ.

Đến khi, Tiên Đế từ bên kia bờ đại dương bay về, hằm hằm nói với tôi, anh muốn để cô ta coi thường anh phải không ? Chẳng qua bị phụ nữ đá thối mà. Người phụ nữ kia đáng để anh ra nông nổi này sao ?

Người phụ nữ ấy chẳng đáng, tôi hậm hực nghĩ.

Thế rồi, tôi tìm cho mình một công việc, tôi cảm thấy trước mắt tôi rất cần một công việc để làm tê liệt thần kinh của mình. Đến làm việc ở chi nhánh công ty tôi đã gặp được Phương Hạo, cái thân phận tri kỉ của Lâm Tứ Nguyệt kia khiến tôi không làm được chuyện trông thấy anh ta có thể xem như phớt lờ.

Trái tim tôi trở nên trống rỗng từng ngày.

Thời điểm mùa giáng sinh, Phương Hạo xin nghỉ phép với công ty, anh ta còn đặt chuyến bay đến New York. Cũng chẳng biết tâm tư như thế nào, tôi bảo Tiểu Quang theo chân anh ta, tôi còn bức bối cảnh cáo cậu ta đừng để mất dấu người.

Phương Hạo quả nhiên đã đi tìm ai đó, hai người họ cùng nhau trải qua đêm bình an, hai người họ cùng đi siêu thị, cùng nhau mua rượu, cùng nhau về nhà. Uống rượu ? Nghĩ đến Lâm Tứ Nguyệt người phụ nữ ấy hề rượu vào liền loạn tính, cả đêm tôi như kiến bò trên chảo nóng, hận không thể bay qua đó quyết liệt chia tách hai người họ.

Tiểu Quang nói bọn họ sống ở tầng 15, bảo an ở đó làm việc rất nghiêm ngặt cho nên cậu ta hết cách.

Tầng 15 ? Hệ thống bảo an nghiêm ngặt ? Tôi ném vỡ chiếc điện thoại của mình, quỷ tha ma bắt, chuyện này nghe ra chẳng khác nào đang vụng trộm.

Tôi rốt cuộc không kiềm chế được, đã mua vé máy bay đến thành phố quả táo, tôi dùng xe dưới lầu nhà ai đó.

Đêm đến, tôi nhìn thấy ai đó và bạn cùng ra khỏi nhà. Ai đó đi ngang qua trước xe tôi, đội chiếc mũ đỏ, dưới chiếc mũ đỏ là mái tóc đen chấm vai, và một gương mặt có hơi xanh xao, đôi mắt đen như bóng đêm. Mặc chiếc áo khoác len in hoa văn bông tuyết, bên trong áo khoác len là chiếc váy dài màu đen, rồi giày đi tuyết. Mặc thế này trông có vẻ hơi lạc điệu nhưng khoác lên người ai đó lại có phong cách khác.

Tôi cảm thấy bản thân dường như càng tức giận, bởi vì hiện giờ ai đó như thế này trông có vẻ rất cuốn hút người khác. Tôi nhìn thấy có những chàng trai trẻ tiếp cận với ai đó, tuy ai đó không màng đến bọn họ, nhưng tôi vẫn tức giận, cũng chẳng nhìn thử xem bản thân từng tuổi nào rồi, còn ăn mặc thành ra thế này dụ dỗ đám trai trẻ, đây rõ ràng là đang thả thính mà.

Trong quảng trường thời đại, người qua kẻ lại, tôi nấp sau lưng người phụ nữ ấy, trông thấy tên quý người Tây đang lợi dụng ai đó, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, tôi hậm hực day dỗ hấn ta.

Lâm Tứ Nguyệt, đúng là chúa phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Lam Trinh Liệt Từ Lúc Bắt Đầu Cho Đến Hiện Tại (4)

Sau khi về đến Thượng Hải, tôi lấy thân phận người thừa kế của tập đoàn Phương Nam gây áp lực với người trong giới cắt đứt dòng tài chính của tập đoàn Lợi thị, lại cho người ám chỉ với cục thuế Lợi thị làm giả sổ sách.

Lợi thị rất nhanh đã trở nên lao đao bất ổn.

Lợi Liên Thành đến tìm tôi, đây là lần đầu tiên tôi đối mặt với cậu ta ở cự ly gần, cậu ta bình thần nhìn tôi, ánh mắt không hề có ý né tránh.

Lợi Liên Thành có đôi đồng tử rất giống với ai đó, đen láy, trầm tĩnh, chỉ là ánh mắt của Lâm Tứ Nguyệt đôi khi sẽ để lộ ra một chút thần thờ, như đứa trẻ bị lạc lối trong rừng sâu.

Sau ba tháng Lâm Tứ Nguyệt rời xa tôi, người phụ nữ ấy lại bắt đầu xuất hiện ở sân bay Pudong, từ lúc bước chân đầu tiên của ai đó chạm đất, trò chơi liền được bắt đầu, đám bạn bè tôi đang hồng hót chờ xem.

Cũng như lúc ai đó bỏ đi tôi từng nói, có một ngày tôi sẽ khiến em quay về ôm hôn đầu ngón chân tôi van tôi yêu em.

Đêm đêm thỏa lòng cùng với ai đó, lần lượt ép ai đó ở dưới thân người tôi gọi tên của tôi, thật ngọt ngào, thật dịu dàng, thật điên tiết, thật nhu mì, đầy tính kích thích.

Mọi thứ như tôi đã dự kiến, người phụ nữ ấy thu hồi gai nhọn của mình từng chút một, sẽ thường hay vô tình để lộ ra vẻ quyến luyến với tôi. Chỉ là, có một số thứ chẳng hạn như vết sẹo kia trên tay ai đó vĩnh viễn cũng không thể nào xóa đi, ai đó từng vì chàng trai tên Joe kia làm chuyện ngốc nghếch, ai đó quanh năm đeo chiếc đồng hồ của chàng trai kia. Ngay đến người chết tôi cũng ghen tức, còn ghen tức chết đi được.

Sinh nhật tôi hai mươi ba tuổi. Đám bạn bè đang thông qua ống kính máy quay chờ đợi màn kịch tính nhất của trò chơi.

Dưới ánh đèn lung linh, người phụ nữ ấy xinh đẹp dịu dàng, giấu đi vẻ điềm nhiên thường ngày, ánh mắt cháy bỏng, từng bước từng bước tiến về phía tôi. Người phụ nữ ấy nói, Trinh Liệt, em yêu anh. Người phụ nữ ấy nói, Trinh Liệt, bởi vì anh, em đã không còn là chính em.

Thế nhưng mà, Lâm Tứ Nguyệt là người phụ nữ giỏi gian dối biết bao. Yêu tôi ? Cũng có thể ? Nhưng ai đó càng yêu bản thân mình hơn.

Tôi ra sức cười nhạo ai đó, dùng lời lẽ cay độc công kích ai đó, tôi muốn khiến người phụ nữ ấy đau.

Thế nhưng mà, khi ai đó thốt ra Lam Trinh Liệt chúng ta thật sự kết thúc rồi, tôi đã bắt đầu lo sợ.

Lúc đó tôi đã cảm thấy lo sợ, không, nên nói là hoảng hốt, một kiểu hoảng hốt sâu thẳm, tôi không cách nào tưởng tượng những ngày không có ai đó, trong ba tháng kia tôi đã chịu đủ rồi.

Sở Uy Liêm lay vai tôi nói, người phụ nữ ấy là thật lòng yêu cậu đó, nếu không sẽ chẳng biết rõ là một cái bẫy vẫn muốn nhảy vào.

Tôi phát điên đuổi theo đến đó, bỏ quách đi lòng kiêu ngạo, bỏ quách đi sự tự tôn.

Ôm lấy ai đó, biểu hiện như chú cún con đáng yêu được người cưng chiều, lấy lòng ai đó, lừa ai đó lên giường, dùng chiêu vợ chồng đầu giường gây nhau cuối giường hòa.

Sau cùng là ai đó không rời xa tôi, trong sân bay tôi đã tìm về được người phụ nữ của mình.

Đề nghị kết hôn với người phụ nữ ấy, có lẽ dừng cảm nhưng trái ngược tôi lại cảm thấy là một kiểu biểu hiện bản thân khiếm nhục, nhưng tôi thật sự muốn dùng tờ giấy mong manh kia để củng cố mối quan hệ của hai chúng tôi, không phải sợ đôi bên thay lòng, mà là đã biết từ lâu, cái thế giới này trước giờ đều chẳng thể nào chỉ là thế giới thuộc về hai người chúng tôi.

Mẹ ám chỉ với tôi người phụ nữ ấy không được, ông cụ đã tìm được ai đó, tôi không biết ông đã nói gì với ai đó mà khiến ánh mắt của ai đó mệt mỏi đến vậy.

Lâm Tứ Nguyệt, thứ mà người phụ nữ ấy cần chỉ là một môi trường sống đơn giản, tôi vẫn luôn biết điều đó, nhưng tôi lại xuất thân từ một gia tộc phức tạp.

Trước năm hai mươi lăm tuổi tôi có thể cho người phụ nữ ấy môi trường như thế, sau hai mươi lăm tuổi còn có thể không ? Ông cụ sở dĩ chưa can thiệp, là bởi vì ông phải tuân theo hiệp ước chúng tôi đã định, trước năm hai mươi lăm tuổi không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi, nhưng sau hai mươi lăm tuổi thì sao ? Ông cụ chiến tích lấy lòng đó, xem vinh dự của gia tộc quan trọng hơn bất cứ thứ gì, sao ông có thể chấp nhận người phụ nữ như

Tứ Nguyệt làm bạn đời tương lai của tôi.

Ông đã chấm chầu đầu là Tiên Đế, có người bố dượng là nghị viên Quốc hội Mỹ, bối cảnh chính trị một trời sáng lạng, trước đây chưa có người phụ nữ ấy tôi chẳng hề gì, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Tôi rất ích kỉ tìm đến Tiên Đế, đây là cô gái vẫn luôn sát cánh bên tôi trải qua rất nhiều thời gian cô quạnh ở Anh Quốc, sự lạc quan trong sáng của con bé đã giúp tôi xua đi không ít khoảnh khắc cô độc, tôi cảm kích con bé, con bé với tôi mà nói rất đặc biệt. Tôi giả vờ không biết tâm ý con bé dành cho mình, tôi hưởng thụ việc con bé đối tốt với mình như điều tất nhiên, khi đó tôi cảm thấy bản thân có thể cho đi tất cả mọi thứ, nhưng bây giờ không như vậy.

Tôi nói, Tiên Đế, chẳng ích gì, đừng phí thời gian bên cạnh tôi nữa.

Con bé nhìn tôi nói, Lam Trinh Liệt, đối với người phụ nữ anh không yêu trái tim anh chẳng khác nào băng kiên vạn năm, nhưng em sẽ không từ bỏ như thế đâu, trước đây em cho rằng anh không biết yêu, bây giờ em đã biết chẳng phải anh không biết yêu là được rồi, em sẽ chờ đến ngày mà anh yêu em, Triệu Tiên Đế trước giờ không phải là người dễ dàng bỏ cuộc.

Con bé nói, anh tin không ? Anh và cô ta sẽ không thể ở bên nhau, em có dự cảm, anh cũng biết là dự cảm của em vẫn luôn rất chuẩn mà.

Đúng thế, dự cảm của Tiên Đế thật chuẩn.

Vận mệnh thường hay vào lúc ta chẳng hề chuẩn bị giáng cho ta một đòn trở tay không kịp.

Lợi Liên Thành chết rồi, cậu ta chết trong lòng biển sâu dưới Mũi Hảo Vọng, cảnh sát địa phương bước đầu phán định là cái chết ngoài ý muốn, nhưng người của Lợi gia lại từ trong khách sạn cậu ta từng ở lưu lại một cuốn tạp chí mà phán định Tứ Nguyệt là thủ phạm gây họa hại chết cậu ta, ngay bản thân người phụ nữ ấy cũng cho rằng như thế.

Trên cuốn tạp chí kia chúng tôi mỉm cười nhìn nhau giữa dòng người ở Quảng trường Thời Đại, trên tay chúng tôi đeo chiếc nhẫn có cùng kiểu dáng, hôm đó, tôi nói với người phụ nữ ấy, Lâm Tứ Nguyệt, từ bây giờ, em đã đeo lên cái tem thuộc về anh.

Quảng trường Thời Đại ở Hong Kong đã chứng kiến mọi thứ.

Trong thời gian ngắn ngủi, mọi thứ về Lam Trinh Liệt và Lâm Tứ Nguyệt chẳng khác nào biến hóa nương dâu.

Lợi gia dùng ánh mắt cay độc nhìn người phụ nữ ấy, mấy ngày ngắn ngủi mà ai đó từ đau thương lúc ban đầu đến cuối cùng tuyệt vọng dẫn đến đờ đẫn.

Ngồi trên xe, người phụ nữ ấy luôn tựa đầu lên cửa kính nhìn cảnh vật vụt lướt qua, thường hay quên mất lời đã nói với tôi, ngủ đến lúc nửa đêm cứ luôn bị ác mộng đánh thức, sau đó lại nằm im trong lòng tôi như một chú mèo con, người phụ nữ ấy không dám soi gương, thích thu mình trên sofa, hết sức cẩn thận cứ như sợ người khác đến phát hiện ra mình, người phụ nữ ấy trước đây cũng yên lặng bây giờ lại càng yên lặng hơn, khi tôi chọc ai đó cười ai đó cũng chỉ khẽ nhếch môi, cười còn bi thương hơn cả khóc.

Bác sĩ tâm lý nói với tôi điều người phụ nữ ấy cần lúc này là tự mình buông bỏ, một cách tự mình buông bỏ theo kiểu tùy tâm mong muốn không hề vướng mắc, tôi biết ai đó cần gì.

Lâm Tứ Nguyệt vẫn luôn có một trái tim quá nhạy cảm, có thể lạnh nhạt nhưng trước giờ không hề lãnh đạm vô tình. Ngược lại chính bởi vì nhạy cảm càng không dễ nguôi ngoai.

Nhưng sao tôi nỡ lòng buông tay người phụ nữ ấy ? Lam Trinh Liệt trước giờ đều chẳng phải người vĩ đại, bởi vì không cách nào buông tay ai đó cho nên giả vờ không hay không biết. Đến khi . . .

Ngày hôm đó, người phụ nữ ấy đứng giữa con đường, ánh mắt thần thờ hướng về phía đối diện, xe cộ xung quanh cứ như thủy triều ào ạt, như thế, giây tiếp theo sẽ cuốn ai đó đi mất.

Trái tim như đã ngừng đập, đôi mắt không dám khẽ chớp, cứ cảm thấy hề chớp nhẹ, ai đó sẽ biến mất không nhìn thấy nữa.

Em đi đi, anh không cần em nữa, Lâm Tứ Nguyệt. Câu nói này tôi đã luyện không dưới một trăm lần, cuối cùng, nó lạnh lùng bật thốt ra qua cái miệng của tôi.

Cuối cùng, đã hiểu được những đỗi từ lấy nước mắt mấy cô nàng trong phim tình cảm văn nghệ sến súa, chẳng có gì quan trọng hơn để em còn sống trên cuộc đời này. Lam Trinh Liệt, mẹ kiếp đã làm được thanh niên văn nghệ một lần .

Đến sân bay đi tiễn ai đó, tôi nói với ai đó, tôi tình nguyện đợi.

Còn có thể thế nào đây, có một số người đúng thật là không thể không có em.

Đến khi ai đó đi rồi, thu lại tính ham chơi, mang toàn bộ tâm tư đặt hết vào công việc, tôi hi vọng dựa vào năng lực của bản thân mà thành công, trước khi ai đó quay trở về bên cạnh mình sẽ vì ai đó tạo ra một môi trường thoải mái không bị quấy nhiễu bởi thế giới bên ngoài.

Người phụ nữ ấy cũng thật nhẫn tâm, đi rồi một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi, còn hại tôi hề cứ nhìn thấy số nước ngoài trên điện thoại của mình

liền khăn trương, may mà, ai đó cũng không gọi điện cho tên họ Phương kia.

Khi biết được ai đó đã đến Ivory Coast, tôi cảm thấy bản thân muốn tức điên lên. Người phụ nữ ấy đang làm gì thế này, Ivory Coast lúc này căn bản là một thế cục hỗn loạn.

Dưới sự tuyển chọn cẩn thận, tôi đã sắp xếp An và Bobby đến bên cạnh ai đó, nhưng vẫn xảy ra chuyện, chuyến xe bus ai đó đang ngồi đợi phải đợi pháo bên đường, may nhờ An người phụ nữ ấy mới nhặt lại được cái mạng.

Người phụ nữ ấy nằm ở đó, trên chân băng bó dày cộm, trên tay có vết bong nhẹ, gương mặt vừa đen vừa ốm, đôi mắt nhắm chặt hàng mày nhíu lại.

Cố dằn nén xuống tất cả lửa giận, dằn nén muốn lay tỉnh ai đó lớn tiếng chất vấn rốt cuộc phải mạnh động tự ngược bản thân cho đến bao giờ, tôi thất thểu lánh ra ngoài.

Bầu trời không một gợn mây, ánh mặt trời gay gắt dường như sẽ thiêu đốt da thịt bất cứ lúc nào, vừa há miệng ra sẽ có ngay bụi cát nhuyển chẳng khác nào đang đánh vòng trong khoang miệng mình vậy, còn có đất đai như muốn bị nắng nóng thiêu chín, người phụ nữ ấy một mực sống trong môi trường như thế đó. Điều này khiến tôi sinh ra đau lòng, đau đến không biết làm sao mới được đây.

Biết ai đó ở lại Tây Ban Nha, trái tim lơ lửng của tôi rốt cuộc đã chịu hạ cánh.

Lén ông cụ tôi bắt đầu ra tay chuẩn bị mọi thứ, dùng danh nghĩa cá nhân tôi đăng ký trang mạng xã hội, chiêu mộ nhân tài giới IT. Mọi thứ đang được tiến hành trong vòng bí mật. Ban ngày đi làm, buổi tối tăng ca, tôi bận chẳng khác nào một con quay, thỉnh thoảng vào ngày cuối tuần tôi cũng tham gia cùng đám bạn uống rượu xem bóng ở quán bar.

“Cậu xem, kia không phải là Lâm Tứ Nguyệt sao?” Tăng Cách chỉ vào kênh đang phát Giải bóng đá hạng A Tây Ban Nha lớn tiếng nói.

Theo đó, tôi nhìn thấy trên màn hình tivi đã xuất hiện gương mặt khiến tôi ngày nhớ đêm mong kia, chỉ chẳng qua lúc này người phụ nữ ấy đang nép vào lòng một tên đàn ông khác, đôi mắt to long lanh trên gương mặt nhỏ nhắn, trông thật đáng yêu.

Đám bạn bè tức tốc đánh mắt về phía tôi, tôi bức bối ném hết mọi thứ trong phòng bao vỡ tan tành, tên đàn ông kia tôi không lạ gì, mấy ngày trước đây ông cụ mới đem một xấp ảnh đưa đến tận tay tôi, trong ảnh đều là Lâm Tứ Nguyệt và một tên đàn ông, bọn họ cùng dùng bữa trong nhà hàng, cùng ôm nhau bên sân bóng, cùng nhau lái xe, cùng nhau bước ra từ nhà sách, thái độ thân mật, có mấy tấm Lâm Tứ Nguyệt còn ngẩng đầu lên mỉm cười với tên đàn ông kia.

Tình yêu ở cách xa nhau sẽ dễ dàng bị thời gian tha hóa, mẹ nói với tôi như thế.

Tây Ban Nha là một quốc gia lãng mạn, đàn ông Tây Ban Nha nổi tiếng nhiệt tình, chị em phụ nữ rất dễ dàng bị bọn họ hấp dẫn, đám bạn tôi nói.

Thế rồi, tôi đến Tây Ban Nha tìm ai đó, ai đó nhìn tôi bằng ánh mắt như kiểu không thể tin được, cứ như tôi là một sự hoang tưởng, tôi hết sức cố gắng tỏ ra ngờ ngẩn mới để xóa bỏ sự trở ngại giữa hai chúng tôi mà khoảng cách trong thời gian này đã mang đến.

Nhưng, tôi vẫn nhìn thấy một cảnh tôi không mong muốn thấy nhất, tên đàn ông Tây Ban Nha kia đang nằm trên chiếc giường của ai đó.

Tôi đã hôn và dụ dỗ bên tai ai đó, muốn ai đó cùng tôi quay về, tôi sợ cứ tiếp tục thế này đến cuối cùng tôi sẽ mất đi người phụ nữ ấy.

Ai đó đã nói những lời vô tình, tôi hận không thể dùng miệng ngăn ai đó lại để ai đó đừng nói những lời tổn thương người khác, hận không thể đẩy ai đó lên giường mang ai đó hòa nhập vào trong thân thể mặc sức trừng phạt ai đó.

Nhưng, trên giường của người phụ nữ ấy lúc này đây đang nằm đó một tên đàn ông khác, từ sự ghen tức ban đầu đến hận không thể giết chết hắn ta, còn bây giờ đã tâm nguội ý lạnh, đây dường như chỉ trong thời gian vài phút ngắn ngủi, nhưng với tôi chẳng khác nào đã bước qua lộ trình tâm lý của mười năm.

Cuối cùng tôi nói, Lâm Tứ Nguyệt, chúng ta kết thúc rồi.

Đúng vậy, kết thúc rồi, Lâm Tứ Nguyệt, yêu em dường như hao cạn hết tất cả mọi thứ của tôi.

Ngày tôi rời khỏi Tây Ban Nha chính vào hôm lễ hội cà chua, sắc bùn đỏ ngập trời, tôi giơ ngón giữa lên với đám người Tây Ban Nha đang hoan cuồng kia, tôi dùng tiếng Tây Ban Nha công kích văn hóa đầu bò tàn nhẫn của bọn họ.

Càng nhiều vết cà chua đỏ rơi xuống trên người tôi, tôi hôm đó, tôi đã qua đêm ở cực cảnh sát Tây Ban Nha, với tội danh cố ý đã thương người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Lam Trinh Liệt Từ Lúc Bắt Đầu Cho Đến Hiện Tại (5)

Vào sinh nhật tôi hai mươi lăm tuổi, những người kia lần lượt chạm ly cầu chúc tôi thành công. Thành công ? Đúng vậy, tôi cần phải thành công, bởi vì tôi không biết hiện tại ngoài khiến bản thân thành công ra tôi còn có thể làm được gì ?

Hôm nay, tôi đã khoác lên người bộ quần áo được chuẩn bị chu đáo, tôi chủ trì buổi họp báo, trong buổi họp báo tôi đã trả lời đám đông ký giả những vấn đề khó đỡ, tôi đã tuyên bố chính thức thành lập trang mạng xã hội do cá nhân mình sáng lập, tôi tiếp nhận phỏng vấn của đài truyền hình, chọc cho người chủ trì nổi tiếng được mệnh danh là sắc bén bật cười ha ha. Cuối cùng, tôi tham dự party sinh nhật long trọng của chính mình.

Trong tòa lâu đài riêng của một chính trị gia nào đó, ông cụ hài lòng không chút nghi ngờ, lần đầu tiên ông nói chuyện đầy cảm xúc đến vậy, Trinh Liệt, con đã có một bước tuyệt đẹp, không hổ là người nhà họ Lam.

Tôi xa cách cười cười với ông, mẹ ở bên cạnh cup mắt xuống, Triệu Tiên Đế mặc đồ truyền thống trông rất bắt mắt.

Trong cái thời đại này, đàn ông anh tuấn, đàn ông có tiền bạc có thân phận có bối cảnh chính là bạch mã hoàng tử trong mắt phụ nữ, bọn họ từ theo đuổi cho đến say mê điên cuồng.

Người tình trong mộng, bạch mã, kim cương Vương Lão Ngũ (1) trẻ tuổi nhất v.v . . . đủ kiểu tên gọi như thế từng cái một được gắn lên người tôi, paparazzi điên cuồng, giới truyền thông trên từng cây số, hận không thể khiến bạn một ngày hai mươi bốn giờ đều sống dưới ánh đèn Flash của họ, đóng đồ bên ngoài nhà của bạn, nắm lòng địa chỉ của bạn, biết được bạn có mấy chiếc xe, biết cả bảng số xe, thậm chí nắm lịch trình của bạn rõ như lòng bàn tay, bạn ăn cơm với bạn bè nam giới sẽ nói thành bạn bị Gay, thời gian lưu lại quán bar muộn một chút sẽ nói bạn có lối sống thối nát.

(1) Hay còn gọi là Golden Bachelor (Cử nhân kim cương), ý chỉ những người đàn ông độc thân rất giàu có.

Bọn họ đối với cuộc sống riêng của tôi biểu hiện nhiệt tình thái quá, cũng phải, cái thứ nhiệt tình này sẽ khiến cho túi tiền của bọn họ nhét đầy ăm ắp.

Quý đầu tiên trôi qua, trang mạng xã hội của tôi đã đạt được thành công chưa từng có, giới truyền thông tinh ranh đã dùng một câu nói xưa của Trung Quốc để hình dung sự thành công của tôi, Thiên thời – Địa lợi – Nhân hòa.

Cũng có thể, nhưng mặc kệ như thế nào, nó đã thành công, ông cụ cũng từ phê phán ban đầu đến hiện giờ tuyệt nhiên không nhắc.

Khi trang mạng của tôi dần dần ổn định, tôi đã quay về Hong Kong, giúp mẹ thu xếp công ty, tôi đã điều Phương Hạo đến Thượng Hải, anh ta hỏi tôi tại sao. Đúng thế, trong tổng công ty không thiếu người tài giỏi, có sao lại đẩy anh ta đến nơi này chứ ? Tôi trả lời anh ta, hiện tại đang là lúc khủng hoảng tài chính, tôi cần nhân tài xuất sắc sáng suốt.

Khi biết rằng mình có một cái Nickname mới tôi dờ khóc dờ cười, Người tình đẳng cấp thế giới ? Yêu đương hoa hồng xứ Pháp, hơ, cô gái kia tôi đã quên mất trông như thế nào rồi, tôi đúng là có hôn cô ta, tôi cũng biết con mắt rình rập của đám paparazzi đang ở bên cạnh. Nhưng, thế thì đã sao ? Còn về chuyện cùng nhau mây mưa với cô nàng Nhật Bản kia lại càng là chuyện không nói có.

Cái danh hiệu Người tình đẳng cấp thế giới này làm cho ông cụ tức điên , mẹ đã tìm tôi. Bà nhìn tôi thật lâu, rồi nói :

“Trinh Liệt, cho dù con làm loạn ra sao, cô ta cũng sẽ không quay đầu, mẹ đã đi Tây Ban Nha tìm cô ta, chỉ cần cô ta có một chút xú tâm tư muốn ở bên con mẹ đều sẽ giúp cho hai đứa, mẹ cũng đã ngụ ý với cô ta, nhưng cô ta từ đầu đến cuối đều chẳng để lộ ra mong muốn kia, cho nên đừng chờ đợi cô ta nữa.”

“Ai nói con đợi cô ấy ? Ai nói con làm như thế đều là vì cô ấy ? Người phụ nữ đó con sớm đã quên lâu rồi, người phụ nữ đó . . .” Tôi gần như nhảy bật dậy, tức giận hét lên với mẹ. Chỉ trong khoảnh khắc, nhưng hiện lên trong tâm trí toàn là hình bóng ai đó, đang mỉm cười, đang rơi lệ, đang tức giận, đang hôn dỗi, đang làm duyên, và còn cả lãnh đạm nữa . . .

Tôi ở quán bar uống đến say mềm, kéo Tiên Đế đến một góc tối, xé toạt quần áo con bé, bàn tay thâm nhập vào trong váy con bé, cố gắng gạt bỏ cái bóng của ai đó.

Tôi gục trên người Tiên Đế run rẩy, cố gắng chịu đựng, không để cái tên kia bật thốt ra từ miệng mình.

“Trinh Liệt, Trinh Liệt, đừng miễn cưỡng bản thân, em hiểu mà . . .” Tiên Đế ôm chặt lấy tôi, vỗ về tôi chẳng khác người thân.

Trong quán bar âm u, tôi đã cầu hôn con bé, tôi nói :

“Hãy lấy anh nhé, Tiên Đế, anh cần em giúp anh quên cô ấy , đồng thời, anh cũng sẽ vì em cố gắng quên cô ấy đi.”

Dưới ánh đèn có vẻ như tuyệt vọng, Tiên Đế áo quần xộc xệch, nước mắt con bé rơi trên tay tôi, giây phút ấy khiến tôi cảm thấy đau lòng.

Ngay sau đó, hôn lễ cũng được lên chương trình luôn, ngày hôm ấy, tôi nói trước ống kính truyền hình, tôi muốn kết hôn. Đúng vậy, Lâm Tứ Nguyệt, anh muốn kết hôn, anh nhớ em đã nói, nếu như đối tượng kết hôn của anh là Tiên Đế em sẽ ghen tức, giờ đây, như em mong muốn.

Bắt đầu tiếp xúc với Tiên Đế như người yêu, tôi đang cố gắng xóa nhòa cái tên Lâm Tứ Nguyệt trong cuộc đời mình. Tôi cảm thấy bản thân cũng có thể xem là thành công.

Khi chiếc xe mất kiểm soát, tôi bắt đầu nhớ ai đó điên cuồng, nhớ nhưng bờ môi mềm mại của ai đó, nhớ nhưng dáng vẻ ai đó trong vòng tay mình, nhớ nhưng ai đó và sự khoái lạc triền miên đến chết cùng với ai đó, nhớ nhưng giọng nói ai đó, nhớ nhưng mùi cơ thể của ai đó . . .

Tôi thậm chí còn hối hận tại sao ở Tây Ban Nha lại nói những lời tuyệt tình đến thế, rõ ràng biết rằng ai đó không phải là kiểu phụ nữ thấy đó bỏ đây, nhưng lúc ấy thật tình là đang ghen tức mà, ghen tức biểu cảm trên mặt của ai đó trong tấm ảnh an nhân bình yên đến lạ, ghen tức tại sao cái biểu cảm kia không phải là tôi mang đến cho ai đó, còn có một chút hơi hoang mang, sợ ai đó sẽ từng bước bị cái điều kiện sống kiểu ấy hấp dẫn, cho nên một lòng muốn mang ai đó đi.

Trong mấy ngày nằm viện tôi mỗi mắt mong ngóng, từ niềm hi vọng ban đầu cho đến nỗi tuyệt vọng sau cùng, tôi công khai tin tức nằm viện, tin rằng ai đó nhất định sẽ quay về bên cạnh tôi, bởi vì ai đó yêu tôi, cho nên ai đó vừa đọc được tin tức này sẽ nóng lòng lo lắng, hận không thể lập tức đến bên tôi.

Cách nghĩ ấy khiến tôi vô cùng vui vẻ, tôi thậm chí còn cảm ơn vụ tai nạn xe cộ này, nếu như ai đó biết được cách nghĩ hiện giờ của tôi nhất định sẽ nói tôi ấu trĩ, nhưng trước giờ tôi ở trước mặt ai đó vẫn luôn ấu trĩ mà. Sở Uy Liêm nói, Lam Trinh Liệt và Lâm Tứ Nguyệt là chuỗi sinh vật điển hình, một vật khác một vật, tôi cũng không phủ nhận, tôi bị người phụ nữ Lâm Tứ Nguyệt ấy ăn sạch sành sanh rồi.

Nhưng sự thật là Lâm Tứ Nguyệt không hề đến thăm tôi, một cú điện thoại hỏi han, một bó hoa, một tấm thiệp cũng không có, mẹ nói, nếu cô ta yêu con, cho dù chân trời góc biển cũng sẽ vội đến thăm thôi.

Lam Trinh Liệt, tự mình đa tình rồi.

Vào hôm xuất viện, trái tim tôi như tro tàn, Tiên Đế bên cạnh lại hết sức căng thẳng dùng thân người của con bé che chắn trước mặt tôi, lo lắng người khác đụng phải tôi.

Nhân nhật liếc nhìn con bé một cái, tôi nói với chính mình, cứ như vậy đi.

Về sau, tôi được nghe một câu thế này, mỗi tình đầu của đa số người đều không có kết cuộc viên mãn, lúc đó, tôi đang lái chiếc xe lượn lờ trên con phố giữa đêm khuya, nghe DJ trong đài dùng giọng nói chất chứa u buồn bảo như thế .

Lâm Tứ Nguyệt người phụ nữ ấy thích rút trên xe nghe đài đêm khuya, thích tựa đầu lên cửa kính xe, yên lặng lắng nghe, ánh đèn bên ngoài đôi lúc hát lên người ai đó, dáng vẻ ấy tuyệt đẹp, như thơ.

Khi tôi cho rằng mọi thứ đã đầu vào đây, một câu nói của Phương Hạo lại khiến trái tim tôi loạn nhịp, anh ta nói, một người bạn của anh ta từ Tây Ban Nha đến thăm.

Một câu nói lại làm tôi rơi vào trong vòng xoáy, gây ra một loạt hành vi rất ư mất mặt.

Cuối cùng, tóm được ai đó trong quán bar, người phụ nữ ấy lại dám để tôi trông thấy mặc áo hở lưng, trang điểm lung linh như hoa vậy đó. Mà khiến tôi không chịu được chính là bàn tay của tên đàn ông uống say bết nhè lại dám đặt trên tấm lưng trần trụi của ai đó, mất thấy, hẳn ta muốn hôn ai đó bằng được.

Tôi đã đưa ai đó đi, vừa bước đi vừa tức giận với chính mình, Lam Trinh Liệt, giờ mày đang làm gì đây, qua hai ngày nữa mày phải kết hôn với Tiên Đế rồi, hôn nhân không phải trò đùa trẻ con, đặc biệt là người như mày, Tiên Đế là cô gái tốt, mày không thể để Tiên Đế thất vọng hết lần này đến lần khác. Nhưng tất cả sự đấu tranh cũng không qua được vài câu ngăn ngừa của ai đó.

“Trinh Liệt, em hối hận rồi.”

“Trinh Liệt, đừng rời xa em”

Người phụ nữ ấy nói, nếu anh không muốn nhìn thấy em vậy thì em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.

Chuyện này sao có thể, thế là, dang tay ra, hôn lấy ai đó, dường như vừa chạm lên môi ai đó, thân thể liền có phản ứng ngay, muốn có ai đó, muốn cùng ai đó chết cũng không rời. Không phải trong giấc mơ, đúng vậy, tôi gần như đêm đêm trong giấc mơ đều có ai đó, đôi khi kêu gọi, đôi khi nũng nịu, đôi khi tình cảm . . .

Lâm Tứ Nguyệt và Lam Trinh Liệt chẳng khác nào hoa anh túc.

Chỉ có người phụ nữ ấy, cũng chỉ có người phụ nữ ấy mới có thể khiến tôi không thể dừng lại, như một tên nhóc miệng còn hôi sữa sục sôi nhiệt huyết, không phải chưa từng thử, nhưng thân thể tôi chỉ trung thành với cô ấy.

Trêu chọc ai đó, dụ dỗ ai đó, khiến ai đó đồng ý kết hôn với tôi. Tuy phương pháp có hơi không được đúng đắn cho lắm.

Ai đó ngủ vùi trong vòng tay tôi, bàn tay ai đó đặt trước ngực tôi, mái tóc đen bung xõa trên chiếc gối màu xanh lam, Tứ Nguyệt của tôi, rốt cuộc mất mà lại được.

Mua bữa sáng cho ai đó, giặt quần áo cho ai đó, những chuyện này khiến trái tim tôi áp ôm niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

Người phụ nữ ấy hỏi tôi, có phải đã động lòng với Tiên Đế rồi không, tôi nói không biết nữa, trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng tôi biết tôi đối với Tiên Đế đã có sự xót xa, đôi khi sẽ đau lòng vì con bé.

Người phụ nữ ấy nói mình đã làm mất toàn bộ hộ chiếu, chứng minh thư nên không cách nào kết hôn với tôi, người phụ nữ ấy đã dùng đến lý do kém cỏi như thế để từ chối tôi, còn tôi thì đã trúng chiêu một trăm lẻ một lần, còn vui mừng chẳng khác nào trẻ nhỏ. Tôi dùng khẩu khí của đám bạn Bắc Kinh cười nhạo bản thân một trận, sau đó, đá cửa mà đi.

Theo nhật trình đã sắp đặt, tôi và Tiên Đế cùng nhau đi xem nơi tổ chức hôn lễ, cùng diễn tập trước hôn lễ, cùng thử lễ phục, cuối cùng, tôi như phát điên quay về nơi ở, nếu như người phụ nữ ấy không lừa tôi thì sao ?

Ông cụ mang theo ánh mắt thấu đáo đang đợi ở đó, ông nói, người phụ nữ đó sớm đã đi rồi, quay về Tây Ban Nha, sau đó, đưa cho tôi danh sách người xuất cảnh. Tôi mĩa mai bật cười lên, Lam Trinh Liệt, mày còn chấp mẽ bắt hỏi đến bao giờ. Người phụ nữ ấy vẫn luôn là một con con ốc sên.

Tiên Đế mặc áo cưới xinh đẹp, thánh thiện, trong ánh mắt mang niềm hạnh phúc, tôi cảm thấy bản thân là một tên khốn, còn chưa kết hôn đã muốn vượt rào rồi, vào mười mấy giờ đồng hồ trước tôi còn cùng người phụ nữ khác mây mưa, vào mười mấy giờ đồng hồ trước tôi còn một mối tâm tư muốn hủy hôn, Lam Trinh Liệt là tên khốn, cho nên thượng đế mới tạo ra một Lâm Tứ Nguyệt đến giày vò cậu ta.

“Tiên Đế, anh xin lỗi.”

Triệu Tiên Đế gương mặt đang đặc ý trong phút chốc trở nên trắng bệch, dán đôi mắt nhìn chằm chằm vào tôi.

“Anh xin lỗi, Tiên Đế, có những chuyện bây giờ anh nên nói, anh vẫn luôn cố gắng muốn quên người phụ nữ ấy đi. Nhưng dường như không thể. Vừa biết được cô ấy đến Hong Kong, anh liền không kìm chế được nên đã đi tìm cô ấy, bọn anh đã lên giường với nhau, anh cũng biết bản thân không đúng nhưng buộc phải thừa nhận cả cuộc đời này anh cũng không quên được cô ấy, cho nên, chúng ta hãy thôi đi. Em xứng đáng có được người tốt hơn, tên khốn như anh không xứng với em.” Liền một hơi, tôi đã nói xong.

“Thật ra, em đã đoán được, lúc anh thử đồ cưới em đã đoán được rồi, bởi vì trái tim anh đang ở tận đâu đâu ấy, điện thoại vừa reo anh gần như bắt máy ngay lập tức.” Tiên Đế bước từng bước về phía tôi : “Trinh Liệt, sao anh phải biểu hiện rõ rệt đến như vậy, vào giây phút quan trọng nhất của một người con gái, mà giờ anh nói thôi đi ?”

Tôi ít khi nhìn thấy nước mắt của Tiên Đế, nhưng bây giờ con bé đang đứng trước mặt tôi, từng giọt nước mắt tuôn rơi, nhòe cả lớp trang điểm.

“Trinh Liệt, anh vẫn luôn nói trong lòng anh em rất đặc biệt, Trinh Liệt, chúng ta hãy thử nhé, chúng ta nhất định có thể mà.”

Cứ như thế, con bé đã hôn tôi, thân thể dính chặt lên người tôi, cổ sức khiêu khích ép sát vào nửa thân dưới của tôi.

Cảm xúc thất vọng khếch đại từng chút một, thứ trong đầu tôi nghĩ đến là bờ môi thơm của ai đó, đôi khi kèm theo một chút mùi kem đánh răng, đôi khi kèm theo chút xiu hương trà, đôi khi là hương rượu, đôi khi còn cả mùi com, đôi khi chẳng có mùi vị gì cả, nhưng mỗi lần luôn khiến tôi không thể kiềm chế.

Cứng đờ mặc cho con bé dùng cái lưỡi linh hoạt của mình khiêu khích tôi đủ điều. Đến khi, ánh mắt con bé một trời tuyệt vọng buông tôi ra.

“Nếu như, anh như thế này mà em vẫn cần, vậy em cứ lấy đi.” Tôi máy móc nói.

“Không được, Trinh Liệt, em không cho phép.”

Vừa quay đầu, liền nhìn thấy ngay người phụ nữ ấy, sắc mặt trắng nhợt như ma, bộ dạng lắc lư chực ngã. Tôi nghĩ ai đó nhất định đã nhìn thấy vừa rồi tôi và Tiên Đế hôn nhau, ngay khoảnh khắc ấy, trong lòng tôi dâng đầy niềm vui phục thù.

Ai đó nói, ai đó đã cược một ván, cái giá là chính mình, thật đúng là người phụ nữ thích đánh cược, nhưng nghe nói nếu như ai đó cược thua rồi, sẽ phải tự gả mình cho Phương Hạo tôi không thể ngồi yên được nữa, sao tôi nỡ để ai đó cho người khác, tôi có chết cũng sẽ không để người phụ nữ ấy phải mang họ của tên đàn ông khác.

Thôi được, Lam Trinh Liệt, thừa nhận đi, khi người phụ nữ ấy xuất hiện trước mặt mày lấy hộ chiếu ra mà nói, Trinh Liệt, anh có muốn kết hôn với em không, tất cả mọi thứ đều sụp đổ tan tành, mày lại vui mừng như một đứa trẻ.

Sinh nhật tôi hai mươi ba tuổi, hôm ấy, ai đó nói, Trinh Liệt, em có thể chết vì anh.

Mà hôm nay, ngày lúc này, người phụ nữ ấy đã dùng hành động thực tế để nói với tôi mình không gian dối.

Người phụ nữ ấy đã dùng thân thể của mình để che chắn viên đạn kia đang nhắm về phía tôi, người phụ nữ ấy cho rằng mình là gì đây ? Áo chống đạn chắc ?

Cả thế giới vì tiếng súng kia cơ hồ mất đi âm thanh, tôi đờ đẫn nhìn người phụ nữ ấy, là trò đùa ác của thượng đế nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Hi, Chị Alice!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

